

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

N. i. 154

0 56000 RB5

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

—
Ex Libris

EDUARD FRAENKEL
Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53
—
1970

Ed. Traubel

Elmris ^gHritschel. B.

1883. No. 100k.

Opt. e. and. 24/

24

N. ~~484~~

Ed. Fraenkel

EURIPIDIS TRAGŌEDIAE.

AD FIDEM

MANUSCRIPTORUM EMENDATAE

ET BREVIUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES
REDDENTIBUS INSTRUCTAE.

IN USUM STUDIOSAE JUVENTUTIS.

EDIDIT

RICARDUS PORSON A. M.

GRÆGARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES PROFESSOR.

TOMUS I.

HECUBA. ORESTES. PHŌENISSAE. MEDEA.

EDITIO IN GERMANIA ALTERA CORRECTOR ET AUCTIOR
INDICIBUSQUE LOCUPLETISSIMIS INSTRUCTA.

LIPSIÆ

APUD GERHARDUM FLEISCHER JUN.

1807.

P R A E F A T I O

A D

H E C U B A M.

Quid in hac Euripideae Hecubae editione praestare III
conatus sim, paucis exponam. Nihil hic exquisiti
aut reconditi expectandum; tironum usibus haec *in spectabilem*
opella potissimum destinata est.

Primum hoc operam dedi, ut textus, si non
omnino emendatus, plerisque saltem ceteris editio-
nibus purior exhiberetur. Deinde editoris officium
esse judicavi, nihil, nisi monito lectore, novare;
praesertim, si qua ex conjectura lectio admittenda
videretur. Quocirca editionis Aldinae lectionem sem-
per memoravi, nisi forte paucis in locis, quae ad
communem errorum fontem pertinerent, cujusmodi
est Dorismus iste *μάτης* pro *μήτης*, et terminatio-
nis *s* sive *iv* additio vel detractio.

Quod ad varias lectiones attinet, plerasque
praeterquam aperte vitiosas, enotavi; sed auctori-

tates, quibus singulae nituntur, non semper curiose enumeravi; propterea quod modo non erat tanti, modo tam negligenter in hoc munere versati erant ceteri editores, ut testimonia MStorum neque accurate numerari neque ponderari possent. Quotiescunque Euripidis loca ab antiquo quopiam scriptore cum varietate lectionis laudari memineram, sedulo monui. Hujus rei insigne exemplum reperies versu 574.

- IV. In vocibus per crasin conjunctis, ut *καῖτι, καῖν, καῖν* (i. e. *καὶ ἐν, καὶ ἄν*) et similibus scribendis, rationem a vetustioribus MSS. servatam diligenter secutus sum. Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi *καὶ* cum diphthongo crasin efficit, ut in *καῖτα* pro *καὶ εἶτα*. Hoc post alios monuit Dawesius. (A)

Ἄει, Piersono jubente, Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in *ἀετός, κλάω* et *κάω*. (B)

Brunckius secundas futuri passivi indicativi personas in *ει* semper, non in *η*, terminavit; secundas etiam praesentis ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe postulat, ut vocalis corripiatur in indicativo, producatur in subjunctivo, *τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται*. Neque causae quicquam est, quare codicum auctoritas objiciatur. In his enim rebus nulla est codicum auctoritas. Satis constanter *ει* pro *η* praebent Aristophanis editiones. Pauca tamen loca sunt, ubi

altera terminatio in aliquo MS. non exstet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum *ei* pro *η* offerunt MSS. Quod si in hac re et similibus aliquoties aut meo aut typoshetarum errore peccatum est, ignoscet aequus lector, secum reputans, quam facile et mentis et oculorum acies huiusmodi minutiis examinandis hebetetur. Hujus regulæ meipsum oblitum esse video v. 255, ubi *κακύνει* adeo reponendum in addendis monui, et nunc reposui. (C)

In Hecuba, ut a me edita est, neque omissi verborum augmenti, neque admissi in paribus senariorum locis anapaesti exemplum occurrit. Locus unicus, qui priori licentiae in hoc dramate favet, ab ipso Brunckio, acerrimo alias hujus licentiae vindice, emendatus est. Et cum rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pehe omnium fabula, reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. (D)

Altera quaestio, quod ad Hecubam attinet, non minus faciles explicatus habet. In neutro enim duorum exemplorum, ubi anapaestum admisit aut retinuit Brunckius, omnes consentiunt MSS. In altero, v. 788, lectio ejus uno tantum codice nititur. In altero, 385. (*ταῦνομα* pro *ὄνομα*) satis auctoritatis pro *ὄνομα* stat, si auctoritas in re tantilla desideraretur, (E)

Brunckius, qui anapaestos in secundo et quarto senarii loco subinde defendit, fatetur tamen Tragi-

cos hanc licentiam, quantum poterant, vitasse. Quidni igitur semper vitarint? An volebant, et tamen nequibant? An casu et incuria eos has maculas fudisse arbitramur? Adde quod MSS. auctoritate, scriptorum citationibus, et criticis argumentis exemplorum, quae in hanc partem laudari solebant, numerus jam valde imminutus est.

Aliam ipse rationem adjicio, quae si vera est, omnes, opinor, anapaestum paribus senarii locis semper excludendum esse ultro agnoscent. Hanc rationem, non plane quidem novam *), plerisque tamen ignotam, quam brevissime explicabo. Tantum scilicet abest, meae sententiae, ut anapaestus pro secundo aut quarto pede ponatur, ut ne pro tertio quidem aut quinto substitui possit. Hoc de tertio pede si quis verum esse concedet, concedet a fortiori, ut Logici dicunt, de quinto etiam verum esse. Dactylus enim, qui in tertia sede creberrime usurpatur, in quinta nunquam apparet. Anapaestus igitur, si illa excluditur, hanc intrare non potest. Jam loca, quae huic doctrinae adversantur, tam pauca sunt, tam facilia emendatu pleraque, ut si unus et alter forte supersint, quibus nos mederi nequeamus, non idcirco sana judicanda sint. Equidem omnia, quae regulae nostrae contraria observavi, aut sanare, aut adversariis eripere posse vi-

*) Timide proposita est ab amico Morelli in Tractatu ejus de Graecorum Metris ante Thesaurum Graecae Poëseos. (Dactylum in quinta Tragici senarii nunquam occurrere, ibidem observavit Morellus.)

deor. Ea quae Euripideae fabulae suppeditant, singula, ubi occasio postulabit, examinabo. Quotquot in Aeschylō et Sophocle occurrunt, hic subjiciam.

Aeschylus Prometh. 246. Καὶ μὴν Φίλοις ἔλπει
νός εἰσορᾶν ἐγώ.

Agam. 664. Ἡρεῖκον· αἱ δὲ κερωτυ-
πούμεναι βία.

Choëph. 421. Ἐκοψε κομμὸν Ἀρεῖον,
εἶτε Κισσίας.

654. Εἴπερ Φιλόξενός ἐστιν,
Αἰγίσθου βία.

Eumen. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος·
δέχου δὲ σύ.

Suppl. 800. Πρὸς ὃν νέφη δι' ὑδρηλὰ
γίγνεται χιών.

apud Plutarch. de Consolat. p. 106. C.
Ὅσπερ μέγιστον ἴαμα τῶν
πᾶλλων κακῶν.

Sophocles Ajax. 524. Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος VII.
εὐγενὴς ἀνὴρ.

Oed. T. 248. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοι-
ρον ἐκτρίψαι βίον.

Philoct. 1288. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα
δεύτερον δαλούμεθα;

apud Hesych. v. ἀντίπλαστον. Τὸν
ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κε-
κμηκότων.

Horum exemplorum aliqua, quae videntur esse, non sunt verae exceptiones. In Prometh. 246. ἔλσεινός verbum est Atticis ignotum, qui semper ἔλσεινός usurpant, alterum ne extra quidem iambos et trochaeos. Et tamen quam multo commodius anapaestico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyllaba, quam trisyllaba? Trisyllaba est in dactylico metro Sophocl. Philoct. 1130. Ἡ που ἔλσεινόν ὄρᾳς, Φρένας εἴ τινας, in anapaestico Aristoph. Ran. 1095. ῥᾶκι ἀμπίσχων, ἴν' ἔλσεινοί, in hēroico Homeridaē Hymn. in Cerer, 283. (264.) Τοῦ δὲ κασίγνηται Φωνὴν ἐσάκουσαν ἔλσεινήν. Imperiti scribae, quibus nulla fere metri species, praeter Homericam, cognita erat, tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutarunt, ceterorum metrorum securi. Ne longe abeam. Frequens est versus iambici clausula, ὦ μέλε. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, MSS. non raro dant, ὦ μέλεε, aut corruptius etiam, ὦ μέλαιε. Porro Atticae linguae analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δέος formatur δεινός, ut a κλέος κλεινός, sic ab ἔλεος formatur ἔλσεινός. Ut nunquam δεινός, κλεινός usurpant Attici, sic nunquam ἔλσεινός usurpant *). (F) In Agamemnone simili errore peccatur. Orthographicae rationes metro labanti succurrunt. In compositis a κέρως nunquam ω admittitur, sed aut κέρως servatur integrum, quod fit ante labiales β et φ; aut nunc ultima syllaba abjicitur a veteri genitivo κέρως (κε-

*) Eadem est ratio adiectivorum πετεινός et πετεινός. Hoc poëticum est, illud Atticum.

σταλής), nunc ultima litera a veteri nominativo κέρως. Dicunt igitur Attici κερσβάτης, κερσόδετος, κερσουλκός, κερσφόρος, et propterea κερστυπεῖν. Rariora sunt, probae tamen notae, κερσάσβολος (ex Platone satis notum) et κερσασφόρος, quod exstat Euripid. Phoeniss. 255, et in fragmento Sophoclis apud Aelian. N. A. VII. 39. Ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερσασφόρους Στέρθυγγας εἰς Φ' ἔκηλος. Versum ex Euripidis Oreste 268. Δὸς τόξα μοι κερσουλκᾶ, citat Suidas v. κερσβάτης, ubi male priscam lectionem παρ' Εὐριπίδῃ Kusterus, licet ex MSS., in παροϊμία mutavit. Similiter in compositis a κέρως se res habet. Nunquam enim κερσωδαισία, κερσωκοπεῖν, κερσωπώλης, κερσωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem saepe migrare, sciât lector nusquam haec aut similia verba apud Pollucem occurrere, quin in uno saltem MS. ο pro ω substituat. Diversa forma est κερσωνομία, pro qua apud Pollucem I. 34, et Clementem Alex. Protr. p. II, 17, male scriptum est κερωνομία. Sed, ut redeat, unde digressa est oratio, Wasenius ad Thucyd. II. 84. hunc Aeschyli locum laudans, κερστυπούμεναι scribit, iudicio an errore, nescio.

Choëph. 421. Vel transpone, Ἐκοψ' Ἄρειον κομμόν, vel lege, quod sententiam melius connectit, Κομμόν δ' ἔκοψ' Ἄρειον.

654. Cum Aldus et Robortellus ediderint Φι- IX
λόξεν' ἔστιν, levi mutatione legendum, Φιλοξένη
'ἔστιν. Hujus erroris similem [non raro admisere li-

brarii, nescii scilicet longam vocalem elidi non posse. Dederunt igitur *γράμ' ἔστι, χρεῖ' ἔστιν, Ἑρμ' ἐμπολαῖς*, cum *γραμμή' ἔστι, χρεῖα' ἔστιν, Ἑρμᾶ' ἐμπολαῖς* debuerant. Fatendum est quidem Atticos huiusmodi nomina plerumque generum duorum communia facere. Non semper tamen hanc regulam servant veteres. Theognis in ipso initio: *Ἄρτεμι θεροφόνῃ*, quod imperite Brunckius mutavit; *πολυξέαν Αἴγιναν* dixit Pindarus Nem. III, 3. *πολυξέιναι νεάνιδες* apud Athenaeum XIII. p. 574. A.

Eumenid. 396. *Πάσης ἀπήμεν' οἷζος' δέχου δὲ σὺ*. Attici semper *οἷζος* dixerunt, non *οἷζος*, *οἷζος*, non *οἷζυρός*; quod monuit Piersonus ad Moerlin. Eodem modo dixerunt *οἷς*, *οἷστος*, *Οἰκλῆς*, *Οἰλευς*, quanquam in vulgatis libris has voces sine punctis diaereseos haud temere offendes. Aldina vero Aeschyli editio *οἷζος* recte habet. In Euripide usque ad hunc diem semper editum est *οἷστος*, contra versus metrum, contra grammaticorum auctoritatem. (Vide ad Med. 634.)

Suppl. 800. Recte Aldus et Robortellus, *νέφθ' δ' ὑδρηλά*.

In fragmento legendum *μέγ' ἔστ' ἱάμα*, quomodo, quod mirere, correxit Grotius *), Excerpt, p. 55.

*) Correxit Grotius e Scaligeri emendatione.

Nunc ad Sophoclem veniamus. In primo loco nemo non videt, quam inconcinne istud ποτε ponatur, quam in pronunciendo prorsus obscuretur. Cum vero nihil mendi in singulis verbis haereat, cogitandum est an commodam transpositionem metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest, ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest

vel Οὐκ ἄν ποθ' οὗτος εὐγενής γένοιτ' ἀνὴρ.

vel Οὐκ ἄν γένοιτ' ἀνὴρ ποθ' οὗτος εὐγενής.

vel Οὐκ ἄν γένοιθ' οὗτός ποτ' εὐγενής ἀνὴρ.

Et huic ordini quodammodo favet Suidae *μνηστis* editio Mediolanensis, quae ποτε omittit. Sed omnes numeros implet Suidae MS. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus, modo levis et solennis error corrigatur, legendo Οὐποτε pro οὔπω.

Οὐποτε γένοιτ' ἄν οὗτος εὐγενής ἀνὴρ. (G)

Oed. Tyr. 248. Dignus qui exscribatur, integer locus:

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις

Εἷς ὦν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,

Κακὸν κακῶς μιν ἄμοιρον ἐκτρέψαι βίου,

Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Joannes Burtons. Verum ne illos videar imitari, qui

scrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor *vin* hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco Trachin. 287. ΑΥΤΟΝ δ' ἐκεῖνον, εὐτ' ἂν ἀγνὰ θυμάτα
 'Ρέξῃ πατρώῳ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως, Φρόνει ΝΙΝ ὡς
 ἦζοντα. Sed levi opera res peragenda, et unius
 literulae jactura reponendum ἄμωρον, quae vox oc-
 XI currit Euripid. Med. 1395. ἄμωρος habet Sophocles
 Philoct. 182, et tandem Euripides Hec. 425.

In Philoctete aut mutato duarum vocularum ordine lege, ἄρ' οὐ, aut dele particulam negantem. Sed illud, opinor, verius. Quanquam in hisce interrogandi formulis negantem particulam pro arbitrio vel addunt vel omittunt Tragicæ. Oed. T. 822,
 ἄρ' ἔφυν καπός; Ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος;

In fragmento νόμον ἔχει quisvis legendum viderit.

In choris et melicis systematibus, quae librarij et editores pro arbitrio distribuunt, duas sum potissimum regulas secutus. Primo curavi, ut quodque carmen ad nota et lyricis poetis usitata, si facile fieri posset, versuum genera redigeretur; deinde, ut eadem aut similis versuum species quam saepissime recurreret. Hujus divisionis exemplum vide in hac fabula 937. 938. 942. Ejus generis versus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur. Optandum quidem erat, ut Strophæ Antistrophe ubique accurate responderet. Sed cum li-

brarii in facillimis metrorum generibus toties et tam turpiter peccarint, quid in paullo reconditioribus fecisse putabimus, praesertim ubi ad metri difficultatem styli obscuritas accedat? Cautius igitur in hac parte me gessi, et quaedam intacta reliqui, in quibus tamen errorem latere posse suspicatus sim. Hoc semel observandum est, nihil tam frequenter in librariorum cadere, quam verborum ordinem immutare. Hunc errorem illi quidem, ubi animadvertunt, aliquando literis numeralibus indicant. Sed has notas ii, qui postea codicem exscribunt, dum ad finem operis properant, saepe negligunt. Tutissima proinde corrigendi ratio est, vocularum, si XII opus est, transpositio.

Licentiae, quam in dialectis sibi permisere Tragicis, fines accurate constituere perdifficile est; Ionismos tamen quosdam adhibuisse, sed parce et rario, extra controversiam est. Dixerunt utique ξένος et ξείνος, μόνος et μῦνος, γόνυατα et γούνατα, κόρος et κοῦρος, δορί et δουρί. Plures vero ex Homero invexit librariorum inscitia. Dialecti Doricae, choris usitatissimae, ratio paullo facilior est, nec tamen omnino certa. Nulli enim codices, ne optimi quidem, Doricas formas in melicis constanter retinent. Sed hanc regulam servandam putavi, ut eas, ubicunque vel unus modo non pessimae notae codex praeberet, in textu reponerem. In plerisque enim MSS. ubi in contextus serie Dorica forma exstat, Attica vel communis superscripta est. Hanc igitur scribas quoties alteri praetulisse credibile est?

Praeter Aldi editionem, cujus lectiones plerasque memorandas putavi, utpote ex MSS; fere expressas, usus sum Barnesiana, Kingiana, Musgraviana, Brunckiana, Beckiana: Kingius multa loca ex MSS. correxit, sed iudicio parum acri, et de emendationibus suis lectorem raro certiore facit. In re metrica multum se jactat, et Scholiastarum auctoritate, quae nulla est, versus choricos disponit. Interdum ex conjectura mera eaque fallaci, textum interpolavit. Versum 420 post 418 posuit et 421 delevit. Hunc errorem Thomas Morellus, qui Kingii editionem repetivit, sustulit; sed ipse; XIII ut fidem et iudicium hominis agnoscas, codicum descriptionem, quam dederat Kingius, omisit; et vi 584. pro *τοιὰδ' ἀμφὶ σῆς λέγον*, audacter, sed tacite, edidit *τοῖς ἀμφὶ σῆς λόγος*. Cum notam ad hunc locum scribebam, editionem tantum Morellianam praesto habebam. Immerito igitur Kingium culpavi, satis alioqui culpabilem. Lector benevolus errorem meum condonabit et corriget. Cum vero tot MSS. adhibuerit Kingius, editionem ejus, licet cautè, consulere oportuit, ut eorum lectiones indagarem. In quo opere adjutus sum duobus codicibus conferendis, quibus ipse Kingius usus erat: Utriusque copiam Regiae Societatis humanitate nactus sum. Horum alterum Kingius optimum Reg. Soc. codicem vocat. Verum is, quanquam non omnino inutilis, longe ab optimo distat, et valde recens est, utpote anno demum 1490 exaratus. Tres priores continet fabulas. Alter quoque totidem habet; sed initio et fine nunc mutilus est, et censum plus minus annis priori antiquior videtur. Gri

ricam subinde exercere vultit scribā; varias enim lectiones nunc in margine, nunc inter versus aspersit, quas, quoties dignas iudicavi, quae commemorarentur, cum lectore communicavi. Usus sum praeterea MS. Harleiano 5725, et ipso recenti. Hunc in Notis H voco, Kingii *optimum* scilicet K, alterum R. Verum omnes fere Codices parum ab antiquitate commendabiles sunt; et quo frequentius describuntur, eo gravius interpolantur.

Interpretandi et illustrandi labore, utilissimo sane, supersedendum duxi, partim ne libellus in librum excresceret. Loca tantum quae Latini imitati sunt, prout memoria suggessit, adscripsi. Raro sum interpretis munere functus, nisi ubi cum critici officio conjunctum esset. Sin autem in ulla re justo parciore visus fuero, in sequentibus fabulis, si quas posthac edidero, hoc vitium emendare annitari. Hoc enim monendus est lector, ceteras Euripidis fabulas ordine vulgato singulas mox prodituras, si modo hoc specimen reipublicae literariae non displicere intellexero. Si opus ad finem perduxero, addam observationes quasdam in variā Scenicorum Poëtarum metra.

P. S. Cum plures postea MSS. contulerim, eorum Index Argumentum sequetur.

SUPPLEMENTUM
AD
PRAEFATIONEM.

xv Sic fere ante annos quinque praefatus sum, cum Hecubam Euripideam, velut editionis novae specimen, ederem. Nuper vero, cum Viri doctissimi atque humanissimi, quibus Typographi nostri cura demandata est, dignam operam meam judicassent, quae ex praelo inclytæ Academiae nostræ exiret, hoc saltem facere enisus sum, ut hanc nimis fortasse benignam eorum opinionem non omnino fallerem. In notis igitur quaedam addidi, aut mutavi; nihil autem prorsus delevi. Quaecunque momenti alicujus esse putavi, seorsum imprimenda curabo, ut ii, qui priorem editionem possident, quam minimo pretio secundae bona, si qua tamen bona insunt, sibi comparare possint. Quod in fine praefationis pollicitus sum, sed tempore non praestitutum, partim hodie repraesentare conabor, ut scilicet de Scenicorum Graeciae Poëtarum metris quaedam dissendenda suscipiam. Hos vero cancellos mihi ipse circumdabo, ut ne extra iambicorum, trochaicorum, atque anapaestorum limites egrediar. Quod tamen priusquam facio, pauca quaedam, quae brevius dixi, paullo explicatius, si potero, tradam.

(A) *A vetustioribus MSS.* dixi; quoniam circa XVI finem, ut arbitror, saeculi decimi tertii iota subscribere coepere librarii, quod antea vel adscriptum erat, vel omissum. Duae nempe erant Grammaticorum sectae; haec iota dativis et infinitivis addebat, illa omittebat. Sed in hoc omnes vetusti MSS. consentiunt, etiam ii, qui constanter *μούσῃ* et *δραῖν* retinent, ut *κάν*, *κᾶπείτα* et similia litera ista semper careant.

(B) Nescio cur miretur quis, quod vocalem in *ἀει* communem esse statuerim, cum idem fiat in *ἰῶμαι*, *ἰατρὸς*, *λίαν* et aliis. Gravem in re levi errorem admisit Valckenaerius, cum ait, Diatrib. p. 65. loca omnia Euripidis, ubi priorem producit *λίαν*, facillimam medelam admittere. Imo ipse locus, quem citās, Vir summe, nullam medelam admittit. *Γύναι, τό, τε λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθίνον.* Quam ex emendatione addidisti, particula *τε*, (vel *γε*) si in MSS. omnibus reperiretur, eijcienda esset; quippe quae nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba esse possit. Dixit quidem Menander apud Stobaeum CXVI. p. 475. *Ἡμῶν τόγε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ* dixit Alexis apud Athenaeum VI. p. 237. C. *Νοεῖς τό, τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; καὶ μάλα.* (sic enim legendum.) Sed ab hac licentia prorsus abstinuere veteres; semel tantum senarium ab *ὥστε μετέχειν* inchoavit Aristophanes Plut. 345. semel ab *οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς 410.* sed et haec rarissima sunt. Quod vero dixi de particulis *τε* et *γε*, neutram posse secundam pedis syllabam fieri, id de senario accipe. Adde quod neutra

Euripid. Person. I.

b

in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest.
XVII Sed ut ad αἰεῖ redeam, aptissimum ex MS. Etymologico apud Koen. ad Gregor. p. 160. locum citavit Hermannus *) Praef. p. 23. cujus ultima, ut insanabilia, praetereo; priora proculdubio sic legenda: Ἰστέον ὅτι ἰβ Φωναί εἰσι τοῦ αἰεῖ. ἔστι γὰρ αἰεῖ καὶ αἰέν καὶ αἰῆς ποιητικῶς καὶ αἰεῖ συνεσταλμένον [καὶ αἰεῖ ἐκτεταμένον] καὶ αἰ (ut recte Koenius) παρὰ τοῖς Διολεύσι. Suidas. Ἀεῖ. τοῦτου ια Φωναί.

(C) Esto, ut τύπτει in τύπτῃ ac τύπτει pari jure contrahere potuerint Attici, utram contractionem putas praelaturos? Certe eam quae modos diversos distingueret.

(D) Debueram fortasse χρεῖν exciperé, quod non minus quam ἐχρεῖν in Scena Attica occurrit, etiam apud Comicos, quomodo, ut uno exemplo contentus sim, Hermippum Athenaei VIII. p. 344. D. Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρεῖν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἐν ὄντα. Sic recte Aldi editio, male recentes ἐχρεῖν. Quod ait Brunckius, quaedam esse verba, quibus solenne sit augmentum abjicere, verba ea, quae augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt. Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecti tempori reservant, Oed. C. 1598. Similis est ratio in καθεζόμεν, καθήμην, καθεῦδον, quibus augmentum non praeponunt Tragici, Comici pro arbitrio

*) Euripidis Hecuba. Gorthofrédi Hermannii ad eam et ad R. Personi Notae Animadversiones. 8vo. Lipsiae 1800.

vel praeponunt, vel abjiciunt. Erravit igitur Brunckius ad Aesch. Prom. 229. Soph. Oed. C. 1597. Duplex aliquando augmentum admisere, ut in ἡνεσχόμην, ἀνεσχόμην, quorum utrumque Tragicis familiare; sed ἡνεσχόμην, quod Sophocli, Aristophani et Platoni obtrudere conatur Piersonus ad Moërin p. 176. Brunckio assentiente, mera est barbaries. Aldus et membranae ἡνεσχόμην, Scholia vetera ἡΙΣΧΟΜΗΝ. Codices quidam ἰσχόμην, satis recte, nisi rectius praeberet Eustathius ἔσχόμην ad Il. E. p. 529, 18=400, 52. Nimirum, cum semel ἰσχόμην in ἡσχόμην, quod pro varia lectione praeberet Eustathius, corruptum esset, inde provenire ista portenta, ἡίσχόμην, ἡνεσχόμην, et quid non? Aristophanis versus mendosus est. MSS. aut ἡνεσχόμεθα aut ἡνειχόμεθα habent, quanquam silent Brunckius et Invernizius, qui e Kusteri interpolatione ἡνεσχόμεθα retinent. In Platonis Charmide p. 162. D. HSt. ἡνέχετο merum est editionis Francofurtanae typographi erratum, qui simplicem χ litteram pro nexu χ posuerit. Ceterae enim omnes recte ἡνέσχετο.

(E) Cum de hac quaestione tot aliae pendeant, visum est rem paullo altius repetere, et praecipuas versuum iambicorum, trochaicorum, et anapaesticorum leges semel memorare.

Senarius iambicus, sive trimeter, ut notum est, sex iambis, si priori nomine uteris, constat, tribus metris, sive dipodiis, id est, diiambis, si posteriori. Et hic est perfectus senarius, vel trimeter,

Πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον.

Ἐπεξέπεμψεν οὕτω γὰρ φέρειν ὄπλον.

XIX Sed cum res esset immensi operis, et certe ab isto versuum genere, quod sermonem quotidianum quodammodo exprimere debebat, alienissima, pu-
ros senarios scribere, duas licentias excogitabant Iambographi; priorem scilicet, ut spondeum in imparibus locis admitterent, alteram, ut pro iambo tribrachyn, utpote temporibus aequalem, substituerent: sed has licentias veteres isti Iamborum scriptores, Archilochum dico, Solonem et Simonidem, parcius sibi indulgebant; multo frequentius Tragici; Comici denique, quibus propositum erat, non solum familiarem, sed etiam familiarissimum sermonem imitari, laxissimos aliquando numeros admitterant.

Tragici igitur, praeter iambum et tribrachyn, quos cum paribus locis communem habebant, spondeum etiam in primo, tertio et quinto usurpabant. Postea hunc spondeum in primo loco, prout res ferebat, vel in dactylum vel in anapaestum dissecabant, in tertio loco tantum in dactylum, in quinto neque in anapaestum neque in dactylum. Ac de dactylo quidem res adeo expedita et facilis est, ut vix tria exempla reperiantur, quae huic regulae ob stare vel videantur. Euripidi quidem tribuunt Viti docti, tanquam Hippolyti verba, a Zenobio, Diogeniano, Suida et Apostolio in proverbiorum numerum relata, sed nusquam pro Euripidels citata, Ἀκαί-
ρος εὖνοι' οὐδέν ἔχθρας διαφέρει. Et poterant esse

verba Phaedrae ad nutricem; Scholiastes enim ad Hippol. 602. ait: καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, Εὐ-
 νοὶ ἀναιρὸς οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. Sed cujus-
 cunque est, certe neque Euripidis est, neque Tra-
 gici cujusquam. Alter locus Euripidis inter fragmen-
 ta a Barnesio et Musgravio collocatus, exstat apud
 Stobaeum CXVI. p. 477. Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέ-
 ροντες δυνάμεθα, Ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν,
 οἱ νέοι. Quis vero nescit, quoties margo Stobaei in XX
 nominibus erret? Aut quis haec esse Comici cujus-
 dam verba dubitet? Versus solus, quem in fabulis
 integris superesse credo, occurrit Iph. A. 1632. Χρὴ
 δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεογενῆ. Quanquam
 spurium esse hunc versum credo, non tamen de
 interpolatore ipso adeo male censeo, ut putem eum
 ita scripsisse. Legendum εὐγενῆ quivis viderit. Ne-
 mo autem a me postulabit, ut emendationes Viro-
 rum doctorum, quae huic regulae adversantur, re-
 fellam; satis enim superque se ipsae refellunt. „Sed
 Comici hanc regulam saepissime violant.“ Certe.
 Atque haec ipsa res eam a Tragicis servari probabile
 reddit. Sed de Tragicorum et Comicorum versuum
 discrimine plura sum infra dicturus. Quod si dacty-
 lum, qui in prima et tertia sede non infrequens
 est, quinta semper excludere Tragicum, si etiam ana-
 paestum in tertia sede vitarunt, consequens esse
 putabam, ut anapaestus e quinta semper exulare
 deberet. Potueram eadem opera loca omnia colligere
 et examinare; sed brevitati imprimis studebam; re-
 gulam igitur meam de tertio senarii pede stabilisse
 contentus, cetera lectoris industriae et candori per-
 miseram.

Unam tantummodo exceptionem notare neglexeram, quam nunc paucis attingam, de propriis scilicet nominibus. Sunt enim nomina quaedam, quae *Ἀερόπη*, *Ἀντιγόνη*, *Ἰφιγένεια*, *Λαομέδων*, quae ex iambicis et trochaicis versibus omnino excludenda
 XXI essent, nisi *) anapaesti aliquando admitterentur. Hanc igitur veniam Tragicis libenter cum auditores, tum lectores, concedebant, ut in quavis senarii sede, praeter ultimam, anapaestum, ut in quavis trochaici sede, praeter mediam et ultimam, dactylum usurparent. Ac nullo sane discrimine et in impares et in pares senarii locos propria nomina inferunt, ut inde consequi putem, anapaestis in tertia et quinta sede, praeterquam cum hac sola exceptione, temperasse. Si enim jure suo anapaestos ibi adhibere poterant, debebant ita distribuere, ut pares locos effugerent. Cetera nomina, in quibus occurrit anapaestus vel dactylus, cum non ineluctabili necessitate iis pedibus uti cogerentur, debebant quidem ita versibus intexere, ut anapaestus in diversos pedes dissecaretur.

Αἰνῶ σε, Μενέ|λα' ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν.

Ἐπεὶ γὰρ ἀξέπνευσεν Ἀγα|μέμνων βίου.

ᾠ τλήμων οἶον τέρμον' Ἰο|κάστη βίου.

Et hoc certe plerumque faciebant. Verum istam legem sibi servandam putabant, ut anapaestus in

*) Cum propter brevitatem, de Trochaico loquens, anapaestum dico, lector semper de duabus dactyli syllabis cum sequentis pedis longa conjunctis intelligat.

eadem voce totus contineretur. Mendosus igitur est Iph. A. 1579.

Ἐλεξε δ' ὦ θηροκτόν' Ἀρτεμι καὶ Διός.

E MSS. tribus Parisiensibus dedit Marklandus,

Ἐλεξε δ' ὦ Διός Ἀρτεμις θηροκτόνε.

Musgravius, quod mirum est, vulgatam tacitus retinet.

Si me rogas, utra harum vera sit lectio, respondeo, neutra. Nec quicquam mea refert; quippe qui persuasus sim, totam eam scenam abusque versu 1541 spuriam esse et a recentiori quodam, nescio quando, certe post Acliani tempora suppositam. Non tamen ideo omnia contra sermonis indolem et contra metri leges peccata scriptori ipsi, sed quaedam saltem librariis imputanda censeo. In hoc loco proculdubio dederat ille, Ἐλεξε δ', ὦ θηροκτόν' Ἀρτεμις Διός. et mox Δέξαι τὸ θῦμα τοῦθ' ὅσοι δωρεόμεθα, sed, qui sequitur, versus,

XXII

Στρατός τ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνων ἀναξ θ' ὁμοῦ,

vereor ne sit in ipsius PseudEuripidis cerebello natus. Marklando legendum videbatur, Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινός, Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ. Ubi vero Tragicus exercitus Graecorum hoc epitheto ornant? In hac ipsa scena, 1591. ait Marklandus. Στρατεία quidem κοινή erat, στρατός non κοινός. Brunckius tamen ad Orest. 201. ait: „Tertia in Ἀγαμέμνων

produci (lege „corripī“), quidem potest in Canticis. Sed aliud exemplum afferendum erat, quam versus ex Iph. A. a Musgravio excitatus. Cum Marklando enim sentio, qui interpolatum illum affirmat, et admodum probabiliter emendat. “ Verum si totus locus saeculi recentioris est, medicina fit mortuo. De quo latius agam, si quando fabulam istam edendam curabo. Alia loca partim e variis lectionibus, partim e conjectura emendanda sunt. Iph. A. 817. male mutavit Marklandus, licet *Φαρσάλιον* praebeant MSS. In 814. γ’ delendum, neque de elisione in *Ἑλλάδι*, quanquam paullo rarior est, timendum. Alcest. 1140. *Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν’ ὡς καρατόμῳ*. Verum pejus corrupti sunt versus Ion. 296. 297. quos in gratiam lectoris citabo, simul ejus judicio et acumini commendans. *Τιμᾶ σφε Πύθιος, ἀστραπαὶ τε Πύθιαι. Τιμᾶ, τιμᾶ, ὡς μήποτ’ ὦφελόν σ’ εἰσιδεῖν.*

XXIII

Sed cum hoc impetrassent Tragici, ut scilicet *Ἰφιγένεια* et similia verba impune, ubi opus esset, usurparent, paullo longius progressi sunt, et interdum, licet raro, anapaestos in propriis nominibus reliquere, ubi non omnino erant necessarii. Orest. 453.

Ἀπωλόμην Μενέλαε Τυνδάρεως ὄδα.

Herc. F. 219.

Ὅς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών.

Sophocl. Philoct. 794.

Ἀγάμεμνον ὦ Μενέλαε πῶς ἂν ἀν’ ἐμοῦ,

In A]. 1008. de lectione dubitari potest. Tria alia exempla ex Helena Euripidis 86. et Electra 314. 315. attulit Hermannus Praef. p. 63, quorum duo priora correctionem neque admittunt, neque requirunt. Euripides etiam in *Νεοπτόλεμος*, *Ἰππόλυτος*, *Ταυροπόλος*, tres ultimas syllabas anapaestum fecit, quod tamen in genitivis et dativis meliori jure fecisse videtur, quam in nominativis et accusativis. Simili licentia vocem anapaesticam in trochaico versu ita collocabant, ut duae breves syllabae dactyli partem efficerent,

Σύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυν-
δρῶντά μοι.

Οὐδ', πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖσι πᾶσι τὰ γεγενημέ-
μένα.

Χιλίων ἄρχων Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δό-
ρος.

Quanquam secundus versus aliter legi potest, vel ex MS. *δείξω γε Δαναοῖς*, vel e conjectura *Δαναΐ-δαις*. Comici igitur, minus mirandum est, si dactylum aliquando in Trochaicis admittebant, cum proprium nomen occurreret, licet, si paullo plus laboris insumere vellent, hanc licentiam evitare potuissent. Hermippus Athenaei XI. p. 486, A, (male notata 488.)

Ἦν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπάστην ἐκπιῶν,
Τῷ Διονύσῳ πάντα τὰ μαντοῦ δίδωμι χρήματα.

Comicus incertus, sed Aristophani aequalis, apud Plutarch. Polit. Praec. p. 811, F.

Μητίοχος μὲν (γὰρ) στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς
ὁδοὺς,

Μητίοχος δ' ἄρτους ἐκοπτᾷ, Μητίοχος δὲ τᾷλ-
Φιτα,

Μητίοχῳ δὲ πάντα κεῖται, Μητίοχος δ' οἰμώξε-
ται.

Ideo autem de hac Comiçorum licentia mentionem injeci, quod, cum plures alias Trochaicorum leges, quas servant Tragici, ipsi violent, a dactylo, nisi in propriis nominibus, caute abstineant. De hac re quaedam infra addam, cum de Comici et Tragici trochaici discrimine agam.

Nunc de caesuris videamus. Senarius, ut notum est, duas praecipuas caesuras habet, penthemimerim, et hephthemimerim, id est, alteram quam voco *A*, quae tertium pedem; alteram, quae quartum dividat. Prioris caesurae quatuor sunt genera; primum est, quod in brevi syllaba fit; secundum, quod in brevi post elisionem; tertium in longa, quartum in longa post elisionem.

(Aa) Κίνδυνος ἔσχα | δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.

(Ab) Πατὴρ Ἦν' εἶπεν | Ἰλίου κείχη πέσοι.

(Ac) Λιπὼν Ἦν' Αἰδης | χωρὶς ὤκισται θεῶν.

(Ad) Καὶ τεύξεται τοῦδ' | οὐδ' ἀδάρητος Φίλων.

XXV Alterius caesurae, quam voco *B*, plura sunt genera.

Primum, cum in fine disyllabi vel hyperdisyllabi occurrit sine elisione; secundum, post elisionem; tertium, cum brevis syllaba est enclitica vox; quartum, cum non est enclitica, sed talis quae sententiam inchoare nequeat; quintum, cum vox ista ad praecedentia quidem refertur, potest vero inchoare sententiam; sextum, cum syllaba brevis post elisionem fit. Duo alia caesurae hujus genera ceteris minus jucunda sunt, ubi sensus post tertium pedem suspenditur, et post distinctionem sequitur vox monosyllaba, vel sine elisione, vel per elisionem facta.

(Ba) Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα | καὶ σκότου πύλας.

(Bb) Πολλῶν λόγων εὐρήμαθ' | ὥστε μὴ θανεῖν.

(Bc) Κεῖνη γὰρ ὤλεσέν νιν | εἰς Τροίαν τ' ἄγει.

(Bd) Τίμβον δὲ βουλομένην ἄν | ἀξιούμενον.

(Be) Ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς | ὃν θρηνεῖς αἶψα.

(Bf) Ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' | ἔστιν οὔτε σοί.

(Bg) Ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, αὐ | τιμήσεις νεκροῦ;

(Bb) Ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' | ἡγήσει σὺ νῦν.

Est et alia senarii divisio, quam si non caesuram, quasi-caesuram liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, siue in eadem voce, siue additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Κεντεῖτς μὴ Φεῖδειςθ' ἐγὼ τέκον Πάριν.

Γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα.

Haec quasi-caesura apud Tragicos haud est infrequens. Longe rarius est ea licentia, qua integri

XXVI pedes, tertius et quartus, vel integras voces, vel vocum partes faciant,

Μενέλαε μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς.
Θρήκην περάσαντες μόγις πολλῷ κόπῳ.

Quorum exemplorum in secundo pronunciandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit. Sed ut hoc aliquando sibi permittunt, illud nunquam sibi permittunt, ut pedes tertius et quartus eadem voce comprehendantur. Hoc si fieri posset, omnis rhythmus, omnes numeri funditus everterentur. Imo Comici, inquires, hoc non raro faciunt. Comici sane interdum faciunt, ii tamen paullo rarius; (sexies et decies, nisi fallor, Aristophanes in Pluto;) at hoc ipsum argumento est, Tragicos non facere. In iis, quae dixi ad Hec. 734, non quidem erravi, sed paullo tamen minus sum accurate locutus. Quod ibi tantum innui, hic aliquanto fusius exsequar. Si Tragici et *δύρομαι* et *ὀδύρομαι* pari jure adhibere possent, eam certe formam, unde numerosior versus evaderet, praelaturi essent. Eadem praeterea ratio locum habet in verbis *ὁμόγνυμι* et *μόγνυμι*. Aristoph. Acharn. 706,

ὦστ' ἐγὼ μὲν ἡλέησα καὶ πομορξάμην ἰδῶν,

Aut augmentum omissum, aut spondeus in quintum locum admissus. Sic tamen habent omnes, opinor, editiones, et Suidas v. ὦστ' ἐγὼ μὲν. Kusterus, qui vulgatam in textu suo scripturam reliquit, in tractatu tamen de Verbis mediis recte scribit *ἀπε-*
XXVII *μορξάμην*. Et sane ita legendum est ex ipso Suida

eadem in voce, ubi ordo verborum vëram lectionem conservavit. Atque eadem lectio jam exstabat in tribus Scholiorum editionibus, Aldina, Juntina, Frobeniana; mutavit Portus, mutantem secutus est Kusterus.

Sed ad quaestionem propositam redeo. Grammaticorum quorundam erat σπουδή, sive παιδιὰν vocas, versus scribere tales, ut singulae dipodiae integris vocibus vel continerentur, vel saltem terminarentur. Athenaeus X. p. 454. F. Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχος Φησὶν, εἰς τὸν Πᾶνα ποιήμα τοιοῦτόν ἐστι. τῶν ποδῶν ἕκαστος (potius legendum στίχων) ὅλοις ὀνόμασι περιειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικούς καὶ ἀκολουθητικούς ἔχει τοὺς πόδας, (τὰ μέτρα vel τὰς διποδίας accuratius dixisset) οἷον,

Σὲ τὸν βόλοις | νιφοκτύποις | δυσχείμερον
 Ναλονθ' ἔδος | θηρονόμε Πᾶν | χθόν' Ἀρκάδων
 Κλήσω γραφῇ | τῇδ' ἐν σοφῇ | πάγκλειτ' ἔτη
 Συνθεὶς ἄναξ | δύσγνωστα μὴ | σοφοῖς κλύειν
 Μουσοπάλε θῆρ | κηρόχυτον ὅς | μείλιγμ' ἰεῖς.

Sic lege et interpretare, *Qui melodiam e fistula ceteris compacta excitat.* Verum si versus istos recte metieris, Tragicorum regulae unum modo adversantem reperiēs. Secundus enim, quartus et quintus pertinent ad caesuram *Ba*, tertius ad *Ad*. Sed primi similem Tragico scribere nunquam, ut opinor, permissum erat.

Non eram nescius, cum hanc regulam posui, paucas quasdam exceptiones in hodiernis Tragicorum editionibus occurrere. Verum eae tam raras sunt, et tam sanatu faciles, ut putarem, neminem semel monitum, qui quidem aurem haberet, non sponte emendaturum. Versus Sophoclis Oed. Col. 372. Εἰσῆλθε τοῖν τρεῖς ἀθλίον ἕρις κακῇ, non est vera exceptio. Adverbium enim ab adjectivo disjungendum est, ut in Homérico, Τρεῖς μάναρες Δαναοὶ καὶ τετράκις. Aristoph. Plut. 851. Οἵμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δειλαιοι· Καὶ τρεῖς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις, Καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰοῦ, ἰοῦ. Aliud exemplum praebet Euripides, qui dicitur, Iph. A. 1595. Φάσμ', οὔγε μὴδ' | ὀρωμένου | πίστις παρῆν. Poteram quidem hoc versu corrigendo supersedere, sed ne quis cavilletur, me hanc commodam sane e dumetis erependi viam instituere, ut ea pro spuriis, quae doctrinae meae repugnant, deleam, fatebor nihil me dubitare, quin ipse scriptor dederit, Φάσμ', οὔγε πίστις μὴδ' ὀρωμένου παρῆν.

Sed, si placet, cetera exempla, quae huic regulae obstant, prope inspiciamus. Ea sunt, quae sequuntur.

Aesch. Pers. 501. Στρατὸς περᾶ κρυσταλλοπήγα
διὰ πόρον.

Agam. 1261. Ἡ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπει
χρησμῶν ἐμῶν.

Suppl. 252. Καὶ τᾶλλα πόλλ' ἐπεινάσαι
δίκαιον ἦν.

Soph. Aj. 969. Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπέγγελῶεν ἄν
κάτα;

Postremi loci vitium obiter sustuli ad Hec. 1214. legendo, τοῦδ' γ' ἐγγεῶεν. Oed. Ci 1339. Κοινῇ παθ' ἡμῶν ἐγγεῶν ἀβρύνεται. Priora tria transpositione sananda.

Κρυσταλλοπήγα διὰ πόρον στρατὸς περᾶ.

In secundo dele noxiam particulam ἄν, et lege,

Ἡ κάρτα χρησμῶν ἄρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.

In tertio τᾶλλα mendosum est, cum ἄλλα esse deberet. XXIX
Quonquam hoc quidem aliter sanari poterat.
Sed ut ἐπεικᾶσαι sedem suam obtineat, legendum,

Καὶ πολλὰ γ' ἦν δίκαιον ἄλλ' ἐπεικᾶσαι.

Ekstabat olim in Eurip. Suppl. 168. hic versus,

Πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Nisi MSS. Parisienses ad hunc locum collati essent, quis veram lectionem eruere posset? Id tamen, quicunque aurem habeat, videre possit, non esse tam immodulatum senarium ab Euripide profectum. Sed aliud est errorem indicare, aliud corrigere. Dedit Marklandus e MSS. Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαιμόνων πάρος. Quod si non verum, vero certe proximum puto. Latere enim in Aldinae lectionis rudibus tenue veritatis vestigium existimo; scilicet a poeta

scriptum, Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος ἰσοδαίμων πάρος, deinde levi errore mutatum ἰσοδαίμων in εὐδαίμων. Quod monere volens librarius, aut inter versus aut in margine notavit ἰσο legendum pro εὐ. Illud, ut fit, alii neglexere, altera lectione contenti; alii leviter depravatum in textum intulere, ut talis fere versus tandem exstiterit:

Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Corrector, tam enormi versu offensus, τύραννος recidendo ad metra eum redigere conatus est. Aptissimum autem tyranno vel tyrannidi epitheton ἰσοδαίμων. Aeschyl. Pers. 636. Ἡ δ' αἶτι μοι μακαρέτας ἰσοδαίμων βασιλεύς; Plato Rep. VIII. non longe a fine de Euripide ait, Καὶ ὡς ἰσόθεόν γε τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. Habuit in animo Troad. 1177. Γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Notus est Ariphronis Sicyonii Paean apud Athēn. XV. fin. Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς. Sic editiones Casauboni, qui tamen ex Epitome legit ἰσοδαίμονος, quod habent etiam Plutarchus de Virt. Mor. p. 450. B. Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 49. In editione Aldina Athenaei est ἰεδαίμονος, quod Typographae videtur erratum, qui ε (id est σο) cum g confuderit. Diverso sensu dixit ἰσοδαίμονα Pindarus Nem. IV. 137.

Hactenus haec. Nunc ad aliud caesurae genus accedimus, quam potius pausam ideo nominare libet, quoniam versus qui caesurarum supra memoratarum nullam habeat, necessario minus modulatus est; versus vero qui pausa careat, non est con-

tinuo immodulatus. De versibus iis loquor, ubi quintus pes in duas voces distribuitur. Tirones vero ea, quae de hac re dicturus sum, pro supplemento accipient notae meae ad Hec. 347. *Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν*. Sic primus recte edidit Kingius pro *τοῦμπαλιν*. Nempè hanc regulam p̄terumque in senariis observabant Tragici, ut, si voce, quae Creticum pedem efficeret, terminaretur versus, eamque vocem hypermonosyllabon praecederet, quintus pes iambus vel tribrachys esse deberet. Non potuerunt igitur talem versum Tragici scribere, qualis est *Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον τοῦμπαλιν*; aut *Ἄτλας ὁ χαλκίοισι νώτοις οὐρανόν*, aut *Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐν μετώπων σωφρόνων*, certe noluere, si modo vel diversa orthographia vel alia verborum positura vitare possent *In scenam missos cum magno pondere versus*.

343

Hecubam code-
-mbrs

Res eadem est, si Creticus in trochaeum et XXXI
syllabam dissolvitur; vel si Cretico in syllabam longam et iambum dissoluto, syllaba longa est aut articulus aut praepositio, aut quaevis denique vox, quae ad sequentia potius quam praecedentia pertineat.

Κῆδος δὲ τοῦμόν καὶ σὸν οὐκέτ' | ἐστὶ | δῆ.

Καῖρ' οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τοῦτο | σοὶ γε | μὲν.

Καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ | τῷ καλῷ.

Δεινὸς χαρακτὴρ, ἀκρίσημος | ἐν βροτοῖς.

Et sic habe de *τίς*, *πῶς*, interrogantibus; *ὡς*, *οὐ*, *καὶ* et similibus, ut partim monui ad *Phoeniss.* 1464.

Euripid. Person. I.

c

Verum si secunda quinti pedis pars ejus sit generis, ut praecedenti verbo adhaereat, et ambo quasi unam vocem simul efficiant, non jam amplius necesse erit, ut verbum praecedens brevi syllaba terminetur. Ac primo pauca citemus exempla, ubi syllaba iambum praecedens sit vox enclitica.

Σπεύδωμεν, ἐγμονῶμεν· ἡγοῦ μοι | γέρον.
 Ἔπικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὦμοι μοι | κακῶν.
 Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἶμοι μοι | τάλας.
 Κρίνω σὲ νικᾶν καὶ παραινεῖς μοι | καλῶς.
 Πείθειν ἐκάρδους, ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι | πέτρας.
 Πῶς Φῆς; τίν' εἶπας μῦθον; αὐθίς μοι | Φράσον.
 ὦ παρθέν', εἰ σῶσαιμί σ', εἴσει μοι | χάριν;
 Ἄ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἀποσσόν μου | πάτερ.
 Ἔσω Φρενῶν λέγουσα πείδω νιν | λόγῳ.
 Τί παρθευεῖ δαρδὺν, ἐξόν σοι | γάμου.
 Καὶ μὴν ἐκείνος οὐκέτ' ἔσται σοι | βαρύς.
 Βίον δ' ἐπαιτῶν εἶρπ' ἀγύρτης τις | λάτρης.
 Ἐμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγὼ τοῖ | ποτέ.

XXXII Ex hac classe excipienda sunt duo loca.

ὦ φίλταθ', ἥκεις ἄρα σωτὴρ νῶν βλάβης;
 Σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφῶ πατρί.

Cum νῶ et σφῶ significant ἡμεῖς δύο et ὑμεῖς δύο, nimis emphatica sunt, quam ut enclitica fiant. Legendum ἄρα νῶν σωτὴρ βλάβης; et ὡς πρὶν σφῶ πατρί. Melius junguntur σωτὴρ βλάβης, ut σωτὴρα κακῶν Med. 361: σώζουσιν θανεῖν Phoeniss. 609. Idem ὥσπερ Euripidei versus apud Polluc. VII.

178. numeros corruptit. Κεῖλοις ἐν ἀντροῖς ἄλυχνος, ὥσπερ Θῆρ μόνος. Recte MS. ὥστε.

Secundo exempla quaedam demus vocum [non encliticarum, sed] quae sententiam aut versum inchoare nequeant.

Οἷόν τε μοι τάσδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ | γέρα.

Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ | τάλας.

Ἀκουε δὴ νῦν· ἀνακαλύψω γὰρ | λόγους.

Τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ | κακῶν.

Τοὺς σοὺς λόγους πῶζοντες· ἄρχειν γὰρ | νεώς.

Πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξη γοῦν | ἐμῇ.

Σὺ δ' ἤμιν ἢ μισυῖσα, μισεῖς μὲν | λόγῳ.

Ἄλλ' ὥς τάχιστα παιῖδες, ὑμεῖς μὲν | βιάσθων.

Sed nullæ particula saepius, quam ἄν, in ista sede posita repetitur.

Sophocl. Electr. 413. Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν,
εἴποιμ' ἄν | τότε.

Eurip. Phoen. 1635. Ἄλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὖροιμ'
ἄν | βίον;

1642. Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ'
ἄν | χθόνα.

Androm. 937. Βλέπουσ' ἄν αὐγὰς τᾶμ' ἐπαρ-
ποῦτ' ἄν | λέχῃ.

1187. Οὗτός γ' ἄν ὥς ἐκ τῶνδ' ἐτι-
μᾶτ' ἄν | γέρον.

Bacch. 1272. Κλύεις ἄν οὐ τι κἀπεκρίναι,
ἄν | σαφῶς;

Eurip. Heracl. 457. Μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς μὲ
βούλοιτ' ἂν | λαβών.

XXXIII Acute igitur et probabiliter in Hippol. 296. Γυναῖκες
αἶδε συγκαθίσταντ' ἂν νόσον, (συγκαθίστανται
enim MSS.) conjecerat Musgravius, quamvis postea
vulgatum συγκαθιστάναι defenderit. Certa autem
Marklandi emendatio Iph. A. 524.

Ὅν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν | λόγον;

In omnibus his exemplis illud observandum est; ἂν
semper verbo suo statim subjungi, idque cum eli-
sione. Unde levi mendo laborat versus Erechthei,
Φρανεῖς γὰρ ἤδη κάποσώσαις ἂν πατρός. Quamquam
σώζειν apud Tragicos aliquando *meminisse* significat,
longe aptior hoc sensu est media forma. Lege igi-
tur, κάποσώσαι' ἂν πατρός. Similis confusio in
Med. 734. μεθεῖσαν et μεθεῖ' ἂν. Verum nisi mu-
tatio sit perexigua, haec et similia loca sollicitari
nolim. Sane si MS. bonae notae in Aeschyli versu
daret παραινέσαι καλῶς, aut in Euripidis ἀκούέ μου,
πάτερ, non illibenter acciperem. Est versus Al-
cest. 1106. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' εἴθ' ἡβᾷ σοι κα-
κόν, qui ex iis, quae modo dixi, non incommo-
de defendi potest. Verum quis reponere dubitabit e
Galeno IV. de Dogm. Hippocr. et Plat. T. I. p. 283,
55. ed. Basil. T. V. p. 152. Charter. quem indica-
vit Valckenaerius Diatrib. p. 28. B. C. Χρόνος μαλά-
ξει, νῦν δ' εἴθ' ἡβάσκει, κακόν. Sed talia, ut
dixi, ex mera conjectura non tentanda.

Alia sunt, quae huic regulae non vere officiant, tantum ex perversa orthographiae ratione officere. videantur. In hanc classem referenda puto exempla, ubi οὐδῆς inter quartum pedem et quintum dividatur.

Soph. Oed. C. 1022. Εἰ δ' ἐγκρατεῖς Φεύγουσιν, XXXIV
οὐδὲν δεῖ ποιεῖν.

Eurip. Phoen. 759. (775.) Ἀμφότερον ἀπολειφθὲν
γὰρ οὐδὲν θάτερον.

Alc. 682. Ἦν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς
βούλεται.

Herc. F. 1341. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν
δεῖ φίλων.

Sed in his vocibus Atticam scribendi rationem esse divisim, οὐδ' εἷς, οὐδ' ἓν, colligo ex hoc, quod saepe particulam ἄν interponunt inter οὐδ' et εἷς. Attici etiam circa posteriora Aristophanis tempora οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς plene scripta usurpare coeperunt, Epicharmi exemplum fortasse secuti. In Pluto certe Aristophanis trisyllaba forma quater occurrit, 37, 138. 1116. 1183. semel tantum praeterea in Ranis 958. et ibi dedisse videtur, Σαφὲς δ' ἄν εἶπεν οὐδ' ἄν ἔν. Non igitur Tragicos canones violat (quos saepe in Sattyris violant) Cyclop. 120. Νομάδες ἀκούει δ' οὐδ' ἔν οὐδ' εἷς οὐδ' ἑνός. neque 672. Οὐτίς μ' ἀπώλεσ'. οὐκ ἄρ' οὐδ' εἷς ἡδίκηει.

In hanc classem etiam referenda sunt ista Sophoclis loca, in quibus ἡμιν vel ὑμιν (quae Gram-

matici alii ἡμῖν et ὑμῖν scribunt) Creticum antecedit.

Electr. 1328. Ἡ νοῦς ἐνεστιν οὐτις ὑμῖν ἐγγενής;

Oed. C. 25. Πᾶς γὰρ τις ἡὔδα τοῦτό γ' ἡμῖν
ἐμπόρων.

Et similiter El. 1332. Oed. T. 1482. Oed. C. 34. 81. 1038. 1167. 1408. Philoct. 531. Hac scribendi ratione saepissime, (fortasse semper; vide Aj. 689. El. 255. 452.) usus est Sophocles; Comici et ceteri Tragici rarissime; ἡμῖν αὖ χάριν Aeschyl. Prometh. 820. ita scribi potest; sed tutius, opinor, XXXV exemplis modo citatis p. XXXII. vulgata lectio defendetur. Hinc vexatissimum Sophoclis locum Philoctet. 1333. expediet lector eruditus, Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν.

Alia sunt exempla tam emendatu facilia, ut in iis nemp, nisi indoctissimus, haesitet. Talia sunt Sophocl. Philoct. 731. Λόγου σιωπᾶς, ἀποπλήκτως εἰδ' ἔχῃ; Ibi Brunckius recte edidit ἀποπλήκτος, quanquam sine auctoritate, quanquam non monito lectore. Si enim retinetur ἀποπλήκτως, rescribi oportet ἔχεις. Eurip. Iph. A. 1465. Δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ κείνων δεῖ (δεῖ κείνον) δραμεῖν. Iph. T. 1013. ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δέμων Θανὼν ποθεινός· τὰ δὲ γυναικῶν ἀσθενῆ. Sic e MSS. edidit Marklandus, probante Musgravio. Ex Aldo quantocyus restituere γυναικὸς, quod etiam oppositionem fortiolem facit. Sed levia huiusmodi quivis pro se ipse statim corrigit.

Ex iis jam, quae restant, locis quaedam proferamus. Aeschyl. Pers. 321. Νωμῶν, ὃ, τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσι Πένθος παρασχών. Ariomardus supra 38. Thebarum praefectus erat. Cur igitur Sardibus luctuosa esset ejus mors? Hoc, ut opinor, sentiens Scholiastes addit, πατρίς γὰρ αἱ Σάρδεις αὐτῷ. Sed potius existimo versum unum vel plures excidisse, ubi Sardium praefectus, fortasse Mitragathes vel Arceus, nominaretur.

Νωμῶν, ὃ, τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος . . .
 Σάρδεσι
 Πένθος παρασχών.

Expleat hiatus, si potest, sagax lector; sed id simul curet, ut verbum Ἀριόμαρδος vocalis sequatur.

Aesch. Suppl. 206. Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώ- XXXVI
 πων σωφρονῶν
 Ἰτω πρόσωπον ὄμματος παρ'
 ἡσυχου.

Bella sane locutio, ἰεῖναι πρόσωπον ἐκ μετώπων vel παρ' ὄμματος. Notavit Schutzius, προσώπων habere Robortellum. Sed pro sua diligentia non notavit, Aldum dedisse ἐκ μετώπω σωφρονῶν ἰτω προσώπων, quae vera est lectio, modo cognatarum vocalium sedem mutes. Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρονῶν Ἰτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσυχου. Dicitur autem πρόσωπα μετωποσώφρονα, ut καλλίχειρες ὠλέναι, et plura similia. In τὸ μὴ μάταιον intelligitur βλέ-

πος aut aliquid ejusmodi nomen. Aristoph. Nub. 1178. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Cum modestia et immodestia maxime in fronte et oculis appareant, utrumque et frontem et oculos simul memoravit, *)

Quae apud Sophoclem reperiri possunt exceptiones, harum praecipuas enotabo, sed, ne longum volumen scribam, enotatas tantum, lectorum acumen relinquam,

Aj. 1101. Ἐξέστ' ἀνάσσειν ὦν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;

Oed. C. 664. Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς.

Philoct. 22. Ἄ μοι προσελθὼν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει.

XXXVII

Pauca jam Euripidis loca corrigere conabor, omis-
sis tamen Iph. A. 1598. 1621. 1622. quae, qui velit, emendanda vel defendenda suscipiat.

*) In hunc censum non dignatus sum referre versum alium Aeschyli Choëph. 508. καὶ μὲν ἀμύφῃται δέ τινα τὸν λόγον, ubi τίμα Canterus, τιμῇ Heathius. Schutzius vero hunc ita emendat, καὶ μὲν ἀμειφῇ τίνδε τιμήρας λόγον, et 507. quo sanior non est in toto Aeschylo, spurium censet. Verum enimvero manifesto spurius est 508. qui a Robortello post 509 ponitur; recte ab Aldo omnino omit-
titur. Iterum mirare Schutzii diligentiam, qui Aldi et Robortelli lectiones non memorarit. Ceterum non transponendus est cum Heathio 509 post 506, sed τῆς τ' cum eodem fortasse legendum pro τῆς, quod habent Ald. Rob.

Hec. 729. (723.) Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ
ψεύομεν.

Androm. 347. Φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον· ἀλλὰ
ψεύσεται.

Iph. A. 531. Κάμ' ὡς ὑπέστην θυμα, κατὰ ψεύ-
δομαι.

Et hos tres versus, cum eodem morbi genere, si tamen morbus est, laborent, juniorum sagacitati committam.

Iph. A. 668. Εἰς ταυτὸν, ᾧ θυγάτερ, σύθ' ἤκει
τῷ πατρί.

Mendosum esse *σύτε* nemo non videt, sed eo in *σύγε* mutato nihil admodum lucratur. Legendum, Ὡ θυγάτερ, ἤκαις καὶ σύγ' εἰς ταυτὸν πατρί. Καὶ ante pronomen *σύ* ita addit Agamemnon statim postea: Ἐτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνησεῖ πατρός, ubi similiter articulus abest. Locus e Rheseo 733, sumtus facillimam medicinam admittit, substituendo *Θρηκί* pro *Θρηκίων*.

Ὡ ξυμφορὰ βαρεῖα Θρηκί συμμαχῶ.

Eurip. Suppl. 160. Τί πλεῖον; ἤλθον Ἀμφιάρεω
πρὸς βίαν.

Ἀμφιάρεω quadrisyllabum est. Lege ex MSS. duobus apud Marklandum et Musgravium, Ἀμφιάρει γε πρὸς βίαν. Illud γε idem fere valet, quod etiam, ut in Hec. 606. Οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, et 842. Φίλους τιθέντες τοὺς γε πολεμιωτάτους. Aristoph. Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεῶν βάλλει.

Iph. T. 584. Κάμοι τόδ' εὖ μάλιστα γ' οὕτω
γίγνεται.

Videamus praecedentia et sequentia,

XXXVIII

Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δὴ τιν' ἤκομεν λόγον,
Ἵμῖν τ' ὄνησιν, ὧ ξένοι, σπεύδουσ' ἄμα,
Κάμοι· τὸ δ' εὖ μάλιστα γ' οὕτω γίγνεται,
Εἰ πᾶσι ταυτὸ πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει.

Sic distinguendum in tertio versu vidit Marklandus; σπεύδουσα praeclara est Musgravii emendatio pro σπουδαῖς vel σπουδῆς. Cyclop. 471. (476.) omittere debebat, sed optime advocat Iph. T. 349. οἷσιν ΗΓΡΙΩΜΕΘΑ, ΔΟΚΟΤΣ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν, et Herc. F. 860. Ἥλιον ΜΑΡΤΥΡΟΜΕΣΘΑ ΔΡΩΣ' αἰ δρᾶν οὐ βούλομαι. Adde Ion. 1269. Πρῶταπολοι, ΔΙΩΚΟΜΕΣΘΑ θανασίτους ἐπὶ σφαγῆς, Πυθίῳ ψήφῳ ΚΡΑΤΗΘΕΙΣ'. ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. At quomodo spondeum οὕτως in trochaeum convertes? Facillime, si legemus ὦδε pro οὕτω. Saepissime confunduntur ὦδε et οὗτος, τοσόσδε vel τοιδόσδε, et τοσοῦτος vel τοιοῦτος; rarius quidem, sed non valde raro, ὦδε et αὐτω. Sic variant codices Herodoti II. 116, VI. 77. Utroque ὦδε servat Arch. In Orest. 1628. (1645.) οὕτως contra metrum Cant. Aristoph. Lysistr. 378, οὕτω e MS. Voss. edidit Kusterus; sed ὦδε cum edd. prioribus ex Aug. Rav. dedere Brunckius et Invernizius. Tragicus senarius citatur a Scholiaste Codicis Townleiani ad Iliad. Δ. 249. Αὐτός τι νῦν δρᾶχ' οὕτως δαίμονας καλεῖ. Quae ita corrigenda

sunt, Αὐτός τι νῦν δρᾷ χῶδε δαίμονας καλεῖ. Quanquam Suidas v. Αὐτός τι, hunc versum paullo aliter scriptum legit, Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἴτα δαίμονας καλεῖ. Videntur olim exstitisse duo versus in Euripidis Temeno ad hunc fere modum,

Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἴτα δαίμονας καλεῖ
Τῷ γὰρ προῦντι χῶ θεὸς ξυλλαμβάνει.

Satis ostendi, ut opinor, quod promisi, paucissimos Tragicorum esse versus similes Ionis initio. Sed non ausim dicere nullos esse. Illud autem attente considerandum, quam facile librarii, qui sibi notissimas regulas violarint, eas violaturi essent, quas prorsus ignorarent. Laudat obiter M. A. Muretus Var. Lect. XV. I. versum, quem Sophoclis esse quivis conjiciat. Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεύς αὐτὸς εἶ. Verba sunt Graeci exercitus ad Neoptolemum, Trojam modo advectum, ut liquet e Philoct. 356. καὶ εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἑκβαίντα πᾶς ἡσπάζετ', ὁμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν. Si vero versus iste eodem modo, quo apud Muretum legitur, apud Plutarchum p. 51. C. legeretur, quis de mendo suspicari auderet? Temerarius certe videretur, qui ἐκείνος pro Ἀχιλλεύς reponeret. Versum Euripidis (Fragm. incert. 143.) apud Plutarch. T. II. p. 1028. F. ex ingenio suo fabricavit Musgravius. Fragg. 176. Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς | ἐλπίσιν, neminem morabitur. [ἐαυτοὺς ἐπιτρέπουσιν] Sed locus est e Pirithoo citatus a Gregorio Corinth. in Hermog. apud

Reisk. Graec. Orat. T. VIII. p. 948, Ἐμῇ γὰρ ἡλθε
μητρὶ μέδονῃ | πρὸς λείχος, qui expendi meretur.

Nunc Iambicorum genus Comicis fere proprium
leviter attingamus, quod vulgo vocatur Tetrametrum
catalecticum. Duabus rebus a Comico senario hoc
differt; primo, quod quartus pes semper iambus
aut tribrachys ¹ sit oportet; secundo, quod sextus
pes anapaestum etiam admittit ². Sed pes catalecti-
cam syllabam praecedens non iambus esse nequit;
nisi in proprio nomine, ubi conceditur anapaestus ³.
XL Quod de quarto etiam pede ⁴ intelligi velim, Ran,
942. 943. 948. Thesm. 554. 555. 557.

Πρώτιστα μὲν γὰρ ἓνα γε τινὰ ¹ καθεῖσαν ἐγκα-
λύψας

Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην ², τὸ πρόσωπον οὐχ
δεικνύς.

Οὐχ ἦττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες. ἡλίθιος ³ γὰρ
ἦσθα.

Ἐγένετο, Μελαγίππας ποιῶν, Φαίδρας τε, Πηνε-
λόπην δέ ⁴.

Οὐκ ὥποι' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην ⁵, Φαίδρας δ' ἀπαξα-
πάσας.

Verum, quantumvis hanc veniam postulent tetrame-
tri iambici, cavete, Adolescentes, credatis, omnes
licentias admittere, qualis e. g.

Τῇ παιδί τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἥδη προχείρους
εἶναι.

At enim, dicetis, quid opus erat hoc monere? Quenquamne esse auribus adeo destitutum, ut haec verba pro versu venditet? Recte. Neque ego hercule credo quenquam hodie esse, qui talia portenta pro versibus obtrudat. Si quis tamen talis existeret, is eadem opera poterit legere, (Athen. XV. p. 665. D.) Ποῦ δὴ μέθῃ ἤδη γέγονε καὶ πίνοντες ἤδη πᾶρῶν. Eadem opera pro tetrametro iambico accipiet, Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους [ἐπιθυμείς.] Athen. XV. p. 678. C. ubi jamdudum vocem ἐπιθυμείς emendavit et Athenaeo restituit summus Casaubonus. Sed ne diutius iambis immoremur, quaedam loca citemus, ut legi debent; quaedam, a Viris doctis male habita, aut in aliud versutum genus deformata. Unum modo jure postulaturum me puto, ut ne ταῖσι δίκαις vel ἀνθρώποισι Φωνεῖς (Nub. 1040. Eq. 836. Brunck.) mihi obmoveantur.

Nub. 1059. Πολλοῖς ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ XLI

τὴν μάχαιραν.

1362. Οὐ γὰρ τότε εὐθὺς χρῆν σε τύπτεσθαι

τε καὶ κατεῖσθαι.

Sic recte Bentleius.

Ran. 961. Ἀεμβαλεῖν οὐ ῥάδι ἦν. νῆ τοὺς θεοὺς

ἔγωγ' οὔν.

Eq. 419. Ὡ δεξιότατον κρέας σοφῶς γε προῦ

νοήσω.

Thesm. 567. Οὐδ' ὥς ἑτέρα τῶν ἀνδρῶν τῷ πελέκει

κατεσπόδησεν.

apud Athen. VII. p. 302. D.

Ὀὐκ ἔγγελλον Βοιωτίαν, οὐ γλαῦπεν, οὐχὶ
 θύνην
 Ὑπογαστρίον.

IX. p. 400. A. Δύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν ξυναρπά-
 σειεν ἡμῶν.

XII. p. 527. C. Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετ' αὐτ' ἐμοῦ
 πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον
 Πίνειν, ἔπειτ' ἄδειν κακῶς Συραποσίαν τρά-
 πεζαν,

Συβαρίτιδας τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐν Λακαί-
 νῳν

Κυλίνων. Corrupta sunt sequentia.

XIV. p. 628. E. Ὡστ', εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν·
 νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν·

Ἄλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην δοτῶτες
 ὠρύονται.

apud Polluc. IX. 46.

Πόλος τὸδ' ἔστιν· εἴτε πόστην ἥλιος τέτρα-
 πται;

69. Ἐξ ἄστεος νῦν εἰς ἀγρὸν χαρῶμεν· ὥς πᾶ-
 λαί δεῖ

Ἡμᾶς θκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολά-
 ζειν.

apud Suid. v. ἈΦαιρεῖν κροκύδας.

Εἴ τις [σε] κολακεύει περὶ καὶ τὰς κροκύδας
 ἀφαιρῶν.

v. ὦ νῦν θερμοὶ βωμοί.

XLII

[Καί] τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμὸς ἔσθ' ὁ
βωμός.

v. Τῶν τριῶν καπῶν ἓν.

Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Quinque adhuc versus supersunt, qui in quarto pede anapaestum habent. Nub. 1429. Ran. 963. 968.

Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ
ταυτί.

Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἔστιν ὄρνις.

Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας, μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους,
ἄπερ σύ.

Ὡραίς apud Athen. IX. p. 372. C. hic unus est e quindecim tetrametris iambicis.

Ῥρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τῇ
μύρτων.

Plato ibid. XV. p. 665. D.

Καὶ δὴ κέκραται· τὸν λιβχνωτὸν ἐπιτιθεὶς εἶπε.

Sed haec et quaedam alia loca intacta dimittere, optime lector, mecum constitui, ut tu scilicet habeas, in quo ingenium tuum et industriam exerceas.

Vereor, ne in rationibus iambicorum versuum exponendis longi fuerimus. Verum quo longiores ibi fuimus, eo minus Trochaicis immorabimur. Notum est, e Trochaico tetrametro catalectico sena-

rium fieri, si ab initio detrahis Creticum, vel Paeonem primum sive quartum.

Θᾶσσον ἢ μ' | Ἐχρῆν προβαίνειν, ἰνόμεν δι' ἄστεος.

XLIII Sed in hoc trochaico senario (liceat ita loqui) duo observanda sunt; nusquam anapaestum, ne in primo quidem loco, admitti; deinde necessario semper requiri caesuram penthemimerim. Una tantummodo ab hac regula exceptio apud Tragicos exstat. Nam versus Iph. A. 1395. 1401. aperte mendosi sunt; Aeschyli locum Pers. 164. sanum esse sibi persuasisse Dawesium pag. 20. vehementer miror. Lege,

Ταῦτά μοι μέριμν' ἀφραστος ἔστιν ἐν Φρεσὶν διπλῇ.

Non solum enim in Trochaici Tragici caesura non dissecari potest verbum compositum, quale ἀφραστος, sed ne articulus quidem, nec praepositio quartum pedem terminare. Leviter corruptus Iph. A. 1391. et leviter corrigendum τὰσδ' pro τὰς. Sed regulam, quam supra de pausa tradidi, religiosissime servant, ita ut nullam exceptionem me observasse meminerim praeterquam Hel. 1648. ἀφίστασθ'. Detracta litera, lege

Ὅτι περ ἢ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδῶν.

Postquam igitur breviter monuero, caesuram uno tantum in loco, Philoct. 1402. violari,

Εἰ δὲ δεῖ, στείχωμεν, ὥ γυναιῶν εἰρηκῶς ἔπος,

quem corruptum esse cum non dubitem, medicis sanandum commendo, ad anapaestos accedam.

Sed antequam ulterius pergo, tirones rogatos volo, ut discrimen versuum Tragicorum et Comicorum paullo diligentius animadvertant. Tragici scilicet, si quid veri in iis, quae modo disputavi, inest, anapaestum, nisi in primo senarii sede, et nominibus propriis, rarissime vel nunquam adhibebant; rarissime versus caesura carentes scripsere; XLIV rarissime, si unquam, spondeum in quinto loco inter duo verba hypermonosyllaba divisere, dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuere. Sed haec omnia Comici libentissime sibi in senariis permisere; et horum pleraque in Trochaicis. In illis nempe caesuram neglexere; quintum pedem in trochaico senario aut dactylum faciebant, aut, si spondeus esset, pro arbitrio distribuebant.

Κατάβα, κατάβα, κατάβα | κατάβα, καταβήσομαι.

Δούλον γενέσθαι παραφρονούντος | δεσπότου.

Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν | ὅ, τι νοεῖ.

Μηδ' ἐνὶ | ἔνν νῶ, τότ' ἢ βρον | τῶμεν ἢ ψεπάξομεν.

Πλειῆστα γὰρ | Θεῶν ἀπάντων ὠφελοῦσαις | τὴν πόλιν.

Εἴτα τὸν | Θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην | Παφλαγόνα.

Sed rarissima omnium sunt exempla, ubi quintus pes dactylus sit; quaedam tamen non dubiae fidei, ut,

Ἄλλὰ μὰ Δί' | Οὐ ραδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυ-
γες.

Οὔτε γὰρ | Ναυαγός, ἂν μὴ γῆς λάβηται Φερό-
μενος.

et pauca alia. Ubi tamen aut MSS. ope, aut solenni mutatione dactylus tolli potest, inde tollatur oportet. Recte Bentleius in Nub. 575. πρόσχετε pro προσέχετε reponit.

Ω· προφῶτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε.

Scribendumne sit πρόσχετε an πρόσσχετε, alias fortasse disquiram. Sed insurgit Brunckius Addend. ad Nub. 916. aitque, „pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere.“ XLV Verum sane hoc; non tamen ideo admittendus est iste pes, si tuto vitari potest. Sed quaestionis statum non intellexit Vir doctissimus. Dicere debuerat, „pedem dactylum ante finalem iambum tetrametrum trochaicum admittere.“ Et hoc, ut dixi, aliquando faciunt Comici, sed pudenter et raro; tribrachyn vero ante finalem tetrametri trochaici iambum non solum Comici, sed etiam Tragicci admittunt.

Ἀνόστιος πέφυκας. ἄλλ' οὐ πατρίδος, ὥς σὺ, πολέ-
μος.

Μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφίγμαι, διαφυγεῖσα πολέμους.

Κάμὲ τοῦτ' ἑώρασε ταυτὸ, νῆ Δί', ὥστε καταγέ-
λων.

Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ Δημολογοκλέων.
'Αλλὰ χούτος ἕτερος. ἀλλ' οὗτος μὲν ἔστι Φιλο-
κλέους.

Sed hoc Tragici et Comici tetrametri trochaici com-
mune est, ut neuter usquam dactylum recipiat, ni-
si in proprio nomine, quod paucis ostendere operae
pretium fortasse fuerit. Ut tamen chartae et tempo-
ri parcam, loca adscribam, prout legi debent.

Νῆ Δί', ἐξάγων γε τ' ἀπόβροθ', ἄμ' ἄρτον καὶ
κρέας.

Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκιμώτα-
τοι.

Οὗτος ὃν γ' ἐγὼ ποτ' εἶδον, ἀντὶ μήλου καὶ βοῶς.

Sic pro ὄντιν' habent secunda Juntina et Suidae v.
'Αμυνίας editio Kusteriana. Suidas Med. et Ald. ὄν,
prope verum.

*Ἡσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὃ ποθουμένη.

Τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως διὰ τὸ γελᾶν κρίνειν ἐμέ.

Quod ad anapaestos attinet, satis notum est,
dimetros frequentissimum esse genus; monometrum
tamen aliquando interponi, legitimum vero systema XLVI
semper versu paroemiaco, qui dicitur, ex tribus
pedibus et syllaba composito claudi. Dactylum et
spondeum creberrime pro anapaesto adhibent; sed
rarissime proceleusmaticum; rarissime etiam dacty-

lo anapaestum subjiciunt. Sicubi hiatum Tragici relinquant, tum vocalem vel diphthongum necessario corripunt, ut, *μοῦσα καὶ ἡμῖν, λείπεται ὑμῶν*. Med. 1081. Troad. 603. Metra sive dipodiae tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt, praeterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactylici finem constituet. Nonnunquam vero et is dactylum admittit in primo loco, ut, *Οὐκ ἀπόμουςεν τὸ γυναικῶν*.

Accuratissime plerumque dimetrorum anapaesticorum leges servant Comici; interdum, sed raro, Aristophanes duo versus confudit, Vesp. 750. interdum, sed in proprio nomine, *Γλαυκῆτη* dactylum fecit Pac. 1008. Sed ut vere loquar, haec materia tam copiosa, in tot partes diffusa est, ut facilius initium, quam exitum inveniatur oratio. Unam igitur Anapaestorum partem illustrare conabor, scilicet Aristophanicorum.

Anapaesticus Aristophanicus constat duobus dimetris Anapaesticis, quorum unus est alteri catalecticus.

Ἄλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς, —
— Σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδί.

In tribus prioribus locis praeter anapaestum et spondeum dactylo utuntur; quod et in quinto licet; in quarto et sexto non licet. Caesuram non minus accurate servant, quam Tragici Trochaici; paucissi-

mae certe exceptiones hodie occurrunt; quae enim olim exstabant, maximam partem MSS. et Critices ope sublatae sunt. Unum et alterum exemplum dabo, in quibus adhuc mendum haerere videatur. Av, 601.

Τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες.

Brunckius conjicit, οὗτοι γὰρ ἴσασι· εἴ γε λέγουσιν τάδε πάντες. Malim, ὥστε, quod frequens est in conclusione, ut supra 485, 488, 596. Nub. 613.

Vesp. 566. Κἄν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τὰ παιδάρια εὐθὺς ἀνέλκει.

Recte Brunckius γε addidisse videtur, cujus usus exempla aliquot modo attuli. Sed ἀναπειθώμεθα, quod ille corrigit, dactylum relinquit in quarta sede, quem tamen facillime tolles, reponendo ἀναπεισθώμεν, τὰ γε π. Sed alii hujus generis versus sunt, qui in hanc legem peccant. De iis quos quidem observavi, mox videbo, Interim de caesura loquamur, Ach. 645.

Ὅστις παρεκινδύνευεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια.

Etiam in hoc versu constituendo leviter erravit Brunckius. Corrigit enim:

Ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις.

Nihil opus *εἰπεῖν* mutare, sed in locum suum repone-
re, et legere,

“Ὅστις γ’ εἰπεῖν παρεκινδύνευσ’ ἐν Ἀθηναίοις τὰ
δίκαια.

Attici post *ὅς* et *ὅστις* particulam eam emphaseos
XLVIII gratia addere solent, cui quodammodo respondet
Latinorum *quine*. Ran. 751. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννά-
δας, “Ὅστις γε πίνειν οἶδε; vide et 1215. Thesm.
895. “Ὅστις γε τολμᾷς σῆμα — Paullo tamen antea
omnes fere editiones habent, “Ὅστις ἀκούσας —,
ubi tacite “Ὅστις γ’ edidit Brunckius. Eadem phra-
sis paullo corruptior lateret in eadem fabula 713. Δει-
νὰ δὴθ’ ὅστις γ’ ἔχει μου ἑαυπάσας τὸ παιδίον.
Vulgo ὅτι γ’, MS. Rav. ὅτιήγ’. Pherecrates apud
Schol. ad Pac. 748. “Ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην
μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Lege ὅστις γ’ et παρέδωκε.
Verba sunt Aeschyli de se loquentis eodem fere mo-
do, quo loquitur apud Aristophanem Ran. 1045.
et seq.

Praeterea observandum est caesuram eadem lege
teneri, quam de tragico trochaico dixi; ut scilicet
ne fiat in praepositione vel articulo. Atque haec re-
gula non saepe, ne a librariis quidem, violatur.

Nub. 371. Νῆ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι τῷ | νυνὶ
λόγῳ εὖ προσέφυσας.

Ran. 1058. Εἴτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ | τοῦτ’
ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα.

Ach. 636. Πρώτερον δ’ ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ | τῶν
πόλεων ἐξαπατῶντες.

Horum exemplorum primum longe numerosius fore, si secundam versus partem ita legemus, τῷ νῦν λό-
γω εἰ προσέφυσας, nemo inficiabitur. Τῷ νῦν λό-
γω habet Suidas, sed, si hunc locum respexit, male
interpretatur ποίω. Utcunque hoc sit, revocanda
est particula, quae cum parum necessaria librariis
visa esset, haud mirum si elapsa est,

Νῆ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ XLIX
εἰ προσέφυσας.

Ut in Ran. 1079. Ὡστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβα-
λεν. Νῆ τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δὴ. In Eq. 784.
similem errorem notandi occasio mox veniet,

In Ran. 1058. Brunckius, εἶτα μετὰ τοῦτο (vel
codicum ταῦτα) tautologum esse causatus, in κατὰ
ταῦτ' mutat. Nihilo magis tautologum, Vir prae-
stantissime, quam εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις Nub. 971.
et similia. Nihilo magis tautologum quam Av. 811.
Εἶτα τοῖς θεοῖς θῦσαι ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΟ, aut illud
Philemonis apud Stobaeum p. 395. ed. Grot. ΕΠΕΙ-
ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΤΤ' εὐθὺς εὐρέθη θανών. Sosipater
Athenaei IX. p. 378. Β. ΕΠΕΙΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΤΤ'
εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Sed sive μετὰ τοῦτο legis, si-
ve κατὰ ταυτὰ, numeri sunt pessimi, quod et
ipse Brunckius in simili versu Ach. 636. sensit. Ar-
ticulum τοὺς omittunt tres MSS. quos ipse contuli,
neque dubito quin cum iis conspirent alii. Ergo le-
gendum,

Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ', ἐπιθυμεῖν ἐξεδί-
δαξαι.

Fortius est hoc, quam simplex *ἐδίδαξα*. deinde melius junguntur *διδάξας ἐξεδίδαξα*. porro hoc ipsum mendum paullo ante corrumpit caesuram versus 1051, quem ex MSS. restituere editores.

In Acharnensium versu aliquid turbatum esse vidit, quo erat aurium sensu, Kusterus, cui hac tenus assentitur Brunckius, ut fateatur concinniores fore numeros, si legatur, *Πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐ*. Sed concinniores etiam
 L fient, transpositione leniori: *Πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ π. ἐ*. In eadem versus sede mox occurrunt *ἐν ταῖς πόλεσιν*, *ἐκ τῶν πόλεων*, Plut. 567. Ran. 1042. *ἐν ταῖς πόλεσιν*, Vesp. 655. *ἀπὸ τῶν πόλεων*.

Proceleusmaticum ab hoc anapaestico semper excludendum esse, jamdudum monui in Appendice ad Toupium. Et ubicunque tolli potest tantilla mutatione, quanta est *πρόσχετε* pro *προσέχετε*, quis tollendum negabit, nisi qui digitos solos, non aurem, consulat? In Vesp. 1010, codex Brunckii *πρόσχετε* obtulit, sed neglexit ille. Quod magis miror in eo, qui Nub. 980. optime e MSS. *Διπρωδῶ* restituerit. Sic etiam dixere Attici *Δίφιλος*, non *Δίφιλος*.

Sed praeter loca jam memorata, dactylum in caesura habent sequentia. Nub. 325. Vesp. 349. 396. 671. Quorum secundus et quartus facillime expedientur; primus et tertius majorem attentionem postulant,

Ἔστιν ὁπῇ δῆδ' ἥτιν' αὖ ἐνδοθεν | οἷός τ' εἷης διο-
ρύξαι.

Οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντό γε | τὸν μὲν σύρφακα
τὸν ἄλλον.

Lege in illo, vocibus transpositis, οἷός τ' ἐνδοθεν εἷης δ. In altero ineptum istud γε omittit Ravenas. Genuinam verbi formam ᾔσθηνται conservavit Suidas v. Λαγαρίζομενον, v. Τραγαλίζοντα, et diserte in Ἡσθηνται. Hac forma saepe utitur Plato; utitur Tragicus Rhes. 673. Euripides Orest. 1583. (1566.) Troad. 639. Etiam in Bacch. 605. restituendum ᾔσθησθε, non ᾔσθεσθε. Quod ad Vesp. 306, attinet,

Αὐτὸν εἴπας. ὦ μικροῦτατε | τί ποιεῖς; οὐ μὲν κα-
ταβήσεις

is eo nomine praeterea vitiosus est, quod anapaestum dactylo statim subjicit. Id in hoc versuum genere non licere supra innui. Exempla, quae ex emendatione in contrariam partem afferri possunt, nihil ad rem faciunt. Eximenda igitur numero Vesp. 568. Av. 520, editionis Brunckianae. Eximenda etiam loca, ubi βοῖδαρίω occurrit, quippe qui pes choriambus sit. Av. 586. Fragm. apud Ammonium v. Χολαίδες. Cum enim semper Attici contracte dicant βοῖδιον, νοῖδιον, ροῖδιον, διπλαῖδιον, ἡμιδιπλαῖδιον, προχοῖδιον, ut pluribus ostendit Piersonus ad Moerlin p. 276. consequens est, ut contracte quoque secunda diminutiva dicant, Quare, sublati punctis, in posterum legamus,

Μὴ, πρὶν γ' αὖ ἐγὼ τῷ βοιδαρῶ τῷ μὲν πρώτιστ'
ἀποδῶμαι.

*Η βοιδαρῶν τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπι-
θυμῶν.

Nec major difficultas fragmento Babyloniorum inest,
quod citat Harpocratio v, Ἐπιβάτης.

Εὐγ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξόλσων ἐπι-
γυον.

Si quis cum Brunckio de metrica ultimae vocis quan-
titate dubitat; is cum Harpocratiois MSS. Mediceo
et Galeano legere potest ἐπίγειον. Sed altera vox
penultimam proculdubio producit, cum sit contracta
ex ἐπιγύαιον. Adde articulum, et integerrimum
anapaesticum habebis.

Εὐγ' ἐξεκολύμβησ' οὐπιβάτης, ὡς ἐξόλσων ἐπίγυον.

In Pac. 732.

*Ην ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἰπόμεν, χῶσα τε νοῦς
αὐτὸς ἔχει,

LII (sic Ald. et ambae Juntinae.) ex uno MS. edidit
Brunckius λόγον et ἔχει γε. Verum particula eo lo-
co inepta prorsus est et inutilis. Pro χῶσα τε νοῦς,
quae scribere non poterat Atticus, si χῶσα γ' ὁ
νοῦς rescribes, alio modo versus finem constituere
necesse erit, quam fecit Brunckius. Alter ejus co-
dex et Ravennas pro secunda versus parte tantum-

modo ὅσα τε νοῦς ἔχει. Gravissimum profecto huic versui jam a multis saeculis vulnus impressum est; si vero priorum verborum sanitatem defendes, ordinem modo mutabis, ὁδὸν ἣν ἔχομεν, et numeri optime constabunt.

Verum hoc quoque versu, prout vulgatur, relicto, longe immodulatiores esset is, si ullo modo tolerari posset, qui dactylum Ionico a minori in fine praepositum haberet. Duo tamen hujusmodi monstra peperit fecunda librariorum inscitia.

Plut. 510. Εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν, διανεί-
μει τ' ἴσον ἑαυτόν.

Av. 491. Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφिताμοιβοί, τορνευ-
ταςπιδολυροπηγοί.

Irascor tarditati Virorum doctorum, praecipue Kusteri, qui in alio versu infra 583. vitium cognatum tam acute viderit et dextre sustulerit, hoc loco vitium levissimum omnino praeterviderit. Irascor codici Ravennati, qui toties quidem alias mihi mea praeripuerit, nunc vero eandem lectionem, quam e Suida me Comico redditurum putabam, impudenter sibi arrogarit.

Εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν, διανείμειν τ' ἴσον
αὐτόν.

Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφिताμοιβοί, τορνευτολυρασπι-
δοπηγοί.

Erravit igitur Dawesius, cum in Nub. 325. conjecit, LIII

Ὡς αὐ καθαρῶ, Παρὰ τὴν εἴσοδον. Ἡδὴ νῦν μόλις
ὄρῳ αὐτάς.

addens, „Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos, Sed est tamen legitimus,“ Deinde hanc sententiam quodammodo mitigat, corrigendo, Ἡδὴ ὄρῳ νῦν μόλις αὐτάς. Sed illud αὐτάς incommode additur, dum haec verba Strepsiaes loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno MS. vidi; in textu quidem habet MS. Ravennas, sed idem contra sensum ὄρῳ omittit. Quod habet MSS. fere dimidia pars, αἰθρῶ probant Kusterus et alii; in textum intulit Brunckius, διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη. Sed feliciter hoc compositum restituit Thesm. 665, Praeterea metro coactus εἴσοδον scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab εἰς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, εἰς ante vocalem usurpant. At μόλις αἰθρῶ, praeterquam quod licenter priorem producit, cum Dawesio opinor non dici posse pro μόλις ὄρῳ. Bentleius contra tempora, si non contra metrum, εἰώρων. Quid igitur hoc versu faciendum? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatae editiones, ἤδη νῦν μόλις ὄρῳ. MSS. quidam pro νῦν habent νῦν καί, alii νυνί, in quibus quatuor, quos ipse inspexi; αἰθρῶ pro ὄρῳ multi; utroque omissa Ravennas, ἤδη νυνὶ μόλις αὐτάς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam ante eorum aetatem foede corruptum fuisse et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis e MSS. vestigiis quid eliciendum

oenseam, requirat, respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. Νυνὶ μάλ' αἰθεῶν βλέπε πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη. Νῦν γὰρ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς — In quo addidi βλέπε v. 322. Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάργνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personae quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi imprudentem, loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, *Nunc tandem quam maxime oculos contende et ad Theatri introitum specta; nunc enim tandem eas vides.* Μάλ' αἰθεῖν dicitur, ut μάλ' ἀπαυδαῖν et μάλα δαίνυσθαι Ran. 372. 888. Denique πρὸς τὴν εἴσοδον accurate respondet verbis praecedentibus; πρὸς τὴν Πάργνηθα. E duobus optimae notae MSS. a me collatis, πρὸς adoptavi pro παρὰ, quam varietatem a nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum.

Ad Vesp. 396. redeo,

Αὐτὸν δῆσας. ὦ μιαινώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ κα-
ταβήσῃ.

Notaram quaedam exempla, sed hodie non sunt in promptu, ubi ἄνδρες omittitur, et quaedam, ubi superlativa pro positivis substituuntur. Memini tantum in Lysistr. 616. ἄνθρωποι habere plerasque editiones, ἄνδρες Brunckianam ex MSS. neutrum Suidam v. Ἐπαποδυάμεθα. Idem Suidas in Plut. 1026. pro Φίλ' ἄνερ habet Φίλτατ' ἄνερ, quod male ad

788. refert Brunckius. Jam, credo, lector, ipse per te suspicaris, me legere velle, ὦ μίᾳρ' ἀνδρῶν. Et recte suspicaris. Eodem modo dixit Theocritus
 LV Φίλ' ἀνδρῶν, Callimachus πρῆξι γυναικῶν. Eodem modo saepius dixit Aristophanes ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, qui et ὦ μιᾶρώτατ' ἀνθρώπων Ran. 1520. denique ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν in eadem anapaestici sede Ran. 1081.

Unum in tironum gratiam verbum addere libet. Nemo nescit, dissolutos pedes hoc versuum genus amare, ut scilicet, si commodè fieri possit, singulae dipodiae integris verbis absolvantur. Sed hanc regulam, quam nimii laboris esset constanter servare, non raro negligebant, ut Plut. 519. 570. 584. Hoc tamen cavebant, ne, si secundus pes dactylus esset, tertius spondeus, ultima dactyli syllaba iambicam vocem aut bacchiacam inchoaret. Quod sane ab aure admonitus, bene notavit Brunckius ad Eccl. 514. Εὐμβούλοισιν ἀπάσαις | ὑμῖν, et corrigit πᾶσαις. Rectissime vulgatur Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὼν βάλλει. Omittit γε Demetrius, unde si quis praeferret, Ἀλλὰ νεὼν τὸν αὐτοῦ | βάλλει, versum efficeret, qualem neque scripsit Comicus quisquam, neque scribere potuit. Eq. 505. Ἡνάγκασεν ἔπη | λέγοντάς γ' | εἰς τὸ θ. π. Et hunc locum viginti fere abhinc annis emendandum monui ex argumento ad Nubes. Ἡνάγκασεν λέγοντας ἔπη πρὸς τὸ θ. π. Eq. 784. Τοῦτό γε τοῦργον αἰληθῶς | ἔστιν. Veteres editiones omnes omittunt ἔστιν et post γε addunt σου. Ex Aemilii Porti editione casu excidit σου, Kusterus, neque MSS. neque

editionibus inspectis, ἔστιν intrusit, quod et Brunckius retinuit. At quid facilius, quam particulam pene sensui necessariam, ad metrum complendum adjicere? Vide supra p. XLIX.

Τοῦτό γε τοί σου τοῦργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ
Φιλόδημον.

MS. Ravennas satis corrupte, sed ita ut hanc correctionem stabiliat, Τοῦτό γε τοί τ' ἀληθῶς αὐ τοῦργον γ. κ. φ. LVI

Licentia, quae maxime in Aristophanico anapaestico conspicitur, est ea, qua vocalis longa vel diphthongus ante vocalem corripitur, ut χερσίου ὄντος Plut. 528. Alteram licentiam, qua ob mutam et liquidam producitur syllaba, rarissime admittunt, idque partim ex necessitate, partim cum alios poetas vel citant vel imitantur. Cum igitur primam syllabam in ὑγρᾶν producit Aristophanes, Nub. 334, Dithyrambos ridet; cum Homeri verba usurpat, Homericum metro utitur, Nub. 400. Καὶ Σούνιον ἀκρον Ἀθηνέων. Vesp. 650. Ἀτὰρ, ὦ πατέρ ἡμέτερε Κρονώδη. Ubi non „anapaestorum licentia,“ ut putat Brunckius, sed quod Homeri verba sunt, producitur ultima pronominis syllaba. Male etiam casu edit Brunckius ἀλλά pro ἀτὰρ, quem secutus est Invernizius. Nec dubito quin in Nub. 319. Vesp. 676. Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuerit. Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producunt Comici, cum nomina propria non aliter in versu stare possunt. Ideo Καβείρινα et Κυπεργένεια primas producunt Ay. 554. Lysistr. 551.

Corollarii instar duo exempla hujus metri addam, ut adolescentium ingenia ad talia animadvertenda, si possim, excitem. Eorum prius ita exstat in Hesychio. Παλινδορία τὸ σκῦτος. Πλάτων Συρφακι καὶ Μωμοθήρα. παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω. Unde titulus fabulae Platonicae, Μωμοθήρας, in Meursii Bibliothecam Atticam immigravit. Sed hoc e Marci Musuri liberalitate provenit.

LVII MS. enim Venetus, teste Schowio, cui hoc nomine plurimum debemus, Πλάτων συρφακίσαι, μωμοχθήραι παλινδορία π. α. κ. Παλινδορία est corium solito crassius et durius, quod calceis usu detritis suppingitur. Lege igitur, Πλάτων Σύρφακι.

Σὲ μὲν, ὦ μοχθῆρῃ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω.

Vides versum rotundissimum; fabula ista Momothera procul ablegata.

Scholiastes Pindari ad verba ista Olymp. VI. 152. Βοιωτίαν ὕν, observat, sues vocatos olim Λοεotos, et praeter alium Pindari locum, Cratini hoc testimonium adducit,

Οὔτοι δ' εἰσὶν σοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Gatakerus nostras, Vir longe doctissimus, sub illo πεζοφόρον latere vidit κρουπεζοφόρον, quod e Polluce VII. 87. sagaciter reposuit. Verba Pollucis, ut jam emendata sunt, apponam. Κρουπεζοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος, διὰ τὰ ἐν αὐλητικῇ κρούματα. Hinc Gatakerus elicit, Οὔτοι δ' εἰσὶν ὑοβοιωτικοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν. Sed quis non optavit Criticos primores aliquando ad minutias paullo magis attendisse? Si Vir summus ceteris suis eximiis

dotibus mediocrem metrorum peritiam addidisset, statim vidisset, illud κρου in praecedenti verbo latere, neque opus esse legi κρουπεζοφόρων, sed verum ita esse constituendum:

Οὗτοι δ' εἰσὶν Συοβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Hesychius. Συοβοιωτοί οἱ Βοιωτοί σύες [ἐκαλοῦντο.]
 Photius Lex. MS. Συοβοιωτοί. σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ
 πάλαι Βοιωτοί. Hunc ipsum Cratini locum uterque LVIII
 respexit. Idem verbum iterum usurpasse videtur
 Cratinus apud Scholiasten Aristophanis Pac. 740. Ὑπὸ
 δὲ Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγειν καὶ ταῦτα σκώπτων-
 τος, οὐ Βοιωτὸν ἐστίν. Neque verba neque metrum
 satis expedire possum. Sed illud video, pro οὐ Βοιω-
 τὸν legendum συοβοιωτῶν.

(F) Hanc notam cur apposuerim, nescio. Ita-
 que deleatur.

(G) Qui generales quasdam vel grammaticas vel
 metricas ab antiquis scriptoribus regulas constanter
 observatas contendunt, ii uno maximo incommodo la-
 borant, cum ad objectiones refellendas ventum est.
 Saepe enim fit, ut editorum negligentia varias lectio-
 nes omiserit, adeoque veri vestigia, quantum in ipsis
 fuerat, suppresserit. Quare si in quibusdam locis
 corrigendis erravi, veniam facile me impetraturum
 spero, maxime gavisurus, si MSS. vel Grammatici
 meliora meis subministrabunt. Καὶ μοι τοῦτο τὸ ἔπος
 ἔχέτω ἐς πάντα τὸν λόγον. Satis igitur erat in Sophocl.
 Aj. 524. vulgatae lectioni controversiam e Suida mo-
 visse. Postea duorum Parisiensium Suidae codicum
 collationem nactus sum, quorum unus habet cum

Euripid. Person. I.

e

principibus editionibus, Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος εὐγεν-
 νῆς ἀνὴρ, alter (Kusteri scilicet MS. A.) Οὐπὼς γέ-
 νοιτ' ἂν οὗτος εὐγενῆς ἀνὴρ. Sed cum ex Augusta-
 no codice Hermannus Praef. ad Hec. p. 65. proru-
 lerit, Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος, (unde depravata
 videri possit edd. Med. Ald. et unius MS. Par. le-
 ctio) non equidem intercedam, quo minus hoc ado-
 ptes. Sic in Aeschilo Suppl. 800. veterum editio-
 num lectionem indicare contentus, nihil ultra quae-
 rebam. Male repetitam alioqui particulam δὲ fore
 qui culparent, praevidere poteram, sed a proposito
 digredi nolebam. Illa δὲ adversativa est, et idem
 fere valet quod ἀλλά, Sensus est, *Utinam mihi
 sedes esset in aethere, sed sedes ejusmodi, ubi
 nubes aquosae in nivem vertuntur*, nempe ne Deo-
 rum vitam optare videretur, his verbis Chorus vo-
 tum suum temperat. Si tamen particula omnino eji-
 cienda esset, versus ita corrigi deberet, Πρὸς ὃν
 χιῶν ὑδρὲλαί γίγνεται νέφη.

Haec habui, Adolescentes optimi, quae de
 communibus metrorum generibus traderem. Ea si
 quid vobis fructus aut voluptatis afferent, me, quan-
 tum laboris insumserim, non poenitebit.

N. B. Numerus in summo paginae, qui titu-
 lum sequitur, indicat quotus sit in Musgraviana edi-
 tione primus istius paginae versus.

Ε Κ Α Β Η.

Euripid. Porson. 1.

A

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΕΚΑΒΗΣ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν Ἀντιπύρην Τρηάδας Χερῶν ἤβησαν καθωρμίσθησαν. Ἀχιλλεὺς δὲ ἑκτὸς δρεθίει, σφαγῆναι ἤξει μίαν τῶν Πριάμου θυγατρῶν. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἑκάβης, ἐσφαγίσαν. Πολυμήστῳ δὲ, ὁ τῶν Θρᾷκων βασιλεὺς, ἵνα τῶν Πριάμιδων Πολύδωρον κατέσφαξεν· εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήστῳ εἰς παρακκατὰν μετὰ χρημάτων. ἄλωσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχὼν αὐτοῦ βουλευμένοι τὸν πλοῦτον, φονεύειν ᾤκησαν, καὶ φιλίας δυστυχῶς ὠλιγόωρσεν. ἐκρίφεντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτῶν σκητὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἑκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θρασυμένη ἐπέγνω· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἐκυτὴν μετεπέμψατο, κρύπτουσα τὸ γεγονός, ὡς θησαυροὺς ἐν ἱλῷ μηνύσῃ αὐτῇ. παραγενομένου δὲ τοῦ μὲν υἱοῦ κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ἀμύτητος, ἀλλ' ἡμύνασθαι τὸν κατὰρξαντα.

Hoc argumentum e membranis edidit Brunckius; multo prolixius dederat Aldus.

**CODICUM INDEX, QUOS, AUT AB ALIIS AUT A
ME INSPECTOS, AD HANC FABULAM
ADHIBUI.**

- A.** MS. Par. 2712. quae sunt Brunckii membranae, a Musgravio, deinde diligentius a Brunckio, collatus.
- Aug. 1. 2. 3.** Augustani tres apud Hermannum. Quarti fragmentum continet tantum 17 versus, 1269 — 1285.
- B.** Variae lectiones e MS. notatae in Aldinae exemplaris margine, quod mecum communicavit Vir doctissimus et amicissimus, Carolus Burneijs junior.
- C.** MS. Collegii Corporis Christi apud Cantabrigienses, cujus usum mihi humanissime concessere Collegii ejus Magister et Socii.
- Cant.** Bibliothecae publicae Cantabrigiensis, notatus Mm. I. 11.
- Cott.** Excerpta e MS. quodam Cottoniano, Barnesianae margini in Bibliotheca Bodleiana adscripta.
- E.** Bibliothecae publicae Cantabrigiensis, notatus Nn. 3. 13.
- F.** Fragmentum Hecubae in eodem volumine, a versu 712 ad finem, cum E. plerumque consentiens.
- G.** Parisiensis, cujus lectiones quasdam enotavit amicus meus.
- H.** MS. Harleianus 5725. in Museo Britannico.
- J.** Harleianus 6300. ibidem.

K. Regiae Societatis codex recentior, Kingio optimus vocatus.

L. MS. Ayscough. 4952. in Museo Britannico.

M. N. duo exempla in eodem volumine Bibliothecae publicae Cantabrigiensis, notato Nn, 3. 14.

Mosq. 1. 2. 3. 4. MSS. quatuor Mosquenses apud Beckium.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum MSS., collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

R. Alter Regiae Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ *αἰχμαλωτῶν γυναικῶν.*

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΕΥΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ *καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ.*

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

Ἦκω, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπῶν, ἣν Ἄιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἐκάβης παῖς γεγώς τῆς Κισσέως,

I. Locum hunc liberius 15. Aldi enim editio *Θεαρίων*,
vertit Poëta apud Ciceronem *de* &.) Totum distichon in
Tusc. I. 16. *Adsum atque ad-* usus suos convertit Menippus
venio Acheronite vix via alta in Luciani Necyomantia; fin-
asque ardua. Inter loca tragi- gens se ab inferis rediisse.
corum, quae Aeschines pro Christi Patientis conditor, vul-
nunciando corruerit, hunc go dictus Gregorius Nazian-
recenset Demosthenes de Co- zenus, qui hanc fabulam raro
rona, p. 571. ed. Tayl. Aperte citat, hunc versum habet le-
ridet Aristophanes apud Athe- viter mutatum 1506. ut et
naeum XII. p. 551. B. καὶ τίς hunc cum sequenti 2021,
νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας 2022.

Ἔτλη καταθρεῖν; tectius vero
ibidem III. p. 112. F. Ἦκω
Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον Λιπῶν, ἣν ἔστι
κχιβάνων ἐδάλια. (Sic recte Tou-
pius Emend. ad Suid. P. I. p.

3. Dymantis, non Cisseos,
filiam Hecubam facit Home-
rus, II. II. 718. Sed Euripi-
dem sequitur Virgilius Aen. X.

Πριάμου τε πατρός· ὃς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
 κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῶν, 5
 δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός
 Πολυμήστορος πρὸς δῶμα, Θρηκίου ξένου,
 ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
 σπείρει, Φίλιππον, λαὸν εὐθύνων δορί.
 πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα 10
 πατὴρ, ἵν', εἴ ποτ' Ἴλιου τείχη πέσοι,
 τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
 νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καὶ με γῆς
 ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλα,
 οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέω βραχίονι. 15
 ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρεθ' ἔκειθ' ὀρίσματα,
 πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονός,
 Ἐκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς ἠϋτύχει δορί,

705. Virgilium ceteri poëtae Latini.

7. Θρηκίου Ald. Θρηκίας 36.
 8. Aldus et codices χερσονησίαν et hic et infra 33. Ve-
 rum cum Tragici nunquam pro
 pro neque pro adhi-
 beant, alteram formam, prae-
 euntibus Brunckio et Beckio,
 reposui. Sic infra 274. ἦττον
 habet Aldus, licet idem mox
 326. ἦσαν recte fervet.

13. ὃ videtur cum Schol.
 Barocc. interpretandum, τὸ
 εἶναι νεώτατον. quae res scilicet.
 Alii pro δι' ὃ accipiunt. Litem

dirimeret MS. Harl. si ejus
 lectionem ἢ amplecteremur,
 quam etiam habent Cant. Aug.
 2. ὃ et ἄ Schol. in M. Non
 equidem inficias iverim, ὃ et
 ἄ pro δι' ὃ et δι' ἄ interdum po-
 ni, sed alterum hic longeme-
 lius, meo judicio. Suppl. 163.
 Εὐψυχίαν ἐσπευσας ἀντ' εὐβουλίας.
 Ὁ δὲ πολλοὺς ὤλεσε στρατηγίας.
 Ubi ὃ est τὸ σπεύδειν εὐψυχίαν
 ἀντ' εὐβουλίας. Iph. A. 469. γή-
 μας ὃ Πριάμου Πάρις, ὃς μ' εἰργα-
 σται τάδε. Optime Marklandus
 ὃ pro ὃς, id est, τὸ γῆμαι. Πά-

καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηκί, πατρῷω ξένω,
 τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ἠϋζόμην τάλας. 20
 ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἑκτορός τ' ἀπόλλυται
 ψυχὴ, πατρῷα θ' ἐστία κατεσκάφη,
 αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτω πιτνεῖ,
 σφαγεῖς Ἀχιλλέως παῖδός ἐκ μαιφόνου,
 κτείνει με χρυσοῦ, τὸν ταλαίπωρον, χάριν 25
 ξένος πατρῷος, καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ' αἰλὰς
 μεθ' ἧχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
 κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,

20. Ex Homericō adumbratum, δ δ' ἀνέδραμεν ἐγνεῖ ἴσος. Trachin. 259. ἔρχεται πάλιν τὴν Εὐρυτείαν· τῆδε γὰρ μεταίτιον Μδ-

21. ἀπόλλυται habent Brunckii membranae, Codex in Bibl. publ. Cantab. a prima manu, (quem alias voco M.) Paullo diversa est forma, quae saepe alibi occurrit, et apud Isocratem Panathen. p. 273. A. B. τῆς δὲ ἡμετέρας ἐτι βασιλευσμένης, ἐφ' ᾧ καὶ πόλεμοι πλείστοι, καὶ κίνδυνοι μέγιστοι συνέβησαν. Hoc quoque imitati sunt Latini. Pacuvius Teucro apud Ciceronem de Oratore II. 46. Neque PATERNUM adspēctum es veritus, QUEM aetate exacta indigem Liberum lacerasti, orbasti, extinxisti.

23. αὐτός τε Aug. I, 2.

22. In adjectivo πατρῷα continetur substantivum πατὴρ, quo refertur αὐτός. Simillimum exemplum praebet Sophocles

28. ἄλλοτε eodem modo super primit Sophocles Trach. 11. Φοιτῶν ἐναργὲς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰδὼς Δράκων ἐλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύται Βούπηγρος.

πολλοῖς διαύλοισι κυμάτων φερόμενος,
 ἄκλαυστος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης 30
 Ἐκάβης αἶσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
 τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
 ὅσον περ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησία
 μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρεα.
 πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι 35
 θάσσουσ', ἐπ' ἀκταῖς τῇσδε Θρηκίας χθονός.
 ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανείς,
 κατέσχ', Ἀχιλλεύς, πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικόν,
 πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην
 αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην 40

31. Cum αἶσσω plerumque nem, τριταῖαν ἡμέραν, usurpas-
 disyllabon sit apud Atticos se Arati Scholiasten ad Dio-
 Poëtas, ἀναίσσω praeferit Pier- sem. 57. p. 99. a. ed. Ox.
 sonus ad Moerin p. 301. Sed Hunc versum ob oculos ha-
 obstant duo loca Aeschyli bñit x. π. 1779. 2016.

Pers. 470. Ἡδ' ἀκόσμη ξὺν φυγῇ. 35. πάντες τ' Aug. 3.
 Euripidis Iph. Aul. 12. τί δὲ σὺ 38. 39. στράτευμ' εὐθύνοντας,
 σκηνῆς ἐκτὸς αἰσσεις. Potius igitur ut Julianus Or. I. p. 29. A.
 quam haec omnia mutemus, ἀκμήτας τὸ στράτευμα. Ubi vir
 quod facit Pierseus, licentiae summus, D. Petavius, aliud
 paullum poëtis concedamus. agens, ut interdum fit, ten-
 tat τοὺς στρατιώτας, ex altero

32. Mira locutio, τριταῖον
 φέγγος, prosimplici, τρίτον. Uno
 tamen exemplo se ipse Euri-
 pides defendit Hippol. 275.
 πᾶς δ' οὐ, τριταῖαν γ' οὐδ' αἶσιος
 ἡμέραν; Pro verbo „mira“ me-
 lius fortasse dixissem, „in-
 solita,“ Sed quis non jure
 miretur, hanc ipsam locutio-
 ti paruerunt ultimi editores.

τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.

καὶ τεύζεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων

ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπερωμένη δ' ἄγει

θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμῇ ἐν ἡματι.

δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρῷ κατόψεται

μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυστήνου κόρης.

Φανήσομαι γὰρ, ὥς τάφου τλήμων τύχω,

δούλης ποδῶν πάροισιν ἐν κλυδωνίῳ·

τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξητησάμην

τύμβου κυρῆσαι, κεῖς χέρας μητρὸς πεσεῖν.

τοῦμόν μὲν οὖν, ὅσον περ ἤθελον τυχεῖν,

ἔσται· γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι

Ἐκάβη· περᾷ γὰρ ἦδ' ὑπὲρ σκηνὴν πόδα

45

50

41. λαβεῖν omnes, quantum Ille enim eam ἔλαβεν ἐξαίρετον sciam, Edd. et MSS. Mellius ta- Troad. 276. ut Casandram men videtur λαχεῖν. Λαχεῖν γέρας Agamemnon 251. Ceteri du- apud Homerum reperitur Il. Δ. ces sortiebantur.

49. Ω. 70. Poëta apud Por- 44. Sic Brunckius ex phyrrium de Abst. II. 58. ὅστις membr. quod numerosius cer- ελπίζει θεοὺς χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ te quam Ald. et vulg. τὴν ἐμὴν γέρας λαχεῖν τῷδε. Sophocles Aj. τῇδ' ἡμέρᾳ. Et sic primo ha- 825. Αἴθεσθαι δὲ σ' οὐ μακρὸν bebat Cant. nunc vulgatam e ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ. Sic enim Aldus rasura.

et Edd. vett. et MSS. melio- 53. ἀπὸ pro ὑπὸ emendavit res. Quod habet in margine Kingius, quem temere secu- Florentina secunda 1547, λα- tus eram. Musgravius primo βεῖν, Triclinius recepit. Nec conjicit περ, deinde, cum, tamen negarim λαβεῖν γέρας be- ut ait, σκηνὴν habeant quidam MSS. ὑπὲρ σκηνὴν praefert, id esse, ut Neoptolemus Andro- est *ultra*, ut ὑπὲρ τέρεμνα Orest. machen ἔλαβε γέρας Androm. 1365, Quare nunc ex ejus 585. Sed hoc nihil ad rem. conjectura ὑπὲρ adsumsi, σκη-

Ἀγαμέμνωνος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
 Φεῦ, ὦ μήτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
 δούλειον ἡμαρ εἶδες, ὡς πράσσεις κακῶς,
 ὅσον περ εὖ ποτ' ἀντισηκώσας δέ σε
 φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

55

ΕΚΑΒΗ.

ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
 ἄγετ' ὀρθοῦσαι νῦν ὁμόδουλον,
 Τρωάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἀνάσσαν·
 λάβετε, φέρετε, πέμπετ',
 αἰείρετέ μου δέμας,
 γεραιᾶς χειρὸς πρόσλαζύμεναι·
 καὶ γὰρ σκολιῶ σκίπωνι χειρὸς

60

65

νῦν ex Cant. M. N. licet et ση-
 νῆς defendi possit.

λας γὰρ εἴ τῃ πρόσθ' ἀνάσση τῇδε,
 νῦν δὲ δυστυχῇ.

55. Cum φεῦ, εἶεν, ἔα, et
 talia extra versum sunt, ple-
 nam pono distinctionem; cum
 partem versus faciunt, aut nul-
 lam aut minorem.

60. τὴν ὁμόδουλον νῦν Aldus et
 plerique MSS. Editores nuperi
 νῦν ejecerunt; sed cum νῦν et
 πρόσθε rectius opponantur, in-
 utilem articulum delere malui.
 Omittunt quidem νῦν Aug. 1.
 2. l. perperam, Infra 803. Τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη
 σέθεν· Εὐπαις ποτ' οὔσα, νῦν δὲ
 γεραῖς, ἄπαις θ' ἄμα. Androm.
 65. ὦ φιλατὴ ξύνδουλε· σύνδου-

63. Ald. et MSS. quidam
 αἰείρατε. Omittunt μου δέμας B.
 δέμας Aug. 2, G. Mosq. 4. ed.
 King. Mox γεραῖς R. et Eu-
 stath. ad Il. B. p. 249, 39
 = 189, 19. sed numero-
 sius esset γεραῖας,

65. Solenni errore σκίπωνι
 Ald. et plerique MSS. Sed
 Aug. 2. Brunckii membr. C.
 R. Hesychius a Brunckio in-
 dicatus, et Eustathius ad Il.
 T. 1232, 39 = 1170, 48.
 Od. P. 1815, 11 = 624, 9.
 habent σκίπωνι. Locus Hesy-
 chii est: Σκίπων. βακτηρία, ῥά-

διερείδομένα, σπεύσω βραδύπουν
ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.

ὦ στεροπαὶ Διός, ὦ σκοτία νύξ,

τί ποτ' αἶρομαι ἔννουχος οὕτω

δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθών,

70

μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,

ἀποπέμπομαι ἔννουχον ὄψιν,

ἂν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ Θρήκην,

ἂμφι Πολυξείνης τε φίλης θυγάτρως, δι' ὀνείρων 75

εἶδον φόβεράν ὄψιν,

ἔμαθον, ἐδάην.

ὦ χθόνιοι θεοί, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,

ὅς μόνος οἴκων, ἄγκυρ' ἄτ' ἐμῶν,

τὴν χιονώδη Θρήκην κατέχει,

80

β3ος. σκίπωνι χεῖρε. βακτηρία χει-
ρε. σκίπωνι Cant. et μ subscri-
ptum.

69. αἶρομ' Ald. αἶρομαι Harl.
et plures. αἰέρομαι alii. αἰωροῦμ'
Cott.

70. Melius somniorum ma-
ter Vox, quam Terra dicere-
tur. Vide igitur an transpo-
nendae sint clausulae, ὦ πότνια
χθών, ὦ σκοτία νύξ. Quanquam
enim vulgatam lectionem ci-
tant Scholiastes ad Aristopha-
nis Ran. 1366. Eustathius ad
Iliad. B. p. 173, 16 = 131,
23. Od. T. 1877, 53 = 713,
49. ipse tamen Aristophanes
aliter legisse videtur, ubi δὲ

στανον ὄνειρον — μελαίνης νυκτὸς
παῖδα vocat. Sed nihil mutan-
dum. Iph. T. 1271. νύχια χθών
ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων. In-
eptit Scholiastes, qui στεροπαὶ
Διός interpretatur *diei lux*, ut
scilicet antitheton extundat.

75. Sic edd. King. Br. pro
Πολυξείης.

76. εἶδον εἶδον γὰρ Ald.
sed duas voces auctoritate
membr. recidit brunckius.
εἶδον semel tantum M. N. a
m. pr. R. alii.

79. Vulgo ἄγκυρά τ', copula
ineleganter inserta. Reiskio
auctore, aliter distinxi. J.
habet ἄγκυρ' ἄτ', quod mihi

ξείνου πατρίου φυλακαῖσιν.

ἔσται τι νέον·

ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.

οὔ ποτ' ἐμὰ φρενὶν ὧδ' ἀλίαςτος

85

Φρίσσει, ταρβεῖ·

ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχάν,

ἢ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρωάδες,

ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;

εἶδον γὰρ βασιλὴν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλᾷ

90

σφαζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκῃ,

quidem non placet. Sensus Κασάνδρας. Sed Helenum mor-
est; *Qui solus superstes familiae* tuum fingere in hac fabula vi-
meae quasi anchora ejus, *Thra-* detur Euripides. Nihil vero
ciam nivalem habizat. Huc per- opus est cum MSS. iisdem et
tinet, observante Viro docto, quibusdam aliis καὶ pro ἡ lege-
Suidae locus: χαλάσω τὴν ἱερὰν re. Recte enim infertur ver-
ἄγκυραν. ἄγκυρα μεταφορικῶς ἀπὸ bum plurale, -sive duo singu-
τῶν νηῶν, ἢ ἀσφάλεια. ὡς Σοφοκλῆς laria nomina conjunguntur, si-
ἐν Φαίδρα, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκά- ve disjunguntur. Alcest. 367.
βη. Sophoclis locus est apud Κατῆλθον ἄν' καὶ μ' οὐθ' ὁ Πλούτω-
Brunck. Lexic. Soph. p. 47. νος κύων, Οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχο-
'Ἄλλ' εἰσὶ μητρί παῖδες ἄγκυραι βίου. πομπῆς ἄν' Χάρων ἔσχον.

[Cf. Heliodor. IV. c. 19. f. S.] 89. κρίνωσ' Ald. et MSS.

Mox πατρίου edidi, licet omnia Certe ego in nullo MS. vidi
exemplaria πατρίου habeant. κρίνωσιν.

Cum enim Attici πάτριος et πα- 91. ἀνάγκῃ ejicere vult Be-
τρῶος promiscue usurpent, cur ckius. Fortasse variae fuere
ad licentiam poëticam, nulla lectiones, ἀνάγκῃ, ἀνοίκτως.
necessitate cogente, provoce- Optime procederent omnia,
mus? Vide infra 1098. si sic legerentur: σπασθεῖσαν

88. Κασάνδραν dedit ex MSS. ἀνοίκτως· Καὶ τόδε δεῖμά μοι· ἥλθ'
Kingius; sic enim Cant. N. ὑπὲρ ἄκρας Τύμβου κορυφᾶς φάντασμ
et pro var. lect. M. Vulgo Ἀχιλλεύς·

οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι·
 ἦ λθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
 Φάντασμ' Ἀχιλέως·
 ἦ τει δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
 τινὰ Τρωιάδων.
 ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
 πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

95

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Ἐκάβη, σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην,
 τὰς δεσποσύνους σκηναὶς προλιπούσ',
 ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσεταχθῇ
 δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένη
 τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
 δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν·
 οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
 ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
 μέγα, σοί τε, γύναι, κήρυξ ἀχέων.
 ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
 λέγεται δοῖσαι, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ

160

105

110

94. ἦ λθ' membr. J. ἦ λυθ' Ald. λαυνομένη hic ex Aldina repo-

101. δεσποσύνας ed. Brunck. sui, Ἑλλάνων infra 119, et ἀνάγκη

103. In anapaestis neque 1285, ex Harl.

nunquam neque semper Dorica dialecto utuntur Tragici. N. varietate in his compositionibus usitata.

MSS. consentiunt, communem 107. αἰρεμένη pro var. lect. formam retinui; ubi codex C. in textu Aug. 2.

unus aut alter Dorismum habet, Dorismum restitui. ἡπε- 110. Ἀχιλλεῖ Ald. ut et 130 Ἀχιλλείας, 143 Ὀδυσσεύς, et

σφάγιον θέσθαι· τύμβου δ' ἐπιβάς
οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη ξὺν ὄπλοις,
τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
λαίφῃ προτόνοις ἐπερείδομένας,
τάδε θωύσσω·

115

ποῖ δὴ, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον
στέλλεσθ' ἀγέραςτον ἀφέντες;
πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,

mendosius supra 95 Ἀχιλλῆος. αὐθις — Aj. 1273 — 1283. Et
Cum simplici λ hic et 95. ha- ne quis putet in loco e Vespis
bet C. et 130. Mosq. I. ὅτ' pro ὅτι poni, discat vocalem

112. Omnes MSS. et edd. in ὅτι nunquam a Comicis elidi.
vett. magno consensu ὅτε. Pri- Quod saepe monuit ad Aristo-
mus ὅτι conjecit Canterus, phanem Brunckius. Homer.
quod probavit Musgravius, in Od. π. 424. Ἡ οὐκ οἶσθ' ὅτε
textum intulerunt Brunckius, δεῦρο πατὴρ τεδὺ ἵκετο φεύγων;
Ammonius et Beckius. Parum In hac phrasi idem sunt, οἶδα,
recte. Plus enim est, si quis μέμνημαι, μνημονεύω. Athenaeus
simulet rem ipsam et rei tem- VI. p. 241. E. ἀλλ' ἐγὼ μνημο-
pus, quam si rem solam memo- νεύω, ὅτε ὁ Κέρκυδος ὀβολοῦ ἦν. Ci-
rat. οἶσθα hic idem est quod cero Epist. ad Div. VII. 28.
μέμνησαι. Infra Hecubae ro- *Memini cum tibi desipere vide-*
ganti, οἶσθ' ἥνικ' ἤλθες Ἰλίου *bare.* Ibid. ξὺν pro σὺν edide-
κατάσκοπος; Ulysses primo re- runt Brunckius et Beckius,
sponder, οἶδα, deinde Μεμνήμεθα. ubicunque per metrum et nu-
Aristophan. Av. 1054. Μέμνησ' meros licuit, quos et ego,
ὅτε τῆς στήλης κατιτίλας ἐσκέρας; non monito lectore, secutus
Vesp. 353. Μέμνησαι δὴθ', ὅτ' sum.

ἐπὶ στρατιᾷς κλέψας ποτὲ τοῦ; 118. συνέπεσε Ald. contra
ὀβελίσκους, ἴσις αὐτὸν κατὰ τοῦ metrum. συνέπεσε King. con-
τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἐάλω; tra sensum. συνέπαισε est ex
οἶδ', ἀλλὰ τί τοῦτ'; Sophocles conjectura Musgravii. Aeschy-
junxit οὐ μνημονεύεις ἥνικα — Χῶτ' lus Prom. 885. Θολερὰ δὲ λέ-

δόξα δ' ἐχώρει δίχ' αὖν Ἑλλάνων
στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βᾶκχης ἀνέχων

120

λέκτρ' Ἀγαμέμνων
τῷ Θησείδα δ', ὅζω Ἀθηνῶν,
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν
γνώμη δὲ μιᾷ ξυνεχωρεῖτην,

125

τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.

130

σπαυδαὶ δὲ λόγων κατατετινομένων
ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,
κόπῃς, ἡδυλόγος, δημοχαριστής,
Λαερτιάδης πείθει στρατιάν,

135

γοι παῖουσ' εἰκῇ Στυγνῆς περὶ Iliad. B. 199. ἀλλὰ καὶ οἱ Τρα-
κύμασιν ἄτης. Ubi Scholiastes, σεῖς κολακευόμενοι πτεροῦνται, μά-
τετραγμένοι δὲ λόγοι, ὡς ἔτυχε, λον δὲ πληγαῖς ὑπείκουσιν. πῶς οὖν
προσπαίουσιν τῷ τῶν κακῶν κλύ-
δωνι. δῆμῳ χαρίζεται δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ
τοὺς τραγικούς; Ubi male παί-

123. Sophocl. Aj. 210. a ρονται pro πτεροῦνται, sed recte
Musgravio laudatus: Παῖ τοῦ δημοχαριστῆς pro δῆμῳ χαρίζεται
Φρυγίου σὺ Τελιύταντος, Λέγ', ἐπεὶ habet codex praestantissimus;
σὲ λέχος δουριάλωτον Στέρξας ἀνέχει quem mecum benevole com-
σοῦρίας Αἴας. municavit antiquae artis reli-

134. κόπῃς pro rhetore ex quiarum spectator elegantissi-
Lycophr. 763. 1464. citat mus, Carolus Townleius.
Musgravius. Schol. Venet. ad

μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
 δούλων σφαγίων οὔνεκ', ἀπώδειν,
 μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
 στάντα φθιμένων, ὡς ἀχάριστοι
 Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοισι
 ὑπὲρ Ἑλλήνων,

140

Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
 ἤξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
 πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,
 ἔκ τε γεραίας χερὸς ὀρμήσων.
 ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμοὺς,
 ἴδ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·
 κήρυσσε θεοὺς, τοὺς τ' Οὐρανίδας,
 τοὺς θ' ὑπὸ γαίας· ἢ γάρ σε λιταὶ
 διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι
 παιδὸς μελέας, ἢ δὲ σ' ἐπιδεῖν
 τύμβου προπετῇ, Φοινισσομένην

145

150

144. Ald. et plerique MSS. contra metrum. Hippolyt. 197. μαζῶν. Ex membr. μαστῶν dedit Κοδὴ ἀπέδειξεν τῶν ὑπὸ γαίας. Et Brunckius, hinc Magistri prae- ibi Brunckii membranae ha- ceptum confirmand. Et sic bent γαῖαν. Pro ὑπὸ γαῖαν Aug. plane G. M. R. Codex Vite- I. ὑπογαίους. bergensis, continens Hecuba- 150. ὀρφανὸν Ald. et MSS. bam usque ad 274. (278 plerique. Sed ὀρφανὸν C. Lib. hujus ed.) a Zeunio collatus. P. et Scholiastes, qui male In epigrammate, ubi μαζὸν comparat ἀργαῖς in feminino. post alios edidit Brunckius Nulla enim alia hujus verbi Analest. T. III. p. 73. Sui- forma apud Atticos exstat. das v. κρυμβοὶ habet, ἢ μαστῶν Vide Kusterum ad Aristoph. Nub. 53. Similior forma est νακρηὶς ὀρφίον ἡλικίης.

149. γαῖαν Edd. et MSS. στερεῶς infra 300, γενναῖος 596.

αίματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῶ μελαναυγεῖ.

155,

ΕΚ. οἱ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;

ποῖαν ἀχῶ; ποῖον ὀδυρμόν;

δειλαία δειλαίου γήρως,

δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,

τᾶς οὐ φερτᾶς. ὦ μοι μοι.

160

τίς ἀμύνει μοι; ποῖα γέννα,

ποῖα δὲ πόλις;

Φροῦδος πρέσβυς, Φροῦδοι παῖδες.

ποῖαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,

στείχω; ποῖ δ' ἦσω; ποῦ τις θεῶν,

165

153. Mos erat apud vete-
res virginibus plurimum auri

gestare. Homerus Il. B. 872.

Ὁς καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ' ἔεν,

ἥντε καύρη. [Cf. Julian. Caesar.

p. 16. ed. Pet. S.] Aristoph. Av.

671. Ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ

παρθένας. Sed longe aptissi-

mus locus est Lycophronidis

apud Athenaeum XIII. p. 564.

B. οὔτε παῖδός ἄρρενος, οὔτε παρθέ-

νων τῶν χρυσοφόρων, οὔτε γυναικῶν

βαθυκόλπων καλὸν τὸ πρόσωπον.

Cujus indicium debemus Gil-

berto Wakefield Diatrib. ex-

temporal. in Hecub. p. 14.

159. Hesychius: τᾶς οὐ τλα-

τᾶς. τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. τᾶς οὐ

φερτᾶς. τῆς οὐ φορητῆς. Ubi

cum omnia Musurus ita recte

emendasset, pristinos errores

nuper revocare voluit Scho-

wius.

161. ἀμύνῃ edidit Musgra-

vius. ἀμύνῃ quidem MSS. non

pauci, sed ἀμύνει Ald. cum aliis.

Cum γέννα secundam alibi sem-

per, ni fallor, corripiat, cur

hic producat? Legendum igitur

videtur γενεά, et γένν' infra.

193. cum Kingio.

165. Pro ποῦ Reiskius et

Musgrävius πόδα conjecere, di-

stinguentes, ποῖ δ' ἦσω πόδα;

τίς θεῶν, quod recepit Brun-

ckius. Sed Dionysius Hali-

carnassensis de Struct. Orat'

μῖνον νεκροῖς
γὰρ οὐκ ἔστιν ἔτι
καὶ ζῶντος σώματος

ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;
ὦ καὶ ἐνεγκοῦσαι Τρωάδες,
ὦ καὶ ἐνεγκοῦσαι Πηγήματ', ἀπ-

ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι

βίος ἀγαστός ἐν Φάει.

170

ὦ τλάμων, ἄγησαί μοι,

πούς, ἄγησαι τᾶ γραιῖα

πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ

δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ',

ἔξελθ' οἴκων· αἶε ματέρος

175

αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἶδῃς,

οἶαν, οἶαν

αἶω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.

T. II. p. 29, 8. ed. Hudson. et plures MSS. Quod editur, haec habet: *Σπονδαῖος ἀξίωμα* unus habet Kingii; Brunckius *ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν.* ex conjectura edidit ἢ τίς δ. *ἐπ.* *παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε, Ποίαν* Musgravius mavult, ἢ δαίμων *δῆθ' ὀρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κεί-* *νῃν ἢ ταύταν.* Ubi Uptonus *δαϊμόνων ἐπαρωγός;* sed *ἔστ' ἄρω-* apte confert nostrum locum *γός* ex emendatione ejusdem *γός* ex emendatione ejusdem *et alterum infra 1051.* Si *manus;* unde et *ἔστιν ἄρωγός;* *facere possis.* *ἔσται* addit N. *Dionysius, legebat fortasse,* *Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, Στείχω;* 171. *τλάμον* Ald. *τλάμων* ed. *Ποίαν δῆθ' ὀρμάσω; Πού (μοι)* King. C. J. Lib. P. et Harl. M. *τις θεῶν, ἢ δαίμων ἔστιν ἄρωγός;* a manu pr. uterque. *Sed utut haec sunt, dele κεί-* 176. *ἴδης* Ald. *εἶδης* edd. *ναν ἢ ταύταν, e varia lectione* King. Musgr. Brunck. Beck. *nata.* *accentu male posito.*

166. ἢ δαϊμόνων ἐπαρωγός Ald.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἰώ. μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
καρύξας οἶκων μ', ὥστ' ἔρην,
θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;

180

ΕΚ. ὦ μοι, τέκνον.

ΠΟΛ. τί με δυσφημῆς; Φροίμιά μοι κακά.

ΕΚ. αἶ, αἶ, σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.

185

δαιμαίνω, δαιμαίνω, μᾶτερ,

τί ποτ' ἀναστένεις;

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον

μελέας ματρός.

ΠΟΛ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;

190

ΕΚ. σφάζαι σ' Ἀργείων κοινὰ

ζυντείνει πρὸς τύμβον γνώμα

Πηλείδα, γέννα.

ΠΟΛ. οἱ μοι, μᾶτερ, πῶς φθέγγει

ἀμέγαρτα κακῶν;

195

μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μᾶτερ.

ΕΚ. αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας

ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι

ψήφῳ τᾶς σᾶς περὶ μοι ψυχᾶς.

ΠΟΛ. ὦ δεινὰ παθοῦς, ὦ παντλάμων,

200

180. κηρύξας Ald. Alterum
membranae et Mosq. 1.

191. 2. Ald. κοινᾷ γνώμα.
Alterum habet Lib. P. cum

183. τί μοι M. Alterum aliis.
μοι omittunt M. N.

194. φθέγγεις Mosq. 4.

184. ψυχᾶς περὶ multi MSS.
ex 178. vel 199.

200. παντλάμων Ald. et mul-
ti MSS. Correxuit Brunckius,

ὦ δυστάνου μάτερ βιοτᾶς,
οἶαν, οἶαν αὖ σοι λῶβαν

ἐχθίσταν, ἀρξήταν τ'

ὥρσέν τις δαίμων;

οὐκέτι σοὶ πάϊς ἄδ' οὐκέτι δὴ

205

γῆρα δειλαία δειλαίῳ

ξυμδουλεύσω.

σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐρεϊθρέπταν,

μόσχον, δειλαία, δειλαίῳ

εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστᾶν

210

σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Αἶδα

γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον,

ἐνθα νεκρῶν μέτα

αἰ τάλαινα κείσθαι,

et sic Mosq. I. et a prima manu G. πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος. Cum enim ὄρνις

206. Ald. δειλαίῳ δειλαία. Transposui auctoribus Aug. I. οὐρεϊθρέπταν. Recte οὐρεϊθρέπταν N. In Aristoph. Av. 277. τίς ποτ' ἐσθ' ὁ μουσόμεντις ἄτοπος ὄρνις ἀρεϊβάτης; quod edidit Brunc- kius, habet MS. Ravennas, ὄρεϊβάτης, sed est contra lin- guam. Fortasse legendum ἄρ', ut ὄρνις sit glossa, et distinguen- dum post ἄτοπος. Sic paullo infra 336. ὄρνιν male irrepsit.

208. Specie levem, re gra- vissimum errorem reliqueram, semper secundam producat a- pud Aristophanem, legendum ope Suidae, ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος.

210. εἰσόψει Ald. et 211. σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ'. Brunck. ex membr. σᾶς ἄπο, λαιμοτόμη- τόν τ', quod vereor ut sit Grae- cum, certe conflatum est ex duabus lectionibus ab haesi- tante librario, λαιμότομον et λαι- μότμητον.

212. ἐκότη King. et MSS. quidam.

σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου, 215

κλάω πανοδύργοις θρήνοις·

τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ',

οὐ μετακλάομαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι

ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

XOP. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδὸς, 220

Ἐκάβη, νέον τι πρὸς σέ σημανῶν ἔπος.

215. Tres MSS. quibus ad-
de M. pro var. lect. N. in textu,
habent *δυστάνου βίου*, unde for-
tasse legendum, *δύστανε βίου*.
Etiam hic duplex lectio olim
fuisse videtur, in aliis scili-
cet, καὶ σ', ὦ μᾶτερ, in aliis,
σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ. Sed ὃ Aldus
et MSS. fere omnes nesciunt.
Edidi *σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε*
βίου. Mox concinnius esset
θρήνοις πανοδύργοις.

219. Ut legitimam clausu-
lam habeat hoc systema, emen-
dat Musgravius, *ξυντυχία κρείσ-*
σον' ἐκυρσε. Sed cur tantus il-
legitimo systemati habeatur
honus, equidem nescio. Si
quid mutandum, legerim *ξυν-*
τυχία κρείσσωνι κύρσει, cui non
parum favet lectio L. in versu
praecedente, *μετακλαύσομαι*.
Quidam MSS. *ἐκέρυσεν*.

Cum in duobus systema-
tibus partim e conjectura, par-
tim codicis K. auctoritate sae-

pius ab Aldo discesserit Kin-
gius, breviter praecipuas va-
rietates notabo. V. 60. *τὴν δ*.
omisso *νῦν*. — 69. *οὕτως* et
sic B. — 72. *τὰν* in fine,
mox 75. *Πολυξείνης* et *εἶδον* ha-
bet inter *φίλης* et *θυγατρὸς*, de-
inde legit, *εἶδον γὰρ φ*. —
92. Post *οἰκτεῖς* addit καὶ μὴν —
159. καὶ δουλείας — 160. *οἴμοι οἴ-*
μοι. (sic) — 165. *ποῦ τις θεός*, —
168. *ἐνεγκοῦσαι μοι* — 170. *ἐν*
φάει ἀγασίας. Bellus sane Ithy-
phallicus cum isto hiatu. —
172. *ἀγησαί μοι* — 178. *περὶ*
Σᾶς ψυχᾶς αἶω φέμαν. — 179. *ἰὼ*
delet et ὃ 188. — 184. *αἶ*
quater. — 191. 2. *κοινᾶ τις* —
γνώμα — 194. *οἴμοι μοι μᾶτερ*, —
196. *μᾶτερ* delet et *τᾶς* 199.
— 203. Pro his *ἀρρήταν* tan-
tum. — 211. *τᾶς σᾶς*, ἀπολλι-
μότομόν τ' — 212. *τῷ τᾶς γὰς*
ὑ. σκότῃ — 216. *θρήνοισιν* —
219. *κρείσσων συντυχί' ἐκύρησεν*.
elisione non permissa.

γύναι, δοκῶ μὲν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ,
ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.

ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην

σφάζαι πρὸς ὄρεδον χῶμ' Ἀχιλλεῖου τάφου. 225

ἡμᾶς δὲ πομπὰς καὶ κομιστῆρας κόρης

τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπιστάτης,

ἱερεὺς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.

οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῆς βία,

μήτ' εἰς χερῶν ἀμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί· 230

γίγνωσκε δ' ἀλκὴν, καὶ παρουσίαν κακῶν

τῶν σῶν. σοφόν τοι καὶ κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.

ΕΚ. αἶ, αἶ· παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,

πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός.

καγὰρ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὐ μ' ἐχρῆν θανεῖν· 235

223. κραθεῖσαν inepte Schol. MS. E. primo δράσεις habuit; κυρωθεῖσαν Mosq. I. quod, de- deinde ab eadem manu δράσων, leto articulo, probum esset. errore pro δρᾶσον, ut liquet e

229. δράσεις Ald. et plerique MSS. sed Lib. P. codex scholio marginali, ubi Me- nandri et Aristophanis loca Viteberg. apud Reisk. δρᾶσσαν, citantur. Pro var. lect. δρᾶσον levi errore pro δρᾶσον, quod Aug. 3. Cod. B. notat, τινδς confirmant Gregorius p. 8. et γράφουσι δράσων. Scholiastes, cujus haec verba

sunt: οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προς- τακτικοῖς ἀντὶ ὀριστικῶν. Μέναν- δρος· Οἷσθ' ὃ, τι ποιήσον, ἀντὶ τοῦ ὃ, τι ποιήσεις. τὸν αὐτὸν τρέ- πον καὶ Εὐριπίδης, οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶ- σον, ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκεν.

232. τι edd. MSS. et Stob. p. 23. sed τοι habent Aug. 2. Eumathius de Ismeniae et Is- menes amoribus IV. p. 144. et hanc particulam in gnomis amant Tragici.

οὐδ' ὤλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὀρῶ
κακῶν κακ' ἄλλα μείζον' ἢ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι, τοὺς ἐλευθέρους
μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτῆρια
ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρησθαι χρεῶν,
ἡμᾶς δ' ἀκούσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

240

ΟΔ. ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.

ΕΚ. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατὰσκοπος,
δυτχλαινία τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;

245

ΟΔ. οἶδ'. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.

ΕΚ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνη κατεῖπ' ἐμοί.

ΟΔ. μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.

ΕΚ. ἦψα δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὢν;

ΟΔ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.

250

ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;

ΟΔ. πολλῶν λόγων εὐρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.

.245. Videtur legendum 250. Pro ἐνθανεῖν γε conjicit φόβου. Musgrav. δόλου. Illud ἐντακῆναι Brunckius. [Cf. Hosi probas, ad supplicem refer, mer. II. A. v. 513. Coray ad si hoc, ad speculatorem. In Heliod. p. 230. S.] Med. 265. φόνου dedit Aldus, 251 — 254. In Ald. et licet alterum praebeant MSS. MSS. plerisque hi versus ita Lascaris, Stobaeus et Scholias Sophoclis. In versu praecedente si cui copia prior displiceat, legat δυτχλαινίας ἄμορφος, quod elegantius est, et Eodem modo videtur habuisse ab ipso Euripide usurpatum G. licet ex eo notetur hic Hel. 424. ordo: 3, 4, 2, 1.

ΕΚ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;

ΟΔ. ὥστ' εἰσορᾷν γε φέγγος ἡλίου τόδε.

ΕΚ. οὐκουν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλευμασιν, 255

ὥς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φῆς παθεῖν,

δράς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ἔσον δύνῃ;

ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους

ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκουσιν ἐμοί,

οἱ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε, 260

ἣν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

ἄτάρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι

εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὤρισαν φόνου;

πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνδρωποσφαγεῖν

πρὸς τύμβον, ἔνθα βουδυτεῖν μᾶλλον πρέπει; 265

ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι δέλων,

εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;

253. σ' omittit Ald. sed ad Od. κ. p. 1647, 37 = 381, habent Harl. MS. Reg. Soc. K. 45. *χερῶν* ed. Brunck. Iterum et complures alii. Eustathius ad Il. I. p. 751,

254. *γε* om. Ald. Alii *νῦν*, 54 = 652, 32. *καὶ τὸ χρῆναι* alii δὲ addunt, sed *γε* habent δὲ ἀπαρέμφατον, ὃ καὶ *χερῶν* μονο- Aug. I. 2. 3. B. Harl. tres συλλάβας λέγεται παρὰ τε Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ. - Deinde ἀνδρωπο- Mosq. Kingli MS. Reg. Soc. et σφαγεῖν pro ἀνδρωποκτονεῖν plures septem alii quos ipse contuli. MSS. Eustath. Thomas Magi-

[255. In edit. Londin. κα- ster v. *χερῶν*.
κύνῃ. Sed in Addend. cor-
rectum. Cf. praefat. init. S.] 267. Male Canterus *τείνει*,

257. Magis Attica forma, quod esset, *poenas ob caedem*
δύνῃ. *luit*. *τείνει* est *dirigit*, meta-

264. *χερῶν* Ald. et MSS. *phora* ab arcu sumta. In Ae-
quod rectum videtur, si pro schyli loco Choëph. 649. *τείνει*
χερῶναι sumatur, cum Eustathio *μύσος* Ald. Robertell.

ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἦδε γ' εἰργάσται κακόν.
 Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρεὶ τάφῳ προσφάγματα.
 κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει. 270
 εἰ δ' αἰχμάλωτον χρεὶ τιν' ἔκκριτον θανεῖν,
 κάλλει θ' ὑπερφέρουσάν, εὐχὴ ἡμῶν τόδε,
 ἢ Τυνδαρεῖς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
 αἰδικούσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἦσσαν εὐρέθη.
 τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον· 275
 αἰ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
 ἄκουσον. ἤψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῆς, χερεῖς,
 καὶ τῆσδε γραιῖας, προσπιτνῶν, παρηίδος,
 ἀνθάπτομαι σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ,
 χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε, 280
 μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσης,
 μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἄλις·
 ταύτῃ γέγηθα, κάπιλήθεμαι κακῶν·
 ἦδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψυχή,

269. πρόσφαγμα Ald. προ- C. 1007. Aristarchus Stobaei
 σφέγματα edd. recentes, quod Ecl. Eth. p. 171. ed. Grot.
 confirmant Harl. Kingii MS. Herodotea loca IV. 74. VIII.
 Reg. Soc. et septem alii. Am- 138. 144. IX. 96. congressit
 monius autem, vir metri cal- Portus. Eodem sensu προσφά-
 lentissimus, Aldinam lectio- γειν Med. 1088.

nem reduxit. πρόσφαγμά τι 278. γραιῖας Ald. Fortasse
 sine causa conjicit Beckius. legendum cum Mosq. uno, τῆς
 Vide ad Orest. 1051. γραιῖας.

272. ὑπερβάλλουσάν J. Voluit 283. Orest. 66. ταύτῃ γέ-
 ὑπερβάλλουσάν cum Aug. I. Quod γηθε κάπιλήθεται κακῶν,
 per se quidem bonum est, sed 284. Simillimam ex alia
 e glossa. ὑπερφέρειν pro excel- Euripidis fabula sententiam
 lere Sophocl. Oed. T. 381. habet Alexander Rhetor p.

πόλιν, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ. 285
 οὐ τοὺς κρατοῦντας χρεὶν κρατεῖν ἀ μὴ χρεῶν,
 οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράττειν αἰεὶ.
 καὶ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι
 τὸν πάντα δ' ὄλβον ἤμαρ ἐν μ' ἀφείλετο.
 ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθῃτί με, 290
 οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν,
 περηγόρησον, ὥς ἀποκτείνειν φθόνος
 γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτεínaτε
 βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ὠκτείρατε.
 νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος 295
 καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
 τὸ δ' ἀζῖώμα, καὶ κακῶς λέγῃς, τὰ σὸν

578, 2. ed. Ald. Ἄλλ' ἦδε μ' Harl. Barocc. 37. *prave ex*
ἐξέσωσεν· ἦδε μοι τερφός, Μήτηρ, 803. *πράττειν et οὐκ εἴμ' ἔτι* Sto-
 βάδελφῇ, δμῶς, ἄγκυρα, στέγη. *baeus.*

286. *χεῖν* Edd. et MSS. *δεῖ* 291. Et hic et infra 514.
 dedit Brunckius ex conjectura, 525. Ἀχαϊκός ediderunt Brun-
 propter *χεῖν* in vicinia. Ea- ckius et Beckius, qua ratione
 dem de causa 977. *χεῖν* in *δεῖ* impulsī, nescio. Atticum est
 mutavit. Quis post haec cre- alterum, in quo MSS. certe
 dat, in Bacch. 507. (515) plerique, consentiunt. Nam
 quam fabulam una cum Hecu- viri optimi Francisci Oudini,
 ba edidit, relicturum fuisse qui in Misc. Obs. Nov. Vol. V.
 Brunckium, ὅτι γὰρ μὴ *χεῖν*, p. 431. *a* in his verbis corripi
 οὗτοι *χεῖν* Παθεῖν? *χεῖν* habet contendit ex Attico isto Ju-
 etiam Stobaeus p. 435. ed. *daicum* apud Juvenalem XIV.
 Grot. qui praeterea τὸν *κρα-* 101. nulla ratio habenda est.
 τοῦντα, sed vulgata melior. 297. *λέγῃ* omnes edd. vet.

287. *πράττειν* MSS. non et MSS. cum Gellio XI. 4. et
 pauci. Mox pro οὐκ εἴμ' ἔτι J. Stobaeo p. 173. Sed *λέγῃς*
 οὐκέτ' εἴμ' habet, δούλη *εἶδεν* tacite correxit Muretus Opp.

πείσει. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
καὶ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει.

Tom. III. p. 593. Quod do- λέγω dicunt Attici. In Sopho-
cti plerique probarunt. Cum clis loco Oed. C. 1186. λέγεται
enim personam circumlocu- est passivum, ut semper apud
tione significant Graeci, quam Tragicos. Photius MS. λέξ-
cristissime ad ipsam personam ται. λεχθήσεται. Confer infra
revertuntur *). Homerus igitur 901.
nunquam ait, βίη Ἡρακλεΐη, 298. πείθει Aug. I. Brun-
ἤπερ, sed βίη Ἡρακλεΐη, ὅσπερ. ckii membr. et Harl. quod tem-
Exstat quidem Il. τ. 415. Νῶϊ pus convenit cum νεκᾷ Gellii.
δὲ καὶ κεν ἄμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοι- MS. E. quoque πείθει habet, sed
μεν, Ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάτ' ἔμ- in rasura. Si hanc lectionem
μεναι, sed τόνπερ ἐλαφροτάτον praefers, verte: *vincere solet*,
praebet Scholiastes Apollonii non *vincet*. Hos tres versus
Rhodii II. 276. Sic paullo ita reddidit Ennius: *Haec tu*
ante Hecuba, cum dixisset *ersi pervorse dices, facile Achibi-*
φίλον γένειον, intulit ἐλθὼν, non *vos flexeris; Nam opulenti quum*
ἐλθόν. Qui λέγει cum τὸ ἀξίωμα *loquuntur pariter atque ignobi-*
construunt, Euripidem Italo- *les, Eadem dicta eademque oratio*
rum vel Gallorum hodierno- *aequa non aequae valet.*
rum idiomate uti volunt. Si 299. αὐτὸς sine articulo
VOTRE GRANDEUR *savoir* non valet *idem*, sed *ipse*. αὐτὸς
lire, ELLE verroit bientôt, que igitur citat H. Stephanus in
je ne LUI ai rien dit, que de ve- Praefatione ad Thesaurum Lin-
ritable. Alia ratione vulgatam guae Graecac. Edidi autem
defendit Heathius, ut scilicet αὐτὸς ex Dawesii praecepto et
λέγει sit mediae vocis. Sed analogiae rationibus. ὁ αὐτὸς
exempla aliena affert ex Ho- citat Eustathius ad Il. B. p. 209,
mero; nunquam λέγομαι pro IO = 158, 25. et alibi.

*) [Non semper. Lucianus quidem ab illa regula deslestit Tragoedopod. v. 312. T. III. p. 662. qui locus sic scribendus videtur: Οὐτε Διὸς βρονταῖς Σαλμυνίος ἤρισε βία, 'Αλλ' ἔθανε πολέοντι δαμιῖσα θεοῦ φρένα βίλει. Οὐτ' ἔρισας ἰχάρη φοίβῃ Σάτυρος Μαρσύας, 'Αλλὰ λιγὸν ψαίρει κτίονος περὶ δέσματι πίτυς. Et conf. ipse Euripides mox v. 305. S.]

- ΧΟΡ. τίς ἔστιν οὕτω στεγρὸς ἀνθρώπου φύσις, 300
 ἥ τις γόνων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
 κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;
 ΟΔ. Ἐκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
 τὸν εὖ λέγοντα, δυσμενῇ ποιῶ φρενί.
 ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σᾶμ', ὑφ' οὗπερ ἠτύχουν, 305
 σώζειν ἔτοιμός εἰμι, οὐκ ἄλλως λέγω.
 ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
 Τροίας ἀλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
 σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
 ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις, 310
 ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὦν ἀνὴρ

300. οὐκ ἔστιν Ald. et MSS. ea γλήνους metrum vitaret. Sed τίς habet Gregorius de Dawesius canonem paullo te-
 Dialectis p. 26. Saepe in- merius, ut solet, statuit, nul-
 terrogativam expulit negativa. lam syllabam a poeta scenico
 [Recte, opinor, ποῦ pro οὐ re- corripui posse, in qua concur-
 constitui Alexidi ad Orest. 792. rant consonantes βα, γλ, γμ,
 restituendum Aristophani Ec- γν, δμ, δν. Haec regula, ple-
 cles. 935. ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν rumque vera, nonnunquam ab
 τοῦτό γ' ἐλευθέρι. Ex Corrig.] Aeschilo, Sophocle, Aristo-
 302. Primo θρήνοις, deinde phane violatur, ab Euripide,
 γλήνους conjicit Musgravius. credo, nunquam. In Med.
 Nihil opus. Tales pleonasmī 1252. si tamen sanus est,
 apud Tragicos abundant et in- Choricæ licentiae conceden-
 terdum recipiuntur, ut No- dum ἐβλασταν. Troad. 1261.
 ster Troad. 609. dixit θρήνων ἐλπίδας ἐν σοι κατέγνωψε βίου, lege
 ὀδυρμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. κατέγνωψε. [Effugerat me lo-
 436. λέκτρον κοίτας Alc. 946. cus Electrae 1021. γυναῖκα,
 Singulare est Sophocleum Ant. γλώσση πικρότης ἐνεστί τις. Quem
 424. ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν tamen corruptum credo. Ex
 ὁρφανὸν βλέψῃ λέχος. Praeter Corrig.]

μηδὲν φέρεται τῶν κακίωνων πλέον.
 ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
 θανῶν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνὴρ.
 οὐκ οὖν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ 315
 χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ἄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
 εἶεν τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἣν τις αὖ Φανῆ
 στρατοῦ τ' ἀθροισίς, πολεμίων τ' ἀγωνία;
 πότερά μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
 τὸν κατθανόνθ' ὀρώντες οὐ τιμώμενον; 320
 καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν κατ' ἡμέραν,
 κεῖ σμικρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι,
 τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
 τὸν ἐμὸν ὀραῖσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
 εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν Φῆς, τὰδ' ἀντάκουέ μου. 325
 εἰσὶν παρ' ἡμῖν, οὐδὲν ἦσσαν ἄθλιαί,

313. Verte, *Dignus Achil-* paesto in secunda sede non
les, qui a nobis honorem accipiat. offensus. Sic infra 340. *τινα*
Alcest. 440. ἄξια δέ μοι τιμῆς. pro *τι* Cant. J. Sed *σμικρ'*
Aristoph. Ach. 633. φησὶν δ' Eustathius ad Iliad. Δ. p. 462,
εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν δ' 16 = 351, 49. *ὅς ζῶν μὲν*
ποιητής. Pac. 918. Πολλῶν γὰρ αὐτάρεκως ἔχει καὶ ἐπὶ μικροῖς.
ὑμῖν ἄξιος τευγαῖος ἀθμονεύς ἐγώ. 323. *ἀξιοῦν* absolute posi-
 Quae duo Aristophanis loca tum pro *honorare*, ut Heraclid. *ad 11. 3*
 male sollicitavit Dawesius, et 921. Sophocl. Aj. 1114. οὐ
 in priore obsequentem habuit γὰρ ἡξίου τοὺς μηδέναις. Locum
 Brunckium. hunc laudans Eustathius ad Il.

316. ἄλωλε. Brunckius ex n. p. 666, 46 = 535, 12.
 membr. edidit ἄπεισι. κ. 801, 53 = 720, 16. ha-

322. *σμικρόν* non pauci MSS. bet *σταφανούμενον*, utpote, opi-
 librariis aut credentibus prio- nor, aetati suae familiaris,
 rem in *σμικρός* corripi, aut ana- quanquam sumere poterat ex

γραῖαι γυναῖκες, ἥδ' ἐπρεσβύται, σέθεν,
 νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητῶμεναι,
 ὧν ἥδε κεύθει σῶματ' Ἰδαία κόνις.

τόλμα τὰδ'. ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν 330

τιμᾶν τὸν ἐσθλόν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.

οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους, φίλους
 ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας.

θαυμάζεθ', ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,

ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλευμάσιν 335

ΧΟΡ. αἶ, αἶ· τὸ δούλον ὡς κακὸν πεφυκέναι,

τολμᾶν θ' ἂ μὴ χεῖρ, τῇ βίᾳ νικώμενον.

ΕΚ. ὦ θύγατερ, οἱ μοι μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα

φρουδοί, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ τοῦ φόνου·

σὺ δ', εἴ τι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις, 340

hac fabula supra 128. Glossa omnes mox *τολμα*, cui literu-
 etiam in Cant. *τιμῶμενον*, *στε-* lam addidi. Facillime enim v
φόμενον. omittitur, cum in MSS. saepe

327. „Homericum ἥδ', (ait per tenuem lineolam signifi-
 Valckenaerius ad Phoeniss. cetur. Deinde *κρατούμενον* Sto-
 1683.) non erat Attico obtru- baeus et pro var. lect. J.

338. *δύμοι* Ald. pro quo *οἱ*
 minerat vir summus, se locum *μοι* Brunckius, et ita Harl. ne-
 ex Herc. Fur. 30. *Ἀμφίον* ἥδ' que in re levis momenti re-
Ζῆθον ἐκγόνα Διός. supra laudasse fragatus sum. Sed utrumque
 ad Phoeniss. 609. (615.) rectum puto, hoc per elisio-

332. *δὴ* Edd. recentes. *δὲ* nem fieri, hoc per crasin.
 ex Ald. et MSS. reduxi. 339. *ῥιφέντες* mavult Brun-

336. *πέφυκ'* *ἀεὶ* vulgo, et ckus, propterea quod aori-
 Stobaeus LXII. p. 237. *πεφυ-* stum primum praeferre solent
κέναι Ald. et plures MSS. cum Tragici. Et *ῥιφέντες* quidem
 Eumathio VIII. p. 301. Sed habet E. sed *θ* partim eraso.

σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνος στόμα,
 φθογγαῖς ἰεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
 πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
 καὶ πείθ' ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα
 καὶ τῶδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.

345

ΠΟΛ. ὦρ' σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιᾶν ὑφ' εἵματος
 κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
 στρέφοντα, μὴ σου προσθίγω γενειάδος.
 Δάσσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἰκέσιον Δία,
 ὥς ἔφομαι γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
 θανεῖν τε χεῖζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
 κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
 τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἣ πατὴρ μὲν ἦν ἀναξ
 Φρυγῶν ἀπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου.
 ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὑπο,

350

355

347. τοῦμπαλιν Ald. ἔμπαλιν
 MSS. multi et Eustathius ad
 Il. A. p. 129, 14=97, 31.
 nullo ad sensum discrimine,
 ad numeros maximo. Quid
 velim, melius fortasse intel-
 ligetur, si dicam, paucissi-
 mos apud Tragicos versus oc-
 currere similes Ionis initio,
 "Ἀτλας δ' χαλκίοισι νάτοισι οὐρανόν.
 [Cf. not. ad Phoen. v. 1419. S.]

349. Corrupte citat Priscia-
 nus Aldi XVIII. p. 230. a. 37.
 sincere p. 226. b. 34. Neu-
 trum locum in Putschii edi-
 tione reperies.

Euripid. Porson. I.

350. γε (pro σοι, quod Al-
 dus habet) ex membran. dedit
 Brunckius. σε habet N. et σοι
 suprascriptum. Nempe γε pri-
 mo in σε, deinde σε propter
 constructionem in σοι muta-
 tum. Imitatione sua γε con-
 firmat Cleanthes apud Episte-
 tum Enchir. 77. "Ἄγου δέ μ', ὃ
 Ζεῦ, καὶ σύγ' ἡ πεπερωμένη, Ὅποι
 πόθ' ὑμῖν εἶμι διατεταγμένους· Ὡς
 ἔφομαι γ' ἄοκνος· ἦν δὲ μὴ θέλω,
 Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἤσσαν ἔφο-
 μαι. Fortasse melius scripsis-
 set uterque, Κακὸς (κακὴ) φα-
 νοῦμαι, καὶ οὐδὲν ἤσσαν ἔφομαι.

C

βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
 ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἐστίαν τ' ἀφίξομαι·
 δέσποινα δ', ἡ δυστηνος, Ἰδαίαισιν ἦν
 γυναιξί, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
 ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον· 360
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μὲν με τοῦνομα
 θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν·
 ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
 τύχοιμ' ἂν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
 τὴν Ἑκτορὸς τε, χατέρων πολλῶν, κάσιν· 365
 προσθεῖς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
 σαίρειν τε δῶμα, κερκίσι τ' ἐφεστάναι,
 λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·
 λέχη δὲ τὰμὰ δοῦλος ὠνητὸς ποθὲν
 χθρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἡζιωμέναι· 370
 οὐ δῆτ' ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
 φέγγος τόδ', Αἰδῇ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας.

356. γάμον Ald. γάμων Brun-
 ckii membr. MS. Reg. Soc.
 M. N.

359. παρθένοισι τ' Ald. Sed
 ex MSS. Kingius παρθένοις τ', et
 sic membr. Cant. J. M. N. R.
 παρθένοις sine copula alii. Can-
 terus μέγα pro μέτα, sine causa.

360. Alii, θεοῖσι.

362. Rarissima participii
 substantivi cum alio participio
 conjunctio. Exemplum tamen

occurrit apud Homerum Il. τ.
 80. ἐπιστάμενόν περ ἔντα, aliud
 apud Aristophanem Ran. 733.
 Οὔτε γὰρ τούτοιςιν οὖσιν οὐ κεκιβδη-
 λευμένοις. Adde Aristot. Φυσ.
 Αἰσθασ. III. 13. Frequens est
 apud recentiores.

365. χατέρων πολλῶν displi-
 cet Brunckio, qui conjicit,
 καγαθῶν πολλῶν. Frustra.

366. Sic Ald. Edd. quae-
 dam προσθεῖς, quod sensui mi-
 nus convenit.

ἄγ' οὖν, Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων,
 οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὄρω
 θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πράξαι με χρεή. 375
 μήτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένη
 λέγουσα, μήτε δρῶσα· συμβούλου δέ μοι
 θανεῖν, πρὶν αἰσχυρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
 ὅστις γὰρ οὐκ εἶωθε γεύεσθαι κακῶν,
 φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεῖς ζυγῶ· 380
 θανῶν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
 ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

XOP. δεινὸς χαρακτήρ, καπίσημος ἐν βροτοῖς,
 ἐσθλῶν γενέσθαι, καπὶ μείζον ἔρχεται
 τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις. 385

EK. καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
 λύπη πρόσσεστιν· εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως

373. ἄγ' οὖν μ' Ald. MSS.
 quidam, "Αγου μ', proxime
 vero. Legendum enim, de-
 tracta lineola (μ μ), "Αγ' οὖν
 cum Magistro v. διαχρῶμαι.

374. τις eodem modo col-
 locatur in Aeschyl. Prom. 21.
 "Ἰν' οὔτε φωνῇ, οὔτε του μορφῇ
 βροτῶν ὀφεί. Soph. Trachin. 3.
 οὔτ' εἰ χρεστέος, οὔτ' εἰ τῇ κακός.
 Vide infra 1169.

376. μᾶτερ Ald. hic et alibi,
 quem Dorismum, ut et simi-
 les alios auctoritate MSS. sus-
 tulit Kingius, probante Val-
 ekenaerio ad Phoeniss. 11.

377. μὴ δὲ Ald. Variant
 MSS.

382. ζῆν ἐν κακοῖς Stobaeus
 p. 133. ed. Grot. sed μὴ καλῶς
 p. 501. pro κακῶν 379. πόνον
 habet Stobaeus.

385. τοῦνομα Ald. quod re-
 vocarunt Brunckius et Beckius.
 Sed recte Kingius ὄνομα, ex
 MS. proculdubio; sic enim
 Aug. 1. 2. 3. C. Cant. E. Harl.
 L. Mosq. 3. 4. Stobaei codices
 inter οὔνομα et τ' ὄνομα fluctuant.
 οὔνομα etiam habet N.

χάριν γενέσθαι παιδί, καὶ ψόγον Φυγεῖν
 ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε·
 ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυραὶν Ἀχιλλέως,
 κεντεῖτε, μὴ φεῖδεσθ'· ἐγὼ ἔτεκον Πάριν,
 ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλὼν.

390

ΟΔ. οὐ σ', ὦ γεραῖά, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
 φάντασμά Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ', ἠτήσατο.

ΕΚ. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,
 καὶ δῖς τόσον πῶμ' αἵματος γενήσεται
 γαῖα, νεκρῶ τε τῷ τὰδ' ἐξαιτουμένῳ.

395

ΟΔ. ἄλλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος
 ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μὴδὲ τόνδ' ὠφείλομεν.

ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.

400

ΟΔ. πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότης κεκτημένος.

ΕΚ. ὅποια κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῇσδ' ἔξομαι.

391. ἔτεκον ἐγὼ contra MSS. tandem reduxi, Brunckio olim edidit Brunckius, quod vel temere obsecutus. cum MSS. pejus esset.

396. πῶμα MSS. et edd. sed haec forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πῶμα postulet; pauca, ubi admittat.

399. ὠφείλομεν Ald. ὀφείλομεν edd. Barnes. King. Brunck. et sic Aug. 1. 2. H. J. N. sed plures ὠφείλομεν, quod nunc

402. ὁμοία emendatio est Reiskii pro ὅποια, quod habent Aldus et MSS. a Brunckio et Beckio recepta. Pro ὅπως B. οὕτως. Sed re perpensa, huic emendationi diffidere coepi, et vulgatam defendi posse hodie censeo. Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia construitur, rarius cum prima. Aristophanes Eccles. 296. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλησίον καθεσθού-

ΟΔ. οὐκ' ἦν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.

ΕΚ. ὡς τῇσδ' ἐκούσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.

ΟΔ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἀπειμ' αὐτοῦ λιπών.

ΠΟΛ. μήτερ, πιθοῦ μοι καὶ σὺ, παῖ Λαερτίου, 406

χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.

σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.

βούλει πεσεῖν πρὸς οὐδας, ἐλκῶσαί τε σὸν

γέροντα χρεῶτα, πρὸς βίαν ὠδουμένη, 410

ἀσχημονῆσαι τ', ἐκ νέου βραχίονος

σπασθεῖς; ἀ πείσει. μὴ σύ γ' οὐ γὰρ ἄξιον,

ἀλλ', ὦ φίλη μοι μήτερ, ἡδίστην χέρα

δος, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι.

ὡς οὐ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον, 415

ἄκτινα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.

τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.

μῖθᾱ. Plene dixit post paulo est, quod post οὐ μὴν addit γε, lo, "Ὅρα δ' ὅπως ἀθήσομαι τούτῳ nullo alio verbo interposito. τοὺς ἐξ ἄστεος. Antiphanes Vide ad Phoeniss. 1638. In Athenaei III. p. 123. B. Ὅπως Bacch. 852. lege, οὐκ ἠθέλησα. ὕδαρ ἔψονπα μηδέν ὄψομαι. Reti-

405. Ald. μιν male. Alter-
nenda etiam videtur vulgata rum MSS. fere omnes.

Troad. 147. lectio, frustra a 408. σὺ τ' habent codd.
Musgravio sollicitata: Μάτης quidam.

δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγάν Ὀρνισιν, 412. ἀ πείσει. Supple ταῖς
ὅπως ἐξέρεξω ἡγὼ Μολπᾶν. [Conf. κρατοῦσιν εἰ μαχεῖ.

Aristophan. Nub. v. 257. ὡς- 415. πανύστατα Ald. Hiatum
περ με τὸν Ἀλέμανθ' ὅπως μὴ θά- tollunt multi MSS. et Alc.
στε, S.] 205. ubi idem distichon re-

403. Sic plerique codices petitur.

et Schol. Aldi lectio, οὐ μὴν 417. δέχου Ald. edd. Sed
γε, vel hoc nomine vitiosa δέχη (vel δέχνη) Mosq. I. 4.

ὦ μήτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω,
 ΕΚ. ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν Φάει δουλεύσομεν;
 ΠΟΛ. ἀνυμφος, ἀνυμέναιος, ὦν μ' ἐχρῆν τυχεῖν. 420
 ΕΚ. οἴκτρα σὺ, τέκνον· ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
 ΠΟΛ. ἐκεῖ δ' ἐν Αἴδου κείσομαι χωρὶς σέθεν,
 ΕΚ. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;
 ΠΟΛ. δούλη θανοῦμαι, πατρὸς οὓς ἔλευθέρου,
 ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. 425
 ΠΟΛ. τί σοι πρὸς Ἑκτορ', ἢ γέροντ' εἶπω πόσιν;
 ΕΚ. ἀγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.
 ΠΟΛ. ὦ στέρνα, μαστοὶ θ', οἳ μ' ἐθρέψαθ' ἠδέως.
 ΕΚ. ὦ τῆς αἰώρου θύγατερ ἀθλία τύχης.

Cant. G. H. L. M. N. R. E. ἄμμοροι, spondeorum stabili-
 marh. VI. p. 202. δ' ἔχον C. E. um, ut opinor, amore captus.
 δ' ἔχου pro var. lect. C. E. licet Qui alibi ad MSS. Mosquenses
 C. γε. non praeponat, τ' ἔχει provocat, quomodo ignorare
 Mosq. 3. δ' ἔχει Aug. 2. pro potuit, in I. 3. ita legi hunc
 var. lect. C. H. uterque. Edidi versum: ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ'
 igitur δέχει. Vide quam libra- ἄμμοροι τέκνων, quibuscum con-
 rios exercuerit Attica forma, sentiunt E. R. δὲ omittunt L.
 et confer Orest. 404. ubi ἀπο- N. Aug. 1. et a m. prima 2.
 τρέπει a manu prima habet E. Cum vero ἄμμοροι verbum sit
 425. Ante Brunckium erat: suspectae fidei, meliorem le-
 ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμμοροι δὲ τέ- ctionem quam quae edita est
 κνων. Is ex membranis edidit, ab ipso Brunckio, ei tribuit
 ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέ- Beckius, ἄμμοροι. Totum ver-
 κνων. Nunc Ammonium audi: sum, ne quid dubites, ita ut
 „Sed jure huic mutationi, edidi, totidem apicibus ex-
 quam nulli confirmant codices, hibet Eustathius ad Iliad. 2.
 se jam objecit Steinbrychel.“ p. 639, 57 = 499, 6.
 Ipse tamen, quae est ejus vel 429. Valde invenustum est
 peritia vel diligentia, edidit duplex epitheton, αἰώρου ἀθλίας.

ΠΟΛ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή, 430

ΕΚ. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.

ΠΟΛ. ὅ, τ' ἐν Φιλίπποις Θραξὶ Πολύδωρος κάσις.

ΕΚ. εἰ ζῇ γ' ἀπιστῶ δ' ὧδε πάντα δυστυχῶ.

ΠΟΛ. ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ σόν.

ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο. 435

ΠΟΛ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις,

ὥς, πρὶν σφαγῆναι γ', ἐκτέτθηκα καρδίαν

θρήνοισι μητρὸς, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.

ὦ φῶς· προσειπεῖν γάρ σόν ὄνομ' ἔξεστί μοι·

μέτεσσι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους 440

βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.

ΕΚ. οἱ γὰρ προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.

ὦ θύγατερ, αἶψαι μητρὸς, ἔκτεινον χέρσα,

ὅς· μὴ λίπης μ' ἀπαιδ'. ἀπωλόμην, φίλαι.

Detraxi igitur literam, suadente Marklando ad Iphig. T. 1490. Orest. 1028. ὦ μέλιος ἤβης σῆς, ὀρέστα, καὶ πότμον, θανάτου τ' ἁώρου. *monius. Οὕτως αὐτοῖς ἁταλαί- πῶρος ἢ ποιήσεις δίδεικτο. In fine*

430. ἐμοὶ Brunckius ex membr. sed ἐμὴ melius, ut puto, MSS. complures. Multi etiam codices χαῖρ' ὦ κ. Deinde χαίρωσιν, quod pro χαίρου- *monius. Οὕτως αὐτοῖς ἁταλαί- πῶρος ἢ ποιήσεις δίδεικτο. In fine*

sin dedit ex conjectura Kingius, soloecum est, neque *monius. Οὕτως αὐτοῖς ἁταλαί- πῶρος ἢ ποιήσεις δίδεικτο. In fine*

poni potest aut pro χαίροισιν, aut pro χαίροισιν ἂν, aut pro χαί- *monius. Οὕτως αὐτοῖς ἁταλαί- πῶρος ἢ ποιήσεις δίδεικτο. In fine*

ρόντων. Illum tamen secuti sunt Brunckius, Beckius, Am- *monius. Οὕτως αὐτοῖς ἁταλαί- πῶρος ἢ ποιήσεις δίδεικτο. In fine*

ὥς τὴν Λάκαιναν ζύγγονον Διοσκόροιν, 445
 Ἑλένην ἴδοιμι. διὰ καλῶν γὰρ ὁρμμάτων
 αἰσχίστα Τροίαν εἶλε τὴν εὐδαίμονα.

ΧΟΡ. αὖρα, ποντιαῖς αὖρα, στραφὴ αἶ.

ἄτε ποντοπόρους κομίζεις

Θοᾶς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας, 450

ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις; ἰ

τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον

κτηθεῖς ἀφίξομαι;

ἢ Δωρίδος ὄρμον αἶας,

ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλι- 455

στων ὑδάτων πατέρας

φασὶν Ἀπιδά-

νὸν πεδία λιπαίνειν,

ἢ νάσων, ἀλιήρει πῶντιστε. αἶ.

447. πρὶν pro τὴν G. Mosq. I.
 In textu, E. in margine.

448. αὖρα edd. fere omnes.
 Recte mutavit accentum Kin-
 gius, cum secunda hujus vocis
 producat. Aristoph. Rân.

317. Αὖρα τις εἰσέπνευσε μυστι-
 κατάτη. Quem locum citat
 Scholiastes. Tragicus apud
 Tatian. p. 35. Αὖρα θεῶν ὄχημα
 τιμιώτατον. Sosicrates apud
 Athenaeum XI. p. 474. B.
 Αὖρα κῆρυ Σκείρωνος ἡσύχω ποδί.

449. Ἄτις invexere quidam, τάς.
 nimis de metro solliciti.

451. τάλαιναν MSS. quidam,
 certe N. et pro var. lect. M.

455. Vulgo, ἔνθα τὴν κ. Alii
 τῶν. Utrumque deleui. Saepè
 articuli nullo jure in choros
 invasere.

458. τὰς γῆρας vel γῆρας alii.
 Reduxi πεδία, quod plerique
 habent MSS. Quod ad me-
 trum attinet, hoc unum me-
 mento, χρυσέαν v. 468. esse
 disyllabon. Sin γῆρας praefers,
 457, 8 et 468, 9 contrahe
 in hendecasyllabos, et dele

459. νάσων. Sic postulat

κώπα πεμπομέναν τάλαιναν,
 460 εἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσιν οἴκοις,
 ἔνθα πρωτόγονός τε Φοῖνιξ,
 δάφνα, θ' ἱερούς ἀνέσχε
 πτόρθους Λατοῖ φίλα
 ὠδίνος ἄγαλμα Δίας;
 465 ξὺν Δηλιάσιν τε κούραις,
 Ἀρτέμιδος τε θεᾶς
 χρυσέαν ἄμπυκα,
 τόξα τ' εὐλογήσω;
 ἢ Πάλλάδος ἐν πόλει, στροφή β',
 470 τᾶς καλλιδίφροι Ἀθα-
 ναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
 ζεύζομαι ἄρματι πώλους,
 ἐν δαιδαλέαισι ποικί-
 λουσ' ἀνδοκρόκοισι πήναις,
 475 ἢ Τιτάνων γενεάν,
 τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρω

metrum; sic habent N. Lib. P. et membr. a m. pr. Alii νᾶσον.

464. Πτόρθους Λατοῖ φίλα. Hoc ordine omnes, puto, MSS. et omnes ante Brunckium editiones. Is, lectore celato, ut facere solet, cum alienas conjecturas adoptat, ex Heathii emendatione edidit Λατοῖ φίλα πτόρθους. Olivam addit Iph. T. 1108. non Ion. 937.

466. κούραισιν vulgo. κούραις

Mosq. 3. Harl. MS. Reg. Soc. et ceteri fere omnes. Quod non moneo, quasi putem in his rebus quicquam auctoritatis MSS. habere; sed ne quis MSS. auctoritate vulgatam lectionem defendat.

471. Pro καλλιδίφρου scripsi Ionice καλλιδίφροισι, ut hiatum vitarem. Mox δαιδαλαίαι Ald. et 480. τοκέων male MSS. nonnulli,

κοιμίζει φλογμῶ Κρονίδας;
 ᾧ μοι τεκέων ἐμῶν, ἀντιστρ. β'.
 ᾧ μοι πατέρων, χθονός θ', 480
 ᾧ καπνῶ κατερείπεται
 τυφομένα, δορίληπτος
 πρὸς Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
 ξείνῃ χθονὶ δὴ κέκλημαι
 δούλα, λιπούσ' Ἀσίαν 485
 Εὐρώπας θεράπναν,
 ἀλλάξας Ἀίδα θαλάμους.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ποῦ τὴν ἀνάσσαν δὴ ποτ' οὔσαν Ἰλίου
 Ἐκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρωάδες κόραι;
 ΧΟΡ. αὕτη πέλας σου, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί, 490

482. Edidit Kingius e K. Aeschylō Theb. 280. ubi δου-
 (ex codicibus, ut ipse ait) δορί-
 ληπτος, quod et ipse recepisse-
 sem, nisi codex ille interpo-
 lationis suspicionem subinde
 praeberet. Sed cum ita ha-
 beat etiam Aug. I, tandem
 recepi. Deinde ὑπ' omittunt
 MSS. fere omnes; quidam
 suprascriptum pro interpre-
 tatione habent. Edidi igitur
 quod facile elapsum est
 propter literas praecedentes. Iota subscribunt editi. Sed
 Supra 105. Δοριθήρατος πρὸς
 Ἀχαιοῖν. Vide infra 768. In

486. θεράπναν vulgo. θερά-
 πναν, quod metrum postulat,
 habent membranae pro varia
 lectione.

487. Pro genitivo accipiunt
 Ἀίδα Scholiastes et Musgravius.
 Iota subscribunt editi. Sed
 in his rebus MSS. frustra ap-
 pellantur.

Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλεισμένη πέπλοις.

ΤΑΛ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὄρᾱν;

ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην

Ψευδῇ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,

τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;

493

οὐχ ἥδ' ἀνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;

οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;

καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶς' ἀνέστηκεν δορὶ,

αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ

κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.

500

Φεῦ, Φεῦ· γέρων μὲν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν

εἴη, πρὶν αἰσχεῖα περιπεσεῖν τύχη τινί.

ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον

πλευράν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.

ΕΚ. ἔα' τίς οὗτος σῶμα τοῦμὸν οὐκ ἔᾶς

505

493, ἄλλως omnes MSS. addit Hermlas Scholiis in Platōe ex Reiskii et Musgravii coniectura edidit Brunckius. Timaeum v. οὐκ ἐτδς, ut legisse Sed non eo vitiosa est vulgata, videri possit, ὅμως δ' ἔχευζον ἀν quod ἄλλως et μάτην junguntur, θανεῖν. H. Stephanus quoque Ipse enim Musgravius in sup- Fragn. vet. Poët. Lat. p. 118, plemento ex Aristophane pro- ἀλλ' ὅμως θανεῖν citat. Vitio tulit εἰκῇ βελδῶς, διακνηῆς ἄλλως, memoriae uterque. Vertit διαπαντός &c. Sed deesse pro- Ennius apud Nonium v. Eue- nomen aut nomen videtur; nar: Senex sum; utinam mor- nisi dixeris, ἀνθρώπους supplen- tem oppetam, priusquam evenat, dum ἐκ κεινοῦ, quod tamen du- Quod in pauperie mea senex gra- rum esset. Si ἄλλως omnino viter gemat.

505. ἔᾶς Valckenaer. pro

ἔᾶ ex Flor. ad Phoeniss. 368.

501. ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχευζον improbante ibi Brunckio. Sed

- κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπούμενην;
 ΤΑΛ. Τάλθύβιος ἦκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
 Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὃ γύναι, μέτα.
 ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἄρα, κάμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
 δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις. 510
 σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν ἡγήγῃ μοι, γέρον.
 ΤΑΛ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψης, γύναι,
 ἦκω μεταστειχῶν σε, πέμπουσιν δέ με
 δισσὶ τ' Ἀτρεΐδαι, καὶ λεῶς Ἀχαιϊκός.
 ΕΚ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανομένους 515
 μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημενῶν κακὰ;
 ὀλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἀρπασθεῖς ἄπο
 ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοῦπὶ σ'. ὦ τάλαιν' ἐγώ,
 πῶς καὶ νιν ἐξεπρώξατ'; ἄρ' αἰδούμενοι;
 ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον, 520
 κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέγων φίλα.
 ΤΑΛ. διπλᾶ με χεῖρεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
 οἷς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ

sic et Cott. Quod olim ne- rectum. Notanda tamen lectio
 gligebam, nunc reposui. Est Harl. μεταστειλῶν.

autem constructio HomERICA

II. κ. 82. τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας
 ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος; MSS.
 enim optimi cum Eustathio
 οὗτος. pro οὗτω habent,

508. Nihil mutandum.
 Paulo tamen rarior utriusque
 pronominis ellipsis.

515. MS. Reg. Soc. Aug. 3.

θανομένης. male. Meminerint
 tirones Dawesiani canonis: Si
 mulier, de se loquens, plura-
 lem adhibet numerum, genus
 etiam adhibet masculinum;
 si masculinum adhibet genus,
 numerum etiam adhibet plu-

513. μεταστειχῶν omnino talem,

τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὄλλυτο.

παρὴν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιικοῦ στρατοῦ 525

πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγᾶς.

λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,

ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγὼ

λεκτοὶ τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,

σκίρτημα μῶσχος σῆς καθέζοντες χερσίν, 530

ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χερσίν λαβὼν δέπας

πάγχρυσον, ἔρξει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως

χοᾶς θανόντι πατρί· σημαίνει δ' ἐμοί,

σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.

καὶ γὰρ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε· 535

σιγαῖτ' Ἀχαιοὶ, σίγα πᾶς ἔστω λεῶς·

σίγα, σιώπα· νήνεμον θ' ἔσθης ὄχλον.

ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμός,

δέξαι χοᾶς μοι τάσδε κληλητηρίους,

539. μου edd. omnes, sed *λιπαρήν Δέκτο δέπας*, et alibi. *)
 μοι citat Scaliger ad Propert. Pindarus apud Platonem Me-
 IV. 7, 36. - Quod cum ha- none (et Stobaeum de Repu-
 beant Aug. I. E. H. sic edidi. blica) T. I. p. 458. 34. Ald.
 Constructio Homero familia- p. 338, 10. Bas. T. II. p. 81.
 ris, ut Iliad. B. 186. *Δέξατό οἱ* B. HSt. p. 16. G. Laemar. p.
 σκήπτρον. O. 87. *Θέμισσι δὲ καλ-* 415. B. Frf. *Οἷσι γὰρ ἂν φερσε-*

*) [H. A. 596. *μειδήσασα δὲ, παῖδες ἰδέετο χερὶ κύπελλον*. Latine ver-
 cunt, quod sciam, ad unum omnes: *subridensque a filio accepit mense*
proculum. Rectius, opinor, vir eximius, quo carminum Homericor-
 um interprete Germani gloriamur: *Lächelnd nahm sie darauf aus der*
hand des sohnes den becher. — Bonâ Summi Critici veniâ addam haec.
 Inscriptio Columnae Nanianae: *Παῖρ Διδε, Ἐκφάντην δέξαι τὸ δ' ἀμειψθε*
ἄγαλμα. vid. Villoison. Anecd. Gr. T. II. p. 120. (1) *Fragmen-*
tum in Alcanicis H. Stephani p. 338. (Hephaest. p. 34.) *Κόλην*
δ' ἰδέεανθ' ἄγναλ Χάριτες κρήνη. Σ.]

νεκρῶν ἀγῶγους· ἐλθὲ δ', ὡς πίης μέλαν 540
 κόρης ἀκράϊφνές αἶμ', ὃ σοι δωρούμεθα
 στρατός τε, καὶ γὰρ πρϋεμενῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαι τε πρύμνας, καὶ χαλινωθήρια
 νεῶν δὸς ἡμῖν, πρϋεμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
 νόστου τυχόντας, πάντας ἐς πάτρην μολεῖν. 545
 τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηνύξατο στρατός.
 εἴτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κόπης λαβὼν,
 ἐξεῖλκε κολοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ

φθνα ποινὰν παλαιῶ πένθεος δέξη- ruptus, cujus priora certo,
 ται. Aeschyl. Choëph. 760. posteriora dubitanter corrigo.
 Ὁρέσθην ἐξεδεξάμην πατρί. Ubi Δέξαι κυνὴν μοι πρὸς πόλ', ὥδε πρὸς-
 Hesiodi locum Theog. 480. μολῶν, Δέξαι· ὄφρηθι καίη.
 laudat Abreschius. Ipse Eu- Quae desumta sunt ex Hecto-
 ripides apud Clementem Alex. re, quae fabula Astydamanthem
 Strom. V. p. 688, 19. εὐ δὲ vicisse e Plutarcho discimus,
 μοι θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας Δέξαι de Glor. Athen. p. 349. F.
 πλήρη προχυθεῖσαν. Idem apud οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀστυδάμας, ἣ
 Eundem IV. p. 588, 1. Ἀγ' Ἐκτορι Ἀστυδάμας. Probabili-
 οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύ- ter Ἀλδῆ legunt Viri docti,
 ναι. Sic omnes editiones. Sed sed praeterea legendum εὐμ-
 μοι citat Vöckenaerius Diatrib. μέρει προ συνῆν. [Aristoph. Ly-
 p. 213. Astydamas apud Schol. sistr. 204. τὰ σφάγια δέξαι ταῖς
 Venet. ad Iliad. z. 472. indu- γυναιξὶν εὐμενῆς. Ubi ταῖς γυ-
 cit Hectora dicentem, Δέξαι ναιξιν non minus regitur a
 κοινὴν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φο- δέξαι, quam ab εὐμενῆς. *) Ex
 βηθῇ καίη. Locus satis cor- Corrig.]

*) [Construatio perinde anceps in his Inscriptionibus. Pausan. p. 439. (Epigr. adesp. CXXXVII. Brunk.) Δέξο, ἄναξ Κρονίδα, Ζεὺ Ὀλύμπιε, καλὸν ἔγαλμα Ἰλίου θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Polluc. Onomast. p. 401. sq. (Brunk. Lection. et Emendat. in Anal. p. 274. Epigr. adesp. CCCXIII. b. Jac.) Ἐβλαίω κήρυκε τὸδ' Ἀρχία, Εὐκλείος υἱῷ, Δέξαι ἔγαλμ' εὐφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνη. ubi εὐφρων i. q. εὐμενῆς, Ἰλαος. S.]

νεανίαῖς ἐνευσε παρθένον λαβεῖν.

ἡ δ', ὥς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·

550

ὣ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,

ἐκαῶσα θνήσκω· μή τις ἄψηται χροὸς,

τοῦ 'μοῦ. παρῆξω γὰρ δέξην εὐκαρδίως.

ἐλευθέραν δέ μ', ὥς ἐλευθέρᾳ θάνω,

πρὸς θεῶν, μεθύντες, κτεῖνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ

555

δούλῃ κεκληῖσθαι βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνουσι

λαοὶ δ' ἐπεβρόθισαν· Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ

εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαῖς.

οἱ δ', ὥς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὅπα,

μεθῆκαν, οὔπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.

560

κάπει τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,

λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,

ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλόν,

μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὥς ἀγάλματος,

κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,

565

563. λαγόνος εἰς μέσον plerique editi et MSS. λαγόνας MS. Reg. Soc. membr. et pauci alii. unde Brunck. *sa*, non male. Cum dicebam, non male, haud volui receptae lectioni, quam sanam esse sciebam, hanc praeferre; tantum hoc dicebam, καθεῖσα

564. ἀγάλματα e MSS. nonnullis male dedit Kingius. Mox εὐπρεπὲς codices quidam 569. quod deterius est. Saepe confunduntur εὐπρεπὲς, εὐπρεπὲς, ἀκρεπὲς. Non male supra 273. ἀκρεπιστάτη conjicit Brunckius. per se bene Graecum esse. Sed Vir doctissimus et humanissimus (quem Aristotelei de Poëtica libri interpretem esse suspicor) censet, καταθεῖναι dici tantum de rebus, quae a nobismetipsis disjunguntur et separantur. Hujus igitur

565. MSS. quidam, καθεῖ· objectioni satisfacere conabor.

ἔλεξε πάντων τλήμονέστατον λόγον·
 ἰδοῦ, τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ᾧ νεανία,
 παίειν προθυμεῖ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
 χρήξεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπῆς ὁδε.
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτω κόρης, 570
 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς·
 κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
 πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
 κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὅμματ' ἀρσένων χρεῶν.

Cum Latini dicant, *deponere* τοσ supra κρουνοὶ in versu se-
caput, corpus, latus, mentum, quenti scriptum (ut est in
oculos, vultum, quidni idem Cant.) librarii oculos itre-
 Graecis licuerit? Si hujus usus titiv.

rariora sunt exempla, id fit
 non propter veram verbi vim,
 sed propter effectum, qui ple-
 rumque consequitur. Cum
 Pandarus arcum suum εὖ κατέ-
 θηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ Ἀγ-
 κλίνας, Iliad. Δ. 112. non eum
 e manibus omnino dimittebat.
 Cum Diomedis equi Eumelo
 proximi instarent, ἐπ' αὐτῷ γὰρ
 κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην, Iliad.
 Ψ. 381. an capita sua abscede-
 bant atque abjiciebant? Non
 opinor.

571. Merito Dawesius
 (Misc. Crit. p. 217.) Kingium
 ridet, qui ex MS. Barocc. hi-
 antem lectionem σιδήρῳ αἵμα-
 τος praetulerit. Nempe αἷμα-

574. κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν vul-
 gati magno consensu. Mem-
 branae, κρύπτουσθ' θ' ἃ κρύπτειν.
 Unde fecit Brunckius, κρύπτουσ'
 ἃ κρύπτειν. Feliciter sane; sic
 enim citant Clemens Alexan-
 drinus Strom. II. p. 506, 14.
 Hermogenes περὶ περὶ κκοζήλων p.
 75, 40. ed. Ald. Eustathius
 ad Iliad. B. p. 216, 7 = 163,
 40. Verba Hermogenis sunt:
 ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως Πολλὴν πρό-
 νοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν· τοῦτο
 σεμνῶς εἰπὼν, ἐπήνεγκεν εὐτελες καὶ
 κοινὸν καὶ κακὸς ζήλων· Κρύπτουσ' ἃ
 κρύπτειν ὅμματ' ἀρσένων χρεῶν.
 Quis sit iste, ab Eustathio
 memoratus, qui ἀνδρώπων pro
 ἀρσένων legerit, nescio; sed

ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σΦαγῇ, 575

οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,

ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν

φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν,

κορμούς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,

πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακὰ· 580

ἔστηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεάνιδι

οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χερσὶν ἔχων;

οὐκ εἴ τι δώσω τῇ περισσ' εὐκαρδίᾳ,

ψυχὴν τ' ἀρίστη; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω

παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε 585

πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὄρω.

XOP. δεινὸν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,

πόλει τε τῇ μῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.

EK. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὃ, τι βλέψῃ κακῶν,

πολλῶν παρόντων. ἦν γὰρ ἄψωμαι τινός, 590

τόδ' οὐκ ἔα με· παρακαλεῖ δ' ἐκείθεν αὖ

memini idem factum in ed. dicere debebam. Eundem er-
Lasc. Androm. 220. ubi recte rorem corrige infra ad 734.)
ἀρετῶν ceterae. et non monito lectore, edidit,

584. λέγω conjecit Heathi-
us, quod multo melius est
ad sensum. Prope accedit
Harl. N. in quibus legitur λέ-
γων. Sed si imperfectum om-

nino retinere oportebat, non
erat quod triumpharent au-
gmenti hostes, cum legi pos-
set, τοιάδ' ἔλεγον ἀμφὶ σῆς. No-
dum solvit Kingius, (Morellus

τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος. Simile est
quod infra 957. τύγχανον habet
MS. Reg. Soc. cum aliis.

585. εὐτεκνωτάτην Ald. et
εὐτεκνότατα infra 624. Nihil
igitur mirum, si πόμα supra
396 admisit. Mox etiam 586
θ' οἰκιστὴν, quod habet MS.
Reg. Soc. cum aliis.

λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ στένειν, πάθος
οὐκ ἂν δύναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λίαν παρῆλες, ἀγγελθεῖσά μοι 595
γενναῖε. οὐκ οὖν δεινόν, εἰ γῆ μὲν κακῇ,
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ στάχυν φέρει,
χρηστὴ δ', ἁμαρτοῦς ὧν χρεῶν αὐτὴν τυχεῖν,
κακὸν δίδωσι καρπὸν; ἀνθρώποις δ' αἰεὶ
ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός· 600
ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλός, οὐδὲ συμφορᾶς ὑπο
φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' αἰεὶ;
ἄρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς

592. διάδοχον κακῶν Heathius, ined. in Homer. Odys. r. 43.
διαδόχοις κακῶν Musgravius con- ἔχει γέ τοι E. H. Mosq. 2. 3.
jiciunt. Utrumque bene, ni- ἔχει γέ τι Aug. I. 3. altero lo-
si vulgata esset optima. Idem co Schol. ἔχει γε μέν τι J. ed.
est ac si dixisset, ἢ κακὰ κακοῖς King. ἔχει γε μέντοι N. P. R.
διαδέχεται. Similia sunt Sopho- ut recte edidit Barnesius. Sae-
clis Aj. 866. Πόνος πόνῳ πόνον pissime hae tres particulae in
φέρει, Aeschyl. Pers. 1046. Sophocle et Euripide junctae
Δόσιν κακῶν κακῶν κακοῖς. occurrunt, γέ τοι τί nunquam.

597. Aldus et multi MSS. Loc. Homerici Scholiastae
εὐσταχυν male. Coactum enim hic est: ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητής,
et frigidum esset καρπὸν e 599 ὅτι ἔχει μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι
assumere. Callimach. H. in καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ. Antipha-
Dian. 130. Κείνοις εὖ μὲν ἄρσενα nes quidem σοφὸν γέ τοι τι πρὸς
φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέσθαι Τετρα- τὸ βουλεύειν ἔχει τὸ γῆρας apud
πόδων. Stobaeum CXIV. pag. 585.

604. ἔχει γέ τοι τι Ald. Aug. (CXVI. p. 477.) sed ibi τι
2. C. Cant. L. ἔχει μέντοι Schol. congruit cum σοφόν. Nisi et
altero loco. M. Mosq. I. Schol. illic maxis, σοφὸν γε μέντοι.

δίδασξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἦν τις εὖ μάθῃ, 605
 οἶδεν τό γ' αἰσχροῖον, κανόνι τοῦ καλοῦ μεθών.
 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
 σὺ δ' ἔλθῃ, καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
 μὴ θιγγάνειν μου μηδέν, ἀλλ' εἰργεῖν ὄχλον,
 τῆς παιδός· ἐν τοι μυρίῳ στρατεύματι 610
 ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία
 κρείσσων πυρός· κακὸς δ', ὁ μὴ τι θρῶν κακόν.
 σὺ δ' αὖ λαβοῦσ' ἀγγεῖον, ἀρχαία λάτρι,
 βάψασ' ἐνεγκε δεῦρο ποντίας ἀλός,
 ὥς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμήν, 615
 νύμφην τ' ἀννυμφον, παρθένον τ' ἀπαρθένον,
 λούσω, προθῶμαί θ'· ὥς μὲν ἀξία, πόθεν;
 οὐκ ἂν δυναίμην· ὥς δ' ἔχω, τί γὰρ πᾶθω;

605. μάθῃ. Aldus. μάθῃ postulat syntaxis, et ita plures MSS.

606. Quamquam scđo, Euripidem paullo esse negligentiorē in iisdem vocibus repetendis, hic tamen scripsisse eum puto μετρών. Electr. 52.

Γνώμης πονηρᾶς κανόνει ἀναμετρούμενος ἴστω τὸ σῶφρον. Sic et Aristoph. Av. 1005. Apollon. Rhod. I. 724. Et sane si quid mutandum, nihil dubito quin μετρών verum esset. Nunc autem in vulgata acquiesco. Codicis Townleiani Schol. ad Iliad. z. 351. εἰ ἴδῃαι πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι μὴ ἐμπέττειν εἰς αὐτά· οἶδα τὸ γ' αἰσχροῖον κανόνι τοῦ καλοῦ μεθών.

607. δα in editiones incusata irrepserit. Aldus recte δα, cui accedunt H. R. et ceteri omnes, ut opinor. Eustathius ad Iliad. N. p. 930, 42 = 900, 44.

610. ἐν γὰρ μ. Aldus. ἐν τοι MSS. plerique.

611. Sic omnes edd. et MSS. et Eumathius VII. p. 257. Male ἀταξία Dio Chrysostom. Orat. xxxii. p. 389.

615 — 618. parenthesi inclusos puta, et βάψασα, ἀγγεῖον τε junge.

617. ἀξίαν Aldus. ἀξία recte plures MSS. et Schol.

κόσμον τ' ἀγείρας' αἰχμαλωτίδων πάρα,
 αἶ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων 620
 ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωστὶ δεσπόσας
 λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
 ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
 ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστα τ' εὐτεκνώτατε
 Πρίαμε, γεραία θ' ἡδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων, 625
 ὥς εἰς τὸ μηδὲν ἦκομεν, φρονήματος
 τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
 ὁ μὲν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
 ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.
 τάδ' οὐδὲν' ἄλλως φροντίδων βουλευμάτων, 630
 γλώσσης τε κόμποι. κείνος ὀλβιώτατος,
 ὅτω κατ' ἡμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

ΧΟΡ. ἐμοὶ χρεὴν ξυμφορὰν, στροφή.
 ἐμοὶ χρεὴν πημονὰν γενέσθαι,
 Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν 635

624. Distinctionem incau- objectio. Potes et μάλλον, sed
 tus posueram non post ἔχων, illud melius.
 ut debui, sed post κάλλιστα τ'. 631. Ald. et MSS. quidam,
 Sed κάλλιστα εὐτεκνώτατε dictum κείνος δ' ὁ. Sed hujusmodi par-
 est, ut μέγιστον ἐχθίστη Med. ticulo addendis, mutandis, de-
 1320. πλεῖστον ἐχθίστης Soph. lendis millies metrum corrumpit.
 Phil. 631. κάκιστα δυσσεβεστά- pitur. Sic mox 683. Harl. καὶ
 των Oed. C. 1190. ut recte κέρ', qui tamen hic δ' ignorat.
 edidit Brunckius e priori Tou- Ennium apud Cic. de Fin. II.
 pii conjectura. In Antigone. 13. Nimum boni est, cui nil
 86. πλεῖον ἐχθίων si leges, Jo- mali est, comparat Muretus
 annis Clerici (Praef. ad Phi- V. L. V. 13. a Brunckio cita-
 largyr. Cantab. p. 31.) cadet tus.

Ἄλ' ἔξανδρος εἰλατίναν
 ἐτάμεθ', ἄλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων
 Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
 λίσταν ὁ χρυσοφαῆς

Ἄλιος αὐγάζει.

640

πόντοι γὰρ, καὶ πόνων ἀντιστροφῇ.
 ἀνάγκαι κρείσσονες, κυκλαῖνται.

κοινὸν δ' ἔξ ἰδίας ἀνοίας
 κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γὰρ
 ὀλέθριον ἔμολε, συμφορὰ τ' ἀπ' ἄλλων. 645

ἐκρίθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἰδα
 κρίνει τρισσὰς μακάρων
 παῖδας ἀνῆρ βούτας,
 ἐπὶ δορὶ, καὶ Φόνῳ, καὶ ἐμῶν ἐπαῶδες.

μελάθρων λῶβα· 650
 στένει δὲ καὶ τις ἀμφὶ τὸν
 εὖροον Εὐρώταν

Δάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
 πολὶόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτῃ

τέκνων θανόντων τίθεται 655

χέρη δρύπτεται τε παρειᾶν,
 διαῖμον ὄνυχά τιθεμένα σπαραγμοῖς.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

γυναικες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
 ἢ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν σποράν,

650. Cum levi errore ci-
 tat Hesychius: Μελάθρων λῶβαι.
 τῶν οἰκῶν αἱ βλάβαι.

652. εὖρρον Ald. εὖρον MSS.
 plerique. Recte εὖροον Herman-
 nus.

- κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται. 660
 ΧΟΡ. τί δ', ὃ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς;
 ὡς οὐποθ' εὖδει λυπρὰ σου κηρύγματα.
 ΘΕΡ. Ἐκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
 οὐ βράδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
 ΧΟΡ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δέμων ὑπερ
 ἥδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις. 665
 ΘΕΡ. ὦ παντάλαινα, καὶ τι μᾶλλον ἢ λέγω,
 δέσποιν', ὄλωλας· κούκέρ' εἴ βλέπουσα φῶς,
 ἄπαις, ἄναιδρος, ἀπολις, ἐξεφθαρμένη.
 ΕΚ. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὦνείδισας. 670
 ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης

661. Scholiastes ita interpretatur: τί ἐστὶ τὸ βούλημα τῆς σῆς κακοφύμου βοῆς; unde Fr. Jacobus legere vult, τί δ' αὖ τὸ λῆμα σῆς — Sed vulgatae lectionis verba praeponit Scholiastes, neque eum puto aliter legisse; ellipsin autem pro captu suo explere voluisse. Neque credo λῆμα unquam, nisi de personis, dixisse Graecos.

665. δέμων ἄπο. Membranae a m. pr. ὑπερ et sic R. pro var. lect. M. in marg. γρ. ὑπερ ἐπέκεινα ἡγουν ἔξω. Recte interpretatur ἐπέκεινα. Vide Musgravium ad Orest. 1377. (1365.) In margine Cant. ἀντι τοῦ πρὸ, ὑπέρ. J. habet

ὑπερ in textu, ἀπὸ suprascripto. Mosq. 3. ὑπερ, Mosq. 1. ὑπο pro var. lect. 666. σοῖσι Ald. et MSS. Male edd. quaedam τοῖσι. 668. Non male Lib. P. κούκέρ' βλέπεις φῶς. οὐκέρ' Cant. L. M. R. copula omissa, quae sane omitti potest. κούκέρ' εἴ Aug. 2. κούκέρ' Mosq. 3.

671. νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur. Sed Ammonius, ἀνὴρ οὐχ ὁ τυχὼν, suspicatur legendum esse, νεκρὸν τόνδε, quoniam in v. νεκρὸν, ubi pro cadavere sumitur, semper intelligendum est σῶμα, ait, docente Bosio. Dein de pergit: „Favet mutationi

ἥκεις κομίζουσ', ἥς ἀπηγγέλη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χειρὸς σπουδὴν ἔχειν;

ΘΕΡ. ἦδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλὰ μοι Πολυξένην

θρηνεῖ νέων δὲ πημάτων οὐχ ἄπτεται.

675

ΕΚ. οἱ γὰρ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρσα
τῆς θεσπιδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;

ΘΕΡ. ζῶσαν λέλακας τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις
τόνδ' ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθεὶ νεκροῦ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.

680

ΕΚ. οἶμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα

Πολύδωρον, ὃν μοι θεῆξ' ἔσωξ' οἴκοις ἀνῆρ.

ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δὴ

ὦ τέκνον, τέκνον,

αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμον

685

βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος

ἀρτιμαθῆς κακῶν.

ΘΕΡ. ἔγνωσ γὰρ αὐτὴν παιδὸς, ὦ δύστηνε σύ;

ΕΚ. ἀπιστ', ἀπιστα, καινὰ καινὰ δέρομαι.

etiam metrum." Imo hac 684. ὦ τέκνον, τέκνον. Sic
emendatione metrum corrui, Ald. Alii addunt ὦ, alii omit-
tunt nisi insuper transponas, ὦδε sunt τέκνον.

Πολυξένης ἐμοί.

685, 6. νόμον βακχείων Ald,

672. ἀπηγγέλη Aug. 3. Cant.

Exstat ἡγγέλης Iph. T. 939.

ubi ἡγγέλης legi possit. Vi-

de ad Phoeniss. 986.

Alterum habent MS. Kingii et
Eustathius ad II. B. p. 241, 23

= 182, 46. νόμον βακχείων

Priscian. XVIII. p. 231. b. II.

ed. Ald. Quidam γόνων pro

νόμων.

673. χειρῶν M. R.

680. Sic Ald. MSS. qui-
dam ἐλπίδα.

688. Alii σοῦ pro σύ minus
recte.

ἕτερα δ' ἀφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ. 690

οὐδέ περ' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος

ἀμέρῃ μ' ἐπισχήσει.

XOP. δειν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακὰ.

EK. ὦ τέκνον, τέκνον, ταλαίνας ματρὸς,

τίνι μόρῃ θνήσκεῖς, τίνι πότμῳ κεῖσθαι; 695

πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

ΘEP. οὐκ οἶδ': ἐπ' ἀκταῖς νῖν κυρῶ θαλασσίαις.

EK. ἐκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός;

ΘEP. ἐν ψαμάθῳ λευρῶ

πόντου νῖν ἐξήνεγκε πελαῖγιος κλύδων. 700

EK. ὦ μοι, αἶ αἶ,

ἔμαθον ἐνύπνιον, ὁμμάτων ἐμῶν

ὄψιν, οὐ με παρέβα φάσμα

μελανόπτερον, ἀν' ἐσείδον

ἀμφί σ', ὦ τέκνον, οὐκέτ' 705

ὄντα Διὸς ἐν φάει,

XOP. τίς γάρ νῖν ἔκταν; οἷσθ', ὄνειρόφρον, φράσαι;

EK. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρηῆκιος ἱππότας,

ἢν ὁ γέρον πάτῃρ ἐθετό νῖν κρύψας.

690. ἀμφ' ἐτέρων, vel ἐφ' ἐτέρων alii, et 691. ἀδάκρυτον, ἀστένακτον. 702. ὁμμάτων τ' ἐμῶν Ald. Copulam omittunt multi MSS.

692. Addunt codices nonnulli αἶ αἶ κακῶν vel αἶ αἶ τῶν κακῶν.

698. φοίνιου Ald. contra metrum.

707. ὄνειρόφρων alii. ἔκτειν MSS. complures. Contra διέφθρε' Aug. I. supra 602. quod edidissem, si plures consentirent.

708. ἐμὸς semel tantum Ald. et multi MSS.

XOP. ὦ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανῶν; 710

EK. ἄρξῃτ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὅσιά τ', οὐδ' ἀνεκτά, ποῦ δίκαια ξένων;
ὦ κατάρσατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσσω
χρῶα, σιδαρέω τεμῶν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδὸς, οὐδ' ᾠκτίσας, 715

XOP. ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστὶ σοι βαρὺς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότης δέμας
Ἄγαμέμνωνος· τούνηδ' ἐνδὲ σιγῶμεν, φίλοι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἐκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ 720

ἐλθοῦς, ἐφ' αἷσπερ Ταλθύβιος ἠγγειλέ μοι

μὴ θιγγάνειν σῆς μηδὲν Ἀργείων κόρης;

ἡμεῖς μὲν οὖν ἔωμεν, οὐδὲ ψαύομεν·

σύ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.

ἦκω δ' ἀποστελῶν σε, τὰ κείθεν γὰρ εὖ 725

711. πλέα MS. Reg. Soc. forsā videatur Harleiani le-
et pro v. l. M. etio supra 513. Sed particula

712. τ' om. Aug. 1. 2. 3. minus recte omittitur, et ἀπο-
Harl. Mosq. 4. οὐχ ὅσιά γ' ha- στελῶν ad sensum melius. Men-
bent M. R. et alii. dose μεταστέλλων in Phoenis-

713. id Ald. et alii MSS. sarum edd. quibusdam, quam

715. ᾠκτίσω Ald. Variant disjunctionem non patiuntur
MSS. Tragici senarii. Si quid ali-

725. ἦκω μεταστέλλων σε prae- ter fertur, prava distinctione
fert Valckenaerius ad Phoeniss. laborat, ut Aeschyl. Prom.

1327. (1337.) cui favere 67. τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπὲρ Στέ-

πεπραγμέν' ἐστίν, εἴ τι τῶνδ' ἐστίν καλῶς.
 ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὄρῳ
 θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
 δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.

ΕΚ. δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε, 730

Ἐκάβη, τί δράσω; πότερά προσπέσω γόνυ
 Ἀγαμέμνωνος τοῦδ', ἣ φέρω σιγῇ κακά;

ΑΓΑΜ. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν
 ὄρει, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἐσθ' ὁδε;

νίαι. Joco dixit Eupolis, 'Ἄλλ' fuisse, quam utrumque κελ-
 οὔχι δυνατὸν ἐστίν· οὐ γὰρ ἁλλὰ λειν et οὐκέλλειν. Aeschylus Pro-
 πρ-βούλευμα βαστάζουσι τῆς πό- meth. 271. Καί μοι τὰ μὲν πρε-
 λικως μέγα apud Hephaest. p. 15. ὄντα μὴ δύρεσθ' ἄχῃ. 'Male ibi

730. Hunc versum habet elisionis, qualem nesciunt At-
 x. p. 60. tici, signum apponunt editio-
 nes. Apud eundem Pers. 584.

734. ὁδῶν Aldus et omnes MSS. quod cum metro repu-
 gnaret, sensus jactura in ὁδὸν ᾗ
 mutavit Kingius. (Morellus.)
 Debebat saltem ὁδὸν. Sed
 recte Musgravius ὁδῶν, advo-
 cato Hesychio, δῶρεσθαι, ὁδῶ-
 ρεσθαι. Hesychium frustra er-
 roris insinuat Taylorus Lect.
 Lysiac. cap. 9. Eadem ope-
 ra accusare Etymologum de-
 bebat p. 192, 43. 291, 23. Quoniam Tragicī nunquam
 ita senarium disponunt, ut pe-
 des tertius et quartus unam
 igitur cum in Euripide, tum in
 Neophrone, δῶρομαι.

tes. In Nostri Med. 159. ἄνδρο-
 μένα edidit Brunckius, quasi
 ab ου elidi posset. Initium
 est versus Euripidei Androm.
 397. Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὁδῶρομαι; cui
 simillimus alter ex Neophro-
 nis Medea apud Stobaeum
 Grotii p. 107. Καὶ πρὸς τί ταῦτ'
 ἀδύρομαι; Quidni, inquires?

Quoniam Tragicī nunquam
 ita senarium disponunt, ut pe-
 des tertius et quartus unam
 igitur cum in Euripide, tum in
 Neophrone, δῶρομαι.

Legendum
 magis mirum, utrumque δῶρε-
 σθαι et ὁδῶρεσθαι Atticis in usu.

Legendum
 magis mirum, utrumque δῶρε-
 σθαι et ὁδῶρεσθαι Atticis in usu.

Legendum
 magis mirum, utrumque δῶρε-
 σθαι et ὁδῶρεσθαι Atticis in usu.

ΕΚ. ἀλλ' εἴ με, δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος, 735

γονάτων ἀπώσασαίτ', ἄλγος ἂν προσθείμεθ' ἂν.

ΑΓΑΜ. οὐ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
ἐξιστορῆται σὼν ὁδὸν βουλευμάτων.

ΕΚ. ἄρ' ἐκλογίζομαι γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρένας τοῦθ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς; 740

ΑΓΑΜ. εἴ τοι με βούλει τῶνδε μὴδὲν εἰδέναι,
εἰς ταυτὸν ἤκει· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.

ΕΚ. οὐκ ἂν δυνάιμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί στρέφω τάδε;

τελμαῖν ἀνάγκη, καὶν τύχῳ, καὶν μὴ τύχῳ. 745

Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων,
καὶ σὺ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.

ΑΓΑΜ. τί χρεῖμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερόν
αἰῶνα θέσθαι; ῥάδιον γὰρ ἐστὶ σοι.

ΕΚ. αἰ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη, 750
αἰῶνα τὸν ζύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.

ΑΓΑΜ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρεκσιν καλεῖς;

736. ἄλγος ἂν προσθείμεθα.

Sic Aldus et pleraeque edd. Sed ἂν recte duplicant Brunckii membr. Harl. MS. Reg. Soc. Mosq. 3. et plures alii. Pro secundo ἂν J. Mosq. I. ἄλγει. Brunckius edidit, ἄλγος αὖ π. ἂν. male.

746. γονάτων Ald. et MSS. nonnulli. De ellipsi praepositionis πρὸς vide ad Orest. 663.

750. Ridet Plautus Asinar.

II. 2, 8. Aetatem velim servire, Libanum ut conveniam modo. Quod notavit Vir egregius, Josias Mercerus ad Nonium v. Meret.

752. ἐπάρεκσιν Ald. et edd. ἐπάρεκσιν MS. Reg. Soc. quod praeferendum videtur. ἀρεκσις occurrit apud Sophoclem Oed. Col. 73. ἐπάρεκσις 447. Alteram formam apud Tragicos

- EK. οὐδέν τι τούτων, ὦν σὺ δοξάζεις, ἀναξ.
 ὀρεῖς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάηρυ;
 ΑΓΑΜ. ὀρῶ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν. 755
 EK. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, καὶ φερὸν ζώνης ὑπο.
 ΑΓΑΜ. ἔστιν δὲ τις σῶν οὗτος, ὃν τλήμων, τέκνων;
 EK. οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίου.
 ΑΓΑΜ. ἦ γὰρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνου, γύναι;
 EK. ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ', ὃν εἰσορεῖς. 760
 ΑΓΑΜ. ποῦ δ' ὦν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὅλλυτο πτόλις;
 EK. πατὴρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρῶδων θανεῖν.
 ΑΓΑΜ. ποῖ, τῶν τότε ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
 EK. εἰς τήνδε χώραν, οὐπὲρ εὐρέθη θανῶν. 764
 ΑΓΑΜ. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
 EK. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ.
 ΑΓΑΜ. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών;
 EK. τίνος πρὸς ἄλλου; Θρηξ νιν ὤλεσε ξένος.

non meminisse invenisse. Edidit Brunckius ex conjectura, qua nihil opus esse videtur. se πολυμήστορα, deinde in alterum mutatum. Sed πολυμήστορα M. a m. pr. Cant. N.

754. Hunc versum sic convertit Enpius apud Nonium v. GUTTATIM: Vide hunc, meae in quem lacrimae guttatim cadunt. 768. Istud γε, quod nihil ad sensum aut elegantiam confert, omittunt Mosq. I. 4. δ' J. Legendum videtur, τίνος πρὸς ἄλλον, quod et melius quaestioni respondet. Supra 696. πρὸς τίνος; ἀνθρώπων; Suppl. 404. οὐ γὰρ ἄρχεται ἔνδρος πρὸς ἀνδρῶς. Sic habent edd. At Valckenaerius ad Phoeniss. 396. citat ἔνδρος ὑπ' ἀνδρῶς. In Lucian. Anachars. 9. omnes

758. τῶν οὐ θ. edidit Brunckius ex conjectura, qua nihil opus esse videtur.

765. Sic editi recentes. πολυμήστορα Aldus. Male insuper τῆσδε omittunt Harl. M. R. In K. videtur primo fuisse.

- ΑΓΑΜ. ὦ τλήμων, ἥπου χρυσὸν ἠγάσθη λαβεῖν;
 ΕΚ. τοιαῦτ', ἐπεὶδὴ ζυμφορὰν ἔγνων Φρυγῶν. 770
 ΑΓΑΜ. εὖρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἦνεγκεν νεκρόν;
 ΕΚ. ἦδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
 ΑΓΑΜ. τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;
 ΕΚ. λούτρ' ὥχετ' οἴσουσ' ἐξ ἀλὸς Πολυξένη.
 ΑΓΑΜ. κτανῶν νιν, ὥς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος. 775
 ΕΚ. θαλασσόπλαγκτόν γ', ὧδε διατεμῶν χροῶα.
 ΑΓΑΜ. ὦ σχετλία σὺ, τῶν ἀμετρήτων πόνων.
 ΕΚ. ὅλωλα, κούδεν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.
 ΑΓΑΜ. φεῦ, φεῦ· τίς οὕτω δυστυχῆς ἔφυ γυνή;
 ΕΚ. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις. 780
 ἀλλ' ὦνπερ οὐνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
 ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
 στέργοιμ' αἶν· εἰ δὲ τοῦμπάλιν, σύ μοι γενοῦ
 τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτου ξένου,
 ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω 785

MSS. et edd. consentiunt in abest. Pro κακῶν 778. nonnul-
 λοχομένους πρὸς ἀλλήλων, in II. li κακόν.

unus MS. habet λοχομένους ὑπὸ 780. λέγειτε alii, quod si
 (ceteri πρὸς) τῶν ἀντιπάλων. In repones, non gravabor. Com-
 Iliad. τ. 133. ubi vulgatur parat Brunckius Terentianum:
 ὑπ' Εὐρυπύχου ἀέθλων, codices Ipsa si cupiat Salus, Servare
 nonnulli, inter quos Venetus, prorsus non potest banc fami-
 πρὸς Εὐρυπύχου. Confer x. π. liam. Aptius videtur illud
 1314. cum Med. 1410. Trabeae apud Ciceronem

773. μαστεύουσ' Aldus et Tusc. Disp. IV. 31. Fortu-
 multi MSS. ματεύουσ' Mosq. nam ipsam anteibo fortunis meis.
 4. et a m. pr. C.

785. τοὺς alii omittunt, alii

776. γ' a MSS. quibusdam in τῆς mutant.

δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχῶν ἐμοί,
ξενίας τ' ἄριθμῶ πρώτος ὢν ἐμῶν φίλων.

788. ξένων pro φίλων multi MSS. male. Aldus et omnes diosus vulgatam inde lectionem effinxit. Simili mendo Brunckius ex membr. suis Aristophanis locum Vesp. 1249. Brunckius contaminavit. duplici anapaesto delectatus, Saepius ἱππικὴ et μουσικὴ sine quantum alii offenduntur. Sed articulo adhibent Attici. Re- is liber manifestis glossis non cte igitur legimus, Ἐτύγχανεν caret; supra enim 613. τᾶγ- γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς. Hoc γος pro τεύχος habet cum M. autem Brunckius ignorans, Mosq. I. N. R. Merum igitur participium, quod erat ne- scholion τὰ πρώτα, ut liquet cessarium, ejecit; articulum, vel ex eo, quod in MSS. qui- qui non erat necessarius, in- busdam articulus suprascriptus seruit. Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρί- est pro interpretatione. ξενία βων τῆς ἱππικῆς. Si quis obji- conjecit Musgravius, quod fri- ciat, non verisimile videri, gidum et obscurum est. Di- lectiones leviter corruptas, stinctionem, post ἐμοί subla- πρώτος τῶν ἐμῶν φίλων, πρώτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων, ulterius depra- tam, post ξενίας reponit Be- vaturum quenquam, cum tam ckius, quo quid proficiatur vaturum quenquam, cum tam nestio. Omnino post τυχῶν expeditus ad rectam viam red- aliud participium, quod duo itus pateret, is nescit, quam sententiae membra connectat, proclivi lapsu voces etiam notis- requiritur. Ac poteras quidem simae nonnunquam in maculas legere, ξενία τ' ἄριθμῶν πλεῖστα degenerent, quibus eluendis bo- τῶν ἐμῶν φίλων, nisi hoc a vul- minum vel acutissimorum inge- gata nimis recederet. Dedi- nia frustra defatigentur. Ver- igitur πρώτος ὢν pro πρώτα τῶν. bis utor Hemsterhusii ad Arist. Cum semel scriptum esset, Plur. p. 349. Quae uno aut πρώτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων, aut, altero exemplo libet confir- litera tantum una addita, πρώ- mare. In Cratini Dionysa-

τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθεῖαν,
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,

790

Alexandro apud Macrobian. Sat. egregie Mosq. ἂν δ' ἐπὶ κρᾶναις
V. 21. verum addit ex MS. σχέθον πέτρᾳ, si leuem distin-
Thuanæo Jacobus Gronovius: ctionis errorem tolles. Edi-
Stollan δὲ δὴ τίν' εἶχε τοῦδ' ὁμῶς χρῶν. tum est, ἂν δ' ἐπὶ κρᾶνῃ σχιδδὼν
Sic ille dedit ex patris con- πέτρᾳ. Recte σχέθον conjecit
jectura, margini adscripta Casaubonus, cetera non teti-
scilicet, non edita, cum git. Verte, COLUMNÆ ve-
MS. haberet ΤΟΤΑΔΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ. ro basi adamantina iunxitque ru-
Tantulum mendum hujus loci preta CAPITULIS sustinuerit.
veram lectionem abolevit. Eodem sensu vox occurrit
Lege, τοῦτ' οὐ μοι φράσσον. Exstat Iph. T. 51. Eustathius ad Iliad.
luculentum Pindari de Delo H. p. 700, 64 = 582, 44.
fragmentum apud Strabonem ἐπὶ κρᾶνον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος.
X. p. 743. A. (485. B.) cu- Cratino et Pindaro addamus
jus partem duntaxat transcri- Aristophanem Ran. 1076.
bam: Ἄλλ' ἂν Κοισγενῆς ὁπότε' ὠδὴ Οὐδ' οἷδ' εἰ; ἥ τι' ἐρῶσαν πώποτε'
νεσσι θοῶτ' ἀγχιτόκοις ἐπέβα νιν, ἐποίησα γυναῖκα. Sic cum se-
δὴ τότε τέσσαρες ὁρῶσι πρέμνων ἀπώ- mel corruptus esset locus,
ρουσαν χθονίαν, ἂν δ' ἐπὶ κρᾶναις σχέ- medicinam facere conati sunt
θον πέτρᾳ ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες, librarii, alii αἶν, alii ἐγὼ ad-
ἐνθα τεκοῖσ' εὐδαίμων' ἐπόψατο γέν- dentes. Non vulgatae lectio-
ναν. Vulgo ἄλλὰ καὶ ὁ γένος, nis errores ambitiose osten-
unde bene Barnesius, Κόλου- dam, neque Invernizii ine-
γένος, sed paullo melius e co- ptias exagitabo; melius erit,
dice Strabonis Mosq. qui και- verbo monere, veram lectio-
νογενῆς habet, Κοισγενῆς elicias. nem a codice Ravennate ser-
Pro ὁδύναισι θείαις Mosq. ὠδύναισι vari: Οὐδ' οἷδ' οὐδεὶς ἦν τι' ἐρῶσαν
θοῶτ'. Deinde ἀγχιτόκοις, quod πώποτε' ἐποίησα γυναῖκα. Vides
excidit editionibus plerisque, tria loca, quae in editionibus
habent Ald. et MS. Mox ἐπι- corrupta quidem erant, sed
βαίνειν edd. ἐπέβαινε MS. Sta- tam leviter corrupta, ut ni-
tim πρέμνων mendose MSS. sed hil emendatu planius unquam

οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.

ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε, καὶ σθενεῖς ἴσως.

aut facilius fuerit. At, di- ὧν βασιλεύειν. Ex horum loco-
ces, participium ὧν subaudiri rum quocunque participium
potest. Sane potest; ut Hip- ὧν ejicies, durissimam certe,
pol. 234. et alibi; sed non si non soloecam, orationem
ubi duo membra sententiae effeceris. *) Erravit ergo
ita, ut hic, conjunguntur. Valckenaerius ad Herodot. I.
Exemplatrem apertam facient. 59: ὧς pro ὧν in Vesprium lo-
Aristoph. Plut. 751. οἱ γὰρ co legens. Sed recte ὧν reti-
δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον net Suidas vv. Et καὶ νῦν ἐγώ.
ἔχοντες ὁλίγον, αὐτὸν ἡσπάζοντο. ξυνωμότης. recte utrobique τυ-
Vesp. 505. αἰτίαν ἔχω ταῦτα ρανικὰ habet pro τυραννίδα.
δρᾶν, ξυνωμότης ὧν, καὶ φρόνῳ τυ- Quid tamen si contendam,
ρανν'κά. Pac. 633. Ἄλλ' αὖτ' ὧν librarii errore πρώτα pro πρώ-
ἀνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχά- τος scriptum his turbis occa-
δας; ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας. sionem dedisse? Certe nihil
685. Ἀπορῶν δ' ὁ δῆμος ἐπιτρέπου, proclivius, quam & pro ὧς scri-
καὶ γυμνὸς ὧν, τοῦτον τέως τὸν ἀν- bi: Cum enim sigma hoc
δρᾶ περιζώσατο. Menander fere signo c exprimitur, ma-
Stobaei LXX. p. 299. (sic ma- nifestum est, si o et c coa-
le ed. Grot. pro 291.) Ὅταν luerint, figuram τῷ α non dis-
πένης ὧν, καὶ γαμεῖν τις ἐλθμενός, similem effectum iri. In Ho-
τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχεται χρή- mer, Odyss. A. 157. πρώτα.
μὰτα, αὐτὸν δίδωσιν, οὐκ ἐκείνην τὸν in textu habet MS. Harl.
λαμβάνει. Euripid. Androm: 5674. et pro varia lectione
499: Μητρὸς λεχέων, ὧς ὑπερδινή- πρώτος ὧν habet suprascriptum.
σκεῖς, οὐδὲν μετέχων, οὐδ' αἴτιος In hac fabula supra 546. tali.

*) [Eandem in struenda oratione concinnitatem studiosē, nī fallor, sectantur scriptores posteriores, certe horum οἱ ἀριβίστεροι. Diodorus Sic. XX. c. 62. προήγαγε τὴν στρατιάν, τῇ μὲν ἀριμῇ βραχὺ λειπομένην τῶν ἐναντίων, τῇ δ' ἀρετῇ πολὺ καταδυσστέραν οὔσαν. ubi Wesselingius: „οὔσαν omittit Basil.“ minus recte addens: „neque necessaria vox est.“ S.]

ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, καὶ κείνων κρατῶν νόμος. νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγοῦμεθα,

modo στρατὸς exaravit M. ut prima facie cuivis στρατὸς videatur. Clemens Alexandr. *Quis dives salvetur* p. 940, 44. ἀμέλει δὲ πάντα τὰ τοῦ νόμου πληρώσας ἐκ νεότητος, καὶ τὰ ὑπέρσγκα φρουράμενος, ἐν ταῦτο πράθῃναι τοῖς ὅλοις οὐ δεδύνηται, τὸ τοῦ σωτήρος ἐξαίρετον, ἵνα λάβῃ ζωὴν αἰώνιον ἣν ἐπέθει. Quid est istud πράθῃναι? Vertunt *acquirere*. Muta A in ος, et lege προσθεῖναι. Satis diu me tenuit haec disputatio, necdum tamen discedere licet. Potest enim aliquis eorum, οἷσιν ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως, ὅρῳ δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν εἶδει, defendere τυγχάνειν pro εἶναι in Aristophane simpliciter positum. Cui respondeo, primum hoc non licere ex emendatione contra omnes codices in textum inferre; deinde unum tantummodo locum (Euripid. Andr. 1116.) protulit Vir loco et doctrina illustris Baro Locella ad Xenophontem Ephesium IV. p. 93, 6. nam in loco Sophoclis Aj. jungenda sunt τυγχάνει στάζων. Oed. C. 1490. ἥνπερ τυγ-

χάνων ὑπεσχόμεν male cepere Interpretes. Sensus est, *quam promisi, si ipse a Theseo id quod peterem, consequerem*. Loca Libanii et Herodiani nihil ad nos; e Platonis verbis facillime elabi poterat ὦν et ὄν, post similem praesertim terminationem. Quocirca recte puto ὄν addidisse Fischerum in Apolog. Socratis; in Republ. II. p. 369. B. HSt. addendum puto et sicubi aliud quid eiusmodi occurrit, cum nihil hoc participio facilius omittatur. Recte editur in Theaeteto p. 151. F. γνόμενον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν, sed citantes Suidas v. Ἀνεμιαῖον, et Scholiastes ad Aristoph. Av. 696. participium omittunt. Restat locus Aristophanis Eccles. 1137. Καὶ τῶν θεατῶν εἰ τις εὖνους τυγχάνει. Sed ibi legendum, καὶ τῶν θεατῶν ὧν τις εὖνους τυγχάνει, quae verba iisdem sedibus posita reperiuntur Plut. 33. τῶν δ' εἶδν, ὅσπερ ὧν μόνος μοι τυγχάνει. Facile autem καὶ in καὶ mutari, facillime ὧν excidere potuit. Quid igitur versu Euripideo, τυγχάνει δ' ἐν ἀμπόροις,

- καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὠρισμένοι. 795
 ὅς εἰς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρέσεται,
 καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵτινες ξένους
 κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
 ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχυρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με. 800
 οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεῖς
 ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἳ ἔχω κακά.
 τύραννος ἦν ποτ'· ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
 εὔπαις ποτ' οὔσα, νῦν δὲ γραῦς, ἅπαις θ' αἶμα,
 ἀπολὺς, ἔρημος, ἀθλιωτάτῃ βροτῶν. 805
 οἶμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;

faciemus? Equidem, si ποιη- Electr. 587. Aristophanes Eq.
 τικῇ κἀδαίε tribuendum et con- 32. βεῖτας; τὸ ποῖον ἐτεόν; ἡγεῖ
 donandum putabis, non in- γὰρ θεούς;
 tercedam; si tamen ab eius 799. Hunc versum etiam
 aetatis consuetudine prorsus adhibuit Euripides in incerto
 alienum esse statues, per me dramate apud Stobaeum ed.
 legere poteris, ἔτυχε δ' ὦν ἐν Grot. p. 165.
 ἀμύροισι. In Aeschyli Choëph. 801. Ejicere hunc versum
 112. καὶ pro καὶ recte, sed et deinde legere vult ἰδοῦ τε
 frustra emendat Canterus, sic Bibliothecae Criticae editor.
 enim tres editiones quae Ste- Male. ἰδοῦ με habent omnes
 phanicam praecesserant. MSS. et Eustathius. κἀνάθροισον,
 789. ὅσον MSS. nonnulli. quod habent M. R. prave scri-
 793. Respicere Euripidem ptum est etiam in Eustathio
 ad Pindari dictum, νόμος δ' πάντων ad Iliad. I. p. 752, 4=653,
 βασιλεὺς, monet Musgravius 5. Supra etiam 679. ἀθροισον
 (Wytttenbachius in Biblioth. M. Mosq. 4.
 Crit.)

806. „An legendum ποῖ
 794. θεοὺς ἡγεῖσθαι dixit μετεξάγεις; Quamquam corripi
 etiam Noster Bacch. 1327. potest syllaba, licet μ' pro μοι

εἴκοια πράζειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
 τί δῆτα θνητοὶ τᾶλλα μὲν μαθήματα
 μοχθοῦμεν, ὡς χρηῖ, πάντα, καὶ μαστεύομεν,
 πειθῶ δὲ, τὴν τύραννον ἀνδράποισ μόνην, 810
 οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
 μισθοὺς διδόντες, μανθάνειν, ἢ ἣ ποτὲ
 πείθειν αἱ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' αἶμα;
 πῶς οὖν ἔτ' ἂν τις ἐλπίσαι πράζειν καλῶς;
 οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσὶ μοι· 815
 αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
 καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρόσκονθ' ὄρω.
 καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κεγὼν τόδε,
 Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.

ponatur, " inquit Musgravius. I. 12. 18. *illam (ut ait non igno-*
 Imo μ' pro με ponitur. Sensus *bilis tragicus)* *reginam rerum*
 esse videtur: *Quo meum pe-* *orationem.* Non hunc locum,
dem subducis, i. e. *quo me co-* sed Ciceronis de Oratore II.
gis te sequi? Nempe Aga- 44. in animq habuit Quinti-
 memnon, Hecubae nolens lianus; Cicero autem a Pacu-
 annuere, nec tamen palam viana Hermione sumsit, O
 negare ausus, pedetentim a *flexamina atque omnium regina*
 scena recedere conatur. Du- *rerum oratio.* Et Ciceronis
 plex accusativus neminem of- et Pacuvii verba citat Nonius
 fendet, nisi qui in Atticis v. *Flexanima.* Nostrum re-
 poëtis hospes sit. Exemplis spexit Pacuvius. *Haec pro O*
 tamen a Brunckio allatis, ad MS.

Aeschyl. Theb. 836. et ali-
 bi, unum adde, Aristoph.
 Thesm. 491. *Στρώφος μ' ἔχει*
τὴν γαστέρα.

810. Hunc locum in animo
 habuisse videtur Quintilianus

815. *οἱ μὲν γὰρ ὄντες παῖδες*
 M. N. R. Quae notabilis le-
 ctio. Mox 816. *ἐπ' ἐχθρῶς*
 G. et 818. *μὲν* omitunt qui-
 dam. Non male legeretur γε.

πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται, 820
 ἢ Φοιβᾶς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
 ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
 ἢ τῶν ἐν εὐνῇ Φιλτάτων ἀσπασμάτων
 χάριν τιν' ἔξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ;
 ἐκ τοῦ σκότου γὰρ, τῶν τε νυκτέρων πάνυ 825
 Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.
 ἄκουε δὴ νῦν. τὸν θανόντα τόνδ' ὄρα;

820. σοῖσι πλευρῆς Ald. et dit Brunckius, κείνης δὲ σὺ, ve-
 edd. Sed neutrum habet MS. reor ne μαστροπικώτατα.
 Leid. teste Valckenaerio,
 Brunckii membranae et alter 825. Edidit Aldus: Ἐκ τοῦ
 MS. a prima manu. Sic etiam σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμά-
 K. Aut σοῖσι aut πλευροῖς alii, τῶν φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς
 retinentes hi πλευραῖς, ibi σοῖσι. πολλὰ χάρις. Unde Reiskius
 In Sophoclis Ajac. 1253. vul- et Tyrwhittus legunt ὁμοῦται.
 go Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς. MSS. Sed omnes fere MSS. habent
 plures πλευράν. Sed recte ut edidi. πάντων pro πάνυ habet
 MS. apud Brunckium, Sto- codex Brunckii, unde ille edi-
 baeus, et Eustathius ad Od. dit — τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς Φ.
 E. p. 1524, 51 = 208, 51. μ. γ. πάντως χάρις. Pro πάνυ
 habent πλευρά.

822. Hunc locum citans Ceterum σκότου, ut magis Atti-
 Scholiastes ad Sophoclis Ajac. cum, dedi ex Brunckii membr.
 520. hac nota perstringit: δ E. et Mosq. 3. βροτοῖς bis M.
 δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα alterum pro πάνυ. Pro πάνυ
 εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν. Sed habet βροτοῖς N. et pro βροτοῖς
 hac re nihil offensus Ennius mox θνητοῖς. Non valde usi-
 vertit: *Quae tibi in concubio ve-* tata Tragicis est vox πάνυ
recunde et modice morem gerit, occurrit tamen apud Sopho-
 apud Nonium in γ. modicus. clem Oed. Col. 144. Philoct.

824. κείνης δ' ἐγώ, Ald. et, 650. Aeschylum Pers. 929.
 ut puto, omnes MSS. Sed edi- Agam. 1465. Choëph. 861.

τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν
δράσεις. ἐνός μοι μῦθος ἐνδεής ἔτι.

εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίονσι,

839

καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,

ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινός,

ὥς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,

κλαόντ', ἐπισκῆπτοντα παντοίους λόγους,

ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἑλλήσιν Φάος,

835

πιθοῦ, παρὰσχευε χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι

τιμωρόν, εἰ καὶ μηδὲν ἔστιν, ἀλλ' ὁμως.

ἔσθλου γὰρ ἀνδρὸς, τῇ δίκη θ' ὑπηρετεῖν,

καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς αἰεί.

ΧΟΡ. δεινόν γε, θνητοῖς ὥς ἅπαντα συμπιτνεῖ,

840

καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,

φίλους τιθέντες τοὺς γε πολεμιοτάτους,

831. Pro κόμαισι primo κῶ- aptae sint, ab hac enumera-
γαισι, deinde κνήμαισι conjicit tione abesse debent.

Musgravius. Accuratiores oppo- 833. ἔχοιντο A. Aug. 2. 3.
sitio esset, si legeremus κώ- Cant. J. H. L. Mosq. 2. 3. N.
λοισι. Sed cum omnes MSS. Vide infra ad 1149.

et edd. tum Etymologus M. 836. πάρασχε Ald. et MSS.
p. 26, 54. et Tzetzes Chil, quod temere barbarum vocat
I. 515. vulgatam lectionem Brunckius, cum sit analogiae
confirmant. Est et alia ratio, regulis consentaneum. Non
quae κῆραισιν excludat. Pri- valde usitatum esse fateor; oc-
mo optat Hecuba vocem ha- currit tamen κῆρασχε in Herc,
bere in iis partibus, quae na Fur. 1211. Sed vide ad
tura vocem non habent; de Orest. 1330. Infra 889. ἐπίτρεχ'
inde ut partes istae simul Aug. 3.

fleant et loquantur. At κῶ- 841. εἰ χεῖρα ex conjectura
μαι cum natura ad flendum Musgravi edidit Brunckius.

ἔχθρους τε, τοὺς πρὶν εὐμενεῖς, ποιούμενοι.
 ΑΓΑΜ. ἐγὼ σέ, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν,
 Ἐκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν, ἔχω, 845
 καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὐνεκ', ἀνόσιον ξένον,
 καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
 εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
 στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
 Θρήκης ἀνακτι τόνδε βουλευῆσαι φόνον. 850
 ἔστιν γὰρ ἢ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
 τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,
 τὸν κατθανόντα δ', ἔχθρόν' εἰ δέ σοι φίλος
 ὅδ' ἔστι, χωρὶς τοῦτο, κού κοινόν, στρατῷ.
 πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὥς θέλοντα μὲν μ' ἔχεις 855
 σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
 βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
 ΕΚ. Φεῦ. οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.
 ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,

844. ἔγωγε N. R. non male.

852. φίλον Aldus. φίλιον Lib.

848. Ald. φανείην γ' ὥστε σοι P. ut timide conjecit Barne-
 καλῶς ἔχειν. φανείην membr. sius. Idem mendum in Ald.
 Brunckii codex et Mosq. 3. infra 927.

cum aliis. σοί τ' ἔχειν καλῶς ple-
 rique MSS. In Sophoclis Aj.

313. facillimam emendatio-
 nem φανείην pro φανείην praeter-
 videre Viri docti, quam ta-
 men adsumere potuerat e MS.
 Brunck. φανείην contra linguam
 et metrum est, φανείην contra
 linguam.

858. οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν Aristot.

Rhet. II. 21. Mox πόλιος
 multi MSS. solenni errore.
 Arrian. in Epiet. II. 13.
 οὐκ ἔστι δ' ἐν σοὶ πόλιος ἡγεμὼν
 ἀνὴρ. Versus est senarius.
 Ibi vulgatum πόλιος in levem
 errorem induxit Uptonum.

ἡ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἡ νόμων γραφαί· 860
εἰργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὅχλῳ πλῆθον νέμεις,
ἐγὼ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.

ζύνισθι μὲν γάρ, ἣν τι βουλεύσω κακὸν 865
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσης δὲ μή.
ἣν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἡ ἵπικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἶα πείσεται,
Φανῇ τις, εἰργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΑΓ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότρεα φάσγανον χερὶ 870
λαβοῦσα γραία, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἡ Φαρμάκοισιν, ἡ ἵπικουρία τίνι;
τίς σοι ζυνέσται χεῖρ; πόθεν κτήσεται φίλους;

ΕΚ. στέγαι κεκεύθασ' αἶδε Τρωάδων ὅχλον.

ΑΓ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν; 875

ΕΚ. ζὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.

ΑΓ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;

ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ζὺν δόλῳ τε δύσμαχον.

ΑΓ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος.

ΕΚ. τί δ'; οὐ γυναιῖκες εἶλον Αἰγύπτου τέκνα, 880

874. *κεκεύθουσ'* MSS. qui- addit Piersonus ad Moerin-
dam; quod si Graecum est, p. 192. Euphorionem apud
est Doricum. Athenaeum XI. p. 503. A.

876. *φονέα*. Ultimam huius Addo ipse Philemonem ibid.
vocis, quae ex Grammatico- VII. p. 307. E. ubi *κεστρέ'* ὅπτην
rum monito produci debebat, occurrit; vocalis enim elidi-
ter corripit Euripides, hic et non posset, nisi corripere-
Electr. 599. 763. Quibus tur.

καὶ Λημνον ἄρδην ἀρσένων ἐξώκισαν;
 ἀλλ' ὥς γενέσθω. τόνδε μὲν μέδεις λόγον·
 πέμψον δὲ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
 γυναῖκα. καὶ σὺ, Θρηκὶ πλαθεῖσα ξένω,
 λέξον· καλεῖ σ' ἀνασσα δὴ ποτ' Ἰλίου

885

Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κεινῆς χρέος,
 καὶ παῖδας, ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
 τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς

Πολυξένης ἐπίσχεσ, Ἀγάμεμνον, τάφον,
 ὡς τῶδ' ἀδελφῷ πλησίον μιᾷ Φλογί,

890

δισσὴ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί.

ΑΓ. ἔσται τὰδ' οὕτω. καὶ γάρ, εἰ μὲν ἦν στρατῷ

πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·

γῦν δ', οὐ γὰρ ἦσ' οὐρίους πνοαῖς θεός,

μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὀρῶντας ἥσυχον,

895

γένοιτο δ' εὖ πως. πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,

ἰδίᾳ δ' ἐκάστω, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακόν,

κακὸν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρηστὸν, εὐτυχεῖν.

ΧΟΡ. σὺ μὲν, ὦ πατρίς Ἰλιάς, στροφὴν αἰ,

τῶν ἀπορρήτων πόλιν

900

882. γενέσθαι τήνδ' ἐμοὶ Ald. apud Euripidem occurrit, me-
 γενέσθω edidit Brunckius ex lior videtur, et ita Brunckius.
 membr. τήνδε μὲν fere omnes 891. δισσὴ μέριμνα Ald,
 MSS. Per ellipsin fortasse de- 894. οὐρίους Aldus et pleri-
 fendi posset lectio vulgata, que MSS. οὐρίους Brunckii
 sed, quoniam et alibi varia- membr. Mosq. 2. Supra 892.
 tur, Iph. T. 807. Troad. 727. ἔστω τὰδ' Paraphrastes. ἔστιν
 γενέσθω nunc admisi. pro ἔσται male Iph. A. 1039.

884. πλαθεῖσα Ald. et MSS. ἔστω Soph. Phil. 893,
 Sed altera forma, quae alibi

οὐκέτι λέξει τοῖον Ἑλ-
 λάνων νέφος ἀμφὶ σε κρύπτει,
 δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.

ἀπὸ δ' ἐστεφάναν κέκαρσαι
 πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου

995

κηλὶδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,
 τάλαιν' οὐκέτι σ' ἐμβρατεύσω.

μεσονύκτιος ἄλλύμαν,

ἀντιστρ. α΄.

ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος

ἦδύς ἐπ' ὅσσοις κίδναται,

910

μολπαῖν δ' ἄπο, καὶ χοροποιῶν

θυσιῶν καταπαύσας,

πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,

ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσαάλῳ,

γαύταν οὐκέθ' ὄρων ὁμίλου

915

901. τοῖονδ' Aldus et MSS.
 Sed δ' deleuit Kingius.

902. καλύπτει Ald. κρύπτει
 Brunckii membr. E. K. M.
 N. R.

905. αἰθάλη al. αἰθάλον καπνοῦ
 Ald. et multi MSS. καπνοῦ
 omittit K. et ex emend.
 Mosq. 4.

906. οἰκτροτάτη Ald. et MSS.
 Quidam οἰκτροτάταν. nomina-
 tim G. J. ut ex A. P. dedit
 Musgravius.

910. κίδναται M. N. Mosq.
 duo. Anceps de hoc judi-

cium; sed nemo dubitare pos-
 sit, quin κίδνατο male ediderit
 Kingius. Virgil. Aen. II. 277,
Tempus erat, quo prima quies
mortalibus aegris Incipit, et
dono Divom gratissima serpit.

912. θυσιῶν MSS. quidam.
 θυσιῶν Ald. χοροποιῶν θυσιῶν ex
 prima membr. lectione Brun-
 ckii. χοροποιῶν Ald. sed C,
 a m. pr. ut edidi. Vide ad
 Phoeniss. 800.

915, ναυτῶν Valckenaerius,
 quod minus poetikum est; imo
 „metro refragatur,“ si Ammō-
 nio credimus!

Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.

ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις στροφὴ β'.

μίτραισιν ἐρρύθμιζόμαν,

χρυσέων ἐνόπτρων

λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς, 920

ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.

ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν

κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστν Τροί-

ας τόδ' ὧ παῖδες Ἑλλάνων, πότε

δὴ, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιάν 925

πέραντες, ἤξετ' οἴκους;

λέχη δὲ Φίλια μονόπαπλος ἀντιστρ. β'.

λιπούσα, Δωρὶς ὡς κόρα,

σεμνὰν προσίζουσ',

οὐκ ἦνυσ', Ἀρτεμιν, ἃ τλάμων' 930

ἄγομαι δὲ, Θανόντ' ἰδοῦς' ἀκοίταν

τὸν ἐμὸν, ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,

πόλιν τ' ἀποσκοποῦς, ἐπεὶ

916; Ald. et MSS. ἐμβε-
βῶτα.

917. ἐγὼ δὲ τοι MSS. non
pauci contra metrum.

919. ἐνόπτρων Eustath. ad
Il. H. p. 690, 41 = 568,
20,

920. εἰς Ald. MSS. quidam
et edd. εἰς contra metrum.

921. Levissima menda tam-
diu servari non debebat, ἐπι-
δέμνιος. Lege ἐπιδέμνιον et ver-
te, *eorum vestibus senatum.*

925. Ἰλιάδος Ald. Ἰλιάδα
omnes fere MSS. et Eustath.
ad Iliad. v. p. 206, 13 =
156, 14. Prooem. p. 5, 21
= 4, 18.

926. ἤξετ' εἰς οἴκους Ald. et
MSS. Praepositionem recte
delevire viri docti.

927. φίλα Ald. et multi
MSS. ut falli putem Kingium,
cum ait, se ex cunctis codici-
bus edidisse φίλια, quanquam
ita quoque satis multi.

νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
καί μ' ἀπὸ γᾶς ὤρισεν Ἰλιάδος,
τάλαιν', ἀπείπον ἄλγχι'

935

τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέαν κάσιν, Ἴ- ἐπαδός.
δαῖον τε βούταν αἰνόπαρην, κατάρφα
διδούσ', ἐπεὶ με

940

γᾶς ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν
ἐξώκισέν τ' οἰκὼν γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ'
ἀλάστορός τις οἰζύς·

ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
μήτε πατρῶον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

945

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, Φιλτάτῃ δὲ σὺ,
Ἑκάβῃ, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
τὴν τ' ἀρετίᾳς θανούσαν ἐκγονον σέθεν.

Φεῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστόν, οὔτ' εὐδοξία,
οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξιν κακῶς.

950

Φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὥς ἀγνωσία

σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ

θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν; 955

937. Διοσκούροιν Brunckius ex 952. αὐτ' οἱ θεοὶ Ald. et
membr. Ald. et ceteri. Διοσ- MSS. Sed recte Hermannus
κούροιν. delevit articulum,

944. οἰζύς scripsi; ut sem- 953. ὥς ἂν ἀγνωσία MSS. non
per Attici, non οἰζύς. pauci, Harl. etiam pejus, ὥς

949. ἐγγονον MSS. pars, ἂν ἀναγνωσία,
ut fere semper in similibus.

σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
 σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρηήκης ὄρεσις
 ἀπὼν, ὅτ' ἤλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
 ἤδη πόδ' ἔζω δωμαίων αἶροντί μοι
 ἐς ταυτὸν ἦδε συμπιτνεῖ δμῶϊς σέθεν,
 λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.

960

ΕΚ. αἰσχύνομαι σε προσβλέπειν ἐναντίον,
 Πολυμήστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
 ὅτ' γὰρ ὠφθην εὐτυχᾶσ', αἰδώς μ' ἔχει,
 ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμι νῦν,
 κούκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
 ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἠγήσῃ σέθεν,
 Πολυμήστορ· ἄλλως δ' αἰτίον τι καὶ νόμος,
 γυναικας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.

965

ΠΟ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς χρεῖα σ' ἐμοῦ;
 τί χρεῖμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;

970

ΕΚ. ἴδιον ἐμαυτῆς δὴ τι πρὸς σέ βούλομαι,
 καὶ παῖδας εἰπεῖν σοὺς· ὁπάοντας δέ μοι
 χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.

ΠΟ. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἦδ' ἐρημία,
 φίλη μὲν εἴ σὺ, προαφιλὲς δέ μοι τόδε

975

958. ἐπεὶ γ' edd, quaedam, poneretur, aut hic legeretur
 ἐπεὶ δ' Ald. et MSS. κἂν pro ἐν, ibi οὐκ pro κοῦκ.

959. Singularis lectio in 966. Vide Addenda.
 G. ἔλκοντί μοι.

976. φίλη μὲν ἡμῖν εἴ σὺ

965. Hic versus spurius Ald. Sed ἡμῖν omittunt plu-
 videtur. Tolerabilior paullo res MSS. manifesto ex qua-
 videretur, si aut post 966. tuor praecedentibus literis na-

στράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε χρεή,
 τί χρεὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
 φίλοις ἐπαρκεῖν· ὥς ἔτοιμός εἰμ' ἐγώ.

ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς 980
 Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
 εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.

ΠΟ. μάλιστα· τοῦκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.

ΕΚ. ὦ φίλταθ', ὥς εὖ καζίως σέθεν λέγεις.

ΠΟ. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ; 985

ΕΚ. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τι μου;

ΠΟ. καὶ δευρό γ' ὥς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.

ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἤλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;

ΠΟ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.

ΕΚ. σῶσόν νυν αὐτόν, μήδ' ἔρα τῶν πλησίον. 990

ΠΟ. ἥκιστ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.

ΕΚ. οἶσθ' οὖν ὃ λέξαι σοὶ τε καὶ παισὶν θέλω;

ΠΟ. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.

tum. τότε imperite et mala fi- *ἐξ ἑτέρας* lege ex ed. Juntina
 de delevit Barnesius. 1515. et Suida v. ὑπαποτρέ-

977. *χερὶ* Ald. et MSS. δεῖ *χειν*.

Bronckius ex conjectura. Vi- 990. τοῦ πλησίον Eustath. ad
 de supra ad 286. Il. κ. p. 792, 19 = 707,

986. Virgil. Aen. III. 341. 10. ψ. 1312, 20 = 1429,

Ecqua tamen puero est amissae 42. Videtur τοῦ πλησίον Schol.
cura parentis? BARNES. apud Arsenium legisse; sic

987. *κρυφίως* Ald. *κρύφιος* certe habent G. M. N.

multi MSS. et sic edidit Kin- 992. Ald. δ. Harl. δ. Inver-
 gius. Saepe adverbia et adje- su sequenti omnes τοῦτο prae-
 ctiva commutantur. In Ari- ter membr. in quibus ταῦτα.

stoph. Eccl. 283. *ἐξ ἑτέρας* pro

- ΕΚ. ἔστω φιληθεῖς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ.
 ΠΟ. τί χρεῖμ', ὃ καὶ με καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών; 995
 ΕΚ. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατῶρυχες.
 ΠΟ. ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλει παιδί σημῆναι σέθεν;
 ΕΚ. μάλιστα, διὰ σοῦ γ'. εἴ γὰρ εὐσεβὴς ἀνὴρ.
 ΠΟ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
 ΕΚ. ἄμεινον, ἣν σὺ κατθανῆς, τοῦσδ' εἰδέναι. 1000
 ΠΟ. καλῶς ἔλεξας τῇδε, καὶ σαφώτερον.
 ΕΚ. οἷσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι.
 ΠΟ. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
 ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
 ΠΟ. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί; 1005
 ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ξυνεξῆλθον, θέλω.
 ΠΟ. ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψας' ἔχεις;
 ΕΚ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σάζεται στέγαις.
 ΠΟ. ποῦ δ'; αἰδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.
 ΕΚ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι. 1010
 ΠΟ. τᾶνδον δὲ πιστὰ, καρσένων ἐρημία;
 ΕΚ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
 ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
 λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα·
 ὡς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, στείχης πάλιν 1015

994. φιλεῖ Mosq. 4. et η
 super αἰ.

1002. Ἰλιάς. Sic plerique
 MSS. Levi errore Aldus Ἰλιάς.
 Hoc adjectivum e Steph. By-
 zantino recte se habere Brun-
 ckius ostendit.

1007. Al. ἐντὸς ἢ κ. Leve-
 vitium sustulit Valckenaerius.

1010. Ald. ἰδίᾳ. Alterum
 Brunckius ex membr.

1013. ἀλλ' omittit R.

1015. ῥέξας pro πράξας N.

ζὺν πασιῖν, οὐπερ τὸν ἑμὸν ᾠκισας γόνον.

XOP. οὐπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην·

ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν

λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καὶ ροῖας,

ἀμέρσας βίον· τὰ γὰρ ὑπέγγυον

1020

δίκαι καὶ θεοῖσιν οὐ ζυμπιτνεῖ,

ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν.

1018. & Ald. et sic, vel *cides* interpretatur; Herman-
 nis omnes prope MSS. Delent nus, qui *ἐκπεσεῖ* edidit, pro
 Brunckius et Beckius, omit- tertia persona capit. *ἐκπεσῇ* E.
 tit Mosq. I. Forsan, & ἄντλον F. Versus 1022. est dimeter
 πεσὼν, non ἐμπεσὼν. Et sic jambicus. Ceterum Ἀἰδαν
 dedi e N. Jam versus 1018. 1024. est Creticua, quod, in
 1019. 1024. 1025. sunt choro licet, quodque semel
 ejusdem speciei, et versus in senario admisisse videtur
 1020. 1021. ejusdem gene- Euripides apud Lucian. Ne-
 ris, ut alteri pro alteris, Bac- cyom. T. I. p. 496, 14. οὐκ,
 chio in Paeonem quartum re- ἀλλ' ἔτ' ἐμπνον Ἀΐδης μ' ἰδέξατο.
 soluto, usurpari queant. & [Euripides fortasse secutus
 ἄντλον ἐμπεσὼν familiari propius est Simonidem Stobaei XCVI.
 est sermoni; sed illud apud (XCVIII.) p. 403. Grot. 529,
 Tragicos usitatum. Vide su- 36. Gesn. πέμπει μελαίνης Ἀΐδης
 pra 50. 921. Aristoph. Pac. ὑπὸ χθονός. Ex Corrig.]
 139. τί δ' ἦν ἐς ὕγρην πόντιον πέσῃ 1020. βίον dedi pro βίοτον.
 βάθος; Thesm. 1133. Πασεῖν ἐς Mox enim 1025. βίοτον M. N.
 εὐνὴν καὶ γαμήλιον λῆχος. Quo- Idem mendum alibi, ut su-
 rum versuum prior e Nostri pra 217. βίον C. licet contra-
 Bellerophonte, secundus ex rium sit multo frequentius.
 Andromeda desumptus videtur. 1021. θεοῖς οὐ Ald. ὅξδ πίτνει
 Mox poteris quidem legere Cott. οὐ omittit L. Recte Mus-
 ἐκπεσεῖ, sed melius ἐκπέσῃ, ut gravior οὐ, recte etiam θεοῖσιν
 ἦν vel ὅταν subaudiatur. Brun- M. N
 ckius, qui ἐκπέσῃ retinuit, εκ-

ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς, ἥ σ' ἐπήγαγε

θανάσιμον πρὸς Αἰδαν, ὦ τάλας·

ἀπολέμω δὲ χειρὶ λείψεις βίον.

1025.

ΠΟ. ὦ μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὁμμάτων τάλας.

ΗΜΙΧ. ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρηκὸς οἰκωγὴν, φίλαι;

ΠΟ. ὦ μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.

ΗΜΙΧ. φίλαι, πέπρακται καὶν' ἔσω δόμων κακά.

ΠΟ. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῶ ποδὶ·

1030

βάλλων γὰρ οἰκῶν τῶνδ' ἀναρῆξω μυχούς.

ΗΜΙΧ. ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὀρμαῖται βέλος.

βούλεσθ' ἐπεισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ

Ἐκάβη παρεῖναι, Τρωάσιν τε συμμάχους;

ΕΚ. ἄρασσε, Φεῖδου μῆδ' ἐκβάλλων πύλας. 1035

οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις,

οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὐς ἔκτειν' ἐγώ.

ΗΜΙΧ. ἦ γὰρ καθεῖλες Θρηῆκα, καὶ κρατεῖς ξένου,

1024. ἰὼ τάλας Ald. πολ. ἰὼ Dawesius sagaciter, licet mihi ἰὼ τάλας· χορ. ἀπολέμω MS. Reg. nus recte, hanc scilicet MSS. Soc. cum quibusdam aliis. lectionem esse ratus, elicuit

1028. τέκνων contra metrum MSS. non pauci. μὴ κ' φύγητε. Cyclop. 662. Ἄλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας.

1030. ἀλλ' οὔτι με φύγητε Ald.

1033. ἐπισπέσωμεν Ald.

Musgravii MSS. omnes, ipso teste, μὴ φύγητε. Quibus addunt C. K. Mosq. 3. 4. μοι φύγοιτε Mosq. 1. μοι φύγητε G. με φύγητε MS. Reg. Soc. in textu, sed μὴ suprascripto. μὴ φύγηται E. Correxerat aliquis

1038. Θρηῆκα in textu omitunt Mosq. 4. R, sed addit R. inter lineas. Sanissima est vulgata. Idem est ac si scripsisset, καθεῖλες Θρηῆκα ξένου καὶ κρατεῖς. [Supra v. 765. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστῳ χθονὶ νέε; it. 980. ll. i. 132. (274.)

in vulgatis μ' ἐκφύγητε, unde

δέσποινα, καὶ δέδρακας, οἳά περ λέγεις;

EK. ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δαμάτων πάρος 1040

τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφώρα ποδῖ,

παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὓς ἔκτειν' ἐγὼ

ζὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν· δίκην δέ μοι

δédωκε· χωρεῖ δ', ὡς ὄρας, ὅδ' ἐκ δόμων.

ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κάποστήσομαι, 1045

θυμῷ ζέοντι Θρηκὶ δύσμάχωτάτῳ.

263. S.] Herc. 842. τῷ μὲν sine quibus sententiam bene
τὸν Ἡρας οἶος ἔστ' αὐτῷ χόλος. apud procedere opinantur. Omit-
Athen. XIV. p. 641. C. Stobae- tunt Θρηκὶ in hac ipsa fabula
um LI. p. 197. ed. Grot. 355, 19. Aug. I. Ἐκάβη 1277.
22. Gesn. Ὀρεῖ τὸν εὐτράπεζον Aug. 4.

ὡς ἡδὺς βίος; Sophocl. Trach. 1041. Exemplis, quae con-

97. Ἄλιον αἰτῶ τοῦτο καρύξαι, duxi ad Phoeniss. 1722. ad-

τὸν Ἀλκμήνας πῶς μοι, πῶς παῖς de Lycophron. 1102. τυφλαῖς

Ναίει ποτ'. Ubi cum suppleat ματεύσει χερσὶ κροσσωτοδὸς βαφάς.

παῖδα post Ἀλκμήνας Scholiastes, 1046. ζέοντι Ald. edd. et

Aldus vero πῶς μοι, πῶς μοι MSS. plures. ζέοντι Barnesius

παῖς habeat, potes ejicere παῖς vel ex MS. vel ex conjectura.

et legere πῶς μοι, πῶς μοι. θυμὸν ζέοντι Ruhnkenius Epist.

Sed alterum melius. [Theo- Crit. II. p. 224. ed. nov. Edi-

critus Idyll. VII. 50. sq. εἴ di ζέοντι, cum sit in Harl. ζέον-

τοι ἀρέσκει (hic modus unice ti quoque C. θυμῷ defendi

probandus) τοῦθ' ὅ, τι πρῶτον ἐν posse videtur loco e Sophocl.

ὄρει τὸ μελῦδριον ἐξεπύνασα. S.] Trachin. 446. infra citato ad

Θρηκὶ ξένος vocatur Polymestor 1125. Concinnior tamen est

etiam 768. 884. Male etiam Ruhnkenii emendatio, quam

R. omittit πατὴρ 709. Saepe recepissem, si vel unus co-

verba ad sensum non neces- dex diserte repraesentaret.

saria inculcant scribae, nec Favet aliquatenus Aug. 2. θυ-

tamen raro omittunt voces, μῶν.

Euripid. Porson. I.

E

ΠΟ. ὦ μοι ἐγὼ,
 πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω,
 τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστίου
 τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἵχνος; 1050
 ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,
 τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι κρηῶν
 Ἰλιάδας, αἱ με διώλεσαν;
 τάλαιναι, τάλαιναί κ' ἐραὶ Φρυγῶν.
 ὦ κατάρατοι, ποῖ καὶ με φυγᾶ 1055
 πτώσσουσι μυχῶν;
 εἴθε μοι ὀμμάτων αἵματ' εὖ βλέφαρον
 ἀκέσαι, ἀκέσαι, τυφλὸν, Ἄλιε,
 φέγγος ἀπαλλάξας.
 ᾧ ᾧ. σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι 1060
 τᾶνδε γυναικῶν.

1050. κατ' ἵχνος interpreta-
 tur glossa, ὁμοίως τῇ ἵχνει. Sed
 legendum videtur, καὶ κατ' ἵχνος,
 ut ἵχνος simpliciter pro *pede* ca-
 piatur. Bacch. 1122. εἴθε δ'
 ἢ μὲν ὠλένην, ἢ δ' ἼΧΝΟΣ αὐταῖς
 ἀρβύλαις· γυμνοῦσι δὲ πλευρὰ σπα-
 ραγμοῖς. Catull. Nupt. Pel. et
 Thet. *Candida permulcens liqui-*
dis VESTIGIA lymphis. (Nunc
 malim καὶ tantum pro κατ'.)

1051. τήνδ' Ald. τάνδ' MSS.
 quidam.

1055. ἰὼ ἰὼ κατάρατοι Ald.
 alterum MSS.

1060. σίγα bis Ald.

1061. γυναικῶν Ald. Quan-
 quam plerumque proniores
 sunt librarii ad delenda quam
 retinenda dialectorum discri-
 mina, aliquando tamen, ut
 nunc, nimio Dorismi studio
 peccare videas. [Bentleius
 in Phalarideis p. XXIX. ed.
 Lond. 1777.: „The Dorians
 never turn *ων* in *αν* into that
 declension: for they say τᾶν
 φρενῶν, not τᾶν φρενᾶν.“ ad q. l.
 Salterus p. 447.: „Theocritus
 has τᾶν αἰγᾶν Idyll. VIII. 49.
 if it be not a false print.“
 Αἰγᾶν, sed investum illud ex

πᾶ πόδ' ἐπάξας, σαρκῶν ὀστέων τ'
 ἐμπλησθῶ, θοίναν ἀγχιῶν θηρῶν
 τιθέμενος, ἀρνύμενος λῶβαν,
 λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τάλας,
 ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν
 Βάκχαις Ἰδίου διαμοιρᾶσαι,
 σφακτὰν κυσὶν τε φονίαν
 δαῖτ' ἀνήμερον, ὀρείαν τ' ἐκβολάν;
 πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ,
 ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασιν

1065

1070

emendatione, reperias etiam in Epigramm. adesp. XL. 2. In Euripidis Hel. v. 385. Aldina item habet θηρῶν, quod Musgtaviana, invito, opinor, editore, retinuit. S.]

1068. Sic Mosq. 3. et, opinor, alii. φονίαν Ald.

1069. οὐρείαν τ' Ald.

1070. πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω, G. quod si probas, in super transponendum, πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, ut supra 1048. Haec verba junxit etiam Sophocles Aj. 1237. ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος; ubi ποῖ βάντες recte habere videtur Brunckii codex, licet ceteri et Schol. ad 1273. ποῦ dent. Philoct. 833. ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει. Noster Alcest. 876. Ποῖ βῶ; πᾶ στῶ;

ubi ποῖ στῶ Lasc. quod fortasse ex πᾶ depravatum. ποῦ enim quietem notat; ποῖ motum; πᾶ in utramque partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristophan. Plut. 447: ubi hujus dramatis versum 1048: citat. Saepissime in his et similibus terminationibus variant librarii. Sunt etiam loca, in quibus fere dubites utrum praeferas. Paullo supra 1016: legi etiam posset οἴπερ. Iph. T. 113. 119. ὅποι accipiendam, quasi esset ἐκεῖσε ὅπου, quomodo in Sophocl. Philoct. 481: ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων, εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶταν, εἰς πρῶταν, ὅποι Ἡκιστα μέλλω τοῦς ξυνόντας ἀλγυνεῖν. Sed ποῖ cum verbo εἶναι conjunctum non tolerans.

λινόκροκον φάρος στέλλων,
 ἐπὶ τάνδε συθεῖς,
 τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
 ὀλέθριον καίταν;

1075

ΧΟΡ. ὦ τλήμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά·
 δράσαντι δ' αἰσχυρά, δεινὰ τάπιτίμια
 δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστὶ σοι βαρύς.

ΠΟ. αἶ, αἶ, ἰὼ Θρήκης

λογχοφόρον, εὖοπλον, εὐῖππον,

1080

Ἄρει κάτοχον γένος.

Ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεΐδαι.

βοᾶν, βοᾶν αὐτῶ, βοᾶν.

ἴτ', ἴτε, μέλετε, πρὸς θεῶν.

κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;

1085

γυναῖκες ὤλεσάν με,

γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.

δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.

ὦ μοι ἐμᾶς λώβας.

1072. φάρος στελλῶν Hesychius, suo vel librarii errore, est ex v. 717. alterum confirmat Sophocles Electr. 1382. quem correxit Albertus.

Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι ΤΑΠΙΤΙΜΙΑ

1073. ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθεῖς Ald.

Τῆς δυσσεβείας οἷα ΔΗΡΟΥΝΤΑΙ θεοί.

Sed συθεῖς, quod Grammaticae

leges flagitant, multi habent

MSS. Vide Valckenaer. ad

Theocr. p. 266.

1080. ἔνοπλον Ald. et MSS.

Sed εὖοπλον Eustath. ad Iliad. B.

p. 358, 32 = 271, 33.

1078. δέδωκεν Ald. et MSS.

pars. Sed mollius alii ἔδωκεν.

Porro ἔθνηκεν Lib. P. quod per

se bonum esset. Sed sumtum alii bis.

1084. ἴτε bis Ald. recte.

Quidam, ἴτε, alii ὦ ἴτε semel,

ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ; 1090

αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον,

ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον, Ὀρίων

ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας

ἀφίησιν ὅσων αὐγάς;

ἢ τὸν ἐς Αἶδα μελανοχρῶτα 1095

πορθμὸν αἶζω τάλας;

XOP. ζύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ
πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζῆς.

ΑΓΑΜ. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος
πέτρας ὀρείας πᾶις λέλακ' ἀνὰ στρατὸν. 1100

Ἦχῶ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν

πύργους πεσόντας ἦσμεν Ἑλλήνων δορί,

φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὁδε κτύπος.

ΠΟ. ὦ φίλτατ', ἡσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν

1098. Aldus et MSS. ζωῆς. 1101, 2. Ἀχῶ et Ἑλλάνων

Alteram formam reposui ob Ald. et 1106. δύστανε.

metrum. Si quis cum Brun-

ckio primam in ζωῆς corripit

posse contendat, iudicio suo

fruatur. Incertus Tragicus

apud Stobaeum p. 483. ed.

Grot. οὐδὲν γὰρ ἄλλος, οἶον ἢ

πολλῇ ζῆν. Ibi quoque editur

ζωή. Ibid. p. 481. male ζωῆς

pro ζῆς. ζωῆς C. sed o eadem

manu suprascriptum.

1102. ἴσμεν Ald. et MSS.

Sed ἦσμεν Etymologus M. p.

439, 1. Nempe pro ἦδμεν,

ἦδειτε, ἦδεσαν, Attici contrahte

dicebant, ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν, quas

formas multis locis restituit

Pierzonus ad Moerin p. 174.

et Addend.

1099. ἥσυχος Ald. et MSS.

pene omnes, ἡσύχως N. ut

Brunckius ex membranarum

varia lectione.

1103. παρέσχεν Ald. et MSS.

παρέσχ' ἂν primus reponendum

monuit Heathius. παρέσχεν ἂν

N.

Φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾶς αὖ πάσχομεν; 1105

ΑΓΑΜ. ἔα. Πολυμήστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὅμμ' ἔθηκε τυφλόν, αἰμάζας κόρας,
παῖδάς τε τούτῳ ἔκτεινεκ; ἥ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.

ΠΟ. Ἐκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν 1110
ἀπώλεσ' οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.

ΑΓΑΜ. τί Φῆς; σὺ τοῦργον εἰργασαί τ᾽, ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν, Ἐκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;

ΠΟ. ὦ μοι, τί λέξεις; ἥ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
σήμνον· εἰπέ ποῦ σθ', ἵν' ἀρπάσας χερσὶν 1115
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χεῖρα.

ΑΓΑΜ. οὗτος, τί πάσχεις; ΠΟ. πρὸς θεῶν σε
λίσσομαι,

μέθες μ' ἐφείναι τῇδε μαργῶσαν χεῖρα.

ΑΓΑΜ. ἴσχ' ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρεβαρον
λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῇσδ' ἔν μέρει, 1120
κρίνω δικαίως, ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.

ΠΟ. λέγοιμ' ἄν. ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἐκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμὰ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὑποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἀλώσεως, 1125

1109. σοὶ τε κατ' MSS. nonnulli. Oed. Col. 1031. Ἄλλ' ἔσθ' ὅτῳ
σὺ πιστὸς ἂν ἔδρας τάδε. Trachin.
446. Ὡστ' εἴ τι σῶ μῶ τάνδρῃ

1125. ὑποπτος active. Aeschylus Prometh. 890. τῷ πε-
δαρσίῳις κτύποις Πιστὸς, τινάσσω Phoen. 218. et adde ἀμφιπλή-
χειρὶ πυρπνόν βέλος. Sophocles κτων Sophocl. Phil. 688.

τοῦτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν,
 ἄκουσον, ὥς εὖ καὶ σοφῇ προμηθία.

ἔδειςσά μή σοι πολέμιος λειφθεῖς ὁ παῖς

Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίῃ πάλιν·

γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,

1130

Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἵρουεν στόλον,

κᾶπειτὰ Θρήκης πεδιά τριβοιεν τάδε

λεηλατοῦντες· γείτοσιν δ' εἴη κακὸν

Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἀναξ, ἐκάμνομεν.

Ἐκάβῃ δὲ παιδὸς γυνῶσα θανάσιμον ἡρόον,

1135

λόγῳ με τοιῶδ' ἤγαγ', ὥς κεκρυμμένας

θήκας φράσσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ

χρυσῶν· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει

δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδεῖν τάδε.

ἴζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ,

1140

πολλαὶ δὲ, χεῖρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,

αἱ δ' ἐνθεν, ὥς δὴ παρὰ Φίλῳ, Τρώων κόραι

θάκουν, ἔχουσai κερκίδ' Ἡδωνῆς χερὸς,

ῥήνου θ', ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους·

ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρηκίαν θεώμεναι,

1145

γυμνὸν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.

ῥσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι

τέκν' ἐν χερσὶν ἑπάλλον, ὥς πρόσω πατρὸς

1136. δόλω et 1137. ὑπ' Ἰλίῳ χεῖρα plene dixit supra 346.
 Ald. Sed λόγῳ et ἐν Ἰλίῳ plures ἐπ' ἀριστερᾶς Ald. errore forsan
 Codices. Contra 758. ἐν typorum, et mox 1144. λεύ-
 Ἰλίῳ J. σουσαι. (Nunc video, codi-

1141. χεῖρες Ald. et MSS. cem unum aut alterum ἐπ' ἀρι-
 χειρὸς edidit Barnesius. δεξιὰν στερᾶς praeberē.)

γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
 καὶ τ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων 1150
 εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν
 κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πολεμίων δίκην,
 ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
 καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρήζων ἐμοῖς,
 εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανιστάλην ἐμόν, 1155
 κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
 πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἥνυτον τάλας.
 τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα πήματος πλέον,

1149. γένοιτο Ald. γένοιτα, edisseram. Interim legen-
 quod paullo melius est, ha- dum puto διαδοχαῖς τ' ἀμείβουσιν
 bent Aug. 2. Mosq. 4. MS. χεροῖν, vel ἀμείβονται, quorum
 Reg. Soc. a prima manu. Si utrumque aequè usitatum est
 quis tamen discipulorum meo- et sensui commodum; utrum-
 rum non intelligit, quid sibi que facillime in ἀμείβουσαι cor-
 velint tenebricosa ista verba, rumpi potuit. Copula vero,
 quod paullo melius est, Addenda quid mirum si excidit, ubi
 consulat. Mox διαδοχαῖσιν Ald. non erat necessaria, cum to-
 et plures MSS. mendose. Nec ties, ubi erat necessaria, ex-
 tamen nimis numerosa est ciderit? Vide modo supra ad
 vulgata lectio, quippe quae 359. 586. Non deerunt for-
 omni caesura careat, quod tasse, qui vulgatam lectionem
 apud Euripidē valde rarum eo nomine defendant, quod
 est. Sed de caesurarum na- verbum cum participio con-
 tura et ratione paullo longior junctum verbis sit duobus per
 disputatio est, quam ut hic copulam conjunctis elegantius.
 commode * locum inveniāt. Hanc objectionem paucis in-
 Hanc igitur in illud tempus fra in Addendis ad 1169. at-
 rejicere decrevi, cum in Sup- tingam.
 plemento ad Praefationem 1157. ἥνυτον Ald. et MSS.
 meam pauca de re metrica Vide ad Phoen. 463.

ἔχειργάσαντο δεινὸν ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
 πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας 1160
 κεντοῦσιν, αἰμάσσουσιν· εἴτ' ἀνὰ στέγας
 φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ,
 θῆρ ὥς, διώκω τὰς μισαιφόνους κύνας,
 ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὥς κυνηγέτης,
 βάλλων, ἀράσσω. τοιάδε σπεύδων χάριν 1165
 πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὴν κτανῶν,
 Ἀγάμεμνον. ὥς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
 εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν καλῶς,
 ἥ νῦν λέγει τις, ἥ πάλιν μέλλει λέγειν,
 ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω· 1170
 γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
 τοιοῦδ'· ὁ δ' αἰεὶ ζυντυχὼν ἐπίσταται.

1165. MSS. quidam *ταράσσων*. alii *divisim*, τ' ἀράσσω.

1169. λέγων ἔστι τις ἢ μέλλει. Ald. et MSS. fere omnes. *τις ἔστιν* Brunckius ex membr. *τις* omittit MS. Reg. Soc. Meliorem lectionem putavi eam, quam praebuit Stobaeus Grotii p. 308.

1170. *συντιθεῖς* Stobaeus et Liber P. male ex 1174. ubi *συντιθεῖς* M.

1172. *καὶ* Stobaeus. Recte hujus vocis penultimam communem esse statuit Piersonus ad Moerin p. 231. Ac ne

quis scurra aut sycophanta Piersoni manibus insultet, quod voci *disyllabae penultimam* dederit, duo loca e Grammaticis Latinis transcribam. M. Valerius Probus I. p. 1412, 21. *Si vero prima verbi syllaba in penultimo loco fuerit, pro natura sui longa invenitur, UTINAM CLAMEM, UTINAM DONEM.* 1414, 15. *Persona prima penultimam syllabam in aliquibus verbis longam recipit, ut, DUCOR, CLAMOR; si tamen prima verbi syllaba fuerit.* Priscianus VI. p. 716, 21. *Ideoque assumis r,*

XOP. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς.
τὸ θῆλυ συνθεῖς ὧδε πᾶν μέμψη γένος.

(MU-) quia non poterat uocalis penultima produci, vacali altera conueniente.

vide ut error errorem parere soleat. Piersonus ad Moerin p. 334. „Μη ψεύσον et similia,”

ait, „apud Aristophanem et Sophoclem sunt plurima.”

I 174. μέμψι habet Stobaeus Grotii, melius μέμψη ceterae editiones, certe Gesneri prima, qua utor. Sed μέμψη dimidia fere pars codicum, quod nullo modo tolerari potest. Recte dicitur μη μέμψου, μη μέμψη, non recte dicitur μη μέμψη. Levis error in Aristoph. Av. 1533. Τρεῖς δὲ μη σπένδηςθε, pro σπένδεσθε, omnes editores fugit. Jam μέμψαι, non est illud quidem prorsus soloeum, sed adeo rarum, ut similia ex paucis tantum locis, eaque ut singularia, enotarint Grammatici. Μη ψεύσον Theophrastus 877. citant Herodianus Piersoni p. 479. Suidas v. ψεύσον. Schol. Venet. ad Il. Δ. 410. (ubi μη ἔνθεο) Schol. ad Hecub. 229. et ex eo Gregorius p. 7. Μη νόμισον e Thugénide, ignobili Comico, citant Photius, et Suidas; e Sophoclis Peleo Grammaticus Sangermanensis apud Koenium et Brunckium. Nunc

dem fere repetit ad Herodianum. At vero unicum hujus constructionis exemplum apud Aristophanem, unicum apud Sophoclem reperitur. Nam quod Koenius ex Aristophanis Lysistr. 1035. μη φιλῆσον protulit, nihil est. Ibi bene Brunckius ex MSS. duobus edidit μη φιλήσης. Alius codex οὐ φιλήσεις. Visne jam scire, unde istud φιλῆσον prodierit? In Junctina prima 1515, Basileensi priore, Veneta Zanetti, et aliis totidem literis editur μη φιλήσης, eandemque lectionem servare voluit in Basileensi secunda Sigismundus Gelenius. Sed dum typotheta syllabam finalem per tale fere compendium (ς) exprimit, quod ης debebat repraesentare, character male formatus ejusmodi est, ut eum, nisi attentis oculis inspicias, facile pro reflexo accentu capias. Quae nota cum et ὄν signifi-

πολλοὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἰς ἐπίφθονοι, 1175
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

EK. Ἀγάμεμνον, ἀνδρώποισιν οὐκ ἔχρην ποτὲ
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
ἀλλ' εἴτε χρέστ' ἔδρασε, χρέστ' ἔδει λέγειν.
εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς, 1180
καὶ μὴ δύνασθαι τᾶδιν' εὖ λέγειν ποτέ.
σοφοὶ μὲν οὖν εἰς οἱ τὰδ' ἡκριβωκότες,

cet, Aemilius Portus, operi susce-
pto, si quis alius, impar, φιλῶν
correxuit. Sin paullo acutius vo-
cem inspexisset, vidissetque ac-
centum in penultima collocatum, φιλῶς
ad veram lectionem reducere po-
tuisset.

1175. Restitui utcumque mendosam Aldi, omnium MSS. et Stobaei LXIX. p. 289. ed. Grot. lectionem. οὐδὲν εἰς
Musgravius, quem sequitur Brunckius. αἱ μὲν οὐκ edidit Beckius. Fortasse sanus est hic
versus, et legendum in sequenti cum Reiskio, τῶν καλῶν. Utut haec sunt, libe-
ram eligendi potestatem lecto-
ribus reliqui. Reiskianae e-
mendationi non male objicit Hermannus, καλὰ de femina
vix dici, nisi cum ad corporis dotes spectat. Quocirca

hodie malim, parte Musgravianae conjecturae adsumta, legere, πολλοὶ γὰρ αἱ μὲν οὐδὲν
εἰς ἐπίφθονοι. Pronomina saepe sine causa ejecere librarii, saepe sine causa addidere. Recte ἡμᾶς, quod exciderat, restituit Brunckius. Sophocli Electr. 1403, male Invernizius e MS. Ravennate edidit Aristoph. Nob. 1448. (1458.) Ἡμεῖς ποιῶμεν τὰδ' ἐκάστοθ', ὅν-
τιν' ἂν γῶμεν, pro Ἄν ποιῶμεν, quod satis firmabit ejusdem fabulae versus 1279. (1282.) et quae notavi ad Euripid. Phoen. 1422. Nec spernendum puto ἡμᾶς pro ἄλλως supra 493.

1179. χρέστ' ἔδρασε citat Scholiastes ad Aristoph. Plut. 143. propter accentuum rationem. Quod ibidem citat, δειν' ἄττα, est ex Ran. 956.

ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί,
 κακῶς δ' ἀπώλονται· οὐ τις ἐξήλυξέ πω.
 καί μοι τὸ μὲν σὸν ᾧδε Φροιμίῳις ἔχει 1185
 πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.
 ὃς φῆς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσω διπλοῦν,
 Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν;
 ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον, οὐποτ' ἂν φίλον
 τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἑλλήσιν γένος, 1190
 οὔτ' ἂν δύναίτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
 πρόθυμος ἦσθα; πότερὰ κηδεύτων τίνα,
 ἢ ζυγγενῆς ὦν, ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
 ἢ σῆς ἐμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
 πλεύσαντες αὖτις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε; 1195
 ὁ χρυσὸς, εἰ βούλοιο τάληθ' ἢ λέγειν,

1183. δύνανται Ald. et plerique codices. δύναιντ' ἂν MS. *rit.* Nec sermo abruptior est, Leid. teste Valckenaerio ad quam supra 659. 660.

Hippol. 294. Sic in Eupolidis versu apud Harpocratiōnem v. μεῖον, ubi MSS. dant Δύναται ὥσπερ μείαγωγός ἐστιῶν, feliciter Jac. Gronovius, Δύναιτ' ἂν. 1185. ᾧδ' ἐν Ald. et plures MSS. ἐν omisit Kingius, auctoritate Baroc. 74. Addere debuit „optimum illum Reg. Soc. MS. unde omnes fere emendationes desumptae sunt,“ quem ego K. voco.

1184. ἀπώλονται κοῦτις Aldus et plerique Codices. Unus K. sed is valde recens, ἀπώλονται οὔτις, quod edidere Kingius eumque secuti Musgravius et Brunckius. Brunckius tamen ὄλοντο mavult, quod scilicet *ridiculo canonis de augmen-*

1187. Ald. πᾶς φῆς, et sic plures. Sed Brunckii membr. et pro var. lect. MS. Reg. Soc. δς φῆς, quod recepi. Similima orationis conversio in Sophocle Oed. Col. 1354.

1196. τάληθ' C. Cant. E. J.

ἔκτεινε τὸν ἑμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
 ἐπεὶ δίδασκον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ἠτύχει
 Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
 ἔξη τε Πρίαμος, Ἑκτορός τ' ἦνθαι δόρυ, 1200
 τί δ' οὐ τότε, εἶπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
 θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, καὶν δόμοις ἔχων,
 ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
 ἀλλ' ἠνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἤμεν ἐν Φάει,
 καπνῷ δ' ἐσήμαιν' ἄστνυ πολέμιων ὕπο, 1205
 ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἐστίαν;
 πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὥς Φανεῖ κακός·
 χρῆν σ', εἶπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
 τὸν χρυσὸν, ὃν Φῆς οὐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδ', ἔχειν,
 δοῦναι φέροντα πενομένοις τε, καὶ χρόνον 1210
 πολὺν πατρώας γῆς ἀπεξενωμένοις·
 σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
 τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
 καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,

1198. Qui supra v. 18. φέστεροι. Ad lectionem R. al-
 υτύχει ediderat Aldus, hic et ludit et M. παῖδ' ὡς σ' ἐχρῆν.
 infra 1218. εὐτύχει habet. Sic ordo verborum planior

1205. Sic Ald. Alii primo fieret, neque ista particula
 καπνός, deinde ἐσήμαν', sive otiosa esset, quam toties post
 ἐσήμην.

1207. φανῆς G. N. quo ad-
 misso ὡς esset pro ἴνα. addunt Attici. Vide ad Phoen.

214. καὶ μὴν τρέφων μὲν 1638. Aristoph. Nub. 874.
 παῖδά γ' ὡς σ' MS. Reg. Soc. Καίτοι τάλαντον τοῦτ' ἔμαθεν Τρέφ-
 non male, si alij consenti- βολος. Sic omnes fere MSS.
 rent. Idem mox 1216, σα- et Suidas v. τάλαντον. Sed

σώσας τε τὸν ἑμὸν, εἴχες ἂν καλὸν κλέος. 1215

ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἄγαθοὶ σαφέστατοι

φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.

εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ' ἠτύχει,

Θησάυρος ἂν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὐμὸς μέγας·

νῦν δ' οὗτ' ἐκείνον ἀνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον, 1220

χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδες τε σοί,

αὐτός τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,

Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ.

οὗτ' εὐσεβῇ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχεῖν,

οὐχ ὅσιν, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον· 1225

αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν

τοιούτων ὄντα· δεσπότης δ' οὐ λαιδορῶ.

ΧΟΡ. Φεῦ, Φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' αἰεὶ λόγων.

ΛΓΑΜ. ἀχθεῖναι μὲν μοι, τ' ἀλλότριάς κρῖνειν κακὰ· 1230

ὅμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,

πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ', ἀπώσασθαι τόδε.

idem Suidas v. Ἀνακτιστηρίαν. mendose edidit pro τοῦτό γε φ.
ἔμαθ'· habet. MS. Rav. post Debebat saltem, τοῦτό γ' ἔτι
καίτοι addit γε. Lege ergo, φροντίζετε, sed verum est τε-
τυτό γ' ἔμαθ' ἵππερολος. Sae- τογί, quod nunc in τοῦτό γε,
pissime haec particula exci- nunc in τοῦτο τί corruptum,
dit, nusquam saepius, quam his turbis ortum dedit. In
post οὗτος et ὅδε. Recte τοῦτέ Sophocl. Aj. 969. τί δῆτα τοῦδε
γ' ἐπέτρεποι ποιῆν in Plut. 1078. γ' ἐγγελῶεν ἂν κατά; neminem
(1079.) maluit Brunckius. In opinor esse, qui non facile
Nub. 192. idem recte οὗτοι γ' correcturus sit.
pro οὗτοι δ' restituit; sed paullo
ante 189. τοῦτ' ἔτι φροντίζετε 1223. φανῖ Mosq. 2.

ἐμοὶ δ', ἴν' εἰδῆς, οὐτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
 οὐτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἀνδρ' ἀποκτείνει ξένον,
 ἀλλ' ὡς ἔχης τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς· 1235
 λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὦν.
 τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν βράδιον ξενοκτονεῖν·
 ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἑλλήσιν τόδε.
 πῶς οὖν σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν, φύγω ψόγον;
 οὐκ ἂν δυναίμην, ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλά 1240
 πρᾶσσειν ἐτόλμας, τλήθι καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΠΟ. οἴμοι, γυναῖκός, ὡς ἔοιχ', ἡσσώμενος
 δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.

ΑΓΑΜ. οὐκ οὖν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά;

ΠΟ. οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν, τάλας. 1245

ΕΚ. ἀλγείς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;

1244. Hunc versum He- Brunckius. Editores quidam
 cubae tribuit Beckius. Aldus, addiderant τοῦ ante παιδός.
 οὐκοῦν. Et Hecubae tribuit Aristophanes apud Polluc. VII.
 Homeri Scholiastes in codice 13. εἴ μοι κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ
 Townleiano, si vera est ejus ὀνησιῶν δραμεῖν, Ἐρεῖ δ', ἕως ἂν
 lectio, ad Iliad: N. 154. ὃ εἰ πρᾶσιν εὐρωμεν, μένειν. Dele
 συναπτικὸς, ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ὡς τὸ ἐστιν et lege cum Brunckio
 χρὴ δ' εἰ σοφὸς πέφυκας· καὶ ὃ ἡμῖν pro εἴ μοι. Hujus fabulae
 Εὐριπίδης οὐκ οὖν· εἴπερ εἰργασται 390. supra ἡμᾶς habet J. ἀντὶ
 τάδε: — Sed legendum εἰργα- τοῦ ἐμὰ, et ἐμὰ eodem atra-
 σαι et de τάδε ampliandum. mento C. Vides igitur quam
 Obiter notandum, χρὴ in facile ista permutentur. Con-
 Phoeniss. 84. hoc scholio de- tra in Sophoclis Oed. T. 847.
 fendi. εἰς ἡμᾶς ῥέπον, ex ignorantia me-

1246. Ald. et Edd. τί δαί tri infersit Triclinius. Quod
 με. MSS: alii praebent vel cum priscis Tragici editioni-
 τί δ' ἐμὰ vel τί δέ με. τί δὴ με bus habent Suidae v. Μονόζωντος

- ΠΟ. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὃ πανσυργε σύ.
 ΕΚ. οὐ γάρ με χαίρειν χρεῖ, σὲ τιμωρουμένην;
 ΠΟ. ἀλλ' οὐ τάχ', ἥνίκ' ἂν σε ποντία νοτῖς,
 ΕΚ. μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὄρους Ἑλληνίδος; 1250
 ΠΟ. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησιῶν.
 ΕΚ. πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσιν αἰλμάτων;
 ΠΟ. αὐτὴ πρὸς ἰστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδί.
 ΕΚ. ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ πείῳ τρόπῳ;
 ΠΟ. κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέρυγματα. 1255
 ΕΚ. πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;
 ΠΟ. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.
 ΕΚ. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν, ὦν ἔχεις, κακῶν;
 ΠΟ. οὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἴλες ὧδε σὺν δόλῳ.
 ΕΚ. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον; 1260
 ΠΟ. θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῶ κεκλήσεται,
 ΕΚ. μορφῆς ἐπωδὸν ἢ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;

tres editiones ἐμὲ, Portus et in textum intulerunt. Sed Kusterus mutarunt.

1250. Ἑλλανίδος Ald.

μόρος apud Tragicos plerumque mortem significat. Melius igitur

1255. Idem vaticinium alibi dederat Euripides apud Plutarch. de Is. et Osir. p. 379. jecisse πότμον, quod confirmat eadem varietate lectionis apud

E. Ἐκᾶτης ἀγαλμα φωσφόρου κύων ἐστίν. Quem videt Aristophanes apud Eustathium ad Od. γ.

Sophoclem Antig. 83.

p. 1467, 36 = 127, 17. καὶ κύων ἀκράχολος Ἐκᾶτης ἀγαλμα

1261. σὸν Aldus. Sed σῶ tres MSS. apud Musgrave, Mosq. 2. N. omittit

φωσφόρου γενήσομαι.

Aug. 2.

1260. βίον Ald. et MSS. quod manifesto mendosum. Brunckius et Ammonius

1262. ἢ τί Ald. Ingeniosa est Reiskii conjectura, ἢ τῆς ἐμῆς ἐρεῖς; Versu sequente MSS. quidam τέμνω.

ΠΟ. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.

ΕΚ. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκη.

ΠΟ. καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν. 1265

ΕΚ. ἀπέπτυσ' αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.

ΠΟ. κτενεῖ νιν ἢ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.

ΕΚ. μήπω μανεῖη Τυνδαρεῖς τοσόνδε παῖς.

ΠΟ. καὐτόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἑξάρας' ἀνῶ.

ΑΓ. οὔτος σὺ, μαλινεῖ, καὶ κακῶν ἑρᾶς τυχεῖν. 1270

ΠΟ. κτεῖν', ὡς ἐν Ἀργεὶ Φόνια λουτρὰ σ' ἀναμένει.

ΑΓ. οὐχ ἔλξετ' αὐτόν, δμῶες, ἐκποδῶν βία;

ΠΟ. ἀλγεῖς ἀκούων. ΑΓ. οὐκ ἐφέξετε στόμα;

1265. γ' omittunt quidam ut verum puto, quod ad MSS. ut et δ' 1256. male. Orest. 614. de Sophoclis Philoct. 1362. notavi. Sed

1268. Facile quis pro μή Aldi, et Scholiastae lectio καὶ πω conjiciat μή ποτε. Sed μή τόν τε proxime ad veram accipere eodem sensu Attici percedit, quam praebet Aug. 3. λιτότητα quandam aliquando καὐτόν γε. usurpant. Sophocles Electr.

403. Οὐ δῆτα' μήπω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή, quod citat Suidas v. κενέον. 1270. τί pro σὺ E. quod notandum est, haud probandum. Similis comminatio in Hel. 1659. quem locum, cum

1269. καὐτόν τε M. N. sit paullo corruptior, plenius R. ut Brunckius ex membr. adscribam. Ἀρχόμεθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν. Ὅσια θεῶν, τὰ δ' ἐκδικ' οὐ. Κατθανεῖν ἔρᾳν εἰσικας. κτεῖνε, σύγγονον δὲ σὴν Οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἐκόντων, ἀλλ' ἐμ', ὡς πρὸ δεσποτῶν τοῖσι γενναίοις δούλοις εὐκλειέστατον θανεῖν.

Beckius; male, si verum est,

Euripid. Porson. J.

G

ΠΟ. ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ. ΑΓ. οὐχ ὅσον τάχος
νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι 1275

ἐπεὶπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἐκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς
στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεὼν
σκηναῖς πελάζειν, Τρωάδες. καὶ γὰρ πνοαὶς
πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὄρῳ. 1280
εὖ δ' ἐς πάτρων πλεύσαιμεν, εὖ δὲ τῶν δόμοις
ἔχοντ' ἰδοίμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων.

ΧΟΡ. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε, Φίλοι,
τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
μόχθων. στερεὰ γὰρ ἀνάγκα. 1285

1275. ποι Ald. edd. MSS. ckinm edidisse, sed alterum
που edidere Ammonius et melius puto.

Beckius, nescio quo auctore. 1285. Sic Harl. pro ἀνάγκη.
Nunc video, non paucos co- [Sic et Cod. Nanian. Monui
dices habere που, idque Brun. in Melet. Crit. I. p. 132. S.]

ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΒΗΣ.

ADDENDA

IN

NOTIS AD HECUBAM.

V. 966. Eandem locutionem usurpavit etiam Euripides Iph. A. 856. καίγ', οὐ γὰρ ἐξ' οἷς ὀμμασὶν ε' ἔτ' εἰσορῶ. Paulo diversus est loci Sophoclei Oed. T. 528. sensus, 'Εξ ὀμμάτων δ' ἐξ' οἷων τε καὶ ἐξ' οἷας φρενός. diversus etiam Ovidiani *Nusquam recta acies*. Pro *intrepido vultu* occurrit apud Lucanum IX. 904. *Qui potuere pati radiis et LUMINE RECTO Sustinuerē diem*, quem nimis serviliter imitatur Claudianus Praef. ad III. Consulatus Honorii: *Et RECTO flammās imperat ORE pati*. Haec addas iis, quae vir summus Bentleius conguessit ad Horat. Carm. I. 3. 18. Quod ibi Hesychio restituit, ἀτάρμυκτον quamproxime habet codex unicus a Schowio collatus. Citat quidem Albertus ἀταρβήτοις προσώποις ex Empedocle apud Plutarch. de Defectu Orac. p. 400. B. quae verba si Wyttenbachius a prosa oratione separasset, et sic edidisset, Ἀνταυγίῳ πρὸς Ὀλυμπεὶν ἀταρμύκτοις προσώποις, alios nescio; ego certe non irascerer.

II49. Rem tritam nimis et vulgarem fortasse quibusdam annotare videbor; ἀλλ' ὁμως εἰρήσεται. Scilicet in ipsis Grammatices elementis docemur, *neutra pluralia verbo singulari gaudere*, mox vero hanc regulam complures exceptiones admittere. Quantum equidem iudicare possum,

veteres Attici hanc licentiam, si scilicet licentia appellanda est, ut plurale verbum neutri plurali subjicerent, nunquam usurpabant, nisi ubi de animantibus ageretur. Sed si plurale verbum sine discrimine adhibere licuisset, an credibile est tam commoda licentia tam raro abusuros? Occurrerent tum, opinor, plurima hujus usus exempla, quae per metrum refingere nullo modo possemus. Nunc pauca ea, quae occurrunt, generalem regulam singulari sua ratione stabiliunt potius, quam convellunt. Recte dixit Euripides Herc. F. 47. τέκνα μὴ θάνωσι. Recte etiam legimus in Aristoph. Acharn. 805. Ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχυάδων τοῖς χοιριδίοισιν. Ἄρα τρώξονται; βαβαί, οἷον βοδιάζουσ', ὃ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις. Ποδαπὰ τὰ χοίρ'; ὡς τραγασαῖα φαίνεται. Ἄλλ' οὐχὶ πάσας κατέτρεχον τὰς ἰσχυάδας. Ubi per metrum legere posses, τρώξεται et κατέτρεχεν, βοδιάζει legere non posses. Eupolis apud Herodianum in Villoisoni Anecdotis T. II. καὶ λέγουσι γὰρ τὰ μειράκια προϊστάμενα τοῖς ἀνδράσιν. In Plut. 833. ἀπέλιπον vel ἐπέλιπον habent quidam codices, male quod ad numerum attinet; sed metro non minus convenienter. At in Eccles. 839. omnes editiones Brunckianae praecedentes φεύγονται τραγήματα pro fine senarii praebent. Alexis Athenaei X. p. 422. B. Νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ. Vides optimum trochaicum. Sed citat γίνονται Eustathius ad Odys. Σ. p. 1837, 21 = 656, 1. Cum igitur haec ita contra certissimas metri leges turbaverint librarii, quid eos facturos censes in solutae orationis scriptoribus? Plato de Republ. IV. p. 429. D. Hst. 449. Laemar. ὅπως (τὰ ἔρια) δέξονται ἐπιμάλιστα τὸ ἀνθρώπου. Rectius δέξεται MS. Platonis et Stobaeus p. 252, 25. a Valckenaerio ad Callimachea p. 193. indicatus, sed rectissime δέξεται editiones Trincavelli et Gesneri prima p. 264, 18. In talibus vero locis, qualis est is Euripidis, quem prae manibus habemus, paullo meliorem censeo numerum singularem, si praebent codices; sine codicibus nihil mutandum. [Leviter hoc argumentum attigi ad Orest. 596. Alius locus occurrit in Aristophanis Acharn. 519.

notari dignus. 'Αλλ' ἀνδρεία μοχθήσῃ, παρασκευμένῃ — 'Εσ-
 κεφάνται Μεγαρέων τὰ χλαυίσκια' Κεῖπου σίκυον εἶδεν ἢ λαγῶδιον, —
 Ταῦτ' ἦν Μεγαρικά. Ubi recte ex Suidā et MSS. ἴδοιεν resti-
 tuere Viri docti. Sed nullo modo tolerari potest in Pac.
 599. προσγυλάσσονται, licet ita ediderit Brunckius, metrico
 Scholiastae nimis credulus. Nam versus 596 — 599.
 e Creticis et Paeonicis constant, ita legendi: 'Ὡστε σὲ
 σά τ' ἐμπέλια, Καὶ τὰ νέα σικίδια, Τάλλα θ' ἑπὶ σὺν φυτόν,
 Προσγυλάσεται λαβόντ' ἄσμενα. Ex Corrig.]

1169. Quod mihi quidem optimum videbatur, olim
 dabam, et iterum, quando etiam nunc optimum videtur,
 dedi. Sed difficile est lectionem ita constituere, ut om-
 nibus placeat, Tres enim hujus versus lectiones e MSS.
 et Stobaeo elicias, omnes, si per se spectentur, satis
 bonas. Vulgata, ἡ νῦν λέγων ἐστὶν τις, ἡ μέλλει λέγειν, sic
 defendi post, ut dicas πάλιν interpolationem esse Stobaei,
 cum jam pede defectum senarium invenisset, ἡ νῦν λέγει τις
 ἡ μέλλει λέγειν. Hoc sane, ut fieri posse non nego, ita mi-
 nus verisimile esse arbitror; facilius vero exoidere potuisse,
 cum sensui non omnino necessarium videretur. Et non raro
 accidit, ut haec ipsa vox vel perderetur, vel corrumpere-
 tur. In Menandri fragmento p. 126. valde probabilis est Bentleyi
 emendatio Εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο καὶ ψυχὴν πάλιν λάβοιμ' ἐγώ.
 Aristoph. Plut. 268. Ὡς χρυσὸν ἀγγείλας ἐπὶ πᾶσι πῶς φῆς; πάλιν
 φέρεσον μοι, Aldus et MSS. nonnulli πάλιν omiserant; sed
 recte addunt alii cum duabus Juntinis et Suidā v. Σωρός.
 Hanc vocem, cum varie depravata esset in πάλαι et πάνν,
 in exilium nullo jure miserunt Brunckius et Invernizius e
 Vesp. 319. Sed totum locum emendatius, quam vulga-
 tur, describam. Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἑμῶν
 ὑπακούων, ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' ἵδειν. Τηροῦμαι δ' ὑπὸ πάνδ', ἐπεὶ
 βούλομαι γὰρ πάλιν μεθ' ὑμῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς κατὰ-σκηνους κακόν
 τι ποιῆσαι. Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyco-
 nici cum Pherecrateo. Delevi εἰμι post οἷός τε, quod
 acile subintelligitur, ut in Eq. 342. Ὅτιν' ἀλεγεινὸς οἷός τε

καὶ γὰρ, quodque eodem modo irrepsit in Phoeniss. 983. post *στοιμος*. Recte deinde *ἰδεῖν* pro *ἄδειν* correxit Dawesius, in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulae v. 1517. sustulere MSS. Particulam δ' addit Ravennas. Postremo ante *τηροῦμαι* δ', ista verba, *τί ποιῆσαι*, ut manifesto spuria et ex *τι ποιῆσαι* in vicinia nata, delevi. Duo loca ex Athenaei Epitome II. p. 58. D. citat Eustathius ad *Odyss.* A. p. 1406, 58 = 41, 40. *τρώγαντας μολόχης βίζαν καὶ * πάμα, πρῶτερος ἔγωγε μολόχης.* (Sic bene ed. Rom. nam Bas. mendose *πρώτερος*.) Koenius ad Gregor. p. 215. ex Athenaeo violenter corrigit, καὶ *ἑπίχασμας*. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina suppressit. Notum est *μ* et *λν* ita in MSS. exarari, ut facillime pro *μ* capi possint. Scripserat Eustathii librarius, *πάλι*, quod *πάλιν* significat. Linea enim superducta, si vocalis praecedit, ponitur pro *ν*, si consonans, pro *μ*. Ergo librarius si pro *λν* per errorem *μ* scripsit; consequitur, ut errare pergat et scribat *πάμα*. Scholiastes ad Hec. 570. *μέρτις δὲ τούτου ἄλλα τε παλλὰ, καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους· οὐδὲ γὰρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι. καὶ ἄλλος· μήτοι με κρύψῃς τοῦδ' ὅπως μέλλω παθεῖν.* Pro *ἄλλος* Marklandus ad Suppl. 296, *Δισχύλος* emendans, actum egit; Kingius enim jam ediderat καὶ *ΔΙΣΧΥΛΟΣ ΠΑΛ*. Quid autem est illud ΠΑΛ? Nihil sane, nisi *πάλιν*, cujus ultimae literae per compendium significatae oculos Kingii effugere. Cant. enim idem scholion habet, et clare legit *πάλιν*. In Sophoclis fragmento, quod exstetne in superstitionibus fabulis, necne, nescio, idem MS. recte οὐδέ. Aristophanes Eq. 665. *Ἴν' αὖτ' ὁ κήρυξ αὐκ Λακεδαιμόνος λέγει, Πύθηςδ' ἡφίκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.* Jure displicuit Brunckio istud *λέγων*, quod et alio nomine vitiosum est; debebat enim potius esse *λέγων* vel *ἔρων*. Sed neque hoc rectum esset, ut exemplis patebit. Aristophanes Av. 1531. *Ἡξοῦσι πρέσβεις δαῦρον περὶ διαλλαγῶν.* 1576. *Ἄλλ' ὦ γὰρ ἑρέμιστα περὶ διαλλαγῶν πρέσβεις.* 1586. — *πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἤκομεν Παρὰ τῶν Θεῶν, περὶ πολέμου καταλλαγῆς.* 1594. *Τούτῳ περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἤκο-*

μιν. Pac. 215. κάλλουσι οἱ Λακωνες εἰρήνης πέρι. Lysistr. 982. κήρυξ ἐγὼν, ὃ κυρσάνει, ναὶ τῷ σιῶ, Ἑμολον ἀπὸ Σπάρτας γὰρ περὶ διαλλαγῶν. 1008. Ἄλλ' ὡς τάχιστα φράζε περὶ διαλλαγῶν Αὐτοκράτορας πρέσβεις ὑποπέμπειν ἐνθαδὶ. Sic ista loca sine articulo legenda sunt. Adde ejusdem fabulae 1103. Ἐπὶ τί πᾶρεστα δεῦρο; περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. Quid igitur versui ex Equitibus desumpto faciemus? Unus Brunckii MS. in priore versu habet, λέγει πάλιν, alter λέγειν πάλιν. Dele igitur λέγων, ex λέγει vel λέγειν natum, et repone, Ἰν' αἴτῳ ὃ κήρυξ δὲκ Λακεδαιμόνος λέγει, Πύθηςθ', ἀφίχται γὰρ περὶ σπονδῶν πάλιν, [Nub. 971. πάλιν omittit Suidae ed. Med. v, συμφῆσαι.]

Demus igitur πάλιν retinendum; altera quaestio oritur, utrum legamus omnino cum Stobaeo, ut ipse edidi, an mixtis codicum et Stobaei lectionibus novam conflemus, ἢ νῦν λέγων ἔστ', ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. Qui hanc praeferunt, tribus potissimum argumentis fortasse nitentur. Primo quod pronomen τις inutiliter abundat; deinde quod ab uno codice abest, in altero sedem mutat, quae res ambae suppositum esse fidem faciunt; quod denique periphrasis λέγων ἔστιν elegantior est quam simplex λέγει. Sed de primo observandum est, librariorum saepissime ea verba omittere, quae salva sententia afutura credunt, et cum τις vix unquam sensui sit prorsus necessarium, id hanc sortem praeter ceteris plerisque verbis expertum fuisse. Sophoclis Trach. 3. supra citavi ad Hecub. 374. Ibi tamen priores Suidae v. Αἰών editiones τῷ omittunt. Sed quis ideo vulgatam, quam Stobaeus quoque CV. p. 439. retinet, sollicitare audeat? Idem in eadem fabula 943. ὥστ' εἴ τις δύο ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἢ γ' αὐρίον, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν. Quem locum propter hanc ipsam pronominis repetitionem citat Eustathius ad Il. κ. p. 801, 1 = 719, 12. Sexies repetit τις in tribus versibus Philemon p. 358, (Stob. CVIII. p. 455. ed. Grot.) Noster Orest. 1216. φύλασσε δ', ἢν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόβος, ἢ ξύμμαχος τῆς, ἢ κατήγητος πατρὸς Ἑλάνος

οἶκου φθῆ. Aliquando, fateor, hoc pronomen sine causa addidere scribae, ut in Machone Athenaei XIII. p. 581. D. Ἐν σκυτοτομίῃ (τινὶ) μετὰ τινῶν καθήμενος. Sed multo saepius aut ejecerunt, aut corruerunt. Quod in Aristoph. Thesm. 618. conjecit ~~Kusterus~~, habet MS. Ravennas, *ἐνασχυντός τις εἶ.* In eodem fragmento Machonis paullo ante legendum est *χαλκοτύπος τις σφόδρ' ἄφνης* pro *χ. σφόδρ' ἄφνης*. Poëta ignotus apud Scholiast. ad Iliad. γ. 415. Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θειραίνεται, ἄλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δαΐται πυρός. Languidum illud τοῦ Valckenaerio debetur ad Hippol. 120. Codex Townleianus recte, *ἀλλ' ὡς λέβης τις*. Restituendum idem pronomen duobus Philoctetae Sophoclei locis. Prior est 196, *οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτη*. Sic vulgo, Aldus et plerique, credo, MSS. *οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν του μ.* Lege, *οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μ.* Rarior forma in communem mutata, Antig. 750. *ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμῆς*. Alter locus mox occurrit Philoct. 203. *φωτὸς ξύντροφος, ὡς τειρομένου*. Hunc versum cum Brunckius anapaesticum crederet, antistrophicum ad eandem rationem emendare voluit, ὡς resecando. Sed justus anapaesticus hiatus istum post *τειρομένου* non admittit. Legendum erat, *τειρομένου του*. Versus est constans e spondeo, duobus choriambis et syllaba catalectica, quales sunt Aj. 628, 640, infra Philoct. 710. *πλὴν ἐξ ἀκυβόλων εἶποτε τόξων*. 722. *Ὅς γιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλῆθει*. Sic isti versus dividi debent. Similes sunt Oed, C. 696, 701. 703. 709. 714, 716. Aristoph. Eq. 556. 557. 586. 587. Citantur Epicharmi versus quidam a Cornuto, c. 14. p. 161, quos jam depravatos invenit Eudocia, in Villosioni Anecdotis Graecis T. I. p. 295. de Musis Cornutum exscribens. Sed partim ope MS. facillime corrigi possunt: *ἄτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητόν, καὶ, πάντα τὰ σπονδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκεται*. Vulgatur *τῆς* pro *τις*. Idem mendum Philemonis locum leviter corrumpit p. 356. (CV. p. 441. ed. Grot.) *Πολλάκις ἔχων τις οὐδὲ τήναγκαῖα νῦν, Ἀῖσιον ἀπλάτῃς, ὥστε χιτῆρος τρέφειν. Θησαυρὸν εὐρὴν σήμερον, τῆς*

αὔριον Ἀπαντα τὰς τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν. Quis non videt legendum σήμερόν τις, αὔριον? Eadem pagina (CVIII. p. 453.) legitur minus integer versus, Ἀπόλλων, ἐν αὐτῇ ἐὰν τοῦτο σκοπῇ, quem frustra tentavit Bentlejus. Lege, Ἀπόλλων, ἐν αὐτῇ τις ἢν τοῦτο σκοπῇ.

Neque est quod quis arbitretur eo pronomen spurium esse, quod locum mutat. Exstat Aristophanis fragmentum e Thesmophoriazusi alteris apud Athen. III, p. 104. E. Ἰχθὺς τις ἐώνηται, ἢ σηπίδιον, ἢ τῶν πλατειῶν κα-
ρίδων, ἢ πουλύπους; Primus versus sic citatur VII. p. 324. B. Ἰχθὺς ἐώνηται τις, Num et ibi spurium est τις, quod locum mutat? In primo versu male Ἰχθὺς pro singulari capit Brunckius; in secundo non melius τις ante καρίδων interpolat, κάριδας enim interdum quidem secundam corripit, semper vero primam producit. Idem Aristophanes in Acharn. 568. εἶτ' ἔστι τις ταξίαρχος, ἢ στρατηγός, ἢ τρι-
χαμάχος ἀνὴρ, βοηθήσάτω τις ἀνύσας. Sic olim editi. Sed Brunckii et Invernizii MSS. εἶτε τις ἔστι. Aut igitur prius τις expungamus, quia sedis est incertae, aut secundum, quia male repetitum, Minime gentium. Rursus idem Aristophanes in Thesmophoriazusi superstitibus 543. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δὲ μὴ, αὐταὶ ἡμεῖς γε καὶ τὰ δουλάρια, τέ-
φραν ποδὲν λαβοῦσαι. Citatur hic locus a Scholiaste Veneto, ad Iliad. A. 137. in exemplum Attici ἀνανταποδότου, hoc ordine; ἔστι τις: quicum consentit codex Townleianus, Valde tamen pronus esset ad novandum, qui vulgatae lectioni hoc nomine controversiam moveret. Aristophanes Av. 1328. πᾶν γὰρ βραδὺς τις ἔστιν ὥσπερ ὄνος. Hic versus Anapaesticus esse debet, cum versui 1316, respondeat. Versus enim 1313 — 1334 in Strophen et Antistrophen dividendi sunt, et in secundo Strophes versu legendum, καλοῖ τις ἀνδρώπων, deleta particula; in primo Antistrophes reponendum πτερόγων, in secundo delendum αὖ γ', et in fine repetendi versus 1323. 1324. Utrumque αὖ et αὖ γ' omittunt Brunckii membranae et Ravennas. Si καλοῖ cum

Ravennate et editionibus retinebis, pro δ' $\delta\eta$ erit $\delta\eta$ legen-
dum in versu primo. At quomodo versus 1328 anapaesticus
tandem fiet? Nimirum harum ipsarum vocum transpositione,
quae in exemplis supra allatis metro satis bene convenit,
in hoc versu nocet. Legendum enim, Πάνυ γὰρ βραδὺς
ἔστί τις, ὥσπερ ἕνος.

Postremo erunt fortasse, qui λέγων ἔστιν elegantius pu-
tent, quam simplex λέγει. Pars elegantiae non minima est
ipsa varietas; et quatenus hanc assequitur oratio, hactenus
sane jucundior ad animum et aures accidit. Verum nihil
tam reconditae aut eximiae elegantiae haec varietas habere
mihi videtur, quin eam librarius paullo doctior in alterius
locum substituere posset. Hoc exemplo non dissimili illu-
strem, quod in nota ad 1149. promisi. Elegantius est par-
ticipium cum verbo, copula omissa, conjunctum, quam duo
verba per copulam conjuncta. Recte igitur, opinor, cum
Brunckio 574. edidi κρύπτουσα pro κρύπτειν τε, recte Brunckius
in Aristoph. Nub. 1414. e MS. dedit τύπτοντα pro τύπτειν τε,
unde legendum in Aeschyl. Pers. 1059. Καὶ στέρν' ἐκράσσω
ἐπιβὰ τὸ Μύσιον. Aristoph. Pac. 405. Ἡ γὰρ Σελήνη, καὶ πα-
νοῦργος Ἥλιος, ἱμῶν ἐπιβουλεύουσι πολλὸν ἤδη χρόνον, τοῖς βαρβάροις
προδίδουσι τὴν Ἑλλάδα. Cum nulla sit causa, quare oratio ἁσύν-
δριτος maneat, conjicere possis vel τοῖς βαρβάροις τε, vel προδι-
δόναι, ut regatur ab ἐπιβουλεύουσι, cujus structurae exemplum
habet ipse Aristophanes Plut. 1112, alia suppeditant H. Ste-
phanus Th. G. L. T. I. p. 770. F. et Hemsterhusius ad Lucian.
Deor. Dialog. XXI. 2. p. 268. Sed Ravennatis codicis lectio
ἐπιβουλεύοντες leviter mutata genuina fiet, ἐπιβουλεύοντα. Nec
tamen adeo remota a librariorum cognitione erat haec phra-
sis, quin eam aliquando in textum contra metrum invexe-
rint; ut Acharn. 145. Σοὶ δὲ βρωῶντι προφυλάττειν et Pac. 628.
ἦν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην, quorum vitiorum prius tollunt MSS.
alterum sustulit Dawesius. Σοὶ δὲ βρωῶν καὶ προφυλάττειν. ἦν
ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. Ipse equidem edidi Hec. 668.
κούκ' εἰ βλέπουσα φῶς, ubi Lib. P. habet κούκ' εἰ βλέπεις φῶς.

Quod si quis contra me urgebit, respondebo, veterem lectionem me unius codicis auctoritate mutare noluisse; aliter non minus facile, si φῶς in φῶς semel mutatum esset, vulgatam ἐκρούετι βλέπεις φῶς nasci potuisse, quam illud e vulgata potuit. Satis enim trita est haec locutio non solum apud Tragicos, sed apud Comicos, apud Atticos, apud omnis generis et aetatis scriptores. Ejus si quis exempla cumulare institueret, caute absterneat, tum ab εἰ δῶσαν Hec. 583. et similibus, ubi εἰ est *ibis*, non *es*, tum a κτείνας γένη, et προδοὺς γένη, quae diversi sunt generis. Casu enim interdum fieri potest, ut hae phrases permutentur. In Platonis Politico Scholiastes p. 38. pro *συμβαίνει* variam lectionem *συμβάν* ἢ praebet. Verum quam facile erat in tam parvo discrimine alterum alteri supponere! Supra *ἀνεστήκει* Aristoph. Plut. 738. unus codex apud Brunckium suprascriptum habet, *ἀνεστηκώς ἦν*. Scholiastes Platonis p. 74. primo Homericum ἡδ' ἐκὼν μεθίεις citat, deinde *παραφράζων* ait, καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος ἐκὼν μεθίων, καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν. Iarchas apud Philostratum V. A. III. 47. ait τοὺς Πυγμαίους εἰκεῖν μὲν ὑπογείους, κείσθαι δὲ ὑπὲρ τὸν Γάγγην, ζῶντας τρέπον, ὃς πᾶσιν εἴρηται. Quem locum sic recitat Eusebius contra Hieroclem cap. 22. περὶ μὲν τῶν Πυγμαίων, ὡς ἄρα εἶεν αἰκούντες μὲν ὑπόγειοι, διατρέβοντες δὲ ὑπὸ τὸν Γάγγην ποταμὸν ζῶντες. (Ubi ὑπὲρ pro ὑπὸ legendum videtur, et post ζῶντες addenda, τρέπον, ὃς πᾶσιν εἴρηται.) Quis tamen Atticismum Eusebio dabit, Philostrato ademtum? Quare e nostro versu existimo primum excidisse πάλιν, deinde aliquem, ut metrum expleret, λέγει in λέγων ἔστι distraxisse. Non dissimile est, quod cum εἰ pro εἴ cepisset Harleiani codicis scriba in Orest. 1541. δοκεῖς sequens in δοκῶν mutavit. Si quis me nunc accusabit, quod hanc notam longam et taedii plenam fecerim, habebit, quod est accusatori maxime optandum, confitentem reum. Verum uno exemplo ostendere volebam, quantam mihi lectores, non quidem ob ea, quae dixi, sed ob ea certe, quae tacui, gratiam debeant.

Quod ne temere dixisse videar, illud modo considera, quot verba profundere potuissem, si locum Aristophanis supra citatum Pac. 627.

Ἐν δίκη μὲν οὖν, ἐπεὶ τοι τὴν κορώνειάν γε μου

ἔξεκοψαν, ἣν ἐγὼ ὀφύτευσα καὶ ξεθρεψάμην.

Νῆ Δί', ὦ μέλε', ἐνδίκως δῆτά γ' ἐπεὶ κάμοῦ τὸν λίθον

ἔμβालόντες ἐξέμεδιμον κυψέλην ἀπώλεσαν.

si hunc igitur locum plénius attulissem, et omnia, quae dici possent, ad rem pertinerent, necne, securus, con-gessissem.

Importunum illud τὸν et sensui et metro noxium, recte omittunt Brunckii MS. et Ravennas; dudum omiserat Juntina secunda, Sed in versu constituendo longissime a vero aberravit Brunckius. Lege, transposita tantum particula, Νῆ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως γε δῆτ' ἐπεὶ κάμοῦ λίθον. Sed aliud hic restat, Nam si sensui nocet articulus τὸν, nocet etiam articulus τὴν supra, ut additus noceret infra ante ἐξέμεδιμον κυψέλην. Lege igitur, ἐπεὶ τοι καὶ κορώνειάν γε μου. Vide quae dixi ad Med. 675. et adde exemplum e Schol. Venet. ad Iliad. N. 513. ἐπεὶ καὶ τοῦ Οἰνομάου ἐξέσπασε τὸ δόρυ καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς. Sed et ibi MS. Townleianus ἐπεὶ τοι καὶ τοῦ οἱ. Jam poteram multa de μέλε apud Atticos disyllabo, nunquam trisyllabo; poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso; poteram denique quaedam de vocibus ἐκμέδιμον, ἐξμέδιμον, et ἐξαμέδιμον edisserere, Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam.

Vss. 70 — 75, 90 — 95, 150 — 155. 940 — 945, male positi sunt numeri, ut in hac Hecubae editione nullus sit versus 74, nec 94, nec 154, nec 944.

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ .

Ὁρέστης, τὸν φόνου τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον καὶ Κλυταίμνηστραν· μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσας, παρὰ χρεῖμα τὴν δίκην ἔδωκεν, ἑμμανὲς γενόμενος. Τυνδάρειω δὲ, τοῦ πατρὸς τῆς ἀνηρημένης, κατηγορήσαντες κατ' αὐτοῦ, ἔμελλον Ἀργεῖσι κοινὴν ψῆφον ἐκφέρεισθαι περὶ τοῦ, τί οἱ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα. κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπείστειλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε, καὶ παρὰ καλούμενος ὑπ' Ὁρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρειον μᾶλλον ὑλάβηθ'· λεχθέντων δὲ λόγων ἐν ταῖς ὄχλοις, ἐπὶ νῆχθ' ἡ ἀλγῆτος ἀποκτείνειν Ὁρέστην. * * * συνὼν δὲ ὁ Πυλάδης, ὁ φίλος αὐτοῦ, συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρεῖν λαβεῖν, Ἑλένην ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες διεφύεσθ' αὐτῆς θλίψος. θεῶν τὴν Ἑλένην ἀρπασάντων. Ἡλέκτρα δὲ Ἑρμιόνην ἐπιφανείσαν ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐταῖς· οἱ δὲ ταύτην φονεύειν ἔμελλον. ἐπιφανείς δὲ Μενέλαος καὶ βλῆτων ἐκ τὴν αἷμα γυναικὸς καὶ τέκνου στεροῦμένον ὑπ' αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασιλεία παρθεῖν· οἱ δὲ φθάσαντες ὑφάψιν ἠπίλησαν. ἐπιφανείς δὲ Απόλλων Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοῦ διακόμεναι, Ὁρέστη δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδην δὲ Ἡλέκτραν συτοικίσαι, καθαρθέντι δὲ τοῦ φόνου, Ἀργεὺς ἄρχειν. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἀργεῖ· ὁ δὲ χῶρος συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργεῖων, ἡλικιωτῶν Ἡλέκτρας, αἱ καὶ παραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὁρέστου πυνθανομένης συμφορᾶς. τὸ δὲ δρᾶμα κομικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφὴν. ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματος ἐστὶ τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασιλεία ὑπόκειται Ὁρέστης κάμων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινίδι, ἧς προσκαθίζεται πρὸς τοὺς ποσὶν Ἡλέκτρα. διαπορεύεται δὲ, τί δήποτε οὐ πρὸς τῇ κίθαρι καθέζεται; οὕτως δὲ μᾶλλον ἐδόκει τὸν ἀεληφὸν τιμολεῖν, τούτῳ παρὰ καθεζομένη πλησιαιτερον. ὅμοιον οὖν διὰ τὸν χῶρον ὁ ποιητὴς διασκευάσει· διηγέσθ' γὰρ αὐτὸν ὁ Ὁρέστης, ἄρτι καὶ μύθῳ καταδραβεῖς, πλησιαιτερον αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χῶρον γυναικῶν παρισταμένων. ἐστὶ δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο, ἐξ ὧν φησὶν Ἡλέκτρα τῷ χῶρῳ· Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἵχνος ἀρβύλης. πιδανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρὸ φασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως. τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χρίσταιν δὲ τοῖς ἡθροῖς, πλὴν γὰρ Πυλάδου πάντες φαῦλοι ἦσαν.

SYLLABUS NOTARUM, QUIBUS MANUSCRIPTI SIGNANTUR.

Cum signa, quibus usus sum ad MSS. distinguendos, sparsim in notis explicentur, visum est omnia hic ob oculos lectoris simul reponere.

A. Mosquensis primus apud Beckium.

Aug. 1. 2. Augustani duo apud Brunckium.

C. C. C. vel MS. C. C. C. codex in Corporis Christi Collegio Cantabrigiae, a Barnesio et Kingio collatus.

Cant. codex olim Askewii, nunc in Bibliotheca Academiae Cantabrigiensis signatus Mm. 1. 11. Vide infra M. N.

D. Mosquensis quartus apud Beckium.

H. vel Harl. Harleianus 5725, in Museo Britannico.

J. Harleianus 6300, ibidem.

K. Regiae Societatis codex recentior, a Kingio collatus. Hujus quasdam in choris interpolationes, a Kingio in textum admissas, prorsus tacui.

L. MS. Ayscough. 4952, in Museo Britannico.

M. N. MS. in Bibliotheca publ. Cantab. signatus Nn. 3.

14. Tres priores fabulas habet eleganti manu saeculo XIV. scriptas, duasque iterum priores ineleganti et recentissima manu. Illum posthac vocabo M, recentiorem N. Et hunc codicem et Cant. ab

Askewio utendos accepit Musgravius, sed paucis tantum in locis inspexit. Trium praecipuas lectiones in Addendis exhibebo.

Membr. membranae in Bibliotheca Parisiensi, olim Regia, a Brunckio collatae.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibl. Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

R. Alter Regiae Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΕΛΕΝΗ.

ΕΡΜΙΟΝΗ,

ΧΟΡΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΤΙΝΔΑΡΕΩΣ.

ΠΤΑΛΑΝΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΦΡΥΞ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

Οὐκ ἔστιν οὐδέν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραϊτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κούκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάινταλος,

5

2. συμφορὰ Lucianus, Stobaeus et plures MSS. συμφορὰ Aldus.

3. ἀνθρώπου Ald. Stob. et plures MSS. recte. Sed ἀνθρώπων R. et ita Lucianus, aut alius Ocypod. T. III. p. 673. Hos tres priores versus sic convertit Cicero Tusc. IV. 29. *Neque tam terribilis ulla fando oratio est, Nec fors, neque ira caelitum invecum malum, Quod non natura humana patiendo ferat*; quae pleraque adoptavit Grotius in Stobaeo suo, p. 408.

In primo versu male Cicero- nem reprehendunt Muretus Var. Lect. VIII. 16. Leopardus Emend. VIII. 21. *Ii scilicet reddunt, Nihil tam terribile est, ut verbo dicam, quod esset, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Sed fors non bene exprimit πάθος, et in tertio versu debebat potius, Cujus onus non tollere cogatur humana natura.*

5. Hunc versum integrum sumsit Nicolaus Comicus apud Stobaeum XIV. p. 85. ed. Gror. et dimidium decimi. De

H 2

κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρων,
 ἄερί ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην,

Tantali poena alii alia narrant. Plerique cibum et potum semper prope adesse aiunt, quae quoties gustare conatur, labia ejus vel manus effugiunt. In hoc Odysseae vulgatas editiones sequuntur, sed istum locum ut spurium ejecit Aristarchus, testante Pindari Scholiaste. Et profecto videntur omnia ista Od. A. 567 — 626. poetæ opus esse Homero recentioris, antiqui tamen. Scholiastes ineditus ad Od. A. 567. νοθεύεται μέχρι τοῦ, ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτοῖς ἐδὺ δόμον αἶδος εἶσω. Idem ad 602. τοῦτον ὑπὸ Ὀνομακρίτου πεποιηθῆναι φασίν. ἡθέρηται δέ. Quod si is Onomacritus idem est, quem Herodotus VII. 6. narrat in exilium ab Hipparcho actum, quod Musaei oracula interpolavit, profecto jam tum hic locus in quibusdam Homeri exemplaribus exstiterit necesse est. Non inficior equidem, Pausaniam, cujus verba mox proferam, versus hos ut genuinos agnovisse. Sed ejus auctoritas eo minoris est in hujusmodi quaestio-

ne, quod etiam hymnos, qui sub Homeri nomine feruntur, pro genuinis agnoverit. Poëtis tamen ab Homeri aetate proximis ignota esse videtur haec historia. Pindarus Olymp.

I. 91. πατὴρ ὑπερρέμασε κέρτερον αὐτῷ λίθον, τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾷ βαλεῖν, εὐφροσύνας ἄλλεται. Isthm. VIII. 21. ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾷ γε Ταντάλου λίθον παρὰ τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός. Ad priorem locum, versibus ex Odyssea citatis, ita pergit Scholiastes: πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθῃ εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμᾶν, λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. ὁ δὲ Ἀλκμᾶν, ὥπως (forte Ἀλκμᾶν οὕτως) ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὴς, ἦσθ' ἐπὶ θάλας κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ. ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Ἀρχιλόχος, μὴ δ' ὁ Ταντάλου λίθος τῆσθ' ὑπὸ νήσου κρεμάσθῃ. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρῳ ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Sequentia vide infra ad v. 970. Alcmanis locum sanent ii, qui velint aut possint. In Archilochō leviter corrigendum ὑπὲρ et κρεμάσθῃ, ex Plutarcho Polit. Praecept. T. II. p. 803. A.

ὥς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἀνθρώπος ὢν,
κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,

Finis est trochaici cum initio alterius, quod cum non animadvertisset Brunckius, senariorum fragmenta ita constituit: μήδ' ὁ τ. λ. ἡπερκεμέσθω τησδε νήσου, immodulate. Vide Analest. T. I. p. 47. Sed plures Archilochi et optimos trochaicos in alia metrorum genera coëgit Brunckius, ut p. 45. XXV. Εἰ γὰρ ὥς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νισβούλης θίγειν. p. 46. XXXVI. Ὡς Διωνύσοι' ἀνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος Οἶδα διθύραμβον, οἶνῳ συγκραυνώεις φεβγας. Nihil mutavi neque in verbis, neque in ordine verborum; tantum meminerit lector, καλὸν et διθύραμβον primam producere, καλὸν apud veteres iambographos, Archilochum dico, Solonem, Simonidem, hoc apud omnes Graecos. Versus jam recte disposuerat Bentleius in Phalar. p. 295. in eo leviter errans, quod a καλ inciperet, cum putaret, opinor, ὥς esse Athenaei, non Archilochi. Has tamen metri corruptelas adoptat Larcherus ad Gallicam Herodoti versionem I.

23. vol. I. p. 196. Nihil melius tractavit et hoc fragmentum Brunckius p. 47. Ἐλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σελριος καταπνέει Ὀξὺς ἐλλάμπων. Sed redeo ad Tantalum. Quidam ei pro simplice saxo Sipylum montem impendere aiunt, quod memorant Scholiastes supra citatus, Plutarchus alibi, Antoninus Liberalis. Utramque poenam, et saxum impendens et dapes frustra appositas conjungant, aut ad alteram utram, prout res postulat, alludunt Philostratus V. A. III. 25. p. 115. 116. Vit. Sophist. I. 21, 1. p. 513. Aulestor Atridarum reditus apud Athenaeum VII. p. 281. B. Dion Chrysostom. Or. VI. p. 97. LXIV. p. 594. Greg. Nazianzen. in Muratorii Anecdotis, vol. V. p. 4. Nonnus ad Gregorii Stelit. II. 31. Suidas in v. Τάνταλος. Tzetzes Chiliad. V. 479. et seq. In Polygnotti pictura apud Pausaniam Phoc. X. 31. p. 876. erat Τάνταλος καὶ ἄλλα ἔχων ἡλγυνὰ, ὅπῃσ' Ὀμηρος ἐπ' αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς πρόσθεν οἱ

ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ,

καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρηγμένου λίθου
δεῖμα. Πολύγνωτος μὲν δῆλός ἐστιν
ἐπακολουθήσας τῷ Ἀρχιλόχου λό-
γῳ. Ἀρχιλόχος δ', οὐκ οἶδα, εἴτε
ἐδιδάχθη παρ' ἄλλων τὰ ἐς τὸν λί-
θον, εἴτε καὶ αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν
εἰσηνέγκατο.

Archilochum, Alcaeam,
Alcmana, Pindarum et Euri-
pidem sequuntur Plato Cra-
tylo, p. 52, 12. ed. Bas. sec.
262. D. Laemar. 1590. 395.
D. E. HSt. καὶ τελευτήσαντι ἐν
ᾧδου ἢ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου
σανταλεῖα, θαυμαστὴ ὡς συμφώνως
τῷ ὄνματι καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν. Hy-
perides apud Alexandrum in-
ter Aldi Rhetoras, T. I. p.
581. περὶ διασυρμού. καὶ ὁ αὐτὸς
ἐπὶ τῆς φρένης· τίς γὰρ ἐστιν αἰτία
αὕτη, εἰ Ταντάλου ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς
λίθος κρέμαται; Lege, τί γὰρ ἐστιν
ἄ. ἄ. Nempe Euthias, homo
sanctus et religiosus, Phrynen
meretricem impietatis ream
peregerat. Is, ut hinc ap-
paret, in oratione sua com-
munem locum de impiorum
apud inferos poenis copiose
tractaverat. Cui respondens
Hyperides ait: Quid tum

postea? Idcircone mortem
merita est Phryne, si Tan-
talo saxum impendit? Sed
Phrynae sua forma magis pro-
fuit, quam patroni eloquen-
tia. Plutarchus de Superstit.
T. II. p. 170. F. οὐκ οἶσται
θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισι-
δαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ
ἄκων· ἀποθανεῖν γὰρ φοβεῖται· καί
τοι γε, ὥσπερ ὁ Τάνταλος ὑπεκλῦ-
ναι τὸν λίθον ἐκαιορούμενον, οὔτω
καὶ οὗτος τὸν φόβον, ρῆς οὐχ ἤττον
ὑπ' αὐτοῦ πιεζόμενος, ἀγαπήσειεν
αὐν. Antipater Antholog. IV.
9, 3. p. 316. ed. HSt. apud
Brunck. T. II. p. 18. Τάνταλε,
καὶ σὲ γλῶσσαι διώλεσε, καὶ σὲα κόυ-
σαν· Χά μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ' ἐπὶ
δεῖμα λίθος. Hierocles in Aurea
Carmina, p. 90. ed. Need-
ham. ὁ ἀδικῶν οὐ βούλεται εἶναι
θεὸν, ἵνα μὴ τὸ δίδουσι δίκην, ὥσπερ-
εἰ τινα Ταντάλου λίθον, ἐκικρεμά-
μενον ἔχῃ· ὁ δὲ ἀδικούμενος βού-
λεται εἶναι θεὸν, ἵν' ἐπικουρίας ὦν
πέπονθε τύχῃ. Sopater apud
Stobaeum XLIV. p. 311, 47.
ἔνια δ' οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, φη-
σὶν Ἀριστοτέλης, οὐδ' εἰ, τὸ λεγέ-
μενον, Ταντάλου λίθον ἐπηρηγμένον
τις ἔχοι· ἀλλ' ὑπομαντέον πάντε

ὡ' στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
ἔριν, Θυέστη πόλεμον ὄντι συγγόνῳ

ἐτοίμως τῷ θεῶν κακῶς πρὸ τοῦ πα-
θεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ. Incer-
tus Auctor apud Suid. v. ἱπει-
δῆ, qui Pindarum imitatus esse
videtur, ἱπειδῆ τὸν Ταντάλου λι-
θον τῆς κεφαλῆς ἡπετιναξάμεθα.
Lucretius III. 993. *Nec miser
impedens magnum timet aëre
saxum, Tantalus, ut fama est,
cassa formidine torpens.* Cicero
de Fin. I. 18. *Accedit etiam
mors, quæ, quasi saxum Tan-
talo, semper impendit* Tusc.
Disp. IV. 16. *Quam vim mali
significantes poætæ, impendere
apud inferos saxum Tantalum fa-
ciunt.* Idem tamen ex poëta
in ejusdem operis I. 5. cita-
verat, *Mento summam aquam
attingens enectus Tantalus siti.*
Nescio, benevole lector, an
tuam patientiam hac nota le-
genda fatigaris, meam certe
scribenda fatigavi. Sin cri-
tici hisce deliciis nondum
satiatus es, perlege quæ
Guellius et Cerdanus ad Vir-
gil. Aen. VI, 602. Lambinus
ad Horat. Sat. I. 1, 68. et
Davisius ad posteriorem Ci-

ceronis locum collegerunt.
Tandem igitur desino, ne
putes me idem sponte fa-
cere, quod facit invitus Si-
sypus, qui *versat SAXUM
sudaus hircendo, neque proficit
hilum.*

6. κορυφῆς. κεφαλῆς Dion
Chrys. ex glossa.

8. Ἰstud μὲν, cui non respon-
det δὲ, innuit Electram parum
credulam esse. [Conf. Hoo-
geveen. Doctr. Partic. L. Gr.
p. 663. S.]

9. Hunc versum et Phoe-
niss. 778. citat Etymologus,
P. 477, 14. observans prio-
rem in ἴσος apud Tragicos et
Comicos semper corripi. Quod
de simplice ἴσος fere verum
est; compositum ἰσόθεος pri-
mam producit in Aeschyl.
Pers. 80. Corruptum videtur
ejusdem fragmentum apud
Brunckium in Lexico Sopho-
cleo: Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἴσον
οὐρανῷ.

12. στέμματα recte per ἔρικ
exponit Scholiastes, *) qui

*) [Male, ipso tamen Scholiasta auctore, vertit Hoogeveenus Doctr.
Partic. L. Gr. p. 273. cui fatale diadema carminans —. Obiter vi-

θέσθαι· τί τ' ἄρ' ἔρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ;
 ἔδαισε δ' οὖν νιν, τέκν' ἀποκτείνας, Ἀτρεΰς 15
 Ἀτρεΰς δέ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
 ὁ κλεινός, εἰ δὴ κλεινός, Ἀγαμέμνων ἔφυ,
 Μενελέως τε, Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπρ.
 γαμει δ' ὁ μὲν δὴ τὴν Θεοῖς στυγουμενήν
 Μενέλαος Ἑλένην· ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος 20
 ἐπίσημον εἰς Ἑλληνίας, Ἀγαμέμνων ἀνάξ.
 ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφουμεν ἐκ μιᾶς,
 Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἡλέκτρα τ' ἐγὼ,
 ἄρσιν τ' Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης,
 ἥ πόσιν ἀπείρω περιβαλοῦς ὑφάσματι 25
 ἔκτεινεν· ὧν δ' ἕκати, παρθένω λέγειν

et variam lectionem memorat Aldus; sed hunc Dorismum ἔρειν pro ἔριν. Male. Dea est tollunt plurimi MSS. nominatim tres Leidenses apud Valckenaerium ad Phoeniss. 11.

14. Hunc versum apud Lucianum in Amor. T. II. p. 457. 20. Μενελέως Ἑλένην Ald. mi-latentem editores non ani-nus numerose. Μενέλαος Paris. madvertere. Mox οὗ νιν men-unus, A. R. dose Aldus.

16. apud Julian. p. 254. B. 26. Attici dicunt Ἀθήνα, δαρδς, ἕκати, κυναγδς, ποδαγδς, notavit Wyttenbachius Epist. λοχαγδς, ξεναγδς, ὀπαδδς, per α, Crit. p. 33. non per η. Hanc regulam hic

18. ματρδς et hic et fere et alibi violavit Kingius, ut ubique in hac fabula dedit infra 55. δηρδν edidit, contra

deamus Theocritum Id. XXIV. 96. πολλὰ ἐπιβλαίνειν ἱστειμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. Corrigo ἱστειμένον. vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 383. Possis etiam ἱστειμένοι. vid. Sophocl. Oed. T. v. 3. (In Theocr. ibid. v. 98. lego τελέθει.) S.]

οὐ καλόν· ἔῷ τοῦτ' ἄσαφες ἐν κοινῷ σκοπεῖν.

Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;

πεῖθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἣ σφ' ἐγείνατο,

κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὐκλειαν φέρον. 30

ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ·

κἀγὼ μετέσχον, οἶα δὴ γυνή, φόνου,

Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν ξυγκατείργασται τάδε.

ἐντεῦθεν ἀγρία ξυντακεῖς νόσῳ νοσεῖ

τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις 35

MSS. et Eustath. in Il. v. p. γα praebet ad Il. i. 758, 44. 250, 38. Rom. 190, 4. Bas. Rom. 661, 21. Bas. Ex duo-Phrynichus a Valckenaerio bus MSS. dedit *παρθένα* pro laudatus: *κυνηγός*: τοῦτο τοῦνο- *παρθένον* Brunckius, bene com-μα οὕτω πως μεταχειρίζονται. οἱ parans huius fab. 108. Electr. μὲν τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως 950. Sic quoque Harl. et λέγουσι καὶ δωρίζουσι, τὸ ἢ εἰς α R. Mosq. A. D. Sed *παρθένον* μετατιθέντες, *κυναγός*. οἱ δὲ Ἀθη- Alexander Rhetor, p. 579. ναῖοι τετρασυλλάβως τε προσφέρουσι, ed. Ald. [*παρθένα* Cant. *Ex* καὶ τὸ ἢ φυλάττουσιν, οἷον *κυνηγέ-* *Addend.*]

της. Recte, opinor, *κυνηγέ-* *της* reliqui Hec. 1164. Atti- ci enim, quanquam dicunt Ἀθάνᾳ, non dicunt Ἀθαναία, sed Ἀθηναία. Sed si quis *κυ-* *ναγέτης* malit, non valde re- pugnem. Photius Lex. MS.

Ὀδαγός. διὰ τοῦ ἄλφα, οὐχ ὀδη- γός. Manet hic ibi Ἀθηνᾶ,

sed mendose, ut in Rheso

502, ubi MSS. Flor. et Par.

Ἀθάνης habent. In Sophocl.

Philoct. 135. Eustathius Ἀθᾶ-

29. *πεῖθει γ'* edidit Beckius. male. δὲ respondet τῷ μὲν prae- cedenti. *φέρων* ex MSS. Mus- gravius et Brunckius, et sic A. D. H. K. Aldus, *φέρων*. [*φέ-* *ρον* Cant. *Ex Addend.*]

35. οὐδὲ πεσὼν edidit Mus- gravius ex octo, ut ipse ait, MSS. sed suspicor in nume- ro erratum esse. Certe sic habent K. R. Sed licet opi- mum anapaestum haec lectio

κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχληατῇ
 μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
 Εὐμενίδας, αἱ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ
 ἔκτον δὲ δὴ τὸδ' ἡμᾶρ, ἐξότου σφαγαῖς
 θανούσα μήτηρ, πυρὶ κατ' ἡγνίσται δέμας,
 ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
 οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτὶ, χλανιδίων δ' ἔσω
 κρυφθεῖς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,
 ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δαμνίων ἄπο
 πηδᾶ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
 ἔδοξε δ' Ἀργεὶ τῶδε μὴδ' ἡμᾶς στέγαις,
 μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ
 μητροκτονούντας· κυρία δ' ἦδ' ἡμέρα,
 ἐν ἣ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
 εἰ χρεὶ θανεῖν νῶ λευσίμῳ πετρώματι,
 ἢ φαίσχανον θύξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
 ἐλπίδα δὲ δὴ τιν' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν,
 ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
 λιμένα δὲ Ναυπλίσειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,

40

45

50

offerat, recte tamen vulgatam librarij. Uno exemplo de,
 defendit Brunckius ex v. 152. fungar. Hel. 299, εἰς ξύμβολ'
 & δὲ quinque saltem MSS. ἐλθόντας, & φανερά μόνους ἂν ἦν.
 [οὐδὲ ex emendatione, δὲ pro Versum adeo immodulatum
 glossa suprascripto Cant. οὐδὲ ne Comicus quidem, nedum
 clare M. etiam ex emendatione Euripides scribere potuit, Le-
 ge, εἰς ξύμβολ' ἐλθόντας, & φανέρας
 ἂν μόνους ἂν ἦν. [θύξαντας M. N.
 Ex Addend.]

49. Edidit Ἀργεῖα Beckius,
 quo auctore, nescio.

54. Sic omnes MSS. et Eu-
 ormas saepissime obliterant stathius ad Il. A. p. 130, 9.

51. θύξαντας K. R. Duales

54. Sic omnes MSS. et Eu-

ormas saepissime obliterant stathius ad Il. A. p. 130, 9.

ἄκταῖσιν ὄρμεϊ, δαρὸν ἐκ Τροίας χέροναι 55
 ἄλαιοι πλαγχθεῖς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
 Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδῶν
 μετ' ἡμέραν στείχουσιν, ὧν ὑπ' Ἰλίου
 παῖδες τεθναῖσιν, ἐς πέτρων ἔλθῃ βολαῖς,
 πρὸϋπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστιν δ' ἔσθαι 60
 κλάουσ' ἀδελφὴν ζυμφορὰν τε δαμάτων.
 ἔχει δὲ δὴ τιν' ἀλγέων παραψυχὴν·
 ἦν γὰρ κατ' οἶκους ἔλιφ', ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει,
 παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν,

Rom. 98, 12. Bas. Sed Se-
 vini conjecturam probat Mus-
 gravius, recepit Brunckius,
 ἐκπερῶν. Et sane aliquando
 permutantur haec verba. In
 Leonidae epigrammate ἐξεπλή-
 γωσι citat Suidas v. ὀγδοήκοντα
 contra metrum pro ἐξέπερας.
 Sed rectum est ἐκπληρῶν. Ipse
 Musgravius citat Hel. 1590.
 Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου πο-
 δός. Ion. 1127. πανταχῇ γὰρ
 ἄσπερος Ζητῶν νιν ἐξέπλησα. Et
 hoc frustra sollicitatur. Di-
 citur quis id spatium explere,
 cujus varias partes oberrat.
 Tibullus I. 4, 69. Et tercen-
 tenas erroribus expleat urbes.

59. πετρῶν edd. accentu
 male posito. MSS. recte πέτρων.
 Mox κλάουσ' pro κληῖουσ' dedi.

62. παραψυχὴ penultimam
 corripit, utpote ab aoristo se-
 cundo deductum. Eadem est
 ratio in διατρίβῃ, a διατρίβῃ.

64. Cur N finale in ἐπέκλω-
 σεν v. 12. et similibus addi-
 derim, nemo nisi qui com-
 muni sensu plane careat, re-
 quiret. Sed erunt fortasse
 nonnulli, qui minus necessa-
 rio hoc factum arbitraturi sint
 in παρέδωκεν. Rationes igitur
 semel exponam, nunquam
 posthac monituras. Quan-
 quam enim saepe syllabas na-
 tura breves positione produ-
 cunt Tragici, longe liben-
 tius corripunt, adeo ut tria
 prope exempla correptarum
 invenias, ubi unum modum
 exstet productarum. Sed hoc

Μενέλαος, ἀγαγὼν Ἑρμῖόνην Σπάρτης ἄπο, 65
ταύτῃ γέγηθε καὶ πιλῆθεται κακῶν.

Βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἦκονθ', ὡς τρά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσφenoῦς
ζώμης ὀχούμεθ', ἦν τι μὴ κείνου πάρα
σωθῶμεν ἄπορον χρεῖμα δυστυχῶν δόμος. 70

genus licentiae, in verbis scilicet non compositis, quae τέκνον, πατὴρ, ceteris longe frequentius est. Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in πολὺ χρεος Andr. 2. Eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in ἐπέκλασεν sup. 12. κεκλήσθαι Sophocl. Elect. 366. Rarior adhuc licentia est, ubi praepositio verbo jungitur, ut in ἐπὶ τροποι Phoen. 600. Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producat. Ineptus esset, quicumque ad MSS. in tali causa provocaret, cum nulla sit eorum auctoritas; id solum deprecor, ne quis contra hanc regulam eorum testi-

monio abutatur; MSS. enim neque alter alteri consentiunt, neque idem MS. sibi ipse per omnia constat. Quod si ea, quae disputavi, vera sunt, planum est, in fine vocis addendam esse literam, quam addidi,

67. εἴσοδον Ald. Versum praecedentem compara cum Hec. 283,

68. 69. δεμεῖν sive ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἐγκύρας dicunt Graeci, ut in notissima Demosthenis sententia, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς δεμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi subaudiendum ἐγκύρας monet Harpocration. Et cum spes aptissime per ancoram significetur, facillima translatione dicunt, ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, unde in proverbium abiit. Aristoph. Eq. 1241. Λεπτὴ τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἣς ὀχούμεθα. Idem apud Athen. XII. p. 551. C. ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ', ἥρα, quod

ΕΛΕΝΗ.

ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε καγαμέμνονος,
 παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρέονου,
 πῶς, ὦ τάλαινα, σύ τε κασίγνητός τε σὸς
 τλήμων Ὀρέστης, μητρὸς ὅδε. Φονεὺς ἔφου;

male in ὀχεῖθ' mutat Brunckius T. III. p. 231. quam idem fecerat H. Stephanus Thes. T. II. p. 1580. Plato Legg. III. p. 229, 41. ed. Ald. 537, 47. Bas. sec. 818. D. Francf. 699. B. H. t. 594. C. Iugd. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχοῦμενοι ταύτης. Plutarch. T. II. p. 1103. E. καὶ τοι νεῶς μὲν ἐκπεσῶν διαλυθείσης ἐπ' ἐλπίδος ἐχέεται τινος, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηρόμενος. Quae frustra in versus redigere conatur Valckenaerius Diatrib. p. 240. Phrasin variavit Noster, dicendo ἄσθενους βώμης pro ἐλπίδος λεπτῆς, quod non minus commode metrum admisisset. Sed amat proverbialia paullum mutare Euripides, ut infra 885. Ἄσθενής βώμη iterum occurrit Heraclid. 649. Hel. 285. Ἄγκυρα δὴ μου τὰς τύχας ὥχει μόνη.

73. 74. Horum versuum sententia facilis, constructio

impedita. Heathius ex Scholiaste ἔχει pro ἔφου. Sed vix puto Scholiasten ita legisse; tantum exponit ἔφου per ἔφουτα, et hoc per ἔχετε. Exempla phraseos, πῶς εἶμι, attulit Musgravius, sed ex minus probatis auctoribus, Luciano, Aeliano, Juliano. Addit Scholiastes: ἀγνοοῦντές τινες τὸ ὅδε ἀντὶ τοῦ ὅστις φασίν. ἔστι δὲ ὅδε διὰ μέσου δεικτικόν. Fortasse illi ὅς legerunt. Nihil sane melius video, quam ut ita legatur, et haec sit constructio, πῶς (ἔστε vel ἔχετε) σύ τε κασίγνητός τε σὸς Ὀρέστης, ὅς ἔφου μητρὸς φονεὺς; Quod ad πῶς attinet, similiter adhibetur Cycl. 206. Πῶς μοι κατ' ἀγῆρα νεύονα βλαστήματα, ἥ πρὸς γε μαστοῖς εἰσὶ; Postquam haec scripseram, contuli MS. Harl. 6300. tres priores fabulas completentem, recentissimum quidem, non tamen contemnendum. Hunc posthac vocabo J. Hic supra 26. παρθένη, 30.

προσφθίγμασιν γὰρ οὐ μιᾶίνομαι σέθεν,
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἀμαρτίαν.

75

καί τοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς, ἣν, ἔπει πρὸς Ἴλιον
ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ' αἰιάζω τύχας.

80

ΗΛ. Ἐλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν, ἄγε παροῦσ' ὄρᾳς,
ἐν ξυμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνωνος γόνον;
ἐγὼ μὲν αὖπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ οὗτος οὐνεκα σμικρᾷς πνοῆς,
θάσσω· τὰ τούτου δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά.
σὺ δ' ἡ μακαρία, μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις

85

φέρον, deinde 35. ὁ δὲ in textu, ὅς suprascriptum, quod omnes MSS. ἂν ex Reiskii utrum pro glossane sit, an conjectura edidit Brunckius. pro varia lectione, paullum Sed cum in hac formula par- dubito. Eodem modo in 74. ticularum istam admissam non supra ὁδὲ habet ὅς, de quo ea- meminerim, deleui. Mox dem nascitur quaestio. Ad- ἡγε pro ἄγε Kingius edidit ex versari videtur Scholiastes mo- R. quod ideo notavi, ne quis, do citatus. Sed is, si in co- regulam nostram de anapae- dice quoquam ὅς suprascri- stis impugnaturus, codicum ptum vidisset, facile pro in- auctoritatem desideret. In- terpretamento capere potuis- fra 526. Sophocl. Oed. C. set, licet revera esset varians 1209.

79. ὅπως δ' ἔπλευσα Ald. et tu, ὅς suprascriptum, quod omnes MSS. ἂν ex Reiskii utrum pro glossane sit, an conjectura edidit Brunckius. pro varia lectione, paullum Sed cum in hac formula par- dubito. Eodem modo in 74. ticularum istam admissam non supra ὁδὲ habet ὅς, de quo ea- meminerim, deleui. Mox dem nascitur quaestio. Ad- ἡγε pro ἄγε Kingius edidit ex versari videtur Scholiastes mo- R. quod ideo notavi, ne quis, do citatus. Sed is, si in co- regulam nostram de anapae- dice quoquam ὅς suprascri- stis impugnaturus, codicum ptum vidisset, facile pro in- auctoritatem desideret. In- terpretamento capere potuis- fra 526. Sophocl. Oed. C. set, licet revera esset varians 1209.

86. σὺ δ' ἡ μακαρία. Ald. Recte Dawesius σὺ δ' ἡ, quod con- firmant tres Musgravii MSS. unus Brunckii ex correctione faciet non solum patiente, sed et K. Mirum est Musgravio etiam approbante me. hanc lectionem displicuisse,

ἦκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.

ΕΛ. πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὄδε;

ΗΛ. ἐξ οὐπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν.

ΕΛ. ὦ μέλεος, ἡ τεκοῦσά θ', ὡς διάλετο. 90

ΗΛ. οὕτως ἔχει τὰδ', ὥστ' ἀπείρηκεν κακοῖς.

ΕΛ. πρὸς θεῶν· πιθοῖ' ἂν δῆτά μοι τι, παρθένε;

ΗΛ. ὡς ἀσχολός γε συγγόνου προσεδρία.

ΕΛ. βούλει τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;

ΗΛ. μητρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν; 95

ΕΛ. κόμης ἀπαρχὰς καὶ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.

ΗΛ. σοὶ δ' ουχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλων στείχειν τάφον;

ΕΛ. δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.

ΗΛ. ὁψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχυρῶς δόμους.

qui ἢ substituit, et 88. sine ratiani? quibus ipse meique Ante
causa addi in vult. Latrem proprium escor.

91. ἀπειρήν' in Ald. Syllabas

87. Pro ἦκετον dat ἦκεις Eustathius ad Il. A. p. 146, 12. Elestra enim sua
stathius ad Il. A. p. 146, 12. mala parvi pendit, neque ea
κ. 809, 37. Od. τ. 1856, 14. memorat, nisi quatenus ex fra-
(110, 28. 730, 47. 683, 19. tris morbo oriuntur. Deinde
ed. Bas.) in postremo loco ad- Graeci non dicunt, ἀπειρημένοι,
dens, ὅπερ ἀστειῶς ἢ Ἡλέκτρα ἐκεί ἀπειπῶν ἐν κακοῖς, sed sine prae-
περὶ Ἑλένης φησί. Sane nume- positione, ut Hec. 936. ἀπειπὼν
ri suavius ad aures accidunt, ἄλγει. Alia ratio est loci An-
et structura tum apud Grae- drom. 87.

eos, tum apud Latinos usita-
ta est. Noster apud Aeschi-
nem c. Timarch. p. 154, 11.
ed. Reisk. κ' ἐγὼ μὲν οὕτω, καὶ στίχ

ἔστ' ἄνθρωπος σοφός, λογίζομαι τὰ λη-

θές. Quis non meminit He-

94. βούλει omnes fere MSS.

et Schol. pro βούλει.

97. φίλων pro φίλον Brunck.

ex membr.

- ΕΛ. ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δ' ἐμοὶ λέγεις. 100
 ΗΛ. αἰδῶς δὲ δὴ τίς σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει;
 ΕΛ. δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίου νεκρῶν.
 ΗΛ. δεινὸν γάρ· Ἄργεε τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
 ΕΛ. σύ νυν χάριν μοι, τὸν φόβον λύσασα, δός.
 ΗΛ. οὐκ ἂν δυνάϊμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον. 105
 ΕΛ. αἰσχρὸν γε μὲν τοι προσπόλους φέρειν τάδε.
 ΗΛ. τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
 ΕΛ. εἰς ὄχλον ἔρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
 ΗΛ. καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυῖα τροφάς.
 ΕΛ. καλῶς ἔλεξας, πείδομαί τε σοὶ, κόρη, 110
 καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
 ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
 καὶ λάβε χοάς τάσδ' ἐν χερσὶν, κόμας τ' ἐμάς·
 ἐλθοῦσα δ' ἄμφι τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
 μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνώπον τ' ἄχνην, 115
 καὶ στάσ' ἐπ' ἄκρου χώματος λέξον τάδε·

100. Sic Ald. et plerique MSS. ἔλεγξας Reiskius, quod admit Brunckius. Deinde φιλ' ὡς ἐμοὶ legit Musgrav. Ex MS. sui lectione φίλα δὲ, φίλια δὲ edidit Brunckius. Si quid mutandum, legerim, ὀρθῶς γὰρ λέξας σὺ φίλως ἐμοὶ λέγεις.

101. σ' addunt Brunckii membr. Aug. 2. Mosq. A. Harl. J. [τίς σ' N. Ex Addend.]

106. πρόσπολον Ald. sed pluralem multī MSS. et R. a prima manu, πρόσπολον ex emendatione. [προσπόλους Cant. M. N. Ex Addend.]

110. καλῶς pro ὀρθῶς tres MSS. apud Valckenaer. ad Hippot. 715. Mosq. A. ὀρθῶς et hic et 100. J. et καλῶς superscriptum, de quo rursus dubitandi materia suppetit.

115. οἰνωπόν τ' ἄ. Ald. Alterum MSS.

Ἑλένη σ' ἀδελφὴν ταῖσδε δαρεῖται χοαῖς,
 φόβῳ προσελθεῖν μνήμα τόν, ταρβοῦσά τε
 Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῇ δ' ἄνωγέ νιν
 ἔμοί τε καὶ σοὶ καὶ πόσει γνῶμην ἔχειν,
 τοῖν τ' ἀθλίῳν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσεν θεός.
 αἰ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμέ,
 ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα.
 ἴθ', ὦ τέκνον μοι σπεῦδε, καὶ χοαῖς τάφῳ
 δοῦς, ὥς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.

120

125

ΗΛ. ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἰ κακόν,
 σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
 ἴδετε γὰρ ὅκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας,
 σφώζουσα κάλλος· ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή.
 θεοὶ σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας,
 καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
 αἰ δ' αὖ πάρεσαι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
 φίλαι ξυνωδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
 τόνδ' ἡσυχάζοντ', ὅμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμόν
 δακρυόις, ἀδελφὸν ὅταν ὀρῶ μεμνηότα.
 ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχω ποδὶ
 χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μὴδ' ἔστω κτύπος.

130

135

122. ἐμὴν Ald. ἐμὴ A. P. R. Schol. et MS. Cantabrig. unde Quod cum alios quoque exhibere nihil dubitem, reposui. communicavit amicus. Mox [ἐμὴ M. N. Ex Addend.] ἔστιν ἡ π. γ. edidit Kingius,

128. ἴδετε παρ'—ἀπέθριξε. forte ex MS. quanquam id in ἴδετε Schol. ad Aesch. Agam. nullo vidi. Sic tamen citat 545. Harl. γὰρ est ex conjectu. Plutarchus in Vitis, si memini; ra Duportii. ἀπέθρισεν Harl. J. sed facile ibi omitti potuit.

Euripid. Porson. I.

I

Φιλία γὰρ ἡ σὴ πρῆμενῆς μὲν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι ζυμφορὰ γενήσεται.

σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἔχνος ἀρβύλης στροφῆά. 140
τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.

140. xo. σῖγα, σῖγα contra metrum Ald. et infra 180. Vs. 145. ΗΛ. Ald. Pro λεπτὸν varia lectio in Scholiis et in P. λευκόν; sic et Dionysius Hal. in edd. sed in MSS. λεπτόν. Λεπτὸν quoque Laërtius VII. 172. quod argumento ejus melius convenit, licet Illustris, Laërtium exscribens, λευκόν habeat; λευκόν tamen magis poëticum videtur, ut infra λευκὸν ὄνυχον 950. Si hoc legis, σῖγα, σῖγα jungendum est cum τίθετε; si λεπτὸν praeferas, σῖγα, σῖγα sententiam per se absolvit.

141. τιθεῖτε Ald. et MSS. ψοφεῖτε pro κτυπεῖτε MS. Leid. apud Valckenaerium ad Phoeniss. 1371. MS. Cott. Scholiastes Nicandri Ther. 424. Sed aliud hic restat observandum. Cum enim versus hic forte fortuna iambicus esse videretur, viri docti parem reddere antitheticum 154. certatim anniti. πολεῖν pro τίνα Kingius bis ex opusculo suo, quod ex

Triclinii interpolatione profectum videtur. τίν' ἂν τ. ε. τίν' ἤδη ε. Musgravius. τύχαν τίν' ἂν λέγοιμι Brunckius ex conjectura edidit. Sed in hoc bis peccavit. Multo enim minori molimine poterat, neque ordine, neque verbo mutato, τίν' ἂν τ. εἴποιμι. Sed profecto legendum τίθετε, et versus est trochaicus trimeter catalecticus, ab aliis acephalos iambicus vocatus. Hephaest. p. 19. Nec me fugit, Brunckium pluribus in locis Sophoclis et Aristophanis τιθεῖς, ξυνιεῖς, et similes barbarismos aut reliquisse aut intulisse.

Attici dicebant τιθημι, τιθης, τιθησι. Ubicunque τιθεῖς legitur, legitur ex errore scribarum ει et η permutantium. Exempla proferri debebant, ubi, versu cogente, τιθεῖ, τιθεῖ, τιθεῖμεν, τιθεῖτε. Attici adhibuerint. Unde enim fit, ut haec forma, tam metro commoda, nusquam fere occurrat, nisi ubi metro sit prorsus inutilis? At enim,

ἀπὸ προβαῖτ' ἐκεῖσ',
 ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

ΧΟΡΟΣ.

ἰδὺν πείθομαι.

ΗΛ. ἃ ἃ σύριγγος ὡς πνοιά 145
 λεπτοῦ δόνακος, ὧ φίλα, φώνει μοι.
 ΧΟ. ἰδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
 φέρω βοάν. ΗΛ. ναὶ οὕτω

Inquit, τίθῃ habet Eurípides ter monebo, φοβεῖτε, quod Cycl. 526. Ὅπου τιθεῖτε, ἐν 948 recte servat Nicandri Scholia-
 ἐστὶν εὐπετής. Μεθεῖτε bis ha- stes in Aldina utraque, in edd.
 bet Aristophanes Ran. 1337. quibusdam, Coloniensi certe
 1346. quod ex pristina verbi anni 1530, mutatum esse in
 forma ἔω deductum est. Verum κτυπεῖτε.

in priore loco legendum τιθεῖ,
 quam constructionem, suppres-
 so ἂν, amant Tragici. Electr.
 978. Ὅπου δ' Ἀπέλλων σκαίδῃ ἢ,
 τίνες σοφοί; Sophocles apud
 Plutarch. T. II. p. 34. A. 767.
 A. Ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἡμ-
 φιδέξιος. Aristophanis loca

fortasse jure omisissem; sed
 he quid intactum, quod ad
 rem pertinere videatur, re-
 linquam, lege utrobique Με-
 θεθε, in media voce, quae
 longe aptior, ut λαβομένη
 1332. μεθεσθον 1333. ἐχόμε-
 θα 1334. λάβειθε 1343. Obi-

143. Kingius ex K. λέχουε.
 Sed hoc si vitium est, emendari
 debet 159, ut socio suo 146
 respondeat. [ἐκπρόσθι μοι κοίτας
 M. et sic voluit Cant. ἐκπρόσθι
 κοίτας N. Ex Addend.]

145. ὅπως πνοὰ Ald. et MSS.
 ὡς πνοὰ dedi partim ex con-
 jectura Kingii. Mox ὑπόροφον
 primum in ὑποφόνον mutatum
 voluit, deinde vulgatum de-
 fendit Musgravius. Sensus vi-
 detur esse: Edo vocem, qualis
 est submissior calami sonus.

κάταγε, κάταγε· πρόσθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι· λόγον ἀπόδος ἐφ' ὃ, τι 150
χρέος ἐμόλετέ ποτε.

χρόνια γὰρ πεσὼν ὃδ' εὐνάζεται.

ΧΟ. πῶς ἔχει; λόγου μετὰδος, ὦ φίλα. ἀντιστρ. ἀ.

ΗΛ. τίνα τύχαν εἶπω; τίνας δὲ συμφοράς;
ἔτι μὲν ἐμπνέει, 155
βραχὺ δ' ἀναστένει.

ΧΟ. τί φῆς; ὦ τάλας.

ΗΛ. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις
ὑπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν.

ΧΟ. μέλεος ἐχθίστων θεόθεν ἐργ- 160
μάτων· τάλας Φεῦ μόχθων.

ΗΛ. ἄ ἄ ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν
ἔλακεν ἀπόφονον, ὅτ' ἐπὶ τρίποδι

Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
φόνον ὃ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. 165

ΧΟ. ὄραῖς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας. στροφή β'.

ΗΛ. δύ νιν, τάλαινα, θῶν-

154. τίνα δὲ συμφορὰν Ald. et proponit Musgravius, quarum
MSS. In numeris permutan- nulla probanda videtur.

fabula 3. 97. 106. Phoeniss.
1374. τίν' εἶπω μῦθον ἢ τίνα λó-

γον in plerisque edd. In hac
ipsa voce variatur supra 61,

ubi συμφορὰς dant Ed. Kingii,
Schol. Mosq. D. marg. Harl.

et J. Vide etiam Med. 1242.

Mox 156 plures conjecturas

159. χάριν pro χαρὰν membr.
var. lect.

160. 161. ὦ μέλεος et ὦ τά-
λας Ald. ὦ deleuit Kingius ex
MSS. et infra 183.

167. σὺ γὰρ νιν, ὦ τάλαινα.
Ald. et MSS. Delevi γὰρ et ὦ.

In v. 169. νιν post σὺν omittunt

ξασ' ἔβαλες ἐξ ὕπνου.

ΧΟ. εὔδεν μὲν οὖν ἔδοξα.

ΗΛ. οὐκ ἀφ' ἡμῶν, οὐκ ἀπ' οἴκων 170
παλιν ἀνὰ, μεθεμένα κτύπου,
πόδα σὸν εἰλίξεις.

ΧΟ. ὑπνώσσει. ΗΛ. λέγεις εὔ.

ΧΟ. πότνια, πότνια νύξ, στροφή γ'.
ὑπνοδότεια τῶν πολυπόνων βροτῶν, 175
Ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε μόλε κατάπτερος
Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον·
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπὸ τε συμφορᾶς
διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.

ΗΛ. κτύπον ἡγάγετ'. ΧΟ. οὐχί. ΗΛ. σῖγα, 180
σῖγα φυλασσομένα στόματος
ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος ἥ-

συχον ὕπνου χαράν παρῆξεις φίλα.

ΧΟ. θρόει· τίς κακῶν τελευτὰ μένει; ἀντιστρ. β'.

ΗΛ. θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ'; οὐδὲ 185
γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.

ΧΟ. πρόδηλος ἄρ' ὁ πότμος.

plures MSS. Deinde trans- Kingius. [et sic fere Cant.
posui clausulas πόδα σὸν εἰλίξεις, M. N. Ex Addend.]
et μεθεμένα κτύπου. 185. ἄλλο γ' εἶπω Ald. εἶπας

173. ὑπνώσει Ald. Duplicant Mosq. D. εἶπω aut γ' εἶπω omit-
membranae. tunt plures MSS. a manu re-

177. τὸν Ἀγαμεμνόνιον Ald. centiori addit R. Delevit Kin-
et plerique MSS. ἐπὶ γόνον Aug. gius, qui et ἐξ 168 delerat,
I. apud Brunckium. et 186 ἴσχει πόθον ediderat.

179. διοιχόμεθα διοιχόμεθα [γ' εἶπω omittit N. εἶπω Cant.
Ald. quod ex MSS. mutavit M. Ex Addend.]

ΗΛ. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
μέλεον ἀπόφονον αἶμα δούε
πατροφόνου ματρός. 190

ΧΟ. δίκας μὲν, καλῶς δ' οὐ.

ΗΛ. ἔθανες, ἔθανες, ὦ ἀντιστρ. γ.
φεκομένα με μάτερ, ἀπὸ δ' ὠλεσας
πατέρας τέκνα πε τάδε σέθεν ἀφ' αἵματος.
ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσονέκυ. 195

σύ τε γάρ ἐν νεκροῖς τό, τ' ἐμὸν οἴχεται
πλέον βίотου μέρος ἐν
στοναχῇσί τε καὶ γόοισι,
δάκρυσί τ' ἐννυχίοις ἄγαμος,
ἐπιδ', ἄτεκνος ἄτε βίотον αἰ 200
μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἔλκω χρόνον.

ΧΟ. ὄρας παροῦσα παρθέν' Ἠλέκτρα πέλας,
μὴ κατθανῶν σε σύγγονος λέληθ' ὁδε,
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ

190. ματέρος Ald. cum MSS.
quibusdam, et mox δίκαια, sed
δίκας K.

192. ἔκανες ἔθανες Ald. R.
ἔκανες ἔκανες ex conjectura Reis-
kii dedit Brunckius. ἔθανες ἔθα-
νες Harl. quem sequor. [ἔκανες
ἔθανες Cant. M. N. Ex Addend.]

196. εἰ γάρ τ' Ald. sed τὴ
τ' ἐμὸν cum meliori parte MSS.
τὴ δ' ἐμὸν ex membr. Brunck.
qui caver nihil acrius, quam
ne τε post οὔτε aut τε sequa-
tur.

197. βίου τὸ πλέον Ald: et
MSS.

195. ἰσονέκυα dedi pro ἰσονέ-
κυα, quod duabus de causis
depravari potuit,

200. ἐπιδ' Ald. ἐπιδ' multi
MSS.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου, 205.

ὥς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.

ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὥς εἰ σοφῇ,

καὶ τοῖσι δυστυχουῖσιν εὐκταία θεός.

πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;

ἀμνημονῶ γάρ τῶν πρὶν, ἀπρὸ λειφθεῖς φρενῶν. 210.

ΗΛ. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ἠΰφρανας εἰς ὕπνον πεσών.

βούλει θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας;

ΟΡ. λαβοῦ λαβρῷ δῆτ', ἐκ δ' ὁμορξον ἀθλίου

στομάτος ἀφρώδη πέλανον, ὁμμάτων τ' ἐμῶν.

ΗΛ. ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδύ, κούκ ἀναίνομαι 215.

ἀδελφ' ἀδελφῆ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.

ΟΡ. ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρά, καὶ χμῶδη κόμην

ἄφελε προσώπῳ· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόρυς.

206. ἐν δέοντί τε quidam Ut scias, quanta crux librariis
MSS. et Stobaeus p. 419. fuerit hoc nomen πλευρῶν, loca
Si quid mutandum, malo: ἐν quaedam, prout in Aldina edi-
δέοντι γάρ. Med. 1288. καὶ ta sunt, exscribam. Orest. 790.
πρὸς θεῶν ἡρῆζατ'. ἐν δέοντι γάρ. Περιβαλὼν πλευροῖς ἡμῶσι πλευρᾶν

209. πόθεν, πότ' male edd. In Phaethonis fragmento apud
pleraeque. ποτ' tantum for- Longinum, Πλήξας δὲ πλευρὰν πε-
tius interrogat, non diversam roφθέρων ὀχημάτων, MS. Par. recte
quaestionem facit, ut ποῖ ποῦ In πλευρᾷ. Vide ad Hec. 820.

214. De πέλανος Harpocra- tion, hunc locum citans.

217. πλευροῖσι πλευρὰ καὶ 218. νόσῳ pro κόρυς Kingii
καὶ χμῶδη Ald. πλευρῆς πλευρᾶν R. Schol. et P.

ΗΛ. ὦ βοστρέχων πινῶδες ἄθλιον κάρκα,

ὡς ἠγρίωται διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.

320

ΟΡ. κλινόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν ἀνῆ νόσος

μανιάς μ', ἀναρξρός εἰμι, καὶ σθενῶ μέλη,

ΗΛ. ἰδοὺ φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον,

ἀνιαρὸν ὃν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.

ΟΡ. αὖθις μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας,

225

ΧΟ. δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο,

ΗΛ. ἦ καὶ πὶ γαίης ἀρμόσαι πόδας θέλεις,

χρόνιον ἔχνος θεῖς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

219. Intellige *ἐνικα* ante *βοστρέχων*. Frustra enallagen cogitat Brunckius post Scholiasten et Kingium. Versus a Schol. laudatus est Apollonii Rhod. II. 200. *πίνω δὲ οἱ πύλας* *χρῶς ἔσκληναι*. Ibi est *τέ* et *ἀστέλιος*, illud pejus, hoc non melius.

221. Ald. *ὅταν μ' ἀνῆ νόσος* *μανίας*. Delet μ' Heathius, recte repugnante Brunckio. Ipse in versum proximum transposui. Praeterea ex Scholiastae auctoritate accentum in *μανίας* mutavi, et ex substantivo adjectivum feci. *μανιάσιν νόσοις* Sophocl. Aj. 59. *μανιάσιν λυσήμει* mox 264. *λύσας μανιάδας* 320. *λύσση μαινὰς* fragm. apud Stobaeum Grot. p. 241.

222. Pro *μέλη* habent *δέμας* H. J. Aug. 2. Difficile est eligere. In alterum desinit versus 216, in alterum 225. 223. *τι* ed. King. ex MSS, quibusdam.

224. Utrumque junxit Euenus Parius apud Plutarch. T. II. p. 1102. B. *πάν γὰρ ἀναγκαῖον* *πεῖρ γμ' ἀνιερὸν ἔφν*. De metro vocis *ἀνιερὸς* vide ad Phoen. 1353.

228. Hanc sententiam, non semper veram, intra artiores fines contrahit Herc. F. 1295. *κεκλημένω δὲ φωτὶ μακρὶον ποτὶ*, *αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν*. Ridet Comicus anonymus (forte Anaxandrides) apud Scholiasten, ita legendus ope MS. Augustani apud Valckenaer, Diatr. p. 229, *ὁ πρῶτος ἔπει*,

ΟΡ. μάλιστα· δόξαν γὰρ τὸδ' ὑγείας ἔχει.

κρείσσον δὲ τὸ δοκεῖν, καὶν ἀληθείας ἀπῆ. 230

ΗΛ. ἄκουε δὴ νυν, ὦ κασίγνητον κάρω,

ἕως ἑῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἑριννύες.

ΟΡ. λέξεις τι καινόν; κεί μὲν εὖ, χάρω φέρεις·

μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, οὐχ ὑγι-
αινε, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπον
Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐκ δ' ἀλουσίας
ὑδωρ, καὶ τᾶλλα δὴ τοιαῦτ'· ἂν
δ' ἐκ πλουσίου Πτωχὸς γένηται, με-
ταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' αὖ. "ὦστ' οὐχί
πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκὺ. Εο-
dem respicit Antiphanes apud
Athenaeum X. p. 446. Α. Ἐ-
τροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδὺ
τοὶ ἔστιν μεταβολὴ παντὸς ἔργου
πλὴν ἐνός, Levem errorem
commisit vir summus, quod
locum ex Hercule petatum ad
incertam fabulam rettulerit.
Pro γλυκὺ Harl. ἡδὺ et paullo
ante κἀνακύβηται, Sed si omnes
librariorum errores persequi
velim, magnae molis volumen
conficiam. Plus centies etiam
extra melicā metrum pessun-
dat R.

229. ὑγείας Ald. Stob. et sic,
vel ὑγίας, omnes, quod sciam,
MSS. praeter K. solenni vitio,
quod male revocavit Brunckius,
eumque securus Beckius, Nun-
quam Attici ὑγεία usurparunt,

Quis moretur librariorum, qui
in versus comici initio Πλουτὸν,
ὑγείαν reliquerint? Facillime
vocalis ante cognatam di-
phthongum elapsa est. Et cur
tandem prima in ὑγεία produ-
catur, quae in ὑγεία semper
corripiatur? Idem accidit in
ταμειῶν, quod in ταμειῶν con-
tractum est damno metri apud
Harpocration, v, Κτησίου Διδε.
Diphilus apud Stobaeum: κέρη
καλαπτόμεθα ταμείου πικρῶ.
Sed recentiores tandem ὑγεία,
ταμειῶν et scripsere et pro-
nunciavere, Recte Moeris;
Ἑγεία, Ἀττικῶς. ὑγεία, Ἑλληνι-
κῶς. Si Orpheus cura dignus
sit, lege ἡπιδχεῖρ' ὑγείαν in ex-
emplo posteriore apud Pier-
sonum, ὑγείας recte Schol.
Sententiam autem partim mu-
tasse videtur Vir doctissimus;
in Gnomicis enim Poëtis p,
243. pro Aldino ὑγεία cum
Grotio ὑγεία reposuit.

232. ἕως ε' ἑῶσιν Brunck,
sine causa,

εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἄλκις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.

ΗΛ. Μενέλαος ἦκει, σοῦ κασίγνητος πατὴρς, 235

ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.

ΟΡ. πῶς εἶπας; ἦκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς,

ἀνὴρ ὁμογενὴς καὶ χάριτας ἔχων πατρός;

ΗΛ. ἦκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,

Ἐλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχεῶν. 240

ΟΡ. εἰ μάνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν.

εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἦκει μέγα.

ΗΛ. ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἂν Ἑλλάδα,

ΟΡ. σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ, 245

καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρονεῖ τάδε.

ΗΛ. οἶμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταρασσεται,
ταχύς δὲ μετέθου λύσσαν, ἀρετίᾳ φρονῶν.

236. Ναυπλίη Ald. Ναυπλίη rentur; quemque amplecten-
membr. et P. ut 466. tur, sat scio, Graiae gentis

245. Sic Ald. MSS. et Stob. decora, Ammonius et Inver-
Ecl. Eth. p. 97. ed. Canter. mīzius. Καὶ μὴ μόνον φρονεῖ,
Sed σύ τοι Plurarch. T. II. ἀλλὰ καὶ πρᾶσσε τάδε,

p. 88. C. Mox φρονεῖ pro λέγε 248, ταχὺ Ald. ταχὺ; pleri-
habent Stobaei codices; recte que MSS. et Diog. Laërtius
tamen vertit Canterus, loquere; VII, 182. Ex eodem sumsi

„ἄλκις pro φρονεῖ posui,“ inquit
Grotius, „conjectura ductus; quanquam non multum refert;

„nam sequitur φρονεῖ,“ Sed illud tamen elegantius vide-
cum πρᾶττα pro φρονεῖ det Harl. tur, μετέθου λύσσαν male solli-

ex ejus et Stobaei conjunctio- citat Arnaldus, ut metrum
ne bellissimus exsurgit versus, conjectura sua λύσσαν corrupt-

quem Clericus, Reiskius, Tril- pat. καθαῖον θεμένη νδον in Sco-
lerus, si viverent, amplecte- lio apud Athenaeum XV. p.

ΟΡ. ὦ μήτερ, ἱκετεύω σε, μὴ ᾽πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας· 250

αὗται γάρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

ΗΛ. μὲν, ὦ παλαίπωρ, ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις,
ὄρα's γὰρ οὐδὲν ὦν δοκεῖς σάφ' εἶδέναι.

ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέραι, δειναὶ θεαί. 255

ΗΛ. οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμήν
σχήσω σε πηδᾶν δυστυχῇ πηδήματα.

ΟΡ. μέθες· μί' οὔσα τῶν ἐμῶν Ἐρινύων,
μέσον μ' ὀχμάξεις, ὥς βάλης εἰς Τάρταρον.

ΗΛ. οἱ ἐγὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω, 260
ἐπεὶ τὸ θεῶν δυσμενὲς κεκτήμεθα;

ΟΡ. δὸς τόξα μοι κερουλκά, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἴπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεάς,
εἰ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.

695. C. θέμενος ἀγναμπτον νόον 252. Libanius suo vel li-
Aeschyl. Prom. 163, μετέδου brarii errore T. I. p. 460. D.
λύσαν igitur significat: *Insa-* Καὶ πρὸς ἑαυτὸν Δισχύλου λέγου
miam sanitatem mutasti, structura πολλάκις, Μέν', ὦ παλαίπωρ, ἀτρέ-
Horatio familiari. Verum vi- μα σοῖς ἐν δεμνίοις. Cum in
dit Heathius, quem Arnaldum MSS. quibusdam ἀτρέμας scri-
mirum est non castigasse pro- ptum esset, corrector metri
pter spondeum in quarta iam- peritus in K. dedit ἀτρέμας ἐν
bici sede. 255. ἱέραι Ald. et MSS. sed
249. Hunc et duo sequen- ἱέραι Kingius ex K.
tes ubi citat Longinus XV. 262. Vide Praef. ad Hec.
laudat Toupins Alexin Athe- p. X.
naei VIII. p. 339. D. ὦ μήτερ,
ἱκετεύω σε, μὴ ᾽πίσειέ μοι τὴν Μισγό- 264. Male comparat Mus-
δαν· οὐ γὰρ κισσαρῶδες εἴμ' ἐγώ, gravius τέκνον φίλε, τέκνον ἄλαστε.

ΗΛ. βεβλήσεται τις θεῶν βροτησίᾳ χειρί; 265
 ΟΡ. εἰ μὴ ἕαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
 οὐκ εἰσακρύετ', οὐχ ὀρᾷδ' ἐκβάλλων
 τόξων πτερωτάς γλυφίδας ἐξαερωμένας;
 ᾄ, ᾄ, τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰδέρα
 πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰτῶσθε θεσφάτα. 270
 ἕα, τί χρεῖμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνείς ἐκ πνευμόνων;
 ποῖ ποῖ ποῖ; ἡλάμεσθα δερνίων ἄπο;
 ἐκ κυμάτων γὰρ αὖτις αὖ γαλήν' ὀρῶ.

Sed hujusmodi adjectiva trium
 sunt generum, quanquam fa-
 tendum est, rarius in neutro
 usurpari. Infra 827. Δινεύων
 δρομάσι βλεφάρους, quae citat ex
 Bacchis Maximus ad Dionys.
 Areop. et frustra quaesivit
 Heathius. Phoeniss, 1052.
 φοιτᾷσι πτεροῖς. Aristoph. Ec-
 cles. 584. Εἰ καινοτομεῖν θελή-
 σουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἡθάσι ἅλαν,
 τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Sic
 tres primae edd, et, ut opi-
 nor, MS. Ravennas. Male
 mutavit Brunckius. Cycl, 250.
 τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἡθάδων, ᾧ δέ-
 σποτα, 'ἡθίων' ἐστίν.

265, βεβλήσεται Ald, MSS.
 Plutarch. Sympos. IX, p. 737.
 Α. βληθήσεται Laërt, IX, 60.
 Utrumque Euripidi usurpa-
 tum.

271, πλευμόνων edidit Brun-
 ckius, sed sententiam ad So-

phoclem mutavit, illud veteris
 Atticae, hoc recentis arbitra-
 tus.

273. Debebat Hegelochus,
 qui Orestis personam egit, ita
 verba γαλήν' ὀρᾷ efferre, ut eli-
 sionis significationem aliquam
 daret. Is vero, spiritu defi-
 ciente, dixit γαλήν' ὀρᾷ, quod
 largam ridendi materiem Co-
 micis praeбuit, quos citant
 Scholiastae ad hunc locum et
 Aristoph. Ran. 306. Ceterum
 verissime observat Reiskius,
 Euripidem facile potuisse so-
 loecismum et sibila Comico-
 rum effugere, versum sic con-
 cinnando: Ἐκ κυμάτων γὰρ ὀρᾷ
 γαλήνην αὖτις αὖ. Certe Aristo-
 phanis, Sannyrionis, Strattidis
 aculeos potuit contemnere, si
 sic omnia dixisset. Deinde
 274 Electrae, et 275 Orestis
 personam praefigit Aldina, le-

ζύγγοι, τί κλάεις, ὄμμα θεῶν εἰσὼ πέπλων;
 αἰσχύνομαι σοι μεταδιδούς πόνων ἐμῶν, 275
 ἄχλον τε παρέχων παρθένω νόσοις ἐμαῖς.
 μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν·
 σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', εἰργασται δ' ἐμοὶ
 μητρῶν αἷμα· Λοξία δὲ μέμφομαι,
 ὅστις μ' ἐπάρσας ἔργον ἀνοσιώτατον, 280
 τοῖς μὲν λόγοις ἠΰφρανε, τοῖς δ' ἔργασι οὐ.
 οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα
 ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναι με χρεή,
 πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτάς,
 μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὥσαι ξίφος, 285
 εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,

gens θεῶν, sed notas eas sustulit Canterus, Scholiaste et MSS. suffragantibus. quamvis ad praeteritum pertineat.

274. κλάεις Brunckii membranae et Cant.

279. Aristoph. Plut. 8. τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι.

280. Aut εἰς ἔργον cum Ald. aut ἔργον εἰς (vel εἰς) plerique MSS. Unde ἔργμ' conjicit Musgr. Sed recte εἰς membr. Mosq. D. omittunt, ut et Schol. ad Sophocl. Oed. T. 1328.

283. Sic Ald. et multi MSS. Alii cum Kingio μ' ἐχρῆν. Unus κοῦσης.

χρεῶν. Sed primum elegantius.

Nempe interrogatio post εἰ MSS. inter hoc et ἤμελλε. Verrecte in praesenti effertur, su sequenti ἐγὼ δ' Ald. Quod

285. μήπω Ald. et MSS. quidam. Plures μήποτε, quod editum voluit Musgravius, edidit Barnesius, Kingius, alii. μήπω plane quidem est ineptum, μήποτε vero non optimum. Praeterea τεκούσα absolute nunquam, credo, ab Euripide ponitur pro μήτηρ. Diversa enim ratio est in Iph. A. 741. corruptus locus Menandri fragm. inc. 710. Recte igitur solus Harl. μὴ τῆς τεκούσης.

286. ἤμελλε Ald. Variant MSS. inter hoc et ἤμελλε. Verrecte in praesenti effertur, su sequenti ἐγὼ δ' Ald. Quod

ἐγὼ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακὰ.
 καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρτα,
 ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεῖ μάλ' αἰθλίως
 ἔχομεν· ὅταν δὲ τᾶμ' ἀδυμήσαντ' ἴδῃς, 290
 σὺ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
 ἴσχανε παραμυθεῖν θ'. ὅταν δὲ σὺ στένης,
 ἡμᾶς παρόντας χρεῖ σε νοθετεῖν φίλα.
 ἐπικουρίαι γὰρ αἶδε τοῖς φίλοις καλαί.
 ἀλλ', ὦ τάλανα, βᾶσα δωμάτων ἔσω, 295
 ὕπνω τ' αὐπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός,
 σῆτόν τ' ὄρεξαι λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε.

edidi, est in Harl. et, puto, Hec. 181. 532. quae insani
in aliis. esset sollicitare.

288. Hanc lectionem, in
 qua omnes MSS. consentiunt,
 retinere malui, quam cum
 Brunckio κασίγνητη substituere.
 Quidni enim ἀνακάλυπτε tam
 bene pro ἀνακαλύπτου, subaudi-
 to pronomine, ponatur, quam
 καταπαύσας pro καταπαυσάμενος
 Hec. 912. ἔπειγε pro ἐπείγου
 infra 789 (ubi MS. unus ἐπεί-
 γου) et alibi, ἔγχε pro ἐγείρου
 Iph. A. 626? Duo posteriora
 loca eodem consilio citat Mus-
 gravius, cujus sententiam ma-
 le cepisse videtur Brunckius,
 quasi is putasset ου elidi posse.
 Contra verba quaedam ex neu-
 trali transitivam induunt signi-
 ficationem, ut ἐκπτήσσειν, βεῖν,

291. Sic Ald. μοι King.

292. ἴσχανε Ald. et quidam
 MSS. Alii ἴσχανει, quod ana-
 logia postulat; alii denique
 ἴσχανει, quam veram scribendi
 rationem esse credo, et ab At-
 ticis propter sonum praelatam.
 Non valde dissimile est, quod
 ἐχθραίνω dicere noluerunt, sed
 ἐχθαίρω, quae forma Tragicis
 semper restituenda.

297. σῆτά τ' Harl. in textu,
 sed in marginali scholio σῆτον,
 ut vulgo. χροὸς Kingius ex K.
 Omnes fere MSS. χρωτὶ, cum
 Aldo, vel χροὶ, quod mirum
 est, cum supra 51 occurrat
 ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.

εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσαδρία νόσον
κτῆσει τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπικούρον, ἄλλων, ὡς ὄρας, ἔρημος ὦν.

300

ΗΛ. οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἰρήσομαι,
καὶ ζῆν' ἔχει γὰρ ταυτόν· ἦν σὺ κατθανῆς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἀφίλος· εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
δραῖν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας,
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων,
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ στρώτου λέχους.
κἂν μὴ νοσῆς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
πάματος βροτοῖσιν, ἀπορία τε γίγνεται.

305

ΧΟ. αἶ, αἶ, αἶ, στροφή. 310

δρομάδες ὦ πτεροφόροι,

Ποτνιαῖδες θεαί,

301. καὶ θανεῖν Kingius ex δοξάζης.) Brunckius ex var. lect.
K. R. Aldus et ceteri, κατθανεῖν. Schol. et membr. νοσῆ — δοξάζῃ
νεῖν. Simili modo peccatum edidit, sed sententiam muta-
est in Sophocl. Antig. 742. vit ad Soph. Trach. 2. Recte.
ubi pro, ὃ παγκάκιστε, lege, ὃ Amant enim secundam perso-
παῖ κάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί, nam in hac formula. Praeter
ex Plutarcho T. II. p. 483. C. MS. in eo Trach. loco ἐκμάθεις
[καὶ θανεῖν Cant. M. N. et mox habent Suidae duae priores
308. νοσῆς — δοξάζῃς. (δοξάζεις editiones, totidemque MSS.
M.) Contra Phoeniss. 1790. quos ipse inspexi. Probum
iidem Cant. M. cum uno Leid. quidem est alterum, sed rarius,
κατθανεῖν pro καὶ θανεῖν. Ex ut Oed. T. 315. Mox γίγνεται
Addend.] Ald. γίγνεται D. et forte alii.

308. νοσῆς et δοξάζεις Ald. 310. αἶ αἶ Ald. et MSS.
cum majori MSS. parte (vel quidam.

ἀβάκχευτον αἰΐ διασον ἐλάχεται ἐν
 δάκρυσι καὶ γόοις,
 μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, αἵ τε τὸν 315
 ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεθ', αἵματος
 τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι Φόνον,
 καδικετεύομαι, καδικετεύομαι,
 τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἑάσαιτ' ἐκ-
 λαθίσθαι λύσσας μανιάδος 320
 Φοῖταλέου· Φεῦ μόχθων.
 οἶων ὁ τάλας ὀρεχθεῖς ἔρρεις
 τρίποδος ἄπο, Φάτιν, ἂν ὁ Φοῖβος
 ἔλακε, δεξάμενος, ἀνὰ τὸ δάπεδον,
 ἵνα μεσόμφαλοί· λέγονται· μυχοί. 325
 ἰὼ Ζεῦ, ἀντιστροφῇ.

313. ἐλλάχεται Brunck. sine causa. ἐν omittunt MSS. quidam. Sed ex duobus Musgravianis et totidem Brunckianis recte distinctum est.

316. ἀμπάλλεθ' Ald. et MSS. Literam abstuli cum Musgravio propter metrum. Simplex πάλω medio sensu occurrit Electr. 438. Mox 319 MSS. quidam ἔστ' male. 324. ἔλακεν ἔλακε Ald. semel tantum A. K. Cant. Mox ἐν τὸ δάπεδον Brunckius, addito articulo. Primam in δάπεδον producit Aeschylus Prom. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ, λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασί, διαρίζοντες.

[319. δέμον in textu M. γέμον pro v. l. *Ex Addend.*]

321. Sic Ald. et alii. Sed κακῶν post φεῦ addunt A. D. H. J. οἱκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασί, διαρίζοντες.

325. μυχοὶ γὰρ Ald. et MSS. Sed delevit Kingius, neque φασιν aut cum Aldo ἀπόφατιν. habet K. a prima manu.

τίς ἔλεος, τίς ὄδ' ἀγών

φόνιος ἔρχεται.

δοάζων σε τὸν μέλεον, ὦ δάκρυα

δάκρυσι συμβαλεῖ

330

πορεύων τίς εἰς δόμον ἀλαστόρων

ματρὸς αἷμα σᾶς, ἧ σ' ἀναβακχισί;

κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι,

ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.

ἀνὰ δὲ λαῖφος ὡς τίς ἀκάτου δοᾶς 335

τινάξας δαίμων κατέκλυσεν

δεινῶν πόνων, ὡς πόντου

λάβροισιν ὀλεθρίοις ἐν κύμασι.

τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον

ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων 340

τὸν ἀπὸ Ταντάλου σέβεσθαι με χρεή;

καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει

330. συμβάλλει Ald. et plerique MSS. Sed quidam συμβάλλει, unde metro convenientius συμβαλεῖ dedi.

331. δέμους Ald. Variant MSS.

332. ματὴρος — ἀναβακχέει Ald. et MSS. Emendatio est Musgravii, qui citat Bacch. 109. Sophoclem apud Strabon. XV. p. 1008. A. (687.)

336. κατέκλυσ' αἰ-ῶνα πόνων Musgrav, propter metrum.

338. λάβροισι ὀλεθρίοισιν Ald. MSS.

339. 340. Sic Aldus, quem, pe omnes MSS. cum Aldo,

Euripid. Person. I.

licet mendosum, secutus sum, potius quam aequè mendosum pro mendoso substituam. Quidam MSS. omittunt ἕτερον, quod

proinde ejecit Brunckius, hiatu relicto. [339. ἄλλον omittunt Cant. M. N. Ex Addend.]

Mox 341. τῶν pro τὸν Ald. sed τὸν D. MS. Cant. K. L. [τὸν ἀπὸ M. V. Ex Addend.] Paullo ante ἐπὶ πάρος Reisk. ἐπίπαρος edidit Brunckius.

342. ὅδε Ald. ὅδε plurimi

K

Μενέλαος ἀναξ, πολὺ δ' ἀβροσύνη

δῆλος ἐρᾶσθαι,

τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὦν. 345

ὦ χιλιόναυν στρατὸν ἐρμήσας

εἰς γῆν Ἀσίαν,

χαῖρ', εὐτυχία δ' αὐτὸς ὀμιλεῖς,

θεόθεν πράξας ἅπερ ἤχου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ δῶμα, τῇ μὲν σ' ἡδέως προσδέρομαι, 350

Τροίαθεν ἐλθὼν, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.

κύκλῳ γὰρ εἰλιχθεῖσαν ἀθλοῖς κακοῖς

οὐπώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδεν ἐστίαν.

Ἀγαμέμνωνος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην,

καὶ θάνατον, οἷῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο, 355

Μαλέα προσίσχων πρῶραν· ἐκ δὲ κυμάτων

ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξηγγειλέ μοι

Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός,

πολλῇ δ' ἀβροσύνη, unde si ἀναξ dum. Aeschyl. Pers. 5. οὗς

ejicies, quod omittit Dion αὐτὸς ἀναξ ἐξέξῃς βασιλεύς. Mox

Chrys. Or. II. p. 27. facies, δηλὸς ὀρεῖται Dion, et pro var.

sed durissimis numeris, Μενέ- lect. Harl. in textu L. de quo

λαος, πολλῇ δ' ἀβροσύνη. Huic vide infra 659. minus bene.

lectioni favere videtur J. sed Deinde τοῦ Τανταλιδῶν Dionis

is hoc loco adeo turbatus est, editio prima.

ut nihil certi statuere audeas.

Ego ex v. l. MS. apud Musgra-

vium πολὺ δ' ἄ. edidi post alios.

Neque ἀναξ temere ejicien-

346. ἐρμίσας Ald.

350. 351. πῇ μὲν — πῇ δ'

MSS. quidam.

- ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παρασταθεῖς,
 Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανὼν, 360
 λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν παννυστάτοισ.
 δακρύων δ' ἐπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμούς
 πολλῶν· ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονός,
 ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
 δοκῶν Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος 365
 Φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν καὶ μητέρα,
 ὡς εὐτυχούντας, ἔκλυον ἀλιτύπων τινὸς
 τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον.
 καὶ νῦν ὅπου 'στίν, εἶπατ', ὦ νεάνιδες;
 Ἀγαμέμνονος παῖς, ὅς τὰ δειν' ἔτλη κακά· 370
 βρέφος γάρ ἦν τότε ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
 ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον ἐς Τροίαν ἰών,
 ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
 ΟΡ. ὅδ' εἴμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς,
 ἐκὼν ἐγὼ σοι τὰμὰ μηνύσω κακά. 375
 τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω

359. τὸδ' et κατασταθεῖς MSS. quidam.

362. δακρύων τ' Ald. Sed ὁ plerique codices.

367. ἀλιτύπων Ald. Sed ἀλιτύπων ex MSS. Bodl. edidit Kingius, et sic Mosq. D. ἀλυ-
 τύπων L.

368. θυγατρὸς Ald. et pauci MSS. Plurimi παιδός.

372. ἐξέλειπον Ald. et plures

MSS. Duo saltem Aug. 2. et C. C. C. ἐξέλειπον, quod, si Bruncium audis, soloecum est, post ἦν, ὅτ'. Infra tamen 519. 520. edidit εἴχες ὅτ' ἐξέβαλλεν, ubi, si sibi constare voluisset, revocare debuerat, pristinam lectionem ἐξέβαλε.

375. σημα. ἢ Ald. μηνύσω A. J. K. R. Cant. quod multo aptius. Ego me ipsum deferam.

[μηνύσω M. N. Ex Addend.]

ικέτης, ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς·
σῶσόν μ'. ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.

ME. ὦ θεοί, τί λεύσω; τίνα δέδορκα νερετέρων;

OP. εὖ γ' εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς· φάος δ' ὄρῳ. 380

ME. ὥς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν τάλας.

OP. οὐχ ἡ πρόσοψις μ', ἀλλὰ τὰρ γ' αἰκίζεται.

ME. δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.

OP. τὸ σῶμα Φρουδόν, τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλαιπέ με.

ME. ὦ παραλόγον μοι σὴ Φανέϊσ' ἀμερφία. 385

OP. ὃδ' εἰμὶ μητρὸς τῆς ταλαιπώρου Φονεύς.

ME. ἤκουσα· Φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.

OP. Φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.

ME. τί χρεῖμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;

OP. ἡ ξύνεσις ὅτι σύννοιδά δειν' εἰργασμένος. 390

ME. πῶς φῆς; σοφόν τοι τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές.

OP. λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθεῖρουσά με,

384. μοι Ald. με plerique baeus XXIV. p. 119. Grot. et MSS. sic citat Pricaeus ad Appul.

387. Post φείδου δ' distinguit Met. III. p. 141. An igitur Brunckius, quem si sequeris, Clemens et Stobaeus vitio meléγειν pro imperativo accipies; moriae erravere? an veram sin minus, ὥστε subaudies cum lectionem conservavere? an Scholiaste. Eustathius ad II. I. excidit quiddam e vulgatis? p. 762, 62. (667, 19. Bas.) 391. σοφόν τοι. Sic Ald. et βέξαι γὰρ ὁ φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι Schol. MSS. quidam, τι. Eadem varietas infra 537. In versu sequehti distinctionem minorem posui, ut significarem, orationem abrumpi imperfectam, et infra 408, ubi ὀρέσται τλημόν, τίς σ' ἂν. Sto-

388. εἰς ἐμὲ Ald.

389. Ὀρέσται τίς σ' ἂν. v. Cle- rem, orationem abrumpi im-

perfectam, et infra 408, ubi nihil difficultatis video.

ME. δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.

OP. μανίαι τε, μητρὸς αἵματος τιμωρίαι.

ME. ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τὸτ' ἦν; 395

OP. ἐν ἣ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ.

ME. πότερα κατ' οἴκους; ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;

OP. νυκτὸς Φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν.

ME. παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;

OP. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον. 400

ME. φαντασμάτων δὲ ταύδε νοσεῖς ποίων ὕπο;

393. Eodem modo Herc. F. 346. ἀμαθὴς τις εἴ θεός, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς. Dan. 34. ἐπεὶ δὲ τὸν θεὸν εἰσεβίοντ' ἰδέξατο. Ubi ne quis anapaestum se in tertio loco invenisse putet, monendus est, θεός esse monosyllabon. Quod in ceteris casibus saepissime fit; in nominativo et accusativo singulari non raro. Veteres Attici hanc vocem libenter in sermone contraxisse videntur; L. φάντασμα alibi Euripides nomina enim a θεός incipientia pronunciarunt, Θουγενίδης, Θουκλῆς, Θουκυλίδης, Θουφάνης, Θούφρατος. θεός est monosyllabon in Androm. 1262. Bacch. 47. 1347. Ion. 440. θεὸν Troad. 955. Bacch. 67. 1294. 1298. Ion. 1636. In Electr. 300. ἄστεις est spondeus.
394. μητρός 9' Ald. et MSS. Copulam omisit Brunckius, et omittit Schol. ad 390.
396. MS. Cant. manifesta sed notabili glossa, ἐν ἣ τάλαινης μητρὸς ἐξώγκουν τάφον. Ion. 388. laudavit Musgravius: ὥς, εἰ μὲν εὐκέρ' ἐστίν, ὀγκωθῆ τάφῳ. [τάφον M. ἐτ' ὅν suprascr. Ex Addend.]
401. ἐκ φασμάτων Ald. Sed φαντασμάτων MSS. Bodl. D. H. φάντασμα alibi Euripides Hec. 54. 95. 394. Tragicus apud Diogenem Laërtium VI. 95. τὰδ' εἰσ' ἀνέρων νεγτέρων φαντάσματα. Tragicus alius, Αἰσχύλος, opinor, apud Plutarch. de Superst. p. 166. A. 'Αλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ, χθονίας 9' Ἐκάτης κῆμον ἐδέξω. In Aeschyl. Theb. 716. melior lectio videtur ἐνυπνίων φαν-

OP. ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.

ME. οὐδ' ἄς ἐλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.

OP. σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν.

ME. αὐταὶ σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνω; 405

OP. οἶμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας.

ME. οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.

OP. ἀλλ' ἐστὶν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς· ξυμφερεῖς,

ME. μὴ θάνατον εἶπης· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.

OP. Φαίβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον. 410

ME. ἀμαθέστερός· γ' ὦν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.

OP. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ,τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί.

τασμάτων quatuor φασμάτων ἐνυπνίων.

Phor. Lex. MS. forsā ex hoc loco: φαντασμάτων. ἐντὶ τοῦ, ψευδῶν φαντασιῶν. [Primo voluisse videtur φαντασμάτων Cant. Ex Addend.]

404. ἐπαίδευτα δ' ἀπατρέπει Ald. et pler. que MSS. σεμνὰ H. et ἐπαίδευτον K. adhuc corruptius. εὐπαίδευτα, ut conjecit Musgravius, habet Mosq. D. ἀποτρέπη pro ἀποτρέπου recte idem Musgravius. In Hec. 417. pro δέχου habent δέχη A. D. H. R. Eumath. δ' ἔχει pro var. 1. st. H. τ' ἔχει C. Unde si quis δέχει praeferat, non magnopere contendam.

406. οἷς γ' Ald. οἷς plures MSS. Contra idem γε mox

411 male omittit, ut et Clemens Alex. Cohort. p. 65.

412. οἱ omittit Ald. et fere omnes MSS. Versum quidem sine eo in sex pedes distribuere poteris, sed omni rhythmo carentes. Similis erat in plerisque Sophoclis editionibus Aj. 1028. σκέψασθε περὶ θεῶν|τύχην|δυοῖν|βροτῶν. Quamquam ille nostro adhuc modularior est, qui sic est scandendus: δουλεύομεν|θεοῖς|ὅ,τι ποτ'|ἔσιν|θεοί. Sed τὴν τύχην ex MSS. reposuit Brunckius, non tamen primus; ita enim exstat in tribus minimum editionibus, Juntina utraque, Francofurtana. Reiskius, quod cum risu mirere, huic nostro versui primus numeros resti-

ME. καὶ τ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;

OR. μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.

ME. πόσον χρόνον δὲ μητρὸς εἶχόνται πνυαί; 415

OR. ἕκτον τέδ' ἡμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.

ME. ὥς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί.

OR. οὐ σοφός, ἀληθής δ' εἰς φίλους ἔφυν φίλος.

ME. πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;

OR. οὐπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξία λέγω. 420

ME. τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;

OR. μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσενέπειν.

ME. οὐδ' ἡγνισαί σὸν αἷμα κατὰ νόμους χερσῶν;

OR. ἐκκλείομαι γὰρ δωμαίων, ὅποι μόλω.

ME. τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνται σε γῆς; 425

OR. Οἶαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.

tuit. Practerea neutiquam otiosus est articulus. Sensus est: *Servi sumus Deorum, quicquid tandem sunt ISTE Dii.* Eodem modo in initio Melanippes posuerat: Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, αὐτὰρ οἶδα, πλὴν λόγου Κλύων. Sic legendus iste locus, ubicunque occurrit apud Plutarchum, Lucianum, Athenagoram, Justinum M. ut liquet ex Herc. F. 1264. Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, πολεμίων μ' ἐγείνατο. Tandem πρὸ θεῶν habet Mosq. A.

λους ἔφυγ κακός. ἔφυς κακός J. Alii εἰπὼν pro ἔφυς, utrumque K. hoc in textu, illud supra pro var. lect. εἰς φ. ἔφυς κακός εἰπὼν (sic) H. Insuper σοφῶς pro σοφός K. Certissima videtur emendatio Brunckii, quam et Beckius recepit.

[423. νόμον Cant. N. Ex Addend.]

424. ἐκβάλλομαι Ald. Sed MSS. ἐκκλείομαι aut levi errore ἐγκλείομαι. Brunckius ex MSS. etiam ὅπη. Nihil refert.

418. Mirifice depravatus est hic versus in codicibus. Ald. et MSS. bona pars, εἰς φι-

426. Τροίας Ald. et MSS. Τροία conjecit Musgravius, edit Brunckius. Verum et il-

ME. ξυνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρῆϊ Φόνος.

OP. οὐ γ' οὐ μετὴν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.

ME. τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου Φίλων;

OP. οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει. 430

ME. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἔἰς σ' ἔχειν πόλις;

OP. πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἔως ἡμᾶς ἔτι;

ME. τί δρῶντες, ὅ,τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;

OP. ψῆφος κατ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.

ME. Φυγεῖν πόλιν τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν; 435

OP. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.

ME. κατ' οὐχὶ Φεύγεις, γῆς ὑπερβαλὼν ὄρους;

OP. κύκλῳ γὰρ εἰλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.

ME. ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χερός;

OP. πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος. 440

ME. ὦ μέλεος, ἦκεις ξυμφορᾶς εἰς τοῦσχατον.

OP. εἰς σ' ἐλπίς ἢ μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.

ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχῆς μολῶν.

lud defendi potest. τὸ τρεῖς ckus ex membr. Sed recte
μῖσος est odium, quod propter R. et K. a manu prima, οὐ γ'
Trojam parum est. οὐ μετὴν μοι. [οὐ γ' οὐ planis-

427. Ald. et MSS. quidam sime Cant. M. N. Ex Addend.]

φόνου. Alii φόνον. Membr. de-
nique, D. K. R. Magister v,
τιμωρῆϊ φόνος. Quodvis pro-

bum. Sed optimum videtur
φόνος. [φόνος M. φόνου N, φόνον
Cant. Ex Addend.] Supra 122

oblitus sum monere Magi-
strum v. καιρὸς legere ἐμέ.

428. οὐκουν Ald. et MSS.
plures. οὐκ. οὐ edidit Brun-

433. σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις Ald,
et MSS, quidam.

437. Sic Ald. MSS. quidam
ὑπερβάλλον, quos secutus est
Brunckius.

439. χθονὸς Ald. χερὸς multi
MSS. Mox 441. εἰς τ. H. in
textu, sed πρὸς pro var. lect.
πρὸς D. MS. C. C. C. Cant.

μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
ἀλλ' ἀντιτάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρώας ἐκτίνων εἰς οὓς σε δεῖ.
ὄνομα γάρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.

445

ΧΟ. καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἀμιλλαῖται ποδὶ
ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος,
κούραῖ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.

450

ΟΡ. ἀπωλόμην, Μενέλαε· Τυνδάρεως ὁδε
στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν, τοῖσιν ἐξαιρεγασμένοις.
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα· πολλὰ δὲ
Φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα δ' ἅμα,
τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἥσσον, ἢ Διοσκόρῳ.
οἷς, ὦ τάλαινα καρδίᾳ, ψυχὴ τ' ἐμῇ,
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλὰς· τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
δῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;

455

460

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ποῦ ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; ἐπὶ γάρ τῷ Κλυταμνήστρᾳ τάφῳ 465

444. Ald. et MSS. σῆς. Ed. dam, nominatim D. L.
Barn. τῆς. Aug. 2.

446. ἀντιτάζου J. ἀντιάζου R. 458. Λήδα Ald.
462. ποῖον δ' Ald. R. et alii.

455. ἡμαρτημένοις MSS. qui- Iidem 459 Διοσκόρῳ.

χοῶς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν
 ἦκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος.
 ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
 σταῖς ἀσπείσασθαι, χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.

ME. ὦ χαῖρε πρέσβυ, Ζηνὸς ὁμόλειπτον κάρα. 470

ΤΤ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.
 ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
 ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
 στίλβει νοσῶδεις ἀστραπάς, στύγημ' ἐμόν.

Μενέλαε, προσφθέγγει νιν ἀνόσιον κάρα; 475

ME. τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἔκγονος.

ΤΤ. κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;

ME. πέφυκεν' εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.

467. ἦκει Ald. ἦκοι plerique MSS. ME. et TRN. praeponit Aldus.

470. ὦ πρέσβυ χαῖρε Aldus et MSS. sed propter responsum vocum duarum ordinem mutavi. Utrumque probum; quod dedi occurrit Med. 667. Hipp. 1453. Heracl. 574. 660. Hel. 622. 1181. Herc. F. 524. Electr. 1343. Aeschyl. Agam. 22. Suppl. 610. Sophocl. Aj. 91. Electr. 662. Aristoph. Eq. 1254. Acharn. 872. 1207. Av. 1586. Pac. 523. 1354. ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες, ut habet MS. Ravennas, Lysistr. 853. 1100.

473. ὁ μητροφόντας δράκων infra 1421. Scholiastes: δράκων ἀντὶ τοῦ ἔχουσ' οὗτοι γὰρ οὐκ ἐξ αἰῶν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωοτοκοῦνται, καὶ τικτόμενοι διαρρήγνυσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας, ὡς φησι Νίκανδρος, (Theriac. 134.) Γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο.

475. ἀκάθαρτον κ. Barnes, in marg. nescio unde.

476. πατρὸς ὅδ' R. Cant. ex versu sequenti, ubi ὅδε omittit D. [ὅδε addunt etiam M. N. Ex Addend.] Mox 480 τι Ald. sed τοι ed. King. Aug. 1. δὴ Aug. 2. quod ex τοι, non ex

472. 475. Male et contra τι natum.

ΤΤ. βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὦν ἐν βαρβάροις.

ΜΕ. Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμαῖν αἰεὶ. 480

ΤΤ. καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.

ΜΕ. πᾶν τρυῖξ ἀνάγκης, δούλὸν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.

ΤΤ. κέκτησό νυν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.

ΜΕ. ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας, σὺ σοφόν.

ΤΤ. πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἦκοι πέρι; 485

483. κекτήσομαι D. K. a prīl ma manu, R. [κεκτήσομαι M. Ex Addend.] Versus stabit, eieeto δ'. Sed hujusmodi crasin non adhibet Euripides, si bene memini, nisi in Cylope.

485. Aldus et plerique codices, πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἦκει πέρι; Duportus conjecit τίς ἂν σ. ἦκοι π. unde ἂν recepit Barnesius. Ex Musgravii conjectura πρὸς τόνδε τίς σοφίας ἂ. ἦ. π. dedere Brunckius et Beckius. Altera lectio anapaestum in quartam sedem, altera in tertiam invehit. K. et R. post τίς addunt οὐ, quod ex ἂν depravatum esse liquet ex D. ubi ἂν ante σοφίας erasum est. [Inter τίς et σοφίας signa rasurae apparent in M. Ex Addend.] Permutent igitur loca σοφίας et ἀγὼν; habebis ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τόνδε σο-

φίας τίς ἂν ἀγὼν ἦκοι πέρι; Ipsa orationis emphasis hunc verborum ordinem flagitat, et alibi vox σοφία hanc senarii sedem occupat, ut infra 701. fragm. apud Stobaeum XCV. p. 383. πένια δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχέος. (συγγενὲς Clemens Alex. Strom. IV. p. 374.) Corruptelae origo fuit particulae omissio, quod vitium tetigi ad Hecub. 1183. Nunc addo Menandrum Stobaei ibid. αἰσχυνόμενος αἰσχιστα πένιαν φέροις. Addidit τὴν Grotius propter metrum. Sed cum Plutarchus de Sanit. p. 128. A. φέροις habeat, revocandae sunt fugitivae literae, legendo, αἰσχυνόμενος αἰσχιστα πένιαν ἂν φέροις. Similis phrasis infra 622. licet diverso sensu. Med. 256. ἀλλ' οὐ γὰρ ἀντὶς πρὸς σὲ καὶ ἦκει λόγος. Heraclid. 117. πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς ὅστις τῶδε τοῦ λόγου Μάριος ἂν εἴη.

εἰ τὰ καλὰ πᾶτι φάνερά, καὶ τὰ μὴ καλὰ,
 τούτου τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος;
 ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
 οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
 ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον, 490
 πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρρα,
 αἰσχιστον ἔργον· οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ·
 χρεὴν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
 ὅσιαν διώκοντ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
 μητέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς, 495
 καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἵχετ', εὐσεβὴς τ' ἂν ἦν.
 νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρα.
 κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
 αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.

487. γένετ' Ald. Barnesius Cant. Utrumque per se pro-
 edidit γίνετ', quamvis ἐγένετ' bum; sed ἂν non commode
 haberet ipsius MS. cui omnes omittitur. [ἀντὶ σ. N. ἀντὶ τῆς σ.
 fere alii accedunt. M. Ex Addend.] Deinde 496

491. Cum paullo durior sit prius τ' in γ' mutavit Brun-
 ellipsis praepositionis, conje- ckus contra MSS. Verte: Et
 ceram, θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς, sed cum legem servaret, tum pietas
 contentus sum loco Electrae tem.

123. καῖσαι γὰρ ἀλόχου σφαγῆς, 499. ἂ. κ. ἐγένετο μητέρα κ.
 Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον. Ald. et plerique codices. Ubi

493. χρεὴν δ' Ald. male: δ' si κακίων secundam corripere
 omittit pars saltem MSS. statues, contra Atticorum con-

494. διώκοντ' Ald. et MSS. suetudinem peccabis; (sola
 fere omnes. Sed διώκειν τ' ex enim exceptio, quae speciem
 MS. Sangerm. praetulit Mus- habet, est in Suppl. I 104.) et
 gravius; minus recte. anapaestum in loco secundo

497. ἀντὶ pro ἂν τῆς Aug. I. relinques. Sin mediam in

ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τοσόνδε σε·
 εἰ τόνδ' ἀποκτείνειν ὁμόλεκτρος γυνή,
 χάω τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
 κἄπειθ' ὁ κείνου γεγόμενος φόνω φόνον
 λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήτεται;
 καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαί,
 εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἶων περᾶν,
 οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἰμ' ἔχων κυρεῖ·
 φυγαῖσι δ' ὀσιῶν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.
 αἰεὶ γάρ εἰς ἔμελλ' ἐνέξεσθαι φόνω,

500

505

κακίων produces, non solum δὴ πη MSS. δὴ corrigendum vi-
 anapaestus erit in quarto loco, derat Heathius.

sed. etiam dactylum sequetur, [507. κυροῖ N. Ex Addend.]

quod ne. Comicis quidem li- 508. ὀσιῶν Ald. et MSS.

cere, supra monui ad 51. Est, ὀσιῶν edidit Barnesius, accentu

fateor, versus initio Baccha- male posito, ὀσιῶν Bfunckius.

rum: τρυφόμενα δῖου τε πυρὸς ἔτι Cum jam in ὀσιῶν erratum es-

ζῶσαν φλόγα. Lege, δῖαν τ' ἔτι set, correctores quidam ἀπο-

πυρὸς. Mutatus est verborum κτεῖναι vel ἀποκτείνειν fecere,

ordo ab aliquo, qui vocem ἔτι detracta praepositione. Sed

a verbo, ad quod pertinebat, ἀνταποκτείνειν cum Aldo vel ἀντα-

disiunctam ferre non potuit. ποκτείνειν servant plerique co-

Sed ita in hac fabula 416. dices.

ἔτι πυρὸς θερμῇ τάφου. Edidit 509. ἔμελλεν ἐξεσθαι Ald. et

γένετο ex conjectura Brunckius, plures MSS. Quidam insuper

qui gaudio exsultasset, si co- habent φόνου, quod esset, cae-

gnosset ita exstare in duobus dem aggredi, monente Mys-

MSS. H. L. Idem L. infra gravio, ἔμελλ' ἐνέξεσθαι Dupor-

874 γένετ' habet. Tales er- tus et Heathius cum Para-

rores ubique corrigendi, non phraste, et ita superscriptum

in exemplum trahendi. habent unus ex Brunckianis

504. δὲ ποῖ Ald. δὴ ποῖ aut et. J.

τὸ λοιπὸν μίᾱσμα λαμβάνων χερσὶν. 510
 ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνθρώπους,
 πρώτην δὲ θυγατέρ', ἣ κίσιν κατέκτανεν.
 Ἑλένην τε τὴν σὴν ἄλοχον εὖ ποτ' αἰνέσω,
 οὐδ' ἂν προσείποιμ', οὐδὲ σὲ ζηλῶ, κακῆς 315
 γυναικὸς ἑλθόνθ' οὐνεκ' εἰς Τροίας πέδον.
 ἄμυνῶ δ', ὅσων περ δυνατὸς εἰμι, τῷ νόμῳ,
 τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μισαιφόνον
 παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' αἰεί.
 ἐπεὶ τίς εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε, 520
 ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν, ἱκετεύουσά σε,
 μήτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τά κεῖ κακά,
 δακρυόεις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτίκω τάλας.
 ἐν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐμορβοθεῖ,
 μισεῖ τε πρὸς θεῶν καὶ τίνεις μητρὸς δίκας,

510. Sic Ald. et MSS. recte habent H. L. Mox Brunckius, *χερσς.* *ἐμὸν* Ald.

511. Hic et infra 533. 520. *ἐξέβαλλε τὸν μ.* Ald. K. 529. *ἐγὼ δὲ* in *ἐγωγε* mutavit sed τὸν omittunt plerique MSS. Brunckius, sine auctoritate, *ἐξέβαλλε μαστὸν*, ut edidit Kinegius, habent MS. C. C. C. duo et, ut puto, sine ratione.

513. Ἑλένην δὲ Ald. et pars Brunckii, J. codicum. 522. *Pro τάλας R. γούεις ex*

514. *οὐδὲ σὲ.* Sic edidi, ex Hec. 438. [*γούεις M. Ex Ad. H. J. cum vulgo sit οὐδέ σὲ. dend.*]

Leve est, sed semel duxi 524. *μισῶ γε* vulgo. Sed monendum, me in pronomi- *μισεῖ*, superscripto *η*, MS. Leid. nibus accentu signandis aut apud Valckenaer. ad Phoen. non signandis sententiae et 526. *τε* dedi ipse pro *γε*. [*εὐ* emphaseos rationem semper pro *γε* vel *τε* N. *Ex Addend.*] habuisse, Infra 758 καὶ σὲ

- μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις· τί μαρτύρων 525
 ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ' ἄγ' εἰσορᾶν πάρα;
 ὥς οὖν ἂν εἰδῆς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς
 μὴ πρᾶσθ' ἔναντί, ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
 ἕα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτραις,
 ἢ μὴ πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός. 530
 θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανούσ' ἔπραξεν ἔνδικα,
 ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τεῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν Στανεῖν.
 ἐγὼ δὲ τᾶλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ,
 πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ,
 ΧΟ. ζηλώτος, ὅστις ἠτύχησεν εἰς τέκνα, 535
 καὶ μὴ πῖσῆμους ζυμφορὰς ἐκτήσατο.
 ΟΡ. ὦ γέρον, ἐγὼ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
 ὅπου σὲ μέλλω σὴν τε λυπήσειν φρένα.

528. Sic Ald. et Schol. ad Apollon. Rhod. II. 253. τοῦτον 534 πλὴν γ' L. nom male.

ὠφελεῖν θέλων A. ὠφελεῖν αὐτὸν D.

536. ξ. ἰδέετο L.

L. ut Kingius edidit. Legi etiam posset, αὐτὸν ὠφελεῖν θέλων. Sequuntur in Ald. et MSS. duo versus, quos Viri docti, utpote huc ex 617. 618. retractos, ejecere. Equidem utroque loco genuinos puto, nisi simul et hunc et praecedentem dejes.

538. Elegans est Musgravii conjectura: ὅπου γε μέλλω σὴν τε λυπήσειν φρένα, neque a verisimilitudine abhorret; ὅπου γε enim habent H. R. et in loco, quem ex Phoenissis 397 citat, μή τι σὴν δάκω φρένα, MS. Leid. μή τε. [ὅπου γε M. Ex Addend.]

533. ἐγὼ δὲ praeter Ald. et MSS. Laërtius VII. 179. ubi dicitur Chrysippus, mutato θυγατέρας in Κλεάνδην, de se et Cleanthe hos duo versus usur-

Frustra Brunckius accumulat γνωτὰ κοῖν ἀγνωτὰ, ἀκλητος οὔτε κληθεῖς, ἐμῆμου καὶ κασιγνήτης, πατέρων καὶ τεκόντων, ὁ φύσας χῶ τεκὼν πατὴρ, ἴσχατος υἱότερας τ' ἔχων πόλους, exemplis diversi

ἐγὼ δ' ἀνάσιός εἰμι μητέρα κτανῶν,
 ὅσιος δὲ γ' ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί. 540
 ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδῶν
 τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὃ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
 καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
 τί χρεὴν με δρᾶσαι· δύο γὰρ ἀντίθεα δυοῖν.
 πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς, 545
 τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλον πάρα.
 ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
 ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτη
 μᾶλλον μ' ἀμῦναι τῆς ὑπστάσης τροφᾶς.
 ἢ σὴ δὲ θυγάτηρ, μητέρ' αἰδοῦμαι λέγειν, 550
 ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κούχῃ σώφροσιν,
 εἰς ἀνδρὸς ἥει λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ἣν λέγω
 κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
 Αἰγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις·
 τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, 555
 ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.

generis permistis. Vulgatam tamen defendet Sophocles Aj.

I 147. οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν
 λάβρον στόμα Σμικρῶ νέφους τάχ'
 ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας Χειμῶν κα-
 ταβρίσειε τὴν πολλὴν βοήν.

542. Pro λόγου tres MSS.
 λέγειν, Magister φόβου.

545. Hanc doctrinam mu-
 lierum osor ab Aeschyle Euri-
 pides arripuit, Eumen. 661.

ne parentem quidem esse ma-
 trem concedens. Non irridi-
 cule aliquis respondisse dici-
 tur, ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς; κάθαρμ'
 Εὐριπίδῃ; V. 547 citat Clemens
 Alexandrinus Strom. II. p. 505.
 addita correctione, ἄνευ δὲ μη-
 τρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τέκνου.

546. Hunc et 556. suspe-
 ctos habet Beckius, nullo, mea
 quidem sententia, jure.

ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς, ὡς πετρώθῃναί με δεῖ,
 αἰκουσον; ὡς ἀπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.

εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἤξουσιν θράσους,
 ἄνδρας φονεῦειν, καταφυγὰς ποιούμεναι

560

εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
 παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
 ἐπὶ κλημ' ἐχούσαις ὅτι τύχοι· θράσας δ' ἐγὼ
 δεῖν, ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον,
 μισῶν δὲ μητέρ' ἐνδίκως ἀπώλεσα,

565

ἦ τις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων,
 πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλατήν,
 πρὸς δῶκε, κούκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος.

ἐπεὶ δ' ἀμαρτοῦς ἦσθ' ἐτ', οὐχ αὐτῇ δίκην
 ἐπέθικεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δαίη πόσει,
 ἐξημῖωσέ πατέρα καὶ πέκτεν' ἐμόν.

570

πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῶ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
 φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος

σιγῶν ἐπῆνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
 οὐκ ἂν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐρινύσιν;

575

ἢ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαὶ,

τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἡδίκημένῳ;

σὺ τοι φυτεύσας θυγατέρας, ὧ γέρον, κακὴν,

557. δι' ex MSS. edidit

568. ἔσωσεν Ald. et ἐκπνεύσειεν

Kingius; sic enim habent duo infra 691. ubi tot codices suf-
 Brunckii, D. J. δὴ L. quod fragantur, ut Brunckium ad
 eodem redit. ἰαχῇν unus Lei- anapaestum quarto pedi redo-
 densium. Vide infra 659. nandum pene perpulerint.
 [δι' Cant. N. Ex Addend.]

ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ κείνης θράσος,
πατρὸς στερηθεῖς, ἐγενόμην μητροκτόνος.

580

ὄρᾱς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.
ὄρᾱς; Ἀπόλλων ὃς μεσομφάλους ἔδρας

579. διὰ γὰρ τὸ Ald. et multi ὅσον στίλβη; minus aptum vide-
MSS. tur verbum ἀποκοιμᾶμαι; signi-

581. Post ἄλοχον distinguunt ficare enim debebat, aut dor-
Aldus et alii, male. Et hic mire desino, aut seorsum dor-
et infra 584. ὄρᾱς per se sen- mio; quae ambo a loco aliena
tentiam efficit, ut alibi et in sunt. Legendum igitur ex
Soph. Electr. 628. ὄρᾱς; περὶ Photii Lexico, τί οὐ κατεκοιμή-

ὄργην ἐκφέρει. Deinde οὐ κατέ- θημεν. [Vt edidi, habent
κτανε dedit Aldus cum pluribus Cant. M. N. Ex Addenda.]

MSS. et Clemente Alexandr. 584. ὄρᾱς δ'. Ἀπόλλων, ὃς
Paed. III. 8. p. 278. Alii οὐκ Ald. δ' recte MSS. auctoritate

ἀπέκτανε. Cum semel distin- omisit post alios Brunckius.
ctionem male posuisset, errare Verum si Ἀπόλλων positum est

perrexit Brunckius et οὐ νιν pro Ἀπόλλωνι, non libenter

ἔκτανεν edidit. Frustra huic vocalem hujus dativi elidunt

emendationi; codicum dissen- Attici; si pro Ἀπόλλωνα, con-
sum praetexit; una enim structio fit impedita; neque illi

tantummodo lineola differunt. Ἀπόλλωνα dicunt, sed Ἀπόλλω.
ΟΤΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Cum talia ver- Unicum memini locum ex

ba a librariis confunduntur, *) Nostri Phaëthonte apud Ma-
potius duorum eligendum est; crob. Sat. I. 17. ὃ χρυσοφεγγὲς

si utrumque aequè probum ἦλ', ὥς μ' ἀπώλεσας, ὅθεν σ'
est, codicum numero stan- Ἀπόλλων ἔμφανώς κλέζει βροτῶς,
dum. In Aristophane Vesp. quem propter rariorem vocis
213. τί οὐκ ἀποκοιμήθημεν ὅσον ὅθεν usum citat Valckenaerius

*) [Palladas XCI. v. 5. οὐκ ἀπαριθμεῖς. Plan. οὐ καταριθμεῖς. Tetigi etiam
in Melet. Crit. I. p. 129. S.]

ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον, 585
 ὃ πειθόμεσθα πάνθ', ὅς' ἂν κείνος λέγῃ.
 τούτῳ πιθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον·
 ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετέ·
 ἐκεῖνος ἡμαρτ', οὐκ ἔχῳ· τί χρῆν με δρᾶν;
 ἢ οὐκ ἀξιώχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
 μίᾱσμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγῃ, 590
 εἰ μὴ κελεύσας ῥύσεται με μὴ θανεῖν;
 ἀλλ' ὥς μὲν οὐκ εὔ, μὴ λέγ', εἴργασται τάδε,
 ἡμῖν δὲ τοῖς δρᾶσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
 γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὔ καθεστᾶσιν βροτῶν,
 μακάριος αἰὼν· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὔ, 595

ad Phoen. 27. Verum hoc quod, si unus codex acce-
 exemplum nihil ad rem per-
 deret, reciperem. [νέμει σα-
 φέστατον M. N. Ex Addend.]
 Mox 586. πειθόμεσθα πάνθ' edi-
 dit ex MSS. Brunekius pro
 Barnesio, ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφα-
 νῶς κλέζει βροτοῖς. In nostro
 versu distinxi post ἔργα, et
 dedi ex J. Ἀπόλλων δέ, de
 qua constructione pauca di-
 cam infra ad v. 1645. [Ἀπόλ-
 λων N. Ex Addend.]

585. Ald. σαφέστατον νέμει.
 Altero ordine membr. A. H.
 K. R. Cant. Quibus accedunt
 MS. Leid. Justinus M. apud
 Valckenaer. ad Hipp. 682.
 ναίει βροτοῖσιν εἰς στόμα νέμων σαφέ-
 στατα Clemens Alex. Cohort.
 p. 65. Sed idem κείνῳ pro τούτῳ,
 οὐ, μὴ οὐ.

τά τ' ἔνδον εἰσὶ, τὰ τε θύραζε δυστυχεῖς.

ΧΟ. αἰεὶ γυναικες ἐμποδῶν ταῖς ζυμφοραῖς
ἐφυσαν ἀνδρῶν, πρὸς τὸ δυστυχέστερον.

ΤΥ. ἐπεὶ θρασύνει, οὐκ ὑποστέλλει λόγῳ,
οὕτω δ' ἀμείβει μ', ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένας, 600
μᾶλλον μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον.

καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνον,
ὧν οὐνεκ' ἦλθον, θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
μολῶν γὰρ εἰς ἑκκλητην Ἀργείων ὄχλον,
ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν, 605

596. δυστυχῇ H. R. Sed [604. χορὸν N. et pro var.
non solet Euripides neutri lect. M. Ex Addend.]

plurali verbum plurale subji-

cere, nisi per σχῆμα πρὸς τὸ ση-

μαινόμενον, ut in loco supra cita-

to ad v. 73. ubi βλαστήματα

sunt ἄρνες καὶ ἐρίφοι. In Phoe-

niss. 1381. ἐτύγχανεν habet K.

605 ἐπισείω Ald. K. R.

Aug. I. Cant. quod retinui.

[ἐπισείω M. N. Ex Addend.]

Alii ἀνασείω. Reg. membr.

ἐκπείω, cum ἀνασείω pro va-

ria lectione. Si hoc prae-

fers, interpretare, *commoue-*

bo, donec persuasero. Hesy-

chius, Ἀνασείσις. ἀνακείθσις. Sed

alterum malo. Translatio du-

cta est a canibus, quos homi-

nes in inimicos suos irritant

et immittunt, ut supra v. 249,

250. ubi quanquam omnes

codices et Longinus XV. κέ-

ραε dant, fere expectarem κέ-

ναε. Et permutantur haec

vocabula. In Hec. 1163. κέ-

ραε habet R. in textu, κένος

598. δυστυχέστατον MSS.

quidam et Stobaeus LXXIII.

p. 310. sed alterum in Gesne-

ri margine notatum. [δυσχι-

εῖστερον Cant. et M. pro v. 1.

contra δυστυχέστατον N. et alte-

rum pro v. 1. Ex Addend.]

600. Sic Aldus et MSS.

Alii, sed pauciores, φρένα, quod

seculus est Brunckius.

601. πρὸς σὸν H.

σοὶ σὴ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.
 μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἀξία,
 ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς οὓς αἰεὶ
 πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον.
 ὄνειράτ' ἀγγέλλουσα τὰ γαμέμενους, 610
 καὶ τοῦθ' ὃ μισήσειαν Ἀλγίστου λέχος
 οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν,
 ἔως ὕφῃψε δῶμ' ἀνηφαίστω πυρί.
 Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.

pro varia lectione in margi-
 ne. Locum istum supra 249.
 250. sumsit Alexis Comicus
 apud Athenaeum VIII. p. 339.
 D. ὦ μητρε, ἱκετεύω σε, μὴ πρί-
 σεις μοι τὴν Μισγύβλαν· οὐ γὰρ κι-
 θαρῆδες εἴμ' ἐγώ. Hesychii glos-
 sam Μὴ πρίσεις μοι indidem
 manasse monuit Kusterus.
 Dum hoc agimus, non abs-
 re fuerit notare, Hesychium
 haec habere: Αἱματώπις. αἷμα
 βλέπουσα. Sed MS. cujus col-
 lationem debemus insigni in-
 dustriae viri optimi, Schowii,
 αἱματώπους. Lege igitur, Αἱμα-
 τωπούς. αἷμα βλέπούσας.

606. δοῦναι δίκην, quod ali-
 bi fere sonat poenas pendere,
 iudicium subire, hic rarissimo
 usu ponitur pro eodem prope,
 quod Latine dicitur *jus dare*
 vel *reddere*.

613. Hesiodeum Op. et
 D. 705. εὖε ἄτερ δαλοῦ bene,
 comparat Musgravius. Simi-
 liter composita occurrunt apud
 Aristoph. Ran. 206. ἀπείρος,
 ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνος. No-
 strum Ion. 465. Σὲ, τὴν ὀδί-
 νων λοχίαν Ἀνελιδύιαν ἐμὴν Ἀθά-
 ναν ἱκετεύω.

614. Sic, opinor, Aldus
 et omnes codices, nisi quod
 membranae omittunt δα, pro
 quo conjecit Musgravius δη,
 et recepit Brunckius. Adeo
 ille huic particulae iratus est,
 ut eam fere ab Oreste expu-
 lerit. Cum subito sermonem
 ad alium ab alio convertimus,
 primo nomen ponimus, dein-
 de pronomen, deinde parti-
 culam. Haec formula cum
 ab omnibus poetis sit tritissi-
 ma, pauca quaedam tantum

εἰ τοῦμόν ἔχθρος ἐναριθμεῖ, κῆδος τ' ἐμόν,

615

μὴ τῶδ' ἀμύνειν Φόνον, ἐναντίον θεοῖς,

ἔα δ' ὑπ' ἀστών καταφονευθῆναι πέτροις,

ἢ μὴ πῖβαντ' Σπαρτιατίδος χθονός.

τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι, μηδὲ δυσσεβεῖς

ἔλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.

620

ἡμᾶς δ' ἀπ' οἰκῶν ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.

exempla apponam. *) I. So. 1362. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμά-
phocl. Electr. 150. Νιόβη, εἰ σαι ἔχω τάδε. Conjunctiones
δ' ἔγωγε νόμῳ θεῶν. Ibi ex unis istas in eodem sententiae mem-
membranis εἰ, ε' δ'. edidit bro haud credo occurrere apud
Brunckius, quae pronominis istius aevi scriptores, nisi per
geminatio, si unquam apud librariorum errores; et le-
Tragicos occurrit, occurrit gendum, καὶ, σοῦ δ' ἔγωγε, ut
certe perraro. II. Oed. Tyr. subito ad Neoptolemum ora-
1096. ἡῖς Φοῖβε, εἰ Δὲ ταῦτ' tionem convertat Philoctetes.
ἀρετ' εἴη. Sic omnes MSS. In Aj. 1409. καὶ, εἰ δὲ πατέρες
sed Brunckius post ἡῖς addi- γ', ὅσον ἰσχύεις, habet καὶ pro
dit σοι. Deinde, ut metra καὶ Scholiorum editio Roma-
quadrarent, 1095 τυράννοις na. IV. Infra 1691. ὀρέσται,
in τυράννοισιν, 1109 αἶς in σοὶ δὲ κατὰ ἐγὼ καταγγυῶ, cui
αἶς mutavit, τέκτων ἄρ' ὦν, ipse Brunckius, caede, ut
ἐπράξας οὐ ξυλουργικά. Res una videtur, saturatus, pepercit.
littera abjecta poterat expedi- Hac observatione fretus δ μα-
ri: lege in antistrophicis: καρίτης Tyrwhittus Scriptoris
Νυμφῶν Ἑλικωνίδαν, Αἰ: κλειῖστα de Lapidibus versum 268
συμπαίζεις. Eadem ipsa metri egregie restituit: Ἀνχλ', εἰ
species apparet Electr. 486, δ' ἐκ πεδίου βῆθιν τ' ἀπὸ βεργῆ χά-
7. 502, 3. III. Philoctet, λαζαν ἡμετέρου, καὶ κήρα.

*) [Conf. Hec. v. 1277. Ἑκάβη, εἰ δ', ὤτάλαμ, —. Tryphiodorus
v. 401. μήτε ἀριστοτάμια, εἰ δὲ —. v. 403. δῖα Πολυξείνη, εἰ δὲ —.
Paullo aliter Homerus Il. 2. v. 86. ἔντορ, ἀτάρ εἰ —. Alibi, ut
Il. 8. v. 344. 802, ex vulgari formula. S.]

- ΟΡ. στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὐπιὼν ἡμῖν λόγος·
 πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν·
 Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
 διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς; 625
- ΜΕ. ἕασον· ἐν ἑμαυτῷ τι συννοούμενος,
 ὅπη τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμνηχανῶ.
- ΟΡ. μή νυν πέραινε τὴν δόκησιν, ἀλλ' ἐμοὺς
 λόγους ἀκούσας πρόσδε, βουλευέου τότε.
- ΜΕ. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· ἔστι δ' οὐ σιγὴ λόγου 630
 κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὐ σιγῆς λόγος.
- ΟΡ. λέγοιμ' ἂν ἥδη τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
 ἐπίπροσθ' ἐστι, καὶ σαφεῖ μάλλον κλύειν.
 ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου,
 ἀδ' ἔλαβες, ἀπόδος, πατὴρ ἐμοῦ λαβὼν πάρα. 635
 οὐ χρεῖματ' εἶπον· χρεῖματ', ἣν ψυχὴν ἐμὴν
 σώσης, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.

624. κυκλεῖς L. R. et a pr. mis avide arripere. Sic mox m. A. Utraque forma proba. 631 κρείσσων habet Harl. quod exemplorum suorum cumulo addat fortasse aliquis paullo calidior, et elegantiam hanc recondito isto, *Dulce satis humor*, defendat. Sed librarii errorem esse inde liquet, quod acutum pro circumflexo posuerit. Rectum est κρείσσων, ut infra 718, ubi MSS. consentiunt, et 796, ubi metro alterum noceret.

624. κυκλεῖς L. R. et a pr. mis avide arripere. Sic mox m. A. Utraque forma proba. Eadem MSS. dissensio infra 1373. κινεῖς Cant. [κυκλεῖς M. et pro v. l. κινεῖς. κινεῖς N. sed pro v. l. κυκλεῖς. Ex Addend.]

626. ἐν ἑαυτῷ Aug. I. quod multis exornari poterat; hoc enim pronomen omnium personarum commune est. Sed cum facillime litera una omitti possit a librario, tutius est huiusmodi elegantias non ni-

627. ὅποις quidam.

ἀδικῶ; λαβεῖν χρεὶ μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
 ἀδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰρ Ἀγαμέμνων πατὴρ
 ἀδίκως ἀφροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' ἐς Ἴλιον, 640
 οὐκ ἐξαμαρτῶν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
 τῆς σῆς γυναικὸς, ἀδικίαν τ' ἰώμενος.
 ἐν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἐνὸς δοῦναί σε χρεὶ,
 ἀπέδοτο δ', ὡς χρεὶ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
 τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν, 645
 ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυναόρον.
 ἀπότισον οὖν μοι ταῦτό, τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
 μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ
 σωτήριος στάς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη.
 αἶ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου, 650
 εἰς σ' ἔχεν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖνε σύ.
 δεῖ γάρ σ' ἐμοῖ πράσσοντος, ὡς πράσσει τανῦν,
 πλέον φέρεσθαι, καὶ μὲ συγγνώμην ἔχεν.
 ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρί,
 καὶ μῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὸν χρόνον. 655
 θανῶν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.
 ἔρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο, τοὺς φίλους
 ἐν τοῖς κακοῖς χρεὶ τοῖς φίλοιςιν ὠφελεῖν.
 ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῶ, τί δεῖ φίλων;

646. Sic MSS. quidam. Ald. *τιμώτερον*. Ego vera huc primo transferam, quae annoe

651. *κτεῖναι* Ald. et supra *abhinc plus minus quindecim*

640 *εἰς Ἴλιον*. 648 *ἁμέραν*. in Anglica Brunckiani Aristophanis censura scripsi. (H. te citat Thomas Magister in *Marty's Review*, July 1783. p. 66.) „*Accurate plerumque*

ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
Φιλεῖν δάμαρτα παῶσιν Ἑλλήσιν δοκεῖς

660

„*Aristophanes sententiarum suarum partes alteram alteri respondere facit, ut Av. 1419.* „*ἀλλ' ἀέρεταιν? ἀλλ' ὅτω καὶ, δεῖ λέγειν. Πτερεῖν, πτερεῖν δεῖ.* „*In priore versu legi debere ὅτου δεῖ, καὶ λέγειν, clarum est non solum ex apodasi, sed ex ea, quod apud Atticos poetas genitiuum nunquam regit καὶ. Unicum, quod obduci posse credo, exemplum exstat Euripid. Orest. 667. [ed. Musgrav. sc.] sed ex illud in τί δεῖ φιλεῖν mutandum auctoritate Plutarchi Op. Mor. p. 68. E. Aristotelis Ethic. IX. 9.* „*Et quod Aristophanem attinet, anno 1794 codicis Ravennatis collationem edidit Invernizius, quae istam emendationem confirmavit. Ipse tandem τί δεῖ φιλεῖν inveni in MS. quem voco L. Is est Codex Ayscough. 4952 in Museo Britannico, tres primas continens fabulas, recentissimus quidem, sed ex alio non malo descriptus; scribe literas et syllabas festinando saepe transilit; aliquando etiam exemplaris sui literarum ductus* parum intellexisse videtur. Restat ut formulam hanc et similes paucis illustremus. Homerus, nisi me fallit Seberi index, semel tantum verbo δεῖ usus est, et tum infinitivo praeponit Il. i. 337. Stobaeus quidem XCVIII. p. 409. citat ex Il. φ. 463. τί γὰρ δὴ δεῖ θνητῶν ἐνεκα πτολεμίζειν pro εἰ δὴ σοὶ γε, βροτῶν ἐνεκα, πτολεμίζω. Cum et Plutarchus Consol. p. 104. F. πτολεμίζειν habeat, si leges, εἰ δεῖ σοὶ γε, βροτῶν ἐνεκα, πτολεμίζειν, constructivum quandam extundere poteris, sed sensus non bene procedet. Cum infinitivo καὶ saepissime construit, cum accusativo personae et rei genitivo Il. ii. 109. Od. A. 124. γ. 14. A. 463. φ. 110. x. 377. Pari modo substantivum καὶ cum accusativo et genitivo Il. i. 75. 603. κ. 43. A. 605. Od. A. 634. In Il. φ. 322. οὐδέ τι μὲν καὶ ἔσται τυμβοχοῆς, alii legunt τυμβοχοῆς, elisa diphthongo. Hanc formam semel ausus est imitari Euripides Hec. 970. ἀλλὰ τίς καί εἰς ἡμῶν; de qua ibi tacui,

κούχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπεῖα λέγω·
ταύτης ἰκνοῦμαι σ' ὦ μέλεος ἐγὼ κακῶν,

ut hoc loco eam memorarem. omissae, antiquissimum ex Scholiastes apte satis advocat emplum praebeat Homerus Od. II. κ, 43. χρῆν βουλῆς ἐμὲ καὶ B. 68. λίσσομαι, ἡμὲν Ζηῆδες Ὀδυσσεύ, paullo forsitan aptius advocaturus A. 605. τί δέ σε χρῆν ἀμείβο; Communes Graeci dixerunt, δι' σοι τοῦδε; primus, ut equidem arbitror, novavit Aeschylus Prom. 86. αὐτὸν γὰρ σε δεῖ Περιμύθεως. Eum secuti sunt, Euripides Hec. 1015. Phoeniss. 484. Hippol. 23. locisque ibi a Valckenaerio indicatis, Ion. 1037. Herc. F. 1173. Auctor Rhesi 840. Comicus ignotus apud Herodianum Pierisoni p. 450. ἐδ. φορηγίας σε δεῖ. Non sine specie hanc formulam reddi voluit Marklandus Iph. A. 1137. sed certissime restituit Musgraveius Hel. 1444. pro τῆς πάσης ΜΕΛΕΙ μόνον. Ceterum bene comparavit Brunckius Herc. F. 1341. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δὲ φίλων· Ἄλλοι γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ. 663. Hujus ellipseos, a nos defenderemus et posterius Lamberto Bos, nisi fallor, tati traderemus! Mox tamen

*) Maniere d'enseigner, Tom. I. p. 191. ed. Amst. 1745. Sed hanc observationem cum Rollino communicasse credo Joannem Boivinum, quem vide vel in Academiae Inscriptionum Monumentis, T. II. p. 23. vel in Brunckii nota ad Aristoph. Ran. 851.

εἰς οἶον ἤκω· τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;

ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.

665

ὦ πατὴρ ὅμαιμε θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς

θανόντ' αἰκνύειν τάδε δόκει, ποτωμένην

ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ καὶ λέγειν ὡγὼ λέγω.

ταῦτ' εἰς τε δάκρυα καὶ γόους καὶ ζυμφορὰς

εἴρηκα, καὶ πῆτηκα τὴν σωτηρίαν

670

Θηρῶν, ὃ πάντες, κοῦκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.

ΧΘ. καὶ γὰρ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὗσ' ὁμῶς

τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.

ipse Rollium plagii in Stephanum commissi accusat. Eadem igitur operamovitatis accusationem revocare debebat. Deinde, ut probet, *λίσσομαι* dativum regere posse, citat versum ex Phavorino, ubi verbum *λίσσομαι* sequitur genitivus, subaudito; ait ille, *ἐπὶ* vel *πρὸς*· *Λίσσομαι Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἥδ' ἑρμίστος*. Vides versum Homericum, sed mutilum. Hinc arguit Bellanger: si *λίσσομαι* genitivum regit, subaudito *ἐπὶ* vel *πρὸς*, dativum etiam regere potest; quoniam *ἐπὶ* vel *πρὸς* non minus dativum regunt. Egregia probatio!

Criticum meminisse! Paulum in hac nota scribenda me deflexisse de via fateor, sed hoc feci duabus de causis. Primo quod vera Homericum loci interpretatio vulgo minus nota est, et nuper aliam novam et falsam confinxere Scoti quidam; deinde insigni exemplo ostendere volui, quantos in errores se induant homines docti, quot ineptias effundant, si semel irae, odii, invidiae, aut pravi cujusquam affectus impulsu contra ea scribere incipiant, quae vel nequeant vel nolint intelligere.

Denique tam deformem versum eum sine examine admisisse; ne notissima quidem Homeri verba hominem

667, 8. Statius Theb. V. 173. *matremque recens circumvolat umbra*. Ubi Scholiastes:

ΜΕ. Ὀρέστ', ἐγὼ τοι σὸν καταδοῦμαι κάρα,
 καὶ συμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι. 675
 τὸ δ' αὖ δύνασθαι παρὰ θεῶν χρεῖζω τυχεῖν,
 καὶ χρεὶ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
 ξυνεκκομίζειν, δύναμιν ἣν διδῶ θεός,
 θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους·
 ἥκω γὰρ ἀνδρῶν ξυμμάχων κενὸν δόρυ 680
 ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
 σμικρὰ ζὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων,
 μάχη μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
 Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
 δυγαίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν. 685
 σμικροῖσι μὲν γὰρ μεγάλα πῶς ἔλοι τις ἄν;
 ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσών,
 ὅμοιον, ὥστε πῦρ κατασβέσσαι λάβρον.

Et hoc poëticae, ut Euripides. Syrseen opersu, Virgilius. Omnibus umbra locis ade- 686. τὰ μ. Ald. et plerique codices. γὰρ omittunt legendum videtur: [ποταμὴν] ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, ut hunc ipsum locum respexerit, membranae, Sed rectius expungitur articulus, Post hunc versum sequitur alius in Aldo et plerisque MSS. πόνουσι· ἡμα-

674. τὸ pro τῇ A. H. R. quod nemo praeferet. Sed membr. securus Brunckius ex his varietatibus aliquando cit.

687 — 692. Citans Stobaeus, praebet XLVI. p. 177.

1149. Πάτερ, σὺ μὲν τῶν εἰν ὀργῇ δ. εἰς θυμὸν τίεσθ'—ἄσπερ χλύεις τέκνων γόους. Aldus τῆς πῦρ—χαλῶν ἔπειτα.

688. Sic Ald. plures MSS.

εἰ δ' ἡσύχως αὐτῶ τις ἐντείνοντι μεν

χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
ἴσως ἂν ἐκπνεύσει· ὅταν δ' ἀνῆ πνοάς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ βράδιως, ὅσον θέλης·

690

ἔνεστι δ' οἶκτος, ἐνὶ δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καρταδοκοῦντι κτήμα τιμιώτατον.

ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεών τε σοὶ πειράσομαι,
πόλιν τε πείσαι, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γάρ, ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδῖ,
ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἣν χαλᾷ πόδα.

695

μισεῖ γάρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
μισοῦσι δ' ἄστωι· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,

700

σώζειν σε σοφία, μὴ βία τῶν κρεισσόνων.

ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἂν, ἥ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σώσαιμ' ἂν· οὐ γὰρ βράδιον λόγχῃ μιᾷ
στῆσαι τρέπαλα τῶν κακῶν, ἃ σοι πάρα.

οὐ γάρ ποτ' Ἀργεὺς γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν

705

προσηγόμεσθαι· νῦν δ' ἀναγκάως ἔχει

δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.

OP. ὦ πλὴν γυναικὸς οὐνεκα στρατηλατεῖν,

τάλλ' οὐδέν· ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,

φεύγεις ἀποστραφεῖς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος

710

φροῦδ'· ἄφίλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πρῶστων κακῶς.

οἶμοι, προδέδομαι, κούκ' εἰσὶν ἐλπίδες,

et Stobaeus. Alii ὁμοίως, ex MSS. Alii τις αὐτῶς. Stobaeus
MSS. credo, sic enim L. sed τις αὐτόν. Transponendo sana-
alterum melius. vit Brunckius, qui mox dedit

689. τις αὐτῶ Ald. et pars θέλης pro θέλειθ.

ὅπη τραπόμενος, θάνατον Ἀργείων Φύγω.
 οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγή σωτηρίας·
 ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν
 Πυλάδην δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
 ἠδεῖαν ὅψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ,
 κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾷν.

715

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Θᾶσσον ἢ μ' ἐχρῆν προβαίνων ἰκόμεν δι' ἄστεος,
 ξύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς, 720
 ἐπὶ σέ, σύγγονόν τε τὴν σὴν, ὥς κτενοῦντας αὐτίκα.
 τί τάδε; πῶς ἔχεις, τί πράσσεις, φίλταθ' ἡλίκων
 ἐμοί,
 καὶ φίλων καὶ ζυγγενείας; πάντα γὰρ τάδ' εἴ σύ
 μοι.

ΟΡ. οἰχόμεσθ', ὥς ἐν βραχεῖ σοι τὰ μὰ δηλώσω κακά.

ΠΥ. ζυγκατασκάπτοισ ἀν' ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν
 φίλων. 725

ΟΡ. Μενελέως κάκιστος ἐς ἐμὲ καὶ κασιγνήτην ἐμήν.

ΠΥ. εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν.

ΟΡ. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολῶν.

. 719. *πρὸ ἄστειος* Ald. contra 726. *εἰς ἐμὲ* Ald. et MSS.
omnes fere MSS. *εἰς με* H. J. L. *quod metrum*

725. *Posteriorius hemisti-* *integrum praestat. Sed melius*
chium mutuum sumsit Me- *servatur emphasis.*
nander in Adelphis, unde 727. *Forte distinguendum*
vertit Terentius V. 3, 18. post εἰκότως, et oratio in fine
Communia esse amicorum inter *versus suspendenda, utpote*
se omnia. *abrupta.*

ΠΥ. ἥ γὰρ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;

ΟΡ. χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φί-
λοις. 730

ΠΥ. καὶ δάμαρτά τήν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;

ΟΡ. οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνῃ κείνον ἐνθάδ' ἤγαγε.

ΠΥ. ποῦ ἔστιν ἡ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;

ΟΡ. ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τοῦσδ' ἐμούς καλεῖν χρεῶν.

ΠΥ. σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πα-
τρός. 735

ΟΡ. μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀστῶν, καὶ κασιγνήτην
ἐμήν.

ΠΥ. πρὸς θεῶν, τί πρὸς τὰδ' εἶπε; τοῦτό γ' εἰδέναι
θέλω.

ΟΡ. νύλαβεῖθ', ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.

ΠΥ. σκῆψιν εἰς ποῖαν προβαίνων; τοῦτο πάντ' ἔχω
μαθών.

ΟΡ. οὗτος ἦλθ' ὃ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας
πατήρ. 740

ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις· ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμε-
νος.

ΟΡ. αἰσθάνει· τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἴλετ' ἢ πατρός.

ΠΥ. κοῦκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάξυσθαι παρῶν;

730. φίλος Aug. 2. [Cant. N. Ex Addend.]

737. τότε γὰρ Ald. [Cant. N. Ex Addend.] τότε γὰρ R.

[M. Ex Addend.] Edidi τοῦτ' ὅτι γ' ex MS. C. C. C. A. D. H. J. K. L.

738. εὐλαβεῖθ' Ald. et 739. ταῦτα, sed τοῦτο plerique MSS.

740. σπείρων quidam Kinnian, D. L. non male.

743. ἀντιλάξυσθαι Cant. L. quae forma occurrit supra 446.

ΟΡ. οὐ γὰρ αἰχμητῆς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.

ΠΤ. ἐν κακοῖς ἄρ' εἰ μεγίστοις, καὶ σ' ἀναγκαῖον θανεῖν.

ΟΡ. ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι
χρεῶν.

ΠΤ. ἢ κρινεῖ τί χρεῖμα; λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΟΡ. ἢ θανεῖν ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μακρόν
πέρι.

ΠΤ. Φεῦγέ νυν λιπῶν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.

ΟΡ. οὐχ ὀρέας; φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχῇ. 750

ΠΤ. εἶδον ἄστεως ἀγυιάς τεύχεσιν πεφραγμένας.

ΟΡ. ὥσπερ εἰ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυρρηγρούμεθα.

ΠΤ. καὶ μὲ νῦν ἔρου τί πάσχω· καὶ γὰρ αὐτὸς οἶχομαι.

ΟΡ. πρὸς τίνας; τοῦτ' ἂν προσεῖη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
κακόν.

746. ἀμφ' ἡμῶν MS. C. C. C. περί. [μικρὸν περί M. N. Ex et Mosq. D. ut videtur, a prima manu, quomodo olim Canterus conjecerat. ἀφ' ἡ. Ald. Addend.]
750. φρουρίοις φυλασσόμεσθα
πανταχοῦ Ald. ὡς φρουρίοις φ. Ed.
L. Hic praeterea πολίταις. ὑπερθ' Barnès. caesura perdita. In ἡμῶν Lib. P. ὑπὲρ ἡμῶν Parisien- ordine verborum, quem, Kin- sium unus. καθ' ἡμῶν A. D. ex gium secutus, dedi, plerimendatione, H. J. K. Cant. que codices consentiunt; ἄπαν quod ex 434 manavit. [καθ' ταχῇ (vel χοῦ) duo Brunckiani; ἡμῶν M. N. Ex Addend.] sed numerosius alterum. παν-

747. πρᾶγμα Ald. sed χρῆμα ταχῇ R. φρουρούμεθα H. MSS. prope omnes.

751. Mirare Aldum et ple-

748. Sic Ald. et MSS. sed rosque MSS. in ἄστιος consen- δ' delevit Brunckius. Suavissi-

tire.
mam vero lectionem praebet 753. καὶ τοῖς Ald. contra me- Cant. ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρὸν trum et MSS.

ΠΥ. Στρέφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων Φυγάδα θυμωθεὶς
πατῆρ. 755

ΟΡ. ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;

ΠΥ. ὅτι συνηράμην φόνον σοι μητρὸς, ανόσιον λέγων.

ΟΡ. ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τὰμὰ λυπήσῃν κακὰ.

ΠΥ. οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ' οἰστέον τάδε.

ΟΡ. οὐ φοβεῖ, μὴ σ' Ἄργος, ὥσπερ καί μ', ἀποκτείνειν
δέλη; 760

ΠΥ. οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκίαν δὲ γῆ.

ΟΡ. δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακουργοὺς ὅταν ἔχωσι προστά-
τας.

ΠΥ. ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλευού-
σαι.

ΟΡ. εἴεν· εἰς κοινὸν λέγειν χρῆ. ΠΥ. τίνας ἀναγκαίου
πέρι;

ΟΡ. εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθὼν, ΠΥ. ὡς ἔδρασας ἐν-
δικα; 765

ΟΡ. πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ. ΠΥ. μὴ οὐ λάβωσί σ'
ἄσμενοι.

ΟΡ. ἀλλ' ἀποπτήξας σιωπῇ κατθανῶ; ΠΥ. δειλὸν
τόδε.

757. σοι φόνον μητρὸς Ald.

dam MSS. sed pauciores. Mox

761. προσήκομαι Ald. Cant.

τί λέγοιμ' contra metrum ex

Sed alterum fere omnes MSS.

MSS. Reg. Soc. edidit Kin-

763. Pro βουλευούσ' ἀν Cant.

gius.

βουλευούσιντ' ἀν, unde facere pos-

766. μὴ solum Ald. et MSS.

sis, βουλευταίαντ' ἀν, et alterum

οὐ Brunckius ex conjectura ad-

dicere huc retractum ex 899.

didit.

Sed tutius est nihil novare.

767. δειλὸν edidit Brun-

764. εἰς κοινόν τι Ald. et qui-

ckius et Beckius, et sic J. L.

Euripid. Porson. I.

M

OP. πῶς ἂν εὖν δρώην; ΠΤ. ἔχεις τιν', ἣν μένης,
σωτηρίαν;

OP. οὐκ ἔχω. ΠΤ. μολόντι δ' ἐλπίς ἔστι σωθῆναι
κακῶν;

OP. εἰ τύχοι, γένοιτ' ἂν. ΠΤ. οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον ἢ
μένειν. 770

OP. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; ΠΤ. θανῶν γοῦν ὧδε κάλλιον
θανεῖ.

OP. καὶ τὸ πρᾶγμα γ' ἐνδίκόν μοι. ΠΤ. τῷ δοκεῖν
εὖχου μόνον.

OP. εὖ λέγεις· Φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. ΠΤ. μᾶλλον ἢ
μένων.

OP. καὶ τις ἂν γε μ' οἰκτίσειε, ΠΤ. μέγα γὰρ ἡυγέ-
νεία σου.

Sed Aldus et plures MSS. δει- ut exstat in K. καὶ μὴν τὸ πρᾶγμα
λάν, quod melius, ut infra ἐνδίκόν μοι. καὶ τὸ δοκεῖν εὖχου μόνον.
773. ubi tamen δειλάν L. [Utrumque γ' omittunt

769. μολόντα quidam MSS. Cant. M. N. Ex Addend.]

771. MSS. fluctuant inter
θανῶ et Aldinum θανεῖν, quod
ex Attica forma θανεῖ deprava-
tum est.

772. γ' omittit Aldus et
plurimi MSS. sed habet J.
Deinde γε secundum omit-
tunt omnes, quantum sciam,
codices cum Aldo; octo ha-
bent τῷ, quod recepi. Sub-
audi, τὸ πρᾶγμα ἐνδίκον εἶναι.
Sed totum versum adscribam,

774. καὶ τί; Ald. et de in-
de ἢ εὐγένεια. Accuratiorem
scripturam praebent MSS. de
quā vide Valckenaer. ad Phoen.
407. Ethic et infra 943, ubi
articulum omisit Aldus, cete-
ris MSS. accedunt Leidenses.
Incertus Stobaei XVII. p. 95.
Διδάσκαλος γὰρ ἡυτέλεια τῶν σο-
φῶν. Grotius εὐτέλεια, sed ἢ
addunt Trincavellus, alique
editores.

ΟΡ. Θάνατον ἀσχάλλων πατρῶν. ΠΥ. πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν. 775

ΟΡ. ἰτέον, ὡς ἄνδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν. ΠΥ. αἰνῶ τάδε.

ΟΡ. ἣ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ; ΠΥ. μὴ πρὸς θεῶν.

ΟΡ. δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν. ΠΥ. οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας.

ΟΡ. δηλαδὴ σιγαῖν ἄμεινον. ΠΥ. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.

ΟΡ. κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. ΠΥ. τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις; 780

ΟΡ. μὴ θεαί μ' οἴστρω κατάσχωσ'. ΠΥ. ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.

ΟΡ. δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. ΠΥ. οὐκ ἔμοιγε σοῦ.

ΟΡ. εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. ΠΥ. τόδ' οὖν ἴτω.

ΟΡ. οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; ΠΥ. ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

ΟΡ. ἔρπε νῦν οἶαξ ποδὸς μοι. ΠΥ. φίλα γ' ἔχων κηδεύματα. 785

[775. ἀσχάλλων Cant. M. et forte alii; unde facere possis ἀσχαλῶν, quae forma occurrit apud Aeschyl. Prom. 161. Archiloch. Stobaei p. 107. Eurip. Iph. A. 925. Ex Ad-dend.]

777. λέγω μὲν Ald. et τοῦτ', sed ταῦτ' plerique MSS. Idem Aldus 781 κατὰσχωσιν.

779. γὰρ pro δὲ H. J. L.

780. Super αὖ λέγεις var. lect. in J. ἀγγελεῖς;

ΟΡ. καὶ με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. ὡς
τί δὴ τόδε;

ΟΡ. ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. ΠΥ. τό γε δίκαιον ᾧδ'
ἔχει.

ΟΡ. μητέρος δὲ μηδ' ἴδοιμι μνήμα. ΠΥ. πολεμία γὰρ
ἦν.

ἀλλ' ἔπειγ', ὥς μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀργείων
ἔλῃ.

περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῇ νόσῳ· 790
ὥς ἐγὼ δι' ἄστεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
οὐδὲν αἰσχυνθεῖς, ὀχήσω· ποῦ γὰρ ὦν δείξω φίλος,
εἰ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;

ΟΡ. τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἐταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μό-
νον·

ὥς ἀνὴρ, ὅστις τρέποισι συντακῇ, θυραῖος ὦν, 795
μυρίων κρείσσων ὁμαίων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.

787. τὸ δὲ Ald. Sed τὸ γε da, iste hiatus. Lege igitur ad
magno consensu MSS. Euripidis normam, ποῦ φανήσο-

788. ματρὸς δὲ μήτ' Ald. Sed μαι φρονῶν;
μηδ' vel μὴ δ' MSS. plerique. 793. μὴ sine praepositione

792. ποῦ γὰρ ὦν Ald. et pars Ald. quam ex Canteri conje-
codicum, quod bis soloecum ctura et MS. C. C. C. addidit
est. Recte ὦν plures MSS. Si Barnesius. Recte; sic enim
millima constructio Iph. A. Brunckii membranae, A. D.
407. δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ J. L.

ταυτοῦ γεγώς; Alexis Stobaei 796. δμαιομένων Ald. et MSS.
CXIII. p. 467. εἰ μὴ γὰρ ὦν ἔν- quidam. [ὁμαίων scripserat N.
θρῶπος ἀνθρώπου τύχαις ἴππευτήσω, sed pro peritia sua statim in
οὐ φανήσομαι φρονῶν. Levis res, δμαιομένων mutavit. Ex Ad-
sed in scena Attica non feren- dend.]

ΧΟ. ὁ μέγας ὄλβος, ἃ τ' ἀρετὰ στροφή.
 μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα καὶ
 παρὰ Σιμωντίοις ὄχετοῖς
 πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις 800
 πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
 ὅποτε χρυσεῖας ἔρις ἀρνὸς
 ἤλυθε Τανταλίδαις,
 οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-
 για γενναίων τεκέων 805
 ὄθεν φόνω φόνος ἐξαμείβων
 δι' αἵματος οὐ προλείπει
 δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.
 τὸ καλὸν οὐ καλὸν, τοκέων ἀντιστροφή.
 πυργγενεῖ τεμεῖν παλάμα 810
 χροῶ, μελάνδετον δὲ φόνω
 ξίφος ἔς αὐγὰς αἰετίοιο δεῖξαι.
 τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
 κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
 θανάτου δ' ἀμφὶ φόβω 815

800. ἃρ' ἤλθ' ex Musgravii trico Scholiaste ortum. μεγάλη conjectura edidit Brunckius, L. unde nihil extrico. Non sine causa. dubito tamen, quin vox ea corrupta sit, cum creticus esse debeat. Musgravius con-

802. χρυσεῖας Ald. et MSS. jicit, τὸ δ' αὖ καταργεῖν ἀσέβειαν ἰάχῃσι. ἐκκαλεῖ, —παράνοιαν, quae non

805. τεκέων plerique MSS. intelligo. τέκνων Ald. τοκέων R. \

815. γὰρ pro δ' Ald. Variant

813. ποικίλη K. quod ex me- MSS.

Τυνδαρίς ἰάκχησε τάλανα·

τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια,

κτείνων γε ματέρα· μὴ, πατρώων

τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ

δύσκληαν ἐς αἰεί.

820

τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυ, ἢ τίς ἔλεος ἐπαδός.

μείζων κατὰ γᾶν,

ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;

οἷον οἷον ἔργον τελέσας

βεβᾶκχευται μανίαις,

825

Εὐμενίσιν θήραμα φόνω,

δρυσὶ δινεύων βλεφάροις,

Ἀγαμεμνόνεας παῖς;

ὦ μέλεος ματρός, ὅτα

χρυσεοπηνήτων Φαρέων

830

μαστόν ἱπερτέλλοντ' ἐσιδὼν

σφάγιον ἔθετο ματέρα, πα-

τρώων παθέων ἀμοιβάν.

ΗΛ. γυναῖκες, ἥπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων

τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσση δαμείς;

835

ΧΟ. ἥκιστα· πρὸς δ' Ἀργεῖον οἷχεται λεῶν,

ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι

818. γε K, εἰν Ald. et sic,
vel σὴν multi codices.

821. δάκρυα καὶ Ald. et plu-
rimi MSS. Sed ἢ H. K.

824. οἷον semel tantum ha-
bent quidam. δ: τ' J. unde, si
opus esset, fieret δ: γ'.

836. Ἀργεῖων Ald. et MSS.
non pauci.

837. Suspecta haec phra-
sis Brunckio, qui timide con-
jicit, τὸν προκείμενον δρᾶμεν θέ-
λων. Canteri conjecturam in
textum intulit Beckius, δόσαν.

δώσω, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.

ΗΛ. οἶμοι, τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;

ΧΟ. Πυλάδης. ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὁδὸν ἄγγελος 840

λέξεν τὰ κείθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ τλήμον, ὦ δύστηνε τοῦ στρατηλατοῦ

Ἀγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους

ἄκουσον, οὗς σοι δυστυχεῖς ἦκω φέρων.

ΗΛ. αἰ, αἰ, διοιχόμεσθα· δηλὸς εἶ λόγῳ. 845

Male. δάσονται ἀγῶνα dixit Ho- μέζ. Itaque ἀγῶνα δοῦναι hic
perus; sed quis unquam dixit dicitur ut alibi δίκην δοῦναι.
δύσων ἀγῶνα? Offensus etiam Sed miror, qui factum sit, ut
videtur hac locutione Pseudo- Canterus, Reiskius, Brun-
Gregorius, qui fabulam lon- ckius, Beckius, qui his ver-
ge insulsissimam Christum Pa- bis tantopere offensi sunt, lo-
tientem inscripsit. Hoc dra- cum Phoeniss. 1369. δακῶ δ'
ma, siquando posthac citabo, ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον, Ἦδη
his literis x. n. distinguam. πεπραχθαι παισὶ τοῖσιν Ὀδύπῳ,
Ibi igitur exstat 416. ψυχῆς intactum dimiserint. Quis
ἀγῶνα τὸν προκαίμενον πέρι Δρακού- enim unquam dixit, ἀγῶνα
μνον, καὶ ὃν θανεῖν ἔστι κρίσις. πρᾶσσειν? Nemo fortasse, prae-
441. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκαίμενον ter Euripidem. Idem tamen
πέρι Τρέχοντος, ᾧ ζῶντ' ἢ θανόντα se ipse tuetur, mox scribens,
νῦν ἴδω. Enimvero nihil mu- 1392. Καὶ πῶς πέπρακται διπτύ-
tandum. Omnis enim δίκη est χων παίδων φόνος, Ἀεῖς τ' ἀγώνισμ'
ἀγών, prope ut alterum ver- Ὀδύπῳ;
bum pro altero usurpetur. In- 841. τὰ κείθεν Ald. et 842.
fra 1242 ambo conjunxit: τρεῖς τοῖς φίλοις γὰρ εἰς ἀγῶνα, δίκη δύστανε.

[κακῶν γὰρ ἦκει, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.]

ΑΓ. ψήφω Πελασγῶν σὸν κασίγνητον Θανεῖν,
καὶ σ', ὦ τάλαν', ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΗΛ. οἶμαι, προσήλθεν ἐλπίς, ἣν φοβουμένη
πάλαμ, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.

850

ἀτὰρ τίς ἄγῶν, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
καθεῖλον ἡμᾶς, κάπεκύρωσαν Θανεῖν;
λέγ', ὦ γεραίε' πότερά λευσίμῳ χερσὶ
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀπορῆξαι με δεῖ,
κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην;

855

ΑΓ. ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ,
τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῶ γὰρ εὐνριαν πατρὶ
αἰέ ποτ' εἶχον· καὶ μ' ἔφερβε σὸς δόμος,
πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις·
ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα καὶ θάσσοντ' ἄκραν.

860

846. Hunc versum ejecit vero articulum, quem abesse Brunckius, et sane ex alio vix patitur sermo, metrum ab-
dramate, forsan Euripidis, esse non patitur.

huc traductus videtur. Agno-
scit tamen x. π. 150. Loca
similis argumenti in margi-
ne adscripta non raro in tex-
tum irrepsere, ut infra post
922.

856, 861. Hunc locum
imitatur Lucianus Jove Tra-
goedo, T. II. p. 681. Ma-
crobius Sat. V. 20. *Alcaeus in*
Comaodostragoedia sic ait: 'Ετύγ-
χανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέ-
ρων—

851. Quidam MSS. habent
τίνες Ἀργείων (Ἀργεῖοι D.) λόγοι.

Θανάτων κήλη.

Eleganter K. Ἀτὰρ τίς ἄγῶν τε
καὶ τίνες Ἀργείων λόγοι.

857. βουλευμένοις H.

οὐ Φασι πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας
 δίδοντ' ἄθροισαι λαὸν εἰς κινὰς ἔδρας.
 ἀστῶν δὲ δὴ τιν' ἡρόμην ἄθροισμ' ἰδὼν,
 τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα 865
 ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
 ὃ δ' εἶπ', Ὀρέστην κείνον οὐχ ὄρας πέλας
 στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
 ὄρῳ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
 Πυλάδην τε καὶ σὸν ξύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ, 870
 τὸν μὲν κατηφῇ καὶ παρειμένον νόσῳ,
 τὸν δ', ὥστ' ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
 νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
 ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος,
 κήρυξ ἀναστὰς εἶπε· τίς χεῖρε λέγειν, 875
 πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεῶν,
 μητροκτονοῦντα; καὶ πὶ τῷδ' ἀνίσταται
 Ταλθύβιος, ὃς σῶ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.
 ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυνάμενοισιν ὧν αἰεὶ,
 διχόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος, 880
 σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον, καλῶς κακοῦς
 λόγους ἐλίσσων, ὅτι καθισταίῃ νόμους
 εἰς τοὺς τεκόντας οὐ καλοῦς· τὸ δ' ὁμμ' αἰεὶ
 φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
 τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῇ 885

866. ἀνεπτέρωκε Ald. sed p. 209, cui conjecturae suffra-
 perfectum tantum non omnes gari videtur x. π. 392. λόγους
 MS., et x. π. 383. ἐλίσσων ἁλλοτρίους ἀφρένας.

881. καλοῖς Ald. et MSS. 885. τοιούτῳ Ald. sed con-
 sed καλῶς Valckenaer. Diatr. tra plerosque codices. Al-

890

891. Magna varietas lectio-
nis in hoc versu. Aldus et
MSS. quidam, ut edidi; cer-
te H. J. et, ut videtur, x. p.
402. $\Lambda\alpha\omicron\iota\ \delta'\ \epsilon.\ \omicron\iota\ \mu\epsilon\lambda\acute{\alpha}\nu\ \acute{\omega}\varsigma\ \kappa\alpha\lambda\acute{\omega}\varsigma$,
(omisso $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota$) K. (forte et R.)
duo Leidenses apud Valcke-
naer, ad Phoen. 1244. $\Lambda\alpha\omicron\iota\ \delta'\ \epsilon.\ \omicron\iota\ \mu\epsilon\lambda\acute{\alpha}\nu\ \acute{\omega}\varsigma\ \kappa\alpha\lambda\acute{\omega}\varsigma\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota$ (vel
 $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota$) A. L. Cant. [$\lambda\alpha\omicron\iota\ \delta'\ \epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\rho}\omicron\theta\eta\sigma\alpha\nu\ \omicron\delta\ \mu\epsilon\lambda\acute{\alpha}\nu\ \acute{\omega}\varsigma\ \kappa\alpha\lambda\acute{\omega}\varsigma\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota$ N.
In textu, ut edidi, habet M.
sed superscript. $\gamma\epsilon.\ \lambda\alpha\omicron\iota$. Ex
Addend.] Scripsisse videtur
Euripides, $\Lambda\alpha\omicron\iota\ \delta'\ \epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\rho}\omicron\theta\eta\sigma\alpha\nu$,
 $\acute{\omega}\varsigma\ \kappa\alpha\lambda\acute{\omega}\varsigma\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota$. Similem el-
lipsin attigit ad Hec. 28. ea-
dem recurrit infra 1497. Iph.
T. 1361. ubi Musgravius con-
fert Hel. 1624. Il. x. 157.
et quod citabo, Antholog. IV.
12, 33. in Bacchum et Her-
culem: $\text{Ἀμφότεροι Θήβηζε, καὶ}$
 $\text{ἀμφότεροι πολεμισταί, Κῆκ Ζηνός}^{\circ}$
 $\text{θύρασι δαινός, ὃ δὲ ῥοπάλα.}$ Sed
Brunckius edidit T. III. p.
201. $\text{Κῆκ Διός}^{\circ}\ \delta\epsilon\ \thetaύρασι$ —ad-

οἱ δ' οὐκ ἐπὶ ἤνουν· καὶ τῷδ' ἀνίσταται
 ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
 Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
 θορύβῳ τε πίσυνος καμάρει παρβήσια 895
 πιθανὸς ἔτ' ἀστοὺς περιβαλεῖν κακῶ τινι.
 ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
 πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
 ὅσοι δὲ σὺν νῶ χρηστὰ βουλευούσ' αἰεὶ,
 καὶ μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι 900
 πόλει· θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
 ἰδόνθ'· ὅμοιον γὰρ τὸ χρεῖμα γίγνεται
 τῷ τοὺς λόγους λέγοντι καὶ τιμωμένῳ.
 ὃς εἶπ' Ὀρέστην καὶ σ' ἀποκτεῖναι πέτρῳ
 βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔπειθε Τυνδάρεως λόγους 905
 τῷ σφῶ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.
 ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,

dita hac nota p. 271. *Vulgo* conjicit Musgravius, edidere
 legitur, κῆκ Ζηνός· θύρεσσιν— Brunckius et Beckius.
Manifesta corruptela.

898. πῖθ Stobaei editio
 princeps.

893. Pallux II. 109. ὑπο-
 μέχθης δ' ἀθυρόγλωσσος παρ' Εὐρι-
 πίδῃ. Sequentem versum su-
 spectum habet Beckius.

903. καὶ τιμωμένῳ. Codices
 quidam, sed pauci, καὶ τιμω-
 ρουμένῳ. Musgravius conjicit,
 χειρὶ τ' ἰωμένῳ. Brunckius edi-
 dit, τῷ τ' ἰωμένῳ.

896. ἔπειθε Valckenaer.
 Diatr. p. 256. cui favere vi-
 detur glossa in R. τοὺς πολίτας.
 ἔτ' pro ἔτ' J. Deinde 897.
 pro τοῖς, quod habent Ald.
 MSS. Stobaeus p. 173, τις MSS. quidam. Parum refert.

905. Hesychius: τὰ δ'
 ἔπειθε. ὑπέβαλλεν.

906. κατακτείνοντι Ald. et.
 MSS. quidam. Parum refert.

μορφῇ μὲν οὐκ εὐώπρος, ἀνδρεῖος δ' ἀνῆρ,
ὀλιγάκις ἄστει καὶ γοῶς χραίνων κύκλον,

909. ὀλιγάκις. Hanc vocem vix ausus esset verbum *μιαίνειν* bis in hoc dramate, hic et supra 387. adhibet Euripides, quod non memini a Tragicis alibi usurpatum. Pro *χραίνων* vero, quod habent Ald. et codices omnes, *στεινών* praeferit Musgravius, *κραίνων* ex conjectura Marklandi ad Suppl. 1142. edidere Brunckius et Beckius. Sed primo observandum est, id quod Musgravius fere perspexit, nuncium, hoc est ipsum Euripidem, cum tacita quadam indignatione loqui, quasi homines urbani rusticorum commercio se pollui crederent. Deinde omnia hujusmodi verba, cum originem satis honestam habeant, a Tragicis, pristinas formulas constantibus, et vulgi sententiae securis, saepe ad verum et veterem sensum revocantur. Quod et in hoc loco factum videtur. *Χραίνειν* enim nihil aliud proprie significat, quam *rei cujusquam superficiem leviter radere vel attingere*. Confer Ruhnken. ad Timaeum p. 75, 104. Euripides ipse, opinor, vix ausus esset verbum *μιαίνειν* bono sensu usurpare. Quid autem Homerus? Il. Δ. 141. ὧς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγνῃ. Quem imitatus Heliodorus Aethiopic. X. 15. p. 479. dixit, nigrum incandido Charicleae brachio circulum memorans, καὶ ἦν τις ὥσπερ ἔβενος περιδρομος ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μιαίνων. Sed, ut ad verbum *χραίνειν* redeam, hac ipsa voce in scelere purgando utitur Aeschylus apud Eustathium ad Il. τ. p. 1183, 17. (1250, 8.) ἐπιτήδειος ἰδὲ καὶ περὶ καταρμὴν ὃ εὖς, αἷς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Περὶ ἀν' παλαμοῖς αἵματος χοιροκτόνου Αὐτὸς σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χερσὶν. Obi- ter nota nomen ejusdem plane generis, *παλαμοῖς*, quod frustra in *σταλαμοῖς* mutat Pauwius ad Fragm. p. 114. a. Aeschylum an Euripidem sequi videtur Achaeus apud Aethenaeum VII. p. 277. B. ubi de piscibus ait: *Χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδὶαν ἄλκις*. Denique quater hunc ipsum versum citat Eustathius ad Il. Δ. p. 467, 26. π. 1063, 34. Σ.

αὐτουργός, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν, 910.
 ξυνετός δὲ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
 ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἡσικηκώς βίον.

ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
 στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρί,
 κακὴν γυναῖκα καΐθεον κατακτανῶν, 915

ἢ κεῖν ἀφῆρει, μήτ' ὀπλίζεσθαι χεῖρα,
 μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
 εἰ τάνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
 φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.

καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο, 920
 κούδεις ἔτ' εἶπε· σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
 ἔλεξε δ' ὦ γῆν Ἰνάχου κεκτημένοι,

1158, 28. η. 1335, 59. 912. ἀνεπίληπτον multi MSS.
 (356, 7. 1082, 25. 1215, et x. π. 394. Sed ἐπιπλήσσειν
 20. 1463, 1.) et bis quidem est, praesentem graviter increpa-
 re, ἐπιλαμβάνεσθαι, culpāre. ἀκέ-
 ραιον Cant.

910. οἵπερ. Eadem constru-
 ctio Hel. 448. Ἑλλήν πεφυκώς,
 οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. ubi male
 Musgravius, ἀποστροφαί. Suppl.

870. φίλοις τ' ἐληθῆς ἦν φίλος, πα-
 ροῦσί τε, καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀρι-
 θμὸς οὐ πόλυσ. Aristoph. Thesm.
 sec. fragm. 11. apud Polluc. X.
 152. Σάκιον, ἐν οἷσπερ τὰ γούριον
 ταμιεύεται. Cujus loci senten-
 tiam non perspexisse videtur
 Brunckius, quae est haec: Sac-
 cus ex eorum genere, in quibus.

913. ὃς γ' Ald. Sed γ' omit-
 tunt codices aliqui.

917. μήτ' ἐκστρατεύειν H.

922. Post hunc versum se-
 quebatur alius, Πάλαι Πελασγοί,
 Δαναΐδαι δὲ δεύτερον, quem solus
 K. recte exhibet. δὲ enim omit-
 tunt Ald. J. K. L. R. Eustath.
 ad Il. v. p. 357, 31. (270, 43.)
 et alicubi ad Dionysium, nisi

ὑμῖν ἀμύνων, συδὲν ἥσσον ἢ πατρὶ,
 ἔκτεινα μητέρ'· εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
 ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν 925
 θνήσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεῶν.
 τούναντίον δὲ θράδεται ἢ θραῖσαι χρεῶν.
 νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς
 τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτ' ἐμὲ,
 ὁ νόμος ἀνεῖται, κοῦ φθάνοι θνήσκων τις ἂν, 930
 ὥς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
 ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.
 τικᾶ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
 ὃς ἡγόρευε, σύγγονον σέ τε κτανεῖν.
 μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρομένους θανεῖν. 935
 τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
 ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
 ξὺν σοί· πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
 Πυλάδης δακρύων· ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι
 κλάοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ· σοι 940
 πικρὸν θέαμα, καὶ πρόσοψις ἀθλία.
 ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν ἢ βρόχον δέρεα

fallor. Δαναοὶ habent D. H. codicibus est potior. Semper
 Cant. Sed cum Musgravio igitur futurum per s scribam.
 spurium puto, Euripideum ta- Et ne quis moveatur infra le-
 men ex alia fabula in margine gens 1594 κτανεῖν, sciat aori-
 adscriptum. stum recte postponi verbo μέλ-
 λαιν, ut supra 236. Aeschyl.

929. κατακτανεῖτέ με ex MSS. Prom. 629. Eubul. Athenaei I.
 edidit Brunckius et Beckius. p. 34. D.

Sed in talibus rebus analogia 942. φάσγαν Ald. sed satis

ὥς δὲ λιπεῖν σε φέγγος· ἠὺ γένειαι δὲ
οὐδὲν σ' ἐπωφέλησεν, οὐδ' ὁ Πύθιος
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.

945

ΧΟ. ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὥς ξυνηρεφές
πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦς' ἄφθογγος εἶ,
ὥς εἰς στεναγμούς καὶ γόους δραμουμένη.

ΗΛ. κατάρχομαι στεναγμόν, ὦ Πελασγία, στροφή.

τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχά διὰ παρηγίδων,
αἱματηρὸν αἶταν,

950

κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἅ κατὰ χθονὸς
νερτέρων καλλίπαις θεά.

ἰακχείτω δὲ γὰρ Κυκλωπία,

σίδαρον ἐπὶ κάρῃ τιθεῖσα κούριμον,

955

πῆματ' οἴκων.

ἔλεος, ἔλεος ὃδ' ἔρχεται

magno numero MSS. φάσγαν' ἢ
βεβήκον. Contramox 1033. jun-
git βεβήκον et ξίφος, mutatis nu-
meris.

952. Pro ἔλαχ' ἅ non pau-
ci MSS. ἔλαχε vel ἔλαχεν.

953. Ald. et MSS. post νε-
τέρων addunt Περιέφασσα, et
949. αἱ αἱ praefigit Ald. 956 τῶν Ἀτρεΐδων praeponunt,
sed omittunt membr. D. et quae pro glossis recte habet
alii. Omnes quoque στενα- Musgravius.

γμόν, sed alterius constructio-
nis exempla dedit Musgravius.
ex Od. τ. 445. Lycophrone

954. ἰακχείτω et Κυκλωπία
Ald. Κυκλωπία MSS. quidam.

209. Athenaeo XIV. p. 622.
C. Addit Brunckius Androm.

955. κάρῃ Ald. et quidam
MSS. sed κάρῃ plures.

τῶν θανουμένων ὑπερ
στρατηλάτων Ἑλλάδος ποτ' ὄντων.

βέβακε γὰρ βέβακεν, εἵχεται τέκνων ἀντιστ. 960
πρόπασα γέννα Πέλοπος, ὃ, τ' ἐπὶ μακαρίοις
ζῆλος ὦν ποτ' οἴκοις·

φθόνος νιν εἶλε θεόθεν, ἃ, τε δυσμενῆς·
φονία ψῆφος ἐν πόλει.

ἰῶ, ἰῶ πανδάκρυτ' ἐφαιμέρων 965
ἔθνη πολύπονα λεύσσει, ὥς παρ' ἐλπίδας
μοῖρα βαίνει.

ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται
πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ·
βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν. 970

μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ καὶ
μέσον χθονὸς τεταμέναν
αἰωρήμασι πέτραι

962. ζηλωτὸς ὦν ποτ' οἴκος 971. Quod supra 6 voca-
Ald. et fere omnes MSS. οἴκους verat πέτραι, cum hic vocat
K. Emendatio est Musgravii, οὐρανοῦ καὶ μέσον χθονὸς τεταμέναν
ut et mox, ubi Aldus et MSS. αἰωρήμασι πέτραι, satis sibi con-
φονία—πολίταις. Solus K. φοι- stat. Sed cum addit, ἀλύσει
νία. χρυσέαις φεραμέναν διναιῖσι βῆλον ἐξ

966. λεύσειδ' Ald. sed λεύ- Ὀλύμπου, puras mythologiae
σειδ' aut λεύσειδ' MSS. non pauci, fontes philosophia corrumpen-
ut et ἐλπίδας pro Aldino ἐλπίδα, re videtur. Scholiastae enim,
cum id metro accuratius re- cum Nostri ad hunc locum,
spondeat. tum Apollonii Rhodii I. 498.

968. ἕτερος pro ἑτέροις ob me- tradunt, Anaxagoram μύθου
trum reposui. sive λίθον διάπυρον dixisse so-

ἀλύσει χρυσέαις φερομέναν
 δίνουσι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
 ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσομαι
 γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ·
 ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας

975

ἐμέθεν δόμων,
 οἱ κατεῖδον ἄτας,
 ποτανὸν μὲν δίωγμα πῶλων
 τεθριπποβάμονι στόλῳ

980

lem, quam sententiam memorat Xenophon Mem. IV. 7, 7. Scholiastes Pindari ad Olymp. I. 97. ἐνιοὶ δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρων ἐπὶ καὶ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον, φυσιολόγον γενόμενον, καὶ μύθρον ἀποφύγαντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκασθ' ὑποσχέιν· ὥστε καὶ ἐπηρεῆσθαι αὐτῷ τὸν ἥλιον, ὅφ' οὗ δαιματοῦσθαι καὶ καταπτῆσθαι. περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ φυσικοὶ φασιν, ὡς ἄλδος καλεῖται ὁ ἥλιος. καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μακρὰν, πέτρων εἰρηκέναι τὸν ἥλιον.

Deinde citat utrumque ex Ore-
 ste locum. Quod ad βῶλον at-
 tinet, cum χρυσέαν βῶλον so-

lem vocasse testetur Euripi-
 dem Scholiastes Apollonii, id-
 que ex Phaëthonte diserte ci-
 tet Laërtius II. 10. maxima
 cum verisimilitudine legunt
 Viri docti apud Strabonem I.

p. 58. C. (33.) ἥλιος ἔσθλων
 χρυσέα βῶλον φλέγει. Vide Val-
 ckenaer. Diatrib. p. 30, 31.
 Ceterum καὶ omittit Aldus.
 MSS. partim καὶ μέσον, partim
 μέσον καί.

976. ἀναβοάσω Ald. et MSS.
 plures. ἀναβοάσωμαι H. Quare
 dedi ἀναβοάσομαι ex Schol. Ari-
 stoph. Plut. 639. ἵνα est ubi.
 Mox 978. MSS. quidam γεννή-
 τορας.

981. τὸ ποτανὸν Ald. et MSS.
 Mutavi in ποτανόν.

982. Hesychius: τεθριππο-
 βάμονι στόλῳ· τῇ δρυὶ τοῦ ἄρμα-
 τος. Quod mirum est, ne-
 minem hucusque exatitisse,
 in editionibus Hesychii certe,
 qui corrigeret.

Πέλοψ δτε πελάγεσι
 διεδίφρευσε Μυρτίλου Φόνον
 δικῶν ἐς οἶδμα πόντου,
 λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις
 ποντίων σάλων
 ἥοσιν ἄρματεύσας.

985

ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
 ἦλθ' ἄρ' πολύστονος,

990

Μαιιάδος τόκου
 καὶ χρυσόμαλλον ἀγνὸς ὁπότε
 ἐγένετο τέρας ὁλοὸν ὕλοσιν
 λόχευμα ποιμνίοισιν
 Ἀτρεῆος ἵπποβότα·

995

ὅθεν ἔρις τό, τε πτερωτὸν
 αἰλίου μετέβαλεν ἄρμα
 τὰν πρὸς ἐσπέραν κέλευθον
 οὐρανοῦ προσαρμόσασα
 μονόπωλον ἐς αἶω·

1000

ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος

983. δπότε Ald. ὅτε tantum
 non omnes MSS.

986. λευκοκύμοσι πρὸς Γεραι-
 στίαις Ald. contra plures MSS.

991. Ante Μαιιάδος habent
 Aldus, et omnes, credo, MSS.
 λόχευμα ποιμνίοισι. Sed Musgra-
 vium post v. 993 transponen-
 tem secutus sum.

993. ὁλοὸν semel tantum
 aliqui.

996. τὸ Ald. τὸ, τε pleri-
 que MSS.

997. αἰλίου Ald. αἰλίου MSS.
 et 995 Ἀτρεῆος.

998. ἐσπερον Ald. et plures
 MSS. Sed ἐσπέραν Brunckii
 membranae, et Philoponus.

999. Sic Scholiastes. MSS.
 plerique cum Aldo μεταρμόσασα.

1001. δρομήματα Πελειάδος
 Ald. et MSS. major pars. Pra-

εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει·
τῶνδ' ἑὶ μείβει θανάτους θανάτων,
τὰ τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου.

λέκτρα τε Κρήσας

1005

Ἀερόπας δολίᾳς δολίοισι γάμοις,
τὰ πανύστατα δ' εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν
ἐμὸν ἦλθε δόμων
πολυπόνοις ἀνάγκαις.

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδε σὸς ζύγγονος ἔρπει

1010

ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεῖς,
ὃ, τε πιστότατος πάντων Πυλάδης,
ἰσαδελφος ἀνὴρ, ὁρῶν νοσερόν

δεσμήματα tamen H. K. R. Cant.

1004. Verte, *Thyesteas da-*

praebent δεσμημα, quod con-
firmat Philoponus. [δεσμημα

pes, sic nominatas de Thyeste.

M. N. Ex Addend.] Legen-

1008. ἦλθε Ald. Correxīt

dum scilicet, ut edidi, δεσμη-

Brunckius.

μα Πελαιάδος, quomodo diserte

citāt Eustathius ad Od. M. p.

1009. Sic Ald. et quidam

1713, 7. (475, 49.) Cum

MSS. Alii, εὖν πολυστένοις, vel

hunc locum satis corruptum

πολυστένοις sine εὖν.

apud Joannem Philoponum ad

Aristotelis Meteorolog. I. p.

1010. εὖς, quod omittit Al-

100. ed. 1551. invenisset

dus, habent MSS. plurimi,

Meursius, ad Euripidis Atre-

um, quae fabula nunquam ex-

1013. ἰσύνων Ald. et omnes

stitit, retrulit in Euripide p.

MSS. molossum pro spondeo

101. sive in Gronovii The-

auri anapaesto. Edidi quod

saur. X. p. 461.

Heathius conjecit. Supra 399,

1002. μεταβάλοι, vel μετα-

ᾠρθενεν δέμας.

βάλλοι MSS. quidam.

N 2

Digitized by Google

κῶλον Ὀρέστου,

ποδὶ κηδοσύνῳ παρὰσειρος.

1015

ΗΛ. οἱ ἐγὼ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὤρῳσ' ἀναστένῳ,
ἀδελφε, καὶ πάραιθε νερτέρων πυρᾶς·
οἱ ἐγὼ μάλ' αὖθις, ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὅμμασι
πανυστάτην πρόσῃψιν ἐξέστην Φρενῶν.

ΟΡ. οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους, 1020
στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.

ΗΛ. καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσοραῖν θεοῦ
τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.

ΟΡ. σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἄλλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς 1025

1017. νερτέρου A. D. MS. de commoda, utrumque con-
C. C. C. R. Cant. ut ex membr. junxi. Phrasis ab Homero
edidit Brunckius. Male. Di. II. A. 587. et alibi ad alios
citur νερτέρων πυρᾶς, ut νερτέρων ποῖτας transiit, ut ad Theo-
στέφῃ Troad. 1255. Vide in- crit. IV. 7. Noster Hipp. 1279.
fra 1080. ὥς ἰδὼν ἐν ὅμμασι τὸν τὰ μ' ἀπαρη-
θέντα μὴ χρᾶναι λέχη.

1018. ὥς ἰδοῦσ' ὅμμασι Ald.

ὥς ἰδοῦσά σ' ὅμμασι Lib. P. A. D.

1020. γόους Ald. H. J. L. alii.

H. J. L. ut jam exstabat in

Multi λόγους. Eadem permuta-
editione Barnesii. ὥς ἰδοῦσ' ἐν
tio Phoeniss. 1348.

ὅμμασι membr. et, teste Kingio,

K. R. Sed ille fallitur; ii enim

1021. κραθέντ' Ald. sed alte-

habent, ὥς ἰδοῦσά σ' ἐν ὅμμασι, ut

rum MSS. non pauci.

et Cant. nisi quod hic ἀν' pro

ἐν. [ἰδοῦσά σ' ἐν ὅμμασι M. N. Ex

1022. φέρειν σ' Ald. sed

Addend.] Cum igitur pronomen

pronomen deleuit Kingius,

men quidem sit pene neces-

codicum auctoritate procul du-

sarium, praepositio vero val-

bio; sic enim A. D. J. L.

τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.

ΗΛ. ὦ μέλεος ἦβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου,
θανάτου τ' αἰώρου, ξῆν ἐχεῖν σ' ὅτ' οὐκέτ' εἶ.

ΟΡ. μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλλης ἀνανδρίαν,
εἰς δάκρυα πορθημέουσ' ὑπόμνησιν κακῶν. 1030

ΗΛ. θαναύμεθ' οὐχ οἶόν τε μὴ στένειν κακά·
πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἢ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.

ΟΡ. τόδ' ἤμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ' ἢ βρόχους
ἄπτειν κρεμαστούς, ἢ ξίφος θῆγειν χερεῖ.

ΗΛ. σύ νυν μ' ἀδελφε, μὴ τις Ἀργείων κτάνη, 1035
ὑβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.

ΟΡ. ἄλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σέ δ' οὐ κτενῶ,
ἀλλ' αὐτόχειρι θνήσχ', ὅτῳ βούλει, τρόπῳ.

ΗΛ. ἔσται τὰδ' οὐδὲν σοῦ ξίφους λελεῖψομαι·
ἀλλ' ἀμφιδεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας. 1040

1027. ὦ τλήμων A, D, L.

1034. θῆγειν MSS. quidam.

1035. Similis est ellipsis in fragmento Inus apud Stobaeum XCIV. p. 381. Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ, ζητῶν τὰ πλείον', εἴτα πάντ' ἀπώλεσε. Grotius ex conjectura dedit ἀπωλόμην, quod barbarum est. Valckenaerius Diatr. p. 177. πάντα γ' ἀπολόμην, quod languidum. Sed veterem lectionem recte vertit Musgravius.

1037. αἷμ'· ἐγὼ δέ ε' aliqui MSS. quod speciem quidem prae se fert. Sed merum esse errorem inde liquet, quod MS. C. C. C. L. habent, αἷμ'· ἐγὼ σέ δ'. Variam tamen lectionem confirmare videtur Iph. T. 1014. ubi idem Orestes loquitur, οὐκ ἂν γενόμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς· Ἄλις τὸ κείνης αἷμα. Mox αὐτόχειρι cum Aldo servavi, et distinctionem addidi. In Sophoclis quoque Electr. 1019 adjectivum est, non adverbium αὐτόχειρι.

ΟΡ. τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,

θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας,

ΗΛ. ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν ἡδιστόν τ' ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα καὶ ψυχὴν μίαν.

ΟΡ. ἔκ τοι με τήξεις· καί σ' αἰμείψασθαι θέλω 1045

φιλότῃτι χειρῶν· τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;

ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμὸν,

τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους

προσφθέγμαθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις πάρα.

ΗΛ. φεῦ· πῶς ἂν ξίφος νῶ· ταῦτόν, εἰ θέμις, κατὰ-
νοι, 1050

καὶ μῆμα δέξαιθ' ἐν, κέδρου τεχνάσματα;

ΟΡ. ἡδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὀρεᾶς δὲ δὴ φίλων

ὥς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν τάφου.

1046. *χειρῶν* Ald. contra ple-
rosque MSS. ut *χέρας* 1620.

1049. *προσφθέγματ' ἄμφι* Ald,
et MSS. fere omnes. ἄρτι pro
ἄμφι Musgravius, quod Brun-
ckius recepit, simul tamen
conjiciens, *προσφθέγμαθ' ἡμῖν*,
quod ex H. edidi. Idem fere
versus supra 1024.

1051. *τέχνασμα* τε edidit
Brunckius ex conjectura, et
inter monumentum et thecam
distinguit. Sed hoc est paullo
argutius. Recte vocatur *μῆμα*,
quicquid mortuos tegit, vel or-

nat. Sed suspicor, eum plu-
rali nomine offensum, eo fa-
cilius conjecturae huic locum
dedit. Male enim eadem
de causa *τεχνήματα* a Sophocle
Philoct. 36. de uno poculo
dictum, sollicitavit. Idem An-
tig. 568. *νυμφεῖα* de Antigona,
Noster Hec. 269. *προσφάγματα*
de una victima, Hipp. 11. *και-
δέύματα* de Hippolyto solo. An-
drom. 1277. *εὐγκοιμήματα* de
Thetide. Troad. 254. *νυμφεῖα*
de Cassandra dixere.
Ovid. Met. XV. 163. *Κοινοῦ*
CLYPEUM, *laenae* GESTA-
MINA nostras.

ΗΛ. οὐδ' εἴφ' ὑπὲρ σου, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακός, ὁ προδότης τοῦμοῦ πατρός; 1055

ΟΡ. οὐδ' ὅμμ' ἔδειξεν· ἀλλ' ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
τὴν ἐλπίδ', ἡυλαβεῖται μὴ σῶζειν φίλους,
ἀλλ' εἴ, ὅπως γενναῖα καὶ χαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιώτατα.

καὶ γὰρ μὲν εὐχένοιαν ἀποδείξω πόλει, 1060
παύσας πρὸς ἥπαρ Φασγάνῳ· σὲ δ' αὖ χρεῶν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.

Πυλάδῃ, σὺ δ' ἡμῖν ταῦ φόνου γενοῦ βραβεύς,
καὶ κατθανόντοιν εὖ περιστείλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ πρὸς πατρός τύμβον φέρων. 1065
καὶ χαῖρ' ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὀράς, πορεύομαι.

ΠΤ. ἐπίσχε· ἐν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῇν με χρήζειν, σοῦ θανόντος, ἥλπισας.

ΟΡ. τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ' ἐμοῦ μέτα;

ΠΤ. ἤραυ; τί δὲ ζῇν σῆς ἐταιρείας ἄτερ; 1070

ΟΡ. οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ', ὡς ἐγὼ τάλας.

ΠΤ. ξὺν σοί γε· κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ.

1062. βουλήμασι H. in textu, phthongo ex L. Quamquam alterum in marg. pro var. lect. bene scio nihil praesidii MSS.

1064. κατθανόντων. Sic mul. in talibus habere; sed MSS. ti MSS. sed non Aldus, ut sibi non constare indicandum per errorem ait Musgravius. putavi. Editur quidem ἐται-
[κατθανόντοιν etiam Cant. M. εἰας in Sophocl. Aj. 683. sed
Singulare est quod habet N. ibi Suidas vv. Ἄημα, Λιμὴν,
κατθανόντι γ'. Ex Addend.] praebet ἐταιρείας.

1070. Post δε addunt δεῖ H.

δε L. Scripsi autem ἐταιρείας. [1072. καὶ pro δε M. Ex hic et infra 1077. cum di- Addend.]

ΟΡ. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ ξύνθνησκέ μοι
 σοὶ μὲν γὰρ ἔστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δῆ,
 καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν. 1075
 γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
 ἦν σοι κατηγγύησ', ἑταιρείαν σέβων·
 σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβῶν,
 κῆδος δὲ τοῦμόν καὶ σὸν οὐκέτ' ἔστι δῆ.
 ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς, 1080

1074. οὐκ ἔτ' ἔστι δὲ H. (ἔτι hil mutandum. Quocirca Friederici Jacobi conjecturam in 1079. ubi R. οὐκ ἔστ' ἔτι δῆ. Hec, 439. προσειπεῖν γὰρ ὅδν ὄμμ'

1076. γάμου Ald. Sed γάμων praebeant membr. Aug. I. A. D. R. aliique apud Musgrave. [γάμων Cant. M. N. Ex Addend.]

1080. ὄμμ' Ald. H. unus est in vulgari lectione? An Leidensis, sed longe plurimi δνομ' habent, nominatim Brunckii membranae, MSS. C. C. C. A. D. J. K. L. R. cum Scholiaste, et duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 415. [ὄνομ' M. N. Sic et Cant. sed ὄμμα in marg. pro v. l. Ex Addend.] Et cum haec vocabula facillime permutentur, supra enim 1044 ὄμμ' L. cum utraque periphrasis sit Tragicis usitata, dissentientibus quidem MSS. quid sit verum, difficile est interdum statuere; consentientibus vero, ni-

hil mutandum. Quocirca Friederici Jacobi conjecturam in Hec, 439. προσειπεῖν γὰρ ὅδν ὄμμ' ἔτ' ἔστι μοι, ut inutilem, praetermissi, sed eam, occasione oblata, nunc paucis examinabo. Ac primum illud quaerere subit, quid mendosum, est in vulgari lectione? An Quare? Quia nusquam alibi occurrit. Occurratne alibi, aut non, nescio; sed cur non protulisti loca, ubi προσειπεῖν ὄμμα occurrat? Jam si nusquam ea verba conjuncta reperiantur, cujusmodi dialectices est, semel dictum ejicere, ut nunquam dictum substituas? Quanquam, ut verum fatear, προσανδᾶν ὄμμα exstare videtur apud Aeschyl. Choëph. 236, Ibi tamen Valckenaerius legit ὄνομα, de ὄμματας in loco Phoenissarum 415, quae est vlti

χαῖρ· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τοῦτο, σοὶ γε μὴν.
οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα.

ΠΥ. ἢ πολὺ κέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,

μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μὴ λαμπρὸς αἰθῆρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, 1085
ἐλευθερώσας τοῦμόν, ἀπολιποίμι σε.

καὶ συγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·

καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ἐμοῦ.

ἐμὴν γὰρ αὐτήν, ἧς γε λῆχος ἐπήνεσα, 1090
κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλὸν ποτε

docti conjectura, non clare
loquitur. Mihi quidem om-
nino in his locis recepta lectio
servanda videtur. Jacobus
est vir neque ingenii neque
doctrinae expers; quo tamen
utroque saepe abutitur ad sa-
nas lectiones sollicitandas. Ne
longe abeam; in hac fabula
1017 pro πυρᾶς conjicit πύλης.

Legerat scilicet nescio quid
de νερτέρων πύλαις et Αἰδου πύλαις.
Verum priusquam de hoc in-
vento sibi plauderet, demon-
strare debebat, νερτέρων πυρᾶς
vitiosum esse; demonstrare
debebat, πολλῇ singulari nu-
mero Euripidi esse usitatum.
Cum librariorum inscitia at-
que audacia tot ubique soloe-
cismos atque barbarismos, de

quibus nemo dubitare possit,
invexerit, *Bella geri placuit
nullas habitura triumphos?* Pe-
ne oblitus eram monere, pro
ὀμιλίας L. habere ἡλικίας, quod
leviter depravatum est ex ὀμη-
λικίας, elegantissima lectione,
eoque elegantiori, quod ana-
paestum in quinto loco prae-
beat.

1083. ἡ που Ald. ἢ πολλὰ unus
Müsgrovii, A. D. J. L. ed.
King.

1090. γε omittunt Ald.¹ et
plerique MSS. post λῆχος habet
K. κατένεσα Brunckius; sed il-
lam vocem opinor dici tantum
de τῇ κυρίῳ, vt Iph. A. 699.
quocum confer 707. et supra
1077. infra 1674. 1688.
1691.

γῆν Δελφίδ' ἔλθων, Φωκῆων ἀκρόπολιν,
 ὅς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
 νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν καί μοι μέλει. 1095
 ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', ἐς κοινούς λόγους
 ἔλθωμεν, ὥς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ.

ΟΡ. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθανοίμι ἰδών.

ΠΥ. πιδοῦ νυν, ἀνάμεινον δὲ Φασγάνου τομάς.

ΟΡ. μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι. 1100

ΠΥ. σίγα νυν, ὥς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.

ΟΡ. μὴδὲν τρέσῃς τάσδ', ὥς πάρεϊα' ἡμῖν φίλαι.

ΠΥ. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην πικράν.

ΟΡ. πῶς; τὸ γὰρ ἑτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς.

ΠΥ. σφάζαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν. 1105

ΟΡ. μάλιστ'· καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.

ΠΥ. ἀλλ' οὐκέθ', Ἄϊδην νυμφίον κεκτημένη.

ΟΡ. καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὁπάοντας.

ΠΥ. τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν' ἂν τρέσαιμι ἐγώ.

ΟΡ. οἷους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας. 1110

1105. ἐν δόμοις δὲ membr. ad res minutas et domesticas
 H, unde δὲ expunxit Brun. Melpomenen detruserit. Con-
 fer Aristoph. Ran. 1002 —

1106. Menelaus et Helena 1019.

haereditatem Orestis spe de- 1109. τρέσαιμι' ἂν R, unde
 vorarant. Omnia igitur ob- facere posses, τρέσαιμεν ἂν.
 signabant. Quod si quis [τρέσαιμι' ἂν sine ἔγῳ etiam M.
 haec esse humiliora quam pro Ex Addend.]

tragoediae dignitate objiciat, 1110. Aelian, H. A. VII.
 meminerit, ob hoc ipsum ma- 25. ἦσαν δ' ἄρα ὅσοι κατὰ τὸ πα-
 λε audiisse Euripidem, quod τρεῶν καὶ μύρων ἐπιστάται φησὶν εἶ-

- ΠΥ. τρυφάς γὰρ ἦκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς;
 ΟΡ. ὦσθ' Ἑλλάς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.
 ΠΥ. οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.
 ΟΡ. καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δις θανεῖν οὐ χάζομαι.
 ΠΥ. ἀλλ' εὐδ' ἐγὼ μὴν, σοί γε τιμωρούμενος. 1115
 ΟΡ. τὸ πρᾶγμα δήλου καὶ πέραιν' ὅπως λέγεις.
 ΠΥ. εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι.
 ΟΡ. ἔχω τοσοῦτον, τὰπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.
 ΠΥ. γούους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἂ πάσχομεν.
 ΟΡ. ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ' ἐνδοθεν κεχαρμένην. 1120
 ΠΥ. καὶ νῶν παρῆσται ταῦθ' ἅπερ κείνη τότε.
 ΟΡ. ἔπειτ' ἀγῶνα πᾶς ἀγωνιούμεθα;
 ΠΥ. κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοῖσιδ' ἔχομεν ξίφη.
 ΟΡ. πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὀλεθρος γενήσεται;
 ΠΥ. ἐκκληύσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης. 1125
 ΟΡ. καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεῶν.
 ΠΥ. εἴτ' αὐτὸ δηλοῖ τοῦργον ἧ τείνειν χρεῶν.
 ΟΡ. Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
 ΠΥ. ἔγνωσ' ἀκουσον δ' ὡς καλῶς βουλευόμαι.
 εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σὼφρονεστέραν 1130
 ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεῆς ἂν ᾦν φόνος.

ναι Εὐριπίδης. Lege, ἦσαν δ' ἄρα
 εἶους κατόπτρων καὶ μέρων ἐπιστά-
 τας φησὶν εἶναι Εὐριπίδης. Sed
 ἐνόπτρων rectius, quanquam et
 κατόπτρον occurrit apud Euri-
 pidem.

1120. κεχαρμένη Ald, κεχαρ-
 μένην plures MSS. Utrumque
 probum.

1121. καὶ Ald. et 1117.

1124. καὶ πρόσθεν δ' Ald. καὶ
 omittunt plurimi MSS.

1125. ἄλλος' ἐν στέγαις Ald.
 ἄλλοθεν quidam.

1127. Sic Ald. et alii.

νῦν δ' ὑπὲρ ἀπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
 ὧν πατέρας ἔκτειν', ὧν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
 νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων,
 ὀλολυγμός ἐσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς, 1135
 σοὶ πολλὰ καί μοι κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
 κακῆς γυναικὸς οὐνεχ' αἰμ' ἐπράξαμεν.

ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλεῖ, ταύτην κτανῶν,
 ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ,
 Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου Φονεύς. 1140

οὐ δεῖ ποτ', οὐ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
 τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ καὶ δελφὴν θανεῖν,
 μητέρα τ' ἕω τοῦτ', οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν
 δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
 λαβόντα νύμφην. μὴ γὰρ οὖν ζῶην ἔτι, 1145
 εἰ μὴ π' ἐκείνη φάσγανον σπάσσω μέλαν.

ἦν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατὰσχῶμεν φόνον,
 πρήσαντες οἴκους τούσδε κατθανούμεθα
 ἐνός γὰρ οὐ σφαλέντες ἔχομεν κλέος,
 καλῶς θαινόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι. 1150

ΧΟ. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ,
 ἢ Τυνδαρεῖς παῖς, ἢ κατήσχυνεν γένος.

ΟΡ. φεῦ· οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφῆς,
 οὐ πλουῖτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δὲ τι
 τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου, 1155
 σὺ γὰρ τὰ τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακά,
 καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοί,

1139. Quidam βέλτιστον.

1150. ἢ κακῶς Ald. contra
 sensum et MSS. Correx. Bar-
 nesius.

1146. ἢ κείνη Ald.

νῦν τ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
 κούκ ἐκποδὼν εἴ παύσομαι δ' αἰνῶν σ', ἐπεὶ
 βάρος τι καὶ τῷδ' ἐστίν, αἰνεῖσθαι λίαν. 1160

ἐγὼ δὲ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
 δράσας τι χρεῖζω τοὺς ἐμούς ἐχθροὺς θανεῖν,
 ἵν' ἀνταναλώσω μὲν, οἳ με προὔδοσαν,
 στένωσι δ', οἵπερ καὶ μ' ἔθηκαν ἄθλιον.

Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ', ὅς Ἑλλάδος 1165

ἦρξ' ἀξιώθεις· οὐ τύραννος, ἀλλ' ὁμως
 βώμην θεοῦ τιν' ἔσχ', ὃν οὐ καταισχυνῶ,
 δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
 ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι.

ἐγὼς γάρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἂν, 1170

εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία,
 κτανούσι, μὴ θανούσιν· εὐχομαι τάδε.

ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ καὶ διὰ στόμα
 πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα.

ΗΛ. ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ, 1175

1158. δ' Ald. Variant MSS. melius connectitur cum δὲ se-
 ut et supra 1144. ubi τ' Ald. quente.

Hic utramque particulam omit-
 tunt A. D. J. L. forsā recte.

1159. παύσομαι σ' αἰνῶν, Ald.
 et plerique MSS. παύσομαι αἰνῶν
 J. παύσομαι δὲ σ' αἰνῶν R. unde
 feci quod vides.

1167. ἔσχεν, ὃν οὐ κ. Ald.
 ἔσχεν ὃν κ. L. quod defendi
 possit, vertendo, quem dedeco-
 rabo, si servili morse occumbam.
 Sed nihil necesse.

1172. κτανούσιν, οὐ Ald.
 Alterum major pars codicum.

1163. ἀνταναλώσω μὲν divi-
 sim edidi cum Morello, quod

1174. Sic multi MSS. Ald.
 φρένας.

- σωτηρίαν σοὶ τῷδ' ἔτ', ἐκ τρίτων τ' ἐμοί.
 OP. Θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
 ἔπει τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
 ΗΛ. ἀκούε δὴ νυν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.
 OP. λέγ', ὥς τὸ μέλλειν ἀγάθ' ἔχει τιν' ἡδονήν. 1180
 ΗΛ. Ἐλένης κάττισθα θυγατέρ'; εἰδότηρ' ἡρόμην.
 OP. οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μήτηρ ἐμή.
 ΗΛ. αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.
 OP. τί χρεῖμα δράσους; ὑποτίθης τιν' ἐλπίδα;

1176. τῷδ' ἔτ' ἐκ τρίτου τ' tamen melius cum Aldo et Ald. et MSS. quidam, certe L. aliis retinetur.
 τῷδ' τε τρίτον τ' Cant. R. pro 1180. τὸ λέγειν Ald. et pars
 var. lect. ut Brunckius edidit codicum. τὸ μέλλειν multi, quod
 ex membr. quae tamen copu- optime cum accusativo con-
 lam secundam omittunt. τῷδ' structum illustrat Musgravius,
 ἐκ τρίτου τ' A. D. In textu praesertim ex Iph. A. 1124.
 habet R. τῷδ' ἔτ' ἐκ τρίτων τ', οἷσθα γὰρ πατρὸς πάντως ἂ μέλλει.
 quod accepi. Pluralis enim Dat H. τὸ λέγειν τῶνδ' ἔχειν.
 elegantior est, et cum semel 1184. ὑποτίθεις τιν' Ald. ὑπο-
 τρίτων in τρίτον depravatum es- τιθεις τιν' Augustani duo. Edi-
 set, quod factum est in J. K. dit ex membr. Brunckius ὑπο-
 scribae partim * omisere, (ut τιθεῖσα, ut ad Hermionem re-
 infra 1256. τῇνδε φ. L.) partim feratur, quod valde durum est,
 * in similem formam * muta- ut de anapaesto in quinta se-
 vere. [Ut edidi scripserat de taceam, quem ille ne ex
 M. postea e τρίτων eradendo quarta quidem excluderet.
 fecit τρίτου. Sed τῷδ' ἔτ' ἐκ Sed plures MSS. ὑποτίθης τιν',
 τρίτων τ' planissime N. Quod quod rectissimum est. *Quam*
 habet Cant. habet etiam M. *spem suggeris?* Hel. 855. τί
 pro v. l. Ex Addend.] Mox γ' χρεῖμα δράσαι; τιν' ὑπάγεις μ' εἰς
 omittunt quidam MSS. quae ἐλπίδα;

ΗΛ. χοὰς κατασπείσους ὑπὲρ μητρὸς τάφῳ. 1185

ΟΡ. καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;

ΗΛ. ξυλλάβεθ' ὄμηρον τήνδ', ὅταν στείχη πάλιν.

ΟΡ. τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;

ΗΛ. Ἑλένης θανούσης, ἣν τι Μενέλεως σὲ δρᾷ,
ἣ τόνδε καὶ μὲν πᾶν γὰρ ἐν φίλον τόδ' αἶ. 1190

λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρῆ
δέρη πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.

καὶν μὲν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρῆζων κόρην,

Μενέλαος, Ἑλένης πτώμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
μέδες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθέγου δέμας. 1195

ἦν δ', ὄξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος,

κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζῃ παρθένου δέρην.

καὶ νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῇ,

χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχχον· οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε· τήνδ' ἡμῖν ἔχω 1200

σωτηρίαις ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.

ΟΡ. ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,

τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,

ὡς ἄξια ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφους.

Πυλάδῃ, τοιαύτης ἄρ' ἀμαρτήσῃ τάλας 1205

1185. τάφου Ald. τάφον alii. φίλοις. [Membranae, opinor, τάφου membr. duo Musgravii et habent ἐν φίλοις, sic enim N. Cant. [τάφου plane N. quod Ex Addend.]

habebat etiam M. sed scalpel- 1194. Μενέλεως Ald. solenni
lo factum est τάφον. Ex Ad- errore.
dend.] 1205. ἀμαρτήσῃ MS. Leid.

1190. πᾶσι pro πᾶν MSS. apud Valckenaer. ad Phoen.
non pauci. Pro φίλον membr. 576. ἀμαρτήσῃς H. quod eodem

γυναικός, ἢ ζῶν μακάριον κτήσει λέχος;
ΠΥ. εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκῆων δ' ἔλθαι πόλιν,
καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.

ΟΡ. ἦξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;
ὥς τ' ἄλλα γ' εἶπας, εἶπερ εὐτυχήσομεν,
καλλισθ', ἐλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.

1219.

ΗΛ. καὶ δὴ πέλας νιν δωματίων εἶναι δοκῶ
τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.

ΟΡ. καλῶς· αὐτὸ μὲν νυν, ζύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα.

1215

Φύλασσε δ' ἢν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ζύμναχός τις, ἢ κασιγνήτος πατρός
ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνέ τ' εἰς δόμους,
ἢ σαινίδα παῖσας, ἢ λόγους πέμψας ἔσω
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔσχατον

1220

alludit. Pro τέλας H. φίλας. γάρ. Deinde αὐτῇ multi MSS.
Cant. φίλος. [ἀμαρτήσεις N. φίλας Harl. adhuc melius, αὐτῇ δ.
M. Ex Addend.] δάσκει.

1206. ἢ Ald. et codices
nescio an omnes. Brunckius
ēdīdit ἢ ex conjectura. Pote-
ris et ἢς legere.

1210. εἴ τὰς Ald. sed εἶπερ
MSS. plurimi. Jungenda sunt
εὐτυχήσομεν ἐλόντες, ut ἡντὶχει
βαλὼν Iph. T. 330.

1213. τοῦ γὰρ Ald. et MSS.
sed plurimae editiones, qua-
rum prima, quantum sciam, quidam
est Canteriana, habent καὶ

1214. σὺ μὲν δὲ Ald. σὺ μὲν
ἔν vel σὺ μὲν νυν Schol. MSS.
plurimi cum duobus Leidd.
apud Valckenaer. ad Hippol.
20.

1218. ἐλθὼν δ' — γέγωνε δ'
Ald. Prius δ' omittunt codi-
ces fere omnes, alterum in ε'
mutant plures. ἐν δόμοις Cant.

1219. σαινίδας Ald. et MSS.
quidam, sed metro conveni-
enter major pars σαινίδα.

ἀγῶν' ὀπλιζόμεσθαι Φασγάνῳ χέρας,
 Πυλάδῃ· σὺ γὰρ δὴ ζυμπανεῖς ἐμοὶ πόνους.

ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
 καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν
 τοῖς δεομένοισι· διὰ σέ γάρ πάσχω τάλας 1225
 αἰδίκας· προδέδομαι δ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
 δίκαια πράξας· οὐ θέλω δάμαρθ' ἐλὼν
 κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῶν τοῦδε συλλήπτωρ γενεῶ.

ΗΛ. ὦ πάτερ, ἴκου δῆτ', εἰ κλύεις ἔσω χθονὸς
 τέκνων καλούντων, οἱ σέθεν θνήσκουσ' ὑπέρ. 1230

ΠΥ. ὦ ζυγγένεια πατρός ἐμοῦ, καίμας λιταῖς,
 Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.

ΟΡ. ἔκτεινα μητέρ'. ΠΥ. ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.

ΗΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα καπέλυσ' ὄκνου.

1221. ὀπλιζόμεσθαι hic et habent plerique. ἐβούλευσα R.
 ἐπειγόμεσθ' infra 1255 pars co-
 dicum cum Aldo, qui mox addit K. sed recte. Ubi per-
 1224 παῖ σὸς errore typorum. sona secunda prioris senten-
 tiam auget aut corrigit, post

1226. προδέδομαι δ' Ald. et MSS. recte; sed in editis qui-
 busdam δ' in τ' mutatum est, sequitur particula γε, ut mox

1231. καὶ ἐμῶς λιταῖς Ald.

1234. Ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα MS. Utriusque formulae
 apud Musgravium. καὶ γὰρ δ' ἐπε- exemplum occurrit Sophocl.
 κέλευσα Schol. Pro ἐπεκέλευσα Aj. 1150. Aristoph. Eq. 355.
 Musgravii conjecturam ἐπεγκέ- 362. 363. qui ultimus versus
 λευσα recepit Brunckius, au- ita legitur in plerisque editio-
 gmento omisso. ἐπένευσα H. et nibus: Ἐγὼ δέ τ' ἐξελάω σε τῇ
 in margine ἐπεβούλευσα, quod πυγῇ θύραζε κύβδα. Brunckius
 tacite γ' edidit pro τ', ex mem-
 branis τῆς πυγῆς pro τῇ πυγῇ

ΟΡ. σοί, πάτερ, ἀρήγων. ΗΛ. οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά
σε. 1235

ΠΥ. οὐκ οὐν ὀνειδή τάδε κλύων ῥύσει τέκνα;

ΟΡ. δακρυόεις κατασπένδω σ'. ΗΛ. ἐγὼ δ' οἴκτοισι γε.

ΠΥ. παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα·

εἶπερ γὰρ εἶσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραί,

κλύει· σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε καὶ Δίκης σέβας, 1240

δὸτ' εὐτυχῆσαι πᾶδ' ἐμοὶ τε τῇδ' ἐ τε·

τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἰς ἀγὼν, δίκη μία,

οἷα ζῆν ἅπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

ΗΛ. Μυκηνίδες ὦ φίλοι,

στροφῇ.

τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων·

1245

quibus concinit MS. Raven- nas. Recte atque ordine. Sed ex isto MS. Ravennate in textum 'Εγὼ δ' ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύρδα', intulit editorum flos, Philippus Invernizius, nescias metrine an sensus majore commodo. Quantillum erat, si codex ille prae-stantissimus in viri vel medio-riter docti manus incidisset, ex vitiosa lectione, iisdem li-teris manentibus, veram eli- cuisse, ΕΓΩΔΕΡΕΞΕΛΕΩ σε τῆς πυγῆς θύραζε κύρδα. In gratiam autem tironum erroris origi- nem breviter ostendam. Scri- pserat prior librarius, ΕΓΩ- ΔΕΞΕΛΕΩ in textu, deinde in

marginē duas literas ER repo- nendas notavit. Postea alter scriba prioris monito morem gesturus erat, sed qua in parte textus eas reponeret, ut- pote ex eo luti genere fictus, ex quo Invernizius, plane ne- sciebat.

1236. οὐκ οὐν et ῥύσαι Ald. et plerique codices. Sed ῥύσαι ex membr. edidit Brunckius.

1241. Fluctuant MSS. in- ter δὸτ' et δὲς. Utrumque ha- bet R. Melius δὸτ', ut Aldus et plures MSS. [δὸτε pro v. l. Cant. et sic M. Ex Addend.]

1245. Hunc versum dedi, ut in Aldina et plerisque co-

ΧΟ. τίνα θροεῖς αὐτὰν, ὦ πότνια; παραμένει
γάρ ἐτι σοι τόδ' ἐν Δαναϊδῶν πόλει.

ΗΛ. στήθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἀμαξήρη τρίβον·
αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς Φρουρὰν δόμων.

ΧΟ. τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις; 1250
ἐνεπέ μοι, Φίλα.

ΗΛ. φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι
σταθεῖς ἐπὶ Φοῖνιον αἶμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρη.

ΗΜΙΧ. χωρεῖτ' ἐπειγώμεσθ' ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον 1255
τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.

ΗΜΙΧ. καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἥ πρὸς ἐσπέραν φέρει.

ΗΛ. δόχημα νῦν κόρας διάφερ' ὀμμάτων
ἐκείθεν ἐνθάδ', εἴτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν.

dicibus exstat. Ἀργείων ἔδος Brunckius; πότνια enim sem-
per ultimam corripit, quare
antistrophico, κόρας διάδοτε β. malui addere ὦ ex Parisien-
πέντη διά. Sed lectio Aldi, sium uno.

quam retinui, cum levissima
varietate in MSS. habetur.
Dactylus λασγὸν εἰ anapaesto διά
βας responder.

1248. Femininum et hic
et infra 1256, 1257, dat
Aldus cum parte codicum.
Masculinum alii.

1246. αὐτὰν pro αὐτὴν ex
conjectura Musgravii adopta-
vit Brunckius, quod verum vi-
detur. In antistrophico au-
dacter, sed feliciter rescripsit
Brunckius φαντάζεται pro προσ-
έρχεται, cujus conjecturam con-
firmat D. Sed ne sic quidem
aequantur metra, quod putat

1250. μοι Ald. et MSS. qui-
dam, deinde ἐνεπέ Ald. et
1253 φόνιον.

1259. Sic plerique MSS.
In antistrophico εἰς pro ἐν solus
K. idque ex interpolatione,
quam et alibi in hac fabula
passus est. Debebat igitur

ΧΟ. ἔχομεν ὡς θροεῖς.

1260

ΗΛ. ἐλίσσετε νῦν βλέφαρα

ἀντιστροφῇ.

κόραισι, δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντη.

ΗΜΙΧ. ὁδε τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται; τίς ὁδ' ἄρ' ἀμ-

φι μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας ἀνὴρ;

ΗΛ. ἀπώλόμεσθ' ἄρ', ὃ φίλαι κεκρυμμένους 1265

θῆρας ξιφῆρεις αὐτίκ' ἐχθροῖσιν φανεῖ.

ΗΜΙΧ. ἀφοβος ἔχε· κενός, ὃ φίλα,

στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.

ΗΛ. τί δέ, τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;

δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν',

1270

εἰ τὰδ' ἔρημα τὰ πρόσθ' αὐλᾶς.

hic versus esse iambelegus; [N. Ex Addend.] βλέφαρον Ald. quod ut fiat, audaciorē for-

tasse conjecturam periclitabor.

Aldus habet ἀπ' pro ἐπ', A. εἰ

τὰ π' pro εἴτ' ἐπ', J. ἄλλην pro

ἄλλην. Legō igitur, παλινσκο-

πιάν, quod compositum, licet

ipsius exemplum nusquam in-

venerim, ejusdem est generis

cujus ἀλασκοπιὰ, ἱεροσκοπιὰ, et

forsan alia. Neque durior est

junctura, quam in παλινστομεῖν

et παλινσκίος, quae usurpant

Aeschylus et Sophocles. Si

hanc conjecturam probas, ver-

te, *Dispicite illinc huc, deinde*

in contrariam partem.

et multi alii. 1266. ἐχθροῖς ἢ φανῇ Ald.

et MSS. quidam, sed non li-

benter hujus verbi aoristum

secundum activae vocis admit-

tunt Tragici. Plerique cōdi-

ces ἐχθροῖς εἰ φανεῖ. Illud de-

pravatum ex ἐχθροῖσιν, hoc ex

ἐχθροῖσι.

1267. κενός γὰρ Ald. sed

γὰρ omittunt membranae et

alii MSS. φίλαι pro φίλα MSS.

quidam. Deinde ὃν σὺ Aldus

et pars codicum.

1270. τινά μοι Ald. et MSS.

sed μοι viri docti ejecere pro-

1261. βλέφαρα H. K. Cant. pter metrum.

HMIX. καλῶς τὰ γ' ἐνθ' ἐνδ', ἀλλὰ τὰπὶ σοῦ σκόπει,
ὥς οὔτις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται.

HMIX. εἰς ταῦτόν ἦκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ' ὄχλος.

ΗΛ. Φέρε νῦν ἐν πύλαισιν ἀκοᾶν βάλῃ· 1275

τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ

σφάγια φοινίσσειν;

οὐκ εἰσακούουσ'· ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν·

ἄρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφει;

1272. ἐνθ' Ald. ἐνθ' ἐνδ' D. altera in exilium abigenda co-
ἐνθ' ἐνδ' Aug. I. Deinde Ald. gitarem, nisi omnes MSS. et
et MSS. quidam τὰπὶσω. Ex editiones in Aristoph. Eq. 312.
membr. Brunckius dedit τὰπὶ haberent ἐκκεκώφηκας, cui in
σοῦ, quod verum videtur, et forma vocis consentit Suidas
sic fere Barnesius. Alii τοῦ v. ἀνακεκώφηκας. Sed veterem
πίσω, quod etiam defendi lectionem optime defendunt
posset. Athenaeus V. p. 188. C. τὰ

[1275. ἀκοᾶς M. N. Ex Ad-
dend.]

1279. Tres alias lectiones
memorat Barnesius: ἐκκεκώφων-
ται, ἐκκεκώφονται, ἐκκεκώφηται.
Ac primam quidem non inveni;
secundam habent H. Clemens Alex.
Strom. II. p. 485. Terentianus Maurus,
p. 2404. optime ex hoc loco emenda-
tus a Dawesio p. 15. tertiam
A. D. Cant. K. L. R. [M. N.
Ex Addend.] In solo J. rep-
peri ἐκκεκώφωτον. Et pro hac
vocali, ω scilicet, fortiter pu-
gnat analogia, ut prope de

δὲ μειράκια τὰ ὡς τὸν Μενέλαον πα-
ραγενόμενα, ὁ Νέστορος υἱὸς καὶ ὁ
Τηλέμαχος, ἐν οἴνῳ ὄντες καὶ ἐν
γαμικῇ συμποσίῳ διατρίβοντες, καὶ
τῆς Ἑλένης παρακατημένης, ὡς πρέ-
πον ἐστίν, ἡσυχίαν ἄγουσι, πρὸς
τὴν περιβόητον ἐκκεκωφόμενοι κάλλος.
Aelianus N. A. I. 38. de ele-
phante: Γυναικὸς ὥραίας τὸδε τὸ
ζῶον ἡττάται, καὶ παραλύεται δὲ
τοῦ θυμοῦ ἐκκεκωφθεὶς εἰς τὸ κάλλος.
Eustathius tamen ad Iliad. ε.
p. 954, 55. (948, 22.) ex
Euripide ἐκκεκώφονται habet, ex
Athenaeo ἐκκεκωφόμενα: ad Od.
E. p. 1539, 59. (230, 14.)
ex Euripide diserte citat per

τάχα τις Ἀργείων

1280

ἔνοπλος ὀρμήσας

ποδὶ Βοηδρόμῳ

μέλαθρα προσμίζει.

σκέψασθε νῦν ἄμεινον· οὐχ ἔδρας ἀγών·

ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἐλίσσεται.

1285

ΧΟ. ἀμείβω κέλευθον

σκοποῦσα πάντα.

ΕΛ. ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.

ΗΛ. ἤκούσαθ'· ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν Φόνῳ.

Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικασαί.

1290

ΗΜΙΧ. ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέναν κρέατος,

ἔλθ' ἐπικούρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.

ΕΛ. Μενέλαε, Ἰνὴσκω· σὺ δὲ παρών μ' οὐκ ὠφελεῖς.

ΗΛ. Φονεύετε, καίνετ', ὄλλυτε,

δίπτυχα, δίστομα φάσχαν'

1295

ἐκ χερσὸς ἰέμενοι,

η, ἐκκεκώφηνται. Quare iudicet πάντῃ Aldus et MSS. quidam. lector. Rationem autem metaphorae sic concipe. Κωφὸς

apud antiquos aut *surdus* aut *mutus* sonat. Sed hic *mutus* est, quod ferri acies *στόμα* vel *στόμωμα* vocatur. Hinc etiam explicandum Homericum illud, Κωφὸν γὰρ βέλος ἄνδρες ἀνάλλειδας.

I 81. ἐν ὅλοις MSS. non pauci.

1286. ἀμείβομεν et σκοποῦσαι

1289. Vulga ἤκουσαν'; ἄνδρες. Articulum addidi.

1291. ἀέναν Ald. sed verus est dactylicus.

1294. θείνετε post καίνετε addit Aldus, et πέμπετε post φάσχανα, utrumque consentient codicum parte. Mox χερσὸς Ald. sed contra ἰδῷ 1343.

τὰν λειπτόπατορα,
 λειπόγαμον, ᾧ πλείστους
 ἔκανεν Ἑλλάνων

δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλομένους, 1300
 ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν,
 ἔπεσε σιδάρεοισι βέλεσιν
 ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.

ΧΟ. σιγαῖτε, σιγαῖτ' ἡσδόμεν κτύπον τινὸς
 κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα. 1305

ΗΛ. ᾧ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
 ἦδ' Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν.
 στείχει γάρ· εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
 καλὸν τὸ θήραμ', ἦν ἀλῶ, γενήσεται.
 πάλιν κατὰστηθ' ἡσύχω μὲν ὄμματι, 1310
 χρεῶν δ' ἀδήλω τῶν δεδραμένων πέρι.

1297. Articulum bis omit- MSS. sed κτύπον edidi ex R.
 tunt MSS. quidam; bis habent quod accusativus paullo melius
 alii. Priore loco admisi cum rei jungitur. [κτύπον M. Ex
 Aldo. In Sophoclis Aj. 914. Addend.]
 ὁ ante δυσάνυμος recte omittit
 MS. delendum etiam ante πο-
 λύτλας; in eadem fabula 956.

1299. ἔκτανεν Ald. et multi sed iambum praetuli, ut et
 MSS. quod pro var. lect. ha- δ' pro τ' ob μὲν praecedens.
 bet R. Deinde Aldus δεδραγμένων, mul-
 ti codices πεπραγμένων; alii cor-
 rupte διδραγμένων vel πεπρωμένων.
 Denique ὑπὲρ pro περὶ MSS.
 quidam et Ald.

1301, 2. δάκρυσι ἔπεσε Ald.
 omisso συνέπεσε. Alii omittunt
 ἔπεσε.

1304. κτύπου Ald. et plures

- καὶ γὰρ σκυθρωπούς ὀμμάτων ἔξω κόρας,
ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τάξειργασμένα.
ὦ παρθένη, ἦκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροισι χράς; 1315
- ΕΡ. ἦ καὶ λαβοῦσα πρευμένειαν· ἀλλὰ με
φόβος τις εἰσελήλυθ', ἦντιν' ἐν δόμοις,
τηλουργὸς οὔσα δαμάτων, κλύω βοήν.
- ΗΛ. τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.
ΕΡ. εὖφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις; 1320
- ΗΛ. θανεῖν Ὀρέστην καὶ μὲν ἔδοξε τῇδε γῇ.
ΕΡ. μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
ΗΛ. ἄραρ' ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.
ΕΡ. ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοή κατὰ στέγας;
ΗΛ. ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ, 1325
- ΕΡ. τίς; οὐ γὰρ οἶδα μᾶλλον, ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
ΗΛ. τλήμων Ὀρέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
ΕΡ. ἐπ' ἀξίοισι γ' ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος,

1315. νερτέρας Aug. I, νερτέ- tigi supra 26.. Recte igitur
ρων H. non male. Vide supra hanc lectionem probavit Bar-
1017, [νερτέρων Cant, νερτέροις nesius, edidit Morellus.

M. νερτέρους V. Ex Addend.] In
proximo versu με Ald, et multi
MSS. alii μοι, quod deterius
est; s supra scriptum habet H,

1323. ἄραρ Ald, sed om-
nes fere MSS. ἄραρ' et δ' reti-
nent, quod omittunt mem-
branae. ἄραρ secundam pro-
ducit et pertinet ad eam Do-
rismorum classem, quam te-

1326. Inter Aldinum οὐ γὰρ
et οὐδὲν fluctuant codices, sed
plures, opinor, οὐδέν. L. vi-
tipose οὐκ tantum,

1328. ἐπ' ἀξίοισι τ' Ald. et
plurimi MSS. ubi τ' non omit-
tendum erat cum editoribus,
sed in γ' mutandum.

- ΗΛ. περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγγαιτό τις;
 ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μετάσχεσ' ἱκεσίας φίλοις, 1330
 σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβία,
 Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
 ἀλλ', ὧ τραφεῖσα μητρὸς ἐν χερσὶν ἐμῆς,
 οἴκτειρον ἡμᾶς, ἀποκούφισον κακῶν.
 ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ' ἐγὼ δ' ἡγήσομαι 1335
 σωτηρίας γὰρ τέμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
 ΕΡ. ἰδοῦ, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
 σῶθήθ', ὅσον γε τοῦπ' ἐμ'. ΗΛ. ὦ κατὰ στέγας,
 φίλοι ξιφῆρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
 ΕΡ. οἱ ἐγὼ· τίνας τοῦσδ' εἰσορῶ; ΟΡ. σιγαῖν χρεῶν 1340
 ἡμῖν γὰρ ἦκεις, οὐχὶ σοὶ σωτηρία.
 ΗΛ. ἔχεσθ', ἔχεσθε· φάσανον δὲ πρὸς δέξη
 βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς εἰδῇ τόδε

1330, *μετάσχεσ'* Ald. et MSS. pretationem recipit; *quod in* quidam; *quod cum aperte mea potestate est, et, quod ad* metrum vitiet, fortasse *le- me attinet.* Sophocles Antig. *gendum κάτισχε* in loco citato 889. *ἡμεῖς γὰρ ἀγνοῖ τοῦπ' τήνδε* ad Hec. 836. *τὴν κέρην.* Priscianus XVIII.

1338, *τοῦπ' ἐμοὶ* Ald. et ple- p. 1209, 17. *Λυσίας κατ' Ἀγο-* rique MSS. hiatu non ferendo, *ράτου ἐνδείξεως· καὶ τό γε ἐπ' ἐκεί-* quem miror a tot editoribus *νον ἐσώθης.* Quae corruptissī- relīctum. *τοῦπ' ἐμ'* K. ut edi- me ibi exstant. Locus est ed. dit Morellus. In Hec. 518. Tayl. p. 253. ubi additur *εἶναι* Alc. 677, Rhés. 398. *τοῦπ' σ'* post *ἐκείνον.* Frustra conjicit occurrit, in Iph. A. 1566, *ἐκείνη* Scaliger, licet ita laudet si modo locus iste genuinus Budaeus Comment. Gr. L. p. est, *τοῦπ' ἐμ'*; in quibus ex 978. *τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι* habent emplis *οἱ* non potest elidi. omnes MSS. Thucydidis IV. Haec phrasidis duplicem inter- 28. unus VIII. 48.

Μενέλαος, οὐνεκ' ἄνδρας, εὖ Φρύγας κακούς
εὐρών, ἔπραξεν οἷα χρηὴ πράσσειν κακούς. 1345

ἰὼ ἰὼ Φίλαι, κτύπον ἐγείρετε

κτύπον καὶ βράν

πρὸ μελάθρων, ὥπως ἑ πραχθεῖς φόνος
μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλη φέβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς, 1350

πρὶν ἐτύμως ἰδῶ τὸν Ἑλένας φόνον

καθαιμακτὸν ἐν δόμοις κείμενον,

ἧ καὶ λόγον τοῦ προσπόλων πυθώμεθα.

τάς μὲν γὰρ οἶδα συμφοράς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.

ΧΟ. διὰ δῖνας ἔβα

1355

θεῶν νέμεσις εἰς Ἑλέαν.

δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε,

διὰ τὸν ὀλόμενον, ὀλόμενον Ἰδαῖον

Πάριον, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.

ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰρ κληῖτρα βασιλείων δόμων, 1360

σιγήσατ', ἔξω γὰρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,

οὗ πευσόμεθα τῶν δόμοις ὥπως ἔχει.

Φ Ρ Υ Ξ.

Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφενυγα

βαρβαύροις εὐμαρίσιν,

1351. πρὶν ἂν Ald. et ver- 1364. ἐν εὐμαρίαι habent
su sequente, δόμοις. Variant Aldus et MSS. plerique, cum
MSS. Etymologo p. 393, 18. ἐν,

1358. Aldus et MSS. qui- natum, ut videtur, e syllaba
dam ὀλόμενον semel tantum. sequente, eiecit Brunckius,

κεδρωτὰ παστιάδων ὑπὲρ τέρεμνα

1365

Δωρικάς τε τριγλύφους,
Φρουῖδα, Φρουῖδ', ὦ γᾶ, γᾶ,
βαρβαίροισι δρασμοῖς.

αἶ αἶ, πᾶ φύγω, ξέναι,
πολιὸν αἰδέξ' ἀμπτάμενος, ἢ
ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὄν
ταυροόργανος ἀγκάλαις
ἐλίσσων κυκλεῖ χθόνα;

1370

ΧΟ. τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κᾶρα;

ΦΡ. Ἰλιον, Ἰλιον, οἴμοι μοι,
Φρύγιον ἄστρῳ καλλίβωλον,

1375

Ἰδᾶς ὄρος ἱερὸν,
ὥς σ' ὀλόμενον στένω,
ἀρμάτειον, ἀρμάτειον μέλος

βαρβαίρῳ βοᾷ,

1380

διὰ τὸ τᾶς ἐρνιδόγονον ὄμμα
κυκνοπτέρου καλλοσύνας
Λήδας σκύμνου δυσελένας
δυσελένας, ξεστῶν

membranarum auctoritate; sed
versum ithyphallicum vocat,
cum sit trochaicus dimeter
catalecticus; *εὐμαρίσιν* enim
secundam producit. Ithy-
phallici sunt 1368. 1428.
1430.

1367. ὃ omittunt Aldus et
codices quidam.

1374. *ἔσθ'* Ald. et MSS.
quidam.

1381. Quid isti articuli
hic agant, nescio, quare de-
lere malim. Mox *κυκνοπτέρου*
Ald. et MSS. multi. Quidam
etiam post paullo *σκύμνον*. *δυσ-*
ελένας semel tantum Ald.

1366. *τριγλύφας* Aldus et
pars codicum.

- περ' ἰάμων Ἀπελλωνίων 1385
 ἐριννὺν, ὅττοσί·
 ἰαλέμων, ἰαλέμων,
 Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος
 ἵπποσύνα, Διὸς εὐνέτα.
- ΧΟ. σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὖθ' ἕκαστα τὰν δόμοις· 1390
 τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὖγνωστα συμβαλεῖσθ' ἔχω.
- ΦΡ. αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
 βάεβαρδι λέγουσιν, αἶ, αἶ,
 Ἀσιάδι Φωνᾷ, βασιλέων
 ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν ξίφεσιν 1395
 σιδάρεόισιν Ἀίδα,
 ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὖθ' ἕκαστά σοι λέγω,
 λέοντες Ἑλλάνες δύο διδύμω,
 τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλήζετο·
 ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνὴρ, 1400
 οἷος Ὀδυσσεύς, σιγαῖ δόλιος,
 πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,
 ξυνετὸς πολέμου, φονίος τε δράκων,
 ἔρξοι τὰς ἡσύχου προνοίας
 κακοῦργος ὢν, 1405
 οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες
 ᾗς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις
 γυναικὸς, ὄμμα δακρυόεις

1386. ὅττοσι Ald. solenni omnes MSS, cum Aldo, prae-
 errore, qui et in ὁτοβῶν fre- ter membr. et K. Pro κακο-
 quenter occurrit. μήτας igitur edidi κακόμητις, ut

hic versus sequentibus similis

1400. ἀνὴρ addunt fere fiat.

πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
ἔζονθ', ὁ μὲν τὸ κείθεν, ὁ δὲ τὸ κείθεν,
ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι. 1410

περὶ δὲ γόνυ χέρας ἱκεσίους
ἔβαλον, ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω,
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον, ἔθορον
ἄμφίπολοι Φρύγες· προσεῖπε δ'
ἄλλος ἄλλον πεσὼν ἐν φόβῳ,
μή τις εἴη δόλος. 1415

κᾶδ' ὀκει τοῖς μὲν οὐ·
τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν
μηχανὰν ἐμπλέκειν
παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ
μητροφόντας δράκων. 1420

ΧΟ. σὺ δ' ἦσθα ποῦ τότ', ἢ πάλαι Φεύγεις φόβῳ;

ΦΡ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόστρυχον αὔραν, αὔραν,
Ἑλένας, Ἑλένας, εὐπαγεῖ κύκλῳ
πετρίῳ πρὸ παρηίδος αἴσσω 1425

1412, 3. χεῖρας et ἔβαλλον sunt viri praestantissimi, Wes-
Ald. et 1419 εἰς, 1428 βαρ- selingius, Ruhnkenius, Pier-
βάροις. In 1413 ἄμα pro ἄμφω sonus, ut hic et in Bæsch.
ed. King. ex K. 147. et alibi in αἰθύσσειν mu-

1421. Aldus et quidam
MSS. non habent τὴν, sed ver-
sus 1416 — 1422 cretici
sunt, uno paeone admixto.

1427. Voce hac αἴσσειν acti-
vo sensu usurpata adeo offensi
cīpue adhibetur. Sic πᾶ πόδ'

tent, in Soph. Aj. 40. pro
ἦξεν χεῖρα Ruhnkenius ἦξεν χειρὶ
substituatur. Sed verba quæ
motum significant, recte ac-
cusativum adsciscunt instru-
menti aut membri, quod prae-
cīpue adhibetur. Sic πᾶ πόδ'

- βαρβαίροις νόμοισιν·
 αἱ δὲ λίνον ἤλακάτα
 δακτύλοις ἔλισσε 1430
 νήματα θ' ἴετο πίδα,
 σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβεν ἀγάλ-
 ματα συστολίσαι χρήζουσα λίνω,
 Φάρεα πορφύρεα,
 δῶρα Κλυταιμνήστρα. 1435
 προσεῖπε δ' Ὀρέστας
 Λαίκαϊναν κόραν· ὦ Διὸς παῖ,
 θὲς ἵχνος πίδα δεῦρ'
 ἀποστᾶσα κλισμῷ,
 Πέλοπος ἐπὶ προπιάτορος ἔδραν 1440
 παλαιᾶς ἐστίας,
 ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
 ἄγει δ', ἄγει νιν· αἱ δ' ἐφεί-

ἐπ' ἄλλας Hec. 1062. ubi πίδα Suid. v. Ὀχανον. Ὀχοις Ἀκισταί-
 multo facilius quam ποδί. Ibid. αἰσιν ἐμβεβῶς πίδα. At enim,
 53. περὶ πίδα. βαίνω apud At- dices, rectum forte αἴσσειν χέρα,
 ticos neutrale est verbum; βαί- ideone recta αἴσσειν αὔραν, φλό-
 γειν tamen πίδα dixit Euripides γα? Respondeo, verbum αἴσσειν
 Electr. 94. 1182. Imo Ari- revera esse activum; quippe
 stophanes Eccles. 161. Ἐκκλη- cuius passivum αἴσσομαι adhi-
 σιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πίδα beat, ut Homerum taceam,
 τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβοῦς Sophocles Oed. C. 1261.
 σεται. Mox 1475. Μυκηνίδ' ἄρ-
 βύλαν προβάς. Phoeniss. 1450. 1431. νήματα δ' Ald. alii νήμα
 Προβάς δὲ κἄλον δεξιόν. Sopho- pro νήματα, alii θ' pro δ'.
 cles apud Photium MS. in nota.
 ad Hesych. v. Ὀχος Ἀκισταῖος. 1433. συστολῆσαι Ald.

πετ', οὐ πρόμαντις ὧν ἔμελλ'.

ὁ δὲ ξύνεργος ἄλλ' ἔπρασσ'

1445

ἰὼν κακὸς Φωκεύς·

οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἄλλ' αἰὲ κακοὶ Φρύγες;

ἐκλήσσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης·

τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἵππικαῖς·

τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ'

1450

ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε

διαρμόσας ἀπὸ πρὸ δεσποίνας.

ΧΟ. τί τοῦπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;

ΦΡ. Ἰδαία μᾶτερ μᾶτερ,

ὀβριμα ὀβριμα, αἶ, αἶ,

1455

Φρονίων παθῶν, ἀνόμων τε κακῶν,

ἅπερ ἔδρακον ἔδρακον

ἐν δόμοις τυράννων.

ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου

ξίφη σπάσαντες ἐν χερσὶν,

1460

ἄλλος ἄλλοσε

δίνασεν ὄμμα, μή τις παρῶν τύχοι.

ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι γυ-

ναϊκὸς ἀντίοι σταθέντες

ἐννέπουσι· κατθανεῖ,

1465

κατθανεῖ, κακὸς δ' ἀποκτείνει πόσις,

1444. Ἰμελλον Ald. et sic, ἄλλον ἄλλος' (vel. ἄλλος ἄλλον) in quidam codices; alii addunt στέγαις.

1445. Ἰμελλον.

1450. ἔδραϊς Ald. cum alijs

1457. Aldus et 1704. quibusdam

1448. Ald. I. K. L. alii

1453. ταῦτα συμφορᾶς R.

τοῦ κασιγνήτου προδούς

ἐν Ἀργεὶ θανεῖν γόνον.

αἱ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὦμοι μοι

λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις,

1470

κτύπησε κράτα μέλεον πλαγάν,

Φυγὰ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσαύδαλον

ἶχνος ἔφερεν, ἔφερεν· ἐς κόμας δὲ

δακτύλους δικῶν Ὀρέστρας

Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς,

1475

ὦμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέξην,

παίειν λαίμῳ ἐμελλεν

εἴσω μέλαν ξίφος.

ΧΟ. ποῦ δῆτ' αἰμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;

ΦΡ. ἰαχᾶ δόμων θύρετρα καὶ σταθμούς

1480

μοχλοῖσιν ἐμβαλόντες, ἐνθ' ἐμίννομεν,

βοηδρομοῦμέν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης,

ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,

ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων

ἐναντα δ' ἦλθε Πυλάδης

1485

ἀλίαςτος, οἶος, οἶος

1467. τοῦ omittunt Aldus
et multi. τὸν ed. King.

1469. αἱ δ' ἴαχεν, ἴαχεν Ald.

Variant codices.

1471. πλαγᾶ edidit Brun-
ckius ex membr. Deinde
φυγάδι Facius, non male.

1476. Sic Ald. et pars co-
dicum, numerosius quam ἀρι-
στεροῖς. Sic 1509 pro τέχναις
edidi τέχναισιν ex A.

1477. Sic ex membr. et
aliis Brunckius. Aldus et non
pauci codices, λαίμων.

1485. ἐναντία MSS. quidam.

Ἐκτὼρ ὁ Φρύγιος, ἡ τρεϊκόρουθος Αἴας,
ὃν εἶδον, εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίδι·
Φασγάνων δ' ἀκμαῖς ξυνήψαμεν·
τότε δὴ, τότε διαπρεπεῖς.

1496

ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκᾶν
ἦσσαντες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς.
ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δὲ νέκυς ὦν,
ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λισσόμενος
θανάτου προβολάν·

1495

ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
νεκροὶ δ' ἐπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'·
ἔμολε δ' αἰ τάλαν' Ἑρμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ

ματρὸς, ἃ νιν ἔτεκε τλάμων.

1500

ἄθυστοι δ' οἶά νιν δραμόντε βάκχαι
σκύμνον ἐν χερσὶν ὀρεΐαν

ξυνήρπασαν· πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόρας

ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον.

αἱ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο

1505

διαπρὸ δωμαίων ἄφαντος,

ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ φῶς, καὶ νύξ,

ἦτοι φαρμάκοισιν,

ἢ μάγων τέχναισιν,

ἢ θεῶν κλοπαῖς.

1510

1501. δραμόντες Ald. sed Addend.] Supra 1059. δράσαν·
δραμόντες, quod metrum po- τις H.

stulat, praebeant MSS. non- 1506. διὰ πρὸ δόμων Ald. δι
nulli. [δραμόντες Cant. M. Επ πρὸ δωμαίων MSS. quidam:

τὰ δ' ὕστερ' οὐκέτ' οἶδα·
 δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
 πολύπονα δὲ, πολύπονα πάθεις
 Μενέλαος ἀνασχόμενος,
 αἰνόνητον ἀπὰ Τροίας
 ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.

1515

ΧΟ. καὶ μὴν ἀμελβει καὶνὸν ἐκ καὶνῶν τόδε·
 Ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
 βαίνοντ' Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί.

ΟΡ. ποῦ ἔστιν οὗτος, ὃς πέφευγε τοῦμὸν ἐκ δόμων
 Ξίφος; 1520

ΦΡ. προσκυνῶ σ', ἀναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπι-
 τνῶν.

ΟΡ. οὐκ ἐν Ἰλῖῳ τὰδ' ἐστίν, ἀλλ' ἐν Ἀργεῖᾳ χθονί.

1511. ὕστερον Ald. et multi auditorum Atheniensium risui
 codices. [τὰ δ' ὕστερ' οὐ κάτοιδα et contemptui exponere vo-
 Cant. et pro v. l. M. Ex Ad- luisse Euripidem.
 dend.]

1512. Hic versus est ejus-
 dem generis, cujus 1397.
 1399.

1516. Vereor, ne pleris-
 que lectoribus hodiernis haec
 scena multis partibus justo
 longior videatur, et tragicæ
 gravitati non ubique conve-
 niens. Musgravius existimat,
 sub Phrygis persona Persarum
 mollietatem atque timiditatem

1520. π. ἐκ δόμων τοῦμὸν ξ.
 Ald. et plurimi MSS. sed nu-
 merosius est quod dedit ex K.
 R. Kingius. [τοῦμὸν ἐκ δόμων M.
 Verba ordine vulgato posita
 sunt in N. sed literis supra-
 scriptis transponenda monuit
 librarius. Ex Addend.]

1521. προσπίτων Ald. sed
 προσπίτνων vel προσπιτνῶν pleri-
 que MSS. quod in προσπίτνων
 corrumpere alii.

ΦΡ. πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφρο-
σιν.

ΟΡ. οὐ τι πού κραυγὴν ἔδηκας, Μενέλεω βοηδρομεῖν;

ΦΡ. σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ. 1525

ΟΡ. ἐνδίκως ἢ Τυνδάρειος ἄρα παῖς διώλετο;

ΦΡ. ἐνδικώτατ', εἰ γε λαιμούς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.

ΟΡ. δειλία γλώσση χαρίζει, τάνδον οὐχ οὕτω φρο-
νῶν.

ΦΡ. οὐ γὰρ, ἥ τις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;

ΟΡ. ὁμοσον, εἰ δὲ μὴ, κτενῶ σε, μὴ λέγειν ἐμὴν χά-
ριν. 1530

ΦΡ. τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐροκοῖμι ἐγώ.

ΟΡ. ὥδε καὶ Τροία σιδήρεος παῖσι Φρυξὶν ἦν φόβος;

ΦΡ. ἄπεχε Φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ
φόνον.

ΟΡ. μὴ πέτρος γένῃ δεδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;

ΦΡ. μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγώ
κάραι. 1535

1524. κραυγὴν ἔδηκας (de-
bebat ἔστηκας) Leopardus VII.

22. contra metrum. Non
male autem legeretur, βοηδρο-
μῶν et ἀμύναν, nec tamen ne-
cesse. Infra 1537 multi
MSS. ὄρῶν, ubi alii recte ὄρῶν
cum Aldo.

1528. χαρίζει D.

1531. Forma loquendi flu-
xit ab Homero II. 9. 39. Τεττίς
σίε· Σὴ δ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ ναῖτερον
λέχος ἀνδρῶν Κουρίδων, τὸ μὲν οὐκ
ἂν ἐγὼ ποτε μάψ ὁμόσαιμι. Plato
Alcib. I. p. 295, 25. ed. Ald.
217, 27. Bās. 27. F. Laemar.

1526. Τυνδαρεῖς D. H. Sed
elegantior A. διαίχεται, si paul-
lo plus auctoritatis haberet.

Μὰ τὸν Φέλιξ τὰς θμῶν γε καὶ πόλιν
ὅν ἐγὼ ἤκιστ' ἂν ἐπιερήσαιμι.

ΟΡ. δούλος ὦν φοβεῖ τὸν Ἄϊδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κα-
κῶν;

ΦΡ. πᾶς ἀνὴρ, καὶ δούλος ἢ τις, ἦδεται τὸ Φῶς ὀρών.

ΟΡ. εὖ λέγεις· σῶζει σε σύνεσις· ἀλλὰ βαῖν' εἰσω δό-
μων.

ΦΡ. οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; ΟΡ. ἀφεῖσαι. ΦΡ. καλὸν ἔπος
λέγεις τόδε.

ΟΡ. ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα. ΦΡ. τοῦτο δ' οὐ κα-
λῶς λέγεις. 1540

ΟΡ. μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην.

οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ' ἐν ἀνδράσιν σύ γ' εἶ.
τοῦ δὲ μὴ στῆσαι σε κραυγὴν οὐνεκ', ἐξῆλθεν δόμων·
ὅξυ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγειρεται.

Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴπω ξί-
φους· 1545

ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμε-
νος·

εἰ γὰρ Ἄργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβῶν,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, καὶ μὲ μὴ σῶζειν θέλει,
ζύγγονόν τι ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν γάδε ξυνδρῶντά
μοι,

παρθένον τε καὶ δαίμαρτα, δύο νεκρὰ κατόψεται. 1550

ΧΟ. ἰὼ ἰὼ τύχαι

ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ δόμος

1541. μῶρος εἶ, δοκῶν H. θέλοι, quod post ἐπάξει vereor
Sed vulgata recte se habet. ut sit Graecum. Sic tamen D.

1550. δῶν Ald. ut et supra

1548. Praefert Brunckius 1398. Sed δῶς semper Attici.

φοβερόν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρεΐδας πιτνεῖ.

HM. τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
ἢ σῖγ' ἔχωμεν; HM. ἀσφαλέστερον, φίλαι. 1555

HM. ἴδε πρὸ δωμάτων, ἴδε προκηρύσσει
Θοάζων ὃδ' αἰθέρες ἄνω καπνός.

HM. ἄπτουσι πεύκας, ὥς πυρώσοντες δόμους
τοὺς Τανταλείους, οὐδ' ἀφίστανται Ἰφόνου.

HM. τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι, 1560
τέλος, ὅπῃ θέλει.

μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων
ἔπαισ' ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων,
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.

ΧΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων
πέλας 1565

ὀξύπουν, ἡσθημένον που τὴν τύχην, ἢ νῦν πάρα.
οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κληῖθρα συμπεραίνοντες μο-
χλοῖς,

ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεΐδαι; δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα, δυσ-
τυχεῖς.

ME. ἦκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια 1570
δισσαῖν λεόντων· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτῷ καλῶ.

1555. HM. inserendum ptum φόνου. [πόνου pro v. h
monuit Valckenærius ad Hipp. M. En Addend.]

782. In personis distribuen-
dis valde discrepant codices.

1562. αἱ δύνამεις Ald. Arti-
culum omittunt MSS. quidam.

1559. πόνου pro var. leat. R. In proximo versu ἔπαισεν ἔπαισε
in textu Cant. et suprascri- Ald.

- ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάερον,
 ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' αἶφ' ἀφαντος οἴχεται,
 κενὴν ἀκούσας βᾶξιν, ἣν φόβῳ σφαλεῖς
 ἤγγειλέ μοι τις· ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου 1575
 τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα, καὶ πολὺς γέλως.
 ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοισι λέγω
 ὠθεῖν πύλας· τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
 βυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χειρῶν μισαιφόνων,
 καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν 1580
 λάβωμεν, ἣ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χειρὶ
 τοὺς διρλέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάερον.
 ΟΡ. οὗτος σὺ, κληῖθρων τῶνδε μὴ ψεύσης χειροῖν·
 Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσσει·
 ἢ τῶνδε θριγκῶ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, 1585
 ῥήξας παλαιὰ γαῖσα, τεκτάνων πόνον.
 μοχλοῖς δ' ἄραρε κληῖθρα, σῆς βοηδρόμου
 σπουδῆς ἅ σ' εἵρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾶν.
 ΜΕ. ἔα, τί χρῆμα; λαμπιάδων ὀρῶ σέλας,
 δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τρύσδε πυρρηγρομένους, 1590

1574. καίνην R. sed e supra cum vocem ἄθλιαν invasisse.
 αι. καὶ νην L.

Similiter Clytaemnestra in

1580. Tautologiam hanc hac fabula 816, jamjam se defendit Brunckius, sed mihi ab Oreste occisum iri exquidem non satisfacit. Pro spectans, *τυνδαρις τάλαινα* voca-
τάλαιναν Musgravius conjicit tur. Electr. 811. καὶ τὴν κατ' Ἀλκαιναν, quod recte rejicit οἶκους *τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμὴν*, Brunckius. Puto tamen nomen proprium omissum, *τυν.* 1585. *θριγκῶ* Cant. L. quae *θριγκῶ* scilicet, in ejusque lo-
 forma et alibi occurrit,

Ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον ἄερε.

OP. πότερον ἄρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;

ME. οὐδέτερόν· ἀνάγκη δ', ὥς ἔοικε, σοῦ κλύειν.

OP. μέλλω κτανεῖν σοῦ θυγατέρ', εἰ βούλεις μά-
θεῖν.

ME. Ἑλένην φονεύσας ἐπὶ φόνῳ πρᾶσσεις φόνον; 1595

OP. εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεῖς ὑπο.

ME. ἀρνεῖ κατακταῖς, καὶ ὕβρει λέγεις τάδε.

OP. λυπρὰν γε τὴν ἄρεσιν· εἰ γὰρ ὠφελον,

ME. τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φό-
βον.

OP. τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς Αἰδοῦ βαλεῖν. 1600

ME. ἀπάδος δάμαρτος νέκυν, ἅπως χῶσω τάφῳ.

OP. θεοὺς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτενῶ σέθεν.

ME. ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πρᾶσσει φόνον.

OP. ὁ πατὴρ ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.

ME. οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ πάρος αἷμα μητέρος; 1605

OP. οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων αἰεῖ.

1593. οὐδέτερον Ald. et prima specie elegantius vi-
multi codices. Emendavit detur. Sed orationem fortas-
Kingius. Mox σὴν pro σὺν se variare voluit poeta, et hoc
Cant. et forte alii, quod natum ex 1595, cum πρᾶσσει
nescio an melius. citet Polyænus VIII. 52.

1599. φόνον H. L. Sed 1602 1605. ἤρκεσέν σοι Ald. et
recte κτενῶ H. J. L. pro κτανῶ, παρὰ, hoc quidem cum omni-
quod nunc ultimum monebo. bus MSS. Sed Marklandi
emendationem ad Iph. A.

1603. πρᾶσσει Cant. R. 456. admisit Brunckius.
[M. N. Ex Addend.] [quod

- ME. ἦ καὶ σὺ, Πυλάδῃ, τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;
 OP. φησὶν σιωπῶν· ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.
 ME. ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἦν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.
 OP. οὐ φευξόμεσθα· πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους. 1610
 ME. ἦ γὰρ πατρῶον δῶμα πορθήσεις τόδε;
 OP. ὥς μὴ γ' ἔχῃς σὺ, τήνδ' ἐπισφάζας πυρὶ.
 ME. κτεῖν', ὥς κτανόν γε τῶνδ' μοι δάσεις δίκην.
 OP. ἔσται τὰδ'. ME. ᾶ, ᾶ, μηδαμῶς δράσης τά-
 δε.
 OP. σίγα νυν' ἀνέχου δ' ἐνδίκως πρέστων κακῶς. 1615
 ME. ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σέ; OP. καὶ κρατεῖν γε
 γῆς.
 ME. ποίας; OP. ἐν Ἄργει τῶδε τῶ Πελασγικῶ.
 ME. εὖ γ' οὖν θίγοις ἂν χερσίνβων, OP. τί δὴ γὰρ
 οὐ;
 ME. καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις. OP. σὺ δ'
 ἂν καλῶς;
 ME. ἀγνός γὰρ εἰμὶ χεῖρας. OP. ἀλλ' οὐ τὰς φρέ-
 νας. 1620

1610. Nimis Attice Ald. 1616. Aug. I. et A. τε pro
 H. J. L. φευξόμεθα. Eodem γε, unde Brunckius, ναί, κρατεῖν
 modo supra 1362. πεισσομέ- τε γῆς, frustra.
 θα H.

1612. μήτ' Ald. sed ple- et pars codicum, Mox 1620
 rique MSS. recte μή γ', et χεῖρας Ald.
 Schol.

[1619. σὺ δ' αὖ κ. M. sed
 1614. δάσεις Ald. et codi- alterum pro v, l. Ex Ad-
 ces quidam, dend.]

ME. τίς δ' ἂν προσείποι σ'; OP. ὅστις ἐστὶ Φιλοπα-
τωρ.

ME. ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ'; OP. εὐδαίμων ἔφυ,

ME. οὐκ αὖν σύ γ'. OP. οὐ γὰρ ἀνδάνουσιν αἱ κα-
καί.

ME. ἄπαιρε θυγατρὸς Φάσγανον. OP. ψευδὴς ἔφους.

ME. ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ'; OP. οὐ ψευδὴς
ἔτ' εἴ, 1625

ME. οἴμοι, τί δράσω; OP. πείθ' ἐς Ἀργείους μο-
λῶν,

ME. πειθῶ τίν'; OP. ἡμᾶς μὴ θανεῖν αἰτοῦ πόλιν.

ME. ἢ παῖδά μου φονεύσεθ'; OP. ᾧδ' ἔχει τάδε.

ME. ᾧ τλήμον Ἑλένη, OP. τὰμὰ δ' οὐχὶ τλήμονας;

ME. σὲ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν, OP. εἰ γὰρ τόδ'
ἦν. 1630

ME. πόνους πονήσας μυρίους, OP. πλὴν γ' εἰς ἐμέ,

1621. τίς δ' ἂν Ald, et multi
MSS. Alij δ' omittunt, quos
secutus est Brunckius,

1625. ἄψευδης H, L. Mon
πειθῶ nomen esse, non ver-
bum, ideoque accentum mu-
tandum monuere viri docti.

1623. Pronomen, quod
post γὰρ addidit Kingius, ha-
bent K. R. Aug. I. sed exem-
plum desidero, ubi ἀνδάνω ac-
cusativum regit. In loco
enim Theognidis perspicue
legendum, οὗτ' ὕαν πάντεσσ'
ἀνδάνει, οὗτ' ἀνέχων, ut modo
dixerat πᾶσιν ἀδεῖν. [οὐ γὰρ μ'
etiam M. Ex Addend.]

1627. κτανεῖν Ald. et MSS,
plurimi, sed membranae et
H. pro var. lect. θανεῖν.

1630. οἱ σφ. emendatio
est Morelli. Ald, et MSS. σοί.
Versu praecedente τλήμον
Ald,

ME. πέπονθα δεινά. OP. τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής.

ME. ἔχεις με. OP. σαυτὸν σύ γ' ἔλαβες κακὸς γε-
γώς.

ἀλλ' εἴ, ὕφαπτε δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε,
σύ τ', ὧ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε, 1635

Πυλάδην, κάταιδε γεῖσα τειχέων τάδε.

ME. ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται,

οὐκ εἴ, ἐνόπλω ποδὶ βοηδρομήσετε;

πᾶσαν γὰρ ὑμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν

ζῆν, αἶμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος. 1640

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθιγμένον·

Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὃδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ,

σύ θ', ὅς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρη,

Ὅρεσθ', ἵν' εἰδῆς οὐς φέρων ἦκω λόγους.

Ἐλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν 1645

1636. Sic plerique MSS. sensu, sed Brunckius edidit
τείχεος Ald. Ἐλένη et ἥς, in quo bis pecca-

1638. οὐκουν Ald. Sed mul- διολέσαι, quam ab ἡμαρτας regi-
ti codices οὐχί, unde sagaciter tur. Ab altero sollicitando
Musgravius, οὐκ εἴ, id est, οὐκ eum detertere debebat vel
εἶα. illud Virgilianum, Urbem,

1639. ἡμῶν Ald. et 1641 hujus structurae exempla de-
παῦσε. dit Kusterus ad Aristoph.

1645. Ἐλένα μὲν ἦν Ald. v. 200. et Lysistr. 409, unum
Ἐλένην et ἦν MSS. magno con- atque alterum ipse addam.

ἡμαρτες, ὄργην Μενέλεω ποιούμενος,
 ἦδ' ἐστίν, ἣν ὀραῖτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
 σεσσωσμένη τε καὶ θανούσα πρὸς σέθεν.
 ἐγὼ νιν ἐξέσωσα, καὶ πὸ φασγάνου
 τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἤρπασ' ἐκ Διὸς πατρός. 1650

Sophocl. Oed. C. 1150. Ἀδ-
 γον δ' ὅς ἐμπέπτωκεν ἀγρίως ἐμοὶ
 Στείχοντι δαῖτρο, συμβαλεῖ γνώμην.
 Sed ibi Juntina secunda, Tur-
 nebus pro varia lectione et
 Suidas in v. στείχειν recte prae-
 bent λόγος. Aristoph. Eccles.
 836. Κρατῆρα συγκιρνᾷσιν αἱ μυ-
 ρωπῶλιδες 'Εστᾶς' ἐφεξῆς. Ibi Da-
 wesius emendavit, Κρατῆρας
 συγκιρνᾷσιν — 'Εστᾶτας δ. Brun-
 ckius in prioribus Dawesio
 accedit, pro 'Εστᾶς' ex MS.
 lectione ἱσταῖσι edidit ἱσταῖσι τ'.
 Et κρατῆρα συγκιρνᾷσιν quidem
 occurrit apud Pindarum Nem.
 IX. 118. Eubulum Athenaei
 II. p. 36, B. sed simplex ver-
 bum usitatius. Deinde cum
 MS. Ravennas habeat κρατῆ-
 ρας ὑγκιρνᾷσιν et 'Εστᾶς', quis
 dubitet legere, Κρατῆρας οὐκ
 κιρνᾷσιν αἱ μυρσπῶλιδες, 'Εστᾶς'
 ἐφεξῆς? Sophocl. Trach. 283.
 τάσδε δ' ἄσπερ εἰσορᾷς, 'Βῆ ὀλβίων
 ἄζηλον εὐροῦσαι βίον, ἥκουσι πρὸς
 σε. Quem locum bene adhi-
 bet Wesselingius ad Hero-

dot. II. 106. cui eandem lo-
 quendi formam restituit. Idem
 prope licentiae genus est,
 cum nomen sequitur articu-
 lum, non praecedit, ut Bacch.
 246. ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης
 ἐστ' ἄξια, τρεῖς ὑβρίζειν, ὅστις
 ἐστὶν ὁ ξένος; Hel. 314. 'Ελένη,
 τὸν ἐλθόντ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος,
 μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρηκέναι.
 Aristoph. Ran. 429. Κἄλλας
 κακεκράγει Σαβῖνον ὅστις ἐστὶν Ἀνα-
 φλόστιος. Brunckius edidit
 ἐστ', et pro senario lectori-
 bus suis quinarium vendita-
 vit. Sed legendum, Ἀνα-
 φλόστιος, et loca ita capienda,
 ac si scriptum esset τὸν ξένον, τὸν
 Ἀναφλόστιον,

1647. ὡς δρᾷτ', H. K. sed
 alterum plures cum Tzetze ad
 Lycophr. 510. [ὡς δρᾷτ' Cant.
 pro v. l. Ex Addend.]

1649. ἐγὼ γὰρ edidit Brun-
 ckius, sed errorem correxit
 in addendis,

Ζηνὸς γὰρ οὔσαν ζῆν νιν ἄφθιτον χρεῶν,
Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
ζύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος.

ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβὼν,
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι

1655

Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ζυνήγαγον,
θάνατους τ' ἔθηκαν, ὥς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
ὑβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.

τὰ μὲν κατ' Ἑλένην ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεῶν,

ῥέεστα, γαίης τῆσδ' ὑπερβαλόνθ' ὄρους,

1660

Παρθάσων οἰκεῖν δάπεδον ἐνιαυτοῦ κύκλον.

κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπάνυμον,

Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ' ῥέεσταιον καλεῖν

[1661. ἐνιαυτὸν ἔλεον M. Ex ex Helena citatum sanum, ut
Addend.] videtur, putans. Paullo auda-

1662, 3. Sic Aldus et omnes, opinor, MSS. Sed ut
tautologia, quae sanè vix to-
lerabilis est, vitetur, legit
Musgravius κεκλήσεται et κλύειν,
sed non optimis exemplis de-
fendit; id enim, quod pro-
pius ad rem accedit, ipse
emendavit, Hel. nempe 1467.
Κεκλήσθαι μοι θεοὶ, πολλὰ κρήσθαι
ἐμοῦ κλύειν. Utrumque κεκλήσ-
ται et κλύειν admisit Brunckius;
κλύειν tantum Beckius, locum

ex Helena citatum sanum, ut
videtur, putans. Paullo auda-
cior, licet elegans, est con-
jectura Valckenaerii ad He-
rodot. IX, 11. πᾶσαν pro καλεῖν
rescribentis. Sin me quoque
vis conjecturam perdere, le-
go, τεθήσεται — καλεῖν. Similis
exempla constructionis Troad.
1063. Κακὴ θανέεται, καὶ γυ-
ναῖξι σφαθροεὶν Πάσαισι θήσει. Ion.
74. Ἴωνα δ' αὐτὸν, πρίστου Ἀσίδα-
δος χθονὸς, ὄνομα κεκλήσθαι θή-
σεται κατ' Ἑλλάδα. *) Futu-
rum τεθήσεται exstat Electr.

*) [Sic Pausanias IV. 23. f. p. 337, m. ἄνομα δὲ τῇ πέλει μετέδωκεν Μεσ-
σήνην ἀντὶ Ζήγκλης καλοῦσθαι. S.]

ἐνθ' ἐνδὲ τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν
 δίκην ὑπόσχεσ αἵματος μητροκτόνου 1665
 Εὐμένισι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς
 πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
 ψῆφον διοίσασ', ἐνθα νικῆσαι σε χρεῖ.
 εἴφ' ἣς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρεα,
 γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην ἐς δ' οἶεται 1670
 Νεοπτόλεμος γαμῆν νιν, οὐ γαμῆ ποτέ.
 θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
 δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
 Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ὥς ποτ' ἦνεσας,
 δός· ἃ δ' ἐπὶ ὧν νιν βίος εὐδαίμων μένει. 1675
 Ἄργους δ' Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
 ἐλθὼν δ' ἀνάσσε Σπαρτιάτιδος χθονός,
 Φερνάς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίαῖς
 πόνοις διδοῦσα δεῦρ' αἰεὶ διήνυσε.

1664. ἐνθ' ἐνδὲ τ' Aldus, ἐν-
 θ' ἐνδὲ τ' plures MSS. recte. ἐν-
 θ' ἐνδὲ γ' ex membr. et paucis
 aliis (certe sic H.) edidere
 Brunckius et Beckius. Debe-
 bant aliter distinguere, ἐν-
 θ' ἐνδὲ γ'. In versu sequente
 ἐφ' ἣς codices quidam, et
 1669 εἴφ' ἣ δ'.

1671. γαμῆ νιν Ald. D. Mox
 αὐτὸν L. sed in proximo versu
 ἐξαιτοῦντί με. Contra ibi ἐξαι-
 τοῦντά με H. J. R. μοι pro με K.
 [ἐξαιτουμένω, sine με, M. ex
 correctione. Ex Addend.]

1674. αἵ membr. A. R.
 pro var. lect. Cant. quod paul-
 lo concinnius. Ald. et plures
 αἵ. [αἵ N. et pro v. l. M. αἵ
 pro v. l. Cant. Ex Addend.]
 Deinde μενεῖ Ald. L. male.

1679. δεῦρο αἰεὶ. Hanc et-
 iam phrasin post alios, Canter-
 rum, Kusterum, Albertum,
 Valckenaerium breviter illu-
 strems. Haec vox δεῦρο scilicet,
 quae plerumque locum
 significat, hic de tempore po-
 nitur. Mixta quodammodo

τὰ πρὸς πόλιν, δὲ τῶδ' ἐγὼ θήσω καλῶς, 1680
ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα.

OP. ὦ Λοξία μαντεύει, σὼν θεσπισμάτων
οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ'; ἀλλ' ἐτήτυμος.

καίτοι μ' ἐσθ' αἰ δαίμα, μή τινος κλύων
ἀλαστόρων, δόξαίμι σὴν κλύειν ὅπα. 1685

ἀλλ' εὖ τελεῖται, πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδοὺ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,

notione sumitur in Heraclid. Hel. 770. Εἶεν· τὰ μὲν δὲ δεῦρ'
850. τὰπδ τοῦδ' ἤδη κλύων Λέ- ἀεὶ καλῶς ἔχει. Ion. 56. ἐν δ'
γαιμ' ἂν ἄλλον, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσι- ἀνακτόροις Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ
δαίν. Aeschylus Eumen. 599. σεμνὸν βίον. In Helen. 1670.
Καὶ δεῦρὸ γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμ- venusta circuitione usus est;
φομαι. Scholiastes: τὸ ἀεὶ ἐπὶ Βίς μὲν γὰρ ἀεὶ τὴν παρόντα νῦν
τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλὰ- χρονον, ubi male Musgravius
κίς. Δεῦρο μὲν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει corrigere hyperbaton vult.
λόγον. Quem locum diversum Suidas: δεῦρο ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ, μέχρι
puto ab eo quem citat Harpo- τοῦ παρόντος. et paullo ante:
craton v. ἀεὶ, unumque ita Δεῦρ' ἀεὶ. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου.
legendum, Καὶ δεῦρὸ μὲν μοι Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λό-
τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον, alterum, γους, οὗς ἐξ ἑῷ μέχρι δεῦρο ἀεὶ
οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει διεληλύθαμεν. Locus Plato-
λόγους. Aristoph. Lysistr. 1137. nis . exstat ed. Ald. pag.
Εἰς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περι- 285, 35. Bas. 577. fin.
νέται. Noster Phoeniss. 1243. HSt. 811. C. Laemar. 637.
(1215. Valck.) "Εα τὰ λοιπὰ· init. sed ibi mendose δεῦρο
δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Med. δὲ editur.
675. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ'
ἀεὶ τείνεις βίον; Suppl. 788. 1681. ὅστις pro δς νιν Cant.
"Αγαμέμν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ χρόνος πα- non omnino male.
λαίς πατὴρ "Ωφελ' ἄμερᾶν κτίσαι.

καὶ λέκτρ' ἐπῆνεσ', ἥνικ' αὖν διδῶ πατήρ.

ME. ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.

1690

Ὅρεστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
γῆμας ὄναιο καὶ σὺ, χῶ διδούς ἐγώ.

ΑΠ. χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἱ προστάσσομεν,
νείκους τε διαλύεσθε. ME. πείθεσθαι χρεῶν. 1695

ΟΡ. καὶ γὰρ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς,
Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.

ΑΠ. ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίστην

θεὸν Εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ δ'

Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροισ πελάσω,

1700

λαμπρῶν ἄστρον πόλον ἐξανύσας,

ἔνθα παρ' Ἥρα, τῇ θ' Ἡρακλέους

Ἥβη, πάρεδρος θεὸς ἀνδρώποισ

ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος αἰεὶ,

1689. Menelai personam
omittit Aldus, et 1693 habet
καὶ δ.

1694. ᾧ pro οἱ L. deinde
νεῖκος Cant. et superscript. ἐρι-
δος.

1699. θεῶν Ald. et plerique
codices, sed θεὸν membranae.
[θεὸν N. et pro v. l. Cant. M.
Ex Addend.]

1700. Διδε MSS. non pau-
ci, cum Tzetze ad Lycophr.
510. Saepe confunduntur
haec verba. In Sophocl.
Electr. 1097. Ἄριστα τᾷ Διδε
εὐσεβείᾳ haec notat Brunckius:
Sic libri omnes veteres. Tricli-
nii imperita audacia Ζηνὸς sub-
stituit, pessum dato metro. Imo
Ζηνὸς est veteris Scholiastae
Romani; Διδε metrum pessun-
dat.

ξὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

1705

ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἔμὸν
βίον κατέχεις,
καὶ μὴ λήγεις στεφανοῦσαι.

1705. Τυνδαρίδαις Ald.

ΤΕΛΟΣ ΟΡΕΣΤΟΥ.

Φ Ο Ι Ν Ι Σ Σ Α Ι.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1

Τ Π Ο Θ Ξ Ι Σ.

Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀπαστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνεΐκην· φυγὰς δ' ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος, ἔγνηκε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου· καταβρεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν ἔυνησεν ἑξὶ χειρὶν στρατὸν ἐπὶ Θήβας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἐποίησεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρεσβυτέρῳ τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς κερχῆς· δεινοπροσσησιατος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγὼν τὰ τέκνα εἰς φιλίαν οὐκ ἐδύνάτο· Πολυνεΐκης δὲ ὡς πρὸς πόλεμιον παραταξάμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐξ ὧν καὶ Κρέωντας Μενονικὸς σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδούκει τῇ πόλει τοῦ παῖδα· ὁ δὲ νεκρὸς ἐβούλετο, καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῷ φυγὴν μετὰ χειμάτων δίδοντας, αὐτὸν ἀπέσφαξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔκτειναν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνεΐκης μονομαχῆσαντες ἀνείλον ἑαυτοὺς. ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὐρύσασα νεκρὸς τοὺς υἱοὺς, ἀνείλεν ἑαυτήν· ὁ δὲ φάσθης ἀδελφὸς Κρέων παρελάβε τὴν βασιλείαν. οἱ δὲ Ἀργεῖοι νικηθέντες τῇ μάχῃ ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφὴν· Πολυνεΐκην δὲ ἀκήδευτον ἔρριψεν· οἰζύπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ' ᾧ μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνδρώπινον νόμον, ἐφ' ᾧ δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ παρὰ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

Χρησμὸς δοῦναι Λαίῳ.

Λαίε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
δάσω τοι φίλον υἱόν· ἄταρ σε πεπρωμένον ἔσθ',
παιδὸς ἐοῦ χεῖρεςσι λιπαῖν φέος. ὥς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραισί· πιθῆσαι,
οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὁ δ' ἠΐξάτ' σοι τάδε πάντα.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς αἶνιγμα.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπόν, οὗ μίαν φωνή,
καὶ τρίπουν· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον. ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
ἔρπετ' ἀκινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὅπταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνει,
ἔνθα τάχος γυλοῖσιν ἀταυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΜΕΝΟΙΚΕΤΣ.

ΤΕΪΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

Ι Ο Κ Α Σ Τ Η.

Ὡ τὴν ἐν ἀστροῖς οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν,
καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβῶς δι' ὄφροισ,
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα,

I. ἐν ἀστροῖς. Recte Mus-
gravius cum Scholiaste inter-
pretatur, *per signa zodiaci*. Eu-
stath. ad II. Δ. p. 446. ult. Appuleium Florid. p. 348.
(339, 51.) Εὐριπίδης τὸν ἥλιον
τὴν ἐν ἀστροῖς οὐρανοῦ τέμνειν ἐφη-
ῶδον, τὴν διὰ τῶν ζωδίων οὕτω κίνη-
σιν φεράζων. Hunc locum imi-
tatur ipse Euripides in epi-
grammate apud Athenaeum II.
p. 61. B. ὃ τὸν ἐγγήραντον πόντον
αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων, Ἄρ' εἶδες
τοῖσιν δ' ὁμῶς πρὸς πάρος;
Theodectes Bellerophonte
apud Stobaeum X. p. 126.
(67. Grot.) ὃ καλλιφεγγή λαμ-
πρὰ εἰλίσσων φλογὶς Ἥλιε, ποθεῖ-
ν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας, εἶδες
τιν' ἄλλον πόπῳ εἰς οὐτὴν μέγαν
ἔλθοντ' ἀγῶνα καὶ δυσέκφευκτον
κρίσιν; Vertit Accius apud
Elmenhorst. Priscian. de
Vers. Com. p. 1325. *Sol qui
inicanssem, candido curru atque
equis Flammam citatis fervido
ardore explicas; Quianam tam
adverso augurio et inimico omine
Thebis radiatum lumen ostendis
tuum?* Quin et Miltonus no-
stras, cum nondum epos, sed
drama meditabatur, fabulam
suam a Satana Solem alloquen-
te ordiri instituerat.
3. εἰλίσσων Ald. contra me-
trum, quod plures servant

ὡς δυστυχῇ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
 αἰκτὴν ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
 τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·
 ὃς παῖδα γήμῃς Κύπριδος Ἀρμονίαν ποτὲ,
 Πολύδωρον ἐξέφυσε· τοῦ δὲ Λάβδακον

5

MSS. Utrumque pro libitu usurpant Tragici, sed *ἐναλίαν* pro *ἐναλίαν* nunquam extrachoros, licet illud mox dent MSS. quidam, ab Aldo in hac parte dissentientes. Infra 241. ubi MSS. variant, Aldi lectionem retinui. Contra 1202. ubi Aldus *ἐλίσσει*, ibi membr. M. R. *εἰλίσσει*, ut bene edidit Musgravius.

5. In fine hujus versus Aldus addit *θεῶν*. quae vox unde itrepserit, nescio. Alibi tamen eam abundare vidi. In fragmento Pirithoi, ubi vulgo legitur, Σὺ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθέρῳ ῥόμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ', habet et τὸν αὐτοφυῆ, πάντων θεῶν αἰθέρα ῥόμβῳ Scholiastes Apollonii Rhodii IV. 144. Ex Hippolyto 1139. (Γ143. Musg.) *θεῶς* recte eiecit Brunekius; quanquam ne sic quidem iste locus perpurgarus videtur. Sed saepius deest haec vox, quam redun-

dat. Androm. 270. *ἀλλ' ἑσπετοῖς* *θεῶν ἐγκαταστήσαι τινα*, *βροτοῖσιν* tantum habet editio princeps. Sophocl. Philoct. 992. *θεοὺς κρατεῖνων*, τοὺς θεοὺς ψευδοῖς τίθης, secundum *θεῶν* omittit Aldus. Aristoph. Pac. 938. *ὡς ἑάνθ' ἴσ' ἂν θεὸς θέλῃ, καὶ τέχνη κατορθοῖ*, Aldus et utraque Junta omittunt *θεὸς*, sed praebent Scholiastes et Suidas v. *πάνθ' ὅς' ἂν*. T. III. p. 18. In Sophoclis Oed. C. 1623. ubi nunc legitur, *φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς θεοῦ* *ἐπύξεν αὐτὸν*, legendum est, *φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς θεῶν ἐπύξεν*. Contra in Nostri Herc. Fur. 310. *ὃ καὶ γὰρ αὐδαίμῃ μὴ θεῶν θύσει πατέ*. Quae nemo, opinor, intelligit. Lege, *ὃ καὶ γὰρ οὐδαίμῃ μὴ χρεῶν θύσει ποτέ*. Tragicus apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 103. B. *τὸ τὰ χρεῶν οὐκ ἔστι μὴ χρεῶν ποιεῖν*. In proximo versu *φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα* *Tyrum insulam* interpretatur Scholiastes,

Φῶναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λαΐον.

ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλήρομαι Μενοικέως,

10

Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ·

καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ πατὴρ

ἔθετο, γαμεῖ δὲ Λαΐός μ'· ἐπεὶ δ' ἅπαις

ἦν, χρόνια λέκτρα τὰ μ' ἔχων ἐν δώμασιν,

ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαίτεϊ θ' ἅμα

15

παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινῶνται.

ὁ δ' εἶπεν, ὦ Θήβαισιμ εὐίπποις ἀναξ,

μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βία·

εἰ γὰρ τεκνώσας παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φύς,

11. ἐκ μιᾶς γαστρὸς J. quae Plutarch. T. II. p. 338. B. lectio, modo verba alio ordine ponas, probabilis videri possit, vel propter Homericum, II. n. 496. ἥς ἐκ νηδύος. Si haec est vera lectio, vulgata fluxit ex versu 157.

Διελθὸς ἐκ μητρὸς Φοῖβου κοινώμασι βλαστῶν. Paullo εὐθυρρήμονεστερον Euripides Ion. 418. Παίδων ὥπως νῦν σπέρμα συγκακλήσεται. Versus initio τέκνων habent Cant. D. J. K. M. R. Contra

12. ἄνομα recte supplet Bos. [Simplicius, opinor, repetas καλεῖν. v. not. ad Orest. v. 1662. S.]

mox 18 παίδων habent Scholiastes, Origenes contra Cels. II. p. 73. ed. Spencer. et in MS. Scholiastes Pindari Ol. II.

16. κοινῶνται, consuetudinem, δμιλίαν, ait Musgravius male. Sensus est, ut ipse et ego communes liberos haberemus; ut ipse ex me liberos procrearet. Bacch. 1277. Πενθεύς, ἡμῶν τε καὶ πατρὸς κοινῶντα. Herc. Fur. 1365. πρὸς στέρε' ἐβρίσας μητρὶ, δούς τ' ἐς ἀγκάλας Κοινῶνται δούστην. Dionysius junior apud

65. Parum aut nihil refert. Sed si quis haec verba transponet, me non invito faciet. 18, 19. δαιμόνων ἄτερ· εἰ γὰρ φυτεύσεις Maximus Tyrius XIX. 5. (aliter III.) in edd. vulg. βία ex vestigiis MS. et ἦν γὰρ φυτεύσης ex MSS. edidit Davisius.

καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.

20

ὁ δ' ἠδονῇ δούς, ἔς τε βακχεῖον πεσὼν,
ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,
γνούς τὰμπλάκημα, τοῦ θεοῦ τε τὴν Φάτιν,
λειμῶν' ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαίρωνος λέπας

δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,

25

σφυρῶν σιδηρᾷ κέντρα διαπείρας μέσον,
ᾧθεν νιν Ἑλλάς ἀνόμαζεν Οἰδίπουν.

Πολύβου δὲ νιν λαβόντες ἵπποβουκόλοι

20. αἱμάτων Origen. ed. et accuratus. Sed cum reputem, MS. in Museo Helvetico Part. vix fieri posse, ut de nominis XIX. p. 341. Hujus vocis Oedipodei etymo taceret Euripideus, quod memoratu dignum censuit et Sophocles Tragici.

21. ὄνομα Marklandus, sine causa, ut censet etiam Valckenaerius Diatr. p. 233. Oed. T. 1036. ᾧθεν ἀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς ἐστι, non adduci possum, ut hunc versum expungam.

22. Idem pleonasmus Ion. 16. τακούσ' ἐν ῥήσις παῖδ', ἀπὴν γεννᾷ βρέφος, similis Iph. T. 239, Ἀγαμέμνωνος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Ubi cum prius τε pro παῖ conjecisset Marklandus ad Suppl. 932. postea vulgarum defendit. Sed insolentior etiam pleonasmus occurrit mox 47, 49. Hinc autem arguit Valckenaerius, hunc versum Eustathio ignotum fuisse. Porro ἀνομάσθης K. et a manu prima M.

26. μέσων Cant. Sequentem versum spurium pronuntiavit Valckenaerius, omisere Brunckius et Beckius. Sane manensis apud Valckenaerium; βουκολοῦσθαι αἶγας. Εὔπε-

28. Grammaticus Sangermanensis apud Valckenaerium; βουκολοῦσθαι αἶγας. Εὔπε-

φέρουσ' ἐς οἴκους· εἰς τε δεσποίνης χέρας
 ἔθηκαν· ἥ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
 μαστοῖς ὑφείτο, καὶ πόσιν πείδεται τεκεῖν.
 ἥδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος,
 παῖς οὐμός, ἥ γνούς, ἥ τινος μαθῶν πάρα,
 ἔστανχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
 πρὸς δῶμα Φοῖβον· Λαΐος δ' οὐμός πόσις,
 τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν,
 εἰ μηκέτ' εἴη· καὶ ξυνάπτετον πόδα
 εἰς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὀδοῦ·

30

35

ας Αἰξίν. Ἱπποβουκλῶι Εὐριπίδης 34. τοὺς φύσαντας omnes edd.
 φοινίσσαις. Ἱπποὶ ἐβουκλῶντο et MSS. Sed cum hunc ritu-
 dixit Homerus Il. τ. 220. lum cum matre communica-
 ubi Eustathius p. 1205, 51. tum noluisse Euripidem existi-
 (1281, 13.) et Scholiastes met Valckenaerius, lectignem
 Villosioni Nostrum citant. In praeferat a Strabone conserva-
 Polluce VII, 185. Σοφοκλῆς Ἱπ- tam XVI. p. 1105, C, τὰς τε-
 ποβουκλῶι recte Εὐριπίδης Val- κόντας. Me quidem, ne hoc re-
 ckenauerium legere arbitror, ciperem, deterruit locus Med.
 cum haec nomina perpetuo 1059, ubi Medea de se sola
 confundantur. Priscian. XVII. verbum ἐξεφύσμαιν ἀδhibet.
 p. 1105, 36. Εὐριπίδης· ὃ θεοὶ Noster Inone apud Stobaeum
 πατεῖοι συγγενεῖς τε ἀλλὰ νῦν, XXXVIII. p. 149. τίς ἄρα μή-
 Lege, Σοφοκλῆς· ὃ θεοὶ πατεῖοι, της ἡ πατὴρ καὶ δὲν μέγα βροτοῖς.
 συγγενεῖς γ' ἀλλὰ γῆ. Locus ἐφύσε τὸν δυσάνυμον φθόνον.
 est Electr. 411.

30. τῶν ἐμῶν Ald. et codi-
 ces non pauci. Quidam τὸν
 ἐμῶν. Schol. ed. prima τῶν
 ἐμῶν. Sed τὸν ἐμῶν Lejd. unus,
 Flor. (ut videtur) Cant. C.
 K. L. alii.

36. ἰδεῖν pro μαθεῖν C. D.
 Cant. L. M. quatuor alii apud
 Burtonum, et J. pro v. l. μα-
 θεῖν pro v. l. C.
 38. ἀμφὶ conjicit Musgra-
 vius, frustra.

καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
 ὦ ξένη, τυράννοισ ἐκποδὼν μεθίστασο. 40
 ὁ δ' εἶρεπ' ἀναυδος, μέγα φρονῶν· πῶλαι δέ νιν
 χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.
 ὅθεν, τί τὰκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
 παῖς πατέρας καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα,
 Πολύβω τροφῇ δίδωσιν· ὥς δ' ἐπεζάρε 45
 Σφίγγ' ἀρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἦν πέσις,
 Κρέων ἀδελφὸς τῶμα' κηρύσσει λέχη,

40. ὦ ξένη multi MSS. τυ-
 ράννων J. quae constructio et-
 iam proba est. Sed ὦ ξένη, τυ-
 ράννοισ Diog. Laërtius VI. 55.
 Gregorius Nazianz. T. II. p. 208. D.

45. Antimachus Lyde apud
 Schol. Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε,
 θρεπτήριε τάσδε ἵππους τοι δώσω
 δυσμενέων ἱλάσας. Unde τροφεία
 conjicit Valckenaerius, con-
 tra metrum, si vera est nostra
 regula, quamvis hoc vitium
 tolli posset legendo, τροφεῖ'

ἔδωκεν. Sed nihil mutandum.
 Idem fere est ac si dixisset,
 Πολύβη, ὅτι αὐτὸν ἔθρεψε. Hesy-
 chius: Πολυβοτρεφεῖ. τῷ ἀνα-
 θρέψαντι Πόλυβον νόματι. Sic edi-
 dit Musurus. At MS. teste
 Schowio, Πόλυβοσνόμα. Lege
 igitur, Πολύβη τροφεῖ. τῷ ἀνα-
 θρέψαντι, Πολύβη ὄνομα.

45. ἐπεζάρεi occurrit etiam
 Rhes. 442. Arcadum est, teste
 Eustathio, qui cum ζέρεθρον,
 βάρεθρον comparat ad Il. r.
 p. 381, 20. M. p. 909, 27.
 (288, 39. 871, 16.) ζέλλω
 dixere iidem, (ut viderur)
 pro βάλλω, apud Hesych. et
 Etymolog. p. 408, 42. He-
 sych. καζέλη. κατέβαλε. Sic MS.
 lege καταβάλη. Idem: ζέβυται.
 (sic MS.) έτεακται, quod pro
 βέβυται vel βέβυσται positum
 est.

46. ἐμός δ' quidam MSS. ἔ
 pro τε 56. Cant.

47. Κρέων τ' Ald. et pars
 codicum. Sed copulam inuti-
 lem abjecit Grotius, et post
 eum Kingius, MSS. secuti.

ὅστις σοφῆς αἰνιγμα παρθένου μάθοι,
 τούτῳ ξυνάψαι λέκτρα τυγχάνει δὲ πως
 αἰνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν, 50
 καὶ σκῆπτρ' ἑπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.
 γαμῆ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας,
 οὐδ' ἢ τεκοῦσα, παιδί συγκοιμωμένη.
 τίκτω δὲ παῖδας παιδί, δύο μὲν ἄρσενας,
 Ἐτεοκλέα, κλεινὴν τε Πολυνείκους βίαν, 55
 κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
 ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
 μαθὼν δὲ τὰμὰ λέκτρα μητρώων γάμων,
 εἰς ὅμμαθ' αὐτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
 χρυσηλάταις πόρπαισιν αἰμάξας κόρας. 60
 ἐπεὶ δὲ τέκνων γένος ἐμῶν σκιάζεται,
 κλείθροισ ἐκρυψαν πατέρες, ἵν' αἰνιγμάτων τύχη
 γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
 ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
 ἄρσας ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας, 65
 θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
 τῷ δ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τέλεσφόρους

50. Post hunc versum se-
 quebatur, ἔθεν τέραςνος τῆσδε
 γῆς καθίσταται, post 58, ἡ πάντ'
 ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα. U-
 trumque e Valckenaerii sen-
 tentia delevit Brunckius, prio-
 rem tantum Beckius.

54. ἄρσενας plerique scripti
 et editi, sed ἄρσενας Leidensis
 alter et unus baroccianorum.

[55. Haec periphrasis pro-
 pensiore, opinor, in Polyni-
 cen matris animum prodit. S.]

59. ἔμματ' αὐτοῦ Ald. et
 MSS. quidam. Mox πέρην
 Valckenaer, Brunck, et Beck,
 ex Leid. A.

61. Statius Theb. IV. 336.
 Dum roseis venis umbra genis.

εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκούντων ὁμοῦ,
 ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
 Φεύγεν ἐκόντα τήνδε Πολυνείκην χθονός, 70
 Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχεν μένοντα γῆς
 ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δὲ ἐπὶ ζυγοῖς
 καθέζει ἑρχῆς, οὐ μεδίσταται θρόνων,
 Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός.
 ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν, 75
 πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
 ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἐπτάπυλα τείχη τάδε,
 πατρῶν ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
 ἐγὼ δ' ἔριν λύουσ', ὑπόσπονδον μολεῖν
 ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός. 80
 ἦξειν δ' ὁ πεμφθεὶς Φησὶν αὐτὸν ἄγγελος.
 ἀλλ', ὦ Φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχαε

68. εὐχὰς restituit Valcke- 1133. κραίνωσιν etiam Moscho-
 naerius ex Moschopulo ad pul,

Hesiod. Op. et D. 540. p. 120. 73. ἔρχων pro v. l. habent
 ed. Heins. et MSS. suis, qui M. R.

bus accedunt, credo, ceteri 77. εἰ vel εἰς in textu multi
 omnes. Hanc lectionem ad MSS. pro v. l. quidam. Sed
 ἀρὰς v. 65. rettulit Joannes 78. π' servandum videtur.

Burtonus, errore in confe- 79. Conatum significat
 rendis codicibus solenni, λύουσ', ut recte Heathius et
 Deinde κραίνωσιν pro κραίνωσιν Brunckius, ut nihil opus sit
 edidit Brunckius, ex Dawesii Valckenaerii conjectura, λύ-
 praecepto Misc. Crit. p. 82. σουσ'.

Sed hanc regulam non viden- 82. φαεινὰς Ald. φαεινὰς Leid.
 tur per omnia servasse Tra- Cant. φαεινὰς M. Deinde πύλας
 gici. Confer Hec. 1128 — plures codices et J. pro v. l.

Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοισ' ἡμῶν
 χρη' δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἔαν βροτῶν
 τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῇ καθεστάναι. 85

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ κλεινὸν οἴκοις, Ἀντιγόνη, θάλλος πατρί,
 ἐπεὶ σε μήτηρ παρθενώνας ἐκλιπεῖν
 μεθῆκε, μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον,
 στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱεσίοισι σαῖς,
 ἐπίσχεσ, ὥς ἂν προὔξερυνήσω στίβον, 90

83. ξύμβασιν *miro consensu* Colophoniam vitaret. *Supra*
edd. MSS. Metrum primus 17. ὦ Θήβαισιν εὐτίποις ἀναξ.
restituit Brunckius.

84. Quae ex Euripide citat Athenagoras Legat. p. 22. ὦφειλε δ', εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῇ καθεστάναι, hinc sumta putat Valckenaerius. Pro βροτῶν idem conjicit, quod recepi; sed sine causa, opinor, χρῆν mavult.

85. αἰ membr. Cant. J. quod et infra 550. habent Cant. M. R. Clemens, Aristoteles, 1091. membr. Cant. M. R. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

86. πέρα pro πατρί Marklandus, scilicet ut figuram ἵνα τελευτήτῃ παρακάτεστη. S.]

μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
 καὶ μοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλῳ, ψόγος,
 σοὶ δ', ὡς ἀνάσσει· πάντα δ' ἐξειδῶς φράσω,
 α, τ' εἶδον εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
 σπονδὰς δὲ τ' ἦλθον σῶ κασιγνήτῳ φέρων, 95
 ἐνθένδ' ἐκείσε, δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
 ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χεῖρμπτεται δόμοις·
 κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδὶ,
 σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοαίς,
 Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στρατεύμ' ὅσον. 100

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιάν
 νέα χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων,

91. 92. Diversos modos Crit. I. p. III. S.] Alibi tamen
 jungit Euripides, quoniam ad diversos verborum modos de
 tempora diversa spectant. Po- eodem tempore conjunxit, ut
 terat, si metrum pateretur, Vesp. 282. λέγων ὡς φιλαθηνεὺς
 dicere, ἔξεται, sed ἔλθῃ prae- ἦν καὶ τὸν Σάμῳ πρῶτος κατεῖποι.
 tulit, quod recte ex MSS. Pro μή τις unus Par. εἰ τις,
 Kingius pro ἔλθῃ reposuit, quod maluit Valckenaerius,
 Similiter modos variavit Ari- habet, teste Musgravio. ἔλθῃ,
 stophanes Plut. 329. Δειδν γὰρ, praeter codices Kingianos,
 εἰ τριωβόλου μὲν οὐνεκα ὀστίζε- dant C. Cant. J. L.
 μεσθ' ἐκάστω' ἐν τῇ κλητίᾳ, Ἀδ- 97. ἐγχεῖμπτεται vel ἐγχε-
 τὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῷ λα- πτεται MSS. quidam.
 βεῖν. Ubi alterum (τὸ ὀστίζε- 101. Sic Ald. et pars codi-
 σθαι) revera quotidie fiebat; cum. Alii γεραιάν, ut Brun-
 alterum vero (τὸ παρείην τὸν ckius edidit. ὄρεγέ μοι γεραιάν
 Πλοῦτον) ex futuri temporis mavult Kingius, probante Val-
 eventu pendebat. [Conf. Melet. ckenaerio.]

ποδὸς ἵχνος ἐπαντέλλαν.

ΠΑΙ. ἰδοὺ ζύναψον, παρθέν' εἰς καιρὸν δ' ἔβης·

κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν

105

στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.

ΑΝ. ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς

Ἐκάτα, κατὰ χαλκὸν ἅπαν

πεδῖον ἀστράπτει.

ΠΑΙ. οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα, 110

πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.

ΑΝ. ἄρα πύλαι κλείθροισι,

χαλκόδετά τ' ἔμβολα

λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις

τείχεος ἡρμόσται;

115

ΠΑΙ. θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.

ἀλλ' εἰσὶν ὁρᾶν τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.

ΑΝ. τίς οὗτος ὁ λευκολόφος,

103. Plures MSS. ἐπανατέλ-

λων, nonnulli ἐξανατέλλων, sed Hesychius ἐπαντέλλων, ex Tragico Lexico, ut credibile est. Inde enim sumsit πυρσαις γένυσιν, supra 32, inde Πολύβω τροφῇ 45, δάκνω φρένα 394, et alia.

108. Huc respexit, monen-

te Valckenaerio, Eustathius ad II. E. p. 512, 40. (388, 9.) et II. A. p. 471, 41. (359, 29.) corruptissime citat, κατέσχαν ἅπαν πεδῖον ἀστράπτει. Imitatus est Miltonus Par. Recuperat. III. 326. *The field, all iron, cast a gleaming brown.*

106. δ' omittere vult Valckenaerius, unius Leid. auctoritate. Sed habent ceteri et Eustathius, ab ipso citatus, in II. B. p. 239, 23. (181, 22.)

116. Ridet Lucianus Jove

Tragoedo II. p. 646. θάρσει· τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. Ubi legisse videri posset πόλις,

πρόπαρ ὅς ἀγέϊται στρατοῦ,

πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ

120

βραχίονα κουφίζων;

ΠΑΙ. λοχάγος, ὃ δέσποινα. ΑΝ. τίς, πόθεν γεγώς;

αὐδάσεν, ὃ γεραῖε, τίς ἐνομάζεται;

ΠΑΙ. οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδάται γένος,

Δερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἰππομέδων ἀναξ.

125

ΑΝ. ἔ, ἔ, ὡς γαῦρος; ὡς φοβερός

εἰσιδεῖν, γίγαντι

γηγενέτα προσόμοιος,

ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν.

οὐχὶ πρόσφορος ἀμερίῳ γέννα.

130

ΠΑΙ. τὸν δ' ἐξαμεῖβοντ' ἐν ὄρᾳς Δίρκης ὕδωρ

λοχαγόν; ΑΝ. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.

τίς δ' ἐστὶν οὗτος; ΠΑΙ. παῖς μὲν Οἰνέως ἐφύ

Τυδεύς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέφανῳ ἔχει.

119. ἄγχι Ald. ἀγέϊται Grot. tique; Ex K. ed dedit Kingius, Julian. Caes. p. 313. C. MSS. qui mox ἀμερίων, sed ἀμερίῳ, plerique. ἀγέϊται, quod edidit quod Aldus et pars codicum Barnesius, habent Schol. C. tuetur, melius videtur.

Flor. L. membr. et quinque alii, si fides Burtonio; sed quosdam ex iis ἀγέϊται exhibere suspicor.

121. βραχίονα edidit Valckenaeus. βραχίονι Ald. Variant MSS. ἔχων Cant. R. sed κουφίζων uterque pro v. l.

129. ἀστερωπὸς mendose Aldus cum paucis MSS.

130. οὐχὶ Ald. et libri ple-

132. λοχαγὸν delevit Kingius auctoritate codicum, et ex K. edidit, ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε. Sed et is λοχαγὸν addit a manu secunda, quod retinent Cant. Leidenses et fortasse alii.

134. Ἄρην Ald. et fere omnes codices, quod in Ἄρην male mutavit Valckenaeus.

AN. οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον, 135
αὐτοκασιγνήτας νύμφας

ὁμόγαμος κυρεῖ;

ὥς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιζοβάρεβαρος.

ΠΑΙ. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,

λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχάτατοι.

140

AN. σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε;

ΠΑΙ. σημεῖ' ἰδὼν τότε ἀσπίδων ἐγνώρισα,

σπονδαὶς ὅτ' ἦλθον σῶ κασιγνήτῳ φέρον,

αἶ προσδεδορκῶς, αἶδα τοὺς ὀπλισμένους.

AN. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνήμα τὸ Ζήθου περᾶ, 145

καταβόστρυχος, ὄμμασι γοργῶς

εἰσιδεῖν, νεανίας;

ΠΑΙ. λοχαγός. AN. ὥς ὄχλος νιν ὑστέρω ποδῖ

In Aeschyl. Theb. 45. me-
trum flagitat "Aσην.

ticula inseritur, ut infra 522.
Suppl. 129. In Sophoclis Phil.

138. ἀλλόχρως MSS. qui-
dam, quae forma exstat in
anapaesto Hippol. 176. Mox
142 ἐπεγνώρισα M. R.

1357. πῶς τῇ παυῶλει παιδὶ τοῦ

Λαερτίου; Aldus et MSS. recte

τῇ. Ibid. 677. τὸν πελάταν

λέκτρων ποτὲ τοῦ Διός. Omittunt

τοῦ Ald. et MSS. Lege τῶν.

Raro, dicebam, non enim

145. τοῦ omittit Cant. cui
τὰ substituunt C. K. L. M. R.
et ex emendatione J. Sic et-
iam edidit Valckenaerius ex

nunquam, ut statuere vide-
tur Valckenaerius ad hunc
locum.

Leidensibus MSS. Recte. Ar-
ticulum raro propriis nomini-
bus praefigunt Tragici, nisi
propter emphasin quandam,
aut initio sententiae, ubi par-

146. γοργῶς τ' codices non-
nulli.

148. ὅσος ὄχλος conjecit Val-
ckenaerius, edidit Brunckius.

Euripid. Porson. 1.

R

πάνοπλος ἀμφέπει.

ΠΑΙ. ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος. 150

ΑΝ. ἀλλὰ νιν αἶ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος

Ἄρτεμις ἱεμένα,

τόξοις δαμάσας ὀλέσειεν,

ὅς ἐπ' ἐμὴν πόλιν ἔβα πέρσων.

ΠΑΙ. εἴη τάδ', ὦ παῖ, ζὺν δίκη δ' ἤκουσι γῆν· 155

ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶς ὀρθῶς θεοί.

ΑΝ. ποῦ ποῦ δ' ὅς ἐμοὶ

μῖαῖς ἐγένετ' ἐκ ματέρος

πολυπόνῳ μοίρᾳ,

ὦ φίλτατ', εἰπὲ ποῦ ὅτι Πολυνείκης, γέρον; 160

ΠΑΙ. ἐκεῖνος ἐπτά παρθένων τάφου πέλας

Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.

ὄρᾱς; ΑΝ. ὄρῳ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὄρῳ δέ πως

μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ' ἐξηκασμένα.

Non video, quare Antigone
minus bene dicere potuerit,
Ut turba cum sequitur! quam,
Quanta turba cum sequitur!

153. τόξοισιν Kingius ex
optimo suo codice. Si quis ex
152, 153. unum hexametrum
faciet, me non habebit re-
pugnantem. Deinde γ' delevi
cum Brunckio, quod Kingius
ex conjectura addiderat. δα-
μάσασα Ald.

156. ὦ καὶ Ald. sed alterum
fere omnes MSS.

157. ποῦ semel tantum co-
minus bene dicere potuerit, dices quidam, ut edidere
Kingius et Valckenaerius. ποῦ
ποῦ δ' ex membranis suis Brun-
ckius.

164. ἐξηκασμένα, Atticam
formam, ex monitu Valcke-
naerii pro ἐξηκασμένα reposuit
Brunckius. Julian. Orat. VIII.
p. 247. D. οὐχὶ σαρκία καὶ νεῦρα
καὶ μορφῆς τύπωμα στέρνων τι ἐξη-
κασμα πρὸς ἀρχέτυπον σώματος.
Ubi Nostri locum contulit
Wytttenbachius Epist. Crit.
p. 23.

ἀνεμώκεος εἶθε δρόμον νεφέλας

165

ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος

πρὸς ἑμὸν ὁμογενέτορα·

περὶ δ' ὠλένας δέρα φιλτάτα

βάλοιμι χρόνῳ φυγάδα μέλεον.

ὥς ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπῆς, γέρον,

170

ἑώοις ὅμοια φλεγέθων

βολαῖσιν ἀελίου.

ΠΑΙ. ἤξει δόμους τούσδ', ὥστε σ' ἐμπλῆσαι χαρᾶς,

ἐνσπονδος. ΑΝ. οὗτος δ', ὦ γεραίε, τίς κυρεῖ,

ὅς ἄρμα λευκὸν ἠνιοστροφεῖ βεβῶς;

175

ΠΑΙ. ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὃ δέσποιν', ὅδε·

σφάγια δ' αἶμ' αὐτῶν, γῆς φιλαίματου ῥοαί.

ΑΝ. ὦ λιπαροζώνου θύγατερ

Ἀελίου Σελαναία,

169. βάλλοιμι Ald. βέλοιμι Cant. J. L. Flor. Leid. B. Leid. A. C. Cant. D. M. πένον omittunt Grot. K. τίς M. R. κυρεῖ C. Leid. A. et alii.

170. Hunc versum facili negotio senarium efficias: ὥς responsum non congruit. Natum ex v. 122. recte censesse. Vide ad Orest. 1512. Valckenaerius.

ἐκπρεπῆς habet MS. Flor. εὐπρεπῆς Ald. et plures MSS. εὐτρεπῆς M. R. Mox ἐρῶισιν Kingius ex K.

177. φιλαίματοι Ald. et multi MSS. Cum aliis Grot. φιλαίματου. Pro ῥοαί codices quidam ῥοαίς. χαῖε est emendatio Mus.

173. ἐκπλῆσαι Ald. ἐμπλῆσαι codices plerique.

178. λιπαροζώνε ex conjectu-

174. τίς; πένον κυρεῖ; Ald. ra Brunckius.

χρυσεόκυκλον φέγγος,

180

ὥς ἀτρεμαῖα κέντρα

καὶ σάφρονα πώλοισ

μεταφέρων ἰδύνει.

ποῦ δ' ὅς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφουβρίζει πόλει,

Καπανεύς; ΠΑΙ. ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται 185

πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.

AN. ἰὼ Νέμεσι καὶ Διὸς

βαρὺβρομοι βρονταί,

κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν,

σύ τοι μεγαληγορίαν

190

180. χρυσεόκυκλον MSS. non-
nulli.

181. ἀτρεμέα Ald. ἀτρεμαῖα
Cant. Flor. J. K. L. M.

183. μετάφρενον vitiose Eu-
stathius ad Il. E. p. 557, 36.
(423, 22.)

185. ἐπὶ τὰ post ἐκεῖνος addunt
MSS. et omnes edd. ante Brun-
ckium, qui ex Valckenaerii
conjectura eiecit. Καπανεύς
omittit Flor. ut volebat Bar-
nesius; sed hoc nomen neces-
sarium est. Pro τεκμαίρεται K.
habet σκοπεῖ, quod male ad-
optavit Kingius.

187. Νέμεσις edd. MSS. et
Suid. vv. Νέμεσις, ὑψηλοτέρως.
Sed idem in v. ἰὼ habet Νέμεσι,

probante Toupio in v. Νέμεσις.
In Sophocl. Electr. 792. Νέ-
μεσι recte Aldus et MSS. ve-
teres. Dawesii emendationem
in Aristoph. Ran. 920. ξύνεσι
pro ξύνεσις, quam neglexit
Brunckius, recepit Invernizius
ex MS. Ravennate. Sic
infra 199. codices quidam
dant Ἀρτεμις.

189. πῦρ. Multi codices
φῶς.

190. μεγαληγορίαν Ald. MSS.
Eustathius μεγαλάνορα ὑπερηγορίαν
ad Il. Δ. p. 462, 4. (351, 38.)
μεγαληγορίαν, quod legisse vi-
detur Scholiastes, probavere
Valckenaerius et Toupius,
edidit Brunckius et Beckius.
κοιμίζεις Ald. et plures codices.

ὑπεράνορα κοιμίζοις.

ὅδ' ἐστίν, αἰχμαλωτίδας

ὅς δορὶ Θηβαίαις Μυκῆναισι

Λερναίᾳ τε δώσει τριαίνα,

Ποσειδάonio Ἀμυμονίοις

195

ὑδάσι δουλείαν περιβαλόν.

μήποτε, μήποτε τάνδ', ὃ πότνια,

χρυσσοβόστρυχον ὃ Διὸς ἔργος,

Ἄρτεμι, δουλοσύναν τλαίην.

ΠΑΙ. ὃ τέκνον, εἰσβά δῶμα, καὶ κατὰ στέγας

200

ἐν παρθενώσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου

εἰς τέρψιν ἤλθες, ὣν ἔχρηζες εἰσιδεῖν.

ὄχλος γὰρ, ὡς ταραγμός εἰσῆλθεν πόλιν,

χωρεῖ γυναικῶν εἰς δόμους τυραννικούς.

Φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφου,

205

κοιμίζοις edd. Grot. King. K. Caht. a prima manu, M. pro
pro v. l. Cant. M. R. Utram- v. l. Nimirum distinctio po-
que lectionem commemorat nenda post πότνια, omittenda
scholion marginale. post χρυσσοβόστρυχον cum Gro-
tio.

194. δώσειν Ald. et MSS.
δώσει Canterus, δάσων K.

195. Ποσειδωνίοις Ἀμυμωνίοις
Ald. Ποσειδανίοις Grot. Sim-
plicem vocalem pro diphthon-
go dedi ex MSS. quibusdam.

198. χρυσσοβόστρυχε edidere
Kingius, Valckenaerius, Brun-
ckius, alii. Sed Aldinum χρυ-
σοβόστρυχον praebent K. L.

203. Nihil vitii in his
video. Valckenaerius vero
infelici conjectura legit,
ὄχλος γὰρ, ὅπερ ἑναγχος εἰσῆλ-
θεν πόλιν. Sed solum locum,
ubi ἑναγχος occurrit in Tra-
goedia, mendosum ostendit
et ex MSS. emendavit.

205. γὰρ Aldus et MSS. δὲ
Stobaeus LXXI. p. 433, 15.

σ μικράς δ' ἀφορμας ἦν λάβωσι τῶν λόγων,
 πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
 γυναιξί, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

ΧΟΡΟΣ.

Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν,	στροφή.	
ἀκροθίνια Λοξία,		210
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,		
Φοίβω δούλα μελάθρων,		
ἦν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις		
Πάρνασού κατενάσθην,		
Ἴόνιον κατὰ πόντον, ἐλάτῃ		215
πλεύσασα, περιβρύτων		

ed. Gesner. LXXIII. p. 310. 19, ἀλλήλας recte edidit Mus-
 Grot. Deinde *θηλειῶν γένος ἔφυ* gravius ex duobus MSS. et sic
 edidit Aldus, duabus lectio- habent Cant. a pr. m, M. pro
 nibus, utraque proba, per- v. l. Stobaeus in MS. Paris. et
 mixtis, *θηλειῶν ἔφυ*, et *θηλειῶν* editione prima. ἀλλήλαις λέγου-
 γένος. Illam retinent omnes *σιν* est, *dicunt inter se*; ἀλλήλας
 fere MSS. nisi quod J. supra λέγουσι, *dicunt altera de altera*.
χεῖμα habet γένος; hanc, pro ἀλλήλας etiam notarat Scaliger
 v. l. a Gesnero in margine apud Burtonum, ex MS. ut
 notatam, praetulit Brunckius. equidem arbitror.

206. *σ μικράς τ'* Kingius e K. 213. *δειράσι νιφοβόλοις* Ald.
τῶν ψόγων Stobaeus in edd. contra codices tantum non
 Gesn. Grot. sed *τῶν λόγων* omnes. Error ortus ex simili
 Trincavellus. figura o et c vel σ.

208. ἀλλήλαις Ald. plures 216. *περιβρύτων Σικελίας* recte
 MSS. et Etymologus p. 420, Musgravius interpretatur, a

ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων

Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς

ἰππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ

κάλλιστον κελεύθον.

220

πόλεος ἐκπροκριθεῖς ἡμᾶς, ἀντιστροφῇ.

καλλιστεύματα Λοξία,

Καρμείων ἔμολον γαῖν,

κλεινῶν Ἀγνηοριδᾶν,

ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου

225

πεμφθεῖς ἐνθάδε πύργους.

ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις

Φοίβῳ λάτρεis ἐγενόμαν.

ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδαρ

ἐπιμένει με, κόμας ἡμᾶς

230

δεῦσαι παρθένιον χλιδᾶν,

Σικελίαν περιῖρεϊ, cujus constr. jeſtura, metrum corrumpit. Etionis exempla adducit δίκας Sed is versus omnes 209 — ἀφόβητος et ἄφαιστος ἔγχους ex 245. pro monostrophicis cum Sophocle Oed. T. §85. 969. Kingio accipit.

Eodem modo intellexit Horatius Carm. IV. 4, 43. *Ceu flamma per taedas, vel EURUS*

PER SICULAS EQUITAVIT UNDAE. Eustathius quoque

ἀκαρπίστα πεδία interpretatur τὴν θάλασσαν ad II. O. p. 1003, 60. (1001, 51.) Frustra igitur

ἀκαρπίστων conjecit Kingius, edidit Beckius, licet ita ha-

beant D. K. Mox οὖν οὐρανῷ, quae est Valckenaerii con-

221. πόλεος pro πόλεως Musgravius.

227. Sic Aldus. χρυσετεύκτοις MSS. unde Musgravius χρυσεατύποις, ut Electr. 473.

228. Sic Aldus, quidam γενόμεν. Sed Cretico satis bene respondent Paeon quartus, ut in νηφρόλαις, Λαΐου 213. 225.

Φοιβείαισι λατρείαις.

ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων

ἐπωδός.

Βακχείων Διονύσου,

235

οἶνα θ', ἃ καθαμέριον

στάσεις τὸν πολύκαρπον οἶ-

νάνθας ἱεῖσα βότρυν·

ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος, οὐ-

ρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,

240

νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν, εἰ-

λίσσω ἀθανάτου θεοῦ

χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,

παρὰ μετόμφαλα γύαλα Φοί-

βου, Δίρκαν προλιπούσα.

245

νῦν δ' ἐμοὶ πρὸ τευχέων

στροφή.

θούριος μολῶν Ἄρης

αἷμα δαίον φλέγει

τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·

κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη,

250

κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται

233. ἢ Ald. ὦ Cant. pro v. l. M. R. Paullo ante κόμας viri docti, quae sit ista immortalis Dea, Ego interim ἀθανάτου θεοῦ ex Cant. K. M. R. reposui.

236. Si hunc locum ob oculos habuit Aristophanes M. R. et ποτέ pro v. l.

Phoenissis apud Polluc. X. 249. ποτὲ πάλαι Cant. πάλαι

251. πείσεται Ald. et MSS. In versu sequenti γαῖα Ald. et φλογάνας ἡγάξει· ἐπὶ τῇ λυχνίῃ, pro codices nonnulli, sed plures ἡγάσεις legendum est στάσεις. γᾶ vel γῆ.

ἑπτάπυργος ἄδε γὰρ,
 Φοινίσσα χώραι, Φεῦ, Φεῦ,
 κοινὸν αἶμα, κοινὰ τέκεα
 τὰς κερασφόρου πέφυκεν Ἴους.
 ὧν μέτεστί μοι πόνων,
 ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος
 αἰσπιδῶν πυκνὸν φλέγει,
 σχῆμα Φοινίου μάχης,
 ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται
 παισὶν Οἰδίπου φέρων
 πημοναὴν Ἑρινύων.
 Ἄεγος ὦ Πελασγικόν,
 δειμαίνω τὰν σὰν αἰλικὴν,
 καὶ τὸ θεόθεν, οὐ γὰρ ἄδικον
 εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὄρμαῖ,
 ὃς μετέρχεται δόμους.

254. τέκεα MSS. plerique ne πορευθήσεται, Valckenaerius
 et sic voluit Aldus, τέκε. ἔσεται elicit, quod in textum
 Edd. et MSS. quidam τέκεα, intulit Musgravius. Verum

257. πτόλιν pro πόλιν Heathius ob metrum, cepisse videtur. Iph. A. 975.
 τάχ' εἴσεται εἰδηρος, ubi hunc locum laudat Marklandus.

260. εἴσεται Ald. edd. ple-
 raeque et codices multi; sed
 εἴσεται, quod Scaliger et Bar-
 nesius notarunt, memorat
 Scholiastes, habent Cant. K.
 M. membr. et pro v. l. R. ὄσε-
 ται M. pro v. l. J. ex emend.
 Ex Scholiastae interpretatio-
 265. ἄδικος M. R. ed. King.
 266. ὄρμαται codices qui-
 dam; sed παῖς addunt fere
 omnes cum Aldo, quod omit-
 tunt Kingius K. securus, et
 Grotius.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

τὰ μὲν πυλωρῶν κλειῖθρά μ' εἰσεδέξατο
 δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν
 ὃ καὶ δέδοικα, μὴ με δικτύων ἔσω 270
 λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χροῶ.
 ὦν οὐνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον,
 κάκειῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ἦ.
 ὥπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
 τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι, 275
 ὦν, τίς οὗτος; ἦ κτύπον φοβούμεθα;
 ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
 ὅταν δι' ἐχθρᾶς πούς ἀμείβηται χθονός.
 πέποιθα μὲντοι μητρὶ, κοῦ πέποιθ' ἄμα,
 ἥ τις μ' ἐπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν. 280
 ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάροι
 πέλας πάρεϊσι, κοῦκ ἔρημα δώματα.
 Φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
 καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφισταῖσιν δόμοις.
 ξέναι γυναῖκες, εἴπατ', ἐκ παρίας πάτρας 285
 Ἑλληνικαῖσι δώμασιν πελάζετε;
 ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῇ πατρίς, ἡ θρέψασά με
 Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορός

270. ἢ καὶ mavult Valo-
 keri, sed nihil opus vide-
 tur.

272. Aliter πανταχοῦ.

277. καὶ pro γὰρ est Val-
 skenaerii conjectura.

284. τὰς ἐφισταῖσας δόμους
 Scaliger, Quod ex MS. ductum
 ostendit K. qui τὰς ἐφισταῖσας

habet, J. τὰς ἐφισταῖσαι. MSS.

nonnulli etiam δόμους.

Φοῖβω μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.

μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίου κλεινὸς γόνος 290

μαντεῖα σεμνά, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,

ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

σύ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὦν ἐλήλυθας

ἐπτάστομα πύργωμα Θηβαίας χθονός.

ΠΟ. πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίου ὁ Λαίου 295

ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, καίς Μενοικέως

καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς,

ΧΟ. ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,

ἡμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,

γονυπετεῖς ἔδρας προσπιτνῶ σ', 300

ἄναξ, τὸν αἰκοφεν νόμον σέβουσα.

ἔβας, ἔβας, ὦ χρόνῳ γὰρ πατρώων.

ἰὼ πότνια, μόλε πρόδρομος,

ἀναπέτασον πύλας

κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε 305

μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα

περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;

292. πάλι Eustathius ad ἴδμεν separatim recte dicantur, II. v. p. 236, 36. (179, 16.) cur non etiam conjunctim? indicante Valckenaerio, qui Sophocl. Trach. 49. πολλὰ μὲν utramque constructionem probam esse ostendit. Cant. πάλι. ματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοαμβ- Sed πάλιν Scholiastes ineditus ην. Ubi constructio usitatior ad Od. M. 181. esset, πανδακρέταις ὀδύρμασι.

300. γονυπετεῖ σ' ἴδμε προσπι- 303, ἰὼ bis Ald. et πρόδρομος, τνῶ, conjecturam Valckenaerii, utrumque contra plures codi- male recepit Brunckius. Si ces, enim προσπιτνῶν σι et προσπιτνῶν

ΙΟ. Φοίνισσαν, ὃ νεάνιδες,
 βοᾶν ἔσω δόμων κλύουσα τῶνδε,
 γῆρα τρομερὰν
 ἔλκω ποδὸς βάσσω.
 ἰὼ τέκνον,

310

χρὸνῳ σὸν ὄμμα, μυρίαῖς ἐν αἰμέραις
 προσεῖδον· ἀμφίβαλλε μα-
 στὸν ὠλέναισι ματέρος,
 παρηίδων τ' ὄρεγμα,

315

βοστρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
 πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἑμάν.
 ἰὼ, ἰὼ μόλις φανείς

ἄελπτα καδόκητα ματρὸς ὠλέναις.

320

τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
 καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι

310. 311. Sic Aldus. γηραιῇ
 τρομερὰν ἔλκω ποδὶ Grot. C. L.
 γηραιῇ ποδὶ τρομερὰν ἔλκω ποδὶ
 multi MSS. Pro ποδὶ in hac
 lectione πάρος mavult Valcke-
 naerius, sed recte monet Mus-
 gravius, πάρος absolute posi-
 tum sensui non convenire.

313. μυρίαῖς τ' Ald. Copu-
 lam primus ejecit Grotius, cui
 consentiunt MSS. non pauci.

314. ἀμφίβαλλε Ald. et MSS.
 quidam; alii ἀμφίβαλε. Mox
 ματέρος plures codices. ματρὸς
 Ald.

319. μέγισ K. R. quod ma-
 gis Atticum. Sed in his nihil
 certi.

322. λόγοισι Ald. Schol.
 membr. Cant. J. M. R. et,
 puto, alii. Ex aliis MSS. κέ-
 μαισι dedere Grotius, Piersius,
 Kingius, Burtonus, et ita ha-
 bent C. K. L. et J. pro v. l.
 Ingeniose Musgravius conjicit
 κέμαισι, laudans Lucretium IV.
 1072. jam a Valckenaerio ci-
 tatum: *Nec consstat, quid pri-
 mum oculis manibusque fruan-
 tur.* Sed paullo minus ardo-
 ris matrem decet; nec dubito

πολυέλικτον ἄδοναῖν

ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο

περιχορεύουσα, τέρψιν

325

παλαιῶν λάβω χαρμονῶν;

ἰὼ τέκος,

ἔρημον πατρῶον ἔλιπες δόμον,

Φυγὰς ἀποσταλεις ὁμαίμου λῶβα.

ἢ ποθεινὸς φίλοις,

330

ἢ ποθεινὸς Θήβαις.

ὅθεν ἐμὴν τε λευκάχροα κείρομαι,

δάκρυόεσσαν ἰεῖσα πενθήρη κόμαν,

ἄπεπλος Φαρέων λευκῶν, τέκνον,

δυσάρεφναία δ' ἀμφὶ τρύχη

335

ταῖδε σκότι ἀμείβομαι.

ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερής,

ἀπήνας ὀμοπτέρου,

ταῖς ἀποζυγείσας δόμων,

πόθον ἀμφιδάκρυτον αἰεὶ κατέχων

340

ἀνῆξε μὲν ξίφους

ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγαῖν,

ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,

quin haec lectio ab Hecub.

831 huc migrarit.

335. ἀμφιτρυγῆ una voce

Ald.

326. παλαιᾶς χαρμονᾶς Ald.

sed παλαιῶν χαρμονῶν, aut πα-
λαιῶν χαρμονῶν plerique codi-
ces.

337. δόμοις Ald. δόμοισι ple-
rique codices.

340. ἀν pro αὐτ J. M. R.

332. τε omittit Brunekius. et fortasse plures.

Locus videtur corruptus.

στενάζων ἀράς τέκνοισ·
 σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων
 αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.
 σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
 ζυγέντα παιδοποιὸν αἰδοναῖν
 ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
 ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν·
 ἄλαστα ματρὶ τᾷδε Δα-
 ῖῳ τε τῷ παλαγγενεῖ,
 γάμων ἐπακτὸν ἄταν.

345

350

345. Sic Aldus. MSS. variant. ἀλαλαῖσι, ἀλαλαγαῖσι, ἀλαλαῖσι. Eustathius ad Il. Δ. p. 494, 15. (377, 1.) ἀλαλαῖς. Quod omittit Aldus, αἰὲν, ante αἰαγμάτων inserunt multi MSS.

347. τὴ ante καὶ ex K. addidit Kingius. Multo; melius Piersonus καινοῖς γάμοις, quod firmat Valckenaerius ex Sophocle et Statio; sed neque particula καὶ est otiosa, neque hoc versus genus Tragicis ignotum.

351. τᾷδε vulgo et 353. ἐπακτὸν. Hoc in ἐπακτὸν mutato, et τᾷδε ex K. R. assumpto, tres dimetros iambicos feci. MSS. ut jamdudum Grotius. Δαίη improbat Valckenaerius, duabus rationibus fretus; pri-

ma, quod vocatur παλαγγενῆς, secunda, quod Polynicem totamque domum Laius detestabatur. Verum παλαγγενῆς nihil plus valet, quam παλαῖς, quomodo Strepsiades etiam vivus vocatur παλαῖογενῆς ab Aristophane Nub. 357. Deinde non video, quare nondum redire cum familia sua in gratiam potuerit Laius. οὐκ ἔρ' ἔμελλες οὐδὲ θανάτῳ λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου; Ipse Oedipus, qui filios suos diris devoverat, 65, 344, 484, 777, 890, 1068. tandem exclamat 1715. ὦ φί-

λα πεσόντα' αἰνὰ κῆλον πατρός. Κάδμω recepere Brunckius et Beckius. Deinde σὴ Ald. τῇ MSS. ut jamdudum Grotius. γάμον ἐπακτὸν Flor. apud Bur-

ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς

νόμιμον ἐν γάμοις,

355

ὥς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ·

ἀνυμέναια δ' Ἴσμηνός ἐκηδεύθη

λουτροφόρου χλιδᾶς·

ἀνὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν

ἔσιγάθη σᾶς εἰσόδος νύμφας.

360

ὅλοιτο τάδ', εἴτε σίδαρος,

εἴτ' ἔρις, εἴτε πατήρ ὁ σὸς αἵτιος,

εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε

δῶμασιν Οἰδιπόδαί·

πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχῃ.

365

ΧΟ. δεινὸν γυναιξιν αἱ δι' ὠδίνων γοναί,

καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.

ΠΟ. μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοῦ φρονῶν ἀφικόμεν

ἐχθρούς ἐς ἀνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει

πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας· ὅς δ' ἄλλως λέγει,

370

λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.

οὕτω δὲ τάρεβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμεν,

354. οὔτε sex minimum
MSS. quod fortasse verum.

364. οἰδιπόδα Ald. οἰδιπόδα
Cant. Flor.

355. γόνιμον Plutarch. de
Exilio p. 606. F. Citat Val-
ckenaerius lph. A. 738. ἐγὼ
παρέξω φῶς, ὃ νυμφαίαις πρέπει.
Οὐχ ὁ νόμος οὗτος.

361. ὅλοιθ' ὁ τάδ' Valcke-
naerius, ut δράσας, aut aliquid
simile subaudiatur; et ita edi-
dit Brunckius.

372. τάρεβος Grot. K. οὕτω
τάρεβους pro εἰς τοῦτο-τάρεβους mihi
satis insolens videtur. In
Heraclid. 214. γένους μὲν ἦκεις
ἄδα τοῦτδε, Δημοφῶν, ἦκεις est
προσθήκη. Malim, οὕτω δ' ἐτάρε-
βον.

μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνη,
 ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
 κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· ἐν δέ μ' ὠφελεῖς 375
 σπονδαί τε καὶ σὴ πίστις, ἣ μ' εἰσήγαγες
 τείχη πατρῶα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
 χρώνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμούς θεῶν,
 γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ,
 ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεῖς, ξένην πόλιν 380
 ναίω, δι' ὅσων νᾶμ' ἔχων δακρυρροοῦν.
 ἀλλ', ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σὲ δέσκομαι
 κάρσα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους
 ἔχουσιν· οἶμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.

376. εἰσήγαγε vulgo. εἰσή- 919. καὶ δακρύων ῥήξασθαι θερμὰ
 γαγεν K. εἰσήγαγες Flor. quod νάματα. Noster Herc. Fur.
 recte probat Valckenaerius. 448. δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κα-
 [In Luciano T. II. p. 173, τέχην Γραίας ἔσσαν ἔτι πηγὰς.
 74. corr. τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, Adde Alcest. 1088.
 ὅς —. S.]

379. ἐνετράφην D. J. Cant. 384. Valde jejuna est ista
 ἐτράφην K. Scal. repetitio pronominis. Vitium
 381. δι' ὅσων ὅμμ' Ald. MSS. varietate, οἷ γὰρ et οἶμοι. Cum
 universi cum Eustathio ad Il. γ. utraque, ut fit, in textum ad-
 p. 432, 12. (328, 21.) qui missa esset, genuinam vocem
 citat ἔχω. Sed νᾶμ' pro ὅμμ' expulere. Lego igitur, οἶμοι
 Musgravius, aptissima loca τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Adde
 conferens Herc. Fur. 98. ἀλλ' quod τλήμων excidere potuit
 ἡσύχαζε καὶ δακρυρροοῦς τέκνων Πη- propter similitudinem litera-
 γὰς ἀφαιρεῖ, 620. καὶ νάματ' ὅσ- rum τρεῶν. Hel. 1243. ἄθρακτον
 σων μηκέτ' ἐξάνιετ. Sophocles οἷ γὰρ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν.
 dixit πηγὰς δακρύων Antig. 803. Vel si quis malit ex Helena,
 παγὰ δακρύων Trach. 852. Ibid. οἷ γὰρ, non repugnem.

ὥς θεινὸν ἔχθρα, μήτερ, οἰκείων φίλων,
καὶ δυσλυτοὺς ἔχυσσα τὰς διαλλαγὰς. 385

τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
σκότον δεδορκώς; τί, δὲ κασίγνηται δύο;
ἦπου στένουσι τλήμονας Φυγὰς ἐμάς;

ΙΟ. κακῶς θεῶν τις Οἰδίππου φθείρει γένος· 390
οὕτω γὰρ ἤρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμέ,
κακῶς τε γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναι τε σέ.
αἰτάρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.

ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
δέδοιχ', ἃ χρῆζω· διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα. 395

ΠΟ. ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς.
ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοί, μήτερ, φίλα.

ΙΟ. καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὦν χρῆζω τυχεῖν.
τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος, ἢ κακὸν μέγα;

ΠΟ. μέγιστον· ἔργω δ' ἐστὶ μείζον ἢ λόγῳ. 400

ΙΟ. τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγᾶσιν τὸ δυσχερές;

389. τλήμονες Ald. MSS. τλή- omnes, credo, MSS. Ex Her-
μονος conjicit Marklandus; sed vagiana in quasdam editiones
melius Brunckius τλήμονας, lau- propagatum est ἐλήλυθας.

dans Hippol. I 191. (ubi mem- 401. τίς δ' ὁ edere volebat
branae τλήμονος) Phoen. 1724. Valckenaerius ex Stobaeo
Bacch. 1350. Adde Elestr. XXXVII. p. 226, 50. si ty-
233. ποῦ γῆς ὁ τλήμων, τλήμονας pothetae obtemperassent. Sed
φυγὰς ἔχων. cum omnes MSS. Aldus, Plu-
tarchus de Exil. p. 605. E. et
Stobaei editio prima δ' omit-
tant, omisi. Deinde fluctuant
MSS. inter δυστύχης et δυσχερές.

394. μὴ τὴν σὴν Cant. μὴ τὴ
σὴν Leid. pr. sed μὴ τι Eusta-
thius ad Iliad. E. p. 575, 7.
(437, 2.)

395. ἐλήλυθα Ald. Grot. et Illud Leid. sec. C. K. et pro
Euripid. Porson. I. S

- ΠΟ. ἐν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχειν παρρησίαν.
 ΙΟ. δούλου τὸδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.
 ΠΟ. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεῶν.
 ΙΟ. καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασσοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. 405
 ΠΟ. ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
 ΙΟ. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
 ΠΟ. καλοῖς βλέπουσι γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
 ΙΟ. οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' εὔσας κενάς;
 ΠΟ. ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν. 410
 ΙΟ. πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὐρεῖν βίον;
 ΠΟ. ποτὲ μὲν ἐπ' ἡμᾶρ εἶχον, εἴτ' οὐκ εἶχον ὦν.

v. l. Cant. R. hoc Ald. et plures MSS. quod et melius. Consentiant Plutarchus, Teles et Stobaeus.

402. ἔχει habent edd. MSS. Plutarchus, Stobaeus ubi supra, Teles Stobaei XXXVIII. p. 236, 17. Arnaldi emendationem ἔχειν probavere Valckenaerius, Brunckius, alii. Et sic habet L. ex correctione quidem, sed ejusdem manus, et eodem tempore.

404. τὴν τῶν κρατούντων ἀμαθίαν Plutarch. τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας variam lectionem memorat Scholiastes.

405. Cum hoc compositum analogiae contrarium videatur.

tur, corrigere voluere Valckenaerius, Piersonus ξυνασσοεῖν. Equidem συννοεῖν praeferrem, si quid mutare aude-rem. Sed nescio an propter fortio-rem antithesin regulas violaret Euripides.

406. ὅπου τὸ κέρδος, Lucian. T. I. p. 710. Plutarchi. De metr. p. 895. A. Quod recepta lectione non deterius.

410. ἡδεῖαν Ald. sed κακῶν plerique codices. νόσον conjicit Musgravius, quod non adeo longe abit, si non semel tantum ponis: ΗΑΕΙΑΝΘΕΟΝ.

412. αὖ ex Reiskii et Valckenaerii conjectura edidit Brunckius. Sed sensus est,

ΙΟ. φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;

ΠΟ. εὖ πράσσει· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἦν τίς δυστυχῇ.

ΙΟ. οὐδ' ἡὐγένειά σ' ἤρεν εἰς ὕψος μέγα; 415

ΠΟ. κακὸν τὸ μὴ ἔχειν· τὸ γένος οὐκ ἐβασκέ με.

Aliquando victum habere. sote-

bam, aliquando non habere.

Nam quod ait Brunckius ad

Sophocl. Philoct. 290. ea po-

testate rarius adhiberi ἂν in

negativa propositione, refel-

litur eo ipso loco: ταῦτ' ἂν

ἐξέρπων τάλας Ἐμμηχαιώμην· εἴτα

πῦρ ἂν οὐ παρῇν. Simili errore

peccavit in Hec. 736. contra-

rio in Aristoph. Nub. 394.

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πῶθεν αὐτὸν φέρεται;

ubi, licet tres primariae edi-

tiones, plurimique MSS. αὐτὸν

habuerint, ipse ἂν ex uno

edidit. Sed ut ad versum

nostrum redeam, duo profe-

ram loca ex Aristophanis Avi-

bus, quæ hujus constructio-

nis ignorantia leviter corrupti.

505. χάπερ δ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ,

τότε γ' οἱ φοινικὰς ἀπάντες τοῦς

πυροῦς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς

πεδίοις ἐθέριζον. Sic Kusterus

pro τῶν οἱ Φ. Verum codex

Brunckii, τότε αὐτὸ οἱ Φ. i. e. τότε

ὡς οἱ Φ. 520. ὡμνυτ' οὐδεις τότε

κινδυνεύων θιόν, ἀλλ' ὀρνίθας ἀπαν-

τας. Λάμπων ὀμνυσ' ἔτι καὶ νυν

τὸν χῆν, ὅταν ἐξαπατῇ τι.

Brunckius vocibus transposi-

tis miserabilem anapaesticum

effecit, ἀνδρώπων τότε, cum

tām facile posset, τότε ἂν ἀν-

δρώπων. In Pac. 626. lege-

batur, οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς

κράδας κατήσθιον, sed ex Rav.

dedit Invernizius, οὐδὲν αἰτίας

ἂν ἀνδρῶν.

414. εὖ πράσσει interpreta-

tur μηδαμῶς Valckenaerius, et

comparat cum ξηλὸς Med. 60:

εὐτυχαιοῦς, ὄναιο. Sed obstat,

quod notavit Brunckius, par-

ticula δ', quam ideò abesse

iste mallet; sed eam retinent

omnes edd. MSS. Plutarchus

p. 606: E. Sextus Empiricus

adv. Math. I. 279. Anonymus

inter Rhetoras Aldi II. p. 371,

24. Sensus idem est qui

in pervulgato versu, *Donec*

eris felix, multos numerabis

amicos.

416. μὴ ἔχειν minus accu-

rate Ald. τὸ γένος δ' Plutarch.

et MSS. quidam, non Galenus

in Protreptico.

ΙΟ. ἡ πατρίς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.

ΠΟ. οὐδ' ὀνομάσαι δύναί' ἄν, ὡς ἐστὶν φίλον.

ΙΟ. πῶς δ' ἦλθες Ἀργος; τίν' ἐπίνοϊαν ἔσχεθες;

ΠΟ. ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα. 420

ΙΟ. ποῖόν τι τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μάθεῖν.

ΠΟ. κάπρῳ λέοντί θ' ἀρμόσαι παίδων γάμους.

ΙΟ. καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;

ΠΟ. οὐκ οἶδ'. ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.

ΙΟ. σοφὸς γάρ ὁ θεὸς· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος; 425

ΠΟ. νύξ ἦν· Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.

ΙΟ. κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;

418. δύναμ' ἄν, quod utcumque barbarum retinent MSS. et Stobaeus, recte emendat Marklandus. Simile mendum ex Aeschyli Prom. 757. sustulit Dawesius Misc. Crit. p. 251.

419. ἔσχε Ald. cum MSS. non paucis. Sed ἔσχεθες quinque, teste Burtono; et ita Grœt. C. K. L. Leid. sec.

421. Editiones omnes distinguunt, ποῖον; τί τοῦτ', ut ποῖον ad χρησμόν referatur. Sed alteram viam praetulit.

422. παίδων L. quod praefendum esset, nisi unus co- dex casu in speciem recti depravari posset.

423. θηρὲ edidit Kingius ex K. et sic C. Leid. Sed ne memorem ὁμοιοτέλειον, alterum per se melius. Cum enim Jocasta nesciret, utri ferarum Polynicem assimilarit Adrastus, recte plurali utitur, ut ipsa dicitur infra ensem arripere ἐκ νεκρῶν et νεκρῶν πάρα, 1470, 1593. Deinde 425 ἔχεις C.

427. ἦ, quod male conjectit Canterus, habet L. Aldus et plerique codices μαστεύων, ut et alibi saepe; sed ματεύων Leid. melior, teste Valckenaerio, L. et MS. ab Holstenio collatus apud Markland. ad Suppl. 984. In Hec. 773. ματεύουσ' C. a prima manu.

ΠΟ. ἦν ταῦτα, κατὰ γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ Φυγάς.

ΙΟ. τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος καὶ κείνος ἦν.

ΠΟ. Τυδεὺς, ὃν Οἰνέας φασὶν ἐκφῶναι πατρός. 430

ΙΟ. τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ' Ἀδραστος εἵκασε;

ΠΟ. στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὐνεκ' ἦλθομεν πέρι.

ΙΟ. ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς ξυνῆκε θεόφρατα;

ΠΟ. καὶ δῶκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεάνιδας.

ΙΟ. ἄρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς; 435

ΠΟ. οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.

ΙΟ. πῶς δ' ἐξέπεισας δευρό σοι σπέσθαι στρατόν;

ΠΟ. δισσοῖς Ἀδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε,
ἀμφῶ κατὰζειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.

πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι 440

πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ

διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι

πόλιν· θεὸς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως

τοῖς Φιλτάτοις τοκεῦσιν ἡράμην δόρυ.

428. κατὰ δ' edidere Valckenaerius et Brunckius, ut codicum pars σύγγαμος, quod sane plurimi MSS. Sed J. cum metro melius, sensui non aeque convenit. σύγγαμβρος, secunda correpta, defendit Musgravius, cujus rationes examinari possunt ad Med. 284. Hunc autem versum recte ineptum et spurium judicat Jortinus.

431. θηρσὶ δ' Ald. sed δ' omittunt membranae. εἵκασε Ald. ἤκασεν L. ἤκασε Brunck.

437. δευρό σοι ἐσπέσθαι Ald. δευρ' ἐπείσθαι σοι quidam MSS.

438. Post hunc Aldus, plerique editi et omnes MSS. addunt versum: Τυδεῖ τε κἄμοι,

444. Ex varia lectione Scholiastae γ' ἐκοῦσιν mavult Valckenaerius.

ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν, 445

μήτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους,
παῦσαι πόνων με, καὶ σὲ, καὶ πᾶσαν πόλιν.

πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὁμως ἔρῳ
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
δύναμιν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει. 450

ἄγῳ μεθήκω, δεῦρο μυρίαν ἄγων

λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.

ΧΟ. καὶ μὴν Ἑτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὁδε

χωρεῖ· σὸν ἔργον, μήτερ Ἰουκάττη, λέγειν
τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα. 455

ΕΥΕΟΚΛΗΣ

μήτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ διδούς,

ἦλθον· τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δὲ τις λόγου,

ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυωρίδας λόχων

τάσσω ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου

κοινὰς βραβεῖας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν 460

τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.

ΙΟ. ἐπίσχε· οὗτοι τὸ ταχύ τὴν δίκην ἔχει·

451. μεθήκω — ἄγω membr.
unde Brunckius, μεθήκων —
ἄγω.

454. ἦκει J. pro χωρεῖ et pro
v. l. Cant.

457. δὴ pro δε ex membr.
Brunckius. Longe melior,
meo iudicio, vulgata.

459. τάσσω ἐπέσχον idem
est quod τάσσω ἐπανόμην, ut
Ioh., sive quis alius apud Sto-
baeum XX. p. 103. ἐπίσχε· ἀρ-
γυζόμενος.

462. οὔτι Ald. οὔτοι plerique
codices. Confer infra, 565.

βραδεῖς δὲ μῦθοι πλείστον ἀνύτουσιν σφόν.
 σχάσαν δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς
 οὐ γὰρ πρὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
 465
 Περγούς, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἤκοντα σόν.

463. Atticam formam ἀνύ- Aristophani Nub. 271. ἀνύτουσιν reposui, quae saepe re- ex Suida reddidit Brunckius. lista est, licet aliquando obli- Eadem forma occurrit apud terata. Exstat in Sophoclis Pherecratem Athenaei VI. p. Antig. 231. 805. Trach. 319. 269. D. Locus Platonis a Nostri Bacch. 1100. ἐξανύτω Suida laudatus exstat in pri- Hipp. 405. Bacch. 1105. Ion. mo Legum T. II. p. 200, 9. 1085. Nonnunquam dissen- Ald. 515, 20. Bas. 569, G. tiunt codices, ut in Aristoph. 10, Laemar. 776, F. 3, Francf. Plut. 607. ubi alii MSS. dant Obiter noto, ed. Med. MSS. ἀνύειν, alii cum duabus prima- L. Bat. C. C. C. legere, ἄθεν, riis editionibus ἀνύτειν. Euri- τε δὲ καὶ ὀψάσα καὶ ὀψάθεν, in- pides in editionibus quidem Suida igitur reponendum ὀψά- habent ἐξανύτω Iph. T. 1472. σου, in Platone ἀνυπόμενος. ἐξανύετε Herc. Fur. 626. quod Photius Lex. MS. ἤρηνεν. ἤρεψ- si servas, in metrum peccas, ξασ. ἤντλει. Confudit Gram- si duplex ττ addis, in lin- maticus, simili literarum for- guam. Optime Musgravius, ma deceptus, dissimillima ver- ἐξανύτω, ἐξανύετε. In Suida, ba, HPTTEN. HPTTEN. Porro quætem Marklandus citat, ἀνύ- ἀνύτουσιν cum spiritu aspero- τειν recte praebebat MS. C. C. C. edidi, Moeridi, Herodiano Oxon. in Etymologo p. 821. et aliis obsecutus. Hesychius, 18. ἀνύτειν, et p. 270, 3. ab Alberto restitutus, καθανύ- διαρύτειν MS. Leidensis apud σαι. συντελέσαι. et sic MS. a Gisb. Koenium ad Gregor. p. Schowio, magno literarum 28. Eadem enim est ratio bono, collatus.

466. Τοργόνος vulgo, Val- ckenabrius Τοργούζ et cum simi- libus formis comparat. In ele-

σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε,
 Πολύνεικες· εἰς γὰρ ταυτὸν ὁμμασι βλέπων,
 λέξεις τ' ἄμεινον, τοῦδ' ἔνδεξι λόγους.
 παραινέσαι δὲ σφῶν τι βούλομαι σαφόν. 470
 ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεῖς φίλω,
 εἰς ἐν ξυνηλθὼν, ὅμματ' ὁμμασιν διδῶ,
 ἐφ' οἷσιν ἤκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
 κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν,
 λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολύνεικες τέκνον· 475

ganti Andromedes fragmento, quod servavit Maximus in Dionysium Areopagitam. παρθέ-
 νου τ' εἰκόνα τινα ἔξ αὐτομέρφων
 λαίνων τειχισμάτων Σοφῆς ἀγάλμα
 χειρὸς. Ubi εἰκὼ recte legit
 Musgravius, sed frustra putat
 locum interprete indigere,
 Verba enim sunt Persei, An-
 dromeden e longinquo spe-
 ctantis, quam imaginem esse
 ex ipso saxo, cui alligata est,
 sculptam sibi fingit. In no-
 stro versu δ' omittunt mem-
 branae.

469. λέξεις τ' ἄμεινον Ald.
 λέξεις τ' ἄμεινον plures MSS.
 copulam omittunt alij, ἐνδεξῇ
 quoque plerique, et sic edi-
 dere ex MSS. Pietsius, Kin-
 gius, Burtonus, ex membr.
 Brunckius. Vulgo ἐνδεξῇ.

470. Hunc locum ridet
 Strattis Phoenissis apud Athe-
 naeum IV. p. 160. B παραινέ-
 σαι δὲ σφῶν τι βούλομαι σαφόν,
 ὅταν φακῇ εἴητε, μὴ πιχρῶ
 μύρον.

472. συνηλθόντ' Flor. quod
 ita defendi possit, ut sit pen-
 dens nominativus pro geniti-
 vo, quomodo supra 290.

473: ἐφ' οἷσιν ἤκει Ald. et
 multi MSS. Ex C. et paucis
 alijs ἐφ' οἷς συνήκει male edidit
 Kingius, neque enim credo
 hoc compositum a Tragicis
 usurpārī. Deinde σκοπεῖν μόνον
 ex Leid. B. edidit Brunckius.

474. μηδαμῶς Ald. μηδενὸς
 Bodleiani omnes, Leidenses
 ambo, C. Flor. L. membranae.

σύ γὰρ στρατεύμα Δαναίδων ἤκεις ἄγων,
ἀδίκᾳ πεπονθώς, ὥς σὺ Φῆς· κριτὴς δὲ τίς
θεῶν γένοιτο καὶ διαλλακτὴς κακῶν.

ΠΟ. ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
 κού ποικίλων δεῖ τ' ἀνδρῶν ἐρμηνευμάτων· 480
 ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρὸν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
 νοσῶν ἐν αὐτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.
 ἐγὼ δὲ πατὴρ δωμάτων προὔσκεψά μιν,
 τοῦμόν τε καὶ τοῦδ', ἐκφυγεῖν χρήζαν ἀράς,
 ἃς Οἰδίπους ἐφθέγγατ' εἰς ἡμᾶς ποτε, 485
 ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἐκὼν αὐτὸς χθονός,
 δούς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,
 ὥστ' αὐτὰς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβών,
 καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ Φόνου μολών,

479. Cyrillus de Sancta Trinitate Dialog. II. Tom. V, p. 417. Β. ἄρ' οὐκ ἀληθὲς εἶπεν, ὡς ἑρμεία, ὡς ἀπλοῦς ἐφ' οὗ τῆς ἀληθείας ὁ μῦθος.

483. Sic omnes fere MSS. et Grot. Minus numerose Ald. δωμάτων πατέρες. Initio versus ἔγωγος conjicit Valckenaerius, quod recepit Brunckius.

480. Levi vitio Ald. et quaedam Stobaei editiones, δειτ' ἀνδιχ'. De hoc Euripidis idiomate, 'quantum satis est, dixi ad Orest. 659. Leviter corrige οὐ ποικίλων δειτ' τὸ αὐτόθεν μέγα ἐρμηνευμάτων in Eustathio ad Il. v. p. 342, 36. (259, 20.) quem vide etiam ad Od. v. p. 1436, 28. (83, 5.)

488. Usitatio constructio est λαβόντα, sed haec Tragicis non infrequens. MSS. tantum secutus edidi παχαμένην Orest. 1120. nam et alterum non minus probum,

489. φθίνου Leid. A, probante Valckenaerio.

κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν ἃ γίγνεται. 490
 ὁ δ' αἰχάσας ταῦθ', ὀρκίους τε θεοὺς θεούς,
 ἔδρασεν οὐδὲν ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
 τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμιον ἐμὸν μέρος.
 καὶ νῦν ἑτοιμός εἰμι, τὰμαυτοῦ λαβὼν,
 στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονός, 495
 οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
 καὶ τῷδ' ἀφείναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
 καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν
 πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις,
 ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι 500
 δρᾶν· μάστιγας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
 ὡς πάντα πράσσων ζῆν δίκη, δίκης ἄτερ
 ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα,
 ταῦτ' αὖθ' ἕκαστα, μήτηρ, οὐχὶ περιπλοκάς
 λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς, 505
 καὶ τοῖσι Φαύλοισ' ἐνδοχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
 ΧΟ. ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ κατ' Ἑλλήνων χθόνα

490. γίγνεται Ald. Sed codicum certe pars, γίγνεται.

491. Numerosius τὰδ', quod habet J.

493. ἐμὸν dedit Grotius, ex MSS. an conjectura nescio. Sed illud puto; sic enim R. sed non C. ut falso ait Burtonus.

tuit; ad hunc enim versum Canteri nota refertur in ipsius editione. Sic etiam edidit Grotius, et sic habet K. ex correctione ejusdem manus.

498. πέρθειν Flor. deinde μήτε τι vel μήτ' ἐτι MSS. multi,

499. πρὸς ἀμβάσεις Ald.

504. οὐχὶ Ald. et MSS. pro,

497. αὖ omittit Aldus, quod pe omnes. Ex MS. Laud. αὖ ex conjectura Canterus restituit Kingius.

τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν,
 ET. εἰ πᾶσι ταυτὸ καλὸν ἔφυ, σοφὸν θ' ἄμα,
 οὐκ ἦν ἄμφιλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. 510
 νῦν δ' οὐθ' ἄμειον οὐδέν, οὔτ' ἴσιν βροτοῖς,
 πλὴν ὀνόμασιν τὰ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδα.
 ἐγὼ γὰρ οὐδέν, μήτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ
 ἄστρον ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολάς,

508. δουτ Ald. contra ple-
 rosque codices.

509. ταύτων MSS. quidam.
 Mox ἂν non omittit Aldus, ut
 affirmare videtur Valckenae-
 rius; in quibusdam duae vo-
 ces coaluere, ἀναμφιλεκτός,

512. ὀνόμασαι omnes edd. et
 MSS. Edidi ὀνόμασιν, quod
 cum sine ν, ut passim fit, scri-
 beretur, facile mutari potuit.
 λόγος et ἔργον quoties oppo-
 nantur, praesertim a Tragicis,
 nemo ignorat. Neque raro
 ὄνομα et ἔργον, ut Orest. 448.
 ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν
 οἱ φίλοι. Iph. A. 1121, τοῖς
 ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα
 σεν οὐκ οἶδ' ὅπως χεῖρ μ' ὀνομάσα-
 σαν εὖ λέγειν. Sed hoc vitio-
 sum in hac oppositione alicui
 fortasse videatur, quod in al-
 tero membro nomen est plu-
 rale, in altero singulare; in
 altero additur articulus, in

altero omittitur. Verum tales
 minutias non curiose sectan-
 tur Tragicæ. Sophocl. Electr.

59. τί γὰρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν
 λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ. Ibi
 quidem λόγοισι citat Eustathius
 ad Od. A. p. 1701, 63. (459,
 24.) sed λόγῳ retinent Euma-
 thius IX. p. 363, Suidas v. τί
 γὰρ με. Oed. C. 1187. πᾶ τοι
 καλῶς Εὐρημέτ' ἔργα, καὶ λόγῳ
 μνηύεται. Utrumque negligit
 Oed. C. 782, λόγῳ μὲν ἔσθλα,
 τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά. Euripi-
 des Androm. 264. τοιάνδ' ἔχω
 σεν δέλεαρ· ἑλλὰ γὰρ λόγους Κρόνη,
 τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τέχνα.
 Troad. 1241, ἰτλήμαν σπεῖος,
 ὄνομ' ἔχουσα, τέργα δ' οὐ. Ovid.
 Amor. I. 12, 27. Ergo ego
 vos REBUS duplices pro NO-
 MINE sensi,

514. Ald. et omnes MSS.
 ἥλιον πρὸς ἀντολάς (vel ἀνατολάς),
 sed αἰθέρος ex Stobaeo XLV,

καὶ γῆς ἔνεργε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε, 515
 τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.
 τοῦτ' οὖν τὸ χρηστόν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι
 ἄλλω παρεῖναι μάλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
 ἀνανδρία γάρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
 τοῦλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι, 520
 ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθεῖντα γῆν,
 τυχεῖν ἢ χρεῖζει· ταῖς γὰρ αὖν Θήβαις τόδε
 γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορός
 φόβῳ παρεῖναι σκῆπτρα τὰμὰ τῶδ' ἔχειν.
 χρεὴν δ' αὐτὸν οὐχ' ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς, 525
 μῆτερ, ποιῆσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,

p. 322. probavere Viri docti, Crit. I, p. 97. Conf. Erechth, quod etiam Plutarchus habuisse videtur de Frat. Amore p. 481. A. nam in MS. D. ἡλίου repositum erat, veteri lectione erasa, ut testatur Wyttenbachius. ἀνέλδοιμι conjuncte veteres editi. fragm. I. in, τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῆς χαρίζεται, ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν. ubi cave corrigas ἡδιστος. S.]

525. χρεὴν γὰρ Cant. M. R. sed ὅ pro v. l. M. R.

519. τὸ πλεῖον Ald. et pars codicum. Alii cum Grotio τὸ πλεον. [Notanda constructio paullo insolentior, ἀνανδρία, ὅστις —, vid. Matthiae Miscell. Philol. II. 2, p. 101. Erravi igitur, cum in Iphig. Taur. v. 609. Musgr. τὰ τῶν φίλων αἰσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς θυμφορὰς, αὐτὸς σέσσηται, αὐτ' αἰσχιστος ὅστις, αὐτ' αἰσχισταν εἰ τις scribendum suspicarer Metet.

526. ἐξανύει conjicit Valckenaerius ex Apollon. Rhod. III. 188. Πόλλῃσι τοι ῥέα μῦθος, ὃ κεν μέλις ἐξανύσειεν Ἥνωρην, τὸδ' ἔρεξε, et supra 463. Sed omnes MSS. ἐξαίρει (vel ἐξαίρει) cum Plutarcho Pyrrh. p. 391. B. Themistio II. p. 37. B. XVI. p. 207. D. eamque lectionem firmari a Juliano Orat. II. p. 73. B. monuit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 10.

ὁ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
 ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
 ἔξεστ' ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.
 ἄρχειν παρὸν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ; 530
 πρὸς ταῦτ' ἵτω μὲν πῦρ, ἵτω δὲ Φάσγανα,
 ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἀρμάτων,
 ὥς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
 εἴπερ γὰρ ἀδίκειν χρεὶ, τυραννίδος πέρι

528. τήνδ' οἰκεῖν χθόνα θέλει locum Prom. 991. indicavit M. Thales J. Abreschius; utrumque respexisse videtur Philostratus V. A.

529. Edidi ἐκείνου pro ἐκείνῳ ex Dawesii et Valckenaerii sententia, de qua vide ad Med. 734. VII. 14. p. 291. ὑπὲρ τούτων, εἰ καταλύσι τις αὐτὰ, ἵτω μὲν πῦρ, ἵτω δὲ πέλεκυς, ὥς νικήσει αὐτὸν οὐδὲν τούτων, οὐδὲ ἐς ὅτι οὖν περιελθῇ

530. δουλεύσω Ald. δουλεῦσαι ψευδός. plerique MSS.

531. ἵτω μοι πῦρ Ald. μὲν pro μοι plus decem MSS. Eundem versum in Syleo cum dederit Euripides, integrum locum transcribam, ut lectoris animum variis lectionibus et grammaticis minutis fatiga-

tum suavitate poetica paulisper exhilarem: Πρὸς ταῦτ' ἵτω μὲν πῦρ, ἵτω δὲ φάσγανα, Πίμπλαθ' ἀρμάτων, κῶμαιδε σάρκας, ἐμπλήσθητι μεν Πίνων κελαινὸν αἷμα, κρεββάδε γὰρ κἄτω Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῇ τ' ἄνεσ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν δὲ ἑμῶν σοι 54π' ἀπαντῆσαι λόγον. Aeschylus vel potius Euripides, recte mo-

532. πέπλασθ' Ald. πίμπλασθ' alii, vel πίπλασθ'. Sed recte πίμπλασθ' duo Barocc. K. L. idque notarat Scaliger. Alludit J. in quo πίμπλασθ'.

534. Vertit Cicero de Off. III. 21. Nam si violandum est jus, regnandi gratia Violandum est; aliis rebus pietatem cole. Deinde pergit: Capitalis Eteocles, vel potius Euripides, qui id unum, quod sceleratissimum fuerit, exciperit. Ubi ineptum additamentum esse ea verba, Aeschylus vel potius Euripides, recte mo-

κάλλιστον ἀδικεῖν· τᾶλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. 535
 ΧΟ. οὐκ εὖ λέγειν χρή μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς·
 οὐ γὰρ καλὸν τὸδ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
 ΨΟ. ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρα κακά;
 Ἐτεσκέλεες, πρόσθετιν; ἀλλ' ἡμπερίαι·
 ἔχει τι δείξαι τῶν νέων σοφώτερον. 540
 τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
 φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ' ἀδικὸς ἢ θεός.

nuit Wytttenbachius Bibl. Crit. T. III. p. 441: 531. probant
 Part. III. p. 30. Confer Tusc. Heringa et Ruhenkenius: Vide
 I. 44. *Magna culpa Pelopis.* hunc ad Hymn. in Cer. 479.

537. τὸδ' προταῦτ' ex membr. ubi pro εἴτε Pausanias legit
 dedit Brunckius. δείξει. Euripides Stobaei LXXI.

538. Ovid. Met. VI. 28. p. 431. οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν, in
 non omnia grandior aetas, Quae lectionem, λέγειν, notavit. In
 fugiamus, habet; seris venit Sophocl. Philoct. 426. οἶμοι·
 ustus ab annis. Ad Sophoclis δὲ αὐτῶς δειν' ἔλεξας, veram
 Scyrias, πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μα- lectionem conservavit Scho-
 κρῷ γήρα κακά, respexisse Eu- liastes, οἶμοι· δὲ αὐ τῷδ' ἐξέδει-
 ripidem putat Valckenaerius; ξας. Pro τῷ γήρα male τῷ βίῳ
 ad Euripidem respexit, opi- Schol. in Dionysium.

542. πλεονεξίας citat Dion. Chrysostomus Or. XVII. p.
 249. B. vel memoriae vitio
 539, 540. ἡμπερίαι pro v. l. vel librarii. Simile quid acci-
 memorat Scholiastes. Mox dit Hec. 611. φιλοτιμίας; prae-
 λῆσαι edd. MSS: Sextus Empi- ter codices, defendunt Platar-
 ricus, Lucianus, Schol. in Dio- chus in Sylla p. 453: B. Græ-
 nysium Thracem; sed δείξαι gorius Nazianz. Epist. XLIII.
 Stobaeus CXVI. p. 475. ed. Aelianus apud Suidam v. παρά-
 Groti, quod citat Muretus Opp. φάρος. Συνεργοντιμίας; ἀδελφῆ; καὶ

πολλούς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
 εἰσῆλθε καὶ ἔηλθ', ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.
 ἐφ' ἣ σὺ μαίνει· κείνο κάλλιον, τέκνον, 545
 ἰσότητα τιμᾶν, ἢ φίλους αἰεὶ φίλοις,
 πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις
 ζυνδεῖ· τὸ γὰρ ἶσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφ'
 τῶ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
 τοῦλασσον, ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας καταέρχεται. 550
 καὶ γὰρ μέτ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
 ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.
 νυκτός τ' ἀφ' ἑγγὺς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς
 ἶσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,

τῇ παραφύσει τῆς φιλοτιμίας τῇ κα- bet Plutarchus p. 481. A. δὲ
 χίστῃ δαιμόνων ἐκδησιζέμεντες ἀπολά- mon male conjicit Musgravius.
 λασιν. Ubi Portus rem melius 549. πλείονι multi eodices,
 gessit, quam Kusterus. sed πλέονι Ald. L. Clemens,
 545. σημαίνει J. τοῦτο κάλλι- Dion, Plutarchus p. 643: F.
 στον βροτοῖς Dion. Et κάλλιστον Aristoteles Eth. Eudem. VIII.
 quidem habent C. D. L. R. non longe ab initio.
 Leid. B. Mox 547. σ pro ξ 550. ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας Ald. et
 repositi, idque ex auctoritate pars codicum. Sed 9', non δ',
 codicum Cant. J. K. M. R. Cant. C. et Clemens, pro v. l.
 Clementis Alex. Strom. V. M. R. ἐχθρᾶς 9' ἡμέρας Aristot.
 p. 663. Plutarchi de Frat. Am. ἐχθρᾶς 9', ἥς ἐχθρᾶς, conjicit Val-
 p. 481. A. Sympos. II. 10, 2. ckenaeus, contra quem recte
 p. 643. F. Dionis. Leve hoc, laudat Musgravius Sophoclem
 nec monendum duxissem, nisi Trach. 654. ἐξέλυσ' ἐπίπονον
 ut notent virones, nos, hac ἀμέραν.
 lectione admissa, bis iambum 554. βαδίζειν Ald. et qui-
 pro spondeo lucrari. dam codices. Paullo ante 552.
 548. Spetiosam, sed fal- ἰσότητ' male Priscianus I. p.
 sam lectionem, μόνιμον, prae- 542, 7. 372, 33.

κουνδότερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.

555

εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,

σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δαμάτων ἔχων ἴσον,

καὶ τῶδ' ἀπονεμείς; κατὰ ποῦ στὴν ἡ δίκη;

τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,

τιμᾶς ὑπέρφρου, καὶ μέγ' ἡγήσαι; τὸ δὲ

560

556. Ridet Strattis Phoenissis apud Polluc. IX. 124.

εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις,
Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.

557. ἔχειν Eusebius Praep. Evang. VI. p. 259. C. Theodoretus Therap. IV. p. 62, 49. Recte, opinor, observat Valckenaerius, Euripidem in hac formula participio semper uti; quapropter in versu sequenti, sive ἀπενέμωμι cum Aldo et MSS.

quibusdam leges, sive ἀπενέμωμι cum Bodleianis, Leiden-sibus, C. J. L. errabis. In temporum rationem peccant γειμας et ἀπενέμωμι. Ac poteris quidem ἀπενέμωμι, sed leviori mutatione ἀπενεμείς dedi, ut quasi de novo initium faciat, sicut Hec. 848. εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς, στρατῷ τε μὴ δόξαιμι. Ubi poterat ab ὥστε verbum suspendere, non ab εἴ πως, et scribere μὴ δόξαι μὲ.

559. Versum, quem Euripidis esse putat Valckenaerius,

in Append. Vat. Prov. II. 6.

Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφω, inter fragmenta incerta 45. collocavit Musgravius, Stobaei Gesneriani margine XLVII. (XLIX.) p. 343, 49. fretus. Sed Dionysium solum habet Grotii editio; et Dionysio seniori diserte tribuit Plutarchus de Fortuna Alexandri p. 338.

560. Vulgo editum erat, καὶ μέγ' ἡγήσαι τόδε; Secutus sum Valckenaerium recte distinguentem, sed non recte emendantem τί δὲ π. Aelianus V. H. II. 12. ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δῆπου τὸ τοῦ Εὐριπίδου, περιβλέπεσθαι σπεύδει, ὅτε δὲ τοῦτ' ἐστι κενόν, ὃ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί. Sic, dudum antequam Casaubonus ex conjectura aut editores ex MSS. emendassent, locum laudavit Lambinus ad Horat. Serm. II. 3, 13.

περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
 ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δάμασι,
 βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλεόν; ὄνομ' ἔχει μόνον.
 ἐπεὶ τάγ' ἀρκούνθ' ἱκανὰ τοῖσι σώφροσιν.
 οὗτοι τὰ χρημάτων ἴδια κέκτηνται βροτοῖς. 565
 τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.
 ὅταν δὲ χρῆζωσ', αὐτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.
 αἶγ', ἣν σ' ἔρωμαι, δύο λόγῳ προθεῖς ἅμα;
 πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
 ἐρεῖς τυραννεῖν; ἣν δὲ νικήσῃ σ' ὁδε, 570
 Ἀργεῖά τ' ἐγὼ δόρυ τὸ Καδμείων ἔλῃ;

[562: Conf. Menandreum sol. ad Apollon: p. 104: A. et Fragn. in. τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ δεδοικέντα; S.]

564. τοῖς γε Ald. et codicum pars cum Clemente Alex. Strom. VI. p. 751. τοῖς δὲ J. τοῖς sine γε Stobaeus XCIII. (XCV.) p. 514; 41: in edit. Trincavelli et Gesneri: τοῖς C. K. L. M. R. L. duo Leiden- ses:

566. ἰδόντες Flor:

567. Post hunc sequebatur versus quidem Euripideus, sed ex alia tragoedia adscriptus, et merito a Valckenaerio damnatus, 'Ο δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος. Citatur, notante Viro summo, a Plutarcho Con-

Euripid. Porson. I.

sol. ad Apollon: p. 104: A. et Inonis fragmento praeponitur, unde et hunc eodem pertinere conjicit. Eadem fere verba Sextus Empiricus A. M: XI. 54. Electræ versui 949 praeponit, cum debuisset scribere, ὁ δ' ὄλβος ἀδίκος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνών. Errores vero innumeri ex permiscendis similis sententiae excerptis provenire: Idem Sextus VI. 15. laudat, ut ex Aristoph. Nub. 958. Λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον. Verum is Teleclidæ est versus apud Athen. VI. p. 268. B:

568. προσθεῖς pars codicum, sed λόγῳ pro λόγῳ; tantum non omnes:

T

ὄψει δαμασθὲν ἄστν Θηβαίων τόδε,
 ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας,
 βία πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
 ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν, 575
 γενήσεται Θήβαισι, Φιλότιμος δὲ σύ.
 σοὶ μὲν τὰδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω·
 αἶμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἰς σ' ἀνήψατο·
 αἰσύνεται δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθέσων πόλιν.
 Φέρ', ἣν ἔλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ, 580
 πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἄρα στήσεις δορός;
 πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων ἐλὼν πάτραν,
 κεῖς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς,

576. Et hunc versum spurium judicat Valckenaerius, dissidente Brunckio. Equidem non inficior, languidulum esse, sed eo resecto, nimis abrupta erit sententia.

Vide igitur an legendum sit, *κεκλήσεται Θήβαισι*. In Suppl. 915. pro *γενέσθαι* veram lectionem servavit Stobaeus p. 3. *κεκλήσθαι*. permutare hic et 582 malit Valckenaerius.

581. *πῶς ἀναστήσεις* Ald. MSS. Sed *ἀναστήσαι* Euripidis aetate erat, *dejectum erigere*; literam igitur restitui, e MSS. infra 1672 restituendam. In Aristoph. Plut. 453. *τεθπαιον ἀνστήσαιτο* postulat syntaxis.

582. *κατάρξει* Ald. *κατάρξεις* plerique MSS. *κατάρξης* alii; sed Cant. recte *κατάρξει*.

578. *ἡμίψατο* MSS. nonnulli, mendose. Corruptelae fontem ostendit J. qui habet *ἡμίψατο*.

583. *κεῖς* edidit Valckenaerius pro *καὶ*, quem, quamquam paullum dubitans, secutus sum.

Sed facillime, *σ* semel omisso, *κεῖ* potuit in VI. p. 259. C. unde voces *καὶ* mutari.

ΘΗΒΑΣ ΠΤΡΩΣΑΣ ΤΑΣΔΕ ΠΟΛΤΝΕΙΚΗΣ ΘΕΟΙΣ

ΑΣΠΙΔΑΣ ΕΘΗΚΕ; μήποτ', ὃ τέκνον, κλέος 585

τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὕφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.

ἦν δ' αὖ κρατηθῆς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,

πῶς Ἄργος ἤξεις μυρίουσ λιπῶν νεκρούς;

ἔρεϊ δὲ δῆ τις, ὃ κακὰ μνηστεύματα,

Ἄδραστε, προσθεῖς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον 590

ἀπωλόμεσθαι· δύο κακῶ σπεύδεις, τέκνον,

κείνων στέρεσθαι, τῶνδ' ἔν μέσῳ πεσεῖν.

μέθετον τὸ λῖαν, μέθετον· ἀμαθίαι δοιοῖν,

εἰς ταύθ' ὅταν μόλητον, αἴσχιστον κακόν.

ΧΟ. ὃ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν, 595

καὶ ζύμβασιν τιν' Οἰδίπου τέκνοισ δότε.

ΕΤ. μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ', ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος

586. γένοιτ' ἂν ὕφ' Ἑλλήνων et Schol.; alii ἀμαθία, cum edd. usque ad Kingium, qui Aldo, quod non est duale, ut Barnesii ex conjectura ἀ de- Valckenaerius, sed singulare; levit, quod neque legisse videtur Scholiastes. Certe sen- nominativus enim, qui regit sui nocet; deinde rationes μολητον, est οἱ δύο. Sed plurale praetuli, ut supra 404.

594. αἴσχιστον M. altero pro vi. l. suprascripto. αἴσχιστον J. Pro αἴσχιστον igitur recte edidit Brunckius αἴσχιστον ex membr.

587. Sic pro ὑπερδράμῃ Grotius, vel ex MS. vel e Canteri conjectura, et sic legisse Scholiasten patet ex interpretatione ejus, ὑπέτετρα γένηται.

594. αἴσχιστον M. altero pro vi. l. suprascripto. αἴσχιστον J. Pro αἴσχιστον igitur recte edidit Brunckius αἴσχιστον ex membr. rectius facturum, si Pierseus obsecutus in Sophoclis Philoct. 1284. edidisset, ἰλθὼν ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς.

597. ἔστ' ἀγὼν Ald. et ne- seio an omnes MSS. ἀγὼν ἔστ'

593. ἀμαθίαι multi eodices edidit Grotius.

οὐν μέσῳ μάτην· περαίνει δ' οὐδὲν ἢ προθυμία·
οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ πὶ τοῖς εἰρημένοισι,
ὥστ' ἐμέ, σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ' ἀνάκτ' εἶναι
χθονός. 600

τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νοθετημάτων μ' ἔα
καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχεῶν, ἢ κατθανεῖ.

ΠΟ. πρὸς τίνος; τίς ᾧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος
φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;

ΕΤ. ἐγγύς, οὐ πρόσω βεβηκώς· εἰς χέρ᾽ αὖς λεύσσεις
ἐμάς; 605

ΠΟ. εἰσορῶ. δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν.

ΕΤ. καῖτα σὺν πολλοῖσιν ἤλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μά-
χην;

600. σκήπτρων Ald. Cant. R. omittit Aldus, et mox habet
(κήπτρων J.) σκήπτρον K. unde οὐ πρόσω βέβηκας· εἰς χεῖρας λιθ-
fluxit, quod habent plerique σεις. Primus edidit οὐ Valcke-
codices, σκήπτρα. Hoc ex naerius ex MSS. βεβηκώς sumsi
membr. edidit Brunckius. Sed ex Musgravii conjectura; βε-
recte σκήπτρων, quod infra βήκεν, quod maluit Brunckius,
1268 omnes MSS. quanquam longe deterius est.
σκήπτρον dedit Aldus.

603. τίς δ' ἄδ' Ald. et co- Stobaeus XCI. p. 507. Gesner.
dices quidam. Res est non sed in eadem pagina δειλὸν 9',
magni quidem momenti, sed et τυφλὸν 9' in marg. δειλὸν ce-
in qua editor sibi ipse non teri codices, Scholiastes Ari-
satisfaciat. Eadem varietas stophanis in Plut. 203. Eusta-
infra 614. sed ibi retinui par- thius ad Iliad. ε. p. 515, 24.
ticulam propter Med. 1383. (390, 8.)

ἀλλὰ σ' Ἐρινύς ὀλέσει τέκνων, φο-
νία τε Δίκη. MH. τίς δὲ κλέει
σοῦ θεός ἢ δαίμων; Ante ἡμᾶς εἰς τοῦμαθ'.

606. δειλὸν Flor. et semel
Stobaeus XCI. p. 507. Gesner.
sed in eadem pagina δειλὸν 9',
et τυφλὸν 9' in marg. δειλὸν ce-
teri codices, Scholiastes Ari-
stophanis in Plut. 203. Eusta-
thius ad Iliad. ε. p. 515, 24.
(390, 8.)

607. πολλοῖς Ald. 611. ἀπαι-

ΠΟ. ἀσφαλὲς γάρ ἐστ' ἀμείναν, ἢ θρασὺς στρατη-
λάτης.

ΕΤ. κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὺς, αἶ σε σώζουσιν
θανεῖν.

ΠΟ. καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα καὶ μέρη
χθονός. 610

ΕΤ. οὐκ ἀπαιτούμεσθ', ἐγὼ γάρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δά-
μον.

ΠΟ. τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον; ΕΤ. φήμ'· ἀπαλλάσ-
σου δὲ γῆς.

ΠΟ. ὦ θεῶν βωμαὶ πατρῶων, ΕΤ. οὓς σὺ προεθήσων
πάρει;

ΠΟ. κλύετε μου; ΕΤ. τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ'
ἐπεστρατευμένου;

ΠΟ. καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δάμαθ'. ΕΤ. οἱ στύ-
γούσί σε. 615

ΠΟ. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος. ΕΤ. καὶ γὰρ ἦλθες
ἐξελῶν.

ΠΟ. ἀδικία γ', ὦ θεοί, ΕΤ. Μυκήναις, μὴ ἴθ' ἄδ',
ἀνακαλεῖ θεούς.

609. κῆμπος, accentu mu-
tato, Aug. Etymol. M. p. 527,
47.

612. τὸ πλεῖστον Ald. Alte-
rum Grotius et plerique codi-
ces.

613. Ald. et plures MSS.
πατρεῖοι, quod mutavit Kin-
gius.

616. ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρί-
δος Ald. Quod ejecit Grotius,
omnes fere MSS. omittunt ἀπὸ.
Edidit πάτερης Barnesius, nescio
unde; non enim ex C. ut ait
Burtonus.

617. ἀδικία γε εἴ, ὦ θεοί Ald.
ὦ θεοί omisit Grotius, melius
εἴ Kingius, cui plures codi-

ΠΟ. ἀνόσιος πέφυκας, ΕΤ. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

ΠΟ. ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις. ΕΤ. καὶ κατακτενῶ γε πρὸς.

ΠΟ. ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; ΕΤ. καὶ γὰρ αἶα δρᾷς κλύει. 620

ΠΟ. καὶ σὺ, μήτηρ; ΕΤ. οὐ θέμις σοι μητρὸς ὀνομάζειν κέρα.

ΠΟ. ὦ πόλις, ΕΤ. μολὼν ἐς Ἄργος, ἀναγκάσει Λέρνης ὕδωρ,

ΠΟ. εἴμι, μὴ πόνει' σὲ δ' αἰνῶ, μήτηρ, ΕΤ. ἔξιθι χθονός.

ΠΟ. ἔξιμεν· πατέρες δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν, ΕΤ. οὐκ ἂν τύχοις,

ces suffragantur. ἡδυνία σή γ' ὡς τοῖ J. necessaria haec, ὡς τοῖ, reddit responsio.

619. καὶ κτανῶ γε πρὸς MSS. quidam. κατακτενεῖ J. Pro γε ex membranis se dedit Brunckius, ut opinor; sic enim D, sed commodius abest pronomen, utpote ex μ' repetitum; neque otiosa est particula. Aeschyl. Prom. 73. ἢ μὴν καλέσθαι κῆπιθ' ὅξω γε πρὸς. Euripid. Heraclid. 642. μέλισσα καὶ πρὸς γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.

621. οὐ θεμιτὸν σοι Ald. cum plerisque MSS. se pro σοι Laud. unde οὐ se θεμιτὸν elicit Mus-

gravius, quo etiam alludere videtur Leid, unus, σοι omisso. Sed Grotium secutus sum, quem θέμις σοι e MS. hausisse credibile est.

624. εἴμι· τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν. Sic post Grotium editores. Aldus cum plurimis MSS. ἔξιμι· πατέρα δέ (vel δέ γε) μοι δὸς εἰσιδεῖν. (Ald. et pauci idē.) Unde facili, sed verissima conjectura Musgravius, ἔξιμεν· πατέρας δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. Simili modo locum Hec. 1246, sanavi. In hac ipsa scena 616 ἐξελαύνομαι habent Cant. D. J. In Medea 653 ἔχω pro ἔχομαι dedit Lascaris.

ΠΟ. ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. ΕΤ. οὐδὲ τάσδ' ὄψει
ποτέ. 625

ΠΟ. ὦ κασίγνηται. ΕΤ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς, ἔχθρι-
στος ὢν;

ΠΟ. μήτερ, ἀλλὰ μοι σὺ χαῖρε. ΙΟ. χαρτὰ γοῦν
πάσχω, τέκνον;

ΠΟ. οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός. ΙΟ. εἰς πόλλ' ἀθλία πέ-
φυκ' ἐγώ.

ΠΟ. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. ΕΤ. καὶ γὰρ ἀνθυβερί-
ζομαι.

ΠΟ. ποῦ ποτε στήσει πρὸ πύργων; ΕΤ. ὡς τί μ'
ἱστορεῖς τόδε; 630

ΠΟ. ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. ΕΤ. καὶ μὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.

ΙΟ. ὦ τάλαν' ἐγώ, τί δράσετ', ὦ τέκν'; ΠΟ. αὐτὸ
σημανεῖ.

ΙΟ. πατρός οὐ φεύξεσθ' Ἑριννῆς; ΕΤ. ἐρρέτω πρό-
πας δόμος.

ΠΟ. ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοῦμὸν ἀργήσει ξίφος.
τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν, καὶ θεοὺς μαρτύρο-
μαι, 635

ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός,

626. γ', quod addit Aldus clis, 636 Polynicis personas
post ἀνακαλεῖς, nesciunt MSS. praeponit. Turbatur in MSS.
Idem mendum 629 in εἰς Musgravium cum Brunckio
πολλὰ γ'. (εἰς πόλλ' ἀθλία γε sequor.

Grot.)

634. Heliodor. Aethiop. IV.

628. Ald. ἀλλὰ σὺ μοι.

p. 170. οὐχ οὕτως ἦδε ἡ χεὶρ καὶ

632. αὐτὸ σημανεῖ Eteocli ξίφος τοῦμὸν ἀργήσει.

tribuit Aldus, et 634 ἐρρέτω

636. ἄτιμὰ Ald. Primus

π. 2. deinde versui 635 Eteo- mutavit Grotius.

δοῦλος ὤς, ἀλλ' οὐχὶ ταυτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γε-
γώς.

κἄν τι σοί, πόλις, γένηται, μὴ 'μέ, τόνδε δ'
αἰτιῶ.

οὐχ' ἐκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.
καὶ σὺ, Φοῖβ' ἀνάξ' Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαί-

ρετε,

640

ἥλικές θ' οἱ 'μοί, θεῶν τε δεξιμὴλ' ἀγάλματα.

οὐ γὰρ οἶδ' εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτέ.

ἐλπίδες δ' οὐπὼ καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς,

τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσεν τῆσδε Θηβαίας χθονός.

ΕΤ. ἔξιθ' ἐκ χώρας ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πα-
τῆρ

645

ἔθετό σοι θεία προγοῖα, νεικέων ἐπάνυμον.

ΧΟ. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν

στροφῇ.

Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς

637. περὶ pro πατρὸς Ald. τῶν δ' M. et ἐν pro v. l. Error
errore fortasse operarum. Pro ortus ex duabus litteris con-
γεγώς notabilem lectionem currentibus, ut Orest. 888,
μολῶν praebeet Flor. infra 1255. 1601. Versum
sequentem spurium censet

638. μή με, τόνδ' αἰτιῶ Ald.

Valckenaerius.

μή με σύ γε τόνδ' αἰτιῶ Grot.

642. ὕμῳ Ald. Vide ad

τῶνδ' αἰ. alii, τῶνδε δ' alii, τῶνδε

Hec. 338.

γ' alii. Hinc Valckenaerius

644. Θηβαίων sex MSS.

mutavit, μή με τῶνδ' ἀπαιτιῶ. Sed

645. ἔξιθ' Ald. contra me.

recte Kingius ex K. et Schol.

Barocc. Brunckius ex membris

trum et MSS. Mutavit Gro-

τῶνδ' Cant. et δε suprascript.

tius.

μόσχος ἀδάμαστον πέσῃμα
 δῖκε, τελεσφόρον διδοῦσα 650
 χρησὸν, οὐ κατοικίσει
 πεδία μιν τὸ θεσφάτον
 χρηῖσε πυροφόρ' Ἀόνων
 καλλιπότημος ὕδατος ἵνα γε
 γοτῖς ἐπέρχεται γυίας 655
 Δίρκας χλοηφόρους
 καὶ βαθυσπέρους,
 Βρόμιον ἔνθα τέκετο
 μάτῃ, Διὸς γάμοις,
 κισσοῦς ὃν περιστεφῆς 660
 ἐλικτὸς εὐθύς ἔτι βρέφος
 χλοηφόροισιν ἔρνεσιν
 κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε,

651. Sic Schol. Aldus et Grotii lectio: ν. δ. γαίας Δίρ-
 plerique MSS. κατόκησε vel κα-
 πίκισι,

652. μη pro μὲν est emen-
 datio Musgravii; χρησε πυροφός'
 Ἀόνων pro πυροφώρα δόμων ἔχρησε
 Valckenaerii.

654. ἵνα τε Ald. et MSS.
 quod leviter mutavit Valcke-
 naerius.

655. γοτῖς ἐπέρχεται γαίας
 Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπέρους
 γυίας Ald. et plurimi codices,
 Pro γαίας Flor. γυίας, aliqui
 γᾶς; pro γυίας, quod omittit
 K. Flor. χώρας. Singularis est

Grotii lectio: ν. δ. γαίας Δίρ-
 κας χλοηφόρου καὶ βαθυρρόου. Ni-
 mirum γυίας (vel γᾶς, ut sem-
 per scribi debet) margini ad-
 scriptum pro correctione, in
 locum non suum migravit. In-
 fra 679. γαίας pro γυίας J.

658, 659. Sic plures MSS.
 τέκε Ald. τέκε παρ' αὐτῆς Grot,
 δὲ τέκεν παρ' αὐτῆς, Kingius ex K,
 κισσοῦς bis Grot.

663. ἐνώτισεν. Hanc vocem
 frustra suspectam habet Val-
 ckenarius. Hesychius, ipsa
 fatente, hinc sumsit, Ἐνώτισε,

Βάκχιον χόρευμα
 παρθένοισι Θηβαίοισι 665
 καὶ γυναῖξιν Εὐβοίαις.
 ἔνθα Φόνιος ἦν δράκων ἀντιστροφῇ.
 Ἄρεος, ὠμόφρων Φύλαξ,
 κάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα
 χλοερὰ δεργμάτων κόραισι 670
 πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν
 ἂν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
 Κάδμος ὤλεσε μαρμαίρων,
 κρᾶτα Φόνιον ὀλεσίδηρος
 ὠλένας δικὼν βολαῖς, 675
 Δίας ἀμάτορος
 Παλλάδος Φραδαῖς
 γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας

ἐκ γὰρ περισκεπασιν. Bene ad- 669. εὐνδρα Grot. et para
 vocat Musgravius Herc. F. 361, codicum, Sed plures cum Aldo
 ξανθὴν κρᾶτ' ἐπινητίσας δεινὴ κα- ἔνυδρα,
 σματι θηρός. Ssensu cognato
 idem verbum adhibet Aeschy- 675. ὠλέναις Ald. et multi
 lus Agam. 296. ὑπερταλὴς τε MSS. ὠλένης Grot. Cant. ut
 πόντον ὥστε νητίσαι, de lampade conjecerat Canterus; ὠλέναις
 maris superficiem illuminante. Barnesius; recte ὠλένας Val-
 De Sphingis ala νάτισμα θηρός ckenhaerius; quomodo habent
 dixit Tragicus apud Plutar- K. M. R.
 chum Stobaei LXII. p. 403, I.

664. Βακχεῖαν Ald. et MSS. 678, 679. Metra non con-
 plerique. gruunt. Dedit Brunckius, ἀκ'

666. Εὐβοίαις Ald. Εὐβοίαις mul- ὀδόντας βαθυπέτραις γυναις, et
 ti codices cum Scholiaste, paullo ante Δίας δ' ἔ.
 Εὐβοίαις Cant. M. R.

εἰς βαθυσπόρους γύας,
 ἔνθεν ἐξανῆκε γὰρ
 680
 πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
 ὄρων χθονός· φόνος δὲ νιν
 σιδαρόφρων ξυνῆψε γὰρ φίλας πάλιν·
 αἵματος δ' ἔδευσε
 685
 γαῖαν, ἃ νιν εὐείλοισι
 δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς,
 καὶ σέ, τὸν προμάτορος ἐπαφδός,
 Ἰοῦς ποτ' ἐκγονον
 Ἐπαφον, ᾧ Διὸς γένεθλον,
 690
 ἐκάλεσ' ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ,
 ἰὼ βαρβάροις λιγαῖς,
 βαῖθι, βαῖθι τάνδε γᾶν,
 σοὶ νιν ἔκγονοι κτίσαν,
 ᾧ διώνυμοι θεαὶ
 695
 Περσέφασσα καὶ φίλας
 Δαμάκτης θεαί,
 πάντων ἀνασσα,
 πάντων δὲ γὰρ τροφός,
 κτήσαντο πέμπτε πυρφόρους

682, 683. Aldus: σιδαρῶ-
 φρων δὲ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε φίλας
 γὰρ et sic plerique MSS. nisi
 quod quidam ξυνῆκε. Grotius,
 eumque secuti alii γὰρ φίλας.
 Transponendo versus nume-
 rosiores effeci.

685, εὐείλοισι Musgravii
 emendatio est pro εὐήλοισι,

693. εἴ νιν ἐκγόνῃ Schol.,
 quem si sequimur, αἱ διώνυμοι
 legendum est, ut habent MSS,
 quidam et editi,

697, 698. ἀπάντων Ald.

699. Edd. pleraeque ἐκπύ-
 σονται, sed ἐκτῆσαντε MSS. qui-
 dam, unde augmentum abjeci,

Θεὰς ἀμῦναι τὰδε γὰρ
πάντα δ' εὐπετῇ θεοῖς,

700

ΕΤ. χῶρει σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενονιέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
λέγων τὰδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
θέλω πρὸς αὐτὸν ζυμβαλεῖν βουλευμάτων,
πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν,
καὶ τοὶ ποδῶν σὼν μόχθον ἐκλύει παρών·
ἔρῳ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς,

703

ΚΡΕΩΝ.

ἢ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρεῖζων σ', ἀναξ
Ἐτεόκλεες, πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
Φύλακας τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος,
ΕΤ. καὶ μὴν ἐγὼ σ' ἔχρηζον εἰσιδεῖν, Κρέον·
πολλῷ γὰρ εὖρον ἐνδεεῖς διαλλαγαῖς,
ὡς εἰς λόγους ζυγῆψα Πολυκείκει μολῶν,
ΚΡ. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
κῆδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα,

710

713

Μοκ παραφέρουσ. male codices
pernalli.

716. παρὶσθῆναι Ald. sed τε-
παρὶστα prope omnes MSS.
Qui mutavit, τε priorem ad

714. Constructionem mi-
nus percepit Valckenaerius.
Subauditur ἐμαυτὸν. Aristoph.
Lysistr. 469. τί ταῖσδε σπαντὸν εἰς
ἀγῶνας τοῖς θεοῖς ξυνάπτεις.

praecedentia referebat, cum
ad sequentia referre oportet.
Neque figura Oropismus
hic fingenda est, qualis in
χαίρω σ' ἐληλυθότα.

ἀλλ' εἰς θεοὺς χεὶρ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.
 ἃ δ' ἐμποδῶν μάλιστα, ταῦθ' ἦκω φράσων.

ET. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

KP. ἦκει τις αἰχμαλῶτες Ἀργείων πάρα. 720

ET. λέγει δὲ δὴ τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;

KP. μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων πόλιν
 ὅπλοις ἐλίξεν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.

ET. ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.

KP. ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὄρας ἃ χεὶρ σ' ὄραν; 725

ET. ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.

KP. σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἱ δ' ἄφθονοι.

ET. ἐγὼ δὲ κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.

KP. ἔχει τιν' ὄγκον τᾶργος Ἑλλήνων πάρα.

ET. θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω Φόνου. 730

KP. θέλοιμ' ἂν ἀλλὰ τοῦθ' ὄρω πολλοῦ πόνου.

ET. ὡς οὐ καθ' ἐξω τευχέων ἔσω στρατόν.

KP. καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία.

ET. βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;

KP. πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν. 735

719. Idem fere versus Sophoclis Trach. 78. τὰ ποῖα, μαχουμένοις, ad πάλαι relatum. μήτε; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ. μαχούμενος L. et duo alii.

722. μέλλων Grot. contra 729. τᾶργος Grot. Cant. J. Ald. et MSS. πυκνοῖσι pro πύργοις Reiskii emendatio est. γος Ald. M. Brunckii membranae. Ἄρ-

724. τ' ἄρ' Ald. et MSS. 733: κἂν εὐβουλία Piersonus plerique. γ' ἄρ' Grot. γὰρ ἄρ' K. male. Vetust dictum: τύχη τὰ

726. μαχουμένους Ald. et edices quidam, contra metrum Mox MSS. quidam et edd. et temporis rationem. μαχουμ- προσβάλοιμ' ἂν, soloece,

- ET. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
 KP. ἔπερ σφαλεῖς γε δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.
 ET. ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.
 KP. ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
 ET. ἀλλ' ἀμφὶ δαῖπνον οὔσι προσβάλλω δόρυ; 740
 KP. ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
 ET. βαθύς γέ τοι Διρκάιος ἀναχωρεῖν πόρος.
 KP. ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.
 ET. τί δ', εἰ καθιππεύσασιν Ἀργείων στρατὸν;
 KP. κάκει πέφρακται λαὸς ἄρμασιν πέριξ. 745
 ET. τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶ πόλιν;
 KP. μὴ δῆτα· βουλεύου δ' ἐπείπερ εἰ σοφός.
 ET. τίς οὖν πρόνοια γίγνεται σοφωτέρα;

737. σφαλεῖς γε Ald. Pro p. 106. χαριῶμαι. Debebat σωθήσῃ Valckenaerius ὥς ἤξει, tantum, producta vocali, χα-
 sine causa. εἶσθαι.

738. Hic versus emendate 742. δέ τοι Ald. sed γέ τοι
 nunc legitur in Polybii editio- fere omnes MSS. γένοιτο L. Ni-
 ne Schweighaeuseriana XXXI. mirum primo scripserat libra-
 21, 12. Olim εἰς ὃ φ. ν. τοῖς δὲ rius γένοι, deinde το pro cor-
 τολμῶσι τι πλέον. τε

740. προσβάλλω Ald. προσ- rectione imposuit, γένοι.
 βάλω Flor. Grot. προσβάλλω alii. 744. στρατῶν Ald. casu for-
 Omnia recte; sed ceteris pari- tasse.

bus, praeferendus est aoristus, 746. πολεμίοισι δῶσω Ald. πο-
 ut mox 746. Aristoph. Ran. λεμίοις δῶσω edd. et MSS. ple-
 631. καὶ πῶς βασανίζω; recte rique; sed elegantius et nu-
 MS. apud Brunckium βασανίσω. merosius est, quod praebent
 Thesm. 946. τί σοι χαρίσσομαι; D. J.

frustra edidit Brunckius e 748. γίγνεται notaverat Sca-
 Piersoni sententia ad Moerin liger ex MS. ut opinor.

ΚΡ. ἔπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ,

ΕΤ. τί προστετάχθαι δεῖν; τὸ γὰρ σθένος βρα-
χύ. 750

ΚΡ. λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.

ΕΤ. τί δῆτα δεῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.

ΚΡ. ἔπτ' ἄνδρας αὐτὸς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἐλοῦ.

ΕΤ. λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;

ΚΡ. λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι. 755

ΕΤ. ξυνῆκ' αἰμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.

ΚΡ. καὶ ξυστρατήγους· εἰς δ' ἀνῆρ οὐ πάνθ' ὄρεῖ.

ΕΤ. θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλία;

ΚΡ. ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.

ΕΤ. ἔσται τὰδ' ἑπτάπυργον ἐς κύκλον μολῶν, 760

τάξω λοχαγούς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,

ἴσους ἴσοις πολεμίοισιν ἀντιθεῖς.

ὄνομα δ' ἐκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,

ἔχθρων ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθεμένων.

ἀλλ' εἴμ', ὅπως αἶν μὴ καταργῶμεν χέρσιν. 765

καὶ μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη-λαβεῖν,

καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἐλεῖν δορί,

750. προστέονται in quibus-
dam codicibus pro v. l.

753. αὐτὸς pro αὐτοῖς Gröt.

760. ἐλθὼν δ' ἐπτάπυλον ἐς πόλιν
Ald. ἐλθὼν δ' (vel sine δ') ἐπτά-
πυργον ἐς πόλιν MSS. quidam.
Alii, ἐπτάπυργον ἐς πόλιν μολῶν.
κύκλον pro πόλιν emendatio est
Musgravii.

763. Oblique hic tangi
Aeschylum recte notat Bru-
moeus.

767. ξυσταθέντι Abresch. et
ἐλθεῖν pro ἐλεῖν. Male etiam
Piersonus θένειν. ἐλθεῖν tamen
habent Cant. Flor. M. R. sed
ἐλεῖν pro v. l. M. R. Versum se-
quentem et hic et infra 1391

κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθέσων ἐμὴν.
 γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδὸς τε σοῦ
 Αἴμονος, εἴαν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ, 770
 σοὶ χρὴ μέλυσθαι τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυσον
 τὴν πρόσθε, ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖσι
 μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ τί δεῖ μακρηγορεῖν;
 τρέφ' ἀξίως νιν, σοῦ τε, τὴν τ' ἐμὴν χάριν.
 πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει, 775
 ὄψιν τυφλώσας οὐκ ἄγαν σφ' ἐπήνεσας
 ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν, ἣν τύχη, κατακτενεῖ
 ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέρσφατον
 οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
 τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ' ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν 780
 Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
 ἄζοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον·
 σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται
 ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην

spurium censet Valckenae- unico in fragmento, eoque
 rius; hinc ejecit Brunckius, fortasse corrupto, ordinem
 ibi retinet. κτανεῖν δ' J. et in- vœcum immutavi cum Schol.
 fra 771. δόσιν δ' plures pro Grotio, Leidd. codicibus et
 δόσιν τ', quod dederat Aldus. quinque quos ipse inspexi.

777. ἡμᾶς τ' Brunck. ex 781. αὐτεπώνυμον Ald. et pars
 membr. Aug. Flor. et ita Ald. eodicum.
 ἡμᾶς δ' alii cum Grotio. 782. ἄζοντα pro λαβόντα (hoc

778. ἐν δ' ἡμῖν ἀργὸν ἐστιν Ald. enim Graecum quidem est, sed
 ἡμῖν Brunck. (δ' omittunt qui- sensul repugnat) emendatio
 dam MSS.) Sed cum syllabam est Valckenaerii.

istam in ἡμῖν et ὑμῖν nusquam 784. ἐπεσάμην M. R.

ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχεν, 785

πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκῆπτω, Κρέον·

ἦνπερ κρατήσῃ τὰμα, Πολυνεῖκους νέκυν

μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·

θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, καὶ φίλων τις ἦ.

σοὶ μὲν τὰδ' εἶπον· προσπόλοισ' δ' ἐμοῖς λέγω, 790

ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβληματά,

ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορός

ὀρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκη νικηφόρῳ.

τῇ δ' εὐλαβείᾳ, χρησιματάτῃ θεῶν,

προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν. 795

ΧΟ. ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι στροφή.

καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομίου παρὰ μους ἐορταῖς;

οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὤρας,

βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλ-

πει

μοῦσαν, ἐν ᾗ χάριτες χοροποιοί. 800

ἀλλὰ σὺν ὀπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύ-

σας

790. αὐτὸ Ald. quod ex loco thius ad Il. v. p. 344, 36. superiore 577 huc irrepsit; (260, 50.) bene vero Atticam εἶπον MSS. tantum non universi. formam μέλπει servavit.

Mox 795 διασῶσαι pro διασώζειν MSS. plerique.

800. χοροποιοί Ald. et codi-

797. κατέχει recte habet D. cum major pars; sed Flor.

798. ὤρας Ald. et MSS. plerique. ὤρας ex Scholiaste sumsit Kingius, Aug. χοροποιοί. Sic in Hec. 911. recte χοροποιῶν C. in textu; in Aeschyl. Suppl. 689. ἄχαρην

799. λωτοῦ quosdam hic pro ἄχορος Plutarchi Erot. p. mendose legere notat Eusta. 758. F.

Euripid. Porson. I.

U

αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προσχερεύεις,
οὐ πίδα θυρσομανῇ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ'
ἄρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμσι μώνυχα πῶλον·

Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων,

805

ἱππεΐαισι θοάξεις,

Ἀργείους ἐπιπνεύσας

γέννα Σπαρτῶν,

ἀσπιδοφέρμενα διάσπον εὖοπλον,

ἀντίπαλον κατὰ λαΐνα τείχεα·

810

ἢ δεινά τις Ἔρις θεός, ἀ τάδε

μήσατο πῆματα γὰρ βασιλεῦσι,

Λαβδακίδαῖσιν πολυμόχθοις.

ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότα· ἀντιστροφῇ.

τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονότροφον ὄμμα Κιθαι-
ρῶν,

815

803. οὐ πίδα θυρσομανῇ cmen-
datio est Musgravii pro οὐδ' ὑπὸ
θυρσομανεῖ. In fine ἀλλ' omittunt
Ald. et MSS. quidam; sed ha-
bent alii cum Grotio.

natas pro interpretamento vo-
ces χαλκῇ κοσμήσας, quas ab
omnibus fere MSS. post τείχεα
810 additas Kingius rese-
cuit, unum vel alterum se-
cutus.

804. Sic habent aliqui co-
dices. ψαλίων et πῶλων Ald. alii
etiam mendosius μωνύχων. Mox
τε recte addunt plerique.

809. διάσπον εὖοπλον Ald.
εἰνοπλον Grot. εὖοπλον K. et puto
L. quod etiam Hec. 1080. re-
stituendum ex Eustathio ad
II. v. p. 358, 32. (271, 33.)

807. Ἀργείους recte Ald. et
pars codicum, sed γένναν Ald.

γέννα MSS. Ne sit hiatus, trans-
posui. Pro ἐπιπνεύσας conjicit
Musgravius ἐπιλάμψας, et inde

813. Λαβδακίδαῖς πολυμόχθοις
Ald. et codices plurimi. Λαβδα-
κίδαῖσι Cant.

μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα, λóχευμ' Ἰοκά-
στας,

ἄφελος Οἰδιπόδαν θρέψαι βρέφος ἐκβολὸν οἴκων,
χρυσόδετοισ περόναις ἐπίσαμον.

μηδὲ τὸ παρθένιον πτερόν οὔρειον τέρας ἐλθεῖν,
πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμουστοτάταισι σὺν
ᾠδαῖς. 820

ἂ ποτε Καδμογενῇ, τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι
τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον
φῶς,

γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἄιδας

Καδμείοις ἐπιπέμπει·

δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα 825

θάλλει παῖδαν

Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.

οὐ γὰρ ὁ μὴ καλὸν, οὔ ποτ' ἔφου καλόν,

οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν τοι παῖδες

816. Ἰοκάστης Ald. Deinde
Οἰδιπόδαν Brūnckius ex membr.
Infra 827 Οἰδιπόδα pro Οἰδίποδος
illae et plures MSS. Contra
1361 Οἰδίποδος R. pro Οἰδίπου.

821. ἐν, quod addidere
Grotius, et ex K. Kingius,
omittunt Aldus et plerique
codices. Aldus praeterea χη-
λαῖς.

823. τὰν Kingius ex K. pro
ἀν. Mox καταχθονίης Ald.

828. Pro secundo καλόν,
φίλῶν conjicit Valckenaerius
ex Theognidis dicto: "Οὐττὶ κα-
λὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ
φίλον ἐστὶ, quod ille narrat
Deos Harmoniae nuptiis can-
tasse; quas quidem nuptias
statim 826 commemorat Eu-
ripides.

829. Post νόμιμοι addidere
ποτε ex suo MS. Grotius, τοι ex
K. Kingius, plurimi neutrum;

ματρὶ λόχευμα, μίασμα τέ πατρός. 830

ἢ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν.

ἔτεκες, ὦ γὰρ, ἔτεκές ποτε, ἔπαυός.

βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην, ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις,
τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος
γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος. 835

Ἀρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους

ἦλυθον οὐρανίδαί, Φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας,

τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὑπο πύργος ἀνέστα

διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσσην

Δίρκας, χλοερτρόφον ἅ πεδίον 840

πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει.

ἰὼ θ', αἱ κερόεσσα προμάτῳ,

Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.

μυριάδας δ' ἀγαθῶν

ἐτέρας ἐτέrais μεταμειβομένα, 845

πόλιν ἅδ' ἐπ' ἄκραις

ἔστακ' Ἄρεος στεφάνοισιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ

υβμὲν est vel Marklandi vel
Musgravii conjectura.

830. τε omittit Aldus.

831. ἢ δὲ σύναιμον εἰς λέχος
ἦλθεν Ald. et plurimi codices.

Grotius et K. ἢ δὲ σύναιμόν γ'
ἦλθε λέχος. Recte εἰς delevit
Brunckius. Sophocl. Aj. 491.

τὸ σὺν λέχος ξυνῆλθεν.

837. ἦλθον Ald. qui mox

847. ἔστακ' ἀρεταῖς cum MSS.

plerisque. ἔστ' ἀκραις J. Levi-
ter mutavi in Ἄρεος, ut paroe-
miacum efficerem.

838. πύργοι ἀνέστην Brun-

ckius e membr. Sed melius

vulgatum. ἀνέστην Flor.

848. προπάροιθε Ald. sed πᾶ-

ὄφθαλμός ἐῖ σὺ, ναυτίλοισιν ἄστρον ὥς·
 θεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἵχνος τιθεῖσ' ἐμὸν, 850

πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν ἄσθενής πατήρ·
 κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένω χερὶ,
 οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθῶν,
 θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.

τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι, 855

πόση τις ἢ πῖλοιπος ἄστεως ὁδὸς
 πρὸς πατέρα τὸν σόν; ὥς ἐμὸν κάμνει γόνυ,
 πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.

KP. θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς

γοίθε Schol. Bodleiani omnes, Burtono. τιθῆς Grot. quod non
 teste Burtono, et septem, quos est Graecum. Versum, sed mi-
 ipse inspexi. Primus mutavit nus numerosum, expleret, pe-
 Barnesius. Neque alterum oc. θῖον ἵχνος ἐμὸν τίθει.

currit, nisi in monostrophicis
 infra 1525, ubi cum Kingio
 πάροθεν edidi, quod agnoscunt
 MSS. quidam. Deinde prius
 ὥς est *quoniam*, *etiam*, sequen-
 dum ut.

852. τέ μοι Ald. contra plu-
 res MSS.

856. πρὸσω τις Scal. πόση τις
 γ' — ἄστεος γ' M. R. ἄστεος Ald.
 et quidam MSS. ut Orest. 751.

849. Sic edidi e K. M. R. et Sed omnes Bodleiani, teste
 sic notarāt Scaliger, ex MSS, Burtono, ἄστεως cum C. L.
 proculdubio. ναυβάταισιν C, L,

ναύταισιν D. ναύταισιν Cant. J,
 ναύτιλοι pro ναῦται restituendum
 videtur Apollonio Rhodio III,
 745.

857. ὥς τοῦμην Ald. contra
 metrum; sed ὥς ἐμὸν plerique
 codices cum Grotio; ὥς ἐμοι
 Cant. ἄς τ' ἐμὸν Flor. unde
 Valckenaerius edidit ὥς γ' ἐμὸν.

850. πεδίον Ald. et plurimi Nihil opus. Infra 1092 παῖς
 MSS. sed πέδον Bodleiani, teste δὲ μὲς Cant. M.

ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον. 860

ὥς πᾶς ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου Φιλῆ

χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.

TEL. εἶεν· πάρεσμεν· τί μ' ἐκάλες σπουδῇ, Κρέον;

KP. οὐπὼ λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,

καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, ἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. 865

TEL κόπῳ παρῆμαι γοῦν, Ἐρεχθεῖδῶν ἄπο

860. Sic Aldus et MSS. quidam. Alii cum Grotio et Scholiastæ; ἐξώρμισαι.

861. Locum, qui plerisque viris doctis corruptus visus est, intactum reliquit Brunckius.

Conjicit Piersonus, ὥς παῖς τιθῆνης (paullo lenius esset τιθήνην); longe deterius Valckenaerius, ἐκβᾶς ἀπήνης, ut scilicet γυνὴ subaudiatur. Br. Jacobi conjecturam in texum recepit Beckius, ὥς παῖς ἀκνθος.

Musgravius praeferit, ὥς πᾶς ἀκνθα, conferens Electr. 492

— 5. Elegantes sane sunt Piersoni, Jacobi, Musgravii emendationes, nulla tamen adeo certa, ut omnem dubitationem praecidat. Musgravii sententiam quodammodo confirmat Electræ locus: ὡς πρεσβασιν τῶνδ' ὀρεθίαν οἴκων ἔχει, ῥυσσὴ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί. Ὅμως δὲ πρὸς γε τοῦδε φίλους ἐξελ-

κτόν· Διπλὴν ἀκνθαν καὶ παλὶρρόπον γένυ. Eligat lector quod optimum est, aut ipse melius aliquid excogitet. Mox 863. τί μ' ἐκάλες Valckenaerii est emendatio pro τί με καλεῖς.

865. κᾶπος Aldus et plures MSS, sive κάπος. Sed ἄπος Schol. Eustath. ad Il. γ. p. 381, 19. (288, 39.) ut recte, quod ad literas attinet, habent ἀπὸ ε' Flor. ἄπος J.

866. παρῆμι Ald. et pars codicum. Sed πάρεσμαι Grot. παρῆμαι Schol. et decem minimum MSS. Ἐρεχθεῖδῶν, quod recte dederat Aldus, editionis quaedam in Ἐρεχθεῖδῶν et Ἐρεχθιδᾶν corrumperet. Pro γοῦν, quod habent Aldus et major pars codicum, γῆς praebeant Cant. et alius Kingii, (non enim optimus, ut ipse vocat) γᾶς M. R. γὰρ Grot. κόπῳ παρῆ-

δευρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.
καὶ κεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορός,
οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκε ἑγὼ,
καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὄρας, ἔχω, 870
λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.

ΚΡ. οἶωνόν ἐθέμην καλλίνικα σά στέφη,
ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σύ,
δορός Δαναίδων, καὶ μέγας Θήβας ἀγών.
Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις 875
ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,

μαί bene illustrat Valckenae. vina natura apud Ammonium,
rius e Bacch. 634. καὶ τοῦ δ' ὕπο, in quarto de interpretatione
Διαμεθεὶς ξίφος, παρῖται, pro γούν G. vii. I, 19, ed. Ald. 1503.
conjicit γού'. Habuit ante ocu- fol. 199. vers. ed. 1545.
los, quod quaerebat. Codi- Locum integrum inde cor-
cum enim lectio sana est, mo- rectius adscribam, quam prout
do elisionis notam apponas: ex Tzerze Chil. XIII, 81. H.
γούν', genua. Neque ratio fingi Stephanus dedit in Poësi Phi-
potest, cur Tragici hac forma losophica, p. 30. Οὔτε γὰρ ἀν-
abstinuerint, cum libenter δρομέη κεφαλῇ κατὰ γούνα κέκασται,
γούνατα adhibeant. Si Medeam οὐ μὲν ἀπαι νύτων γε δύο κλάδοι
olim edidero, editionis pri- αἰσσοῦσιν, Οὐ πόδες, οὐ θοὰ γούν',
mae lectionem 325, μὴ πρὸς σά οὐ μήδεα λαχνηέντα, Ἄλλὰ φεῖν
γούνων, restituam. Porro γούνα ἱερὴ καὶ ἀδέσφατος ἔπλετο μοῦνον,
occurrit in choliambo Phoeni- φροντίσι κλισμον ἅπαντα καταίε-
cis Colophonii apud Athe- σουσα θοῆσι.
naeum VIII. p. 359. F. καὶ μητρί 871. ἀπαρχὴν Flor. ut et
κούρην εἰς τὰ γούνα κατδείη. Oc- σφαγὴν infra 959.
currit etiam γούν' elisum in il- 875. πέφυκε D.
lustrī Empedoclis loco de di-

τί δρῶντες ἂν μάλιστα σῶσαιμεν πόλιν.

ΤΕΙ. Ἐτε κλέους μὲν οὐνεκ' ἂν κλήσας στόμα,
 χρησμούς ἐπέσχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρήζεις μαθεῖν, 880
 λέξω· νοσεῖ γὰρ ἦδε γῆ πάλαι, Κρέον,
 ἐξ οὗ τεκνώθη Λαΐος, βία θεῶν,
 πότιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
 αἱ δ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφοραὶ,
 θεῶν σόφισμα, καὶ πίδειξις Ἑλλάδι. 885
 ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίου χρόνῳ
 χρήζοντες, ὥς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
 ἤμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ,
 οὔτ' ἔξοδον δίδόντες, ἄνδρα δυστυχή

878. μάλιστα Aug. κάλλιστα
 ex membr. edidit Brunckius.
 Male; neque μάλιστα huc al-
 ludit, sed solennis est error
 librariorum. Infra 926 pro
 σῶσαιτε καὶ μέλαινα ex hoc versu
 habet μάλιστα σῶσαιμεν J. In
 Med. 940. κάλλιστα Lascaris.
 Neque facilius mutatur κά-
 λιστα in μάλιστα, quam hoc in
 illud. In fragmento e Sopho-
 clis Tereo apud Stobaeum,
 p. 157. Grot. ipse Brunckius
 correxit μάλιστα.

879. κλείσας Ald. κλήσας vel
 κληίσας MSS.

882. Male τέκνωσε Barnesius,
 ut ostendit Valckenaerius ex
 Hesychio et Schol. ad v. 4.

884. διαφοραὶ Ald. διαφοραὶ
 multi MSS. quod verum est,
 licet ex MS. protulisse videa-
 tur Scaliger διαστροφᾶι. Nota-
 bile est in simillimo Sophoclis
 loco Oed. C. 552. τὰς αἱματη-
 γὰς ὁμμάτων διαστροφᾶς, bis edi-
 disse Brunckium per errorem
 διαστροφᾶς, quem in tertia edi-
 tione correxit.

885. Schol. et MSS. qui-
 dam καὶ πίδειξις; quidam etiam
 Ἑλλάδος, quod recepit Kin-
 gius.

886. γέρα notavit Scaliger,
 quod ex membr. edidit Brun-
 ckius, et sic habent Cant. K.
 M. R. γέρα secundam producit
 apud Atticos.

ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀράς 890
 δεινὰς, νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένους.
 καὶ γὰρ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
 εἰς ἔχθρας ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
 ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
 πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες, 895
 Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
 πικροὺς γόους δάσουςι Θηβαίᾳ χθονί.
 σύ τ' ὦ τάλαινα συγκάτασκάπτει πόλιν,
 εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται,
 ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίου 900
 μηδένᾳ πολίτην, μηδ' ἀνακτ' εἶναι χθονός,
 ὡς δαιμονῶντας κἄνατρέψοντας πόλιν.

892. ὦ γὰρ τί οὐ δρῶν, ποῖα δ' aliis. In Rhes. 705. Bacch.
 οὐ λέγων ἔπη Ald. Prius οὐ plerique 663. nulla difficultas restat.
 que MSS. omittunt. οὐ ποῖα pro Lego igitur, καὶ γὰρ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα
 ποῖα J. Kingius conjicit καὶ γὰρ δ' οὐ λέγων ἔπη, ut τίνα non mi-
 τί μὴ δρῶν, Valckenaerius καὶ γὰρ nusquam ποῖα referatur ad ἔπη.
 παρῶν. Et ὦ γὰρ quidem utcun- 893. εἰς ἔχθρας ἦλθον pro va-
 que defendi potest, καὶ γὰρ tamen ria lectione memorat Scholia-
 multo facilius videtur. Sed ne- stes,

895. παρὰ Ald. περὶ ex MSS.
 que hiatum Tragici admittunt post τί (nam pauca, quae ad- Kingius et alii. περὶ νεκρούς
 versantur, exempla mendosa Flor. J.

898. πόλις Ald. πόλις MSS.
 que simpliciter inter- prope omnes. Mox λέγοιςι τοῖς
 rogant per ποῖος. Divise enim ἐμοῖς (ἐμοῖσι Cant.) τις Ald. unde
 scribendum est infra 1718 δ propter numeros τις transpo-
 ποῖος, ut et in Aristoph. Acharn. sui.

902. δαιμονῶντας κἄνατρέψαν- 902. δαιμονῶντας κἄνατρέψαν-
 det δ δεινός. In Plut. 392. ποῖον τας Ald. hoc contra temporum,

X sed v. Batt... I² 112 η.

ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐπὶ τὰγαθοῦ,
 μὴ ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
 ἀλλ' οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τὸδ' ἀσφαλές, 905
 πικρὸν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις
 πόλει παρασχεῖν Φάρμακον σωτηρίας·
 ἄπειμι, χαίρειθ' εἰς γὰρ ὧν, πολλῶν μετὰ,
 τὸ μέλλον, εἰ χρεὶ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;
 KR. ἐπίσχεσ αὐτοῦ, πρέσβυ. TEI. μὴ ἵλαμβά-
 νου. 910

KR. μεῖνον· τί φεύγεις μ'; TEI. ἡ τύχη σ', ἀλλ' αὐκ
 ἐγώ.

KR. Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.

TEI. βούλει σὺ μέντοι, κούχῃ βουλήσει τάχα.

KR. καὶ πῶς πατρώαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω;

TEI. θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, καὶ σπουδὴν ἔχεις; 915

KR. εἰς γὰρ τί μᾶλλον δεῖ προθυμίαν ἔχειν;

TEI. κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν φεσπισμάτων,

illud contra linguae rationem. Αἰσχάλος· σὺν ἄλλοις πείσονται τὰ

MSS. quidam κἄναστρέψοντας. μέρσιμον, scilicet, Theb. 269.

Male aoristum retinuit Brunckius. Paulo ante πικρὸν δὲ MSS. quidam, et 905 οὐτ' Grot, Brunck, D. fortasse alii,

903. Male Grotius et Kin-

gius τῶν ᾧαθου ex pravis codi-

cibus. Articulus cum ᾱ brevi

semper in ᾱ longam coalescit.

909. ἢ χρεὶ ex conjectura

Valekenaerii edidit Brun-

ckius, cui aliquatenus favet

Cant. ἢ χρεὶ. Schol. in R.

911. μ' addunt Leid. sec. K. M. R.

914. θέλων ex membr. Brunckius, et sic M. R.

916. τί μ' ἄλλο Ald. et co-

dices nonnulli, sed plures, τί μᾶλλον. Grotius τί μ' ἄλλοι.

πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
 ποῦ ὅστιν Μενοικεύς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν;

KP. ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δὲ σου. 920

TEI. ἀπελθέτω νυν' θεσφάτων ἐμῶν ἐκάς.

KP. ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.

TEI. βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;

KP. κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.

TEI. ἄκουε δὴ νυν' θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν, 925

ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.

σφάζαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
 σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.

KP. τί φῆς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;

TEI. ἄπερ πέφυκε, ταῦτα καὶνάγκη σε δρᾶν. 930

KP. ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεὶ χρόνῳ κακὰ.

TEI. σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.

KP. οὐκ ἐκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαίρετόω πόλιν.

TEI. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὐτός· ἐκνεύει πάλιν.

KP. χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων. 935

TEI. ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;

KP. ὦ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός,

920. ἀέ που Flor,

921. ἀπρονῶν M. Mox 922
 τεῦτο Ald. Grot. et pars codi-
 cum, sed satis multi recte
 τούτου.

934. ὡς ἐτ' αὐτὸς Ald. et
 MSS. Articulum addi jussit
 Valckenaerius,

935. Ald. et MSS. quidam
 θεσπισμάτων ex 917.

929. τί φῆς; ἐμὸν παῖδ' ἔνεκα
 γῆς σφάζαι θέλεις, varia lectio
 apud Scholiasten.

936. ἢ ἀλήθει' Ald. ἢ ἀλήθει'
 alii. Mox τριχὸς γερασμίου c
 Flor. Brunckius.

TEL. τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακὰ.

KP. σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξης λόγους.

TEL. ἀδικεῖν κελεύεις μ'; εὐ σιωπήσαιμεν ἄν. 940

KP. τί δὴ με δράτεις; παῖδά μιν κατακτενεῖς;

TEL. ἄλλοις μελήσει ταῦτ'· ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.

KP. ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τίδ' ἦλθε καὶ τέκνω κακόν;

TEL. ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κείς ἀγῶν' ἔρχει λόγων.

δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς 945

ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,

σφαγέντα, Φόνιον αἶμα γῇ δοῦναι χροᾶς,

Κάδμω παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μνημιάτων.

938. αἰτῇ edd. et MSS. fere omnes. ἐστὶν pro αἰτῇ ex conjectura Heathii edidit Brunckius. γῇ Valckenaerius. δυσμάλακτ' Musgravius pro δυσφύλακτ'. Pro αἰτῇ Cant. αἰτεῖς. Quid si legamus ἔρκεις, eodem sensu quo Latinum *arces, repellis*? Elestr. 1309. οὐκ ἔρκεσταν κῆρας μελάθροισι; Tragici fragmentum apud Wetsten. Prol. in N. T. II. p. 6. σφαγὰς οἰκτρὰς ἔρκεσαι.

939. πολῖταις Ald. πῶλει δὲ MSS. λέξεις etiam e paucis Brunckius.

940. σιωπήσαιμ' ἄν Ald. σιωπήσαιμεν ἄν Grot. et plerique codices; quidam mendose σιωπήσωμεν ἄν.

945. θαλάμοις Ald. θαλάμαις Grot. Flor. Leidd. C. J. K. L. quatuor Bodleiani. Mox 947 φοβίην multi MSS.

948. Κάδμω pro Κάδμω est Valckenaerii conjectura, qui citat Sophocli. Trach. 668. οὐδὲ τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων. Adde Nostri Iph. T. 388. τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἐστινάματα. Odys. Λ. 553. citavi supra ad 351. [Hymn. in Cerer. v. 349. ὄφρα εἰ μήτηρ Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς Ἀθανάτοισι παύσειεν. coll. v. 410. Arrianus Anab. I. c. 11. extr. 95. σφαι δὲ αὐτὸν (Ἀλέξανδρον) καὶ Πριάμω ἐπὶ τοῦ βήμοι τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου λόγος κατέχει, μῆνιν Πριάμου παραιτούμενον τῷ Νεοπτολέμῳ

ὅς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ Φόνον.
καὶ ταῦτα δρῶντες ζύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρην. 950
χθρὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντὶ θ' αἵματος
αἰμ' ἣν λάβη βρότειον, ἔξετ' εὐμενῇ
γῆν, ἣ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν
τοῦδ', ὅς δράκοντος γένους ἐκπέφυκε παῖς. 955
σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἰ σπαρτῶν γένους,
ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς, ἀρσένων τ' ἄπο,
οἱ σοὶ τε παῖδες· Αἴμονος μὲν οὖν γάμοι
σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γὰρ ἔστιν ἡθεὺς·
κεῖ μὴ γὰρ εὐνῆς ἦψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος. 960
οὗτος δὲ πῶλος τῇδ' ἀνειμένος πόλει,

γίνει, ὃ δὲ ἐς αὐτὸν καθῆκεν. Bene interpret: Priami iram adversus Neoptolemi progeniem. Arrianeum hoc compares cum Homereo illo, de quo Porsonus ad Orest. v. 663. S.] 950. κτήσεσθ' Ald. κτήσεσθ' Grot. cum multis MSS. In Ἄρην et Ἄρην fluctuant codices, ut solent. Posthac, non monito lectore, Ἄρην semper servabo.

953. ἡμῖν dedit Brunckius e membr. et Aug.

960. Et hunc versum ut spurium ostendat, multa molitur Valckenaerius. ἔχειν λέχος pro desponsatum esse impro-

bat. Deinde εὐνῆς ἦψατ' paretne interpret: Priami iram adversus Neoptolemi progeniem. Arrianeum hoc compares cum Homereo illo, de quo Porsonus ad Orest. v. 663. S.] 950. κτήσεσθ' Ald. κτήσεσθ' Grot. cum multis MSS. In Ἄρην et Ἄρην fluctuant codices, ut solent. Posthac, non monito lectore, Ἄρην semper servabo. 953. ἡμῖν dedit Brunckius e membr. et Aug. 960. Et hunc versum ut spurium ostendat, multa molitur Valckenaerius. ἔχειν λέχος pro desponsatum esse impro-

bat. Deinde εὐνῆς ἦψατ' paretne interpret: Priami iram adversus Neoptolemi progeniem. Arrianeum hoc compares cum Homereo illo, de quo Porsonus ad Orest. v. 663. S.] 950. κτήσεσθ' Ald. κτήσεσθ' Grot. cum multis MSS. In Ἄρην et Ἄρην fluctuant codices, ut solent. Posthac, non monito lectore, Ἄρην semper servabo.

θανῶν πατρῶαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.

πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισι τε

θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλῶν,

κλεινάς τε Θήβας· τοῖνδ' ἐλοῦ δυοῖν πότμοιν 965

τὸν ἕτερον· ἥ γὰρ παῖδα σῶσον, ἥ πόλιν.

τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,

πρὸς οἶκον· ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνη,

μάταιος· ἦν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχη,

πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἄν οἰωνοσκοπῇ· 970

ψευδῇ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,

ἀδίκει τὰ τῶν θεῶν· Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον

χρῆν θεσπιωδεῖν, ὅς δέδοικεν οὐδένα.

ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾶς, γῆρυν ἄφθογγαν σχάσας;

καί μοι γὰρ οὐδὲν ἦσπον ἐκπληξίς πάρα. 975

ΚΡ. τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἷγ' ἐμοὶ λόγοι.

ἐγὼ γὰρ οὐ ποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,

ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.

964. μέλαιαν Ald. μέλαιναν χρᾶσθαι ad Od. A. p. 1396, 42.
Grot. cum plurimis codicibus. (27, 36.)

966. γὰρ omittit M. unde posses, si tanti esset, legere ἦτοι.
969. ἦν μὲν γὰρ Ald. sed γὰρ omittunt multi MSS.

970. ἐχθρὰς MSS. quidam, unde transponere malit Valckenaerius, πικρὰ — ἐχθρὰς κ.
Cant. χρῆ J. Sed χρῆται Schol. Deinde e Flor. probat οἰωνοσκο-
Bodleiani omnes, teste Bur- ποῖ.

975. μὲν pro γὰρ Schol. Leid.
Leidenses, Eustathius ad Il. A. pr. μὲν γὰρ Cant.

p. 48, 42. (36, 46.) Idem 978. τόνδε pro παῖδα J. et
tamen ex Oreste 696 citat Paraphrastes, non male:

πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος,
 οὐδ' ἂν τὸν αὐτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν. 980
 μή μ' εὐλογείτω τὰμά τις κτείνων τέκνα.
 αὐτὸς δ', ἐν ὥραίῳ γὰρ ἴσταμαι βίῳ,
 θνήσκειν ἔτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
 ἀλλ' εἴα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
 ἀκόλαστ' εἰσάσας μάντεων θεσπίσματα, 985
 φεῦγ' ὥς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.

983. εἰμι addit Aldus, sed nesciunt codices. Attici quidem saepe omittunt, nonnunquam tamen addunt, ut supra 494. Hec. 306.

985. Plerique codices μάντεως, sed ex meliori Aldus μάντεων, quod ex Statio Theb. X. 717. confirmat Valckenaerius: *Non me ulli monitus, nec vatum exorsa furentum Sollicitant, manesque movent; sibi calidus ista Tiresias, nataeque canat.*

986. ἀπαλλαγείς Ald. Asperas et antiquas formas adamarunt Tragici, ideoque aoristos priores praetulere. Sic habet ἰθρέφθην Noster Hec. 355. θρεφθῆναι ex eadem fabula 600, et κρυφθεὶς ex Orest. 42. citat Eustathius ad Il. E. p. 519, 41. 44. (393, 27. 29.) θαφθεῖ-

σι, quod ex Herodoto ibidem memorat, invenies VII. 228. ἰθάφθην Simonidi restituendum pro ἰκάμφθην apud Athen. III. p. 125. D. In loco supra ex Hecuba laudato τραφῆναι habent J. N. et in textu R. sed hic θρεφθῆναι pro v. l. Duo MSS. Herodoti II. 81. ταφῆναι pro θαφθῆναι. Recte igitur ἀπαλλαχθεὶς ex pluribus MSS. reposuit Valckenaerius, sed successu paullo confidentior factus, e Tragicorum reliquiis infelicem illum aoristum extirpare conatur. Et hoc quidem per metrum fieri potest in Aeschyli Agam. 344. et Sophoclis Antig. 428. (422.) quid autem faciet Aeschyli Prom. 749. ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἀπαξ θανεῖν. Male etiam affirmat, ne semel quidem ἀπαλλαγείς aut ἀπαλλαγήναι apud

λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τὰδε,
 πύλας ἐφ' ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας μολών.
 καὶν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία·
 ἦν δ' ὑστερήσης, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ

990

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ποῖ δῆτα Φεύγω; τίνα πόλιν, τίνα ξένων;
 ΚΡ. ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει.
 ΜΕ. οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
 ΚΡ. Δελφοὺς περάσας, ΜΕ. ποῖ με χρῆ, πάτερ, μο-
 λαιν;
 ΚΡ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. ΜΕ. ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ; 995
 ΚΡ. Θεσπρωτὸν οὐδας. ΜΕ. σεμνὰ Δωδώνης βιάθρα;
 ΚΡ. ἔγνωσ. ΜΕ. τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται;

Nostrum inveniri, cum ἀπηλ- censione tantum addit. ποῖpro
 λάγης exstet in Androm. 593. Aldino πῆ plures MSS.
 quanquam et illud sine metri
 jactura mutari poterat. Sed 997. τί δῆτ' ἔρυμα Ald. et
 quomodo factum est, ut duo MSS. quod, cum secunda in
 loca hujus ipsius fabulae 601. ἔρυμα corripiatur, in τί δῆ τδδ'
 1424. praeterviderit? ἔρυμα mutatum vult Musgra-

991. ποῖ J. ξενόν Cant. M. R.

994. Post περάσας addunt Brunckio recepi. Deinde το-
 φεύγε plerique MSS. cum Aldo. tum sermonem a 999 ad 1032
 Omittunt πάτερ Grot. C. K. L. Menoeceo dandum vidit Mus-
 Leid. sec. Sed melior videtur gravius. In Aldina Creonti
 Canteri conjectura, ut φεύγε tribuitur χώρει νυν 1000, et
 omittatur; Cant. enim ex re- totus 1004.

KP. πόμπιμος ὁ δαίμων. ME. χρημάτων δὲ τίς πόρ-
ρος;

KP. ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. ME. εὖ λέγεις, πάτερ.
χώρει νυν, ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολών, 1000
ἥς πρῶτα μαστὸν εἴλκυσ', Ἰοκάστην λέγω,
μητρός στερηθεῖς, ὀρφανός τ' ἀποδυγείς,
προσηγορήσων εἰμι, καὶ σώσω βίον.

ἀλλ' εἶα, χώρει, μὴ τὸ σὸν καλυέτω.
γυναικες, ὡς εὖ πατὴρ ἐξεῖλον φόβον, 1005

κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἂν βούλομαι τυχεῖν.
ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης,
καὶ δειλία δίδωσι. καὶ ξυγγνωστὰ μὲν
γέροντι, τοῦμόν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
προδότῃν γενέσθαι πατρίδος, ἣ μ' ἐγείνατο. 1010

ὡς οὖν ἂν εἰδῇτ', εἰμι, καὶ σώσω πόλιν,
ψυχὴν δὲ δώσω τῇσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
αἰσχροὺς γάρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
κοῦκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφίγμένοι,
στάντες παρ' αἰσπιδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν, 1015
πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὑπερ

1001. Ἰοκάστης Ald. quod defendi fortasse posset, sed plerique et Grotius.
nihil opus, cum plerique co-
dices alterum habeant.

1003. πάλιν σώσω Ald. σώσω
πάλιν Grót. quod agnoscit Scho-
liastes. βίον omnes fere MSS.
sed quidam σώσω, quidam σώσων.
σώζων membr. σώσαι Cant. σώσων

1007. πόλεως Ald. πόλιν MSS.

1012. ψυχὴν τε MSS. qui-
dam.

1013. εἰ μὲν Ald. et major
pars codicum. εἰ μὲν Grot. cum
aliis.

J. πάλιν natum ex 1011.

1016. πατρίδος MSS. duo.

Euripid. Person. I.

X

ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδούς,
 πόλιν τ' ἐμαυτοῦ, δειλὸς ὥς, ἐξω χθονὸς
 ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.

μὰ τὸν μετ' ἄστρον Ζῆν', Ἄρην τε Φοῖνιον, 1020

ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίης ποτὲ
 σπαρτοὺς ἀνακτας τῆσδε γῆς ἰδρύσατο.

ἀλλ' εἴμι, καὶ σταῖς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων

σφάζας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαδῆ

δράκοντος, ἐνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο, 1025

ἐλευθερώσω γαῖαν· εἴρηται λόγος.

στείχω δὲ, θανάτω δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει

δώσω, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.

εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὃ, τι δύναιτό τις

χρηστὸν, διέλθοι τοῦτο, κείς κοινὸν φέροι 1030

πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων

πειρώμεναι, τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἂν.

ΧΟ. ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γὰρ λόχευμα, στροφή.
 νερέτερου τ' ἐχίδνας,

1020. οὐ μὰ τὸν Ald. et co-
 dices nonnulli. Kingius ex K.
 οὐ τὸν, sed μὰ τὸν plures cum
 Plutarcho T. II. p. 23. B.
 Deinde Ἄρην τε Φοῖνιον Ald. il-
 lud recte.

1024. Sic Aldus et codi-
 cum pars. Alii μελεμβαδῆ, με-
 λαμβαφῆ, μελεμβαφῆ.

1027. Sic e Bodleianis,
 Kingius, et sic Leidenses, C.,
 D. L. Aldus, θανάτου.

1028. ἀπαλλάξων MSS. non-

1023. ἐξ ἄκρων ἐπάλξεων
 Brunckius ex conjectura, et
 supra 1009, δίδωσιν ἢ ξ. utrum-
 que male.

nulli.
 1033. Hic et 1057 πτεροῦ-
 σα Ald. et MSS. nisi quod hic
 πτερέεσα habet J.

Καδμεῶν ἀρπαγὰ,
πολύφθορος, πολύστονος,
μιζοπάρθενος, δαίον τέρας,
φοιτάσι πτερύσιν·

1035

χαλαῖσιν τ' ἀμοσίοις·

Διεκαίων ἄ ποτ' ἐκ

1040

τόπων νέους πεδαίρουσ·

ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν,

ὀλομένην τ' Ἑριννύν,

ἔφερεις, ἔφερεις ἄχεα πατρίδι

Φόνια· Φόνιος ἐκ θεῶν,

1045

ὅς τάδ' ἦν ὁ πράξας·

ἰάλεμοι δὲ ματέρων,

ἰάλεμοι δὲ παρθένων

ἑστέναζον οἴκοις·

ἱήιον βοᾶν, βοᾶν,

1050

1035. ἀρπαγᾶ Ald. et MSS. φοιτάσι M. et ἄ pro v. l. supra-
Cum Musgravio ἀρπαγὰ prae- scriptum. Vide ad Orest. 264.
tuli. et adde Herc. F. 177. γίγασσι

πλευροῖς.

1036. πολύστονος, πολύφθορος

Ald. πολυφθόρος, πολύστονος co-

dices non pauci; πολύστονος;

πολύμοχθος ex aliis contra me-

trum edidit Valckenaërius, et

postea ex uno MS. μιζοπάρθενον,

male.

1050, I. ἱήιον βοᾶν, ἱήιον μέλος;

nihil praeterea, Ald. Veram

lectionem restituit Grotius.

Semel tantum βοᾶν et μέλος ple-

rique MSS. et fortasse Eusta-

thius ad Il. Δ. p. 500, 43.

1038. φοιτάσι Ald. et edd.

pleraeque. Recte φοιτάσι Brun-

skius, quod habent C. J. L.

(382, 14.) ubi male editur,

βέλος. Porro, versus hos trans-

ponunt Eustathius et Canth.

ἰήϊον μέλος, μέλος,
 ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε
 διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
 βροντᾷ δὲ στεναγμούς,
 ἰαχά τ' ἦν ὁμοιος,

1055

ὁπότε πόλεος ἀφανίσει
 ἃ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.
 χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν ἀντιστροφῇ.
 Οἰδίπους ὁ τλάμων

1060

Θηβαίαν τάνδε γαῖν,
 τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχῃ.
 ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους τάλας,
 καλλίνικος ὦν
 αἰνιγμάτων, ξυνάπτει,
 μιάνει δὲ πτόλιν.

1065

δι' αἰμάτων δ' αἰμεῖβει

1052. ἄλλ' est conjectura Valckenaerii pro ἄλλον. Cum membr. cum aliis habeant ἐπωτότυζε, Brunckius edidit ἄλλον ἐπωτότυζε. Male τ duplicant MSS. et editi quidam. Semper ὅτοτολ et ὅτοτόζω scribendum.

1056. ὅτε Grotius et Kin- gius; ὅπότε Aldus et plurimi cōdices. πόλειος ἀφανίσειεν Ald. et MSS. Posterius servare poteris legendο γαῖαν in Anti- strophē. Sed dedi quod Mus- gravius voluit.

1061. ἀσμένοις, quod dant Aldus, et septem minimum MSS. recte defendit Musgra- vius ex Aristophanis Pace 582. ἀσμένους ἢ λῆες ἡμῖν, et Sopho- clis Trach. 18. ἀσμένῃ δέ μοι Ὀ κλεινὴς ἡλᾶς. Aeschyl. Prom. 23. ἀσμένῃ δέ σοι Ἡ ποιμελίσμων νύξ. ἀποκρίψει φέος.

1062. ὁ τάλας contra me- trum Aldus, et plerique certe MSS.

1065. πάλιν Aldus et MSS. sed πτόλιν Kingius ex K.

μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
καταβαλὼν ἀρᾷσι
τέκεα μέλεος. ἀγάμεθ', ἀγάμεθ',

ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται. 1070

γᾶς ὑπὲρ πατρώας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
τὰ δ' ἐπτάπυργα κλειῖθραι γᾶς
καλλίνικα θήσων.

γενοίμεθ' ὧδε ματέρες, 1075

γενοίμεθ' εὐτεκνοί, φίλα
Παλλὰς, αἰ δράκοντος αἵμα
λιθόβολον κατειργάσω,

Καδμείαν μέριμναν

ὀρμήσας' ἐπ' ἔργον, 1080

ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν

ἀρπαγαῖσι δαιμόνων τις αἶτα.

1073. ἐπτάπυλα quidam ut Brunckio, magis proprium contra metrum. Hæ voces videtur alterum, quod agnosaeppissime permutantur, ut scit Villosioni Scholīastes ad supra 252. 760. infra 1094: Il. r. 354. (κατὰ Ἡρόδιανδον) τὰ (λιθόβολας) προπαροξυνόμενον (σημαίνει) τὸν ὑπὸ λίθου βεβλημένον,

1075. γενοίμεθ' δ' Ald. sed omittunt Schol. Grot. et MSS. plerique. αἶς παρ' Ἑδριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις. λιθόβολον αἷμα κατειργάσω. Editur Φοίνικι et εἶμα.

1076. φίλα Ald. φίλα codices fere omnes. Mox versu

1081. ἐπέσυτο pro ἐπέσσυτο

1078 ex MSS. edidit Valcke. Cant.

naerius κατεργάσαι. Sed mihi,

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦν, τίς ἐν πύλαισι δωμαίων κυρεῖ;
 ἀνοίγεται, ἐκπορεύεται Ἰοκάστην δόμων.
 ὦν μάλ' αὖθις· διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ' ὅμως 1085
 ἔξελθ', ἀκούσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
 λήξας ὀδυρμῶν πενθίμων τε δακρύων.

ΙΟ. ὦ φίλτατ', ἣ που ζυμφορὰν ἦκεις φέρων,
 Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα
 βίβηκας αἶε, πολεμίων εἰργων βέλη. 1090
 τί μοι ποθ' ἦκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;
 τέθνηκεν, ἣ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.

ΑΓ. ζῇ· μὴ τρέσης τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου.

ΙΟ. τί δ', ἐπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;

ΑΓ. ἐστᾶσ' ἄθραυστοι, κοῦκ ἀνήρπασται πόλις. 1095

ΙΟ. ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;

ΑΓ. ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης

1091. ἦκεις — ἀγγέλλων Ald. 716. fragm. apud Plutarch. de
 Sed ἦκεις MSS. magno numero; Sera Numinis Vind. p. 549, A.
 pauci ἀγγέλλων, quidam ἀγγελλών, Sed et μὴ τρέσης saepe casum
 alii ἀγγέλων vel ἀγγελλών, regit, et paullo durius videtur

1093. σ', quod addit Bar-
 nesius, praebent C. L. Leid, habeat J. si huic objectioni
 unus, et fortasse alii. φόβον D. satisfieri posset, non repudia-
 sine pronomine. Suspiciabar rem, motus praecepit Sopho-
 aliquando, legendum esse τοῦδ', ciliis loco apud Athenaeum III.
 ut ad φόβον referretur, et μὴ p. 99. D. θάρσει· μέγας σοι
 τρέσης: absolute ponendum, τοῦδ' ἐγὼ φόβον μαχλάς. Confen-
 quod saepe fit apud Euripi- Hec. 863,
 dem, Alc. 335. Heracl. 655.

κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.

ΙΟ. ἐν εἰπὲ πρὸς Θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
οἶσθ', ὥς μέλῃ μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει Φάος. 1100

ΑΓ. ζῇ σοι ξύνωρις εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.

ΙΟ. εὐδαιμονοίης· πῶς γάρ Ἀργείων δόρυ
φυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
λέξον, γέροντα τυφλὸν ὥς κατὰ στέγας
ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσφωμένης. 1105

ΑΓ. ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανῶν,
πύργων ἐπ' ἄκρων στάς, μελάνδετον ξίφος
λαιμῶν διῆκε, τῇδε γῇ σωτήριον,
λόχους ἔνειμεν ἑπτά, καὶ λοχαγέτας
πύλας ἐφ' ἑπτά, φύλακας Ἀργείου δορός, 1110
σὸς παῖς, ἐφείδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις
ἔταξ', ὀπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπει,
ὥς τῷ νοσοῦντι τευχέων εἴη δορός
ἀλκὴ δι' ὀλίγου· περγάμων δ' ἀπ' ὀρεθίων
λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν 1115
Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας

1100. τοῦδ' contra metrum πλαιῶν edidit πλευρῶν Brun-
multi codices. Optime mem- ckius.
branae, μέλῃ μοι καὶ τόδ', quo
alludit L. μέλοιμι καὶ τόδ'.

1111. θ' omittunt Ald. et
MSS. δ' Grot. quod in θ' muta-
vit Valckenaerius.

1102. πῶς δ' ἄρ' non sine 1114. Male distinguunt
specie conjicit Brunckius. aliqui post ἀλκῇ. Deinde τ'
Aldus et pars codicum. δ'

1108. λαιμῶν — τῆσδε γῆς Grotius cum aliis.
Ald. contra plures codices. 1116. Inter Τευμησὸν et Τελ-
Ex membranarum lectione μησὸν (ut minores varietates

δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστῳ Καδμείας χθονός.

παιῶν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ

ἐκείθεν, ἔκ τε τειχεῶν ἡμῶν πάρα.

καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηίταις πύλαις

1120

λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα

ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,

ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,

ἐκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον

χειρουμένην Αἰτωλόν· εἰς δὲ Προϊτίδας

1125

πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἄρμασιν

ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημει' ἔχων

ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὄπλα.

Ὠλύγυια δ' εἰς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἀναξ

ἔσταιχ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,

1130

στικτοῖς πανόπτῃν ὄμμασιν δεδορκότα,

τὰ μὲν ξὺν ἄστρον ἐπιτολαῖσιν ὄμματα,

βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,

ὥς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν.

taceam) fluctuant codices et membr. et decem alii codi-
scriptores. Antiquior forma ces.

videtur ea, quam cum Valcke-
naerio praetuli.

1122. ἔκγονος Ald. contra
plures MSS.

1126. ἄρματι Ald. ἄρμασιν
membr. C. L. Leid. pr.

1130. ἔσταιχ' Ald. ἔσταιχ'

1134. Duo priores versus
pene suspectos habet Valcke-
naerius, licet ab Eustathio
agnitos ad II. B. p. 182, 29.
(138, 25.) sed hunc spurium
esse statuit, alterumque infra
1149. Mihi uterque omnino
servandus videtur.

Ὅμολώσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις 1135

Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδι

χαίτη πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα

Τιτάν Προμηθεὺς ἔφερεν ὥς, πρήσων πόλιν.

ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις

Ἄρην προσῆγε· Ποτνιαῖδες δ' ἐπ' ἀσπίδι 1140

ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρων φόβω,

εὖ πως στρόφιγξιν ἐνδοθεν κυκλούμεναι

πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.

ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρενῶν,

Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτρας πύλαις. 1145

σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν

γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενῆς ὅλην πόλιν

φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βία,

ὑπόνοιαν ἡμῖν οἶα πείσεται πόλις.

ταῖς δ' ἐβδόμαις Ἀδραστος ἐν πύλαισιν ἦν, 1150

1136. δέρας R. et ex emen- βάδρων amplecterer; eandem
datione M. nescio an et Cant. habuit codex Augustanus, ut
sed δέρος Eustathius ad Il. 4. liquet e scholio, quod huc re-
p. 473, 5. 485, 5. (360, 22. trahi debet, Valckenaerius
369, 43.) Vide Med. 5. vero ad 1186 (1195) rettu-
Deinde ἀσπίδι membr. J. ut lit. βάδρων. τῶν θεμελίων καὶ τῶν
edidit Brunckius, qui infra βάσεων.

1140 ἀσπίδος ex conjectura.

1138. Sic recte distinxit
Musgravius, pro ἔφερον, ὥς.

1142. στρόφιγξι γ' Ald. et
pars codicum.

1148. Vix mihi tempera-
bam, quin pro βία lectionem J. nem habemus) non omnino

1150. ταῖς δ' ἐβδόμαις. De
septem Thebarum portis
quinque praecipui auctores,
Aeschylus, Euripides, Apol-
lodorus, Pausanias, Statius,

(Hygini enim nullam ratio-

ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφὴν
 ὕδρας ἔχων λαοῖσιν ἐν βραχίουσιν,
 Ἀργεῖον αὐχὸν· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
 δράκοντες ἔφερον τέκνα Κασμείων γυνάθοις,
 παρῆν δ' ἐκάστου τῶνδ' ἐμοὶ θεάματα,
 ζύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.
 καὶ πρῶτα μὲν τόξοις καὶ μεσαγκύλοις
 ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναίς θ' ἐκηβόλοις,

1155

eadem tradunt. Maxima est in Apollodoro difficultas, qui inter Ogygias portas et Oncaidas diserte distinguit. Oncaidas et Ogygias easdem portas vocari auctor est Hesychius. Ὁγκας Ἀθήνας. τὰς Ὀγυγίας πόλεις λέγει. Oncaidas memorat Aeschylus, non Ogygias; Ogygias, non Oncaidas Euripides, Pausanias, Statius. Quas omitit Apollodorus, Neitas, ceteri omnes habent. Quid si ponamus, Apollodorum scripsisse prime τὰς Ὀγυγίας ἢ Ὀγκαίδας, deinde τὰς Νήϊτας suo loco, sed Ὀγκαίδας omissum postea in margine repositum, sede sua alterum illud expulisse. Porro Hebdomae non sunt proprium portarum nomen, sed Aeschylus et Euripides, sex portis jam nomine designatis, ultimas commemo-

rare supersederunt. Scholii, quod supra citavi ad 1148, reliqua sunt haec: τινὲς δὲ φασὶ τὰς εὐδόμεους πόλεις τῆς Βοιωτίας καλεῖσθαι, ἀπὸ Βοιωτοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίπτης, ἀφ' οὗ πᾶσα ἡ Βοιωτία ἐκλήθη. Lege τὰς ἐβδόμας πόλεις Βοιωτίας καλεῖσθαι. His positus, portarum nomina sic distribuo: 1. Πρατίδες, 2. Ἥλεντραι. 3. Νήϊται. 4. Ὀγκαίδες ἢ Ὀγυγίαι. 5. Βόρβαιαι ἢ Τψισται ἢ Βοιώται. 6. Ὀμολαίδες. 7. Κρηναῖαι ἢ Διεκαῖαι.

1151. γραφὴν pro γραφῇ est Valckenaerii emendatio. Et sio habet J. η̄ suprascripto.

1156. παραφέροντι Aldus et pauci codices, πρὸς φέροντι K.

1158. ἐκηβόλοις Aldus, nimis Dorice.

πέτρων τ' ἀραγμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
 ἔκλαγξε Τυδεύς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος· 1160
 ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
 τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
 γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἀρμάτων τ' ἐπιστάται;
 ἦχῃς δ' ἅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν,
 πολλοὶ δ' ἐπιπτον κρᾶτας αἵματούμενοι· 1165
 ἡμῶν τ' ἐς οὐδ' αἶς εἶδες ἂν πρὸ τειχεῶν
 πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνευκότητας·
 ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
 ὁ δ' Ἀρκάς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
 Τυφῶς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ 1170
 πῦρ καὶ δικάλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν,
 ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
 Περικλύμενος παῖς, λαῶν ἐμβαλὼν κάρρα
 ἀμαξοπληθῇ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
 ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφὰς 1175
 ἔρξηξεν ἐστέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
 καθήμάτωσεν· εὐδ' ἀποιέεται βίον

1163. Copulam, quam bata a Valckenaerio ad Hipp. omissam voluit Valckenaerius, § 22. et a Brunckio, qmittit J,

1164. ἀργὸς οὔτις ἦν Ald. contra MSS. plerosque.

1166. ἡμῶν δ' Ald. alterum plures MSS. Mox ἐκνευκότητας, pro ἐκπενευκότητας, conjectura est Marklandi ad Suppl. 692. pro-

1171. δικάλλας Grot. Leidenenses, et, opinor, alii pro δικάλλαν. Kingius etiam κατασκάψω ex MSS, sed alterum melius,

1172. Ἐναλίου L. Mox

1173 Μαινάλου χθόνα pro v. l. Schol. August.

τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαιναίου κόρη.
 ἐπεὶ δὲ τάσδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
 ἄλλας ἐπῆει παῖς σὸς, εἰπόμην δ' ἐγώ. 1180
 ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστάς πυκνοὺς
 Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
 πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων
 λιπεῖν ἐριπνάς Φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
 κυναγὸς ὥσει, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται, 1185
 πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις· εἰς δ' ἄλλας πύλας
 ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
 Καπανεὺς δὲ, πῶς εἵποίμ' ἄν, ὥς ἐμαίνετο;
 μακρὰύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
 ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε, 1190
 μηδ' ἄν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διός,
 τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἐλεῖν πόλιν,
 καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος
 ἀνείρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἰλίζας δέμας,
 κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βιάθρα. 1195
 ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων
 βάλλει κεραυνῷ Ζεὺς νιν· ἐκτύπησε δὲ,
 χθῶν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
 ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
 κόμαι μὲν εἰς Ὀλυμπον, αἶμα δ' εἰς χθόνα, 1200
 χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὥς κύκλωμ' Ἰζίοнос,
 εἰλίσσεται· εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.

1182. Αἰτωλαῖσι Ald. Αἰτωλί- 1202. εἰς τήνδ' Ald. et Chori
 -ειν (vel sine ν) Grot. et multi personam omittit 1215.
 MSS.

ὥς δ' εἶδ' Ἀδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῶ,

ἔζω τάφρου καθεῖπεν Ἀργείων στρατόν.

οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας 1205

ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἀρμάτων ὄχους

ἱππεῖς, ὀπλίται, κείς μέσ' Ἀργείων ὄπλα

ζυγῆψαν ἔγχη· πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακὰ·

ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο·

τροχοὶ τ' ἐπήδων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι· 1210

νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσφρεύονθ' ὁμοῦ.

πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς

εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχῆς

ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.

ΧΟ. καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ 1215

γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχῆς εἶην ἐγώ.

ΙΟ. καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·

παῖδες τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφυγε γῆ·

Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων,

τῶν τ' Οἰδῖπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν, 1220

1204. Quia στρατῶ modo culdubio: καὶ οὖν γὰρ αὐτὸν
praecesserat, Ἀργείων ὄπλα, (l. αὐτὴν) δαιμόνων ἐσωσέ τις.

quod tamen mox recurrit

1207, mavult Brunckius.

1217. ἔχοιεν sine sensu Ald.

ἔχουσιν MSS. fere omnes.

1206. Musgravii conjectu-
ram ὄχοι secutus est Brunckius.

1218. κἀκπέφυγε Ald. M. R.

καὶ πέφυγε King. ex MSS.

certe; sic enim C. D. L. Leid.

pr. κἀκπέφυγε Grot. Cant. J.

K. Flor. Leid. sec.

1207. δολίται τ' εἰς Scal.

1210. τροχοὶ δ' M.

1214. Post hunc versum
addit Scaliger, ex MS. pro-

1219. μνηστευμάτων Cant.

παιδὸς στερηθεῖς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,

ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς· ἀλλ' ἀνελθέ μοι πάλιν,

τί τὰπὶ τούτοις παῖδ' ἐμῷ δρασείετον;

ΑΓ. ἔα τὰ λοιπὰ, δεῦρ' αἰεὶ γὰρ εὐτυχῆς.

ΙΟ. τοῦτ' εἰς ὕποπτον ἔπας· οὐκ ἔατέον. 1225

ΑΓ. μεῖζόν τι χρεῖζεις, παῖδας ἢ σεσώσμενους;

ΙΟ. καὶ τὰπίλοιπά γ' εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν.

ΑΓ. μέθες μ' ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.

ΙΟ. κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.

ΑΓ. οὐκ ἂν γε λέξαιμι ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά. 1230

ΙΟ. ἦν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.

1224. Locis ad Orest. 1679. paullo longius a vulgata abiret, citatis adde Platonem Politico οὐκ ἂν τι — κακόν.

p. 177, 1. Ald. 130, 21. Bas.

292. C. HSt. 551. B. Frft. 1231. ei Ald. ἢ cum cōdi-

184. E. Laemar. Aristidem cibus plerisque Valckenae-

III. p. 723. ed. Canter. II. rius. Edidi etiam με pro γε

p. 420. Jebb. cum Musgravio e Cant. M. R.

Scal. Brunckii membr. lib. P.

1226. ἢ παῖδας Ald. Grotius Aristoph. Achagn. 178. Δεῖ γὰρ

cum MSS. plurimis παῖδας ἢ. με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.

Nubi 167. ἢ ἡμέτερας φεύγων ἂν

ἐκφυγοῖ δίκην. Herodot. IV. 23.

1230. οὐκ ἂν γε Ald. Copu- ὅς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους,

lam, MSS. auctoribus, ejecit ὕπ' οὐδένος ἀδικεῖται. Sic Arch.

Kingius. οὐκ ἂν σε L. M. R. merito probante Valckenae-

quod defendi posset, accipien- rio. Commodum advocat Wes-

do σε pro σοι, quod factum videretur Iph. A. 814. (neque enim

diphthongus ante brevem vocalem elidi potest.) οὐκ ἂν sine

γε D. Posses etiam legere, nisi 19. τὸν γὰρ θεῶν πέλαιμον οὐκ οἶσα

οὐτ' ἐκπὸ πλοῦν ἂν τάχους φεύγων

ΑΓ. αἰ' αἰ' τί μ' οὐκ εἶσας ἐξ εὐαγγέλου
 Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μνηῦσαι κακά;
 τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα
 αἰσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ, 1235
 λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισι τε
 εἰς κοινόν, οἷον μήποτ' ὄφελον, λόγον.
 Ἐτεοκλῆς δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεῖς
 πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῶ.
 ἔλεξε δ' ὃ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται, 1240
 Δαναῶν τ' ἀριστεῖς, οἵπερ ἦλθετ' ἐνθάδε,
 Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
 ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
 ἐγὼ γάρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεῖς,
 μόνος ξυνάψω ξυγγόνῳ τῷ μῶ μάχην· 1245

τις ἀποφύγει. In his locis simpliciter verbo conatus, compositio effectus indicatur. restituit Valckenaerius. Pro ἅπ' quidam codices ἐπ', sed vulgatum melius.

1238. Ἐτεοκλῆς προὑπῆρξ' edd. Ald. Grot. Musgr. sed Ἐτεοκλῆς, quod metrum postulat, habent C. Cant. K. M. R. et procul dubio alii. Deinde προὑπῆρξ' non admittit crasin, ut putasse videretur Aldus, sed anapaestum facit; neque hoc compositum credo ista aetate exstitisse, certe apud Atticos poetas nunquam exstat. Legendum igitur cum plerisque MSS. δ' ὑπῆρξ', quod primus

1241. ἔριστῆς hic et infra 1260 ex membr. edidit Brunckius. Copulam addunt plerique codices, et Scaliger.

1242. μή ποτε Ald.

1245. μόνῳ, quod conjecit Valckenaerius, recepit Brunckius. Mihi magis placet altera conjectura a Valckenaerio memorata, μόνῳ pro τῷ μῶ. Licet enim αὐτὸς saepe pro μόνος ponatur, αὐτὸς μόνος non est

καὶν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος,
 ἡσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω μόνω.
 ὑμεῖς δ' ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργεῖοι, χθόνα
 νείσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε,
 σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανάων. 1250
 τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
 ἐκ τάξεων ὥρουσε, καπνῆνι λόγους.
 πάντες δ' ἐπεβρόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε,
 Κάδμου τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
 ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, καὶ μεταιχμίοις 1255
 ὄρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.

tautologia. Praeterea hanc
 vocem data opera repetiit Eu-
 ripides; mox enim 1247 pro
 πόλιν, sive, ut habent Cant.
 Flor. πάλιν, recte e membr.
 Brunckius μόνῃ, quod etiam
 praebuit Scaligeri codex. Eo-
 dem modo ludit Noster in vo-
 ce ἀδικῶ et cognatis Orest. 638.
 in κακὸς Alcest. 713. Partici-
 pium μεθίς optime per ῥίψας
 explicat Valckenaerius.

1248. Ἀργεῖαν Ald. et pleri-
 que codices. Ἀργεῖων quidam.
 Ἀργεῖον R. Ἀργεῖοι Brunckius e
 membr. et sic Scaliger.

1249. Variant MSS. νείσεσθε,
 ut Ald. νίσσεσθε, νείσσεσθε, νείσε-
 σθε. Sed ultimum analogiae
 melius convenit.

1250. Hunc versum suspe-
 ctum habet Valckenaerius. δὲ
 pro τε Ald. et MSS. quidam.
 Multi δὲ pro ὅσος, Leid. sec.
 λαῶν pro λαός. In fine νεκρὸς
 nonnulli. θανάων omittit D.

1251. ἔλεξε δὲ σὸς δὲ Ald.
 sed articulum nesciunt codi-
 ces plerique.

1252. ὥρουσε Ald. sine au-
 gmento; contra MSS.

1255. ἐπὶ τοῖσι δ' Ald. Grot.
 ἐπὶ τοῖσδ' non pauci MSS. Sed
 recte ἐπὶ τοῖσδε δ' Valckenaer-
 ius ex Leid. sec. cui consen-
 tiunt M. et, ut videtur, Cant.
 a m. pr. Similis error Orest.
 888. supra 638.

1256. στρατηλάτας Ald. et
 plures MSS. στρατηλάταις Grot.

ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
 δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανία.

Φίλοι δ' ἐκόσμουν, τῆσθε μὲν πρόμον χθονὸς
 σπαρτῶν ἀριστεῖς, τὸν δὲ Δαναίδων ἄκροι. 1260

ἔσταν δὲ λαμπρῶ, χρωμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
 μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰέναι δόρυ.

παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
 λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·

Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας 1265
 τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.

Ἐτεοκλέα δ' αὖ, νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
 νῦν καλλίνικος γενόμενος, σκήπτρων κρατεῖς.

τάδ' ἠγόρευον, παρακαλοῦντες εἰς μάχην.

μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμαῖς 1270

sed στρατηλάται Leid. uterque
 et Scaligeri codex.

1259. πρόμαχον χθονὸς J. χθο-
 νος πρόμον Flor. qui pro δισσοὶ
 versu praecedente habuit οἱ
 τοῦ ex 1379. Ibi contra δισσοὶ
 notavit Scaliger.

1261. χρωμάτ Ald. emen-
 davit Grotius.

1263. παρεξιόντε δ' quidam
 mendose. ἄλλοι Ald. Grot. ἄλλος
 Barnesius edidit et sic MSS.
 plerique. ἄλλοις J. utraque sci-
 licet lectione confusa. In Ari-
 stoph. Plut. 785. ἔνδεικνύμενοι

Euripid. Porson. I.

ἕκαστος εὐνοίαν τινὰ adhuc re-
 liſtum est, licet codicum pars
 et Suidas v. φλαῖν, ἐνδεικνύμενος
 praebeant.

1264. Sic Aldus recte. λέ-
 γοις θαρσύνοντες (— τε C. D.)
 προσεῦδων C. D. L. Leid. pr.
 Ex membr. edidit Brunckius,
 λόγοις ἐθάρσυνόν τε καὶ ἐξηύδων τάδε.

1268. σκήπτρον Ald. σκήπτρων
 codices fere omnes.

1270. μάντεις τε et ἐμπύρους
 δ' Ald. sed δε pro τε MSS. non
 pauci, τ' pro δ' plurimi.

Υ

ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
 ἄκραν τε λαμπάδ', ἥ δυοῖν ὄρους ἔχει,
 νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.
 ἀλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἥ σοφούς ἔχεις λόγους,
 ἥ φίλτρ' ἐπαδῶν, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα
 δεινῆς ἀμίλλης, ὥς ὁ κίνδυνος μέγας,
 κα' παθλα δεινὰ, δάκρυά σοι γενήσεται
 δισσοῖν στερεῖσθαι τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

1275

IO. ὦ τέκνον ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
 οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθελεύμασι

1280

1271. ἐναντίων Schol. et pars magna codicum.

1272. δυοῖν Cant. mox καὶ τὰ C. κατὰ D.

1277, 8. Et hos duo versus pro spuriis habet Valckenaeus, vereor ut rationibus satis validis impulsus. Non nimis quidem apte cohaerent, ut nunc leguntur; et recte observat Vir egregius, τὰθλα scribi non potuisse a Tragico. Articulus enim cum α brevis tantum crasin facit, ἄθλον vero primam habet per se longam, utpote ex ἄεθλον contractum. Sed alterum vulnus dextre sanavit Reiskius, alterum ego sanare conabor. Pro στερεῖσθαι optime legit στερεῖσθαι, lege

igitur ΚΑΠΑΘΛΑ, et sententia bene procedet. Nullum erro-

ris genus frequentius, quam ubi eadem vel valde similes

lineae diversas literas constituunt. Hinc perpetuo con-

funduntur, aut a se invicem perduntur, ιτ, η, τι. Philemon apud Stobaeum XCVII.

p. 394. Grot. καὶ εἴτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς εὐρέθῃ θανάων. Sed illud καὶ

neque priores Stobaei editiones neque Rutgersius Var.

Lecl. IV. p. 358. agnoscunt.

Recte igitur Bentleius in Philemon. p. 126, 148. ΕΠΕΙΤΑ.

Aristoph. Pac. 744. εἴτ' ἀνέροιο pro ἐπανέροιο ex Dawesii mo-

nito reposuit Brunckius, nolente Invernizio, qui edidit

lente Invernizio, qui edidit

εἴτ' ἐπανέροιο.

1280. οὐδ' ἐν Ald. οὐδὲ Grot.

et codices satis multi.

νῦν σοι προχωρεῖ δαϊμόνων κατὰστάσις·
 ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτῳ σέθεν,
 εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλύσαι σε δεῖ,
 ζὺν μητρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.

AN. τίν', ὃ τεκούσα μήτερ, ἐκπληξιν νέαν 1285

Φίλοις αὐτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;

IO. ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίος.

AN. πῶς εἶπας; IO. αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον.

AN. οἱ ἐγὼ, τί λέξεις, μήτερ; IO. οὐ φίλ', ἀλλ' ἔπου.

AN. ποῖ παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; IO. ἀνὰ στρατόν. 1290

AN. αἰδούμεθ' ὄχλον. IO. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.

AN. δράσω δὲ δὴ τί; IO. συγγόνων λύσεις ἔριν.

AN. τί δρῶσα, μήτερ; IO. προσπιτνοῦσ' ἐμοῦ μέτα.

AN. ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι' οὐ μελλητέον.

• IO. ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ, ὥς, ἣν μὲν φθάσω 1295

παῖδας πρὸ λόγχης, οὐμὸς ἐν φάει βίος·

θανοῦσι δ' αὐτοῖς ζυνθανοῦσα κείσομαι.

XO. αἰ' αἰ' αἰ' αἰ',

στροφῇ.

τρομερὰν φρίκα, τρομερὰν φρέν' ἔχω·

1284. ἀλλήλοισ Ald. ἀλλήλοιν K. Leid. sec. Unus Parisien-
 MSS. plerique. sium apud Musgraviū in mar-

1291. τάδε ut variam le-
 sionem pro τὰ σὰ habent C.
 Leid. unus, et alii.

1296. Post hunc sequeba-
 tur versus in Ald. male repeti-
 tus ex 990, ἣν δ' ὑστερήσας, οἰ-
 χόμεσθα, κατθανῇ. Omisit Gro-
 tius, neque habent Cant. Flor.

1298. αἰ quater Ald. ter
 Cant. bis C. L. Leid. pr. con-
 tra αἰ ἔ praeponit Ald. 1300.
 Ibi αἰ quater Cant. ἔ ἔ quidam,
 sed omittunt K. Flor. et for-
 tasse alii.

1299. φρίκῃν Ald. Sed φρίκα

δια σάρκα δ' ἐμὴν 1300
 ἔλεος, ἔλεος ἔμολε
 ματέρος δειλαίας,
 δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα
 πότερον αἰμάζει,
 ἰὼ μοι πόνων, 1305
 ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ Γαῖ,
 ὁμογενῇ δέραν,
 ὁμογενῇ ψυχάν,
 δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
 τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα, 1310
 πότερον ἄρα νέκυν
 ὀλόμενον ἰαχήσω;
 Φεῦ δᾶ, Φεῦ δᾶ, ἀντιστροφή.
 δίδυμοι θῆρες, Φόνιαι ψυχαί,
 δορὶ παλλόμεναι, 1315
 πέσσεα πέσσεα δαί'
 αὐτίχ' αἰμάζετον.
 τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
 ἐπὶ φρεν' ἠλυθέτην.

MSS. pene omnes. *Φρίκη τρέ-* Recte igitur MSS. alii, *ὁμογενῇ,*
μουσαν e Troad. 1033. com- alii levi errore, *ὁμογενῇ.*
 parat Valckenaerius.

1318. τί pro ὅτι MSS. ple-

1302. *ματρεδς* Ald. et 1303 *rique.*

τέκνα. Variant codices.

1319. *ἐπηλυθέτην* Ald. *ἠλυθέ-*

1307, 8. *ὁμογενᾶ* Ald. Sed *την* quidam MSS. cum Grotio,
 hic Dorismus non obtinet, nisi alii *ἠλθέτην*, alii *ἐπηλθέτην*. Ni-
 ubi terminatio vocalem sequi- mis curiose Musgravius in stro-
 tur, ut supra 1266. *εὐκλεᾶ.* phico legit *αἱματιῇ*. Frustra

βοᾷ βαρβάρῳ

1320

στενακτὰν ἱακχὰν

μελομένην νεκροῖς

δάκρυσι θρηνήσω.

σχεδὸν τύχῃ, πέλας φόνος

κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.

1325

ἄποτμος, ἄποτμος ὁ

φόνος, ἔνεκεν Ἑριννύων.

ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῇ

πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας
γούους.

ΚΡ. οἶμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν 1330

στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος

τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἵεναι;

quoque 1317 mavult αἰμᾶ- pe MS. quem vocat Voss. 2.
ξεσθον. Δειλαίας enim 1302 Contractam vocem scribit J.
secundam corripit, ut aliquan- ut pro utrovis sumi possit.
do apud Aristophanem etiam
in senariis.

1321. ἱακχὰν pro ἱαχὰν Mus-
gravius. Voces transponunt
multi MSS.,

1322. μελομένην Ald. muta-
vit ex MSS. Grotius. νεκρῶν
major pars codicum, probante
Valckenaerio.

1324. φόνου Ald. et MSS.
nisi quod φόνος, ut correxit Vir
doctus apud Barnesium, habet
Flor. apud Burtonum, is nem-

1325. κρινεῖ Ald. Non me-
trum, sed sensus futurum po-
stulat, quod ex MSS. dedit
Grotius.

1327. ἔνεκ' codices plurimi,
sed alterum metro convenien-
tius. Ἑριννύων est trisyllabon,
ut Iph. T. 938.

1329. λόγους Ald. sed ple-
rique omnes MSS. γούους. Ea-
dem variatio Orest. 1020.

1332. τοιοῦτον Ald. τοιοῦτο
quaedam edd. et Grot. τοσοῦτον

ἐμός τε γάρ παῖς γῆς ὅλῳλ' ὑπερθανών,
 τοῦνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνικαρόν δ' ἐμοί.
 ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἔλῳν
 αὐτοσφαγῇ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χερσὶν.
 βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἤκω μέτα

1335

reposuit Valckenaerius ex Leid. sec. ut habent quoque Cant. M. Scal. lib. P. In fine versus *ἔνασι* tamdiu incorrectum mansisse miror. *ἔνασι* e lib. P. primus, et vereor ne solus, restituit Musgravius. Idem notavit Scaliger ex MS. ut videtur, sic enim C. J. L. Eodem errore ediderat Aldus *ἔνασι* supra 1262.

1334. Nomen *ἄνισα*, vel *ἄνισα*, plerumque penultimam producit, aliquando corripit, ut in quatuor exemplis a Ruhnkenio Epist. Crit. II. p. 276. adductis. Quibus addere poterat Hermesianaest. apud Athenaeum XIII. p. 599. B. ab ipso citatum p. 298. Theognid. 344. 870. Sappho apud Brunck. Analect. I. p. 54. Pindar. N. I. 81. Verbum *ἄνισα*, vel *ἄνισα* apud Epicos Poetas secundam plerumque producit, ut et in Sophocl. Antig. 319. Verbum *ἄνισα* apud Aristophanem penultimam ter

corripit, semel producit Eq. 348. Corripitur etiam ab Antiphane apud Stobaeum CXIV. p. 385, 36. CXX. p. 609, 21. (475. 501. Grot.) Semper, nisi fallor, secunda in *ἄνισα* ab Euripide et Aristophane corripitur, producitur a Sophocle Antig. 316. Sed ubique tertia syllaba longa est, quod tamen ignorasse videtur Grotius, dum in Stobaeo suo C. p. 419. Orest. 224. citante, *ἄνισα* pro dijambo reliquit.

1336. *δύστηνον* Ald. *δύστηνος* magno consensu MSS. et sic edidit Kingius.

1337, 8. Mendosissime Ald. *ἤκω μεταστέλλων ἀδελφὸν ἰσχυρότην. γραῖαν* primus addidit Victorius, locum citans V. L. X. 20. deinde Grotius, uterque ex MSS. ut liquet ex aliorum collatione. *Γέρων* quoque codices multi. Post *βοᾷ* mavult *τε* pro *δε* Valckenaerius.

γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
λούσῃ προθῆται τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
τοῖς γὰρ θανούσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
τιμὰς δίδόντα, χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.

1340

ΧΟ. βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῶ ποδί.

ΚΡ. ποῖ, καπὶ ποῖαν ξυμφορὰν; σήμαινέ μοι.

ΧΟ. ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὑπερ.

1345

ΚΡ. πῶς φῆς; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ,
οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε καὶ τὰδ' εἰδέναι.

ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτῃ πάλαι
δακῶ ὃ ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
ἤδη πεπεῤῥχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.

1350

ΚΡ. οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
κυθρεωπὸν ὄμμα καὶ πρόσσωψιν ἀγγέλου

1340. Sic Ald. et MSS. Sic L. In quibusdam σὴ Κρέον ἔξω
etiam Grotius in Phoenissis, δόμων, quod adoptavit Brun-
sed in Stobaeo p. 515. τοῖς γὰρ κίους, Κρέον in Κρέων mutato.
τεθνήκει, quod sumsisse videtur

ex MSS. Prima enim Stobaei
editio habet τεθνηκόσι. Sed
temporum ratio etiam in vul-
gata satis bene constat. Mox
pro εὐσεβεῖν scripsi cum Val-
ckenauerio εὖ σέβειν. Res qui-
dem ad liquidum perducere non
potest; videntur tamen Tra-
gici dixisse εὖ σέβειν θεοῦς, et
εὐσεβεῖν εἰς θεοῦς.

1348. τὸδ' Ald. Sed τὰδ' co-
dices plerique cum Grotio.

1353. Vulgo πρόσσωψιν. Sed
ut similes terminationes evita-
rem, praetuli πρόσσωψιν cum D.
Barocc. 3. quo alludit etiam R.
πρόσωψιν. Simile est, quod
Orest. 250. ita citat Sextus
Empiricus VIII. 57. τὰς αἵμα-
τώδεις καὶ δρακοντώδεις κέρας.

1342. Κρέων Leid. pr. κρεῶν

στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.

ΑΓ. ὦ τάλας ἐγὼ, τίν' εἶπω μῦθον, ἢ τίνας λό-
γους; 1355

οἰχόμεσθ'· ΚΡ. οὐκ εὐπροσώποις Φροϊμίσις ἄρχει
λόγου.

ΑΓ. ὦ τάλας, διςσῶς αὐτῷ, μεγάλα γὰρ φέρω κακὰ.

ΚΡ. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλα πῆμασιν λέγεις ἔτι;

ΑΓ. οὐκέτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.

ΚΡ. εἰ αἱ μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει. 1360

1354. ὃς ἡμῖν Ald. ὃς πᾶν sed recte ἀρχη, ut et unus
Grotius cum MSS. omnibus. Musgravii.

Quam ferociter hostibus suis
insultassent anapaestorum pa-
troni, si MSS. cum Aldina con-
sensissent, aut Phoenissae in
Aldina sola superfuissent!

1358. πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις
πῆμασι, λέγεις δὲ τί; Sic Ald.
πεπραγμένοισιν MSS. quidam cum
Grotio. Pro ἄλλοις quidam
ἄλλοισι, pro λέγεις Flor. λέγειν.

1355. τίνα λόγον Ald. R. Edidit Brunckius, partim e
τίνας λόγους Grot. et plures MSS. Facetam lectionem praebet J.
τίν' εἶπω λόγον τίνας γόους. Quid
tamen si scripsit Euripides,
μῦθον ἢ τίνας γόους, deinde
λόγον inter lineas supra μῦθον
positum Aldinae lectioni ori-
ginem dedit? Vide supra
1329.

1356. ἀρχῇ Ald. ἀρχῇ e Bar-
nesii conjectura recepit Val-
ckenaerius, et insuper οἰχό-
μεσθ', quod Creonti dant co-
dices, nuncio tribuendum ju-
dicat. Perperam φυμένοις J.
1360. Sic Ald. αἱ αἱ vel αἱ

ΑΓ. ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε,

παιδῶν ὁμοίαις ξυμφοραῖς ὀλωλότων;

ΧΟ. ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν.

ΚΡ. οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας·

οἴμοι κακῶν δύστηνος· ὦ τάλας ἐγώ.

1365

ΑΓ. εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.

ΚΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;

αἱ alii. πᾶσα καὶ πᾶσι θροῖς παρὰ τοῖς ἄλλοιςιν εἰδείης κακά,
Grot. sed melior alter ordo. "Ασμενος ἔχους ἂν, Νυκοφᾶν, ἂ νῦν
Deinde εἰσακούσατ' Ald. sed ἔχους. Ubi legendum fortasse,
contra MSS. fere omnes. εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοιςιν γ' εἰδείης
Ante παιδῶν intellige περὶ, ut κακά. Barbarum est εἰδείης,
Sophocl. Antigon. 1182. ἦτοι quod et in Nostro habet D.
κλύουσα παιδὸς, ἣ τύχη περᾶ. Attici enim non habent εἰδω
Quod frustra sollicitant non- indicativum, sed optativum et
nulli. subjunctivum quasi ab εἰδημι

1363. ἐτύγχανον Ald. et
omnes, nisi fallor, editiones.
Sed ἐτύγχανεν Cant. K. M,
Vide ad Orest. 596.

1365. Hunc versum a MSS.
abesse notat Scaliger; et po-
terat sane abesse sine damno.

1366. τούτοιςιν Ald. τούτοιςιν
γ' codices plerique, recte, ut
infra 1578. εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς
ἄρματα λείψων. Ubi τέθριππά
δ' ἐς (sic) J. τέθριππά τ' ἐς Bodl.
unus. τέθριππά γ' ἐς C. Cant.

M. Philemon Corinthia apud
Stobaeum CVI. p. 567, 52.
(CVIII. p. 449. Grot.) εἰ τὰ

formant. Ceterum recte ob-
servat Hermannus ad Aristoph.
Nub. 399. (401.) librarios
saepe male addere hanc parti-
culam, saepe omittere. Ibi
enim duo MSS. probae notae
dant, οὐ γὰρ δὴ δρυς γ' ἐπιτορκεῖ.
In Sophocl. Aj. 1378. σὺν ἄρα
τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσται, utra-
que Juntina et MS. Trin. σὺν
γὰρ ἄρα habent; lege igitur,
σὺν γ' ἄρα τοῦργον. Supra γὰρ
ἄρ' pro γ' ἄρ' L.

1367. δυσποτμώτερα et supra
βαρυποτμωτάτας dant MSS. qui-
dam. δυσποτμώτατα M. e in utro-

ΑΓ. τέθνηκ' ἀδελφῇ σὴ, δυοῖν παῖδοιν μετὰ.

ΧΟ. ἀνάγεται, ἀνάγετε κωκυτὸν,

ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χερσῶν. 1370

ΚΡ. ὦ τλήμων, οἷον τέρμον', Ἰοκάστη, βίου,
γάμων τε τῶν σῶν, Σφίγγος αἰνιγμοὺς ἔτλης,
πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος,

que Aldus, pro *ω* male. Cum enim *πῶτος*, τέκνον et similia secundum Atticas rationes priorem syllabam corripiant, consequitur, ut comparativā βαρυποτμώτατος, δυσποτμώτερος, εὐτεκνώτατος (Hec. 585. 624.) antepenultimam producant, Menander Misumeno apud Plurarch. de Divit. Amore p. 525. Α. Ἀπολλων, ἀνδρώπων τιν' ἀδλιώτερον ἔδρακας; ἄρ' ἡδυν-
τα δυσποτμώτερον; ubi Wyttensbachii conjectura, κερῶντα, metrum pessundaret.

1370. ἐπὶ κρᾶ τε J. membr. Scal.

1371. τέρμω sine elisione Ald. C. D. L. membr. τέρμον', quod reposuit Barnesius ex Viri docti conjectura, e Voss. 1, protulit Burtonus; sed scripsit, opinor, Voss. 2. Florentinus enim, teste Valckenaerio, habet τερμονίαις δαδστη. τέρμω (sic) R. τέρμ' Ἰοκάστη τοῦ

βίου Grot. e MS. sic enim Leid. sec. et fere K. Quod si quis erit, qui praeferat, nihil ei pejus imprecabor, quam ut in Orest. 490. legat, (MSS. enim nonnulli ἐξέπνευσ') Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσ' Ἀγαμέμνων τὸν βίον.

1372. Sic Ald. Grot. membr. R. et, puto, J. L. Σφίγγος τ' αἰνιγμοῦς C. D. Leid. pr. Σφίγγος τ' αἰνιγμῶν M. Σφίγγος αἰνιγμοὺς τ' Flor. K. Leid. sec. unde fecit Valckenaerius αἰνιγμοῦ τ', sine causa. Sensus est: *Sphingis aenigma Focastae attulit infelicem cum vitae, cum nuptiarum, finem.* Sic in Il. Δ. 155. exclamat Agamemnon, Θανάτῳ νύ τοι ὄρεϊ ἔταμνον. *Foedus, quod pepigi, tibi mortis causa est.*

1373. καὶ πῶς Edd. omnes ante Valckenaerium, et sic K. R. fortasse et Leid. sec. πῶς δὲ Flor. unde edidit Valckenaerius, πῶς δὲ. Sed

ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπῳ; σήμαινέ μοι.

ΑΓ. τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς 1375

οἷσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαί,

ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.

ἔπει δὲ χαλκείοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις

οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπῳ νεανίαί,

ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον, 1380

glossa est istud δὲ, ut liquet e C. ubi superscriptum est. Ceteri codices magno numero, πῶς καὶ, Rodleiani, C. Cant. D. J. L. M. De membranis silet Brunckius, qui tacite edidit πῶς δὲ. Eo nomine καὶ πῶς vitiosa est lectio, quod objicientis fere est vel contradicentis, ut modo 1367.

Sensus est, *Dic praeterea, quomodo.* Ita solet copula interrogativis τίς, πῶς, ποῦ, ποῦ, ποῖος postponi. Hec. 519. πῶς καὶ νιν ἐξεπράξατ'; ἄρ' αἰδούμενοι; 1055. ποῖ καὶ με φυγᾶ Πτώσσουσι μυχῶν; Alc. 846. ποῦ καὶ σφε θάπτει; Aristoph. Pac. 1288. τοῦ καὶ ποτ' εἴ; Sophocl. Aj. 1290. ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροῖς; Trach. 339. τί δ' ἐστὶ, τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Vertit Brunckius: *Quid est vero? cur meum sistis gradum?* Quem sensum vereor ut verba admittant. Prima Scholiorum

editio, τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασαι (non ἐφίστασθαι, ut Brunckius) βάσιν. Lege igitur et distingue, τί δ' ἐστὶ; τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Nonnunquam inter primam vocem et καὶ interponunt δὲ, ut Hec. 1191. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Πρῶθυμος ἦσθα; Androm. 396. τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν; Iph. A. 1202. τίς δὲ καὶ πρᾶσβλέψεται Παίδων ε' ὅτων ἂν προδέμενος κτάνης τίνα; Sophocl. Antig. 1314. ποῖα δὲ κατέλυσατ' ἐν φοναῖς τρεῖς; Atque haec sufficient ad vindicandum Hippol. 92, οὐκ οἶδα τοῦ δὲ καὶ μ' ἀνιστορεῖς πέρι; Quem imperite sollicitavit Brunckius,

1378. χαλκείοις Ald. χαλκοῖς non pauci MSS. χαλκοῖς Grot. J. K. Leid. sec. Scal. ἐκοσμήσαν Ald. sed alterum Grot. et MSS.

1380. Ineptum versum, qui

ὥς εἰς ἀγῶνα, μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός·
 βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἦκε Πολυνείκης ἀράς·
 ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γὰρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
 ἔξευξ' Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω χθονά,
 δὲ μοι κτανεῖν ἀδελφόν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
 καθαιματῶσαι δεξιάν νικηφόρον.

1385

sequebatur, Valckenaerio monente, expunxi: Δισσὴ στρατηγὼ καὶ διπλῶ στρατηλάτα, quem frustra defendit Heathius, frustra emendant Kingius et Musgravius,

1381. μονομαχοῦντ' Ald. quae lectio ex duabus conflata est, μονομάχον τ' (quam habent Bodleiani, C. D. L. ed. King.) et μονομάχου τ', quam veram esse vidit Piersonus, et e MS. notavit Scaliger. Valckenaerius confert supra 1345. Heracl. 822. μονομάχου δι' ἀσπίδες διαλλαγὰς ἐγνώσαν οὐ τελουμένας. Locum ex Aristophanis Phoenissis apud Athen. IV. p. 154. E. paullo emendatiorem apponam, quam quomodo Heringa correxit: Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτόχω κύρω, "Ἄρης κατέστηψ", ἐς τε μονομάχου πάλης Ἀγῶνα νῦν ἐστᾶσι. (σθῆναι εἰς ἀγῶνα, ut ἐς δίκην ἔσθην Iph. T. 968. στάντα ἐς ἀρχὴν Herodot. III. 80. εἰς

ἔξιν ἔσθης Archias Anthol. III. 8, 3. ἐς κρίσιν ἴσταςθε Julian. Caes. p. 319. B.)

1386. Tres versus, quos post hunc addunt Aldus et MSS. deleui, Valckenaerii iudicium secutus. αἰσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογένῃ κτανεῖν. πολλοῖς δ' ἐπ' ἔειπε δάκρυα τῆς τύχης ὅση· καὶ βλεψαν ἁλλήλοισι διαδόντες κύρας. In primo αἰτῶν, quod coniecit Canterus, habet K. ex emendatione ejusdem manus. In secundo ὅσα Cant. K. M. Leid. sec. ὁὰ Flor. ex Aeschylī Pers. 116. ut notat Valckenaerius. In tertio διδόντες MSS. non pauci, διαδιδόντες Leid. pr. ἐνδόντες K. Leid. sec. Agnoscit tamen hos versus Scholiastes, cujus verba fortasse vix digna, quae corrigantur, judicabit lector. λείπει γὰρ τὸ ἔνεκεν τῆς τύχης ἡ δίκη ἦν. Lege λείπει γὰρ τὸ ἔνεκεν. ἔνεκεν τῆς τύχης, ἡλίκη ἦν.

Ἔτεσκελῆς δὲ, Παλλάδος χρυσασπίδος
 βλέψας πρὸς οἶκον, ἠΰξατ' ὦ Διὸς κόρη,
 δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χειρὸς
 εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν, 1390
 κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα παρθήσων ἐμήν.
 ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρρὸς ὥς, Τυρσηνικῆς
 σάλπιγγος ἡχή, σῆμα φοινίου μάχης,
 ἦξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοισ ἐπι.
 κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν, 1395
 ξυνῆψαν, ἀφρῶ διάβροχοι γενειάδας·
 ἦσπον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
 ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην.

1388. ἠΰξατ' Ald. ἠΰξατ' MSS. plerique.

1392. Sic cum Musgravio distinxi. Vulgo ἀφείθη πυρρὸς, ὥς. Sed Tyrrhenicam tubam heroicis temporibus usitatam fingunt Tragici, Aeschylus Eumen. 570. Sophocles Aj. 17. Rhes. 991.

1394. ἀλλήλους Cant. M. non male.

1396. ἔγχη, quod addit Aldus post ξυνῆψαν, omittunt MSS. Gregorius Nazianzen. Erot. p. 769. B. οἰκειότητα δ' T. II. p. 28. D. κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν, ὥς ἂν μὴ μῆσωμαι τι τῆς τραγωδίας, (nota metricam boni Episcopi peri-

tiam) Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασι, Συνήκτον. Unde conjicit Valckenaerius, hic lectum fuisse a Gregorio senarium, Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις ὄμμασι, et comparat Stat. Theb. XI. 530.

1398. ἐξολισθάνοι omnes edd. et MSS. Formam, quae sola antiquis in usu fuisse videtur, reposui. Sophocles apud Suidam v. ὥς. Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὥς ὀλισθάνει. Comicus ignotus apud Plutarch. Priorem locum attulit Dawesius. Quin etiam in oratione soluta et apud scriptores non adeo ve-

εἰ δ' ὅμμ' ὑπερσχὸν ἵππος ἄτερος μάθοι,
 λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων. 1400
 ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
 ὀφθαλμόν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
 πλέων δὲ τοῖς ὀρώσιν ἐστάλασσ' ἰδρώς,
 ἢ τοῖσι δρώσι, διὰ φίλων ὀβρώδιαν
 Ἐτεοκλῆς δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον 1405
 ἵχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
 τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
 πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδῶν,
 κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
 στρατὸς δ' ἀνηλώλαξε Δαναϊδῶν αἵπαις. 1410
 καὶν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδῶν
 ὁ πρόσθε τρωθεῖς, στέρνα Πολυνείκου βίῃ

tustos haec forma non raro chiis, probante Valckenae-
 occurrit, ut apud Plutarch. rio; et sic edidit Brunckius;
 T. II. p. 405. F. ὀλισθαίνεν. sed alteram quoque formam
 Eandem ex MSS. restituit Pe- agnoscit Hesychius.
 rizonius Aeliano XII, 46. In 1402. γίγνεσθαι C. D. Flor.
 Pausania VI. 14. p. 487. ut Bodleiani.
 et in Suida v. Μίλων, editur
 ὀλισθαίνουσι, sed ὀλισθάνουσι. Scho- 1403. πλέων pro πλείων edidi.
 liastes ad Aristoph. Ran. 55. Pro ἐστάλαξ' multi codices ἐστά-
 Mirum igitur, ἀπολισθάνουσι dis- λασσ'.
 plicuisse Hemsterhusio in Lu- 1405. μεταψαύων Grot.
 ciano Dial. Mar. XV. 2. p. 326. 1409. κνήμης τε Cant. M.
 In Aristophanis Pac. 1165. Baroc. I. Scal. lib. P. κνήμην δὲ
 metrum postulat οἰδάνοντα pro Ald.
 οἰθαίνοντα.

1401. κεγχρώμασιν Hesychius 1410. ἐπηλώλαξε Schol. male.

διῆκε λόγῃ, καπέδωκεν ἡδοναῖς
 Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ' ἔδραυσ' ἄκρον δόρυ.
 εἰς δ' ἄπορον ἦκων δόρος, ἐπὶ σέλος πάλιν 1415
 χωρεῖ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρων,
 μέσον τ' ἄκοντ' ἔδραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἀρης
 ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χειρ' ἀπестετημένοι.
 ἐνθὲνδε κώπας ἀρπάσαντε Φασγάνων,
 εἰς ταυτὸν ἦκον, ξυμβαλόντε δ' ἀσπίδας, 1420
 πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
 καὶ πῶς νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν

1413. λόγῃν vulgo, quod D. ἀποστετημένον Flor. ἀπестετη-
 defendi potest; et ad vulgatam μένοι edidit Barnesius ex C.
 lectionem 1099 (1108) de- idemque habent L. Leidenses,
 fendendam attulit Valckenaer- et Scholiastes.
 rius. Sed facillime poterat
 iota adscriptum in ν mutari.

1415. ὡς δ' Aldus et codi-
 ces quidam, sed pauci. Non
 usurpatur ὡς pro εἰς vel πρὸς,
 nisi de personis. Primum hu-
 jus Atticismi exemplum apud
 Homerum exstat Od. p. 218.
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν
 ὁμοῖον.

1417. μέσον δ' Ald. et multi
 MSS. sed quod conjecit Val-
 ckenaerius, μέσον τ' habet D.

1418. χειρ' ἀποστετημένοις
 Ald. et quidam codices. χει-
 ρεστετημένοις Cant. ἀποστετημένων

1419. ἐνθὲνδε Valckenaer-
 rius pro ἐνθεν ἔδ. Mox ἀρπά-
 σαντες Ald. cum plurimis MSS.
 etiam συμβαλόντες Cant. R.
 Praeterquam vero quod dualis
 plurali praestat, alia ratio est,
 quam indicavi ad Hec. 347.
 Sophocl. Philoct. 533. ἴωμεν
 ἤδη, προσκύσαντες τὴν ἔσω Ἀοικὸν
 εἰσοίκησιν. Eurip. Ion. 22. φρουρῶ
 παραζεύξασα φύλακας σάμκτες.
 Lege προσκύσαντε et φύλακε.

1422. καὶ πῶς Valckenaer-
 rius, sed καὶ nunquam crasin
 facit cum εὖ, nisi in composi-
 tis. Eodem errore lapsus est

εἰσηγάγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.

ἀπαλλαγεῖς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,

λαῖον μὲν εἰς τοῦτοισιν ἀναφέρει πόδα,

1425

πρόσω τὰ κοῖλα γαστρός εὐλαβούμενας.

προβάς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλοῦ

καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοισι τ' ἐνήρμεσεν.

ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας,

ζὺν αἵματηραῖς σταγύσι Πολυνείκης πιτνεῖ.

1430

Hemsterhusius ad Lucian. T. I. καὶ, primo ob causam, quam p. 486. ubi in Sophoclis loco, dixi; deinde, quia hujusmodi πτέργειν δὲ τὰμπισόντα καὶ θέσθαι pleonasmus semper sine copula adhibent Attici, ut πανστέλειν τύχην. Ubi corruptum ταχοῦ καὶ Hec. 839. Aristophan. Eq. 565. διαπαντὸς καὶ Pac. 397. ἐνδελοχῆς καὶ Menand. apud Ammon. v. ἦς.

1424. ἀπαλλαγεῖς dedi ex J. pro ἐξαλλαγεῖς.

1425. εἰς τοῦτοισιν Leid. pr. μεταφέρει M. R. Leid. sec. ἀναφέρει, ut Valckenaerius edidit, multi codices. Sed cum Aldus, C. et L. ἀμφέρει retineant, non equidem obniterer, si quis id revocaret, et supra 304 legeret ἀμπίτασιν πόλας.

1428. σπονδύλοισι Grot. et codices quidam, minus Attice.

1429. πλευρὰν codices non pauci.

in Pherecratis versu apud Harpocrat. v. βωμολόχος. "Ἐπειδ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ ἴει λοχῶντες βωμολόχοι καλῶμεθα, dupliciter peccavit, legendo

ὁ δ' ὡς κρατᾶν δὴ καὶ νενικήκως μάχῃ,
 ξίφος δικῶν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
 τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.
 ὁ καὶ νιν ἔσφηλ' ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
 σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
 μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἥπαρ ξίφος
 Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
 γαῖαν δ' ὁδᾶξ ἐλόντες, ἀλλήλοιν πέλας
 πίπτουσιν ἄμφω, κοῦ διώρισαν κράτος.

1435

ΧΟ. Φεῦ, Φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον στένω·
 τὰς σὰς δ' αἰρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.

1440

ΑΓ. ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
 ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,
 ἐν τῷδε μήτηρ ἢ τάλαινα προσπιτνεῖ.
 τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίᾳς σφαγὰς,
 ὦμῳ ξεν' ὦ τέκν', ὑστέρᾳ βοηδρόμος
 πάρεμι· προσπιτνοῦσα δ' ἐν μέρει τέκνα,

1445

1438. λαβόντες M. ἀλλήλων
 Ald. sed-ἀλλήλοιν Cant. Leid.
 pr. Barocc. unus.

1440. Hunc versum Choro,
 sequentem Creonti tribuit Al-
 dus, sed utrumque Choro MSS.
 nonnulli. οἰδίπου εἰς ὧν Ald.
 οἰδίπου ὅσον Grot. et sic MSS.
 quidam. Alii οἰδίπου γ' ὅσον,
 sed recte οἰδίπους ὅσον K. Leid.
 sec.

1443. ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλι-
 πέτην βίον Ald. ὡς γὰρ pro ἐπεὶ
 Flor. J. Leid. pr. πεσόντε τέκν'
 Flor. πεσόντε παῖδ' J. Laud.
 Leid. pr. ἐλειπέτην multi.

1445. καιρίους Ald. καιρίας
 Cant. pro v. l. Leid. pr. M. R.
 Scal. quod cum Valckenaerio
 praetuli. Ejusdem ex sen-
 tentia versum, qui praecedebat,
 εὖν παρθένην τε καὶ προθυμίαν
 ποδὸς, ejeci.

1441. ἐκπλήσειν Ald. Grot.
 et MSS. pauci.

Euripid. Porson. I.

2

ἔκλα', ἐξήρηνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον
 στένουσ', ἀδελφὴ θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ·
 ὦ γηροβοσκῶ μητρός, ὦ γάμους ἐμούς 1450
 προδόντ' ἀδελφῶ φιλτάτω. στέρνων δ' ἄπο
 φύσημ' ἀνείς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἀναξ
 ἤκουσε μητρός, καὶ πιθεῖς ὑγρὰν χέρα,
 Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὁμμάτων δ' ἄπο
 προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα. 1455
 ἐς δ' ἦν ἔτ' ἐμπνους, πρὸς κασιγνήτην ἰδὼν,
 γραιῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε·
 ἀπωλόμεσθαι, μητέρ, οἰκτεῖρω δὲ σέ,
 καὶ τήνδ' ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν·
 φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος. 1460
 θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ, σύγγονε,
 ἐν γῇ πατρώᾳ, καὶ πόλιν θυμούμενην
 παρηγορεῖτον, ὥς τοσόνδε γοῦν τύχῳ
 χθονὸς πατρώας, καὶ δόμους ἀπώλεσα.

1453. λυγρὰν Ald. Sed ὑγρὰν ὁχθοῖσι κρυφθῆναι καὶ τάφῳ. Prae-
 Schol. Grot. C. K. L. Leiden- terea nullus apud Tragicos
 ses, M. P. R. senarius reperitur, qui ita

1456. ὅδ' ἦν — πρὸς κασι- spondeum in quinto loco di-
 γνήτην δ' Ald. Emendatio est vidat, ut καὶ sit pars secunda,
 Valckenaerii. praeter Aeschyl. Suppl. 274.

1463. γοῦν pro δὴ Aldino quem corruptum esse nemo
 omnes MSS. et Teles Stobaei non videt. Edd. Ald. Rob.
 XXXVIII. p. 233, 47. μηνεῖται ἀκῆ. Comparat Val-

1464. Aut errore aut frau- ckenaeus versum e Grotii
 de versum addit Teles, ut Eu- Excerptis p. 465. ἐν γῇ φίλος
 ripidem arguat: καὶ γῆς φίλος μυχθοῖσι κρυφθῆναι καλὸν, et recte

- ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χειρὶ, 1465
 μήτηρ· τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἐπὶ
 καὶ χαίρετ', ἥδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
 ἄμφω δ' ἄμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
 μήτηρ δ' ὅπως εἰσεῖδε τήνδε σύμφορᾶν,
 ὑπερπαθήσας, ἤρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος, 1470
 καῖπραξε δεινὰ, διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
 ὠθεῖ σίδηρον· ἐν δὲ τοῖσι Φιλτάτοις
 θανούσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
 ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
 ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, 1475
 οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον· ἦν δ' ἕρις στρατηλάταις,
 οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορί,
 οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
 κὰν τῶδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα,
 οἱ δ' εἰς ὅπλ' ἦσσαν· εὖ δὲ πως προμηθία 1480
 καθῆστο Κρόνου λαὸς ἀσπίδων ἐπι.
 καὶ φθίμεν οὐπω τεύχεσιν πεφραγμένον
 Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
 κούδεις ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπὶμπλασαν

legit φίλης, ut legerat Casau- 1472. ἐν δὲ τοῖσι. Variam
 Bonus ad Laërtium IV. 25. ubi lectionem memorat Scholia-
 locus occurrit. stes, σὺν τέκνοις δὲ.

1469. *esse* ex MSS. qui 1478. πάλαι Cant. M.
 busdam edidit Valckenaerius.

1470. ἐκ νεκροῦ Ald. ἤρπασεν 1479. Hunc versum spu-
 νεκροῦ Grot. ἐκ νεκρῶν rium esse judicat Valckenaer-
 codices rius et in locum alius jam per-
 plurimi. diti invasisse.

Φεύγοντες· ἔρξει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν, 1485
 λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
 οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἴστασαν βρέτας,
 οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
 σκυλεύματ' εἴσω τριγῶν ἐπέμπομεν.
 ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μετὰ 1490
 νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλοις.
 πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
 τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

XO. οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχίας
 δώματος ἦκει· πάρα καὶ λεύσσειν 1495
 πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
 τάδε πρὸς μελάθροισι, κοινῷ θανάτῳ
 σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

AN. οὐ προκαλυπτομένα

1485. μυρίων Ald. μυρίον 1495. δώματιν Ald. et codi-
 Kingius ex MSS. sic enim cum pars. δώματος Grot. C. L.
 Cant. ex emend. C. L. Leid. sec. quatuor Bodleiani,
 denses. Verbum prorsus omit- fortasse et K. R. Deinde καὶ
 tit J. pro γὰρ ex Flor. vestigiis dedi,

1487. ἴστησαν J. et Bodl. παρακελεύσειν.
 unus, minus recte. 1496. σώματα J. et mox ἤδη

1491. φίλους Ald. et pleri- τρισσῶν M.
 que codices. Sed ex mem- 1499. οὐ προκαλυπτομένα
 branis Brunckius φίλοις, quod Ald. et infra cum multis MSS.
 citarat Scaliger ad Varronem προκαλείν. Utrumque correxit
 p. 131. (140. ed. pr.) et le- Grotius. προκαλυπτομένα Athe-
 gisse videtur in MS. apud Bur- naeus I. p. 4. B.
 tonum.

βοστρυχάδεος ἀβρὰ παρηίδος, 1500
 οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάρῃς

φοῖνικ', ἐρύθημα προσώπου,
 αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
 κραδέμεναι δικαῖσά κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
 στολίδας κροκέσσας ἀνεῖσας τρυφᾶς, 1505
 ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον.

αἰ' αἰ', ἰὼ μοι.

ὦ Πολύνεικες, ἔφους ἄρ' ἐπώνυμος.

ὦ μοι μοι, Θῆβαι·

σά δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνος φόνος 1510

Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεῖς

αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.

1500. βοστρυχάδεα Athen. δομένα ex K. dedit Kingius, et βοστρυχάδεος R. Unde non deerunt fortasse qui duo versus in unum hexametrum conjungant, et legant βοστρυχάδεος. Mox 1505 malim στολίδας — τρυφᾶν.

Πλοχμοὶ βοτρυνέντες dixit Apollonius Rhodius II. 679. Legitur quoque βότρυς pro βάστρυχος in epigrammate Anthol. HSt. V. p. 394. et alio loco, qui mihi non est hodie in promptu.

Sed hic usus Euripide recentior videtur. Totum locum, ut editur, (praeter προκαλυπτεμένη) citat Eustathius ad Od. A. p. 1420, 64. (61, 22.)

1503. αἰδουμένα Ald. sed αἰ-

1507. αἰ quater aliqui MSS, μοι bis Ald. et MSS. quidam. Deinde ἰὼ 1508 et ἰὼ μοι 1509 codices nonnulli, sed non Aldus.

1511. οἰδιπόδα. Ald. cum MSS. quibusdam hic et infra 1519. sed recte alii. Inter κρανθεῖς Aldinum et κραθεῖς variant MSS. Quidam utramque lectionem memorant.

τίνα δὲ προσωδὸν,
ἢ τίνα μουσικόλον στοναχὰν ἐπὶ
δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος, 1515
ἀνακαλέσομαι,

τριστὰ φέρουσα τὰδ' αἵματα σύγγονα,
ματέρα καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐρινύας;
ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,

ταῖς ἀγρίας ὅτε 1520

δυσζύνετον ζυνετὸς μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς αἰοιδῷ σῶμα φονεύσας.

ἰὼ μοι πάτερ

τίς Ἑλλὰς, ἢ τίς βάρβαρος,
ἢ τῶν πάροιθεν εὐγενετῶν ἕτερος 1525

1513. δδ addidit Grotius, et trem alloquitur. Nempe σ ex habet C. proximo adhaesit, Hesychius:

1515. ὦ secundum omit- τ' πορράπτεις λόγου. συντίθης. Ubi tunt Aldus et Grotius. ne quis variam lectionem Al- cest. 548. sibi fingat, deleat

1517. Certissima Musgra- σ male repetitam, et u in si- vii est emendatio pro αἵμακτὰ, milēm literam v mutet.

quod habent Aldus, et in textu 1523. μοι semel Ald. bis K. Augustanus. In plerisque, τ. R. Deinde πάτερ recte. Male φ. τὰδε σώματα, in K. Leid. μάτερ (debebat μᾶτερ) e MSS. sec. ut edidit Kingius, τ. φ. quibusdam Kingius. μᾶτερ ed. γε σώματα, alii etiam corru- Valck.

1521. δυσζυνέτου ζυνετὸν μέλος 1524. ἢ Ald. et codices ἔγνω Ald. Sed δυσζύνετον Schol. plerique sine τίς, τίς sine ἢ Augustani. ζυνετὸς MSS. plu- membr. unde ἢ τίς edidit res. ἔγνω Grot. et MSS. pluri- Brunckius.

mi; male. Nōndum enim pa- 1525. προπαροιθεν Ald. et

ἔτλα κακῶν τοσῶνδ'
 αἵματος ἀμερίου
 τοιάδ' ἄχρεα φανερά;
 τάλαιν', ὡς ἐλελίζω·
 τίς ἄρ' ὄρνις ἢ δρυὺς ἢ
 ἐλάτας ἀκροκόμοις
 ἀμφὶ κλάδοις ἐζομένα

1530

μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
 ἀχήσει ξυνῳδός;
 αἴλινον αἰάγμασιν αἰ

1535

τοῖσδε προκλάω,
 μονάδ' αἰῶνα διάξουσα, τὸν αἰεὶ
 χρόνον ἐν λειβομένοις δακρυόις·
 τίν' ἰαχήσω;

MSS. complures, sed ex nonnullis παροῖθεν edidit Kingius; recte, opinor. Versus, ut ego distribui, est iambelegus.

1526. τῶων δι' Ald. sed τῶωνδ' vel τοσῶνδ' plerique MSS.

1529. ἐλελίζει Ald. multi MSS. et Eustathius ad Il. A. p. 125, 28. (94, 37.) ἐλελίζω Leidd. C. et alii. σὶ' ἐλελίζω partim ex conjectura dedit Brunckius.

1530. τίς τ' ἄρ' ex C. (cui pauci alii consentiunt) edidit Barnesius. Quod plerique codices habent, ἢ ante δρυὺς addidit Grotius.

1534. μονομάτορος Ald. et magna pars codicum; μονομάτωρ Grot. μονομάτορος Flor. M. et, credo, alii. ὀδυρμῶν ἱμῶν Brunckius, ut scilicet certam Musgravii in sequente versu, ἀχήσει pro ἄχρεσι, vitaret emendationem. ἄχαισι duo MSS. apud Burtonum.

1537. μόνᾳ δ' prave distinguunt Aldus et multae edd.

1538. δακρυόις τίν' est emendatio Musgravii. Codices habent aut δάκρυον aut cum Aldo δακρυόισιν.

- τὴν ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
 σπαραγμοῖς ἀπαρχαῖς βαλῶ;
 ματρὸς ἐμᾶς διδύμοις
 γάλακτος παρὰ μαστοῖς,
 ἢ πρὸς ἀδελφῶν
 οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν;
 ὅτοτοί, ὅτοτοί. λείπε σους δόμους,
 ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ
 γεραῖε, δεῖξον, Οἰδιπόδα,
 σὸν αἰῶνα μέλεον· ὃς ἐπὶ δώμασιν
 αἰέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν,
 ἔλκεις μακρόπνουν ζωάν.
 κλύεις, ᾧ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,
 γηραιὸν πόδα δαμνίοις
 δύστανος ἰαύων;

1540. πρῶτον Grot. casu, ut quidam MSS. et omnes infra opinor. Nemo enim alius 1696 cum Aldo, sed recte editorum id videtur invenisse. λείπε Valckenaerius ad Hippol. in MSS.

pol. 34.

1542. ματῆρος Ald. et ἐν διδύμοις, pro quo Kingii conjectura, ἢ διδύμοις, recepit Brunkius. Sed ἐν recte omittit J.

1548. οἰδίπου Ald.

1551. μακρόπνουν edd. Barnes. King. ex MSS. nonnullis.

1545. νεκρῶν Ald. sed δισσῶν plerique MSS.

1554. δύστανος pro δάστανος e MS. notavit Scaliger, idque conjecit Valckenaerius. Idem

1546. ὅτοτοί semel Ald. mendum sustulere MSS. supra altero omisso. λείπε Ald. λείπε 1336.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Τ Σ.

- τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι 1555
 τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς Φῶς
 λεχίρη σκοτίων ἐκ θαλάμων,
 οἰκτροτάτοις δακρύοις,
 πολὺν, αἰθέρος ἀφανὲς εἶδωλον,
 ἢ νέκυν ἔνερθεν, 1560
 ἢ πτανὸν ὄνειρον;
 ΑΝ. δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἶσει,
 πᾶτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
 Φάος, οὐδ' ἄλοχος, παραβάκτροις
 ἢ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν 1565
 αἰὲν ἐμόχθει, πᾶτερ, ὦ μοι.
 ΟΙ. ὦ μοι ἐμῶν παθῶν,
 πᾶρα γὰρ στενάχειν, καὶ τὰδ' αὐτεῖν.
 τρισσαὶ ψυχαὶ ποῖα μοῖρα,
 πῶς ἔλιπον Φῶς, τέκνον, αὐδᾶ. 1570

1555. τί δ' quidam codices, M. τυφλὸν plerique codices,
 et 1556 ἐξάγει D. R. sed τυφλόπουν cum Aldo J. K.

1563. ἃ ante πᾶτερ addidit Kingius, et in sequentibus multos errores commiserunt Viri docti, ut systema anapaestium efficerent. 1567. ὦ μοι μοι Ald. διμῶν omittunt quidam.

1568. στενάζειν multi MSS. alii cum Aldo omittunt καὶ, quod restituit Grotius.

1564. ἃ παρὰ βάκτροις Ald. sed παραβάκτροις Cant. J. ἃ 1570. Sic dedi pro Φῶς, ὦ transponunt C. Cant. J. K. L. τέκνον.

ΑΝ. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν,
ἀλλ' ὀδύνασι, λέγω· σὸς ἀλάστωρ,
ξίφεσιν βρίθων,

καὶ πυρὶ, καὶ σχετλίσαισι μάχαις,
ἐπὶ παῖδας ἔβα τοὺς σοὺς, ὦ πάτερ. 1575

ΟΙ. ὦ μοι αἰ' αἰ'. ΑΝ. τί τάδε στενάχεις;

ΟΙ. ὦ μοι τέκνα. ΑΝ. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,
εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἄρματα λεύσσω
αἰλίου, τάδε σώματα νεκρῶν
ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας. 1580

ΟΙ. τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερόν κακόν·
αἱ δὲ τάλαιν' ἄλοχος, τίني μοι, τέκνον, ὤλετο μοῖρα;

1572. δ' οὐδ' Ald. Mox ante
σχετλίσαισι M. addit φονίαις, quod R.
in textu habet J. pro σχετλίσαισι,
suprascriptum Cant. Deinde
τοὺς ante σοὺς; omittunt Ald. et
plures MSS.

1579. In hoc versu desinit

1576. ὦ μοι. αἰ'. αἰ'. Ald.
deinde καταστένεις Ald. et plu-
res MSS. sed στενάχεις Grot.
K. Leid. sec.

1580. αὐγαῖς σαῖς Ald. et
MSS. plerique; sed σαῖς eje-
cit Valckenaerius, Leid. sec.
auctore.

1577. ὦ μοι omittunt Ald.
et MSS. quidam. ὦ μοι μοι ad-
didit Grotius. Omittunt et-
iam ἂν Ald. et codices pleri-
que; addunt Grot. K. ut cre-
do, Leid. sec. habet et Cant.
sed suprascriptum.

1581, 2. Sic recte divisit
Aldus in duo dactylicos, te-
trametrum et hexametrum.
Ex Marklandi praescripto ad
Suppl. 649. (ad cum K. omisit
Kingius, tanquam a Doricum
pro η corripi posset) edidit
Brunckius αἱ δὲ τάλαιν' ἄλο-
χοι, τέκνον, ὤλετο μοῖρα; Sua-
visimi versus!

AN. δάκρυα γοερά φανερά πᾶσι τιθεμένα,
τέκεσι μαστόν ἔφερεν, ἔφερεν,
ικέτις ικέταν αἰρομένα.

1585

εὔρε δ' ἐν Ἡλέκτραισι πύλαις τέκνα,
λῶτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις
καινὸν ἐνυάλιον

μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
μαρναμένους, ἐπὶ τραύμασιν αἵματος 1590
ἤδη ψυχρὰν λοιβάν, φονίαν,
ἂν ἔλαχ' Ἀιδας, ὥπασε δ' Ἄρης.

χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἶσω
σαρκὸς ἔβαψεν, ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισι.

1583. τιθεμένα Ald. τιθεμέ-
να edd. Grot. King. K. Leidd.
et alii. γοερά φανερά vel φανερά
γοερά et πᾶσι habent MSS, fere
omnes; sed φανερά omittunt
K. Leid. sec. παῖσι dant Grot.
K. Leid. sec.

1585. ικέταν Ald. cum MSS.
plerisque. ικέτιν Grot. D. K.
Pro αἰρομένα Cant. αἰωρομένα,
Schol. ἔρομένα.

1589. ἐναύλους conjicit Mus-
gravius. Si quid mutandum,
quod non puto, melius esset,
λέοντε συναύλαι.

1594. ἔβαψεν, quod primus
pro ἔπεμψεν restituit Valcke-

naerius, habent MSS. Bod-
leiani apud Burtonum, C. D.
J. L. Leid. pr. M. Hujus verbi
exempla ex Aeschyl. Prom.
862. Agam. 1011. Sophocl.
Aj. 94. Lycophr. 1121. et
aliunde, jam attulere alii.
Eustath. ad Od. z. p. 1554, 7.
(250, 36.) τὸ δὲ εἶσι κατ' οὐρεας,
ἄττικὴν ἔχει σύνταξιν. ὥς καὶ τὸ,
κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος.
Deinde ἄχει, quod pleraeque
editiones habent, primus edi-
dit Canterus ex conjectura,
ex MSS. fortasse Grotius, sic
enim D. K. L. ἄγχη C. ἄγχη
M. ἄχι Cant. pro v. l. ἄχη
August. Laud. ἔχει membr.
unde fecit Brunckius ἔγχει,

πάντα δ' ἐν ἄματι τῷδε συνάγαγεν 1595

αἰμετέροισι δόμοισιν ἄχῃ θεός,

ὦ πάτερ, ὅς ταῦτα τελευτᾷ.

ΧΟ. πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις

τόδ' ἡμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.

ΚΡ. εἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὦρα τάφου 1600

μνήμην τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων

sed transposuit τέκνων δ' ἔγχει, 1597. δὲ τᾷδε Ald. et fere
ob metrum scilicet, quod ni- omnes MSS. ἴσσι Grot. δὲ γὰρ
hilo melius hac medicina fit. K. Leid. sec. δὲ τὰδ ἐπιταμντῆ
Metro quoque consulens Mus- Barocc. unus. Edidi ταῦτα
gravius coniecit λόγῃ. Nimi- pro τᾷδε, quae verba saepis-
rum integros anapaestos effi- sime confunduntur. Supra
cere volebant, ideo multum, 393 ἀτὰρ τί τᾷδε Cant. J. et
sed frustra, et hic et alibi pro v. l. M. infra 1775 ἀτὰρ
laborarunt. Cum ἄχῃ habe- τί τᾷδε Cant.

ant Ald. Barocc. unus, Cant. 1598. κατήρξεν Ald. et
J. et mox τέκνοισι (vel τέκνοισιν) membr. ὑπῆρξεν fere omnes
Ald. cum MSS. fere omnibus, MSS. E Leid. pr. edidit Val-
sic edidi, et verba in duo ckenaeus, πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰ-
hexametros distribui. Sin ἔγχει διδου κακῶν δόμοις, sed alter
cum Brunckio praefers, lege ordo melior, ut liquet ex
δραψ'. Electr. 213. ipso citante: πολ-

1595. ἡματι Ald. et μήτηρ supra 1589. Utroque loco
supra 1589. Utroque loco Dorismum praebent codices
quidam, αἵματι pro v. l. Cant. Sed mendii origo patet ex J.
Ad finem hujus versus ὦ πάτερ πολλῶν ὑπῆρξε κακῶν Οἰδίπου. Por-
rejiciunt Ald. et plerique co- ro δέμος Scal. τέκνοις Barocc.
dices; infra ponunt Grot. K. unus, J.

1601. τῶνδ' sine δ' Ald. et
1596. δόμοισιν MSS. non MSS. quidam. τόνδε δ', Οἰδίπου,
pauci. λόγον Scal. e MS. ut opinor.

ἄκουσόν· ἀρχαῖς τῆσδε γῆς ἔδωκε μοι
 Ἑτεοκλέης παῖς σός, γάμων φερναῖς διδούς
 Αἴμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
 οὐκουν σ' εἰσώ τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.

1605

σαφῶς γάρ εἶπε Τειρεσίας, οὐ μή ποτε,
 σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν.
 ἀλλ' ἐκκομίζου· καὶ τὰδ' οὐχ ὕβρει λέγώ,
 οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σοι, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
 τοὺς σούς, δεδοικῶς μή τι γῇ πάθῃ κακόν.

1610

ΟΙ ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
 καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·
 ὃν καὶ πρὶν εἰς Φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,

1603. καίς εἰς pro σὺ καίς omnes MSS. etiam Flor. apud Burtonum, licet a Valckenaerio omissus.

1606. Accii locum e Phoenissis apud Nonium v. vastescant, citat Valckenaerius. *Fussit proficisci exilium quovis gentium, Ne scelere tuo Thebani vastescant agri.*

1609. εἰς Ald. σοι plerique MSS.

1612. τλήμον D. quod confirmare videatur Valckenaerii conjecturam, ὦ τλήμον.

1613. Suspectum istud ὃν propter μ' in versu sequenti.

Occurrit quidem ἡν — τήνδε bis Androm. 651. 710. sed uterque locus mendosus videtur. Legerim cum interrogatione, οὐ, καὶ πρὶν εἰς Φῶς. Mox μητρὸς omittunt Cant. J. M. ἔτι in fine addunt Cant. M. quod si admiseris, distinguas post γονῆς, et junges ἔτι ἀγονον. Sed ἔτι aliquando a librariorum liberalitate provenit, ut infra 1634. οὐκ ἔτ' ἐστὶ μοι D. Hoc Valckenaerius recte interpretatur *non dum natum* ex Aristophanis imitatione Ran. 1214. ὄντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, Ἀπόλλων ἔφη Ἀπεκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγενῆσθαι. Zenodotus Epigram.

ἄγονον Ἀπόλλων Λαίῳ μ' ἐθέσπισε
 Φονέα γενέσθαι πατρός, ὃ τάλας ἐγώ. 1615
 ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὔθις ὁ σπείρας πατῆρ
 κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
 χρῆν γὰρ θάνειν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με
 μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βορᾶν·
 οὐ σωζόμεσθα· Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν 1620
 ἐλθεῖν Κιθαιρῶν εἰς αἶβυσσα χάσματα,
 ὅς μ' εὖ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαι τε μοι
 δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην·

mate apud D. Laërtium VII. ckus. Mox δαίμων Πόλυβον ἐξέ-
 30. εἰ δὲ πάτρα φοίνισσα, τίς ὁ δωκεν Leid. pr. Πόλυβον ἐξέδωκεν
 φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος. Pro ἦν sine δαίμων C. D. L. quatuor
 Suidas v. Κάδμος. habet ὄν. Bodleiani. πρὸς Πόλυβον ἐξέδω-
 Lege, εἰ δὲ πάτρα φοίνιξ σὺ, τίς κεν K. Leid. sec. δέδωκε membr.
 ὁ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος Κεῖνος; pro ἔδωκε. Lego, ἀλλὰ δουλεύ-
 ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα; σοντά με Μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον

1617. δυσδαίμονα Ald. πεφυ-
 κέναι Grot. et codices, puto,
 omnes.

1619. ἄθλιον C. D. K. L.
 Leidd.

1622, 3. In loco corrupto
 Aldinam retinui lectionem.
 δουλεύσεται μοι K. acuto supra
 eu deleto. δουλεύσεται μοι J. et
 supra αι addito. δουλεύσαι τε με
 membr. δουλεύσοντά τοι conjicit
 Valckenaerius; δουλεύσαι με τοι
 Musgravius, quod edidit Brun-

δαίμων. Mox δαίμων Πόλυβον ἐξέ-
 δωκεν Leid. pr. Πόλυβον ἐξέδωκεν
 sine δαίμων C. D. L. quatuor
 Bodleiani. πρὸς Πόλυβον ἐξέδω-
 κεν K. Leid. sec. δέδωκε membr.
 pro ἔδωκε. Lego, ἀλλὰ δουλεύ-
 σοντά με Μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον
 ἀμφὶ δεσπότην. Μοῖρ' initio ver-
 sus elisum occurrit in Mo-
 schionis Telepho apud Sto-
 baeum Ecl. Phys. p. 127.
 Grot. ὃ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ
 θνητῶν μόνη Μοῖρ', ὃ λιταῖς ἄτρωτε
 δυστήνων βρωτῶν, Πάντολμ' ἀνάγκη,
 στυγνὸν ἢ κατ' αὐχένων Ἡμῶν θρεί-
 δεις τῆσδε λατρείας ζυγόν. Ubi
 Grotius recte addiderat ὃ, sed
 pro sua metri peritia expulit
 Schowius p. 152. Deinde
 erat πᾶν τὸ λήμ' ἀνάγκης, unde
 πᾶν τλήμ' effecit Grotius, verbo
 novo conficto. τῆσδε pro τῆς

κτανῶν ῥ' ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ,
 εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχους, 1625
 παῖδάς τ' ἀδελφούς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
 ἀρὰς παραλαβὼν Δαΐου, καὶ παισὶ δούς.
 οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγώ,
 ὥστ' εἰς ἐμ' ἔμματ', εἰς τ' ἐμῶν παιδῶν βίον,
 ἄνευ θεῶν του, ταῦτ' ἐμηχανησάμην. 1630
 εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
 τίς ἡγεμὼν μοι πρὸς ὀμαρτήσῃ τυφλοῦ;
 ἦδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν, σάφ' εἶδ' ὅτι.
 ἀλλ' εὐτεκνος ζυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι.
 ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὖροιμ' ἂν βίον; 1635
 πόθεν; τί μ' ἄρδην ὦδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
 ἀποκτενεῖς γὰρ, εἰ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
 οὐ μὲν ἐλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,

τε recte citat Ruhnkenius ad 1633. ζῶσα γὰρ Ald. membr.
 H. in Cer. 217. Occurrit et alii. Sed ζῶσά γ' ἂν non
 πάντολμος ἀνάγκη in epigram- pauci, quomodo dedere Gro-
 mate Antholog. I. 47, 4. p. 69. tius et Kingius. ζῶσα γὰρ ἂν
 HSt. III. p. 239. Brunck. Barocc. unus.

ἀσχήμων ἔνδεια καὶ ἡ πάντολμος
 ἀνάγκη. Ibi verbum non Grae-
 cum ἀσχήμων in aliud non me-
 lius ἀσχετήμων mutavit Brun-
 ckius.

1638. Sic Aldus et codices
 plerique. οὐ μὲν γ' ἐλίξας edi-
 dit Valckenaerius, γ' auctori-
 tate membranarum et trium
 aliorum omisit Brunckius;

1630. Hunc et quinque male uterque. Saepe additur
 sequentes propter vocem βίον, γε in eadem sententia cum
 qua finiuntur 1629, 1635, ἀλλὰ μὲν, καὶ μὲν, οὐδὲ μὲν, οὐ
 omittunt Flor. (apud Burto- μὲν, sed nunquam, nisi inter-
 num hic, apud Valckenaer. posito alio verbo, ut breviter
 supra ad 360.) L. monui ad Hec. 403. Euripi-

κακὸς Φανούμαι· τὸ γὰρ ἐμὸν ποτ' εὐγενὲς
οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέ περ πρᾶσσων κακῶς. 1640

ΚΡ. σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ,
ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθονά.
νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν εἰς δόμους χρεῶν
ἤδη κομίζειν· τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν
ἐκβάλετ' ἄθραπτον τῆσδ' ὄρων ἕξω χθονός. 1645

des Alope apud Etymol. M. Sed optime καὶ μὴ γ' ἡμῶν
p. 420, 16. οὐ μὴν σὺ γ' ἡμᾶς Reiskius. Quae sequuntur,
τοὺς τεκόντας ἡδέσσω. Male edi- sic corrige, OP. ἐγὼ δὲ μητρὶ
tur οὐ μὴ. Sophocl. Oed. T. τοῦ φόνου δώσω δίκας. ΗΛ. τῇ δ'
987. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμοῖς αὐτῶν, πατρὸς ἀναιδέως τιμωρίαν.

οἱ πατέρες τάφοι. Ita postulat
metrum (secundam enim cor- 1641. Sic recte Valckenaec-
ripit μέγας) idemque conjecit
nescio quis in editione Lon- rius pro σοί τ'.

dinensi a. 1746. sed neglexit
Brunckius. Aristoph. Av. 639. 1644. Ald. et MSS. τῶνδε
καὶ μὴν μὰ τὸν Δι' οὐχὶ νυστάζειν δ' ὅς (τὸνδ' ὅς Ald.) πέρσων πέλιν
ἔτι Ὡρεᾶ ἔστιν ἡμῶν, citat Plutar- Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἤλθε Πολυνεί-
chus Nicia p. 528. A. νυστά- κους νέκυν. Ubi σὺν ἄλλοις cum
ζειν ΓΕΠΩΩΡΑ ἔστιν ἡμῶν. Dele sit valde frigidum, σὺν ὅπλοις
ω male repetitum, et Π verte conjicit Kingius, recepit
in ΤΙ, habebis, νυστάζειν γ' ἔτι Brunckius. Vulgatum defen-
Ὡρεᾶ ἔστιν ἡμῶν. Chionides apud dit Valckenaerius ex Herc.
Suidam v. ἄγνος. καὶ μὴν μὰ τὸν Fur. 1166. ἦκα σὺν ἄλλοις, οὐ
Δι' οὐδὲν ἔτι γε μοι δοκᾷ. Vulgo παρ' Ἀσσωτοῦ βοῶς Μένουσιον εἰσπλοῖ.
τε pro γε. Cycl. 541. καὶ μὴν Sed ibi σὺν ἄλλοις non absolute
λαχνοῦδες γ' οὐδας ἀνθηρεῖς χλόης, ponitur. σὺν ὅπλοις igitur reci-
non λαχνοῦδες τοῦδας, crasi pror- piendum esset, nisi tota clau-
sus ignota. Legitur quidem sula spuria esset. Quis enim
in Nostri Electr. 982. καὶ μὴν dixit πέλιν πατρίδα? Deinde
γ' ἡμῶν πατρὶ δουλοειδέος ἔσει. data sua dat Creon, neque
rationibus reddendis immo-

κηρύζεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 ὅς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφω ἀλῶ,
 ἢ γῇ καλύπτω, θάνατον ἀνταλλάσσεται.
 σὺ δ' ἐκλιπούσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,
 κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω·
 καὶ παρθενεύου, τὴν ἰούσαν ἡμέραν

1650

ratur. Praeterea si rationem reddidisset, quare Polynicen sepultura privarit, rationem quoque reddidisset, quare Eteoclem honorarit, ut facit apud Aeschyl. Theb. 1015 — 1032. Sophocl. Antig. 194 — 206. Nec mirum hunc locum interpolari, cum integer Sophoclis versus ex Antig. 29. in omnes MSS. post 1648 mox irrepserit, ἔᾶν δ' ἄκλαστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βορᾶν. Pro ἤδη J. habet δμῶας.

1645. ἐκβάλλετ' ἄταφον Barnes. ex conjectura pro ἔ. ἄταπτον Aldino. Et ἄταπτον quidem omnes MSS. ἐκβάλλετ', ut edidit Valckenaerius, Bodleiani, Cant. J. L. Deinde κηρύξατε Ald. Cant. J. M. unde conjici posset, κηρύξάτω, ut κήρυξ subaudiatur; sed melius κηρύζεται, quod dant alii codices, et interpretatur Scholiastes κηρυχθήσεται.

Euripid. Porson. I.

1649. τριπτύχων Ald. τριπτόχους Grot. et MSS. plerique. νεκρῶν γόους Ald. θρήνους νεκρῶν codices multi.

1651. εἰσιούσαν Ald. membr. ἐπιούσαν Grot. et codices plerique; quod intactum reliquisse Valckenaerium miror, Brunckium non miror. Neque prodest Marklandi et Heathii sententia, pronunciandam scilicet hanc vocem quasi trisyllabam. Nunquam enim hoc fit, nisi in vocali ε, neque id in omnibus; e. g. ἡδέως et πρακτέον nunquam in disyllabon contrahuntur. Edidi igitur e lib. P. ἰούσαν, nec puto ἐπιούσαν ἡμέραν, utpote sermoni propius, dicturos Tragicos; libentarios autem facillime scripturos. Sic pro τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος Aristoph. Thesm. 877. citat Scholiastes ad Hec. 225. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Sed ubi verbum ἐπιούσαν adhibent Tra-

A 2

μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἴμενος μένει.

ΑΝ. ὦ πάτερ, ἐν οἷσις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς·
ὥς σὲ στεναίζω πῶν τεθνηκότων πλέον.
οὐ γὰρ τὸ μὲν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρὺ· 1655
ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχῆς ἔφυς, πάτερ.
ἀτάρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
τί' θεαμοπσιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;

ΚΡ. Ἐτεοκλέους βουλευμάτ', οὐχ ἡμῶν, τάδε. 1660

ΑΝ. ἄφρονά γε, καὶ σὺ μωρός, ὃς ἐπίθου τάδε.

ΚΡ. πῶς; τάντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;

ΑΝ. οὐκ, ἦν πονηρά γ' ἦ, κακῶς τ' εἰρημένα.

ΚΡ. τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;

ΑΝ. οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθαι νιν. 1665

ΚΡ. εἶπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὦν.

ΑΝ. οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.

gici, ἡμέραν circumlocutione pro ἀθλίαις. Mox 1655 κακὸν exprimunt, ut Med. 356. et Flor.

σ' ἢ 'πιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ.

Rhes. 331. πέποιθα· δείξει τοῦ-
πιδὸν σέλας θεοῦ. Noster apud
Stobaeum CXXII. p. 499.

Grot. οἱ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν
ἰδεῖν ποθοῦσ'. In Rheso 995

et verbum et nomen variatur:

ἡμέραν ἐλευθέραν Ἀχτῖνα τὴν στεί-
χουσαν ἡλίου φέρειν. Sic ἡλίου

τέλλοντος pro ἀνατέλλοντος dixit
Sophocles Electr. 699.

1653. Sic e Barnesii con-
jectura edidit Valckenaerius

1661. ἐπίθου notarat Scaliger, et e C. edidit Valckenaerius pro ἐπειθου.

1662. ἐκτελεῖν MSS. plerique cum Grotio, sed ἐκτελεῖν, nisi fallor, non est verbum Euripideum. Aldinum ἐκπονεῖν retinent J. M. membr.

1663. πονηρά τ' Ald. quod per se probum est. Sed melius est, quod dant codices.

KP. καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω.

AN. τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετήλθε γῆς;

KP. ἄταφος ὁδ' ἀνὴρ, ὡς μάθης, ἀγνήσεται. 1670

AN. ἐγὼ σφε θάψω, καὶ ἀπεννέπη πόλις.

KP. σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.

AN. ἀλλ' εὐκλείης τοι δύο φίλῳ κεῖσθαι πέλας.

KP. λάζυσθε τήνδε, κείς δόμους κομίζετε.

AN. εὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ. 1675

KP. ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.

AN. καὶ κεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.

KP. ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὕγραν θήσει κόνιν.

AN. ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.

KP. μάταια μοχθεῖς, οὐ γὰρ ἂν τύχοις ταῦδε. 1680

AN. σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.

KP. ἐν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀπορρήτων πόλει.

AN. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ὄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.

KP. οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νεκρῷ.

AN. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι. 1685

KP. οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσει γόοις.

1668. γε pro νῦν M.

vocis ἀνὴρ semper corripiant
necesse est:

1670. ὁδ' ἀνὴρ edidit Aldus
et sic plures MSS. K. et Leid.
sec. ἀνὴρ ὁδ'. Sed altera lectio
retinenda erat, articulo tan-
tum addito. Nusquam ἀνὴρ
priorem producit, nisi ubi
ἀνέρος in genitivo facit. Cum
vero ἀνέρος Attici nusquam in
senariis, trochaicis vel ana-
paesticis usurpent, priorem

1672. ἂν pro ἄρ' Ald. contra
MSS. fere omnes.

1678. σῶμ' pro τῷδ' Grot.
K. Leid. sec.

1686. Si Heathii conjectu-
ram οὐδ' cum Brunckio probas,
distinctionem minimam pone
post νεκρῷ 1684. Pro κτήσει J.

Αα 2

AN. ἢ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδί σῶ ποτέ;

KP. πολλή σ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;

AN. νύξ ἄρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἔξει μίαν.

KP. εἶδες τὸ τόλμημ' οἶον ἐξωνεΐδισεν; 1690

AN. ἴστω σίδηρος, ὄρκιον τ' ἐμοὶ ξίφος.

KP. τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων;

AN. ζυμφεύζομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.

KP. γενναιότης σοι, μαρρία δ' ἔνεστί τις.

AN. καὶ ξυνθανοῦμαι γ', ὡς μάθης περαιτέρω. 1695

KP. ἦ? οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν· λείπε χθόνα.

OI. ὦ θυγάτερ, αἰνῶ μὲν σε τῆς προθυμίας.

AN. ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;

OI. μὲν εὐτυχοῦσα· τὰμ' ἐγὼ στέρξω κακά.

AN. καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει; πάτερ; 1700

OI. πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.

AN. ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλεῖν' αἰνίγματα;

dat κτήσεις, quod ad Atticam laudat ad Il. A. p. 92, 12.
formam κτήσει alludit. γέει (69, 21.)

Ald. γέοις Grot. et MSS.

1692. Aldus et MSS. qui-

1688. πολλή γ' multi MSS. dam ἀπαλλάχθαι, augmento
Utrumque probum. Mox Δα- omisso.
ναϊδῶν multae editiones. Cor-
rexerit Valckenaerius.

1696. Ald. λίπε. Edidit
λεῖπε Brunckius, auctore Val-
ckenaerio ad Hipp. 34.

1691. ὄρκιον δέ μοι C. pro-
bante Valckenaerio. Sic qui-
dem habet Eustathius, miro
errore hunc versum ita citans
ad Il. K. p. 809, 15. (730,
23.) ἴστω ζεὺς ὄρκιον δέ μοι ξίφος.

1699. τὰμὰ δ' ἐγὼ MSS. non
pauci, τὰμὰ δὲ sine ἐγὼ Laud.
apud Burtonum

1701. θανὼν pro πέδῳ D.
Sed totum versum, ut editur, Flor. Laud. membr.

- ΟΙ. ἔλωλ' ἐν ἡμέρ μ' ὠλβισ', ἐν δ' ἀπάλεσεν.
 ΑΝ. οὐκ οὖν μετασχεῖν καὶ με δεῖ τῶν σῶν κακῶν;
 ΟΙ. αἰσχερὰ Φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρὶ. 1705
 ΑΝ. οὐ σωφρονούση γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.
 ΟΙ. προσάγαγε νῦν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
 ΑΝ. ἰδοῦ, γεραιᾶς φιλτάτῃ ψαῦσον χερσί.
 ΟΙ. ὦ μητρ, ὦ ξυνάαρ' ἀθλιωτάτῃ.
 ΑΝ. οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακὰ. 1710
 ΟΙ. Ἐτεοκλέους δὲ πτώμα, Πολυνείκους τε ποῦ;
 ΑΝ. τῶδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
 ΟΙ. πρόσθε τυφλὴν χερ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῇ.
 ΑΝ. ἰδοῦ, θανόντων σῶν τέκνων ἄπτου χερσί.
 ΟΙ. ὦ φίλα πεσέματ' ἀθλί' ἀθλίου πατρός. 1715
 ΑΝ. ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
 ΟΙ. νῦν χρησμός, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται,
 ΑΝ. ὁ ποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακὰ;
 ΟΙ. ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον.
 ΑΝ. ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται; 1720

1703. μ' omittunt MSS. quidam; δεῖ καὶ alii; alii quos secuti sunt Valckenaerius et Brunckius; sed melius retinent. alii cum Aldo, Pro ἐν δ' C. ἐν δ', Scholiastes ἡδ', quod male, ut parum tragicum, rejicit Valckenaerius. Vide ad Hec. 327. In Aeschyli Pers. 492 ἡδὲ pro ἔς τε praebebat Robortellus. ὠλβισεν Ald.

recte cum Grotio καὶ με δεῖ.

1705, 6. αἰσχερὸν et γενναῖον conjecit Valckenaerius, edidit Brunckius; sine causa, ut opinor. Male γενναίᾳ Ald.

1708. γεραιᾶς φιλτάτης Ald. φιλτάτῃ vel φιλτάτῃ Bodleiani; C. D. L. Leid. pr. et sic edidi. Valckenaerius mavult γεραιᾶ φιλτάτης.

1704. δε καὶ Ald. et MSS. 1718. ὁ, ποῖος C. (sic)

OL. ἱερὸς Κολωνός, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ·
 ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρετεῖ πατρί,
 ἐπεὶ προθυμῇ τῇσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.

AN. ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν·

ὄρεγε χεῖρα φίλαν,

1725

πάτερ γεραίε, πομπήμαιν

ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὖραν,

OL. ἰδοῦ, πορεύομαι, τέκνον·

σύ μοι ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.

AN. γενόμεθα, γενόμεθ' ἀθλοῖ

1730

1721. δῶμαθ' ἱππίου Ald. oblitus sum monere, τλήμονος
 melius distinxit Valckenae- φυγᾶς ἐμᾶς esse in D. Electr.
 rius. ἱππίου multi MSS. quod 508. ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας
 hoc solo nomine rectius est, φυγᾶς στένεις; Mox 1726 γη-
 quod iambum pro spondeo ραιε Ald. Grot. sed γεραιε satis
 praebeat. multi codices; quidam γεραιάν.

1722. Quod in exemplum daturus eram conjecturae plau-
 sibilis, sed non admittendae, τυφλῷ ποδῷ, ecce id ipsum, ex
 MS. ut videtur, notatum a Scaligero. Sane si unus et
 alter e ceteris accederent, re-
 cipiendum esset; perdit enim
 hanc phrasin amat Euripides.
 In Hec. 1041. τυφλῷ ποδῷ dixit;
 et supra 848; τυφλοῦ ποδός;
 1556. 1632. τυφλὴν χεῖρα 1713.
 imo etiam audacius πῶδα τυφλό-
 πουν 1565.

1728. πορεύομαι Laud. De-
 inde μοι pro μου multi codi-
 ces, ἀθλίῳ pro ἀθλίᾳ non pauci;
 ἀθλίῳ Scal. falli enim puto
 Burtonum, qui ad σύ μου re-
 fert. Pro ποδαγός MSS. qui-
 dam παιδαγωγός et ποδαγωγός.

1730. γενόμεθα Ald. γιγ-
 μεσθα King. ex MSS. Dedi
 quoque ἀθλοῖ pro ἀθλοῖς, quia
 de se sola Antigone loquitur,
 et γε deleui cum K. Neque
 magis reprehendendum ἀθλοῖς
 παρθέτων, quam ἀνδραποκ πάντων

1724. Vide supra 389. ubi ἀθλίῳ ἀνιδέστατος Antiphontis

δῆτα Θηβαιῶν μάλιστα παρθένων.

ΟΙ. πόθι γεραίων ἵχνος τίθῃμι;
βάκτρα πρόσφερ', ὧ τέκνον.

ΑΝ. τᾶδε, τᾶδε βᾶθι μοι,
τᾶδε, τᾶδε πόδα τίθει,
ὥστ' ὄνειρον ἰσχύον ἔχων.

1735

ΟΙ. ἰὼ ἰὼ δυστυχεστάτας

Φυγᾶς· ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ' ἐν πᾶτρες·
ἰὼ ἰὼ δεινὰ δειν' ἐγὼ τλᾶς.

ΑΝ. τί τλᾶς, τί τλᾶς; οὐχ ὅρᾳ δίκαια κακοῦς, 1740
οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.

apud Suidam v. *Συμμεσσοτάτον*, offendaris, vereor ut satis intelligam. S.]

1731. δῆ, ex δῆτα natum, non habet J.

1735. τίθ' Grot. τίθει, πᾶτες MSS. plerique, non Aldus.

1738. ἐλαύνει Grot. et edd. quaedam. Aldus et MSS. fere omnes ἐλαύνων, unde bene Valckenaerius ἐλαύνειν.

1739. δεινὰ prius omittunt codices aliqui. ὁ ante τλᾶς addidit Kingius.

1740. τλᾶς, quod bis in vulgatis habetur, barbarum est. Neque τλῆμι, neque τλᾶω exstat. E membranis τλᾶς dedit Brunckius, quibus concinunt alii. Oedipodis verbum repetit Antigone.

ΟΙ. ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν δὲ ἐπὶ καλ-
λίνικον οὐράνιον ἔβαν,

παρθένου κόρας

αἰνιγμ' ἀσύνετον εὐρών.

1745

ΑΝ. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.

τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθρα,

Φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,

ὦ πάτερ, θανεῖν που.

1750

ποθαινὰ δάκρυα παρὰ Φίλαισι παρθένοισι,

λιποῦσ' ἄπειμι πατρίδος ἀπόπρο γαίης,

ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα.

ΟΙ. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν,

ΑΝ. εἰς πατρός γε συμφορὰς

1755

εὐκλεᾶ με θήσει.

τάλαιν' ἐγὼ σου ζυγγόνου θ' ὕβρισμάτων,

ὅς ἐκ δόμων ἄθραπτος οἴχεται νέκυς,

μέλεος, ὃν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,

σκοτία γὰρ καλύψω.

1760

1742. ὅς γ' ἐπὶ Grot. et sic et King. nescio unde; K. pauci MSS. enim ἔγωγε. Secutus sum

1743. τ' bis addunt Ald. Musgravium. ἐμῶν τε edidit Grot. sed omittit bona pars Brunckius. codicum.

1744. inchoata ἄνιγμα in ed. Brunck.

1756. μεθήσοι Ald. Mutavit Grotius.

1758. νέκυς ἄθραπτος οἴχεται Ald. et plures codices. Sed altero ordine Grot. K. L.

1759. κατθανεῖν multi MSS.

1757. ἐγὼ sine σου Ald. Sed καὶ θανεῖν Ald. C. J. alii, ἐγὼ γε Grot. ἐγὼ δὲ Barnes. ut dedit Grotius.

ΟΙ. πρὸς ἡλικας φάνηθι σάς.

ΑΝ. ἄλλῃς ὀδυρμάτων ἐμῶν.

ΟΙ. σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς,

ΑΝ. κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.

ΟΙ. ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιας ἵνα γε σηκὸς 1765 b

ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.

ΑΝ. Καδμείαν ᾧ

νεβρίδα στολιδασαμένα ποτ' ἐγὼ

θίασον Σεμέλας.

ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,

1770

χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα;

ΟΙ. ᾧ πάτρας κλεινῆς πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους

ἔδε,

Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μαιφόνου κράτη,

1762. ἄλλῃς ἔχουσα Ald. male Schol. J. Leid. unus. στολισα-
pro ἔχουσι, idque e glossa, μένα L. Scal. Mox θίασον Ald,
quod rejiciunt omnes MSS. ὄρεσ' Grot.

ἐμῶν Ald. et longe plures co-
dices; ἐμοὶ quidam et C. pro
v. l. ὀδυρμῶν ἐμῶν Eustath. ad
II. v. p. 554, 33. (421, 4.)

1764. κόρους et mox Μαινάδας
Ald. Grot. contra MSS. ple-
rosque.

1765. ἵνα τε Ald. Grot. et
plures codices; sed ἵνα γε C.
Leid. pr.

1767. ᾧ Ald. ᾧ e C. edi-
dit Barnesius, et sic habent

1771. ἀχάριστον Ald. et ple-
rique certe MSS. Grotius de-
dit ἄχαριν, quod habent K,
Leid. sec. δοῦσα K.

1772. Hunc versum et se-
quentem, ut ex Sophoclis
Oed. T. 1524, 5, interpola-
tos, Valckenaerii judicium
secutus, ejecit Brunckius.
Sed mihi, fateor, nimis ab-
rupta videtur sententia, si
hos duo demas, et ita inci-

νῦν αἵτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.
ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι; 1775
ταὺς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν

βίον κατέχοις,

καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

pias, Σφιγγιδες δὲ μόνος κ. sic enim 1774. ναῦ δ' (sic) Ald. δ'
Barnesius pro, ὅς μόνος Σφυγ- omittunt plures MSS. οἰκτρὸς
γιδες κ. Malim igitur alterum bis Aldus, omisso αὐτὸς, con-
retinere, et statpere ex simili tra MSS. quorum nunnulli
Sophoclis loco alterum in οἰκτρώς. In Grötil ed. οἰκτρός,
margine primo adscriptum αὐτῆς. Scaliger notavit οἰκτρός,
postea in textum irrepsisse, αὐτὸς.

ὡς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω (l. ἔγνω) 1775. ἀτὰρ sine ἀλλὰ Ald.
καὶ μέγιστος ἦν ἀγής. In priori et MSS. nonnulli; sed Gro-
versu dedit κλεινῆς pro κλεινοῖς e tius et alii MSS. ἀλλὰ γὰρ, et
Paraphraste et D. λέουσιν Ald. sic J. sed omittit τί. Recte
λέουσιν codices quidam, confert Barnesius supra 393.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

M H Δ E I A.

M O N I T U M.

Ne miremini, Juvenes studiosi, quod haec fabula sine praefatione exierit. Brevi enim, ut spero, Deo favente, iterum prodibit Hecuba, praefatione et notis aliquanto auctioribus instructa. Interim hoc unum libet monere. Janus Lascaris quatuor Euripidis dramata, Medeam, Hippolytum, Alcestin et Andromachen, Florentiae literis majusculis impressit, anno circiter 1496. Hanc editionem, cum et rarissima sit, et impenso pretio vengeat, summa cum religione, ne dicam, superstitione, contuli; idem in reliquis tribus fabulis faclurus, si telam, quam orsus sum, pertexere potero.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησάμενη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακείς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἐαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, καὶ κεῖσε Αἰγεὶ τῷ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης Φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἐψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσῃ· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἴσονος, ὃ τοὺς Νόστους ποιήσας Φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἠβώνοντα,

<p>Vers. 5. V. πρὸς μίαν ἡμ. Beck.
 8. V. ὁ κρ. δὲ περ. Beck. ὡς
 Lasc. Ald.
 13. V. ἀνεψήσασα. Beck.</p> | <p>16. Eosdem versus e Νόστοις
 habet Scholiastes ad Aristoph.
 Eq. 1318. et in suo Euripi-
 dis codice habuit Christi Pa-</p> |
|---|--|

γῆρας ἀποξύσας· εἰδυῖησι, πρᾶπίδεσσι,
 Φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς [T. II. p. 639. ed. Pauw.] ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησι, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργεῖος αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

[Τὸ δρᾶμα δεκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνας διασκευάσας, ὡς Δικαίᾳρχος τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι· μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδεῖᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσε τῷ Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν καὶ ἡ ἐπεξεργασία (v. 3.), μὴδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἐξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχεῖσθαι, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ε, 265.) εἵματα τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.]

tientis scriptor, ut liquet ex
 ejus versu 933.

2. V. ἔψουσα et χρυσείοισι. In voc. γενναιοφρόνας latere pū-
 Beck. Ald. Lasc. χρυσείοισι. [L. ἐν
 x. λ. V. Herodot. I. c. 47. 48. S.]

11. Haec uncinis inclu-
 sa primus exhibuit Brunck.

In voc. γενναιοφρόνας latere pū-
 to: ὁ Σικυώνιος Νεέφρων. Beck.

14. F. τὴν Μηδείαν. Beck.

Ἀριστοφάνους Γραμματικοῦ. Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνῳ γεγαμηκέναι τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς, ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεί συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων· προλογίζει δὲ τρεφὸς Μηδείας. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

2. V. γεγ. Γλαύκην τὴν Κρ. post Dramatis Personas sequuntur, προλογίζει (δα) ἡ τρεφ.

4. V. συνοικήσουσα. Beck. φδς.

7. προλ. δὲ τρε. Μηδ. Haec 10. Indicatur tetralogia. v. desunt. Mox v. Πυθιδώρου. Locus non integer excerptus. Beck. In edd. Ald. et Lasc. Beck.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΤΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΘ. V. Παῖς Μυδείας et ἑτεροί παῖς. Beck.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

Εἴθ' ὦφελ' Ἀργεῶνς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας,

I. Totum locum, ut ab A. Muretus ad Catull. LXV. Ennio versus est, conservavit init. et H. Stephanus Fragm. Auctor ad Herennium II. 22. ver. Poët. Lat. p. 118. Sed prope totum Priscianus de altera lectio fortasse defendi verbis Comicis, p. 1325, 15. potest.)

Utinam ne in nemore Pelio securibus Caesa accidisset abiegna ad terram irabes; Neve inde navis inchoandae exordium Coepisset, quae nunc nominatur nomine Argo, qua vecti Argivi delecti viri Petebant illam pellem inauratam arietis Colchis, imperio regis Peliae per dolum: Nam nunquam hera errans mea domo efferrer pedem, Medea, animo aegra, amore saevo saucia. (Ubi Cepisset legunt M.

διαπτᾶσθαι. Sic pleraeque editiones tam Nostri, quam Aristophanis Ran. 1429. Verum tum debebat esse verbum, πτάσμαι, πῳμαι, quod nullum est. Attici enim in praesenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita praefendum iudico, ut contra librorum tam consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαι edidit Brunckius in Sophocl. Aj. 693,

μήδ' ἐν νόπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε

(ubi *ἐνεπτόμεν* Suid. MS. C. C. Similiter errabant Gramma-
C. Ox. in v. *ἐφριξα*.) male *προσ-* tīcorum veterum nonnulli,
ἐπτετο ibid. 282. In Aristoph. cum *φάσθαι* apud Homerum
Av. 118. recte Beckius, *καὶ προπερισπαστέον* contendebant.
γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, In Sophoclei Thyestae versu
recte etiam Brunckius 789. apud Schol. ad Phoeniss. 235.
ἐκπτόμενος, ut e MS. Rav. edi-
disse videtur Invernizius. *dose* pro *κἀνακίρναται*. Ecce
ἴπταμαι vero Atticis opinor notam bene longam de re, si
prorsus fuisse incognitum. quis ita velit, non magni mo-
Nunquam sane occurrit in menti. Ac poteram et labori
praesenti; aliquoties in im- parcere, et quieti meae for-
perfecto, sed ubi aptius respon- tasse consulere totam omit-
deret aoristus, ut Iph. A. 1617. tendo. Video enim a nonnul-
ἐκπίπτατο. Polyid. fragm. apud lis, optimis quidem illis, sed
Valckenaer. Diatrib. p. 201. nec satis eruditis et paullo
ubi primum est *ἴπτατο*, mox iracundioribus viris omnem
ἔπτατο. In Iph. A. 801. *ὡς ἔτυχε* accentuum rationem despica-
Λήδ' ὄρνιθ' ἴπταμένῳ, literas male tu haberi. Verum ii sunt,
divisas vidit Marklandus. Le opinor; aetate jam provectio-
ge, *ὡς ἔτυχεν Λήδα μυχθεῖσ' ὄρ-* res, quam ut a me vel quic-
νιθι πταμένῳ. Quam facile au- quam pravi dedoceantur, vel
tem haec permutentur, exem- recti quicquam addiscant. Vos
plis patebit. Recte editur autem, *ADOLESCENTES*;
Electr. 949. *ἐξέπτατ' οἴκων*, sed quos solos tutelae meae duxi,
Sextus Empiricus adv. Ma- vos nunc alloquor. Aliquo-
them. XI. 54. habet *ἐξέπτατ'* ties hoc argumentum tetigi,
οἴκων. Confer Av. 35. cum ut ad Orest. 631. et alias;
Suid. v. *ἐμφοῖν*. Optime de- iterum, ubi opus erit, tactu-
dit *διαπτάσθαι* Kusterus, cui rus. Si quis igitur *VESTRUM*
aecedunt Lascaris et Eusta- ad accuratam Graecarum lite-
thius ad Il. Δ. p. 452, 33 = rarum scientiam aspirat, is
344, 25. E. 526, ult. = 399, probabilem sibi accentuum
4. Od. A. 1419, 49 = 59, 38. notitiam quam maturrime

τμηθεῖσα πύκνῃ, μήδ' ἐρετμῶσαι χεῖρας
ἀνδρῶν ἀρίστων, οἱ τὸ πᾶν χρυσὸν δέξοντο

5

comparat, in propositoque γειν εἰς τὴν λοιδορίαν ὧν
perstet, scurrarum dicacitate ἡγνοήκασιν. Synesius p. 54.
et stultorum irrisione immo- B.

tus. Nam visu inepto res in-
epior nulla est. Unum tantum-
modo in praesentia monebo.

Quicumque hujus doctrinae
expers, codices MSS. confe-
rendi laborem suscepit, is
magnam partem fructuum eo-
rum, qui ex labore suo in
Remp. literariam redundare
et poterant et debebant, dis-
perdiderit. Qui hanc doctri-
nam nescit, dum ignorantiam
suam candide fatetur, insci-
tiae tantum reus; qui vero
nescire non contentus, igno-
rantiae suae contemptum prae-
texit, majoris culpaе affinis
est. Ἡγάνισται γε περὶ
τοῦδε ἀμούσου ὑπὲρ μου-
σῶν, οἳ καὶ κακοθύμῳς ἀπο-
διδράσκουσι τὸν ἔλεγχον
τῆς ἀμαθίας, τῇ καταφύ-

4. χεῖρας; praefert Musgravius
ex margine MS. 2816. (vo-
luit fortasse 2818, quem alias
D. vocat.) Confundit ἐρετμή-
σαι et ἐρετμῶσαι. Ἐρετμῆσαι est
simpliciter remigare; ἐρετμῶσαι
remigare cogere, remigio appli-
care. Hesychius e Tragico
Lexico: Ἐρετμῶσαι. κώταις ἀε-
μῶσαι. Quod huc bene rettulit
Abreschius. Comparavit
Orpheum. 356. χεῖρας ἐρετμῶ-
σαντες Ruhnkenius Epist. Crit.
p. 241. ed. nov. μήτ' mallet
Brunckius.

5. ἀνδρῶν ἀρίστων. Sic vocari
posse Argonautas nemo nescit
aut negat. Sed potiori jure
expectasses epitheton pro-
prium, quod in eos solos ca-
deret, ἀριστέων*) scilicet, quo

*) [In idem incidit vir optimus, cuius παραδιορθώσεις cum toties, saepiusque acerbius quam oportebat exagitaverim, eiusdem καταρτάματα, sicubi occasio feret, candide laudabo: si forte generosam animam placare mihi possim. „Ex consuetudine scriptorum, hanc rem tractantium, rescribendum dico ἀριστέων, pro ἀριστῶν et aegre negites, si consulas Iph. Aul. 28. Hom. Od. ε. 218. Ap. Rhod. II. 460. 960. Theoc. XIII. 17. XXII. 99. cum Orph. Arg. III. 563.“ G. Wakefield ad calc. Lucretii, Diodorus Sic. IV. c. 34.

Πελία μετῆλθον· σὺ γὰρ ἂν δέσπειν' ἐμῇ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,

nomine quoties a poetis appel-
lentiur, nihil opus est exem-
plis ostendere. Ea igitur lo-
ca tantum proferam, ubi ἄ-
δρες ἀριστεῖς vocantur. Apol-
lon. Rhod. l. 70. Ὁρσιν, ἀρι-
στήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νῆοιτο.
II. 60. 960. ἀριστήν, στόλον
ἀνδρῶν. 465. αὐτόθι μέμνειν Κέ-
κλετ' ἀριστεῖσσι σὺν ἀνδράσιν.
III. 1004. εἶκε σαώσας Τέσσον
ἀριστην ἀνδρῶν στόλον. Phrasin
usurpat Euripides Iph. A. 28.
Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστεῖς.
Nec raro corrupta fuit haec
vox. Schol. Villosion. ad II. Γ.
19. ἡ τοῦς ἀριστεῖς τῶν Τρώων
προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων,
codex insignis, cujus usum
mihi humanissime concessit
Vir ornatissimus, Carolus
Townleius, male quidem ha-
bet, ἀρίστους, sed ad I. 168.
ubi Scholia Veneta habent,
κένταυθα γενόμενον κατασχέθηναι
ὑπὸ τῶν ἀρίστων εἰς εὐώχλιαν, ille
optime, ἀριστεῖων. Legitur apud
Sophocl. Aj. 1304. Ἄρ' ὦδ' ἀρι-
στος ἐξ ἀριστεῖων θυγῶν βλαστὴν ἂν
αἰσχύνομι τοὺς πρὸς αἵματος; Sui-
das etiam tum editus, tum
scriptus, in tribus MSS. ἀριστος
retinet v. πρὸς αἵματος. Melius
tamen videtur ἀριστεύς. Sed
utur de hoc statuas, graviolem
corruptelam passa est haec vox
in Electr. 22. Δείσας δὲ, μή τη
καὶδ' ἀριστεῖν τέκνοι, Ἀγαμέμνωνος
ποινότορ', εἶχεν ἐν δόμοις. Cor-
rupta vox Ἀργεῖων, sensui re-
pugnat, et cum καὶδας prioris
versus metro necessarium fe-
cisset, anapaestum in quartam
sequentis sedem invexit, ποι-
νάτορς. Tragicus incertus a
Clemente Alex. citatus apud
Grot. Exc. p. 461. δεινὸς κα-
θαίς πρίνας εἰς ἄκρους πόδας. Le-
ge, δεινὸν καθίεις πρίον'. πρίων
enim, sive est participium,
sive nomen, priorem semper
producit. Infra 80. λόγους Ald.
λόγον, quod Brunckius dedit e
membranis, habent quoque
Lascaris et X. Π. 1239.
δέρας. Ex MS. E. Lib. P. et

παρίλαβε πολλοὺς τῶν ἀρίστων. Al. ἀριστεῖων. quod vellem Wesselin-
gius praetulisset. Ibid. c. 44. extr. συστρατεύεσθαι τοῖς ἀριστεύουσιν. ubi
item turbae; nam al. ἀριστεύουσιν. Tantopere vox innocens libra-
rios offendit. S.]

ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελοπιδᾶς κόρας
πατέρας, κατώκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ζῶν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτὴ τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσωνι·
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,

10

diserto Eustathii testimonio ad husius ad Aristoph. Plut. p. 57. II. E. p. 600, 11=456, 51. πλέομεν, sed pergere debebat edidi δέρος. Vide Phoeniss. et legere, ΝΙΚΟΧΑΡΗΣ ΔΗΜΝΙ- 1136. In Sophoclei Ajacis ΑΙΣΠΛΕΟΜΕΝ. Verba sunt Iasonis vel Argonautae cujusdam ad Hypsipylen. Athen. X. Scholiastes Aristophanis ad p. 426. F. Νικοχάρης γοῦν ἐν Av. 934. Suidas v. σπολάς. Ἀμυμώνη, πρὸς τοῦτομα παίζων Praeterea δέρος vel ex conjectura reponendum erat, ne duo versus in eundem sonum exirent. ἔφη, Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε πάντα καὶ δύο· Κἀγὼ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα. τὰ παραπλήσια εἶρηκε καὶ ἐν Δημνίαις. (non ἐν Δημνίαις.)

6. Si mei res fuisset arbitrii, iota, quod subscriptum vulgo vocatur, semper adscripsissem. In MSS. vetustioribus aut adscriptum aut omisum est. Seculo tandem decimo tertio, quantum equidem conjectura assequor, subscribi coeptum est. Neque haec observatio prorsus inutilis videri debet. Etymologus M. p. 550, 14. Νικοχάρης Δημνία· ἐπλάτομεν, ὃ κέρη, Ἐπὶ κῆς. Recte Hemster-

12. φυγῇ πολιτῶν edd. et MSS. Pro φυγῇ conjiciunt φυλῇ vel ψυχῇ Canterus, ὄργῃ Musgravius, φυγᾶς πολίταις Pier- sonus. Edidit καλίτας pro πολι- τῶν Brunckius. Simplicissimam Barnesii rationem secutus sum. Error ortus est e scripturae compendiis.

14. ὅπερ sine causa mavult Musgravius. Nec male tamen x. π. 32. ἦτον. Praecedentem

- ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. 15
 νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα,
 προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,
 γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
 γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
 Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἡτιμασμένη, 20
 βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
 πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτυρεται,
 οἷας αἰμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
 κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
 τὸν πάντα συντήκουσα δακρυόις χρόνον, 25
 ἐπεὶ πρὸς ἄνδρὸς ἥσθητ' ἡδίκημένη,
 οὔτ' ὅμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
 πρόσωπον· ὥς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
 κλύδων, ἀκούει νοθευομένη φίλων,
 ἣν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέξην, 30

versum citat Apollonius Lexico Homérico v. συμφερετή,

21. Sic pro δεξιᾶς conjecit Jortinus, habent MS. A. et X. p. 50. Ceterum manuum conjunctio πιστις eximie dicebatur, jam inde ab Homérico, δεξιᾶς, ἥς ἐπέπιθμεν. Quem locum citat Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 307. οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πιστις, οὔδ' ὄρκος μένει. Ubi βωμὸς est iusjurandum per victimas, ὄρκος per verba, πιστις per dexteras,

24. ἀλγηδὸς Ald. et pars codicum; ἀλγηδόνι Schol. A. D. L.

28. ἐνθαλάσσιος κλύδων' minus recte conjicit Valckenaerius ad Hippol. 304. Primo concinnitas verborum κλύδωνος postularet; deinde sententiam optime defendit locus Androm. 538. ab ipso laudatus: τί με προσπίπτεις ἄλιαν πέτρην, ἢ κύμα λιταῖς ὥς ἱετεύων;

30. κἄρα pro δέξην Lib. P. male ex Hec. 504.

αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ Φίλῶν,
καὶ γαῖαν οἴκους θ' οὐς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο,
οἷον πατρῴας μὴ πολείπεςθαι χθονός. 35
στρυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὄρωσ' εὐφραίνεται.
δέδοικα δ' αὐτὴν, μὴ τι βουλεύσῃ νέον.
βαρεῖα γὰρ φρενὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ' ἐγῶδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος, 40
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κάππειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.
δεινὴ γάρ· οὗτοι ἐραδίως γε συμβαλῶν

34. ἔγνω καὶ ἡ Χ. Π. 52. quo e membr. συμφοραῖς edit.
quod nescias tyorumne er- dit Brunckius. Mox in hac
rore editum sit pro ἔγνω γὰρ ἡ, fabula 53. συμφοραὶ Euma-
an depravatam sit ex ἔγνωκεν ἡ thius VII. pag. 314, x. π.
vel ἔγνωκε δ' ἡ. Sed prius ve- 1247. sed συμφορὰ Stobaeus
rum esse liquet ex 947. ubi p. 237. Grōt. Aelian. H. A.
ἔγνω γὰρ ἡ legitur. Utraque VII. 28. Vide ad Orest. 154.
lectio proba, et δὲ et γὰρ sae- Mox 37. κακὸν Lascarise glos-
pissime permutantur, quan- sa, sed νέον praeter Ald. et
quam facilius δὲ in γὰρ, quam MSS. x. π. 488, 1072,
γὰρ in δὲ migrat. Vide tamen 1169.
infra 1083. Metrum corru-
pit Brunckius 478 (475)
edendo Ἐκ τῶν γὰρ πρώτων.

Porro utroque loco x. π. συμ-
φορῶν. Idem 1062. in Hipp. 463. συμφοραῖς praebet, sed
802. συμφορᾶ Hipp. 1405. pro

39. τὴ Α, L. et, opinor, alii,
Aldus, δέ.

40. Sequebatur versus, Σιγῇ
δόμον· εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος,
huc retractus e 381.

ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄσεται.
 ἀλλ' οἷδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
 στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
 κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

45

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

παλαιὸν οἶκον κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,

44. οἷσται edd. MSS. Emen- Σικυῶνι. Epistola Anaximenis
 datio est Mureti V. L. III. 11. apud D. Laërtium II. 5. οἱ δὲ
 comparantis Herc. F. 178. Αἰαυέες παῖδες ἄλλοις τὰ κακὰ ἐγ-
 683. Electr. 869. Et sic citat δουσι. Lege ἅλαστα κακὰ, ut
 Lambinus ad Horat. A. P. 123. Eurip. Troad. 1239. Quod
 Nimirum, ut cum scribere οἱ miror non vidisse Valckenae-
 conaris, si lineola tangis cir- rium ad Herodot. III. 139.
 culum, & efficis; ita contra, si Etymolog. M. p. 57, 48. ἅλαστὰ
 & exarare vis, et lineolam a τὰ κακὰ. (dele τά.)
 circulo dividis, diphthongum 45. Similiter dixerat in
 οἱ effingis. Euripides Ion. Alope ἐκ τρόχων πεπαυμένον apud
 1272. ἐκ γὰρ ἄκων προὔλαβον. μὲ- Ammonium v. τροχοί. ubi sta-
 γις πῶδα. Quis non videt οἶκων tim addenda sunt e MS. Reg.
 legendum? Pherecrates A. 16. D. XIV. ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἄλ-
 thenaei VI. p. 269. B. Pollu- λα οἷδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμέ-
 cis VI. 60. Ὅπται κίχλαι, γὰρ νοι.
 ἀνάβραστ' ἡρτυμέναι. Pyrrhichius 48. Nutricem alloquitur
 in tertio loco. Pollucis ed. tanquam vilissimam supellesti-
 Aldina, Ὅπται κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖς lis partem. Quod ita deridet
 δ' ἀνάβραιστ' ἡ. Lege igitur, Alexis Athenaei XI. p. 483.
 Ὅπται κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖς δ' ἀνά- E. Εἴτε τετρακότυλον ἐπεσώβει καί-
 βραστ' ἡρτυμέναι. Epigramma θανά μοι, Πάλαιον οἶκον κτῆμα,
 apud Athenaeum XIV. p. 629. Imitatur Ennius apud Nonium
 A. ἢ βα θεοῖσι τῇ Σικυῶνι καλὴν v. Elimino: Antiqua herilis fida
 τοῦτ' ἀπέκαμτο γέρεε, Revoca fu- custos corporis, Quid sic te extra
 gitivam literam et lege, τοῖς pedes exanimata eliminat?

πί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν.
 ἔστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
 πῶς σοῦ μόνη Μήδεα λείπεσθαι θέλει;

50

ΤΡΟ. τέκνων ὅπαδ' ἐπρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
 χρηστοῖσι δούλοις ζυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
 κακῶς πιτνούντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
 ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνης,
 ὥσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῳ
 λέξαι, μολούσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.

55

ΠΑΙ. οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

ΤΡΟ. ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.

ΠΑΙ. ὦ μῶρος, εἰ χρεὶ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
 ὥς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.

60

ΤΡΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραίέ; μὴ φθόνοι φράσαι.

ΠΑΙ. οὐδέν· μετέγγων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

ΤΡΟ. μὴ πρὸς γενεῖαν κρύπτε σύνδουλον σέθεν.

54. Reponendus fortasse vertit Ennius apud Ciceron.
 hic versus in Bacchis post Tusc. III. 26. *Cupido cepit mi-*
 1029. πίτνεντα Eumathius VII. *seram nunc me proloqui Coelo*
 p. 314. *atque terrae Medaei miseriae,*

57. μολούση omnes edd. et ut invenisse videatur Μηδείας.
 plerique MSS. MS. tamen E. Sed cum δεσπότη det. Juntina
 et Lib. P. cum x. π. 57. μο- Scholiorum editio ad Phœen. I.
 λούσαν. Vulgatam confirmare δεσποίνης vero codex Augusta-
 videtur Philemon Athenaei nus apud Valckenaerium et
 VII. p. 288. D. ὥς ἱμερός μ' editio Lascaris, hoc prae-
 ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῳ λέξαι μο- tuli.

λόντι τοῦτον ὥς ἐσκεύασα. Si sana ὅσο. Sic MSS. et L. Male
 ea est, aptius exemplum ad- Aldus et contra sensum, δεσπότη-
 duci non potest quam Iph. A. ταις,

492. 3. Hos duo versus ita

σιγήν γάρ, εἰ χρεῖ, τῶνδε θήσομαι πέρι.

65

ΠΑΙ. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
 πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαιότεροι
 θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,
 ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
 ζὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονός
 Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
 οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.

70

ΤΡΟ. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέζεται
 πᾶσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;

ΠΑΙ. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
 οὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

75

ΤΡΟ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
 νέον παλαιῶ, πρὶν τὸδ' ἐξηντληκέναι.

ΠΑΙ. ἀτὰρ σύγ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
 δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.

80

ΤΡΟ. ᾧ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
 ὅλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμὸς,
 ἀτὰρ κακὸς γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.

ΠΑΙ. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,

67. παλαιᾶτοι edd. et MSS. rim, ut vitetur homoeote.
 παλαιότεροι Piersonus e x. π. leuton.

1178.

84. γιγνώσκει contra MSS.

plerosque in edd. quasdam

72. τάδε x. π. 1183. Oblitus sum monere ad Phoeniss. Gulieltmius διὰ κλέος conjicit;
 438. e MSS. τάδε edidisse Valversum excidisse suspicatur
 ckenauerium. Ipse e solo J. noMusgravius; hunc ipsum spu
 tavi, Hic sane τάδε praetule
 rium censet Brunckius. Mihi

ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, 85

οἱ μὲν δίκαιως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πατήρ;

ΤΡΟ. ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.

αὐτὸν δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,

καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένη. 90

ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην

τοῖσδ', ὥς τι δρασεύουσιν, οὐδὲ παύσεται

χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκήψαι τινα·

ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ.

δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων, 95

ἰὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;

ΤΡΟ. τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτῃς

κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλου.

σπεύσατε θάσσον δώματος εἴσω,

videtur sententiam prioris ver- Vir doctissimus et mihi longe
sus quodammodo mollire vo- amicitiae usu conjunctissimus,
luisse Euripides. Sed γινώσκει Carolus Burneijs junior. Hunc
C. Non igitur error typo- MS. in varietatibus ad Me-
graphicus, ut putat Musgra- deam notandis C. vocabo.
vius.

89. σὺ 3' Ald. Deinde 95. 97. μάτῃς retinui cum L. et
ἰὼ praeponit Brunckius, nescio Aldo; et longe minorem au-
unde, sed credo ex MSS. sic auctoritatem in Dorismo reti-
enim notatur in margine nendo quam in ejiciendo se-
exemplaris Aldinae, quod me- quor. Brunckius et Beckius
cum benevole communicavit sibi non constant.

καὶ μὴ πελάσσητ' ὄμματος ἐγγύς,
 μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
 ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
 φρενὸς αὐθάδους.

100

ἴτε νυν χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
 δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρέμενον
 νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
 μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
 μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαιστος
 ψυχὴ, δῆχθεῖσα κακοῖσιν.

105

ΜΗ. αἶ αἶ αἶ αἶ,
 ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
 ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
 παῖδες ὅλοισθε στυγεραῖς ματρὸς
 ζύν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.

110

ΤΡΟ. ἰὼ μοι μοι ἰὼ τλήμων·

115

101. φυλάσσετε MS. E. Lib. P. L. Ald. φυλάσσεισθ'. Edidit post alios φυλάσσεσθ', ut habent A. B. D. et x. p. 1242.

105. δηλοῦ δ' conjicit Musgravius, sine necessitate, ut mihi quidem videtur. Mox ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρέμενον Ald. αἰρέμενον Canterus, Musgravio probante. Sed quod edidit Brunkius, habent A. B. D. E. L. Est figura, quam Rhetores vocant ἀναστροφὴν, cujus alterum exemplum haec editio praebebit infra 1105.

106. „MS. E. ἀνάξει,“ inquit Musgravius, „quam varietatem reliqui fere omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit.“ ἀνάξει Lascaris in textu, sed ἀνάξει pro var. lect. in margine.

110. Brunkium sequor. Vulgo αἶ αἶ bis tantum, sed ἔ quater membranae. Deinde ἔπαθον secundum omittit L.

115. Sic L. τλήμων Ald.

τί δὲ σοὶ παῖδες πατρός ἀμπλακίας
μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἶμοι,
τέκνα, μή τι πάθῃθ' ὥς ὑπεραλγῶ.

δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.

120

τὸ δ' ἄρ' εἰδίσθαι ξῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηρεύσκειν.

τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαι τε μακρῶ
λῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'

125

οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
μείζους δ' ἅτας, ὅταν ἐργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

130

ΧΟΡΟΣ.

ἔκλυον Φωνάν, ἔκλυον δὲ Βοάν

τᾶς δυστάνου Κολχίδος·

οὐδέ πω ἥπιος; ἀλλ' ὦ γεραιά,

λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω

μελάθρου Βοάν ἔκλυον·

135

οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,

122. τὰ γὰρ edd. et MSS.

Mutavit Brunckius, qui dein-

de ὀχυρῶς γ' pro ὀχυρῶς τ' edi-

dit e Reiskii conjectura.

134. 14° Beckius, errore

typorum.

136. Hic locus Valckenae-

rii memoriam effugerat, cum

ἄλγαςι δώματος,

ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

ΤΡΟ. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἦδη

τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων·

140

in Rheso 961. ἐξήδεμαι pro συν-
ἔδομαι reponere volebat; sed
hoc satis defendit Brunckius
ad Hippel. 1295. Mihi quo-
que συνησθήμενοι in Isocra-
te prae vulgata lectione pla-
cet, Pollucis auctoritate mu-
nitum.

138. Magna in hoc versu
variantium seges. Lascaris
dedit, ἐπεὶ μοι φίλα κέκραται.
Aldus, ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.
Lib. P. ἐπεὶ μοι φίλια κέκραται.
MSS. A. B. C. D. habent, ἐπεὶ
μοι φίλον κέκρανται. Edidit Mus-
gravius, ἐπεὶ μὴ φίλ' αὖ κέκρανται.
Sed sine hac distinctione idem
sensus existeret. Poteris et-
iam legere, ἐπεὶ μοι φίλια κέκρα-
ται. Ex quo amicitia mihi cum
hac domo intercessit. ἐπεὶ idem
est quod ἐξ οὗ saepe alibi et
supra 26. φίλιας ἀνακρίνασθαι
Noster Hipp. 256. Herodo-
tus IV. 152. φίλιας συνεκρήθησαν.
VII. 151. φίλῃν συνεκράσαντο.
Aeschyl. Choëph. 342. νοκρᾶ-
τα φίλον νομίσειεν. Et hoc for-
tasse verum. Nec tamen ab-
surda est lectio quatuor codi-

cum et Scholiastae, ἐπεὶ μοι
φίλον κέκρανται, ut φίλον cum
δῶμα concordet. Brunckius et
Beckius, ἐπεὶ μὴ φίλια κέκραν-
ται.

139. 140. Omnes MSS. et
pleraeque edd. φροῦδα τάδ' ἦδη·
Ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,
utriusque versus cum dispen-
dio. Aldus etiam δῶμα, quod
retinet Beckius. Sed λέκτρα,
quod edidit Musgravius et
Brunckius, habet Lascaris. E
Musgravii conjectura dedere
Brunckius et Beckius, τὸν μὲν
γὰρ ἔχει. Sed rectius, opinor,
si fieri potest, servabitur no-
minativus, ut ὁ μὲν et ἡ δ' ac-
curatius opponantur. Deinde
rectius dicitur Iason ἔχειν quam
ἔχουσιν. Dedit igitur non prae-
sus ex conjectura, φροῦδα γὰρ
ἦδη τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει. Scho-
liastes: ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέ-
τερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε.
τὰ οἰκήματα λέγει. Praevideo
tamen objectionem, cui ut
ipse vim aliquam tribuo, sic
non eoque valere arbitror,
ut haec lectio rejiciatur. Sci-

ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτάν

licet objici potest, particulam γὰρ intra tantillum spatium repeti, quod apud Comicos saepissime occurrit, apud Tragicos multo rarius. Et fatendum est, quaedam hujusmodi in vulgatis editionibus mendose circumferri; spurius enim est versus Sophoclis Aj. 555. ex alio dramate ad marginem adscriptus, quae sententia est Viri summi, Valckenaerii, ad Hippol. 247. In Hippol. 885. ex A. B. L. receptum est δὲ pro γὰρ. Heraclid. 476. πρῶτον γὰρ τὸδ' ἐξαιτήσομαι. Γυναικὶ γὰρ σιγὴ τε καὶ τὸ σωφρονεῖν κάλλιστον. Sed pro γὰρ priore legendum videtur μέν. Nec tamen desunt indubiae fidei exempla, quorum pauca, sed aptissima proferam. Aeschyl. Prom. 333. πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθήης. Choëph. 751. τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, ὡς περὶ βροτῶν, τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὐ; τρέφω φρονέας· οὐ γὰρ τι φωνῇ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαραγμοῖς. 989. Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μέρος· ἔχει γὰρ αἰσχυρτήρας, ὡς νόμος, δίκην. Suppl. 494. κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτως λαός. Καὶ γὰρ τάχ' ἂν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε, ἴδρω μὲν ἐχθάρειεν ἄρσενος στόλου.

Euripid. Porson. I.

Euripid. Phoeniss. 959. οὐ γὰρ ἔστιν ἥθρος· καὶ μὴ γὰρ εὐνῆς ἦψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος. Ubi Valckenaerium, quantumvis suspicacem, haec suspicio non tetigit. Suppl. 845. ἐπιστήμων γὰρ εἴ. Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήμαθ'. Iph. A. 1421. γενναῖα γὰρ εἴ· ὄρα δ' ἐγὼ γὰρ βούλομαι ε' εὐεργετεῖν. 1432. γενναῖα γὰρ φρονεῖς· τί γὰρ τᾶληθες οὐκ εἴποι τις ἄν; Scholiastes ad Aeschyl. Choëph. 320. προσθούδοις Ἀτρεΐδαϊς] τοῖς πρότερον ἐσχηκῶσι δόμον. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. Vides nostrum verum, sed ita citatum, ut in hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerit. Quod sane cum non paucis aliis Poëtarum fragmentis acciderit, loca quaedam indicare operae pretium fortasse videatur. Nihil enim majus habemus quod agamus, et otio fruimur. Sed priusquam alienos errores insectabor, praestabit fortasse meos corrigere, ne mihi vetus illud occinatur, τί τᾶλλὰ τριον, ἄνθρωπε βασιμάνωτατε, κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπετε; In nota ad Orest. 5. p. 117. col. I. l. 26. delenda sunt αἱ

C 6

διοποιοντα, φίλων οὐδένος οὐδέν

verba, „in eo leviter errans, quod a καὶ inciperet, cum putaret, opinor, ὡς esse Athenaei, non Archilochi.“ Recte enim versum ab ἡς incipit Bentleius. Sed in eadem fabula longe gravius peccatum est ad versus 676. 677. 678. 679. Redigendi enim sunt ad vulgatum ordinem δ' α' β' γ'. In 676 (679) παρὰ edidi πρόπερδε, non male, ut arbitròr; verum lectorem monitum oportebat. Sin forte Clericus aliquis vel Pauwius, vel alius mihi adversarius obtigisset, isque hunc errorem detexisset, quanta, putas, cum verborum lenitate me excepisset? Verum isti homines et ceterae ejusmodi quisquiliae requiescant in pace. Nemini enim existimationem in hac nota scribenda laedere constitui, nisi *Praeclarorum bonorum ac primorum signiferumque*. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἀρξομαι λέγειν.

I. Bentleius in immortali ista de Phalaridis epistolis dissertatione haec verba Epist. LI. (XXIV. Lennep.) διηγοῦς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὄργην ἔχειν, ὡς φασι τινες, οὐ προσήκει, ex Euripid.

pide' mutua sumta existimat, cui sane haftenus assentior. Verum, quod non vidit Vir summus, non sunt ista ex Euripide imitando expressa, sed sunt ipsa Tragici verba, ita legenda: Θνητοὶ γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὄργην ἔχειν οὗτοι προσήκει. Duo erant, quae, ne Viri docti hoc perviderent, faciebant. Primum, quod nesciebant ἀθάνατον primam producere, quod apud omnes antiquos et genuinos Graeciae Poëtas semper fieri praestabo, alias forsitan Brunckii et aliorum errores castigaturus. Deinde paullo minus grati sunt numeri, quam in plerisque Tragicorum senariis, non tamen omnino inusitati. Euripid. Hec. 1230. ἀχλὺν μὲν μοι τάλαντριν κρῖναι κακὰ. Ion. 619. ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυσ' ὦν. Bacch. 1064. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐκάνιον ἄκρον κλάδον. Simile est, cum tribrachys in quarto loco vocem complet, eumque monosyllabon praecedit. Sophocl. Antig. 263. κοῦδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. Citassem et Philoct. 4. Ἀχιλλεύς παῖ Νεοπτόλεμος τὸν Μηλιῷ, et monuissem Νεοπτόλεμος

παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

esse Paeonem primum, si quinquam discipulorum meorum crederem tam stupidum esse aut bardum, ut hoc nesciret. Verum ne tironum iudicio viderer diffidere, locum istum, ut vides, omisi. Alibi etiam citat iste Pseudo-Phalaris Tragicorum iambos, ut Epist. LXXXVII. (CXVI.) Πολλῷ δὲ κρείσσον ἔστι, μὴ δεδοικῶτα, Παῖδ' ἐν τῷ μέλλον δεινόν, ἢ δεδοικῶτα. Qui videntur Agathonis esse. Epist. CXXII. (V.) ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν, ἐγύμνωσε Πάσης μὲν ὁμότητος ἀνάπλεων φόβον, Παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμώτερον μέρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐκαινέσκοντες, τῶν τρέπων ἐτιμωρούμεθα. Vides duo senarios. Tantum rescripsi ἀνάπλεων pro ἀνάπλεω et δυσποτμώτερον pro δυσποτμότερον. Hoc posterius adde exemplis a me allatis ad Phoeniss. 1367.

II. Kusterus in Suida v. ἐκβιαστής. haec verba edidit: ἄμφο γὰρ εἰσιν ἐκβιασται τῆς δίκης, καὶ νόττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας. Ubi καὶ ex penū sua edidit, cum deberet νόττουσι ὃ' ἡμᾶς edere, si modo vidisset, duo hos esse senarios. Sed melius, opinor, legetur ἄντι

pro εἰσι, quomodo exstat in Geōrgio Piside contra Severum 652. In v. ἱστορημένοι haec verba citantur: Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημένοι μόνον, ὥς ζωγραφούσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας. Quae desumpta sunt ex Ejusdem Acroasi tertia de Heraclii Expeditione v. 46. Scriptor Anonymus in Suida v. Στέγει, citatus a Pauwio ad Anacreont. p. 92. τὸ καυστικὸν δὲ τοῦτον ἥλιον στέγει, ἰδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος. Dorvillius Vann. Crit. p. 360. in Pauwium strenue invehitur, quod duo senarios in his verbis latere non viderit. Respondet Pauwius, ut potest, praef. ad Phrynichum p. **** 2 b. ubi ait, non versus Iambicos esse, sed versus Iambicos esse posse. Hoc fieri posse, ut duo simul versus imprudenti excidant, non praefracte equidem negarim. Synesius enim Epist. XLIII. ait, ἔγνωκε πλεῖον εἰς τὰ πρὸς Θερσίαν χωρία, ἐκείνους διαλλαγνύσμενος πρὸς τὴν τύχην. Quae credo Synesii ipsius esse verba, non e Comico quopiam desumpta. Dum de Synesio loquimur, in loco supra citato ad v. 1. lege ἐπὶ pro εἰ, et deinde „Synesius Dion. p. 54. B.“

MH. αἱ αἱ· διαί μου κεφαλαῖς φλόξ οὐρανίας

Sed, ut fors ferebat, Dorvillius recte et ordine fecit; duo enim ipsi versus exstant in Georgio supra memorato Pisi- de Acroasi III. de Exped. He- racleii v. 100.

III. Verissime observat Wytttenbachius, in Epist. Crit. [p. 29. S.] Homericas allusiones Viros etiam doctissimos fallere. Quamquam enim apud Suidam v. ἀτέχνους locus Homeri a ser- mone communi distinguitur, in Schol. ad Aristophan. Ran. 106. sine ulla citationis nota editum est, ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τα- χύνοντες ἔχοντο (Od. θ. 296.)

IV. Scholiastes ad Sophocl. Oed. T. 1191. τὸ τῆς τύχης γὰρ βεῦμα μεταπίπτει ταχὺ. Hic est versus Menandri apud Cle- ricum p. 34. et Etymologum M. p. 685, 38.

V. Plutarch. T. II. p. 777. 8. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἰππόλυτος ἄνωθεν ἀγνοεῖ ὡς ἡσπάζεται. Ver- sus est Euripidis Hippol. 102. unde saltem variam lectionem lucramur, ἄνωθεν pro περὶ αὐτὸν. At hoc, inquires, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculos effugit Valckenaerii, nostrum melioris utroque. Nihil contemnendum est, neque in

bello, neque in re critica. Idem Vir summus Diatrib. p. 125. e Dionis Chrysostomi verbis hos versus Euripidei Philoſtetae extundere conatur:

Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου, ἔστ' ἂν ποτὲν σοι παραπέσῃ σωτηρία, οὐκ ἂν φοβοῖμεν δυσχα- ρῆ δὲ θιάματα τᾶνδον, ξέν', εἰσὶν.

Quanto melius erat, pro tot versibus, quos non scripsit Eu- ripides, unum, quem scripsit, posuisse? Δύσμερα μέντοι τᾶνδον εἰσεῖν, ξένε. Quem fabulae isti adscribendum vidit Gatakerus nostras ad M. Antonin. IV. 3. p. 92. e Plutarcho T. II. p. 521.

A. Et tamen Valckenaerius Gatakeri opera diligenter le- gerat, Plutarchi diligentissime. Sed εἷς ἄνθρωπος οὐ πάνθ' ἐρεῖ.

VI. Sagaciter vidit Toupius, locum Plutarchi T. II. p. 519.

A. ad Menandri γεωργὸν perti- nere: εἰτὰ μοι σκάπτων ἐρεῖ, ἔφ' οἷς γεγενῆσιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ Πολυπραγμονῶν νῦν ἰ κατέρα- τος περιπατεῖ. Sed male emen- dat σκάπτωντι, ut liquet ex alio Plutarchi loco p. 511. E. ἰ δὲ Ἀττικὸς ἐρεῖ τῷ διαπτόντι σκάπτων, ἐφ' οἷς γεγενῆσιν αἱ διαλύσεις.

VII. Fragmenta scenae istius, ubi Zethus cum Am-

βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

145

phione colloquitur, collegit Valckenaerius Diatrib. p. 74 — 87. Sed idem Dionis locum ex Orat. LXXIII. p. 635. C. citat p. 68. *ὡς Ζηθίος* (Zethus) *ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἔξιπν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρέβειν, ἑάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπὸν τινα καὶ ἀσύμφορον μούσαν εἰσάγειν.* Mirum sane, si quid in homine mirum est, eum non vidisse, haec esse Zethi verba, hoc modo legenda: *Μούσαν τιν' ἄτοπου εἰσάγεις, ἀσύμφορον, Ἄργον, φίλοινον, χρημάτων ἡτημελῆ.* Quomodo citat Sextus Empiricus adv. Math. VI, 27. ubi male *ἀργὴν* editur, male etiam MSS. quidam *ἀσύμφωνον*. Ex hac quoque scenā desumptus videtur versus ab Athenaeo XIV. p. 616. C. Plutarcho Symp. II. I, 13. citatus, eandem historiam de hominibus diversis narrantibus, *Κακῶν κατάρχεις, τήνδε μούσαν εἰσάγων.*

VIII. Aeschyli locum Suppl. 689. apud Plutarchum Erot. p. 758. F. indicavi ad Phoeniss. 800. Alium locum ejusdem fabulae 944. *πασήματ' ἀνδρῶν, κἀπολακτισμοὶ βίου,* citat Plutarchus de Curiositate p. 517. F.

βίων, quod vulgato deterius videtur. Tertium locum ex Myrmidonibus citatum, qui deinceps in proverbium abiit, de quo vide G. Canterum Nov. Lect. VI. 15. Casaubonum ad Athen. XI. 12. p. 494. B. Toupium Epist. Crit. p. 418. latentem vidit apud Dionysium Halicarnass. de admirabili vi dicendi in Demosthene T. II. p. 272, 39. (970. ed. Reisk.) vidit, inquam, Valckenaerius in postumis ad Callimachea notis p. 286. sed in loco constituendo longissime a vero aberravit. Aeschyli primo versus transscribam e Scholiaste ad Aristoph. Av. 808. Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβηστικῶν λόγος, Πληγὲντ' ἡτράκτῃ τοξικῷ τὸν ἑστὸν, Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος, τὰδ' οὐχ ὕπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς Ἀλυσκόμεσθαι. Verba sunt Achillei querentis, quod Patroclum armis suis ornatum ipse ad necem miserit. Nunc locum Dionysii videamus. Καὶ πασαύτην ἐκμηκύνας (Plato) περὶ φρασιν, ὁλγοῖς τοῖς (lege ὁλγίστοις) ὀνόμασι δυναμένου περιληφθῆναι πράγματος, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἡκαιρίας αὐτοῦ αὐτοῦ, καὶ φησὶ· Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε. τῇ ὄντι γὰρ

φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσάμεν,

Θεός [ἔοικεν] εἶναι ὁ τύπος· ὥστ' ἂν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος γένημι, προΐαντος τοῦ λόγου, μὴ θάυμασθαι. τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διδυράμβων τινῶν φθέγγομαι. πᾶλλων τοῖς αὐτῶν λόγοις, ἀλίσκόμεθα. ἂν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διδυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἡγαπηκτέες. Lege et supple, φθέγγομαι. ΤΑΔ' ΟΥΧ ΤΙ' ἄλλων, ΑΛΛΑ τοῖς αὐτῶν ΠΤΕΡΟΙΣ ἀλίσκόμεσθαι, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ, δαιμονιώτατε Πλάτων, διδυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἡγαπηκτέες. Eustathius ad Iliad. Z. p. 632, 35 = 489, I. ὁ Προΐτης ὁμοίαν (πῆμπε) τὸν Βελλεροφόντην, γράμματα καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα, καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτοῦ, τραγωδικῶς εἰπεῖν, ἀλίσκόμενον πτεροῖς. *) Wallerus nostras,

TO A LADY SINGING ONE
OF HIS SONGS:

*That Eagle's fate and mine are one,
Who on the shaft that made him die,
Espied a feather of his own,
Wherewith he wout to soar so high.*

(Alia loca ex eadem ejusdem dramatis scena desumta vide infra ad v. 750.)

IX, Philemon apud Clericum. p. 372. Eustathium ad Iliad. Ω. 617. p. 1368, 5 = 1507, 38. λίσον μὲν τὴν Νιδβὴν μὰ τοὺς θεοὺς; Οὐδὲ ποτ' ἐπέσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὥς τοῦτ' ἐγένετο. Bentleius versum explet legendo λίσον μὲν εἶναι τὴν Νιδβὴν. Brunckius pro οὐδέποτε substituit οὐπάποτε ad Aristoph. Vesp. 983. Neuter recte. Sed totum Eustathii locum apponere juvabit. φέρεται δὲ χρῆσις, ὡς καὶ ὁ κομικὸς Φιλήμων λέγει, ὅτι λίσον μὲν τὴν Νιδβὴν, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπέσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ συμβάντος πάθους οὐδὲ λαλήσαι δυναμένη πρὸς οὐδέν, προσηγορεύει διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίσος. Haec omnia veteri Scholiastae suffuratum esse optimum Praesulem, patet e Scholiis Venetis a Villosio editis, quae easdem corruptelas ad unam omnes retinent, nisi quod correctius ἐγὼ praeponunt, corruptius habent πείθομαι pro πεισθήσομαι. Quanquam non male fortasse legere possis, οὐδὲ νῦν γε πεί-

*) [Add. Scholiast. Luciani T. I. p. 794. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ πτεροῖς. S.]

βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα.

δομαι, cum πεθομαι habeat quod
que codex Townleianus. Sed
ex eodem codice legendum
est: Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιδβην,
μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπείσθην,
οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι, ὥς τοῦτ'
ἐγένετο ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν
τῶν συμπεσόντων, τοῦ τε συμβάν-
τος πάθους, οὐδὲν ἀλλῆσαι δύνα-
μένη πρὸς οὐδέν, Προσηγορεύθην,
διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος.

X. Nunc ad Athenaeum
paullisper nos convertamus.
Is enim etiam post Casauboni
curas non omnino mendis vacat.
Sed hoc opus non est
hujus loci. In Athenaei igitur
libro secundo p. 58. B. χηναίων
δ' ὧν Ἐριφος· — ὡς λευκά γε,
καὶ μεγάλα· χήνει· ἐστίν, ὥς γε
μοι δοκεῖ. Οὗτος δὲ φησι ταῦτα
τὴν Λήδαν τεκεῖν. Ultimus ver-
sus in impressis pro Athenaei
verbis legitur. Idem Athe-
naeus X. p. 419. C. Ἀλεξίς ἐν
Συντροφίῳ· ὥς ἡδὲ πᾶν τὸ μέτριοι
οὗτ' ὑπεργέμων Ἀπέρχομαι νῦν, οὐτε
κενός, ἀλλ' ἡδέως ἔχων ἑμαυτοῦ.
Verum addenda erant sequen-
tia verba, quae quatuor sena-
rios explebunt. Μνησίδεος γὰρ
φησι δεῖν Φεύγειν ἀπάντων τὰς ὑπερ-
βολὰς &c. Non enim Poëtas
solum citant veteres Comici,

sed etiam ludi jocique causa
omnis generis scriptores. Ut
brevitati consulam, uno ex-
emplo defungar, idque ex
Athenaeo ipso deligam, IX.
p. 377. F. [Sosipater, οὐ παν-
τελῆς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη, Ἦν
κατανοήσης, ἐστὶν ἡμῶν, Δῆμιλε,
Ἀλλὰ πέπαιται τὸ πρᾶγμα, καὶ
πάντες σχεδὸν εἶναι μάχιμοί φασιν,
οὐδὲν εἰδότες. Ubi cum πέπαι-
ται aperte metrum vitiet, in
margine quidem πέπραται, in
animadversionibus vero οἵχεται
p. 654. conjicit Casaubonus.
Prius adscivit Grotius in Ex-
cerptis p. 887. Nollem fa-
ctum. Ἐνταῦθα γὰρ τὰ πάντα
τῶν ἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέ-
λωσιν ἰᾶσθαι κακὰ. Secunda
quippe in πέπραται producitur.
Altera conjectura nimis longe
ab antiquae lectionis vestigiis
recedit. Legendum, nulla fe-
re mutatione, Ἀλλὰ ΠΕΠΑΤΤΑΙ
τὸ πρᾶγμα. Eodem sensu dixit
Aeschines καταπεπλῶσθαι con-
tra Ctesiphont. p. 434. ed.
Taylor. laudatus a Polluce VII.
38. qui praeterea docet, me-
retricem pervulgatam πλόμα
vocari. Integer locus hic
est: τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ
παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα

ΧΟ. αἶες, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ φῶς, στροφή.

τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται addit Athenaeus, Telesten
τὸ πρῶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ (dithyrambicum poetam sci-
ῆθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιήσθαι. licet) ἄκατον dixisse pro φιάλην.
Sed ad propositum redeamus. Erant autem multa apud Grae-
Theopompus Comicus Althaea cos nomina, navigiorum et
XI. p. 502. Α. Λαβοῦσα πλήρη poculorum communia, qualia
χρυσίαν μεσδμφαλον φιάλην. Sic sunt γαῦλος, κύμβη, κύνθαρος,
pro χρυδείων legit Piersonus ad τριήρης, et non absimile. καρχή-
Moerin p. 413. rectius quam σιον. Epitome Athenaei apud
Valckenaerius ad Herodot. III. Casaubon. Animadv. XI. 4.
130. χρυσίων. Sed gravius er- p. 782, 62. Ἄκατος. ποτήριον
ravit ibidem Valckenaerius, δοικὸς πλοῖω. Postremo obser-
dum hunc versum pro tetra- vabis, Theopompum Tragi-
metro venditat, Λαβοῦσα πλήρη cam gravitatem affectare, id-
χρυσίων μεσδμφαλὸν γὰρ φιάλην. eoque Tragicis formis χρυσίαν
Primo istud γὰρ nulli usui in- et ἵν' uti,
servit, praeterquam explendo
metro. Deinde finalem te-
trametri iambici catalectici
syllabam semper praecedat
oportet iambus, nisi in pro-
prio nomine; ubi interdum,
sed raro, admittitur anapaes-
tus, ut in Aristoph. Thesmoph.
554. Sequuntur in Athenaeo,
Τελεστής δ' ἄκατον ὀνόμαζεν ἵν' ὥς
τοῦ Τελεστοῦ ἄκατον τὴν φιάλην
εἰρηκότος. Aldus omittit ἵν'.
Bene vero sit Casaubono, qui
e MSS. addiderit. Sunt enim
duo senarii, si modo maculas
abstergas, Λαβοῦσα πλήρη χρυ-
σίαν μεσδμφαλον φιάλην· Τελεστής
δ' ἄκατον ὀνόμαζε ἵν'. Deinde
XI. Vulgi superstitiones ri-
dens Clemens Alexandrinus
Strom. VII. p. 842, 4. εἰκότως
τοῖνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐσε-
γήτους γενόμενοι, πάντα σημεῖα
ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα, καὶ
κακῶν αἰτία· ἐὰν μὴ διορύξῃ βο-
μὸν ὄντα πῆλινον· καὶ, μηδὲν ἄλλο
ἔχων, διατρέγῃ ληκύδιον· κλεκτηρῶν
τρεφόμενος, ἐὰν ἀπὸ ἐσπέρας ᾤσῃ,
τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Et
hic latuere quatuor Comici
senarii, sed leviter corrupti,
ita legendi et distinguendi:
ἵν' μὴ διορύξῃ βομὸν ὄντα πῆλινον,
καὶ, μηδὲν ἄλλ' ἔχων, διατρέγῃ
θύλακον· Ἀλεκτηρῶν τρεφόμενος ἵν'
ἀφ' ἐσπέρας ἄισῃ, τιθέμενοι τοῦτο

ἰαχάν, οἷαν αἰ δύστανος

σημῶν τινός, Quod restitui, neque in Phaedone. MS. in
 Θύλακον, et metrum resarcit et Museo Britannico servatus ha-
 sensum juvat. Sic etiam μοχ bet τοῦ αὐτοῦ, deinde ἀνέφυσαν
 Bion: τί δὲ καὶ θαυμαστόν, εἰ ὁ ῥήτορες. — ἰδλεως — κεκολλό-
 μῃς τὸν Θύλακον διέτραπεν, οὐχ πευκας τι γὰρ οὖν — Sin co-
 εύρων ὁ, τι φάγη; Theophrast. de aliquis Cantero obtulit
 Char. XVI. de Superstitione: τοῦ αὐτοῦ παῖδ. non omnino
 καὶ ἐν μῇς Θύλακον ἀλφίτων δια- abhorreret a verisimilitudine,
 φάγη, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν, Platonis esse Comici locum e
 ἐρωτᾶν τί χρὴ ποιεῖν. Vide do. Phaone desumptum. Certe sunt
 etiam Frid. Lindenbrogii no- Comici alicujus veteris verba,
 tam ad Terent. Phorm. IV. 4. ita in versus digerenda: ἂν
 26. ubi haec quoque loca lau- γὰρ ἀποθάνῃ εἰς τις πονηρὸς, δύο
 dat, sed nihil de versibus ἀνέφυσαν ῥήτορες. Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν
 suspicans. Nec quicquam sub- ἰδλεως ἐν τῇ πύλει, ὅστις ἐπικαύσῃ
 oluit Duporto ad Theophra- τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων. Κεκολ-
 stum. Θύλακος, ut notum est, λόπευκας. τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσσι.
 primam semper producit; in- Aristides pro Quatuorviris
 signiter corruptus est Aristo- T. III. p. 22. (II, p. 134, 4.)
 phanis locus Ran. 1234. ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἡσυχίαν ἔχον-

XII. Stobaeus Ecl. Eth. τας ὡς τὰ πολλὰ παρείχετο. ὥστ'
 p. 158. Ἄν γὰρ ἀποθάνῃ εἰς τις εἰ μὴ καὶ Ἡρακλέα, κατὰ γοῦν τὸν
 πονηρὸς, δύο ἀνέφυσαν ῥήτορες, οὐ- ἰδλεων, ἣν ἐπικαίων (ἐπικάτων recte
 δεὶς γὰρ ἡμῶν ἰδλεως ἐν τῇ πύλει, ed. Junt.) ὡς τὸ τοῦ Κομικοῦ
 ὥστις ἐπικαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν ῥήμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων.
 ῥητόρων, κεκολλόπευκας, τοιγαροῦν Quod ultimum melius vide-
 ῥήτωρ ἔσσι. Haec Platoni sub tur quum τῶν ῥητόρων, Neque
 titulo τοῦ αὐτοῦ tribuuntur in desunt loca, ubi Plato Comi-
 Graeco Stobaei margine, Pla- cus cum Platone Philosopho
 toni Phaed. in Latino, et pro confundatur. Suidas: παρου-
 versione sunt tantum; „Hic σία. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν
 quoque locus in Platone re- παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν Πλά-
 periri non potuit.“ Certe τανος Φαίδωνι. ὡς καὶ νῦν ἔχομεν
 non exstat neque in Phaedro παρουσίας. Est senarius, initio

μέλπει νόμφα;

150

defectus. Quem citans Pier-
sonus ad Moerin p. 297. ait,
„Platonis locum ab aliis velim
mihi indicari.“ Legendum
ex Photio MS. φάνη. Priscian.
XVIII. p. 1185, 12. Ἀνίσι,
ἡράμην πόνον πόνον, καὶ
τόντον. Πλάτων περὶ λόγιος. πρῶτα
μὲν κλέωνι πόνον ἡράμην. Vel-
lem scire, quis sit iste Lagis,
aut ubi de eo Plato locutus sit.
Lege, Πλάτων Περιαλλεῖ. ὅς
πρῶτα μὲν κλέωνι πόνον ἡράμην.
Verba sunt ipsius Poëtae glo-
riantis eodem modo, quo Ari-
stophanes Nub. 549. ὅς μέγι-
στον ὄντα κλέων' ἔπαις' εἰς τὴν
γαστέρα.

XIII. At tu, doctissime Wyt-
tenbachii, cujus eruditionem,
ingenium, humanitatem suspi-
cio, utinam paullo maiorem
curam in versibus a Plutarchi
oratione distinguendis adhi-
buis. Ubicunque enim aut
integri versus, aut fragmenta,
quorum verba eodem ordine
citantur, quo a poeta scripta
sunt, leguntur, ibi puto talia
fragmenta a citantis oratione
diligenter separanda. De Vir-
tute Morali p. 442. C. ὅση
πέφικε καὶ ὅσον διέρχεται, est
versus Oedipodis Euripidei,

quod subindicavit Musgravius.
Erot. p. 758. B. ἀλλὰ πειθῶ καὶ
χάρις ἐνδιδούσα πόνον ἡδὺν ὡς ἀλη-
θῶς κάματος ὑφηνεῖται. Hic tu,
Vir praestantissime, πόνον ἡδὺν
καὶ ὡς ἀληθῶς εὐκάματος partim
recte, partim secus, corrigis.
Legendum enim πόνον ἡδὺν ὡς
ἀληθῶς κάματος τ' εὐκάματος ex
Eurip. Bacch. 66. Emendate
legitur idem versus de Trah-
quillitate p. 467. D. an seni-
gerend. Resp. p. 794. B. sed
Philosophi verbis permixtus.
In Consol. p. 117. A. dedisti
ut versum, Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν,
ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ, deinde εὐ σοί,
quae sequuntur, ad prosam
detrudis. Verum αὐτῷ delen-
dum erat, utpote varia lectio
ex αὐτῷ nata, et εὐ σοί adden-
dum, ut sit parodia Sophoclis
Oed. T. 379. Κλέων δέ σοι πῆμ'
οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς εὐ σοί. Ubi
obiter nota, δὲ a Plutarcho de-
fendi. Alia quaedam hujus-
modi notare poteram. Sed
non tanti est. Hos enim er-
rores aut ipse per te jam cor-
rexisti, aut corrigendos mo-
nebis in Notis, quas ut brevi-
pertexas et publicas, omnes
docti mecum exoptant. Quae
ego dedi, speciminis loco

τί τοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου.

εἰ δὲ σὸς πόσις
καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνω τόδε μὴ χαράσσου.

455

sufficiant; lectoribus certe meis placitura spero. Cum enim iudicii acumen, et ingenii felicitatem, invitissimi in alio agnoscamus, hujusce laboris laudem, quae solum industria et patientia, aut summum memoriola quadam constat, facile mihi concessum iri auguror.

148. Apollodorus Tarsensis apud Scholiasten hunc versum Medae tribuebat. Unde eum statim legisse *ἱαχὲν αἶον*, *τὴν δύστανος* colligit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. V. p. 48. conferens supra 131. infra 207.

151. *τίς σοι* vulgo. *τί ex A.* Brunckius, et sic citat Scholiastes, quanquam *τίς* explicat. Mox *ἀπλάστου A. L. ἀπλήστου Ald.*

152. Sic Ald. *ἔρω* Lasc. quod edidit Brunckius.

156. *σεβίζει λέχη L.*

157. *κείνω τόδε μὴ χαράσσου* edd. MSS. et Eustath. ad Il. 2. p. 633, 43 = 490, 24. Partim propter metrum, partim quia vix æquum erat, a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere, legit Musgravius, *δεινὸς τοῦ μὴ χαράσσου*. Deinde e Scholiaste variam lectionem eruit et probat, *τόδε μὲν χαράσσου*. Edidit Beckius post Brunckium *λίαν* pro *τόδε*. Verum hoc nimis audax videtur, et *λίαν* statim recurrit. Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendae, ita non sunt ex emendatione obtrudendae. Quod primo vult Musgravius *τοῦ*, metro quadrat, sed tam raro occurrit apud Tragicos, ut ipse tantum *ταυτὶ* ex Suppl. 156. *τοῦ* ex Herc. F. 667. protulerit. Addere quidem poterat *νυν* e Suppl. 308. sed

Ζεὺς σοι τόδε συνδικάσει·

μὴ λίσαν τάκου,

δυρομένα σὸν εὐνήταν.

160

ΜΗ. ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι Ἄρτεμι,

λεύσεθ' αὖ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις

ἐνδησαμένα τὸν κατάρρατον

πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'

αὐτοῖς μελάθροισι διακναιομένους·

165

οἱ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.

ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθη

αἰσχυρῶς, τὸν ἐμὸν κτείναςα κάσιν.

ΤΡΟ. κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται

Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὄρκων

170

θνατοῖς ταμίας νενόμισται;

priorem locum Marklandus Hec. 734, Eustathius ad Il. B, suspectum habere videtur, et p. 218, 19=165, 20. εὐκταίαν hunc vix quisquam, opinor, ται δὲ καὶ τὰ ἀδύρεσθαι δέρεσθαι. sanum crediderit, qui vel obi- Deinde εὐνήταν pro εὐνέταν ter inspexerit. In Herc. F. Brunnkius.

667, legendum τῷδ' ἦν pro τῷδ'. Reliqui vulgatum, sed proxime ad Brunckii mentem corrogo, κείνη τέσον μὴ χαράσσον. Deest μὴ in A, Schol.

162. λεύσεσθ' L. quod alludit ad aoristum λεύσαθ'.

158. τάδε Ald, τόδε ex A, L, Brunckius,

170. Θέμιν Ἰχναίαν Ruhnkenius apud Pierson. ad Moe-rin p. 137. Sed recte Musgravius defendit εὐκταίαν, citans εὐκταίαν Ἐριννὸν ex Aeschyli

160, ὀδυρομένα MSS. et edd. Theb. 729. δυρομένα Musgravius. Vide ad

οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.

ΧΟ. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν ἀντιστροφῇ.
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων 175

δέξαιτ' ὁμφάν,
εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν,
καὶ λῆμα φρενῶν μεθεῖη.
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον

φίλοισιν ἀπέστω. 180

ἀλλὰ βᾶσά νιν
δεῦρο πρόευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τὰδ' αὐδα
σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι
τοὺς ἔσω· πένθος 185

γάρ μεγάλως τόδ' ὀρμαῖται.

ΤΡΟ. δρᾶσω τὰδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσαι
δέσποιναν ἐμάν·

μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.

καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης 190

ἀποταυροῦται δμῶσιν, ὅταν τις

μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ.

σκαιοὺς δὲ λέγων, κούδεν τι σοφοὺς

172. Sic Brunckius ex A. 188. ἡμῶν et ὀρμαθῇ Lasc.
L. μικρῷ Ald. contra metrum. Ald. ἡμῶν et ὀρμηθῇ Brunck.
Mox 181. βᾶσα νῦν L. Sed de his dehinc parcius

184. σπεῦσαι Brunck. ex A. monebo.
σπεῦσον et deinde εἶσω Lasc. 193. Plutarchus Sympos.
Ald. sed supra 88. ἔσω A. L. VII. 7. p. 710. E. ὡς τὰ γε ἄλλα

τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἀμάρτεϊς,
 οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
 ἐπὶ δ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δειπνοῖς
 εὗροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
 στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
 εὗρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
 ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάναται,
 δειναὶ τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
 καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκείσθαι
 μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ
 δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοᾶν;
 τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
 δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

195

200

205

ΧΟ. ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
 λιγυρὰ δ' ἄχρεα μογερὰ βοᾶ
 τὸν ἐν λέχει προδότην κακόνυμφον.
 θεοκλυτεῖ δ' ἄδिका παθοῦσα
 τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν θέμιν,
 ἃ νιν ἔβασεν
 Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
 δι' ἄλα νύχιον ἐφ' ἀλμυρὰν
 πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.

210

215

φίλος ὦν Εὐριπίδης ἐμὰ γούν οὐ πέ-
 πεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν ὡς
 ἐπὶ τὰ πένδη καὶ τὰς βαρυφροσύνας
 μετακομιστέας οὔσης· ἐκεῖ μὲν γὰρ
 ὥσπερ ἰατρὸν ἐπιστάναι δεῖ νοσοῦσιν
 ἐσπουδακῆτα καὶ νήφοντα τὸν λόγον,
 τὰς δὲ ταιχύτας ἡδονὰς τῇ Διονύτῃ

καταμιζαντας, ἐν παιδιᾷς μέρει τί-
 θεσθαι. Pro ἐπὶ δ' malim ἐπὶ τ'.

207. πολυστόνων L. x. π. 808.
 nescio an melius. Mox 214.

215. duo versus e tribus feci.

211. Ζηνὸς Brunck. Beck.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
 μή μοι τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
 σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
 τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσυχου ποδὸς
 δύσκληϊαν ἐκτῆσαντο καὶ ραθυμίαν. 220
 δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
 ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
 στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἡδίκημένος.
 χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
 οὐδ' αἰστὸν ἦναι, ὅστις αὐθάδης γεγῶς, 225
 πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
 ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὼν τόδε

217. μέμψησθ' Ald. μέμψηθ' ἐπι, τοὺς τ' ἐν θυραίοις. Idem
 A. B. D. L. P. Schol. Sequen- mox δ' ἄρ' pro γὰρ legit. Ver-
 tia sunt valde difficilia et in- sum 216. ita vertit Ennius:
 tricata. In secundis curis ad *Quae Corinthi arcem altam ha-*
 emendationem confugit Mus- *beris, masronae opuleusae, opti-*
 gravius et legit ἐργμάτων ἄπο, *mases.*
 deinde οἱ τ' pro οἱ δ', ut signi- 221. ἔνεστιν, quod habet
 ficet οἱ. Membranæ ὀμμάτων Scholiastes, edidit Brunckius.
 τ' ἄπο. Ut in re incerta, Brun- Ceteri cum Stobaeo IX. p. 53.
 ckii emendationem praefero, Grot. ἔνεστ' ἐν, quod et ipsum
 ὀμμάτων ἐπι. Ceterum ex En- non malum, sed alterum
 nii versione apud Ciceronem paullo numerosius. ἔστιν ἐν
 Epist. VII. 6. *Nam multi suam Eustath.*
rem bene gessere et poplicam pa-
tria procul; Multi, qui domi
aetatem agerent, propterea sunt
improbati, conjicit Wytten- 222. ἐκμάθη Eustath. ad II. r.
 bachius ubi supra p. 53. hanc p. 415, 12 = 314, 48. Utra-
 lectionem in suo codice ha- que lectio proba. Saepe enim
 buisse Ennium, τοὺς τε δαμάτων πρὶν cum subjunctivo jungunt
 Tragici, omisso ἐν, quod in
 sermone familiari semper re-
 quiritur.

ψυχὴν διέφθαρε· οἷχομαι δὲ, καὶ βίου
 χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῆζω, φίλα.
 ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς, 230
 κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.
 πάντων δ' ὅς' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνῶμην ἔχει,
 γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
 ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
 πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος 235
 λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν,
 καὶ τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
 ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγὰς
 γυναιξίν, οὐδ' οἶόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
 εἰς καὶνὰ δ' ἦθι καὶ νόμους ἀφιγμένην, 240
 δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθούσαν οἰκοθεν,
 ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ζυνευνέτη.
 καὶ μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
 πόσις ζυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεῶν. 245
 ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθεται ζυγῶν,
 ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσσην,

230. γιγνώσκειν καλῶς pro τε. Membranae τοῦτ' ἄλγιον.
 γιγνώσκειν καλῶς edidit Brunckius. γιγνώσκω Canter. γίγνε-
 σθαι Reiskius. Simplicitatem praesertim si a praecedat γ'
 Musgravii emendationem recepi. aut ab ἔτ' eliditur. Mox 242.
 οἷα conjicit Musgravius, non male; sed nihil opus.

236. τοῦδ' ἔτ' Lasc. Ald. τοῦτ' γ' Musgravius e B. D. 247. καρδίας χόλον Ald. Sed
 Et sic Stobaeus p. 309. ed. e MSS. quinque, ed. Lasc. Grot. qui paullo ante δι pro Eustathio ad Il. 1. p. 739, 36

ἢ πρὸς Φίλον τιν', ἢ πρὸς ἡλικας τραπεῖς·
 ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον 250
 ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
 κακῶς φρονούντες, ὥς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 στήναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ καί μ' ἦκει λόγος·
 σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατὴρ δόμοι, 255
 βίου τ' ὄνησις, καὶ Φίλων κοινωνία·
 ἐγὼ δ' ἔρημος, ἀπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
 πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβαρίου λεληθημένη,
 οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῆ,

635, 14. edidit Musgr. *καρδίαν ἀσπ.* Malim tamē cum Olympiodoro apud Ruhnken: ad Timaeum v. ταλασιουργία, legere καρδίαν ἀσπην, cui constructioni faver Aldina lectio. In Bacch. etiam 607: melior lectio videtur, a Brunckio edita, *σαρκὸς τρεμὸν*, quam *σάρκας τρεμὸν*. MS. E. *καρδίαν ἀσπ.*

248. φίλων Ald. φίλον Brunckius ex A. L. Deinde Euripides, quo iudice, unus amicus *μυρίων κρείσσων δματιῶν* (Orest. 796:) amico aequalē non opponeret. Dedit igitur *πρὸς ἡλικας*, ad aequalium coetam, ut Phoeniss. 1761. *πρὸς ἡλικας φάνθι σῆς*.

Euripid. Porsoni. I:

249. Antipater Stobaei LXV. p. 417, 40. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἐτέρας πινυται πόστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.

250. Ennius apud Varro- nem de L. L. lib. V. p. 60. ed. Scaliger. 1581. Nonium v. Cernere. Nam *ter sub armis malim vitam cernere, Semel quam modo parire.*

255. πόλις γ' Lasc.

256. *συνοῦθια* edd. et MSS. sed A. pro var. lect. *κοινωνία*.

259. οὐδὲ Ald. x. π. 756. *οὐδὲ* Brunckius ex A. L.

Dd

μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς. 260
 τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
 ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
 πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
 τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἦν τ' ἐγῆματό,
 σιγαῖν· γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα, 265
 κακὴ τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σιδήρον εἰσορᾶν·
 ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδικομένη κυρῇ,
 οὐκ ἔστιν ἄλλη φρενὶ μισοφονωτέρῃ.

ΧΟ. δρᾶσω τὰδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,

264. Sic omnes edd. et quod quam facile in ἦν τ' abire
 MSS. cum Eustathio ad Il. 6. posset, nihil attinet dicere.
 p. 694, 24 = 573, 44. Gram. Contra ipsa de se infra 606.
 matici praecipunt, ut γαμεῖν γαμοῦσθαι dicit. Nec tamen nec
 de viro, γαμεῖσθαι de femina gabo, bene etiam legi posse,
 dicatur, quae regula certe ἦ τ' ἐγῆματό, ut mox 290. τὸν
 plerumque observatur. Ana- δόντα καὶ γῆμαντα καὶ γαμουμένην.
 creon tamen apud Ammo-
 nium habet Ἐκείνος οὐκ ἐγγυμέν,
 ἀλλ' ἐγῆματό. Anti-Atticista
 apud Montfaucon. Bibl. Coisl.
 p. 482. citat ex Ἀντιφάνους
 Ἀσώτοις, ἐγγυμένην a viro de se
 dictum. Sed haec cum Val-
 ckenaeio figurate usurpata
 existimo, eodem fere sensu
 quo Electra de Aegistho Elect.
 936. Ὁ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τῶν-
 δρὸς ἢ γυνή. Martialis: *nubere nolo meae*. Fortasse igitur,
 ut tali sarcasmo utatur
 Medea, legendum est, ἦ, τ',

265. φόβου Ald. Sed φόβου
 Lib. P. et, puto, MSS. alii,
 certe C. Et sic Ed. Lasc. Schol.
 ad Sophocl. Antig. 61. Sto-
 baeus p. 308. ed. Grot. Idem
 mendum irrepsit in Hec. 245.
 Proximo versu κακὴ τ' edidit
 Brunckius e Tyrwhitti con-
 jectura. κακὴ δ' edd. MSS. Stob.
 Schol. hic et ad Sophoclem,
 sed ibi κακὴ τ' clam edidit
 Brunckius.

269. δρᾶσον (vel δρᾶσον) A. L.

Μήδεια, πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας. 270
 ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνάκτα γῆς
 στείχοντα, καινῶν ἀγγελὸν βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

σέ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
 Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
 Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσαὶ σὺν σαυτῇ τέκνα, 275
 καὶ μή τι μέλλειν, ὥς ἐγὼ βραβεύς λόγου
 τρυῶν εἰμί, κοῦκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
 πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλλω.

ΜΗ. αἱ αἱ πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι
 ἔχθροὶ γὰρ ἐξίαςι πάντα δὴ κάλων, 280
 κοῦκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
 ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
 τίνος μ' ἔκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
 ΚΡ. δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,

282. ἐρήσομαι A. L. Deinde praecedentes, excepta Lasc. λέγουσ' A. Brunckius mavult, quae παραμπέχειν habet. παρα- και ξένη περ οὐσ' ὅμως, sine cau- αμπέχειν A. Flor. παραμπέχειν sa, si quid video. Qui ad B. D. E. παραμπέχειν Lib. P. versa fortuna utuntur, eos, παραμπέχειν recte Beckius post quorum in potestate sunt, non Brunckium. Vulgatum, sed audent libere alloqui. Sic non audacter, defendit Tou- Hecuba 240. interrogandi ve- plus Addend. ad Theocrit. niam ab Ulysse petit. Vul- XXI. 26. cum putet, idem gatam quoque probat Wytten- juris esse liquidae ante mu- bachius. tam, quod est mutae ante li-

284. παραμπέχειν Ald. et quidam. Nec mendosum esse omnes editiones Brunckianam credit Wyttenbachius p. 55.

μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
 ζυμβάλλεται δὲ πολλά τούδε δείματα.

285

anapaestum fortasse in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapaestos non vi efficiendos esse, si omnes consentiant MSS., eos certe ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Praeterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapaestos legitimos *περί* admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum huiusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium. Apud Aeschyl. Agam. 224. *περιδρυγῶς*, ibid. 1457. *περιώδυνος*. In Sophocl. Phaedra apud Stobaeum Ecl. p. 133. *περιώσι δ' φικτά τε μήδεα*. Oed. T. 1218. *περίαλλα*, idque forsitan posuit in loco Thamyrae corruptissimo apud Plutarch. T. II. p. 1093. D. quod si fecit, ita scripsit ultima: *ἐκ τε νόμων, οὓς θαμύρας περίαλλα μυσσοποιεῖ*. Sed sive sunt ista Sophoclis, sive Plutarchi verba, *περίαλλα* conjuncte legendum est. Voce utitur Aristophanes

Thesmoph. 1079. *τί ποτ' Ἄνδρομέδα περίαλλα κακῶν Μέρους ἔξελαχον*; Quae si ipsa Euripideae Andromedae verba sunt, pertinent ad systema illegitimum, ut ex praecedentibus liquet. Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Sophocl. Oed. T. 1505. *μή σφε περιῶδης* pro *μή σφε παρίσς*. Quod *περιῶδιν* tam saepe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragitis eo uti non licere. Nisi statuere mavis, *παρίσς* genuinae vocis esse interpretamentum, lege, *μή παρὰ σφ' ἴδης*. At enim dices, *περιῶγουσιν* habet ipse Euripides. Habet sane; sed in Cyclope 686. dramate Satyrico, quae plures Tragoediae leges violant, plures Comoediae licentias adsciscunt. Quod exemplo altero libet ostendere. Sophoclis versus quosdam citant Clemens Alexandrinus Strom. V. p. 716, 7. Eusebius Praep. Ev. XIII. 13. p. 680. in quibus est vox *ἐπημφοισμένος*. Hanc vero Tragici non minus quam *περιῶγουσιν*, et eandem ob causam, opi-

σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἰδρῖς,
 λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
 κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
 τὸν δόντα, καὶ γήμακτα, καὶ γαμουμένην. 290
 δράσειν τι ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
 κρεῖσσον δὲ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
 ἢ μαλθακισθέντ' ὕστερον μέγα στένειν.

nor, respuebant. At vero in
 iisdem versibus occurrunt vo-
 ces πτίλον, ὑπημβρύωσεν, ἐλοσχε-
 ρής, ἰθέρνυτο, quarum nulla Tra-
 gicis uti permissum erat. Pro
 ἰθέρνυτο quidem ἰθέρυπτετο habet
 Clemens, sed manifesta glossa.
 Versus igitur sunt e Satyrico
 dramate excerpti. Huc adde,
 quod Tragici, si vocem pu-
 ram a περι compositam adhi-
 bent, huic vitio per τmesin
 medentur, ut Bacch. 619.
 τῷδε περι βρόχους ἔβαλλε γένασι
 καὶ χηλαῖς ποδῶν. et similiter
 Troad, 561. apud Cornut. de
 N. D. p. 184. κορυφὴ δὲ θεῶν,
 ἢ περι χθόν' ἔχων φαεινὸς αἰθήρ.
 Perro, ut id obiter moneam,
 vox ἐμβρυαῶν cum compositis
 non comparent neque in Ste-
 phano neque in Scapula, Hinc
 etiam liquet, versus ex Euri-
 pidis Sisypho a Pseudo-Plu-
 tarcho adductos de Placitis
 Philosoph. I. 7, rectius Critiae

tyranno tribui a Sexto Em-
 pirico adv. Mathem. IX. 54.
 τοιοῦσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φέ-
 ρον στοίχους.

289. ἀπειλεῖν, Ald. et mem-
 branae. ἀπειλεῖς B, D, Cott. L.
 ἀπειλαῖς Flor. Ex Tyrwhitti
 conjectura edidit Musgravius
 ἀπειλεῖν σ', ex sua Brunckius
 χόλη δ' ἀπειλεῖς. Sed mihi vi-
 dentur hujusmodi tautologiae
 non abhorre ab Euripidis
 ingenio. Hel. 1059. βούλει λέ-
 γεσθαι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανεῖν;
 Quod nimis licenter Reiskius
 et Musgravius emendant;
 Brunckius vero sine suspicio-
 ne laudat ad Sophocl. Electr.
 61.

293. Vide quid faciat unius
 literulae mutatio. Lascaris
 editio habet omnino contra
 sensum, εθέρνυιν, Verum in fine
 hujus operis omnes ejus edi-
 tionis vitiosas lectiones usque

ΜΗ. Φεῦ, Φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
 ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἰργασται κακά. 295
 Χρὴ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρετῶν πέφυκ' ἀνὴρ,
 παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς.
 Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἥς ἔχουσιν ἀργίας,
 φθόρον πρὸς ἀσπῶν ἀλφάνουσι θυαμενῇ,
 σκαιῶσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά, 300

300. προσφέρων ἔπη,

ad minutissimum apicem fideliter repraesentabo,

294. *κρέων* Lasc. Quod recipiendum esset, si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere. Mox γλώσσα Stobaeus p. 143. Grot. pro δόξα, male, quod ad sensum attinet, nec metro convenienter. Confer quae mox dicturus sum ad Hec. 302.

297. *ἐκδιδάσκεσθαι*, proprio medii verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed haec aliquando a poetis confunduntur.

298. Ex A. *ἄλλης* edidit Brunckius, explicat χωρὶς ἄλλης ὄντες, deinde conjungit φθόρον πρὸς ἀσπῶν ἀλφάνουσι θυαμενῇ cum ἀργίας. Sed ἄλλης servat

Aristoteles Rhet. II. 21. qui mox habet ἀνδρῶν pro ἀσπῶν. Posses etiam legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumendum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud Nostrum videor legisse. Pro ἀργίας Wyttenbach. αἰτίας. Quod sane speciosum est.

300. σοφά edd. pleraeque et MSS. Sed MS. B. et ed. Lasc. ἔπη. Credo equidem, hanc lectionem esse ex Euripidis ipsius curis secundis profectam. Cum enim esset Noster ἐπιφύρορ εἰς τὸ ΣΟΦΟΣ, viderem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat. Aristophanes igitur ita arguantem Mnesilochum, Euripidis socerum, inducit, Thesm. 1141. Σκαιῶσι γὰρ τοὶ καινὰ προσφέρων σοφά, Μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Ergo hac reprehensione

δόξεις ἀχρεῖος καὶ σοφὸς πεφυκέναι·
 τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
 κρείστων νομισθεῖς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ,
 ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
 σοφὴ γὰρ εἴσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος, 305
 τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
 σὺ δ' οὐκ φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθης,
 οὐχ ὥδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
 ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
 σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην 310
 ὅττω σε θυμὸς ἤγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
 μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε,
 καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν εὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
 νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
 ἑατέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδίκημένοι 315

permotus εἰσα in ἔτη mutasse
 videtur Euripidis. Vide in-
 fra ad v. 1314.

303. Sic A. L. neque du-
 bito quin alii. Ald. ἐν πόλει
 λυπρὸς.

305. Post hunc versum se-
 quebatur, τοῖς δ' ἡσυχαιᾶ, τοῖς
 δὲ πατέρου τρόπου, e v. 304.
 hic retractus. Deinde τοῖς δ'
 οὐν Ald. et omnes fere edd.
 sed αὖ A. B. D. Flor. L. P.
 Utramque emendationem op-
 time pervidit Piersonus. De-
 inde 306. pro εἰμὶ δ' οὐκ εἰσα.

jicit Musgravius λήμα, καὶ
 Male. Verba, ut vulgantur,
 sunt Medae modeste de se
 loquentis et vires suas con-
 sulto extenuantis.

314. τὴν δὲ δὴ Ald. τήνδε δὲ
 A. L. et, opinor, alii. Verum
 satis sit semel dixisse, plus
 momenti ad lectionem consti-
 tuendam duorum disertis co-
 dicum testimoniis inesse, quam
 ad vulgatam defendendam ta-
 cito centum librorum assen-
 sui.

σιγησόμεσθα, κρείσσονων νικώμενοι.

ΚΡ. λέγεις ἀκούσαι μαλθάν', ἀλλ' εἴσω φρενάων

ὀβριωδία μοι, μή τι βουλεύσης κακόν.

τοσῶδ' ἔ' ἦσπον ἢ πάρος πέποιθά σοι.

γυνή γάρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὐτῶς ἀνὴρ,

320

ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

ἀλλ' ἔξιθ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγει.

ὥς ταῦτ' ἄραρε, κούκ ἔχεις τέχνην, ὅπως

μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσαι δυσμενὲς ἐμοί.

ΜΗ. μὴ πρὸς σέ γούνων, τῆς τε κεογάμου κόρης, 325

319. τοσῶδ' ἔ' Ald. τοσῶδε δ' emendatis. Alcest. 281. μὴ
A. D. Fl. P. τοσῶ δ' ε' Schol. πρὸς τῶν θεῶν τλῆς με προδοῦναι,
τοσόνδε δ' ed. Lasc. Corrige 'Ἄλλ' ἀνατόλμα. Hiatus tollit
Musgravii errorem,

322. Valckenaerii conjecturam ad Phoeniss. 497. propositam, λόγου; πλέες, elegantem quidem, receperunt Brunckius et Beckius. Sed sanam vulgatam puto.

323. ἄραρε Ald. ἄραρε A. L. x. π. 1264.

325. μὴ πρὸς γονάτων Ald. Edidi ex L. μὴ πρὸς σέ γούνων, de qua forma dixi ad Phoeniss. 366. Hanc adjurandi formulam, quamvis notissimam, hic illic corrumpere librarii, ut in locis Sophocli Trachin. 436. Apollonii Rhod. III. 985. a Brunckio

emendatis. Alcest. 281. μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῆς με προδοῦναι, 'Ἄλλ' ἀνατόλμα. Hiatus tollit Musgravius, e MSS. inserendo verbum, Μὴ πρὸς παίδων, οὐς ὀφθαλμῶν. Optime. Sed duo menda, quanquam levicula, restant, Vix enim credo, compositum istud apud Graecos exstare, ἀνατολμῶ. Recte ed. Lasc. 'Ἄλλ' ἀνα, τόλμα, 'Ἄλλ' ἀνα est phrasis HomERICA; a Sophocle etiam usurpata Aj. 194. Praeterea Tragici in ista adjurandi formula nunquam articulum addunt; Comici pro libitu vel addunt, vel omitunt, sed frequentius addunt, Cum igitur τῶν omittat Lascaris, quid planius, quam legendum esse? Μὴ πρὸς σέ θεῶν τλῆς με προδοῦναι.

KP. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

MH. ἀλλ' ἐξελαῖς με,· κούδ' ἐν αἰδέσει λιτάς;

KP. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

MH. ὦ πατρίς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

KP. πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις, 339

MH. Φεῦ, Φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα,

KP. ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.

MH. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.

KP. ἔρπ', ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαζον πόνων.

MH. πόνος μὲν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα; 339

KP. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾱ.

330. Sic A. D. L. πολύ. dum esse, Iasonem vero iratum.

333. Hic ordo verborum. 335. MSS. et edd. credo, restituendus videtur Iph. A. omnes ante Brunckium, πονοῦ- 900. ubi nunc legitur, ὅς κα- μὲν ἡμεῖς καὶ πάντων κεχρημέθα, κῶν τῶνδ' αἴτιος. Athenaeus IV. qui certissimam Musgravii p. 156. F. εἴτα πάλιν φακοὶ πρὸς conjecturam adoptavit, apte ἐνέχθησαν ἄξει βεβηρωμένοι· καὶ conferens Orest. 1629. ἃ ὁ Διῖτρεφής δρεζήμενος ἔφη, Ζεῦ, τλήμων Ἑλλήν, τὰμὰ δ' οὐχὶ τλή- μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος φαπῶν, μονα; Non minus aptum Hec- καὶ ἄλλος ἔφη· ἀνεβόησε, Φακός σε 1246. ἀλλοῖς· τί δ' ἡμᾶς; παί- δαιμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc adε οὐτε ἀλλοῖν δοκεῖς; Beckius saltem Euripidis senarium lu- dedit πέναι et cetera, ut Brun- gramur, Κακός σε δαιμον καὶ κα- ckius, μὴ τύχη λάβοι.

334. ἔρπ' conjicit Valcke- 336. Vulgo ὠσθήση. E mem- branis ἠσθήση Brunckius, recte, naerius ad Hippol. 973. ex opinor. Sunt sane multa apud hujus fabulae v. 1343. sed Graecos verba, quorum futura recte defendit ἔρπε Brunckius, media passive significant, sed observans, Creontem προή- non memini ὠσθήσομαι in hac

ΜΗ. μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέων.

ΚΡ. ὅχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.

ΜΗ. Φευξόμεθ'· οὐ τοῦθ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν.

ΚΡ. τί δ' οὖν βιάζει, κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός; 349

ΜΗ. μίαν με μεῖναι τήνδ' ἕασον ἡμέραν,

καὶ ζυμπερᾶναι φροντίδ', ἣ Φευξόμεθα,

παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ

οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.

οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παῖδων πατὴρ 345

πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὐνοϊάν σ' ἔχειν·

τούμου γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ Φευξόμεθα,

κείνους δὲ κλάω ζυμφορᾷ κεχρημένους.

ΚΡ. ἥκιστα τούμῳ λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·

αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα. 350

καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἔξαμαρτάνων, γύναι,

ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προϋνέπω δὲ σοι,

εἴ σ' ἡ πῖοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ

καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,

θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε. 355

νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·

οὐ γάρ τι δρᾷσεις δεινόν, ὦν φόβος μ' ἔχει,

classe vidisse. ἔλασθ' ὅντας οὐ. 355. Sic MSS. Par. et ed,
currit Cycl. 279. ipsa forma Lasc. οὐ ψευδὴς Ald.

ῥοσθήσῃ Hel. 460.

356. ἰφ' edd. MSS. x. π.

351. καὶ νῦν μὲν ἔσθ' γ' ἔξα-
μαρτάνων ad. Lasc.

225. Literam mutavi, ut me-
lius cum locis similibus 341.

352. Vertit Ennius: Si ea
secundo lumine hic offendero,
Moriero.

374. 390. congruat. In v.
390: ἔτι x. π. 888. Aristoph.
Lysistr. 767. καὶ προεταλαίω-

ΧΟ. δύστανε γύναι,
 Φεῦ, Φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
 ποῖ ποτε τρέψεις; τίνα προξενίαν,
 ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρας κακῶν

360

ἐξευρήσεις;
 ὥς εἰς ἀπορόν σε κλύδωνα θεός,
 Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΜΗ. κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ; 365

ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πα
 ἔτ' εἰς ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
 καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
 δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεύσαι ποτ' ἂν,
 εἰ μὴ τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην;
 οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠψάμην χερσῶν.

370

ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μαρίας ἀφίκετο,
 ὥστ' ἐξὸν αὐτῶν τὰμ' ἐλεῖν βουλευμάτων
 γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 μεῖναι μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς 375
 θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
 πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
 οὐκ οἶδ' ὅποια πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
 πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,

ρήσας ἔτ' ὀλίγον χρόνον. Sic recte 369. Secundum ἂν, quod
 Kusterus. Quod edidit Brun- retinent Ald. et Lasc. aucto-
 ckius, καὶ προσταλαίπωρήσατέ γ', ritate A. D. Cott. Flor. male
 repudiandum esset, licet in delevit Musgravius. Utrum-
 mille codicibus reperiretur. que omittunt membranae.

365. πανταχοῦ X. Π. 1060.

- ἢ θηκτὸν ὥσω φάσγακον δι' ἥπατος, 380
 σιγῇ δόμους εισβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος,
 ἄλλ' ἐν τι μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
 δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
 θανούσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθραῖς γέλων,
 κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν 385
 σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλαῖν
 εἶεν. καὶ δὴ τεθναῖσι· τίς με δέξεται πόλις;
 τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
 ξένος παρασχών, ῥύσεται τοῦμόν δέμας;
 οὐκ ἔστι· μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χροῖον, 390
 ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῇ,
 δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
 ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, καὶ μέλλω θανεῖν,
 κτενῶ σφε' τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν, 395
 οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν ἐγὼ σέβω
 μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργον εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,
 χαίρων τις αὐτῶν τοῦμόν ἀλγυνεῖ κέαρ,

381, Valckenarius et Pier- δέμας τῆδε, sed hoc solo auctore
 sonus hunc versum spurium quicquam mutare nolui,
 judicant, sed Brunckii judi- 394. καὶ μέλλω Flor.
 cium potius sequor; hic igi- 396. Hunc locum ab Eupo-
 tur retinui, supra post v. 40, lide derisum monuit Toupius
 ejeci. ad Longinum Cap. XVI. οὐ

386. κτανεῖν Ald. ἐλαῖν Lasc.
 et MSS. plerique.

389. Eleganter x. π. 887, σφιν ἐ membr. Brunck.

πικρούς ἐγὼ σφι καὶ λυγρούς θήσω γάμους, 400
 πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ Φυγὰς ἐμαῖς χθονός.
 ἀλλ' εἶας, Φείδου μηδὲν, ὦν ἐπίστασαι,
 Μήδεια, βουλευούσα καὶ τεχνωμένη.
 ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας
 ὄρᾳς ἃ πάσχεις, οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν 403
 τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσενος γάμοις,
 γεγῶσαν ἔσθλ' οὐ πατρὸς, Ἥλιου τ' ἀπο.
 ἐπίστασαι δὲ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
 κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. 410

ΧΟ. ἄνα ποταμῶν ἱερῶν στροφὴ α'.

χωροῦσι παγαί,
 καὶ δίκαι καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
 ἀνδράσι μὲν δόλιαί βουλαί· θεῶν δ'
 οὐκέτι πίστις ἄραρε· 415
 τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν
 στρέφουσι φάμαι.
 ἔρχεται τιμὰ γυναικείᾳ γένει·
 οὐκέτι δυσκέλαδος
 φάμα γυναικας ἔξει. 420
 Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων ἀντιστροφὴ α'.
 λήξουσ' αἰοιδᾶν,

405. E. P. καὶ γέλωτα, etiam bene.

413. δίκαι B. D. Mok ἀρεῖς pro ἀρεῖς Brunckius e membr.

411. Hoc proverbium Aeschilo debere Euripidem notant Viri docti ex Hesychio.

422. λήξουσιν vulgo. λήξουσ' Heath.

- τὰν ἐμὸν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
 οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρεα γνώμα λύρας
 ᾧπασε θεσπιν αἰοιδᾶν 425
- Φοῖβος ἀγῆτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ'
 ἀχῆσ' ἄν ὕμνον
 ἀρσένων γέννα. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
 πολλὰ μὲν ἀμετέραν
 ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν. 430
- οὐ δ' ἐκ μὲν οἶκον πατρῶν ἐπλευσας στρεφὴ β'.
 μαινομένα κραιδίᾳ
 διδύμους ὀρίσασα πόντου
 πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένα
 ναίεις χθονί, τὰς ἀνάνδρου 435
 κοίτας ὀλέσασα λέκτρον
 τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
 ἄτιμος ἐλαύνει.
- βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδῶς ἀντιστ. β'.

425. B. C. D. L. ἔπνευσε, p. 634, 13 = 491, 8. ἀντάχη-
 quod per se bonum est, sed sen ὕμνον C. Certatim corri-
 metro noxium. Homer. Od. θ. gunt Viri docti, ἀντάχησ' ἄν
 498. θεὸς ᾧπασε θεσπιν αἰοιδῆν. ὕμνον.

426. Φοῖβος ἀγῆτωρ μελέων ci-
 tat Eustathius ad Il. A. p. 10,
 28 = 8, 45. Hinc, ut obser-
 vat Bentleius, confirmatur va-
 ria Horatii lectio Carm. IV. 6,
 25. DUCTOR *Argeae fiditem*
 THALIAE PHOEBE. Dein-
 de ἀντάχησαν ὕμνον vulgo. ἀντά-
 χησαν ὕμνοι Eustath. ad Il. Z.

431. Sic Ald. πατρῶν L.
 πατρῶν e membr. Brunck.
 quod penultimam corripere
 non hodie credam.

434. ξείνα ed. Lasc. ξένη
 Musgr. typorum errore.

439. οὐδέ τ' Ald. Lasc. et
 edd. quaedam mendose. βέβα-
 κεν Ald. βέβακε δ' Fl. P. Lasc.

Ἑλλάδι τᾷ μεγάλας
 μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
 σοὶ δ' οὔτε πατὴρ δόμοι,
 δύστανε, μεθρομίσασθαι
 μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
 ἄλλα βασιλεία κρείσσων
 δόμοισιν ἐπέστα. 445

Ι Α Σ Ω Ν:

οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
 τραχεῖαν ὄρεγν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
 σοὶ γάρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
 κούφως φερούσῃ κρείσσονων βουλεύματα, 450
 λόγων ματαίων οὐνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
 κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ

441. μένει edd. MSS. Melius metro quadrat μένει, quod habet D. Corripitur prima in ὑμνήσω Bacch. 72. notante Musgravio.

442. οὔτε edd. MSS. οὐδὲ Bruck. Deinde pro ἄλλα conjecturam Musgravii ἀπὸ recepit Bruckius, quod non ausus est Beckius. Bruckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur, qui ejus notam legerit ad Orest. 295. Nihil in textu mutavi, praeter accentus et distinctiones; totum vero lo-

cum ita legendum puto: σοὶ δ' οὔτε πατὴρ δόμοι, δύστανε, μεθρομίσασθαι μόχθων πάρα, τῶν τε λέκτρων ἄλλα βασιλεία — πάρα Lasc. μεθρομίσασθαι genitivum regit, ut supra 260. Alcest. 809. ἄλλα Heath.

446. ἐπέστα Ald. ἐπέστη Lasc.

448. ἀμήχανον φέρειν Stobaeus a Bruckio citatus, XX. p. 107.

452. πρᾶγμα, ἢ μὴ Musgravius, sine causa.

- λέγουσ', ἰάτων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνὴρ.
 ἃ δ' εἰς τυράννους ἔστί σοι λελεγμένα,
 πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ. 455
 καὶ γὰρ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
 ὀργαῖς ἀφίηρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν
 σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ
 κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
 ὅμως δὲ καὶ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις 460
 ἦκω, τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,
 ὥς μὴτ' ἀχρήμων ζῆν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
 μὴτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ
 κακὰ ζῆν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
 οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ. 465
- ΜΗ. ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
 γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
 ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
 οὗτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
 φίλους κακῶς θράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 470
 ἀλλ' ἡ μέγιστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 πασῶν, ἀναΐδει· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
 ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
 ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.

456. *ἀπὸ Lasc.*Trachin. 53. *edi debebat,*

461. τὸ σὺν γε Ald. x. ff. καὶ μετὰ χρη φράσαι τὸ σὺν.

246. quod edidit Beckius.

τὸ ὅν δὲ Lasc. τοσόνδε A. B. D.

468. Post hunc sequebatur;

P. Saepius in his peccatum. male retractus ex 1321, 9104

In Sophocl. Oed. T. 570. τε καὶ μοι, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει,

τοσόνδε γ' εἶσα, contra in Delevit Brancius.

ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἀρξομαι λέγειν. 475
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὄσοι

476. Hic locus ab antiquis ob sigmatismum notatus est, quanquam sigma saepius repetitur in Iph. T. 772. τὰ σῆμα σώσας, τοὺς λθόντας σώσεις ἔμοι. nec parcius in Sophocl. Oed. T. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τὰςδε τὰς ἡμᾶς χέρας, et ejusdem fabulae 425. quem laudat Marklandus ad Iph. T. 1068. Sed praestat integrum Scholiastae locum apponere. πλεονάζει δὲ στίχος τῷ σ'. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν παῖς. Ἐορταῖς φησιν ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὐβουλος. ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρ' Ὀνεύσης ἔξει μοι χάριν καὶ τοῖς ἑμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι τὰ σήματα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Eubuli locus mutilus et corruptus est. In Platone leviter errat Marklandus, conjiciens, ἔσωσά σ'. Sed ex Eustathio ad Il. κ. p. 813, 46 = 736, 81. M. 896, 56 = 854, 49. Od. A. 1379, 58 = 4, 18. liquet, tali fere modo Platonem scripsisse: ἡμᾶς καλῶς ἔσωσας ἐκ τῶν σήμα τῶν Εὐριπίδου. Mox bene legit Marklandus, καὶ, ἢ παρθένη, εἰ σώσαιμι σ', εἴποι μοι χάριν; ex Diogene Laërtio IV. 29. Suida v. Εἴλα. Porro scripsi

divisim σίγμα τῶν. Tradit enim Helladius apud Photium, Graecum indeclinabile σίγμα servare, ideoque legendum apud Xenophont. Hellen. IV. 4, 10. τὰ σίγμα τὰ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. At non poteris, exclamant Palmerius et Morus, eodem modo sanare quae sequuntur, ψεύσει γ' ἡμεῖς τὰ σήματα ταῦτα. Utinam nullus apud antiquos locus ad emendandum hoc esset difficilior! Deletis duabus literis male repetitis, corrige, τὰ σίγμα ταῦτα. Frustra e Platonis supra laudato versu praesidium petunt, frustra ex Comici verbis sequentibus. Nam pessime Barnesius dedit τὰ σήματ' ἀλλέξαντες, male Musgravius τὰ σήματα συλλέξαντες. Lectionem veterum editionum fideliter repraesentavi. Lege, καὶ τοῖς ἑμοῖσιν ἀγγελοῖσι πήμασι, τὰ σήμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Athenaeus X. p. 455. C. ἀποσχεσθαι τοῦ σήμα. Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem, sed locum in promptu non habeo. [Legitur is in Cratylo T. I. p. 427. A. ed. H. Steph. p. 274. G. ed. Laemar. 3.]

Euripid. Porson. I.

E •

ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 πεμφθέντα ταύρων πυρπνύων ἐπιστάτην
 ζεύγλῃσι, καὶ σπερσύντα θανάσιμον γυήν·
 δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, 480
 σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αὔπνοσ ὦν,
 κτείνας, ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
 αὐτὴ δέ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἔμους,
 τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἰκόμην
 ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα· 485
 Περίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
 παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξείλον φόβον.
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὧ κακίστ' ἀνδρῶν, παθῶν,
 προὔδωκας ἡμᾶς· κεινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
 παίδων γεγῶτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 490
 ξύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦθ' ἐρασθῆναι λέχους.
 ὄρκων δὲ φροῦδῃ πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
 εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,

479. ζεύγλῃσι Ald. ζεύγλαισι
 membr. Lasc. Perpetua in his
 formis confusio. Quare prio-
 rem, ubi dant codices vel co-
 dicum pars, accipio; contra
 universos codices non obtru-
 dendam opinor.

480. Insigne exemplum
 pravae lectionis a plurimis et
 optimis codicibus defensae
 ἀμπίχων enim habent A. B. D.
 Fl. P. Lasc.

481. σπείραις. totum versum
 omittit Lascaris.

487. δόμον Lib. P. et in
 marg. B.

491. σύγγνωστ' ἂν ἦν Ald. E.
 συγγνωστων ἦν A. B. D. Cott.
 Fl. L.

493. εἰ θεοὺς Lib. P. Cete-
 ri, ut vulgo, ἢ θεοὺς. Schol.
 Aeschinis p. 768. ed. Reisk.
 ἢ θεοὺς νομίζου.

ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
ἐπεὶ ζύνοισθ' ἄ γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὖορκος ὢν.

495

Φεῦ δεξιά χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὥς μάτην κεχρώσμεθα
κακῶ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

ἄ γ', ὥς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,

δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς,

500

ὅμως δ' ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχύων φανεί·

νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερ' πρὸς πατρὸς δόμους,

494. θέσμι' ἀνθρώποις. Sic ple- Herodotus II. 62. 133. Euri-
raeque editiones; sic Schol. pides Cyclop. 514. restitu-
Aeschinis; sic omnes MSS. dum Alcaeo Athenaei X.
quorum enotatae sunt variae p. 430. D. XI. p. 481. A. πί-
lectiones. Sed valde specio-
sam lectionem praebet ed. νωμεν· τί τὰ λόχ' ἀμμένομεν;
Lasc. θέσμι' ἐν ἀνθρώποις. Multa δ' ἀκτύλος ἀμέρα· [καδδ' ἄειρε (lo-
enim sunt homina, quae cum co priore ἀνέειρε) κυλίχαις μεγά-
aut feminina sint, in plurali λαις αἱ τὰ ποικίλλης (loco priore
neutra fiunt, ut δίφρος, δίφρα, ποικίλα.)] Οἶνον γὰρ Σμεῖλας καὶ
κύκλος, κύκλα, κέλευθος, κέλευθα, Διὸς οὐδὲ λαθικαθέει' Ἀνθρώποισιν
δεσμός, δεσμὰ, σῖτος, σῖτα. Vide ἔδωκ', ἔγχεε κερναὶς ἕνα καὶ δύο
Musgraviū ad Hel. 428. Et Πλείαις κακκεφαλᾶς· αἱ δ' ἐτέρω
θέσμ' αὖτις citant Budaeus τὰν ἐτέραν κύλιξ' ὠσεῖται. Vulgo
et H. Stephanus, sed ex mi- τὸν λόχον. Secundum versum,
nus probatis auctoribus, Pha- qui velit et possit, corrigit.
laride et Nonno, Stephanus
quoque vitiosum esse Phala-
ridis locum suspicans. Sed
exstat in Sophoclis Alexandro
apud Stephanum v. Ἄστυ, οὐ
γὰρ τι θέσμ' αὖτις ἀστίταις πρέ-
πει. Pluralem λόχνα usurpant

500. δοκοῦσα μὲν τι. Sic Ald.
et plerique. μέντοι Schol. μέν
τε Lasc. Ex var. lect. D. μὴ τι
edidit Musgravius, quicquid
consentit C.

502. Ennius apud Cicero-
nem de Orat. III. 58. Quo
nunc me vortam? quod iter in-

οὐς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτρην, ἀφικόμην;
 ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
 δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον. 505
 ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
 ἔχθρὰ καθέστηχ'. οὐς δὲ μ' οὐκ ἔχρην κακῶς
 δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πλεμίους ἔχω.
 τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἂν Ἑλλάδα
 ἔδηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δὲ σε 510
 ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἔγω,

*cipiam ingredi? Domum pater-
 namne, anue ad Peliae filias?*

504. καλῶς γ' ἂν οὖν recte
 Aldus. τανῦν Lasc. τὰ νῦν Flor.
 Ex membranis edidit Brun-
 ckius τ' ἂν οὖν, pro ται ἂν οὖν,
 quam sententiam eum jamdiu
 repudiasse credo. Vide infra
 588. ubi nulla varietas, in
 hac certe phrasi, notatur.

509. Ἑλληνίδων Ald. Alexan-
 der Rhetor p. 580. ed. Ald.
 et edd. omnes praeter Lasc.
 quae praebet ἂν Ἑλλάδα cum
 B. D. Gott. Fl. καὶ Ἑλλάδα A.
 Pro Ἑλληνίδων Herodianus apud
 Villosion. Anecd. Graec.
 T. II. p. 90. Ἑλλάδ', omisso ἂν
 propter syllabam praecedentem.
 Edidi igitur id, quod
 plus cum auctoritatis, tum ele-
 gantiae habet.

510. θαυμαστὸν δὲ σε γ' ed-
 dit Beckius. Sed vocalis in
 fine versus elidi non potest,
 nisi syllaba longa praecedat.
 Nempe vidit Vir doctissimus
 hanc particulam requiri; alibi
 collocandam esse non vidit.
 Vulgo enim plene distingui-
 tur post 511. et imperfecte
 post 513. Sed cum pro φεῦξο-
 μαι δὲ, quod Aldus habet, φεῦ-
 ξομαί τε praebeant A. B. D.
 Fl. I. utrumque autem omit-
 tat Herodianus, mutavi distin-
 ctiones, et pro τε posui γε,
 quod quam facile in alterum
 corrumpi possit, quam facile
 a sequente syllaba γὰρ absor-
 beri, nemo non videt.

511. σεμνὸν pro πιστὸν Ale-
 xander.

εἰ Φεύζομαι γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
 φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
 καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε, 515
 ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
 τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ,
 ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
 οὐδεὶς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι;

ΧΟ. δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, 520
 ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔρην.

ΙΑ. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν διακοστροφόν,
 ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν, 525
 ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυρραῖς χάριν,
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 σώτειραν εἶναι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μόνην.
 σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
 λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε 530
 τόξοις ἀφύκτοις τοῦμόν ἐκσῶσαι δέμας.

515. *ἔσωσά σε* Flor. male.

523. *ναὸς* Lasc. *νηὸς* Ald. et Aeschyl. Theb. 62. unde hunc versum sumtum monuit Valckenaerius ad Hippol. 1226.

526, Sic A. E. L. P. *ἐγὼ γ'* Ald.

529. *εἰ δ'* conjicit Musgra-

vius, quo posito *ε'* in versu sequente delendum, et mox mavult *λόγοις*. Sed vulgatam recte defendit Brunckius.

531. *πέπων ἀφύκτων* Ald. quam lectionem memorat Scholiastes. Sed et alteram memorat, *τόξαις ἀφύκτοις*, quam habent Lasc. et MSS. pleri-

ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·

ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.

μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας

εἴληφας ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω.

335

πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβαρίου χθονὸς

γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,

νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν,

πάντες δὲ σ' ἤσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,

καὶ δόξαν ἔσχεες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις

540

ὄροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.

εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,

que, et e Flor. probat Val-
ckenauerius ad Hippol. 1420.
Hunc locum respicit Ennius
apud Ciceronem Tusc. IV. 32.
*Tu me auioris, magis quam ho-
noris, servavisti gratia.*

532. αὐτὸ A. B. D. Fl. L. P.
θήσομαι significare debebat ju-
dicabo. Non invitus legerem
αὐτ' ἀθρήσομαι, si mihi exem-
plum hujus futuri innotuisset.
Sed nusquam inveni vel acti-
vum vel medium hujus verbi
futurum.

542. Formam orationis ad-
umbravit e nobilissimo Tyr-
taei loco apud Stobaeum LI.
p. 193. quem paullo plenius
citari nemo, uti spero, in-
dignabitur. οὐτ' ἂν μνησαίμην, sane et speciose. Propius

οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθεῖν, οὐτε
ποδῶν ἕρτης, οὐτε παλαισμοσύνης,
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχει μέγεθός
τε βίην τε, Νικίῃ δὲ θένει Θεηέκιον
Βαρέην. οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χα-
ρίεστερος εἶη, Πλουτοίῃ δὲ Μίδειω καὶ
Κινύρεω βράδιον. οὐδ' εἰ Τανταλίδειω
Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη, Γλώσσαν
δ' Ἀδρήστου μελιχρόνησεν ἔχοι.
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν
Θούριδος ἀκμῆς. Et Tyrtaeum
et Euripidem ob oculos habuit
Theocritus VIII. 53. μή μοι
γαῖν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέ-
λαντα εἶη ἔχειν, μηδὲ πρόφθι θένει
ἀνέμων. Ubi J. Piersonus, prae-
fatus, „frigida esse χρύσεια τέ-
λαντα, cum aliquid specialius
dicere debuisset poeta, “
emendat Κρόσειο, eleganter

μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ ᾧ πίσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.

τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'. ἀμιλλαν γὰρ σὺ προὔθρηκας λόγων,
αἱ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικούς ἀνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
ἔπειτα αἰσφρων, εἴτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παῖσι τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίης χθονός,

545

550

paullo ad literas Jortinῳ κροσεια, ut Κροισίῳν αἰρετώτατον στατήρων apud Plutarch. Polit. Praecept. p. 823. A. Croesi divitias memorant ipse Theocritus a Piersono laudatus, X, 32. τὰ Κροίσου τάλαντα Procopius, commodum a Wartono laudatus. Nec tamen inducor, ut veterem lectionem desieram. Aeque enim jure objicere poteris hoc Euripidis loco, „Frigida sunt χρυσός ἐν δόμοις, cum aliquid specialius dicere debuisset poeta.“ Praeterea ἀνέμων similiter frigore laborat, et Tyrtaeo prae-eunte mutandum erat in Βορέα. In Anacreont. XXIII. 1. Ὁ πλοῦτος εἶγε χρυσοῦ, ex emendatione Sevini Κροίσου primo ediderat Brunckius; postea errorem suum agnovit, a Larchero monitus, quem vide ad

Herodot. II. 121. Eandem loquendi formulam iterum adhibet Noster Here. F. 645. Μὴ μοι μήτ' Ἀσιήτιδος τυραννίδος ὄλβος εἶη. Μὴ χρυσοῦ δώματα πλή-
ην, τὰς ἡβας ἀντιλαβεῖν. Ubi si quis legendum contendat Κροίσου, ei auctor sim, ut artem Criticam desinat, *Anticyras melior sorbere meracas.*

543. Fl. P. βέλτιον. B. D. L. βέλτιστον, quod si probas, accipiendum est quasi βέλτιστον τῶν Ὀρφέως μελῶν. Sed rectius κάλλιον Ald. Eustath. ad Iliad. II, p. 666, 47=535; 14. κ. 801, 54=720, 17.

545. Sic Musgravius et Brunckius ex L. forsan et A. μὲν σοὶ Ald.

546. Idem versus Suppl. 430. ut monuit Valcken. ad Phoen. 937.

πολλὰς ἐφέλκων ζυμφορὰς ἀμηχάνους,
 τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέστερον,
 ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγαῖς;
 οὐχ, ἣ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος, 555
 καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπληγμένος,
 οὐδ' εἰς ἀμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
 ἄλλῃ γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
 ἀλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
 καὶ μὴ σπανιζοίμεσθαι, γιγνώσκων ὅτι 560
 πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·
 παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
 σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοισι,
 εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
 εὐδαιμνοῖην· σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ, 565
 ἐμοὶ τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοισι,
 τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
 οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἰ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἤκεθ', ὥστ' ὀρθομένης
 εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε· 570
 ἦν δ' αὖ γένηται ζυμφορὰ τις εἰς λέχος,
 τὰ λῶσται καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα

555. ἐχθαίρων vulgo, sed habet Juntina secunda, ἐχθα-
 ῖρων Brunckius ex A. Fl. τίος, et sic legebat Suidas, ut
 Jam monui ad Orest. 292. ex ordine literarum constat,
 Tragicos semper ἐχθαίρων, nun-
 quam ἐχθαίρω dicere. In So-
 phocl. Antig. 93. Aldus recte
 edidit ἐχθαίρω, sed tacuit Brun-
 ckius. Pro ἐχθαίρων Aj. 679.
 variam lectionem in margine

562. παῖδας τε Ald. ἀδ ex A.
 L. Brunckius. Opponuntur τὸ
 μὲν μέγιστον et παῖδας ἀδ.

564. ξυναρτήσας male Lasc.

εἰθεοθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθεν ποθεν βροτοῦς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν. 575

ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούτῳ ἐκόσμησας λόγους·
ῥῆμος δ' ἔμοιγε, καὶ παρὰ γνώμην ἔρῳ,
δοκεῖς, προδοῦς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

ΜΗ. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν 580
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.

γλώσση γὰρ αὐχῶν τ' ἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός,
ὥς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε θενός· ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος· 585

573. γὰρ mutavi in ἄρ', quod in nullo MS. inveniri videtur,
γνημικώτερον. MS. Flor. ἐν γὰρ ἂν κτενεῖ σ'.

575. Sic A. L. οὕτω δ' Ald. A. E. L. P. ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ'.

577. Sic D. Fl. L. P. λέγω Ald. περὶ pro παρὰ Lasc. quae
non est varia lectio, sed me- B. D. ἐν γὰρ σ' ἐκτενεῖ. ἐκτενεῖ
rus error, ut ex accentu li- Brunck, et Beck, compositum
quet. Graecis ignotum. Eustathius
vero ad Iliad. h. p. 672, 60 =

585, ἐν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος, citat et rejicit Valckenaerius
Ald. quod per se optimum est, Diatrib. p. 152. sed codicum
ut supra 533. ὅτι γὰρ οὖν ἀνη- lectiones ignorasse videtur
σας. Sophocl. Antig. 771. εὖ Vir egregius, ἐκτάδην κείσθαι
γὰρ οὖν λέγεις. Oed. C. 1199, phrasis bene nota. Quidni
ἔχεις γὰρ οὖν βίαια τάνδυμήματα, potuit Medea dicere, Una
ut optime Heathius pro οὐ, argumento ita te prosternam, ut
post quem nihil tentare debe- quasi mortuus jaceas? Neque
bat Brunckius, Sed haec lectio durior est metaphora, quam

χρῆν σ', εἶπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντ' ἐμέ
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλῳ.

ΙΑ. καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρετέεις λόγῳ,
εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

599

ΜΗ. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλ' βαρβαρον λέχας
πρὸς, γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σαι.

ΙΑ. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέως ἀ νῦν ἔχω
ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δάμασι.

595

ΜΗ. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μῦθ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

ΙΑ. οἷσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
τὰ χρηστά μή σοι λυπρὰ φαίνεσθω ποτέ,

600

In Platonico isto, παραταθῆναι
γελῶντα. Musgravius legit, ἐν
γὰρ, ἐν κτενεῖ σ'.

586. πείσαντί με Ald. πείσαν.
τά με C. L. et, puto, aliij ple-
rique.

588. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ'
ὑπηρετέεις λόγῳ Ald. εὐ pro μοι
A. Fl. γὰρ pro γ' ἂν FL. Quod
dedi, habent B. D. L.

591. Sic edd. omnes et
MSS. Beckius, εἶχον, errore
typographico.

597. φῦσαι Ald. sed φῦσαι ed.
Lasc. et MSS. prope omnes,

598. πικρὸς pro var. lect. Sto-
baeus, quod Grotius admisit
p. 377. Sed λυπρὸς Stobaei
MS. apud Brunck. et ed. pr.
Euripidis edd. omnes et MSS.
cum Scholiaste, Plutarch. T. II,
p. 25, B. Schol. Aphthonii in
Aldi Rhetoribus T. II. p. 8.
prope ἦν, Mox κνίζω Stobaei
ed. pr.

601. 602. φαίνεσθαι et δοκῶν
Reiskius, ut pendeant a μετ-

εὔξει.

μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.

ΜΗ. ὕβρις, ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀπαστροφη,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε Φευξοῦμαι χθόνα.

ΙΑ. αὐτὴ τὰδ' εἴλου· μηδὲν ἄλλον αἰτιῶ. 605

ΜΗ. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;

ΙΑ. ἀράς πυρέννοισ ἀνοσίους ἀρωμένη.

ΜΗ. καὶ σοῖς ἀραῖα γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις,

ΙΑ. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐσσι τὰ πλείονα.

ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ, Φυγῆς 610

προσωφέλημα, χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,

λέγ' ὡς ἔτοιμος ἀφθόνα δοῦναι χερσὶ,

ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', εἰ δ' ἀλάστοσι σ' εὔ,

καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,

λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 615

ΜΗ. οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,

οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·

κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

ΙΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοὶ τε καὶ τέκνοις θέλω. 620

σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία

φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.

ΜΗ. χάρει· πόθω γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης

αἰρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

610. σαυτῇ, φυγῇ Ald. σαυτῆς 617. Sic ex A. L. edidit
φυγῇ B. D. Fl. σαυτῇ, φυγῆς E. Brunckius, Vulgo μηδ' ἡμῖν.
L. P.

622. ἀλγυνεῖ pro ἀλγυνῇ MS.

615. Pro ἀμείνονα E. οὐ Flor. apud Valckenaer. ad
μεῖνονα. Phoeniss. 576.

νύμφευ, ἴσως γάρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
 γαμῆς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον,

ΧΟ. Ἐρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν στροφὴ αἴ,
 ἔλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 ρυθ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἄλλις ἔλθοι

629. E duobus versiculis stituenda videtur Homero Od. n. 200. χαλεπὴν δὲ τε φῆμιν
 feci unum hexametrum, hic ὅπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Sed
 et infra 637. Objici quidem codex Harleianus, χαλεπὴν δ'
 potest non recte in tertio loco ἐνι φῆμιν ὀπάσσει. Est notissi-
 mum Pythagoreorum jusju-
 rit in tertia Antistrophici se-
 de. Sed hanc legem sibi na-
 tam negant Tragici, praeser-
 tim in vulgatis versuum gene-
 ribus: vide Androm. 135.
 141. Deinde, ἐν interposito,
 ingratus duarum syllabarum
 concursus vitatur ἐν ἐν, Quam
 facile syllaba ἐν excidere po-
 tuerit, nihil attinet dicere.
 Ibycus Athenaei XIII. p. 564.
 F. ῥοδίοισιν ἐν ἀνδράσι θεῖσαν.
 Omittit ἐν Eustathius ad Od. z.
 p. 1518, 17 = 256, 30. qui
 praeterea in vicinis male ῥα-
 λμος citat pro ῥάλλος, male
 etiam ed. Casaub. τέτταν. Sed
 rarior est haec constructio,
 ideoque a librariis mutata
 videtur. Supra 424. οὐ γὰρ ἐν
 ἀμτέρῃ γυνίμα λύρας ὀπάσει θέσπιν
 ποιδὲν φοῖβος. Quae etiam re-

Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεός

630

εὐχαρις οὕτω.

μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοί

χρυσέων τόξων ἐφείης,

ἡμέρῳ χρίσας, ἄφικτον οἰστόν.

στέργοι δέ με σωφροσύνα, ἀντιστροφὴ α'. 635

δάρημα κάλλιστον θεῶν.

μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργαῖς, ἀκόρεστά τε νείκη,

θυμὸν ἐκπλήξας ἑτέ-

ροῖς ἐπὶ λέκτροις,

προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-

640

πτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ',

ὄξύφρων κρίνει λέχη γυναικῶν.

632. μηδέποτ' Schol. Lasc.

in praef. ad Hec. p. xi. „In Euripide usque ad hunc diem semper editum est οἰστός, „*erravi*, sive tu mavis, humanissime lector, MENTITUS SUM, Musgravii editione deceptus.

633. ἐφείης pleraeque edd. et Eustath. ad Il. E. p. 568, 24=431, 35. sed ἐφείης A. B. C. D. P. et sic ex Aem. Porti conjectura edidit Barnesius.

634. οἰστόν est disyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Moerin p. 275. Nec male Barnesius: „In scansionē ut οἰστόν legendum.“ Idem ad Androm. 1134. „Legendum δισυλλάβως, quasi οἰστόι.“ Sed ad Herc. F. 196. audacior factus, bene edidit μυρίους οἰστός ἀφείς. Cum igitur dixi

635. στέργοι A. B. C. L. στέργει Ald.

640. προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Ald. Quod edidi, habent B. D. L. P. nisi quod προσβάλλοι L. ἀπολέμους Ald. δ' addidi ex L. Aptius forsā metra congruerent, si legeremus, ἀλλ' ἀπολέμους εὐνάς — Mox κρίνει omnes Par. C. Fl. L. κρίνει Schol. κρίνει Ald.

ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, στροφὴ β'.
μὴ δῆτ' ἀπολὶς γενοίμαν,

τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν',

645

οἰκτρότατον ἀχέων·

θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
ἀμέραν τάνδ' ἐξάνυσσας· μόχθων δ'

οὐκ ἄλλος ὑπερθεύ,

650

ἢ γὰρ πατρίας στέρεσθαι.

εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων ἀντιστροφὴ β'.

μύθων ἔχομεν φράσασθαι·

σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις

ᾠκτίσεν παθοῦσαν

655

δεινότατα παθέων.

ἀχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ πάρεστι

μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν·

τα κλῆδα φρενῶν· ἐ-

μοὶ μὲν φίλος οὐ ποτ' ἔσται

660

ΑΙΓΕΥΣ.

Μῆδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον

647. οἰκτρότατων Ald. Lasc. C. et mox omittit δ' post μόχθων, οἰκτρότατον editi recentes, ne- punctis scilicet notatum, scio unde. Sin veterem lectio- 653. ἔχω Lasc. nem retines, quod me non 655. ᾠκτίσει vulgo. ᾠκτίσει est conjectura Musgravii. Mox fugitivum illud δεινότατον 656. πάρεστι et ἀνοίξαντα membranae, ex Aldina retrahes, licet δει- Vulgo παρέσται et ἀνοίξαντι. νότατα dent A. B. D. L. In 659. καί μοι Ald. ἐμοὶ μὲν A. versu praecedente δυσπέραστον B. D. Fl. L.

κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος,

Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;

ΑΙ. Φοῖβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

665

ΜΗ. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θροναδὸν ἐστάλης;

ΑΙ. παίδων ἐρευνᾶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

ΜΗ. πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;

ΑΙ. ἅπαιδες ἐσμέν, δαίμονος τινὸς τύχη.

ΜΗ. δάμαρτος οὐσης, ἢ λέχους ἀπειρος ὢν;

670

ΑΙ. οὐκ ἐσμέν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

ΜΗ. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

ΑΙ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.

ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

ΑΙ. μάλιστα, ἐπεῖτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

675

662. φίλοις Ald. φίλους Fl. emendatus, hic quoque cum
L. κάλλιστον etiam Fl. apud fructu legetur: Καὶ γὰρ τιν' αὐ-

Valckenaer. ad Phoeniss. 538. τὸς ἡλυθὸν λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυ-
θίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι Φοί-
βου πρέμναντις, ξυμβαλεῖν ἀμνηστῶ·
Σοὶ δ' εἰς λόγους μολῶν γ' αὖ ἡλπί-
ζον μαθεῖν.

664. ἐπιστρωφᾷ Ald. Lasc.

ἐπιστρωφᾷ A. E. quod et analo-
gia postulat. A νέμω enim νο-

μᾶν, α στρέφω στρωφᾶν, α τρέπω

τροπᾶν formant Graeci. Solum

πέτομαι, quantum scio, et πο-

τᾶσθαι et ποτᾶσθαι facit.

674. θέμις δ' ἂν Ald. θέμις μὲν

ex A. L. edidit Brunckius.

675. Jam inde ab Orest. 5.

666. ἰκάνεις Ald. ἐστάλης, lectorem monebam, me lon-

quod e Schol. restituit Can- gas, imo longissimas, nihil ad

terus Nov. Lect. IV. I. habent rem pertinentes notas scribe-

A. B. D. Fl. L. Ceterum locus re potuisse. Verum hac licen-

Neophronis, egregie a Val- tia ita adhuc uti enisus sum,

kkenaerio ad Phoeniss. 709. ut ne abuterer. Talem vero

ΜΗ. τί δὴτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

ΑΙ. ἀσκού με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πᾶσαι,

notam in hunc versum im- τοι κούδεν. Nimirum primo pendere decrevi, μάλιστα, ἐπεὶ lectio vulgata leviter in ἐπεὶ τα τοι καὶ σοφῆς θεῖται φρενός. Ubi κούδεν depravata est; postea non mirarer, si quis particu- inde fecere. ἐπεὶ κατ' οὐδέη. Praeterea existimo Atticis non lam καὶ ut expletivam impro- licuisse γὰρ post τοι ponere, nisi baret. Nam Androm. 89. ubi alio vocabulo interjecto. Ex- rectissime legitur, 'ἀλλ' εἴμ', ceptiones sunt certe perpan- ἐπεὶ τοι καὶ περιβλεπτός βίος, ci- cae; praecipuae, quas memi- tans Brunckius in Gnomicos ni, Aristophan. Thesm. 716. Poëtas, p. 305. corrigit ἐπεὶ Euripidi. Iph. T. 726. Quae τοι γ', additque, „Quos ver- loca Gothofredo Hermanno e priori senario abstergerem.“ curanda libenter mandarem, Satius erat manum abstinere, si eum crederem eadem faci- Vir egregie. Maculam enim litate ex corruptis sana facere non abstersisti, sed versui sa- posse, quā ex sanis corrupta no inspersisti. Suppl. 881. facit. Quis enim praeter Her- "Ἡχθαίς, ἐπεὶ τοι γ' οὐδὲν αἰτία μάστις. Sic edidere Marklandus mannum dactylum, non dico et Musgravius e tribus Pari- praetervidit, (hoc enim omnes siensibus MSS. Sed et illud facimus) sed in quartam se- notavi, Aldum in Supplicibus narii sedem ipse ex emenda- et Iphigenia utraque saepe tione intulit? Nub. 870. Quis meliorem lectionem aut me- praeter Hermannum pro opti- lioris lectionis vestigia con- ma voce χυτρεῶν verbum sub- servare, quam conservarunt stituit non Graecum, nullā isti codices. Ex Stobaeo citat auctoritate munitum, metro Marklandus ἐπεὶ κατ' οὐδὲν, et perniciosum, χυτρεῶν? Nub. 1476. Nimirum ut Dawesio sic legitur in editione, qua obloqueretur, Cui si non ali- utro, Gesneriana 1543. XLIV. qua nocuisset, mortuus esset. p. 314. Sed Grotius edidit Sed haec nihili sunt prae tri- ἐπεὶ τοι κούδεν, ex MS. procul- umphis, quos de innocenti dubio, Trincavellus enim ἐπὶ Ἡρακλέης nomine egit. Quam.

MH. πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;

AI. πρὶν ἂν πατρώαν αὐθις ἐστίαν μόλω.

vis enim, ipso iudice, *χυτροῦν* e Plutarcho benigne porrigo, apud Comicos productarum ὃ Ἡράκλεις, neque, quominus ejusmodi syllabarum exem- eam recipiat, hiatu deterre- plum sit, nihil contra rarius bitur. Omnia enim potius est apud Tragicos. Ideoque, perferenda, quam Ἡρακλῆς se- ait Hermannus, „Nos Ger- cundam producat. 342. Παῖ- mani, qui multo melius Anglis δας γὰρ οὐ προὔδωκα τοῦς Ἡρακλέους. syllabarum quantitatem calle- 706. Ἀλλ' εἴα, παῖδας καὶ δάμαρδ' Ἡρακλέους. 865. Οἱ ἐγὼ σταδιο- κλέης pro Epitrito tertio apud δραμοῦμαι στέρον εἰς Ἡρακλέους. Euripidem occurrit, emenda- 875. Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι bimus.“ Et sex loca, hoc δυσόμειςδ' Ἡρακλέους. 1006. Κά- morbo scilicet laborantia, cor- ριψε πέτρων στέρον εἰς Ἡρακλέους. rigit, si hoc est corrigere, In Sophocl. Philoct. 1406. morbum fingere, ut tuam me- legi potest, βέλεις τοῖσιν Ἡρα- κλέους, ut parum iste locus ad loca sunt Heraclid. 8. 211. rem faciat. Euripides, ut vi- 991. Ion. 1163. Herc. F. 3. detur, apud Plutarchum Sym- 926. Nec dubito, quin pari pos. IX. I. p. 736. F. τὸν παῖ- felicitate correcturus sit de- δέ μοι τὸνδ' ἡξίως Ἡρακλέους Ἡμῶν τε θρεῖσθαι. Nunc ad ἐπεὶ τοι καὶ gratiam citabo. Heracl. 94. revertor. Heracl. 508. οὐ Ἡρακλέους οἷδ' εἰσι παῖδες, ὧ ξένοι. δῆτ'· ἐπεὶ τοι καὶ γέλωτος ἄξια. 124. Ἰκέται κἀθύνται παῖδες οἷδ' 747. Θείην· ἐπεὶ τοι καὶ κακὸς Ἡρακλέους. Herc. F. 47. ἔδν μένειν δόρυ. Lucian. Jov. Tra- μῆτ', τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέους. goed. II. p. 644. οὐκ αἰσδ'· ἐπεὶ τοι κἄν ἐκώκυες μέγα. Qui Obiter monebo legendum sem- versus ex Euripide desumptus est. Aristoph. Ran. 511. οὐ Ἡρακλέους et Ἡρακλεῖ pro μή σ' ἐγὼ Περιόψομ' ἡπειθόντ', ἐπεὶ 173. Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡρα- τοι καὶ κρέα Ἀνέβραττεν. Acharn. κλέης. Ubi avide arripit Her- 931. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεὶ τοι καὶ ψοφεῖ. Alicubi haec phrasis

Euripid. Person. I.

Ff

- ΜΗ. σὺ δ' ὥς τί χρεῖζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα; 680
 ΑΙ. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἀναξ Τροϊζηνίας.
 ΜΗ. παῖς, ὥς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
 ΑΙ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
 ΜΗ. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιαῦδε.
 ΑΙ. κάμογε πάντων φίλτατος δορυξέων. 685
 ΜΗ. ἀλλ' εὐτυχοῖς καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
 ΑΙ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὄδε;
 ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστος ἐστὶ μοι πάντων πῶσις.
 ΑΙ. τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
 ΜΗ. ἀδικεῖ μ' ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθῶν. 690
 ΑΙ. τί χρεῖμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
 ΜΗ. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
 ΑΙ. ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;
 ΜΗ. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.
 ΑΙ. πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 695
 ΜΗ. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
 ΑΙ. ἴτω νυν, εἵπερ, ὥς λέγεις, ἐστὶν κακός.
 ΜΗ. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
 ΑΙ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.

corrupta aut oblitterata est, ut τοι καὶ θαρσύνει τοὺς ἐταίρους· ἀλλ' in Schol. Venet. ad Iliad. N. ἔχει ἥθος ὁ λόγος.

567. ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος 682. 683. Personas delent ὑπεκάρει, ἐπεὶ οὐκ ἂν κατὰ τὴν A. B. D. L. Medeae personam ὁσφὺν ἀναχωρεῖν ἐτρέωθι. Legendelet etiam L. 678. 688. undum e Codice Townleiano, de personas perturbat usque ἐπεὶ τοι καὶ κατὰ τὴν ὁσφὺν ἐτρέωθι ad 707. cui praeponit M. ἀναχωρεῖν. Ibid. 768. ἔχει δὲ Mox 694. οἶσθ' L. ἥθος ὁ λόγος. Pro his verbis 685. καμοὶ δὲ Ald. καμοὶ γε pleniora dat idem codex, ἐπεὶ A. B. D. L. P. (vel κάμοιγε.)

ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. 700

ΑΙ. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.

ΜΗ. ὀλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

ΑΙ. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.

ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει Φυγάδα γῆς Κορινθίας.

ΑΙ. ἔα δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῆνεσα. 705

ΜΗ. λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.

ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,

γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσίᾳ τε γίγνομαι,

οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,

καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης, 710

δέξαι δὲ χῶρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.

οὕτως ἔρω σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος

γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὀλβιος θάνοις.

εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὐρηκας τόδε·

παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς 715

σπεῖραι σε θήσω· τοιαῦδ' οἶδα φάρμακα.

703. αὖ λέγεις omnes edd. habent C. et in margine D. Sed ἀγγέλλεις edidit Brunckius καρδίᾳ δὲ βούλεται.

e membranis. ἀγγελεῖς X. Π. 708. τῶν omittit Lasc. MoX 137. In Orest. 780. pro αὖ δὴ Ald. τε A. Fl. Neutrum habet L. 716. Hunc et tres sequentes propter γονὰς omittit Flor.

704. τῆσδ' ἔξω χθονός Ald. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 360. Similis phrasis hujus et edd. Sed quod dedi, praebent A. B. Fl. L. P. versus clausulae apud Herodotum III. 85. ubi Oebares ad

706. καρτερεῖν δ' οὐ βούλεται Darium, ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς πρὸς videtur legisse alter Scholiastes. Sed verum opinor, quod σου ἔσται· τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Confer Theocrit. II. 161.

- ΑΙ. πολλῶν ἑκατὶ τήνδε σοὶ δοῦναι χάριν,
 γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
 ἔπειτα παιδῶν, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
 εἰς τοῦτο γὰρ δὴ Φρῶδος εἰμὶ πᾶς ἐγώ. 720
 οὕτῳ δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
 πειράσομαι σου προξενεῖν δίκαιος ὧν·
 τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
 ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
 αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμούς ἐλθῃς δόμους, 725
 μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τινί.
 ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.
 ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοισι εἶναι θέλω.
- ΜΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730
- ΑΙ. μῶν οὐ πέποιθας, ἧ τί σοι τὸ δυσχερές;
- ΜΗ. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
 Κρέων τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
 ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίης ἐμέ.

719. ὧν μ' ex A. L. edidit Brunckius, quod pro μοι non amplius, credo, accipit. Si quis pro με acciperet, non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. Sed non necessarium puto pronomen.
721. ἔχοιμι Ald. ἔχει μοι B. C. D. L.
723. τοσόνδε Ald. τοσόνδε C. L. P. Vix quicquam refert. προσημαίνω etiam L. non male.
726. τινί. Sic A. B. D. Fl. L. P. ποτε Ald.
734. μεθεῖσαν Ald. D. E. μεθεῖς ἂν A. i. e. Brunckii membranae, et edd. recentes, so-loece. μεθεῖς ἂν (ut opinor) B. suprascripto ἐκδοίης. Recte edidit Brunckius μεθεῖ' ἂν, quod habent C. L. P. Schol. sed

λόγοις δὲ συμβαῖς, καὶ θεῶν ἀνῳμότος,

735

male constructionem ordinat, A. ὃν ἦν ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἐφ-
 quam recte explicat Scholia-
 stes, ἀγούσιν ἐμὲ ἐκ γαίης (sic L. esset ad sensum, quanquam
 male Ald. γαίης) οὐκ ἂν μεθεῖο, deterius est ad numeros. Ari-
 στοῦ subaudito. Hinc autem stoph. Pollucis VII. 108. πλὴν
 probare conatur Brunckius, εἴ τις πείσεται δεόμενος βασκανίου
 mediam formam μεθίσσθαι ac-
 cusativum regere, contra Da-
 wesii Misc. Crit. p. 238. et digessit Fragm. inc. LXI. πλὴν
 Valckenaerii ad Phoeniss. εἰ πείσεται βασκανίου τις δεόμενος
 522. decretum. In Aristoph. Ἐπὶ κάμινον ἄνδρες χαλκίως. Vel-
 Vesp. 414. Brunckius ipse lem scire, cujusnam metri sit
 tantum non velle videtur, versus secundus; κάμινον enim
 τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθέσσομαι, legere. mediam producit. Ergo ne-
 Restat formidabilis Sophoclis que iambici neque trochaici
 locus Electr. 1277. τῶν σῶν pars est. Verba sunt alicujus
 προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι. Lege, ad alterum interrogantem, cui
 Dorica forma, ἄδονᾶν. Ipsa usui res haec vel haec inser-
 Electra iterum usurpat plura- vire possit. [ὅθ' οἶδα] πλὴν εἴ
 lem 1302. Sed ne alii simili τις πείσεται δεόμενος βασκανίου ἐπὶ
 errore trahantur, pauca quae κάμινον ἄνδρες χαλκίως. βασκανίου
 dam de hac figurā addere li- praeber MS. Falckenburg. οὐκ
 bet. Graeci scilicet, cum οἶδα addidi non quasi verba
 verba duo, diversos casus re- Comici, sed ut versum ex-
 gentia, ad idem nomen ae- plerem. Plato Sympos. p. 174.
 que referantur, ne nomen D. HSt. τὸν μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά
 proprium aut pronomen mi- τινα ἄνδοθεν ἡπατήσαντα ἀγειν.
 nus suaviter repetatur, in Ubi, si lectio sana esset, αὐτῇ
 utrovis regimine semel po- subaudiretur post ἡπατήσαντα.
 nunt, altero omisso, *) Anti- Sed aliud olim in Platonis li-
 phanes Athenaei VIII. p. 339. bris exstitisse liquet e Photio

*) [Apollodorus Bibl. III. 14. 3. Ἐργα δὲ καὶ Ἑρμοῦ Κίφαιος, οὗ ἐκ-
 στείλα ἦδ' ἔρπασε. Idem in Latinam linguam valere, monui ad Flinii
 Panegy. c. 86. p. 712. S.]

φίλος γένοι' ἄν, καὶ πικρυπύμασι
τάχ' ἄν πίθοιο· τὰ μὰ μὲν γὰρ ἄσθενῃ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δῶμος τυραννικός.

ν. οἱ. οἱ. περισπωμένης ἀντὶ τοῦ cile in MEΘΕICAN transmu-
ῆαντο· ὁξυτόως δὲ οὗτοι· συμπ- tetur.

σιον· οἱ μὲν γὰρ εὐδὲς παῖδά τινα
τῶν ἑνδον ἀπαντήσαντα. καὶ οὐ ἀντὶ
τοῦ αὐτοῦ· πολιτεία· πλὴν οὐ.
Hunc locum exscribens Sui-
das, aut librarius ejus, cum
συμπόσιον pro συμποσίῳ invenis-
set, summo stupore ζήτει ἐν
τῷ προposituit, ut sit, Quaere
in v. Συμπόσιον. In Platone

vero sine controversia legen-
dum est, οἱ μὲν γὰρ εὐδὲς παῖδά
τινα τῶν ἑνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν.
Sic autem scripsit, ut accu-
sativorum concursus vitaret.
Locus ex Republica est Lib. X.
p. 617. E. HSt. τὸν δὲ παρ' αὐ-
τὸν πρὸντα ἕκαστον ἐναιρεῖσθαι,
πλὴν οὐ· ἔ δὲ οὐκ ἔξν. Cete-
rum, ut redeamus, illud etiam
observatu non indignum, non
varias esse lectiones μεθεῖσαν,
μεθεῖς ἄν, sed veram lectio-
nem leviter depravatam. Si
enim plenis literis scribas
MEΘΕICAN, videas quam fa-

735. ἐνόμος edd. et pleri-
que MSS. Sed quod conjece-
rat Muretus, habent pro var.
lect. B. D. [Ceterum cum
structura verborum hujus ver-
sus conf. quae Porsonus p. 64.
fortasse paullo calidius dispu-
tavit. S.]

736. καὶ πικρυπύμασιν οὐκ ἄν
πίθοιο MSS. edd. sed cum ne-
gativa particula sensui noceat,
varias conjecturas proposuere
Viri docti. *) ἄκ' Musgravius,
sed hoc ne in melicis qui-
dem, nedum in senariis apud
Tragicos comparet, εὐγ' ἄν
Brunckius edidit, quod et ni-
mis emphaticum est, et Ae-
geum ceteris hominibus pe-
jorem faceret. Quod conjecit
Wytttenbachius, edidi, ut ve-
risimillimum. Ne Aegeum
offendat, timorem suum isto
fortasse moderatur Medea.

*) [Vin' me quoque coniectando ludere? Suspicio: ἀπὸ κυρυνεύμασι
νοῦν δὲ τιθοιο. Compares Thæsei Fragm. IV. εἰς φροντίδας νοῦν συμφορὰς
τ' ἐβαλλόμεν. Theocritus Idyll. XVII. v. 43. ἀστέρων δὲ γυναικὸς ἐν
ἄλλοτρίῳ νόος αἰέν. S.]

ΑΙ. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τὰδ', οὐκ ἀφίσταμαι. 740
 ἐμοὶ τῆ γὰρ τὰδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
 σκῆψιν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.

ΜΗ. ὅμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
 τοῦμοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος. 745

ΑΙ. τί χρεῖμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

ΜΗ. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,

Similem cautionem vide in eum τὸ σὸν δ' ἄραρε in exem-
 Soph. Philoct. 811. καὶ πὶ κρη- plari suo invenisse.
 πύμασιν Ald. Lasc.

739. ἔλεξας ἐν λόγοις Ald.
 εἰδείξας non ineleganter Val-
 ckenaeus ad Phoeniss. 531.
 quod probat Musgravius, edi-
 dere Brunckius et Beckius.
 Sed cum tautologia vitetur
 edendo ὦ γύναι cum Paris.
 omnibus, Flor. et Lasc. hoc
 praetuli. Idem est ἔλεξας, ac
 si dixisset, εἰδείξας ἐν λόγοις.

741. Sic A. B. D. Fl. L. P.
 ἀσφαλέστερα Ald. x. π. 781.

743. τὸ σὸν δ' ἄραρε Ald. τὸ
 σὸν τ' ἄραρε Lasc. et MSS. opi-
 nor, plerique, certe A. teste
 Brunekio. Omnia mirifice
 pervertit x. π. 761. τὸν σὸν δ'
 ἄραρε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεῶν, sed
 ita pervertit, ut facile videas,

744. ὅμνυ Lasc. quod me-
 trum quidem non corrumpit,
 quanquam alterum vel in hac
 parte praestat. Sed in tironum
 gratiam observandum est, hac
 forma, ea nempe, ubi ὦ pro
 υμι in fine verbi ponitur, nun-
 quam uti Tragicos; rarissime
 veteres Comicos; saepius me-
 diae, saepissime novae Co-
 moediae poetas. Paullatim et
 parce adhiberi coepta est sub
 mediam fere Aristophanis ae-
 tatem; tantum enim occurrit
 ὁμνύ Av. 1610. συμπαράμηνον
 in ultima ejus fabula Pluto
 719. Cetera loca, ubi usur-
 pari videtur, aut emendata
 καταγνύει reddenda Eubulo
 et κεραυνύει reddenda Theophilo Athenaei X.
 p. 450. A. XI. p. 472. D.

μήτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ὄγειν
 χεῖρ' ἡ, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

AI. ὄμνυμι γαῖαν, Ἥλιου θ' ἀγνὸν σέβας, 750
 θεοὺς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.

749. ζῆν. Sic Ald. Lasc. et libidinem, quum bonae lectio-
 MSS. plerique. γῆς A. P. ζῆν nes propter hanc solam ratio-
 P. pro var. lect. Utrumque E. nem mutantur, etc." scitis,

750. Ald. et omnes fere optimi Adolescentes, ita plane
 editiones λαμπρὸν Ἥλιου τε φῶς, legi in Lascaris editione. Et
copula ineleganter inserta, ut in hoc satis esset ad importunum
 re simili dicebam ad Hec. 79. istud τε amoliendum. Sed cum
 neque verba muto. Sed ea B. D. P. pro var. lect. 744.

quaestio non est hujus loci. habeant Ἥλιου θ' ἀγνὸν σέβας,
 Satis sit monuisse 80 ibi pro quod ad hunc versum referri
 79 per errorem poni, quod debere bene observat Musgra-
 censes acutissimos sine re- vus, ita edidi. Sophocles

prehensione dimisisse pro- Oed. T. 830. ὃ θεὸν ἀγνὸν σέ-
 fecto miror. Si quis vero in βασι. Philoct. 1289. Ἀπόλλωνος
 hosce errores postmodo inve- ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας. Euripides Cycl. 580. τὸ πᾶν τε δαί-
 hetur, si quis irarum omnes μόνων ἀγνὸν σέβας. Aeschyl. Eu-
 effundes habenas, propterea quia men. 888. ἀλλ' εἰ μὲν ἀγνὸν ἐστὶ
 Orest. 626. imprudens 633 σοι Πειθούης σέβας. Idem Myr-
 notavi, eum rogatum velim, midonibus apud Athenaeum

ut priusquam tanto opere in XIII. p. 602. E. σέβας δὲ μερῶν
 me saeviat, Addenda mea et ἀγνὸν οὐκ ἐπηδέσθω, (vel οὐ κατη-
 Corrigenda consulat. Ple- δέσθω. Vide Plutarch. Erot.
 rumque, fateor, copulam sin- p. 751. C.) ὃν δυσχάριστε τῶν

gulari nominibus addunt Tra- πυκνῶν φιλημάτων. Quae verba
 gici, sed non semper, ideo sunt Achillei ad Patrocli ca-
 que legendum esset, λαμπρὸν daver. Vulgatur ἄγιον, sed
 Ἥλιου φῶς, ubi media copula ἀγνὸν ter citat Theodorus Can-
 supprimitur, quod interdum terus Var. Lect. II. 9. fortasse
 fit. Ne vero quis cavillettur, ex MSS. Certe haec verba
 „nimiam profecto emendandi

ΜΗ. ἀρκεῖ· τί δ' ὄρκω τῷδε μὴ ἔμνων πάθοις;

ΑΙ. ἂ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

ΜΗ. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.

καὶ γὰρ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι, 755

πράξας δ' ἔμνω, καὶ τυχοῦς δ' βούλομαι.

ΧΟ. ἀλλὰ σ' ὁ Μαιῖας πομπαῖος ἀνάξ

πελάσειε δόμοις,

ὣν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,

πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ, 760

Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΜΗ. ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνός, Ἡλίου τε Φῶς,

νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,

γέννησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.

saepe permutantur, et ἅγιστος
rarissime ab Atticis, nunquam,
credo, a Tragicis adhibetur.
Ex eadem scena desumptus est
versus, a Luciano citatus
Amor. T. II. p. 457. Μηδὲν τε
εἶναι εὐσεβεῖς ὁμιλία. Apud
Homerum Achilleo socii in-
terfecti nuncium primus affert
Antilochus II. 2. 18. Idem
etiam fecerat apud Aeschyl-
um Antilochus, cui respon-
det Achilles, Ἀντίλοχ', ἀπεί-
μωξόν με τοῦ τεθνηκότος τὸν ζῶντα
μᾶλλον· τὰ μὲν γὰρ διοίχεται. Ari-
stoph. Eccles. 392. et Schol.

752. μὴ ἔμνων Lasc.

753. βροτῶν x. n. 788.

756. τυχοῦς ἦν Ald. et mem-
branae. δ B. D. E. Flor. Lasc.
P. Hesychius, Photius, Suidas
diserte. Utraque constructio
proba. Sed facilius δ in ὦν
mutatur, quam ὦν in δ.

762. Hic et tres sequen-
tes versus in ed. Lasc. ita
positi sunt β' γ' α' δ'.

763. καλλίνικοι Ald. καλλίνι-
κοι A. L. P. et fortasse plures.
Etiamsi forma altera legitima
esset, feminino plurali non
uteretur Medea, sed mascu-
lino, ut 769.

νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην· 765

αὗτος γὰρ ἄνθρωπος, ἢ μάλιστα ἐκάμνομεν,
 λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·

ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
 μολόντες ἄστῳ καὶ πόλιν Παιλλάδος.

ἤδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευμάτων 770

λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.

πέμψας ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα

εἰς ὅψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·

μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,

ὥς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν, 775

καὶ ζύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·

παῖδας δὲ μέναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·

οὐχ ὥς λιποῦσα πολέμιας ἐπὶ χθονὸς

ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,

ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780

πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντάς ἐν χερσίν,

775. ὥς συνοκεῖ Reiskius,

Deinde ἔχειν editiones recen-

tiores ex emendatione, ut vi-

detur; ἔχει enim Ald. Lasc.

et MSS. quod si retinetur,

expungendus est etiam se-

quens versus. Nam qui olim

sequebatur, Γάμοις τυράννων, οὗς

προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, abest a Flor.

teste Valckenaerio ad Phoen.

1286.

776. εἰρησμένα Ald. ἔγνωσμέ-

να A. B. Cott. Fl. L.

779. Hic versus spurius

Brunckio videtur, ex 1056.

1057. conflatus. Paullo ante

πολεμίους Ald. πολέμιαν edd.

quaedam, πολέμιας L. P.

781. Delevi, Valckenaer-

io monente, versum qui hunc

sequebatur in editis, sed qui

versum 782 sequitur in A,

νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν

χθόνα, Brunckius praeterea

αὐτῇ pro αὐτοῖς e Valckenaerii

conjectura edidit.

λεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον.
 κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῆ χειρὶ,
 κακῶς ὀλεῖται, πᾶς δ' ὅς ἂν θίγῃ κόρης·
 τοιοῖσδε χρίσω Φαρμάκοις δωρήματα.

785

ἐνταῦθα μέντοι τόνοδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
 ἄμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
 τούντεῦθεν ἡμῖν τέκνα γὰρ κατακτενῶ
 τὰμ' οὔτις ἐστίν, ὅστις ἐξαίρησεται
 δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,

790

ἔξειμι γαίης, φιλτάτων παίδων φόνον
 φεύγουσά, καὶ τλαῖσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
 οὐ γὰρ γελασθῆαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, Φίλαι.
 ἴτω τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρεῖς,
 οὔτ' οἶκος ἐστίν, οὔτ' ἀποστρεφὴ κακῶν,
 ἡμάρτανον τόθ', ἥνικ' ἐξελίμπανον
 δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλλήνος λόγοις
 πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
 οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτὲ
 ζῶντας τολοίπον, οὔτε τῆς νεοζύγου
 νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι Φαρμάκοις.

795

800

782. πλόκον. MS. A. στέφες,
 Flor. πλόκαμον.

788. Sic A, κατακτανῶ Lasc.
 Ald.

794. ζῆν ἔτι κέρδος ex v. 145.
 Lasc.

795. ἀποστρεφὴ. B. D. pro
 var. lect. ἀπαλλαγὴ præbent.

797. Hic versus e Paulli
 Stephani et Barnesii editio-
 nibus excidit, monente Mus-
 gravio.

798. δάσει δίκην Lib. P.

801. Sic A. L. sed Ald. ut
 vulgo, κακῶς κακὴν.

μηδείς με Φαύλην καὶ σθενῆ νομιζέτω,
 μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
 βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ.
 τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

805

ΧΟ. ἐπεὶ περ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

ΜΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν 810
 τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσιν, ὥς ἐγώ, κακῶς.

ΧΟ. ἀλλὰ κτανεῖν σὺ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

ΜΗ. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

ΧΟ. σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτῃ γυνή.

ΜΗ. ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ ἔν μέσῳ λόγοι· 815
 ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμισ' Ἰάσονα
 εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.

807. ἐκοίνωσας Lasc. Ald. *ἐκοινώσω* Brunckius e Flor. sed *activum* supra 683.

809. ξυλλαμβάνουσα Lasc. *συλ*—Ald. Mox 815, *ὄν* A.

810. *στ* δὲ Lasc.

812. *τὴν σπέρμα* Ald. *σπῆς* παῖδας Fl. P. *σὺ παῖδε* A, B, D. L.

814. Sic edd. omnes et MSS. nisi quod Brunckius e conjectura dedit, *σὺ δ' αὖ γένοι'* ἄν. Male. Hoc exemplum adde iis, quae congressi ad

Orest. 1234. *Inertem particu-*
lam γε, inquit Brunckius, *im-*
pendio odi. Estō; si modo sit
iners; sed hic vim suam ex-
serit. Vide Sophoclis locum
 apud Plutarchum T, II, p. 35,
 E. 89. A, Infra quoque 819,
 γ' addidi ex Scholiaste. Sae-
 pe enim in dialogis haec par-
 ticula sequitur *εἶπε* vel con-
 tinuo, vel interposito alio vo-
 cabulo. Sophocl. Aj. 84. *πῶς,*
εἶπε ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς
ὄρε'; Aeschyl. Choëph. 221,
Κἂν τοῖς ἑμοῖς ἄρ', εἶπε ἔν γε τοῖς
σοῖς.

λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφους.

ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν Ὀλβιοί, στροφὴ α'. 820

καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
ιεῖας χώρας ἀπορθήτου τ'
ἀποφερβόμενοι

κλεινοτάταν σοφίαν,
αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου

825

βαίνοντες ἀβρῶς αἰδέρος,
ένθα ποθ' ἀγνάς
έννέα Πιερίδας
Μούσας λέγουσι

822. ἀπορθήται Flor. testan-
te et probante Valckenaerio
ad Phoen. 242. Neque ego
improbo. Sed vulgatam reli-
qui, ne causae meae velifi-
cari videar, quam egi in Praef.
ad Hec. p. xi. xii. ubi φιλοξένη
Aeschylō restitui. Omnia enim
adjectiva composita et in ος
terminata, apud antiquissimos
Graecos per tria genera de-
clinabantur; ἀπέρθητος, ἀπερθή-
τη, ἀπέρθητον. Femininas for-
mas, cum jam paullatim ob-
solevissent, Poetae et Attici,
vel ornatus vel varietatis ergo,
subinde revocabant. Quod in
choro dixit Aeschylus Agam.
252. ἀτάρωςτος, maluit in se-

nario Aristophanes ἀταυρώτη,
Lysistr. 217. 218. Idem Pac.
978. πολυτίμητη dixit, qui ali-
bi πολυτίμητε Δήμητερ adhibue-
rit, Thesm. 293. In Aeschyli
Agam. 1534. τὴν πολυκλαυτὴν
τ' Ἰφιγένειαν ἐνάξια δράσας, dele
inutilem copulam et lege πο-
λυκλαυτήν. In Sophoclis Aj.
499. δούλιον pro δούλιαν contra
metrum habet Aldus.

823. Sic Lasc. Ald.

825. 836. καὶ A. L.

829. Hoc ordine A. qui
ἡδυπνοὺς omittit. λέγουσι Lasc.
omittit. Pro χώραν dedi χώρας
ex conjectura Reiskii. μεταίτις
— ἡδυπνοῖς αὔραις edidit Brun-
ckius.

ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι· 830
 τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ βροῦς ἀντιστροφὴ α'.
 τὰν Κύπριν κλῆζουσιν ἀφυσ-
 σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
 μετρίας ἀνέμων
 ἡδυπνόους αὔρας· 835
 αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
 χαίταισιν εὐώδη βροδέ-
 ων πλόκον ἀνθέων
 τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
 πέμπειν ἔρωτας, 840
 παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.
 πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν, στροφὴ β'.
 ἢ πόλιν, ἢ φίλων
 πόμπιμός σε χώρα
 τὰν παιδολέτειραν ἔξει, 845
 τὰν οὐχ ὕσιαν; μετ' ἄλλων
 σκέψαι τεκέων πλαγάν,
 σκέψαι φόνον οἶον αἰρεῖ.

831. τοῦ omittunt edd. ple- ckius πόρος e Musgravii con-
 raeque, habent A. Schol. De- jeectura adoptavit, πόμπιμός vero
 inde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut ex A. B. Flor. Schol. Vulgo
 et βροῦς ex ejusdem suprascri- πόμπιμόν. Sensus esset integer,
 pta lectione. si legeremus, ποταμῶν τις, de

832. Duplicavi σ, quod in qua omissionem vide quae mox
 choricis licet. dicturus sum ad Hec. 1169.

841. ἀρετᾶς Ald. Lasc. A.

846. μετ' ἀστῶν Fr. Jacobus.

842. Perdifficilis certe, si 848. αἰρεῖ edd. et MSS. mi-
 non corruptus locus. Brun- nus apte. Ex αἰρεῖ veteres

μή πρὸς γονάτων σε πάντως

πάντως ἱκετεύομεν,

850

τέκνα φονεύσης.

πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ ἀντιστροφὴ β'.

χειρὶ τέκνων σέθεν

καρδίᾳ τε λήψει

δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

855

πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα

τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν

primo formavere futurum *αἰεῶ*

vel *αἰεῶ*, unde per crasin effe-

cere *αἰεῶ* vel *αἰεῶ*, priore pro-

ducta. Postquam vero ipsum

verbum in *αἰεῶ* contraxissent,

novum futurum efformabant,

αἰεῶ, priore correpta. Dedi

igitur *αἰεῶ*, quanquam tole-

rari potest praesens, *αἰεῶ*.

Aristophanes Ran. 381. *αἰεῶ*

habet in systemate, ubi lon-

gae syllabae tantum admit-

tuntur, praeterquam in pro-

prio nomine *Θερυκίων*. Euri-

pid. Heracl. 323. *ἑψηλὸν αἰεῶ*.

Defendi hinc potest illud Ae-

schyli Pers. 797. *αἰεῶμεν στέ-*

λον. Sed non minus recte

Robortellus, *αἰεῶμεν στέλον*.

851. μή τέκνα vulgo. τέκνα

μή A. E. Fl. Lasc. Delevit μή

Brunckius.

852. πῶς δὲ θράσος A. B. C.

Fl. Schol. Pro ἢ φρενὸς ἢ, quae

haud dubie corrupta sunt, *ἐν-*

θαμένα e Scholiaste, ut putat,

eruit Musgravius, quod rece-

pit Brunckius. *φρεσὶν* pro *φρε-*

νὸς Beckius. In re desperata

paullo plus audaciae condo-

nandum est. Grammaticus

apud Montefalcon. Biblioth.

Coislin. p. 482. *Θανατήριον ἔξι-*

οῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλά-

τῶν πολιτικῶν δευτέρῃ, Εὐριπίδης

Μηδεία. Sed *Θανατήριον* est vox

nihili, pro qua legendum *θα-*

νατήριον. Quid igitur si ista

vox hic olim locum obtinuit?

849. πάντες πάντως vulgo.

Sed A. B. D. πάντως πάντες.

Edidi bis πάντως, ut duplica-

tur *θανάτη* supra 648.

πῶς δὲ θράσος θανατήριον. Mox

856. ὄμμα B. Certius quid-

am fortasse haberemus, si

Platonis locus repertus esset.

εχήσεις φόνου; οὐ δύνασαι
 παίδων ἱκετῶν πιτνόντων
 τέγξαι χεῖρα φοινίαν
 τλάμονι θυμῷ.

860

ΙΑ. ἦκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔτα δυσμενής,
 οὐ τ' ἂν ἀμάρτοις τοῦδε γ'; ἀλλ' ἀκούσομαι;
 τί χρεῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

ΜΗ. Ἰᾶσον, αἰτούμαι σε τῶν εἰρημένων 865
 ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργαῖς φέρειν
 εἰκός σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλαι·
 ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,

858. εχήσεις Flor. εχήσει per crasin vocalem longam efficit. Aristoph. Acharn. 161. Schol. ut putat Musgravius. 'Ἰπποστένιοι μὲν' ἂν ὁ θρανίτης λέγῃ. Deinde δύναση A. B. D. Flor. L. Ubi ob metrum scilicet addidit Brunckius γ', id quod jam

860. τεῦξαι χεῖρα φοινίαν Lasc. in omisso ante τλάμονι. φοίνισιν Ald. et cum A. τλάμονι. Brunckius et Beckius φοινίαν χεῖρα, nescio unde. praeceperat Marklandus ad Suppl. 376. Eandem prae- posteram medicinam fecit in Ecclesiaz. 646. "ὦστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. δεινὸν μὲν' ἂν ἐπαπένθῃ. Sophoel. Aj. 534. Πρὸς

863. οὐκ ἂν ἀμάρτοις τοῦδε τ' Lasc. τοῦδ' ἔτ' A. Fl. οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τοῦδε γ' Ald. Sed duplex γε valde invenustum, neque ἔτ' optime convenit. Vide supra 236. Quare τοῦδε γ' Aldinum retinui, sed in οὐκ ἂν litteram mutavi. Elidi non potest diphthongus in τοι, sed 867. εἰκός γ' Lasc. εἰκός γ' Ald. εἰκός ε' ex A. Brunckius.

κάλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
 καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευούσιν εὖ; 870
 ἐχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοις καθίσταμαι,
 πόσει θ', ὅς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
 γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
 ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
 θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς; 875
 οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
 φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
 ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἥσθόμην ἀβουλίαν
 πολλὴν ἔχουσα, καὶ μιάτην θυμουμένη.
 νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, 880
 κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
 ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
 νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδυσθαι σέθεν.
 ἀλλ' ἐσμέν οἷον ἐσμέν, οὐκ ἐρῶ κακόν, 885
 γυναιῖκες· οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
 οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
 παριέμεσθαι, καὶ φαμέν κακῶς φρονεῖν
 τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.

870. βουλευσασιν εὖ Ald. βου- 896. quam et servat x. π.
 λεύουσιν εὖ Brunckius ex A. L. 805.
 quibuscum consentit Etymo-
 logus M. p. 292, 13.

878. ἐννοήσας· ex A. Fl. P.
 edidit Brunckius. Sed per
 totam hanc fabulam passiva 883. καὶ ξυγγαμεῖν σοι et
 forma utitur Poëta, ut mox mox εὐφραίνειν σέθεν Lib. P.

Euripid. Porson. I.

Gg

ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας· 890

ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσεΐπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μετὰ
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.

λάβεσθε χεῖρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν· 895

ὥς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.

ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον·

φίλην ὀρέξेत ὠλένην; τάλαίη' ἐγώ·

ὥς ἀρτίδακρυς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·

χρόνω δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, 900

ἔψιν τερεῖνην τήνδ' ἔπλησα δακρῶν.

ΧΟ. καὶ μοὶ κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ·

καὶ μὴ προβαίη μείζον ἢ τὸ νῦν κακόν.

ΙΑ. αἰνῶ, γύναι, τὰδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·

εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος, 905

γάμους παρεμπολῶντί γ' ἁλλοίοις πόσει.

ἄλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,

ἔγνωσ δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,

897. οὕτω δαι male Musgra- πόσει; aut πόσει; legatur, ne-
vius. Vide infra ad 1008. καὶ dum ubi iambum faciat, ut
delevit Brunckius, et edidit, πόσει; Suspiciatur Brunckius,
ἄρ', ὦ τέκν', ἄρ' οὕτω. Supra aliam olim fuisse lectionem,
889. τόδε Lasc. παρεμπολῶντά γ' ἁλλοίους πόσει.

906. Paris. omnes, Fl. et Histronibus ἐμοὶ pro πόσει tri-
Lasc. παρεμπολῶντος ἁλλοίους, buit Scholiastes.

„quod si verum,“ inquit 908. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ e mem-
Musgravius, „legendum in fine versus πόσει;“ Mihi branis Brunckius, male, ut
non succurrit exemplum, ubi opinor. Noster Alexandro

Βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σῶφρονος.

ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ 910

πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.

οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.

ἀλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται

πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής· 915

ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος

μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.

αὕτη, τί χλωροῖς δακρυόις τέγγεις κόρας,

στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,

κοῦκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον; 920

ΜΗ. οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι,

ΙΑ. θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.

ΜΗ. δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·

apud Stobaeum CXV. p. 473. sum. Librarius, qui codicem, οὐδ'· ἀλλὰ κάμπτειν τῇ χρένῃ λύ- quo usus est Lascaris, trans- πας χρεῖαν. Sophocl. Philoct. scriberet, προθυμίαν fortasse 1041. Τίσεσθε, τίσεσθ' ἀλλὰ τῇ daret.

χρένῃ ποτέ. Si quid veri in membranarum lectione latet, malim εὖν χρένῃ. Ion. 1604. Παῖδες γενόμενοι ξὺν χρένῃ πεπερωμένη.

914. ἐξεργάζεται C. quod tempori aptius fortasse con- veniret, si constaret, hoc fu- turo usos esse Tragicos.

918. αὐτῇ vulgo, αὕτη Reis-

910. ὑμῶν edd. MSS. ὑμῶν kius.

est emendatio Valckenaerii ad Phoeniss. 1475.

922. Sic L. τῶνδε νῦν θήσομαι

B. D. Fl. τῶνδ' ἐγὼ θήσω Ald.

x. π. 760.

911. σωτηρίαν Ald. προμηθίαν

A. B. D. Fl. P. προμυθίαν Lasc.

923. οὔτοι Lasc. οὔτι Ald.

Nota, lector, erroris progres-

x. π. 766.

γυνή δὲ Θῆλυ, καὶ πὶ δακρύοις ἔφυ.

ΙΑ. τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις; 925

ΜΗ. ἔτικτον αὐτοῦς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήυχου τέκνα,

εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

ἀλλ' ὥνπερ οὐνεκ' εἰς ἐμούς ἦκεις λόγους,

τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.

ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ, 930

καί μοι τάδ' ἐστὶ λῶστα, γιγνώσκω καλῶς,

μήτ' ἐμποδῶν σοι, μήτε κοιράνοις χθονὸς

ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὲς εἶναι δόμοις·

ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·

παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χειρὶ, 935

αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ Φεύγειν χθόνα.

ΙΑ. οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.

924. Sic Ald. Lasc. x. π. de κληθήσομαι et πεκλήσομαι. Sed 747. Θῆλυς ex A. Brunck. et βληθήσομαι et βεβλήσομαι prominus bene defendit. miscue usurpant.

925. τί δὲ τάλαινα A. B. D. 930. Sic A. L. Flor. apud Cott. Fl. L. P. Pro τοῖσδ' et- Valckenaer. ad Phoeniss. 790. iam σοῖς Fl. P. ἀποστέλλειν Ald.

926. ἐξήυχουν vulgo. Quod ex conjectura dedit Barnesius, 935. Edidit ἐκτραφῶσιν cum Aldo Beckius, et graviter notat: „Br. ἐκτραφῶσι.“ Ipse igitur pari cum gravitate notat: Lasc. ἐκτραφῶσι.

929. μνησθήσομαι edd. MSS. x. π. 835. Sed μεμνήσομαι pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. x. 390. ἂν, sed hoc durum. Mutavi semper utuntur Tragici, illa igitur literam, saepe cum alnunquam. Idem dici potest tera confusam.

ΜΗ. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

ΙΑ. μάλιστα, καὶ πείσιν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ, 940
εἶπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.

ΜΗ. ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι καὶ γὰρ πόνου.
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἷδ' ἐγὼ, πολὺ,
λεπτὸν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον 945

παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρὸς τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος 950
πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν αἷς.

λάζυσθε φέροντας τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότῃ
φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.

ΙΑ. τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας; 955
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἶπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινός

939. Pro hac clausula, τήν-
δε μὴ φεύγειν χθόνα, quam e 936.
natam putat, edidit Brunckius,
σεοὺς ἀφίεναι φυγῆς.

945. πλήκρον pro στέφος B. D.
Fl.

948. ἀλλ' εἰς μυρία Lasc,

949. in margine addit A.
et legit ἀνδρὸς τ'. Lasc. ἀνδρὸς γ',
Ald. ἀνδρὸς γ', quod et ipsum
probum.

953. τυράννων Lasc. quod ut-
cunque defendi potest. Sed
ex iota adscripto natum vi-
detur.

γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 ΜΗ. μή μοι σύ' πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. 960
 χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
 κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὖξει θεός·
 νέα τυραννεῖ τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
 ψυχῆς ἀν' ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
 ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους, 965
 πατρὸς νέαν γυναιῖκα, δεσπότην τ' ἐμὴν,
 ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
 κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
 εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐραῖ τυχεῖν, 970
 εὐάγγελοι γένοισθε, πρᾶξαντες καλῶς.

ΧΟ. νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζῴας, στροφὴ ἄ.
 οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς Φόνον ἤδη.
 δέξεται νύμφα χρυσεῶν ἀναδεσμῶν,
 δέξεται δύστανος αἶταν· 975
 ξανθὰ δ' ἀμφὶ κόμα
 θήσει τὸν Ἄϊδα κόσμον αὐ-
 τά γ' ἐν χερσὶν λαβοῦσα.

959. Sic Ald. σάφ' οἶδ' ὅτι Phoeniss. 1286. Mox 969.
 Lasc. ἐκείνης Ald.

965. πλησίους Lasc. Ald. 972. ζωᾶς edd. et MSS.
 πλουσίους Fl. et in textu P. al- 977. αὐτὰ ταῖν χ. Ald. αὐτὰ
 terum pro v. l. χ. Lasc. αὐτὴ χ. A. Mutavi αὐτὰ

967. φυγεῖν Ald. φεύγειν A. ταῖν in αὐτὰ γ' ἐν.
 L. Flor. apud Valckenaer. ad

πείσει χάρις, ἀμβροσίος τ' αὐγὰ πέπλων, ἀντιστ. α'.
 χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι. 980

νευτέρους δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει,
 τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,

καὶ μοῖραν θανάτου
 προσλήψεται δύστανος, ἅ-
 ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται. 985

σύ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, στροφὴ β'.
 κηδεμῶν τυράννων,
 παισὶν οὐ κατειδώς

ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
 ἀλόχῳ τε σᾶ στυγερὸν θάνατον 990
 δύστανε, μοίρας ἕσον παροίχει.

μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ἀντιστροφὴ β'.
 ὦ τάλαινα παίδων

μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
 σὰ τέκνα, νυμφιδίῳ ἔνεκεν 995

λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως

979. Sic A. Fl. L. Schol. tavit in διέξω α'. Sed articulos
 πέπλου Ald. vitandos in choricis potius

980. Hic versus non em-
 nino cum strophico congruit.

Scio quam periculosum sit
 nova verba confingere, sed
 analogiae conveniret χρυσεό-
 τευκτον.

984. προσλήψεται omittit
 Lasc. E conjectura dedit

προσλήψω α' Brunckius, et su-
 pra 975. ο Lasc. διέξω α' mu-
 tit Lasc. εἰ tacite Brunckius.

ἄλλη ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνω.

ΠΑΙ. δέσποιν', ἀφείνται παῖδες οἶδε σοι Φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλῆς ἀσμένη χερσὶν
ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τὰ κεῖθεν τέκνοις.

1000

ΜΗ. ἔα.

ΠΑΙ. τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἥνικ' εὐτυχεῖς;
ΜΗ. αἰ αἰ.

ΠΑΙ. τάδ' οὐ ξυνῶδαι τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

ΜΗ. αἰ αἰ μάλ' αὖθις. ΠΑΙ. μὼν τιν' ἀγγέλλων τύ-
χην

1005

οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;

ΜΗ. ἡγγειλας οἷ' ἡγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.

ΠΑΙ. τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;

ΜΗ. πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
καὶ γὼ κακῶς φρονούσ' ἐμηχανησάμην.

1010

1002. Sequebantur duo ad Suppl. 94. τί δέ; συζητεῖς
versus, e 919. 920. male re- τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; (ὅπῃ Plut.)
petiti, τί σὴν ἔτρεψας ἔμπικλιν τί δὲ habet etiam Plutarchi de
παρηίδα, Κούκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ Garrul. p. 509. D. editio Al-
δέχῃ λόγον; Piersono, Valcke- dina. Grot. Excerpt. p. 149.
naerio, et aliis praeceuntibus, versus sedem oblitus, inter
delevi. Sophoclis incerta fragmenta

1008. τί δ' αὖ Χ. π. 730. collocatum ita corrumpit: τί δαί
probante Valckenaerio ad βιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπῃ; In
Phoeniss. 1668. τί δαί A. L. versu sequente bene πολλή μ'
Sed L. in marg. ἡ (i. e. δὴ). ἀνάγκη defendit Brunckius con-
Assentior Brunckio δαί e Tra- tra Valckenaerium ad Phoe-
gicis eximentī. In loco So- niss. 1668. (1688.) πολλή μ'
phoclis Antig. 318. δαί e duo- ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, et πολλή
bus MSS. edidit Brunckius, 'στ' ἀνάγκη, promiscue usur-
quod conjecerat Marklandus pantur.

ΠΑΙ. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι,

1011. κρατεῖς τοι, Posset vestigiis propius paullo insi-
hoc utcunque explicari. Sed stendum putavi, integram ta-
prius videndum, quomodo se men laudem Musgravio tribui
habeat Medae responsio; velim. *Habeat secum servetque*
ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' *sepulchro*. Posui ergo κάτει τοι,
ἐγώ. κατάξω hic est *ad inferos* *Certe redibis ab exilia olim a*
deducam, quo etiam sensu de *liberis tuis deducta*. Voces κατ-
Mercurio apud Pindarum (Ol. *ίεναι, κατέρχεσθαι* hoc sensu
IX, 52.) usurpatur: Βεβητα σώ- *saepissime usurpantur*, Hero-
ματα κατάγει Κόιλαν πρὸς Ἀγυιᾶν *dot*, III. 45. bis, IX. 26. ter,
Θνασκόντων — Alius porro vo- *De κατέρχομαι* vide facetam
cis κατάγειν sensus est Thucy- *disputationem Aristoph. Ran.*
didī Historicisque fere omni- *1274. Nomen κάθολος etiam*
bis frequentatus, juxta quem *frequens, in κάθολος deprava-*
exules, in patriam reducti, *vatum apud Euripidem et*
κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, vel *Pausaniam bene restituere*
etiam simpliciter κατάγεσθαι *Viri docti. Neque est, quod*
dicuntur. Jam ex praecedenti *quis miretur, post activum*
ti versu derivatum esse κατάξω, *vel neutrale verbum sequi*
indicat vox ἄλλους. Conside- *πρὸς vel ὑπὸ cum genitivo,*
retur modo locus Iphigeniae *Sophocl. Aj. 1235. ταῦτ' οὐκ*
A, 661, 662. in quo ὀλεῖ ve- *ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακὰ;*
nuste repetitur: 10. ὀλοῖντο *1320. οὐ γὰρ κλύοντές ἔσμεν αἰ-*
λῶγχοι, καὶ τὰ Μενέλαω κακὰ. *σχίστους λόγους, "Ἀναξ' Ὀδυσσεῦ,*
ΑΓ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν, ἃ μὲ *τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἐκτίως;* Ceterum
[lege πρόσθ', ἅμ'] διολέσσαντ' *vide, an error profluxerit ex*
ἔχει. Hinc elucescit vera hu- *ejusdem dramatis 1353. παῦ-*
jus loci emendatio: ΠΑΙ. Θάρ- *σαι· κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νι-*
σει· κατάξω καὶ σὺ πρὸς τέκνων *κώμενος. Ubi ἡττάμενος citat*
ἔτι. ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν *Aristides T. II. p. 334. (I,*
ἢ τάλαιν' ἐγώ. MUSGRAVIUS. *p. 536, 3. Jebb.) πᾶσαις κρα-*
Hanc emendationem in tex- *τεῖς τοι male conjicit Marklan-*
tum intulit Brunckius. Et sa- *dus in Explicat. Vet. Auctor,*
ne, quanquam ego literarum *post Supplices p. 249.*

ΜΗ. ἄλλους κατὰζω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΑΙ. οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·

κούφως φέρειν χρεὶ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

ΜΗ. δρᾶσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμαίων ἔσω, 1015

καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρεὶ καὶ ἡμέραν.

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,

καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,

οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·

ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς, 1020

πρὶν σφῶν ὄνασθαι, καὶ πιδεῖν εὐδαίμονας,

πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους

εὐνάς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·

ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, 1025

ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,

στερβὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας,

ἢ μὴν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας

πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ,

καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, 1030

ζηλωτὸν ἀνδρώποισι· νῦν δ' ὅλωλε δὴ

γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένοι

λυπρὸν διάζω βίον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·

ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις

ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. 1035

φεῦ, φεῦ, τί προσδέξεσθαι μ' ὄμμασιν, τέκνα;

1025. 1026. Ἄλλο bis ha. 39. Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατε-
bent praeter edd. et MSS. ξάνθην πόνοις, legitur Troad.
Scholiastes Venetus ad Iliad. 761. sed spurium censet Val-
ψ. 144. Etymologus M. p. 68, ckenaeius ad Phoeniss. 1152.

τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
 αἱ αἱ, τί δράσω; καρδίᾳ γὰρ οὔχεται,
 γυναῖκες, ὄμμα Φαιδρὸν ὡς-εἶδον τέκνων.
 οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευμάτα 1040
 τὰ πρόσθεν· ἄζω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 λυποῦσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;
 οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευμάτα.
 καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν, 1045
 ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους;
 τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κήκης,
 τὸ καὶ πρόσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
 θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θυμασίν, 1050
 αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 ᾧ, ᾧ, μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε.
 ἕασον αὐτοὺς, ᾧ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
 ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 μὰ τοὺς παρ' Αἰδὴν νερτέρους ἀλάστορας, 1055
 οὗτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.
 πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρεῖ,

1039. ὄμμα τερεπὸν Lasc. βουλευμάτων, sed παύηται habet Junta.

1040. ἐμέτω Cott. Flor.

1050. δόμασιν Parisienses

1044. παύομαι βουλευμάτων omnes, Flor. Lasc. Sed longe pro v. l. D. E Scholiaste pro praestat Aldina lectio θυμασίν, v. l. citat Musgravius παύομαι

ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.

πάντως πέπραται ταῦτα, κοῦκ ἐκφεύζεται, 1069

καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὀλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.

ἀλλ', εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,

καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι·

παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα, 1065

δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιᾶν χεῖρα.

ὦ φιλτάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,

καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,

εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ τὰ δ' ἐνθάδε

πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖρα προσβολή, 1070

ὦ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων,

χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν

οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.

καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά·

1059. κτενοῦμέν γ' edidit B. D. E. et sic X. Π. 1316. quo, Brunckius e Lasc. sed Lascaris modo citat Josias Mercerus ad infra, ubi idem versus occur- Nonium Marcellum v. *Cette,* rere solebat, (Musgr. 1250.) Verba Ennii apud Nonium particulam omittit. Rectius, haec sunt: *Salvete optima cor-* opinor, abest. *pora, cette manys vestras, meas,*

1060. πέπραται Ald. πέπρα- que accipite. Mox φίλτατόν τε ται E. L. P. ut edidit Brun- Beck, ckius,

1069. εὐδαιμονοῖτον Lasc. mi-

1064. Hunc versum spu- nus bene.
rium censet Piersonus Veri- 1073. νικῶμαι πόντις X. Π.
sim. p. 60. 594. 874.

1066. ἀσπᾶσασθαι vulgo, Sed 1074. οἷα τολμήσω κακὰ editi
ἀσπᾶσασθαι Musgravius ex A. et MSS. plerique. Sed δρᾶν μέλ-

θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, 1075
ὅσπερ μεγίστων αἵτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
ἤλθον μείζους, ἢ χρεὶ γενεάν

λω, quod multo melius est, pro de Regno p. 11. A. Hierocles
τολμήσω praebent C. E. Lasc. in Aur. Carm. ed. Needham.
quod cum Grotio ad Matth. p. 60. Arrianus in Epictet. I.
XIV. 9. et Valckenaerio Dia. 28. Simplicius in Epict. § 4
trib. p. 21. placuerit, edidi. et 10 et 11. in Categor. p. 61.
Quid legerit Chalcidius in a. 18. ed. Bas. 1551. Alci-
Timaenum Platonis p. 274. ed. nous de Doctrina Platonis
Meurs. ex ejus versione, *Nec me latet nunc, quam cruenta co-*
gitem; Sed vincit ira sanitatem peccioris, colligi nequit. Saepe
ad hunc locum alludit x. π. τῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Ovi-
595. 720. 742. 875. sed ita dii Medae quis non memi-
plerumque, ut utram lectio- nit? *Video meliora proboque,*
nem invenerit, non indicet. *Deteriora sequor.*

Tandem vero 1883 habet, 1079. Sic Lasc. Ald. μίζουσι
καὶ συνίεσι μὲν οἷα τολμᾶς ἀφρόνως, ἤλυθον ed. Brunck. ἢ pro ei so-
unde liquet eum in suo Me- lus A. Hunc locum ridet Ari-
deae codice habuisse τολμήσω. stophanes Lysistr. 1126. Ἐγὼ
Contra δεῖν μέλλω magno con- γυνὴ μὲν εἰμι, τοῦς δ' ἐνιστὶ μοι.
sensu dant Plutarchus de Vi- Αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῆς γνώμης
tioso Pudore p. 533. D. Cle- ἔχω. Τοῦς δ' ἐκ πατρὸς τε καὶ γε-
mens Alexandr. Strom. II. ραιτέρων λόγους πολλοὺς ἀκούσας,
p. 462. Lucianus pro Merc. οὐ μισοῦσμαι κακῆς. Ubi valde
conduct. T. I. p. 717. Galenus blanditur lectio, quam in v.
de Dogm. Hippocr. et Plat. μουσῶν θῆναι conservavit Suidas,
III. 2. IV. 5 et 10. Synesius μῦσα δ' ἐνιστὶ μοι, melior et

Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γὰρ ἔστιν 1080
 μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
 σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ·
 παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
 εὖρεσις ἀν' ἴσως

οὐκ ἀπέμουςον τὸ γυναικῶν. 1085
 καὶ Φημί βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
 πάνπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
 παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
 τῶν γεναμένων·

οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν 1090
 εἶθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνισσόν

ipsa fortasse futura, si lege- Stobaeum de Rerum Nat.
 mus, μοῦσα δ' ἔστι μοι. p. 126. ed. Grot. Δίκης γὰρ ἐξέ-

1083. παῦρον δὴ γένος ἐν πολ- pro Δίκης δ'. Idem in Florileg.
 λαῖσιν Ald. et edd. pleraeq. p. 147. Euripidi τὸ γὰρ ἐπιει-
 πολλαῖσιν γ', Heathio dignius, κές pro τὸ δ' ἐπιεικές et aliis ali-
 quam Bentleio. E lectione A. bi Poëtis similia restituit.

B. D. Lasc. παῦρον δὲ δὴ γένος ἐν 1085. οὐκ ἀπέμουςον edd.
 πολλαῖς (sic enim puto MSS. ha- MSS.
 bere, non πολλαῖσιν) conjicit

Musgravius παῦρον τὸδε δὴ, rece- 1090. οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι edd.
 pit Brunckius. Sed hoc paullo MSS. lectione non ferenda.
 abruptius videtur, et copula Admisi οἱ μὲν γ' e Reiskii con-
 ista in οὐκ importuna, pro qua jectura. Sed cum illae parti-
 οὐκ recte Reiskius. Pro δὲ igitur substitui γὰρ, quae non in-
 frequens mutatio, quanquam culae μὲν γε rarissime a Tra-
 δὲ in γὰρ saepius, fateor, cor- gicis copulenter, si quis τ'
 rumpitur, quam contra factum expungat, non vehementer
 est. Tragicus incertus apud fortasse legendus: Καὶ μὲν τὰ

παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,

πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.

οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις

γλυκερὸν βλάβστημ', ἐσορῶ μελέτη

1095

κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·

πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,

βίότον θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοισ'·

ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,

εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς

1100

μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη

πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·

καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίότον θ' εὖρον,

σώματά θ' ἤβην εἰσῆλθε τέκνων,

1105

χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει

μέν γε καὶ τέχνη πρέσσειν· τὰ δὲ
ἡμῖν ἀνάγκη καὶ τύχη προσγίγνε-
ται. Sed ejus loci ratio paullo
diversa. Vide quae dixi ad
Phoeniss. 1638.

1094. οἷσιν Lasc. ed. Brunck.
οἷσι Ald. Contra mox 1103.
πᾶσιν Ald. πᾶσι Lasc.

1095. ὁρῶ Schol. et mem-
branae.

1097. θρέψουσι pro θρέψωσι
Brunckius edidit, ipso mo-
nente ad 325.

1100. 1101. Male distin-
ctos in edd. quibusdam recte

disposuit Bentleius. Continuo
tenore dant Lasc. Ald. Paullo
ante 1099. φαύλοις A. vitiose.

1104. βίότον θ' E. Lasc. θ'
omittit Ald. Haec nota aut
Musgravii aut Beckji errore
ad 1098. (1110. Musgr.) re-
lata est.

1105. σώματ' ἐς ἤβην ἤλυθε
τέκνων Lasc. et sic A. nisi quod
σῶμά τ'. Ald. σώματά τ' εἰς ἤβην
ἤλθε τέκνων. Propter numeros
sedem praepositionis mutavi
et ἀναστρεφὴν feci, qualis est
supra 105.

δαίμων οὗτος, Φρουδός ἐς Αἶδαν
 θάνατος προφέρειν σώματα τέκνων,
 πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
 τήνδ' ἐτι λύπην ἀνιαροτάτην
 παίδων ἔτεκεν

1110

θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν.

ΜΗ. φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
 καραδοκῶ τὰ κεῖθεν οἱ προβήσεται.
 καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
 στείχοντ' ὁπαδῶν, πνεῦμά τ' ἤρεθισμένον
 δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

1115

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
 Μήδεια, Φεῦγε, Φεῦγε, μήτε ναῖαν
 λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὅχον πεδοστιβῆ.
 ΜΗ. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
 ΑΓ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
 Κρέων θ' ὁ φύσας, Φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
 ΜΗ. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
 τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.

1120

1125

1115. Vulgo καὶ τοί, et x. m. mavult Musgravius prava di-
 1123. ubi τοί fluxisse ex 1113. stinzione deceptus. Mutavi
 videtur. καὶ δὲ A. Flor. Lasc. distinctionem, et pro δείκνυσιν
 καὶ μὴν praefert Valckenaerius δ', ut habent Ald. x. p. 126.
 ad Hippol. 1151. dedi δείκνυσιν ex A. B. D. L.

1116. πνεῦμά γ' ἤρεθισμένον ὁπαδὸν Lasc.

ΑΓ. τί Φῆς; Φρονεῖς μὲν ἐρῆθᾶ, κοῦ μαίνει, γύναι,
 ἥ τις, τυράννων ἐστίαν ἠκισμένη,
 χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιάδε;

ΜΗ. ἔχω τι καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον

λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος, 1130
 λέξον δ' ὅπως ὦλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
 τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.

ΑΓ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
 ζὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικούς δόμους,

ἦσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς, 1135
 δμῶες, δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,

σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρὶν.

κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρσα
 παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὑπο,

στέγας γυναικῶν ζὺν τέκνοις ἄμ' ἐσπόμην. 1140

δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,

πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ζυῶνρίδα,

πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·

1127. οἰκίαν pro ἐστίαν A. Fl. miror in locis similibus tan-
 ἠκισμένην A. B. Fl. L. Sed prae-
 stat vulgata, licet illa non sit
 inelegans.

1129. τοῖς γε Ald. τοῖσδε Lasc.

1131. λέξον δὲ πῶς Ald. λέξον
 δ' ὅπως A. Flor. Lasc.

1138. Hic et 1204. κύνει 181. κυνεῖ δὲ προσπιτυῖσα, πᾶν
 habent Lasc. Ald. solenni er-
 rore, quem correxit Brun-
 ekius. Quoeirca magis eum

tas turbas interdum ciere.
 Sophocl. Philoct. 371. πλησίον
 γὰρ ὧν κυρεῖ sine ulla causa in
 πλησίον γὰρ ἦν κυρεῖν mutavit. In
 Trach. 767. ἰδρῶς ἀνῆκε χρωτὶ
 καὶ προσπιτύσσετο, legendum
 προσπιτύσσεται. Noster Aleest.

181. κυνεῖ δὲ προσπιτυῖσα, πᾶν
 δὲ δέμνιον ὀφθαλμοτόγκτη δέυεται
 πλημμυρίδι. Ubi Lasc. Ald. κύνει.

ἔπειτα μέντοι προῦκαλύψατ' ὄμματα,
 λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα, 1145
 παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
 ὀργάς τ' ἀφῆρει καὶ χόλον νεάνιδος,
 λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
 παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάραι,
 φίλους νομίζουσ', οὐσπερ ἂν πόσις σέθεν· 1150
 δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσεται πατρός
 φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἔμην χάριν.
 ἦ δ', ὥς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
 ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
 μακρὰν ἀπεινὰ πατέρας καὶ παῖδας σέθεν, 1155
 λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἡμπέσχετο·
 χρυσοῦν τε θείσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
 λαμπρῶ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
 ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
 κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ' θρόνων διέρχεται 1160
 στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα καλλεύκῳ ποδί,
 δώροισι ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
 τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπούμενη.
 τοὺνθὲνδε μέντοι θεινὸν ἦν θεᾶμ' ἰδεῖν·
 χροῖαν γὰρ ἀλλάξασα, λευχρία πάλιν 1165
 χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,

1147. τ' delevit et νεάνιδος omnes et Flor. ut edidit Bar-
 χόλον edidit ex A. Brunckius. nesius. Mox βοστρύχους Lib. P.
 Utrumque vulgata deterius.

1159. Languidum est, quod

1157. χρυσοῦν τιθείσα Ald. pro var. lect. memorat Scho-
 τιθείσα Lasc. τι θείσα Paris. liasres, προυβλέπουσα.

θρόνοισιν ἔμπεσουσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

καὶ τις γεραία προσπόλων, δόξασά που

ἢ Πανὸς ὀργᾶς, ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν,

ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα

1170

χωροῦντα λευκὸν ἄφρον, ὀμμάτων τ' ἄπο

κόρας στρέφουσιν, αἵμα τ' οὐκ ἐνὸν χροί.

εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν

κωκυτὸν· εὐθύς δ' ἢ μὲν ἐς πατρὸς δόμους

ᾤρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,

1175

φράσσουσα νύμφης· ξυμφορὰν· ἅπαντα δὲ

στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.

ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου

ταχύς βαδιστῆς τερμόνων ἂν ἦπτετο·

ἢ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὀμματος

1180

δεινὸν στενάξας· ἢ τάλαιν' ἠγείρετο·

διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.

χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος

θαυμαστὸν ἱεὶ νῶμα παμφάγου πυρός.

πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,

1185

1170. κατὰ στόμα Ald. διὰ sum. Nec male tamen Brunckius, ἀνδῆπτετ' ἄν. [Num ἂν ἔλκων — ἀνδῆπτετο? S.]

1178. Vulgo κῶλον ἐκπλέθρον 1180. Prava Barnesii conjectura, ὀμματα, videtur tamen esse Reiskius et Tyrwhittus. quodammodo confirmari a x. Omnino assentior Musgravio p. 903. 1329.

spatium temporis hac similitudine definiri. Idem in proxime sequente versu ἂν ἦπτετο A. Fl. P. πέπλοι τὲ λεπτοὶ etiam pro ἀνδῆπτετο, quem secutus habet Lasc. quod non malum

λευκὴν ἑδάπτων σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
 Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρρμένη,
 σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
 ζύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην 1190
 ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσως τ' ἐλάμπετο.
 πιτνεῖ δ' ἐς οὐδας, συμφορᾷ νικωμένη,
 πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
 οὐτ' ὁμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
 οὐτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου 1195
 ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρὶ·
 σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πύκνιν δάκρυ,
 γναθμοῖς ἀδύλοισ φαρμάκων ἀπέβρεον,
 δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
 νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον, 1200
 πατῆρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
 ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ.

est, ut opponantur μὲν 1183. Saepissime hae praepositiones
 et δὲ 1187. confunduntur, ut Phoeniss. 77.

1189. ἀραρότως ex A. L.
 dedit Brunckius, quod e Flor.
 quoque protulit Valcken. ad
 Hippol. 1090.

1198. γναθμῶν ἀδύλοις φαρμά-
 κοις Ald. γναθμοῖς ἀδύλων φαρμά-
 κων E. Lasc. Quod nunc edi-
 tur, habent A. B. D. Fl. P.

1191. τόσον δ' Ald. ut vulgo.
 τόσως τ' ex A. Brunck. τόσως
 simpliciter E. Fl. P. τόσον τ'
 B. L. non deterius.

1202. προσπίπτει ex A. edi-
 dit Brunckius. Sed ceteris
 paribus, spondeo melior est
 iambus, et forma πιτνεῖν magis
 poëtica. Quocirca cum πιτνεῖν

1192. ἐς οὐδας A. B. E. L.
 ἐκ' οὐδας Ald. x. π. 1086. unus vel alter codex praebet,

ῥιμῶξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας δέμας,
 κυνεῖ, προσαυδῶν τοιαύτῃ· ὦ δύστηνε παῖ,
 τίς σ' αἶδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
 τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 τίθησιν; οἴμοι, ξυνθά νοίμι σοὶ, τέκνον,
 ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
 χρέζων γεραῖον ἐξαναστῆσαι δέμας,
 προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,

1205

1210

libenter accipio; librarii enim vel contra metrum vulgares formas ingessere. In hujus fabulae 54. πῖπτοντα Stobaeus LXII. p. 237. quod retinuit Grotius. Orest. 1521. codices quidam προσπίπτων. Praeter Lasc. et Ald. προσπιτνεῖ etiam hic legit x. π. 1085. τρεῖς δ' ὁρᾷτε, καὶ γὰρ προσπιτνεῖ ξύλῳ· πίπτει δ' ἐπ' αὐτὰς τῇ θέρῃ νικώμενος, Στήθεός τε παῖσι, καὶ περιπτύσσει πέδον. 1221. Πίπτει στένουσα, καὶ γὰρ προσπιτνεῖ ξύλῳ, ῥιμῶξε δ' εὐθύς καὶ περιπτύσσει πέδας. Unde potius videtur ille in codice suo habuisse v. 1203. δέμας, non χρέας, quia neutrali, non transitivo sensu περιπτύσσει usurpat. Sed hoc in incerto, si vis, maneat.

1203. χρέας Ald. δέμας A. Lasc. quod, quamvis a Brunckio improbatum, admisi. In

locis enim Alcest. 351. An- drom. 418. cum περιπτύσσω χρέας dativus praecedens ἀπὸ κοινῇ repetendus est. Hec. 728. πῆλοι Δέμας περιπτύσσοντες. Iph. A. 998. βούλει νῦν ἰκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;

1205. τίς σ' ex A. L. Brunckius. In Ald. et edd. σ' est penultima vox.

1210. δάφνης Lasc. Ald. et omnes MSS. una cum x. π. 1230. certe nullius varietatis mentionem faciunt editores. Sed idem drama x. π. 1318. λεῶς habet, quod certe usitatius. Hedera laurum necne amplecti soleat, dicant Historiae Naturalis Viri peritiores. Noster Hec. 402, δροῖς κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἔξομαι. Ubi nunc prope adducor, ut vulgare tam lectionem servem, quam-

λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαιόματα,
 ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
 ἣ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
 σάρκαας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
 χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθ' ἧχ' ὁ δῦσμορος 1215
 ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
 κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρον πατῆρ,
 πέλας· ποθρινὴ δακρύοισι συμφορὰ.
 καὶ μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
 γινώσκει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν. 1220

vis olim Viros doctos μοις 1218. ποθρινὴ δακρύοισι συμ-
 emendantes secutus sim. Pro φορὰ. Sic edd. MSS. x. π. 1109.
 ᾗστε Scholiastes ᾧσπερ. Difficilis et impedita senten-

1213. ἀντελάζειτ' edd. MSS. tia, Conjecturas Musgravii
 Quod dedi, est e Schol. Al- δυσνοοῦσι, βασιλάνοισι, vereor, ut
 tera forma utuntur Attici; ut quisquam probarit. Quod ha-
 Orest. 446. sed hanc prae- bet Lascaris, δακρύνουσι nec sen-
 ferunt. ἀλζυσε pro ἀλζοισε tentiam juvat, et metro nocet;
 Aristophani Lysistr. 209. re- δακρύν enim secundam produ-
 cite, opinor, restituit Brun- cit. Obduci quidem potest
 ckius. Idem restituit in Rhes, Aeschyl. Choëph. 81. sed
 380. e MS. Musgravius. eum corruptum puto. Δάκρυ

1214. ἐσπάρασσ' A. B. C. D. nem Theocritus XV. 41.

L. P. ἐσπάρασ' Ald: quod alii 1220. γινώσκει edd. MSS,
 in ἐσπάραξ' immutarunt, γνῶις x. π. 799. Variam lectio-

1215. ἀπίστη edd. MSS. nem γλώσσει memorat Scholia-
 ἀπίσβη est conjectura Valcke- stes, unde Musgravius conjici-
 naerii Diatrib. p. 57. Vide cit, Ἀπίστη γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀπο-
 Ruhnkenium ad Timaei Lexi- στροφὴν. Sed sana est vulgata.
 con v. Ἀπίσβη.

τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν,
οὐδ' ἂν τρέσας εἵπομι τοὺς σοφούς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μέγιστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.

θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων φύσει· 1225

ἔλβου δ' ἐπιβρῦντες, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ὦν οὔ.

ΧΟ. ἔσιχ' ὁ δαίμων πολλά τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ζυνάψαι ἐνδίκως Ἰάσονι.

ὦ τλήμον, ὥς σου συμφορὰς οἰκτείρομεν, 1230

κῶρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Αἰδου πύλας
οἶχει, γάμων ἑκατὶ τῶν Ἰάσονος.

ΜΗ. Φίλοι, δέδοκται τοῦργον, ὥς τάχιστα μοι
παῖδας κτανούσῃ, τῇσδ' ἀφορμαῖσθαι χθονός,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα 1235
ἄλλη φονεῦσαι δυσμενεστέρας χερσί.

1225. ἄλβιος φύσει pro εὐδαί- Lasc. Sed natum videtur ex
μων ἄνθρωπος x. Π. 1013. Idem 1220. aut fortasse ex 581.
mox 1226. εὐκλεέστατος, de- 1230. συμφορὰς A. E. Fl. P.
inde 1227. ἄλβιος δ' ἂν οὔ. Et συμφορὰς Lasc. „Elegantius es-
φύσει et ἄλβιος δ' ἂν οὔ probat set, inquit Brunckius, ὥς σε
Valckenaerius ad Hippol. 750. συμφορὰς.“ Sed nihil aliud esse
recepit Brunckius. Quod ad puto, quam solennem numeri
φύσει attinet, si quis codex in hac voce mutationem, de
praeberet, non illibenter ad- qua egi ad Qrest. 154. supra
mitterem; sed plura mutat 34. συμφορὰν Ald.
Pseudo Gregorius, quam ut 1231. Sic Brunckius ex A.
ei soli tuto credamus. Nam L. pro Αἰδου δέμονος.
quod paullo ante pro μωρίαν 1236. Delevi e Valcke-
habet ζημίαν, in eo consentit naerii sententia duo versus

ἀλλ' εἴ, ὀπλίζου, καρδίᾳ, τί μέλλομεν
 τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πρᾶσσειν κακὰ;
 ἄγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
 λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρᾶν βίου, 1240
 καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
 λαοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 ἀπείτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς, σφ', ὅμοις
 φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. 1245

XO. ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφανὴς στροφή.
 ἀκτὶς Ἀελίου, κατὶδετ',
 ἴδετε τὰν ὀλομέναν
 γυναῖκα, πρὶν Φοινίαν

qui sequebantur, ex praece- sextam Virgilii eclogam: *Im-*
 dentibus 1058. 1059. repe- *piser tuque adeo summe Sol, res*
 titos. Hoc loco κτανούμεν Lasc, *omnes qui inspicis, Quique lu-*

1242. ὦ φίλταθ' Ald. ὡς Pa- *mine tuo maria, coelum ac ter-*
 ris. omnes, C. Fl. L. Mox ὡς *ram contines, Inspice hoc faci-*
 σφ' edidit e conjectura Brun- *nus, priusquam fiat prohibeas*
 ckius. Mihi videtur majore *scelus. Chorus nec facilis ad*
 rem vim habere pronomini *metra exaequanda, neque ad*
 omissio. *sensus enodandos. Priora be-*

1244. κτενεῖς Ald. κτενεῖσα *εἰδετε, εἴδετε* Ald. κατὶδετε A. E. *εἴδετε* omittunt A. B. D, L. *quod in repetitionibus cre-*
 Lasc, unde, levi errore cor- *bro accidit.*
 recto, edidi κτενεῖς. Mox φίλοι

1246. Hunc locum sic ver- 1248. ὀλομέναν Lasc. et mox
 tit Ennius apud Probum ad 1249. 1255. φοινίαν.

τέκνοις προσβαλεῖν χερ' αὐτοκτόνον· 1259

σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας

γονᾶς ἐβλασπεν· θεῶν δ'

αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων,

ἀλλὰ νῦν, ὃ φάσ' διογενὲς, κάτειργε,

κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν 1255

τάλαινάν τ' Ἑρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων,

μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων, ἀντιστροφῇ.

μάταν ἄρα γένος φίλιον

ἔτεκες, ὃ κυανεᾶν

λιποῦσα Συμπληγάδων 1260

πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν,

δειλαία, τί σοι φρενῶν

1251. Ut hic versus cum antistrophico congruat, transponit Musgravius; probante Brunckio, σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ. Brunckius etiam θεῶν, nescio unde. Habet quidem x. π. 115. γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἐβλασπέν μοι, Καὶ νῦν δὲ πιτνεῖν αἷμ' ὑπ' ἀνέρων θεῶν. Sed ibi θεῶν necessarium est, hic non item, Pro πιτνεῖν propter metrum φθίνειν conjicit Musgravius. Poteris etiam in antistrophico legere, ζαμενός, quam vocem habet Sophocles Aj. 147.

1254. Neque hic metra prorsus conveniunt. Delendum fortasse δ'. Mox Ἑρινύς ὑπ' ἀλαστόρων legit Musgravius, quod neque ipse interpretatur, neque ego intelligo. Cum Ἑρινύς ultimam producat, (vide infra 1386.) malim ejicere ὑπ' ex ὧν natum.

1257. τῶν τέκνων Ald. τῶν omittunt A. B. D. Fl. L. P.

1258. καὶ μάταν sine ἄρα Ald. καὶ et ἄρα omittunt Lasc. ἄρα μάταν A. B. D. Fl. unde Musgravius μάταν ἄρα. Brunckius μάταν ἄρα.

1253. αἷμα Ald. αἵματι A. B. D. Fl. L.

1259. τέκεις Ald. ἔτεκες A. E. Fl. L. δ' omittit L.

βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
καὶ δυσμενὲς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπαὶ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματ' 1267
ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνω-
δα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δάμοις ἄχνη,

ΠΑΙΣ.

εἴ μοι τί δρᾶσαι; ποῖ φύγω μητρὸς χεῖρας;

ΠΑΙΣ ΕΤΕΡΟΣ.

οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ἀλλύμεσθαι γάρ.
ΧΟ. ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1270
ὦ τλαῖμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙΔΕΣ. ναί, πρὸς θεῶν ἀρῆξαιτ' ἐν δέοντι γάρ.
ὥς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμέν ἀρκύων ξίφους. 1275
ΧΟ. τάλαιν', ὥς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

1264. ἀμείβεται φόνος L. tur, et ξύναικα pro ξυνηδά. ξυνη-
1266. αὐτοφόνταισι ξύνωδα δα reddendum videtur, εἰκότα,
Ald. αὐτοφόνταις ξυνηδά L. MSS. δίκαια.
quoque Paris. omnes ξυνηδά 1268. καὶ Dawesius sine
cum Scholiaste, (vel συνηδά.) causa praeferre videtur.
πιτνοῦντ' Lasc. πιτνοῦντ' Schol. 1271. ὦ Ald. ὦ sumsi o
ed. pr. πιτνοῦσ' Brunckius, quo Lasc. Schol.
plurali post ἄχνη non utuntur 1277. Non mihi displice-
Attici. Pro ἐπὶ γαῖαν Musgra- ret, si quis codex ὧν ἔτεκες
vius ἐπιταῖναι, ut a χαλεπὰ rega- omittere. [Conf. 1322. s. S.]

ἄροτον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς.
 μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
 γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοισι, 1280
 Ἰνώ μανεῖσθαι ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
 δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλλῃ.
 πιτνεῖ δ' αὖ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνω
 τέκνων δυσσεβεῖ,

ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, 1281
 δυοῖν τε παῖδων ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
 τί δὴ ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
 ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
 ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

ΙΑ. γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγυὺς ἔστατε στέγης, 1290
 ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη
 Μήδεια τοῖσιδ', ἣ μεθέστηκεν φυγῇ;
 δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
 ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. 1291
 πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
 εἰδῶς αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

1279. μίαν secundum omit-
 tit A.

1283. πίπτει δ' αὖ Ald. πιτνεῖ
 δ' ἢ Lasc.

1280. γυναῖκα φίλοις χεῖρα
 προσβαλεῖν τέκνοισι Ald. γυναικῶν
 φίλοις B, D, γυναικῶν ἐν φίλοις A.
 Fl. γυναῖκ' ἐν φίλοις recte E. L. P.
 Mox χεῖρα βαλεῖν A. Fl. χεῖρα
 προσβαλεῖν Lasc. Versum effe-
 ci, qualis est 1271.

1284. δυσσεβεῖ Musgravius.

1286. Sic A. δυοῖν δὲ Ald.
 δυοῖν δὲ Lasc. qui ὅσα 1289.

1292. τοῖσιν Ald. Lasc. τοῖσδε

γ' A. B. D. Fl. P.

1293. δεῖ γάρ νυν vulg.

Mutavit Barnesius,

βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπαὶ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματ' 1265
ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνω-
δα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχῃ,

ΠΑΙΣ.

εἴ μοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρους;

ΠΑΙΣ ΕΤΕΡΟΣ.

εἴ κ' οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ἀλλύμεσθαι γάρ.
ΧΟ. ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1270
ὡ τλαῖμον, ᾧ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.

ΠΑΙΔΕΞ. ναί, πρὸς θεῶν ἀρῆξαι· ἐν δέοντι γάρ·
ὥς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμέν ἀρκύων ξίφους. 1275
ΧΟ. τάλαιν', ὥς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

1264. ἀμείβεται φόνος L. tur, et ξύναικα pro ξυνωδά. ξυνη-

1266. αὐτοφόνταισι ξύνοιδα δὲ reddendum videtur, εἰκότα,
Ald. αὐτοφόνταις ξυνωδά L. MSS. δίκαια.

quoque Paris. omnes ξυνωδά 1268, πη Dawesius sine
cum Scholiaste, (vel συνωδά.) causa praeferre videtur.

πιτνοῦντ' Lasc. πιτνοῦτ' Schol. 1271. ὡ Ald. ᾧ sumsi e
ed. pr. πιτνοῦσ' Brunckius, quo Lasc. Schol.

plurali post ἄχῃ non utuntur 1277. Non mihi displice-
Attici. Pro ἐπὶ γαῖαν Musgra- ret, si quis codex ἂν ἔτεκες
vius ἐπιτείνει, ut a χαλεπαὶ rega- omittere. [Conf. 1322. s. S.]

ἄριστον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς.
 μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
 γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοισι,
 Ἰνώ μανεῖσάν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
 δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.
 πιτνεῖ δ' αὖ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, Φόνω
 τέκνων δυσσεβεῖ,

1280

ἄκτῃς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
 δυοῖν τε παῖδον ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται,
 τί δὴ ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
 ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
 ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

1281

ΙΑ. γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγυς ἔστατε στέγης.

1290

ἄρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δειν' ἐργασμένη
 Μήδεια τοῖσιδ', ἡ μεθέστηκεν φυγῇ;
 δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
 ἡ πτηνὸν ἄραι σάμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
 πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,
 εὐδῶς αὐτῇ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

1291

1279. μίαν secundum omit-
 tit A.

1283. πίπτει δ' αὖ Ald. πιτνεῖ
 δ' ἡ Lasc.

1280. γυναῖκα φίλοις χεῖρα
 προσβαλεῖν τέκνοισι Ald. γυναικῶν
 φίλοις B, D, γυναικῶν ἐν φίλοις A.
 Fl. γυναῖκ' ἐν φίλοις recte E. L. P.
 Mox χεῖρα βαλεῖν A. Fl. χεῖρα γ' A, B. D. Fl. P.
 προσβαλεῖν Lasc. Versum effe-
 ci, qualis est 1271.

1284. δυσσεβῆ Musgravius.

1286. Sic A. δυοῖν δὲ Ald.
 δυοῖν δὲ Lasc. qui ὅσα 1289.

1292. τοῖσιν Ald. Lasc. τοῖσδε

1293. δεῖ γάρ νυν vulga.

Mutavit Barnesius,

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχῃ
 κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
 ἐμῶν δὲ παίδων ἤλθον ἐκσώσων βίον,
 μή μοι τι βράσσω· οἱ προσήκοντες γένει,
 μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

1309

ΧΟ. ὦ τλήμεν, οὐκ οἶσθ' οἱ κακῶν ἐλήλυθας,
 Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τοῦσδ' ἄν ἐφθέγγω λόγους.

ΙΑ. τί δ' ἐστίν; ἤπευ καὶ ἀποκτεῖναι θέλει; 1305

ΧΟ. παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.

ΙΑ. οἶμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

ΧΟ. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.

ΙΑ. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντός, ἢ ἔωθεν δόμων;

ΧΟ. πύλας ἀνείξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον. 1310

ΙΑ. χαλᾶτε κληῖδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
 ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,
 τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσσωμαι φόνῳ.

ΜΗ. τί τάσδε κινεῖς κἀνάμοχλεύεις πύλας,
 κεκρούς ἐρευνῶν, καὶ μέ τὴν εἰργασμένην; 1315

1314. ΜΗ. τί τούσδε κινεῖς κἀνάμοχλεύεις λόγους,

1300. ἐκσῶσαι Ald. ἐκσῶσαν
 Lasc. et plerique MSS. Utrum-
 que recte. Paullo ante Flor,
 πρῶτος γε. κακῶς.

1306. Quod præfert Musæ
 gravius, παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μη-
 τρώα χειρὶ, non est varia lectio,
 sed ordo verborum a Scho-
 liaste explicatus.

1313. τίσσωμαι δίκην Lasc.
 Ald. τίσσωμαι φόνον, quod habent
 A. B. D. Fl. edidit Brunckius,
 Duas lectiones e C. notavit
 collator, φόνον et φόνον, quarum
 neque hæc contemnenda est,

1314. Sic habent omnes
 edd. et MSS. ii certe quorum
 varietates enotatae sunt, et

παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,
λέγ' εἴ τι βούλει· χερὶ δ' οὐ ψάύσεις ποτέ·

sic scripsisse quidem Euripidem, sed non ab initio, arbitror. Citat enim scriptor Christi Patientis 120. καὶ τοῦσδε κινεῖς κῆναμοχλεύεις λόγους, et iterum 436. τί τοῦσδε κινεῖς κῆναμοχλεύεις λόγους; Et quam non omnino τῶν ἀδυνάτων esse affirmaverim, talem scriptorem vulgatam lectionem in hanc metaphoram detorquere potuisse, probabilius existimo, Nostrum primo λόγους scripsisse, deinde duram phrasin emoilire voluisse. Nec desunt alia argumenta, quae hanc sententiam pene veram esse evincant. In Heliodori Aethiopicis l. p. 15. Cnemon, de fortunis suis a Theagene et Chariclea importune interrogatus, exclamat, τί ταῦτα κινεῖς κῆναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγηδῶν. Quem locum ex Euripide sumtum monuit Koenius ad Gregorium p. 89. sed nihil quicquam de varia lectione suspicatus est. Verum rem esse omni admiratione dignissimam fateamur necesse est, si duo homines tam disparis ingenii, quam

fuerunt Heliodorus et Pseudogregorius iisdem Tragicis verbis in eandem parodiam abuterentur. Credo igitur in suo Medae exemplari Heliodorum vel τοῦσδε λόγους vel ταῦτα ἔπη invenisse. Haec enim verba saepe permutantur, quomodo, ne longe abeam, infra 1401. λόγους Lasc. Ald. ubi ex A. B. D. (δ' ἔπος A.) ἔπος edidit Musgravius. Notum est Aristophanem in Nubibus, dum Socratem insectatur, non minus acerbè in Euripidem invehi. Postquam igitur Phidippides ex Euripidis Aeolo incestos amores cecinit, et a patre accusatus, se defendere parat, eum sic hortatur Chorus 1399. Σὺν ἔργον, ὃ καὶ κινεῖς ἐπῶν κινεῖς καὶ μοχλεύεις, Παιδῶν τινα ζητεῖν, ὅπως δόξαις λέγειν θέλῃ. Vocem antea omissam ἐπῶν e MSS. restituit Kusterus, quibuscum plerique consentiunt; nonnulli λόγων dant, certe duo quos ipse inspexit. Quare existimo, Euripidem primo scripsisse, quod in margine posui; deinde ab Aristophane propter duriores

τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.

ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι

1320

θεοῖς τε καὶμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,

ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος

ἔτλης τεκοῦσα, καὶ μ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.

καὶ ταῦτα δρᾶσας, ἥλιόν τε προσβλέπεις,

καὶ γαῖαν, ἔργον τλαῖσα δυσσεβέστατον.

1325

ἄλλοι· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,

ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβαῖρου τ' ἀπὸ χθονὸς

Ἑλλήν' ἐς οἶκον ἡγόμην, κακὸν μέγα,

metaphoram in scena traductum, vulgatam lectionem substituisse, ut supra 300. Alia loca Euripidis in isto dramate risit Comicus, praeter ea quae Critici notarunt. Hoc suspicor de 319. sed nemo, opinor, monitus dubitabit verum 1470. integrum esse Euripidis. καὶ ναὶ παταιδέσθῃσι πατῆρον Δία. Non omnino a proposito alienum erit, hunc locum paucis explicare. Aliae scilicet gentes Δία Πατῆρον colebant, quod cum sit aptissimum Deorum atque hominum parenti epitheton, jure mireris pios Athenienses plurimis Jovem aliis titulis ornasse, hoc abstinuisse. Hanc ergo omissionem corrigere temporibus non satis convenit

cupientes Tragicī Δία Πατῆρον saepe ingessere, ut Aeschylus et Sophocles, ab Alberto citati ad Hesychium v. Πατῆρον. Nam Scholiasten Aristophanis Jovem hoc nomine ab Atheniensibus cultum esse falso tradere, liquet ex Platonis in Euthydemo verbis a Spanhemio laudatis. Idem tamen Plato alibi Διὸς Πατῆρος mentionem facit, sed in legibus nimirum fictis, quas reipublicae suae fictae praescriberet. (Legg. IX. p. 881. D. HSt prope fin. lib.) Euripides Electr. 675. ὦ Ζεῦ πατὴρ καὶ τροπαὶ ἑλθόντων ἐμῶν.

1325. ἔργον δρᾶσα Lasc. quod

πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
 τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί· 1330
 κτανούσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
 τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργούσ σκάφος.
 ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
 παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
 εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας. 1335
 οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνίς γυνή
 ἔτλη τόδ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
 γῆμαι σέ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
 λέαναι, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
 Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. 1340
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνείδεσι
 δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
 ἔρξ', αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μισαιφόνε.
 ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
 ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ἐνήσομαι, 1345
 οὐ παῖδας, οὐς ἔφυσα καῖξεθρεψάμην,
 ἔξω προσεπεινὴν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
 ΜΗ. μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία

1343. ἐρξ' αἰσχροποιέ. Ma. Εἴ' αἰσχροποιός· ἡ δὲ γράσας
 cho Athenaei XIII. p. 582. C. ἀπεκρίθη, ΤΙ Δ' ΑΙΣΧΡΟΝ, ΒΙ
 Λαῖδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ ΜΗ ΤΟΙΕΙ ΧΡΩΜΕΝΟΙΣ ΔΟΚΕΙ;
 Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ Πι- Acerbissimus jocus, si quis
 νακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρημένον modo recordatur, quale fue-
 "Εχοντ", ἀπὸκριται, φησὶν, ὃ ποιητά rit Aeoli Euripidei, unde iste
 μοι, Τί βουλόμενος ἐγράψας ἐν τρα- versus desumptus est, argu-
 γωδίᾳ, ΕΡΡ' ΑΙΣΧΡΟΠΟΙΕ· κατα- mentum.

πλαγεὶς δ' Εὐριπίδης τὴν τόλμην 1348. ἡ μακράν ἐξέτεινα Lasc.
 αὐτῆς, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δυνεῖς ἡ μήκρ' ἂν Ald. μακρὰν ἂν Mus-

λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἶά τ' εἰργάσω. 1350

σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τᾶμ' ἀτιμάσας λέχει,
τερπνὸν διάξεν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεῖς γάμους.
Ἥρεων ἀνατεῖ τῆσδε μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ Λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει, 1355
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὥκησε σπέος·
τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆ, καρδίας ἀνθηψάμεν.

ΙΑ. καυτὴ γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

ΜΗ. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ᾔγγελᾳς.

ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. 1360

ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρώα νόσα.

ΙΑ. οὐ τοίνυν ἤμῃ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

gravius ex B. D. Fl. μακρὰν δ' 1356. ἤλυσεν πένον Lasc.
ἀν A. unde recte Brunckius, Ald. et, puto, omnes MSS.
μακρὰν γ' ἀν ἐξέτεινα. Sed A. pro interpretamento

1352. διάγειν Ald.

1353. προσθεῖς Flor. apud
Valckenaer. ad Phoeniss. 583.
Lasc. πῶρον praeferit. Cum Brunckio
σπίος recepi.

1359. Interpretantur Viri

1355. Hic versus ubi ab docti per λυσίτελῃ, neque ego
Athenaeo laudatur, paullo repugno. Potest tamen etiam
mendosius legitur κατέει pro significare, MINUIT, LEVAT
πάλει XIII. p. 577: Di. Locum meum dolorem, si tu non irrides.
Euripidis non meminerat Flo- A. μὴ γελᾷς, quod, probatum a
rens Christianus ad Aristoph. Musgravio, edidit Brunckius.
Lysistr. 231. μὴ ᾔγῃς ed. Musgr.

ΜΗ. ἀλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμήτες γάμοι.

ΙΑ. λέχους σφέ γ' ἡξίωσας οὐνεκα κτανεῖν;

ΜΗ. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς; 1365

ΙΑ. ἦτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.

ΜΗ. οἶδ' οὐκέτ' εἰσὶ τοῦτο γάρ σε δήζεται.

ΙΑ. οἶδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῶ κάρα μιᾶστορες.

ΜΗ. ἴσασιν, ὅστις ἤρξε πημονῆς, θεοί.

ΙΑ. ἴσασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα. 1370

ΜΗ. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.

ΙΑ. καὶ μὴν ἐγὼ σὴν ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.

ΜΗ. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ καγὼ θέλω.

ΙΑ. θάψαι νεκροὺς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.

ΜΗ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ, 1375

Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίαις θεοῦ,

ὥς μὴ τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,

τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου

1363. σοι omittit A. Brun- in Herc. F. 935. βίζας τ' ἐν
ekius conjicit, ἀλλ' ὕβρις ἢ σὴ, ὅσοις αἱματώπας ἐκβαλόν. Me-
χοί v. eleganter, sed minus ne- lanipp. apud Stobaeum XCIV.
cessario. Deinde νεοδμήτες Ald. p. 381. ed. Grot. ὦ τέκνον,
νεόδημοι Lasc. Utrumque re- ἐκθρόποισιν ἐστὶν οἷς βίος· ὁ μικρὸς
ctum, sed illud facilius in hoc, εὐκρατος ἐγένετο δ' ὄγκος κακόν.
quam hoc in illud mutatur. Lege, ὁ μικρὸς εὐκρας ἐγένετο·
Dicunt Attici sine discrimi- οἷς δ' ὄγκος κακόν.

ne, ἀμβλώψ, ἀμβλωπὸς, γοργῶψ,
γοργωπὸς, φλογῶψ, φλογωπὸς, ἐδμήξ,
ἄδμητος, ἐζῶξ, ἄζυγος, νεοζῶξ, νεό-
ζυγος, (quin et νεοζυγῆς) εὐκρας,
εὐκρατος, et similia. Nihil igitur
dubium, quin legi debeat

1364. σφε κῆξιμας Ald. σφε
γ' ἡξίμας A. D. L.

1370. σὴν γ' Lasc. σὴν Ald.

1372. ῥάδιοι γ' Ald. ῥάδιοι δ'
A. B. D. E. Flor. Lasc.

σεμνήν ἐορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
 τοιοῦτον, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβέως φόνου. 1380
 αὐτὴ δὲ γαῖαν εἴμι τὴν Ἑρεχθίδος,
 Ἀργεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
 σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
 Ἀργεὺς κάρα σὲν λειψάνῳ πεπληγμένος,
 πικραῖς τελευταῖς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. 1385

ΙΑ. ἀλλὰ σ' Ἑριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
 Φονία τε Δίκη.

ΜΗ. τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
 τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;

ΙΑ. Φεῦ Φεῦ μυσσὰρὰ καὶ παιδολέτορ. 1390

ΜΗ. στείχε πρὸς οἴκου, καὶ θάπτ' ἄλοχον.

ΙΑ. στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.

ΜΗ. οὐπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρασκ'.

ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. μητρί γε, σοὶ δ' οὐ.

1379. τέλη προσάψομαι Lasc. 1393. γῆρας edd. MSS. con-
 Ald. τέλη προσάψομεν A. B. D. tra metrum. Copulam ejice-
 τέλη μυστηρίων Flor. ex Hippol. re vult Heathius, sed paroe-
 25. apud Valckenaer. ibid. miacus male adhiberetur, ubi
 τέλος προσάψομεν Etymol. M. personae singulos versus al-
 p. 750, 43. τέλος προσάψομαι ternis loquuntur. Brunckius
 Schol. Venet. et Leid. ad primo edidit, οὐπω θρηνεῖ, qui
 Iliad. κ. 56. soloecismus est; deinde γῆρας

1385. γάμων ἰδὼν. Lasc.

σε μένει, quasi iste hiatus to-
 lerari posset. Addidi literam.

1392. Sic Lasc. Ald. Male Subauditur talis sententia, καὶ
 ejecit particulam Brunckius, τότε θρηνήσεις.
 membranarum auctoritate.

ΙΑ. κᾶπειτ' ἔκτας; ΜΗ. σέ γε πημαίνουσ'. 1395

ΙΑ. αἶ αἶ Φιλίου χεῖζω στόματος
παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.

ΜΗ. νῦν σφε προσαιδᾶς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπώσάμενος. ΙΑ. δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων. 1400

ΜΗ. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.

ΙΑ. Ζεῦ, τὰδ' ἀκούεις, ὥς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὅποσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι, 1405
τάδε καὶ θρηνῶ καπιδοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι

1395. πημαίνουσα σέ. Ald. Sed sive is ita legerit, sive ali-
contra metrum. Sed σέ γε πη- ter, nihil est mutandum. Vi-
μαίνουσ' omnes MSS. Par. Fl. rum doctissimum fefellit con-
Lasc. structio, quae haec est: χεῖζω

1396. ἤμοι pro αἶ αἶ mem- φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξα-
branae. Quae sequuntur, mi- σθαι. Hippol. 1391. ἐμφιτόμου
ris modis offendere Brun- λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι. He-
ckium, ut tandem eum vere- rodot. V. 38. εἶδε γὰρ δὴ συμ-
cundiae suae poeniteat, qui μαχίης τινὸς οἱ μεγάλης ἐξευρε-
corruptelam istam in textu θῆναι.

1401. Vides supra ad 1314.

1402. ἀπελαυνόμεθ' Lasc. Ald. levi vitio, quod sustulit Bentleius.

1406. Prius καὶ omittit Ald. habent Paris. omnes, Fl. et L. φιλίου χεῖζω σέθεν θωνῆς ἀκοῦσαι.

τέκν' ἀποκτείνας, ἀποκωλύεις
ψαῦσαι τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον 1410
ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

ΧΟ. πολλῶν ταμίαις Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ' αἰέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἔτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκίτων πόρον εὔρε θεός. 1415
τοῖόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1408. τέκνα κτείνας' Lasc. 1314. qui sic imitatur, ὅν μὴ
Ald. Brunckius edidit ex A. ποτ' αὐτὴ φύσας' ὤφελον νέκυν τα-
B. D. τέκν' ἀποκτείνας'. νῦν ἰδέσθαι, φθιμένον δ' ὑπ' ἀνά-

μην.

1410. 1411. ὤφελον πρὸς
σοῦ edd. MSS. ὤφελον Bent- 1415. εὔρεν male Aldus.
leius. ἐκ σοῦ Musgravius, quem εὔρε A. L. prout legitur in aliis
securus est Brunckius. Sed locis, et in Stobaeo CXIL
πρὸς σοῦ legisse videtur x. ii. p. 465. ed. et MS.

ΤΕΛΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

CORRIGENDUM IN TEXTU MEDEAE.

196. Vide, lector, humanam incogitantiam. Lege,
ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, ut habet Lascaris, et confer
266. 1185.

ADDENDA ET CORRIGENDA IN ARGUMENTO ET NOTIS AD MEDEAM.

P. 383. In Argumenti titulo Ed. Lasc. *ῥαβδισὶς Μηδείας ἑδρι-
πιδου*. Mox 1 in *Ἰάσων*, et literam cujusque fabulae initia-

P. 384. l. 6. Lege *δέ φησι* *) cum Lasc. Ald. l. 3. *ἐν ταῖς τοῦ* L.
l. 8. *πρόμην* et mox *πρόμνε* (sic) l. 10. *αὐτόν*. Sic L. ac-
centu non inclinato, et alibi saepe, ubi nos scriberemus
αὐτόν. Hujus moris aliud specimen, In v. 468 *. et 1321.
παντὶ τ' ἀνδραγαθῶν L. In not. col. I. l. pen. adde: „*ἔψουσα*
L. Ald. *ἔψουσα* edd. rec.“

P. 385. l. 1. *Ἄλλως* inserit ante *Ἀριστοφάνους* L. l. 3. *μὲν κρέοντα
καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους* L. l. 8. Ab *ἑδιδάχθη* ad finem
om. L. In not. col. 2. l. 2. *δὲ* omittit L.

P. 386. personas hoc ordine habet L. *α' ε' θ' β' γ' δ' γ' η'* is-
que et Aldus legit, *Τρεφὰς Μηδείας. Χερδὸς γυναικῶν. Παῖδες
Μηδείας*.

V. 3. *πυρὰ* habet L. rectius, et infra 360. *μὴδ'* etiam hic et
4. L. Ald. ut edidi; melius fortasse quam quod alibi
manere passus sum, *μὴδ'*.

5. Haec conjectura, nisi me memoria fallit, aliis in men-
tem venit, sed credo me eam pluribus et diversis argu-
mentis exemplisque munivisse.

[*) Personus in Argumento dederat *δὲ φησι*, quod mutavi. δ.]

11. Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξδν semper pro εδν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret. Hic habet εδν Lasc. sed cum mea editione consentit 53. 244. 246. 342. 393. 397. 464. 564. 571. 776. 809. 841. 883. 997 bis. 1004. 1142. 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. 1229. 1266. 1286. In his omnibus congruit Aldina, praeterquam 564. et 997. ubi ξυν semel in ξυνοικαῖ tantum. Praeterea bis, ubi ζ habet Lascaris, x dat Aldus, 242. 286. In ceteris, sive recte, seu prave, ζ uterque servat.
17. αὐτοῦ L. et αὐτῶν 31. sed cum leni Ald.
36. εὐφρένεται. Lasc. et 165. διακνεομένους. sed hos errores raro committit.
42. Ubi καὶ crasin facit cum & vel ε, semper in κα contrahitur a Lascari, semper in κα ab Aldo.
51. Pronomen sine accentu L. et 485. 549. 817. 932. 1007. 1207. 1338. sed σε in 485. 549. Ald.
72. Infra 79. 889. τῶδε Lasc. sed in priore loco τὰδε x. π. 1238. In nota sub init. l. 5. adde: Postea vero iterum inspexi Cant. et M. quorum ille habet τῶδε, hic τὰδε.
76. N finale addunt Lascaris cum Aldo hic et 332. 343. 697. 894. 907. 1036. 1252. 1292. 1295. 1299. 1356. 1366. Omittunt ambo 121. 122. 127. 1080. 1086. Numerorum commodo sofus addit Lascaris 1094. Quater addidit Aldus, ubi omittit Lascaris, 566. 1034. 113. 1210. In Hippolyto vicies addit N Aldus, cum metro necessarium est: 18. 45. 91. 93. 101. 189. 281. 416. 459. 483. 514. 601. 810. 874. 979. 1045. 125. 1351. 1353. 1376. Sic etiam L. nisi in duobus locis 979. 1351. Contra, ubi metrum N postulare videtur, ἤξεν 165. habet solus L. (lege ἤξεν. Paullo ante 155. ἐπλευσεν Ald. ἐπλευσε Lasc. Infra 742. ἐγέλαισι Lasc. ἐγέλαισιν Ald.) Lectiones quas dat L. in Medea 1031. ἀνδρώποισιν. in Hippolyto 724. παῖσιν προθύναι (sic) 1173. ναίουσιν. 1180. ὤλεσεν metro nocent; sine necessitate additur πύλαισιν 101. παρ' οἷσιν 435. πάροθεν 1461. Sed

illud imprimis notandum, editionem Florentinam saepe in fine versus, ubi sequens versus a simplici consonante incipit, N addere, ut syllaba ultima longa evadat. Atque hoc semel in Medea observasse memini, 1205. ubi ἀπώ-
λυσεν. Lasc. (ἀπώλυσεν; Ald.) saepius in Hippolyto, sc. 28. 116. 451. 469. 628. 1233. 1279. 1325. 1418. In quibus solus incedit Lascaris. Semel, ubi ille habet ᾔνε-
σεν, accedit Aldus 1334. Hinc patet, Grammaticum, e
cujus recensione prodierunt exemplaria, quorum simile
naetus est in Hippolyto Lascaris, in ea fuisse sententia,
ut longa syllaba versum semper finiendum crederet, si
modo hoc diversa scribendi ratione confieri posset. Ali-
quando etiam in fine versus Alcestidis aut Andromaches
N addidit Lascaris, quanquam ibi, ut in Medea, parum
sibi constat; sed in Hippolyto una tantum, eaque levis
occurrit exceptio 1027. διέφθορε Θνητῶν, ubi N addidit ex
codicibus Valckenaerius, (1014.) eandemque ob cau-
sam, ut suspicor, licet nihil monuerit, 28. 451. (446.)
1334. (1319.) idem fecit. Nam Phoeniss. 1181.
(1190.) ἐκβύπασεν dedit e MSS. Leidd. Equidem ipse
N addendo hiatus vitare contentus, breves syllabas in
talibus locis servavi, verum si quis semper longas prae-
feret, (debet enim aut semper aut nunquam) non cul-
pabo. Porro id obiter monendum, Aldum, qui raro in
Hecuba et Oreste, nunquam in Phoenissis N finale ante
consonantem propter metrum addiderit, in Medea et
deinceps plerumque addere.

77. προσίσταμεν L.

84. γινώσκεις Lasc. Ald. γ addit uterque 230. 931. sed 560.
habet Ald. omittit L. γίγνεται et γίγνομαι uterque 14. 708.
753.

88. ἔσω L. et π. versui sequenti praefigit, i. e. in fine
prioris ponit, ut semper in hac editione.

93. χέλον L. et mox κατασκήψαι τινά.

95. τὲ cum accentu, ut in aliis locis, ubi accentum non
recipit syllaba praecedens, habet L. 235. 376. 538.

585. 613. 708. 733. 790. 884. 950. 1185. 1387. 1409. Et haec regula nunc in MSS. nunc in edd. servatur; in Aeschylī e. g. editione Stanleiana, quam scripturam cum per negligentiam secuta sit Glasguensis, hos accentus pro variis lectionibus bona fide notavit Schutzius. Versu sequente prius *μοι* caret accentu in L. Ald. recte, ut infra 115.

101. *μη δε* L. qui mox cum Aldo *νυν*. Alibi etiam *νυν* contra metrum uterque, ut infra 697. 922.

107. *μείζωνι* et 109. *δειχθεῖσα* L.

110. 111. *αἱ αἱ ἱπαθον τλήμων μεγάλων* L.

116. *δε σοι* Lasc. Ald. Sed adjectivum melius puto.

125. Herodotus III. 80. *πληθος δδ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὖνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.*

128. *οὐθένα* L. quod senioris Atticismi est, et mox *θνητοῖς*.

133. *ἥπιος*. L. et 144. *αἱ. αἱ. τάλαινα δίκμου* L.

156. *χαράσου* L. sic *δυσσεβοῦσι* 753. *δυσσεβῶ* 1284. *δυσσεβοῦς* 1380.

166. *οἱ γε με* L. *οἷγέ με* Ald.

179. τ. praefigunt editiones, et x. 181. Sed delendas esse personas recte vidit Tyrwhittus, et delet A.

191. *ὅτ' ἄν τις* Lasc. quae scribendi ratio frequens est in MSS.

215. *κληῖδ'* L. *κληῖδ'* Ald. 659. *κληῖδα* uterque.

217. 285. Lege aut *μή μοι τι* cum Aldo, aut *μή μοι τι* cum Lascari.

218. *γεγονότας* Suidas v. *Σεμύον*. sed propius vero Photius MS. *γενέτας*. Mox 219. *οἱ δ' ἄμφ'* L.

229. *χρήζω* L. et 243. *κἄν* et 254. *αὐτὸς πρὸς σε* Lasc. *αὐτὸς πρὸς σε* Ald.

260. *συμφορέα*. L. et mox σου (261.) *τίς* 262. *ἀγρίματ* 264. *αἰς* 267. *δράσον* 269. *ἐξῆσαι* 280. *δράσειν τί* 291. *εἰδέναι τί* 302. *ξυμπερῆναι* 342. *εὐνόσιαν ε'* 346. *ἡπιούσα* 353. *ἑκαπύσαι ποτ' ἄν*, 396. (*ἑκαπύσαι ποτ' ἄν*, Ald.) *ἐν τί μοι* 382. *εἶα* (402.) ut sic et (816.) sed *εἶ* 1237. (ubi *εἶ* Ald.) *οὐκ εἶ* 415. 419. 972. 973. 1034. *ἀγρίματ* 426. *γένηα* (428.)

τὰς 435. τῶνδε (444.) ἐκτίσῃ 451. ἐφύρουν. 457. ταῦτ' ἐν
 ταῦτ' 477. 564. προσθήκας 546. τῶνδε 548. εἰμι (579.) εἴ
 σοι (589.) μήδ' (599.) et μὴ δ' 602. (μὴδ' Ald.) μὲν ἔστ'
 (603.) ἄτε ε' (626.) μὴ ἔστωτ' 637. λύσαι 677. μοῶ.
 679. πικρὸς τίς ἐστι 681. τὰμ 737. ἑλβός ἐστι, (738.)
 σκηψὶν τίν' 742. τὰμ 770. καδ' ὄβρις. 779. τὰμ' 789.
 ὄψεται ποτὲ 799. μέσω (815.) ἐνθά πῶδ' (827.) συμφρονεῖν τέ
 μοι 880. κριτακρός εἰμι 899. ζῆν (926.) τοῦδ' 934. οἱ δέ
 σοι 998. αἱ αἱ. 1003. αἱ αἱ et μὴν τίν' ἀγγέλων 1004. οὐ σε
 (1007.) μὲν ἐστι (1017.) αἱ. αἱ. 1038. οὐ τοί ποτ' 1056.
 οὐκ ἐτ' 1072. 1216. (1308.) γὰρ ἐστι (1080.) μὴ δ' L.
 μήδ' Ald. 1087. ἡρεσθιμένον. 1116. ὄλυντο. 1131. δόνους. 1134.
 εἰκὼ 1159. κράτα τ' 1188. νικομένη. 1192. ἔρυσσι 1210. οὐ-
 δεις ἐστιν (1225.) βαλβίδα L. sed recte βαλβίδα Ald. 1240.
 μὴ δ' L. μήδ' Ald. 1241. τήν δέ γε λάθου L. τήνδ' γε λάθου
 Ald. 1242. 1243. φύγη 1268. ἐρεῖξαι 1274. ἄλλ. 1282.
 μή μοι τί 1301. τί δ' ἐστιν. 1305. τήνδε 1313. ἐπώλεον.
 1362. ἐπώλεον 1405. N. B. Parenthesis indicat Aldum
 cum Lascari consentire.

269. ἐκτίσῃ L. Ald. et omnes, credo, editiones, quae meam
 praecedunt. Et sic habent ubique in secundis indicativi
 passivi personis, nisi cum aliter habere moneo. Quod
 non mirum est, si reputas, βούλησθαι habere L. 864. δοκῆς
 956. quamvis δοκῆς statim subjungat. Versu sequente
 θαυμάσω L.

275. σὺν αὐτῇ L. et 279. αἱ. αἱ. Deinde ἐπώλεμαι. 279. et
 simplex λ pro duplici 289. 727. 1005. Contra duplex
 pro simplici habet idem Lascaris 666. (ubi ἐπώλεμαι.) λ
 754. 940. 1276.

282. εἰρήσομαι L. 294. φεῦ. φεῦ. 302. δοκούστων εἰδέναι τί

307. σὺ δ' αὖ L. et πλημελές

310. τί γὰρ σὺ μ' L. Etiam 340. τί δ' αὖ βιάζῃ L.

317. ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus. Mox

319. τοσῶνδε γ' Ald. Corrige igitur meum errorem.

Deinde 320. αὐτῶς Lasc. Ald. edd. ceterae.

324. μένης L.

328. *οὐ σε* Lasc. sed *οὐ σε* Ald. Mox 329. *ὡς σου* L. Ald.
341. Medeae personam omittit L.
348. *κλαίω συμφορῇ* L. 363. *κλύδωνα* L. 365. *πανταχῇ* L. Ald.
375. *ἦ* hic et 385. L. Deinde 378. *δοῖαν* (sic)
393. *ἰξελαύνει* L.
400. Lege, ut omnes edd. et MSS. *πικροδς δ'* Non in animo habebam mutare, nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent. *εφί* pro *εφιν* e membranis dedit Brunckius.
408. Ita distinguit et legit Lascaris: *περὶ δὲ καὶ πεφύκαμεν. γυναῖκες ἱερὰν, ἑὺδλ'*
468. Versum, qui in vulgatis additur, habuisse in suo exemplari videtur x. π. 286.
478. *ἐπιστάτην* L. *σιμβάλω* 521. *σώττειαν* 528.
487. *πάντα δ'* aequè bene L.
516. *ὅς καὶ κίβδηλος* L.
522. *ἴοικα* ed. Musgr. typorum errore, quod notari meretur, ne quis falsa elegantiae specie ludatur.
530. Sic Ald. *ὡς ε' ἔρως* Lasc. et 539. *πάντες δ' ε'* (sic)
553. *εὐψυχέστερον* L. Error ortus ex similitudine literarum τ et ψ minus distincte pictarum; aut si ita scribuntur, ut saepe fit in MSS. τ + et superior linea in + evanescit, facillime cum τ commutatur. Scholia in Hermogenem inter Aldi Rhetoras T. II. p. 9, 38. *νομωτικῇ δὲ ἔστιν ὡς ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν κεχρημένων τὴ μυθίῃ καὶ φυκίῃ*. Quis non videt legendum *ψιμυθίῃ*?
559. *οἰκῶμεν* L. et 560. *σπανιζοίμεθα*. 1269. *ὀλλόμεθα*
584. Citat Scholiastes *φαίνω* pro *γένω*. An legebat *φανῆς*?
588. *ἐξυπηρέτης* L. et *με τεύξῃ* divisim 600. quod quosdam decepit. Deinde *ἵως* (sic) 625.
629. In nota post *τετρακτὸν*. col. 2. l. 12. adde: Euripides Iph. A. 584. *ὅς τῆς Ἑλένης Ἐν ἄνθρωποις βλεφάροισιν Ἔρῳτα δέδωκας, Ἔρῳτι δ' αὐτὸς ἐπτοάδῃς*. Ubi *πέπνοκας* ineptissime legit Bern. Martinus Var. Lect. IV. 7.
634. *χρίσας δ' ἄφυκτον οἶστρον*. L. et 637. *δυσπέρστρον*.
654. *εὐ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς* Lasc.

675. p. 449. col. I. l. 6. Verba, quae tribui Hermanno, non sunt ex ipsius opere citata, sed qualia eum secum loqui fingo.

684. *ἐνὴρ* L. Ald. sed infra 766. *ἐνὴρ* L. *ὠνὴρ* Ald.

703. M. *πρὸς τοῦτο δ' ἄλλον* Lasc. 710. *ἰσίδης*

722. Invenuste admodum quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo, *παιρᾶσμαι ἔγω*, deleta distinctione post *χρῆνα*. Simili mendo laborat locus Helen. 961. *Ἄλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε, Αἰρήσομαι τὸ πρὸς τῆς εὐδαιμονίας*. Lege, *Αἰρήσομαι ἔγω πρὸς τῆς εὐψυχίας*. Nimirum *εὐψυχίας* primo in *εὐτυχίας* (vide supra ad 553.) corruptum est, ex literarum, deinde in *εὐδαιμονίας*, ex sensus affinitate. Optime igitur Heathius et Tyrwhittus *εὐψυχίας*.

744. Medae personam omittit L. et Aegei 746.

757. *ἡλλάσσει* δ L. 760. *ἐπὶ* L. ut et *ἐπὶ σφαι*, infra 1375.

Confer locum Suppl. 881. citatum in nota mea ad v. 675. p. 448. c. I. l. ult.

785. *χρήσω* L. et mox *οὐτὲ μοι* 794. *οὐτ' ἐμοὶ* Ald.

809. *ξυλλαμβάνουσα* L. Ald. Corrige meum errorem. Mox *ἐπενέτω* et 810. *εἰ δὲ, συγνώμη* L.

836. *ἐπὶ βαλλομένη* L.

845. Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda. *Παιδολῆτεια. παιδοφόνος. Παιδολῆτειαν. παιδοφόνον.*

859. *πιτυώντων* L. et 878. Chori personam male praeponit L.

887. *ἀγνιτίνειν* L. Mox 891. *ἐξήλατ'* Ald. sed *α* in *ε* mutat C.

892. *διαλλέχθηθ'* L.

921. Pro ΜΗ. praefigit ΙΑ Lasc. Deinde nullam personam sequenti versui praemittit, sed ΜΗ utrique 923. 924. Infra 942. Medae personam omittit et ante 943. ponit.

927. *εἰσῆλθ' ἐμ'* L.

962. Lascaris habet *καίνης δ δαίμων. καίμων νῦν*

973. *εἰ* L. hic et 982. 1330. Mox 974. *ἀναδεδεμέν.* (*ἀναδεδέμων* Ald.) 977. *ἔιδαν* et 1107. *ἔιδαν* 981. *παρὰ νυμφοκομήσει.* L.

998. ΠΡΕΞ. praeponit L. mox 1002. ΠΡ. postea Π. tantum. 1019 *αἰεὶ* Lasc. Ald.

1022. Quod edidit, lectore non monito, Beckius, γυναικας metrum pessundat. Ob silentium ejus operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Si igitur γυναικας a Reiskio sumsit Beckius, festinavit, et coecum ducem secutus est. Nihilo deterior plurali singularis. Aristoph. Plut. 529. Οὐτὶς μέγιστον μύθους στακτοῖς, ἀνδρῶν ΝΤΜΘΗΝ ΑΓΑΓΗΣΘΩΝ.

1048. φερνός. L. (sic) vide quae noto infra ad 1106.

1104. Dum haec notabam, non praesto erat Musgravii editio. Musgravii error est, a Beckio retentus. Mox etiam ab utroque male positum est 1116. pro 1127. (meae ed. 1115.)

1106. κῦρῃς L. Quod saepissime fit in MSS. omnium aetatum, ut vocales I et r puncto duplici notentur, id passim in Lascaris editione conspicitur. Sed has minutias non memore, nisi ubi aliam ob causam verba transcribo. Eandem regulam in punctis distinctionum enotandis servo, scilicet ut nunquam ea propter ipsa solum memorem. Nullam enim MSS. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant. Tot errores etiam obiter indicavi, ut lector aequus ceteros persequendi necessitate me facile liberet. Nec tamen mirabor, si quis me mendacii insimulabit, quod fidem, quam dedi ad 293, non plene praestiterim.

1135. ἡσθῆμεν Lasc. quod, si in ἡσθῆμεθ' mutaretur, sensum aliquem praeberet. Sed merus error esse videtur.

1153. ἡδ' ὅς τ' Lasc. ἡδ' Ald. ἡδ' Brunck. Infra 1180. ἡδ' L. Ald. sed recte Brunckius ἡδ'

1224. τοῖς Lasc. In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνδρῶν, aut φέρεται retinebit.

1366. εὐ δὲ Lasc. et infra 1394. εὐ δ' αὖ; et 1396. αὖ αὖ cum vulgatis.

1411. πρὸς σοῦ φθινόμενους Lasc.

INDEX AUCTORUM.

Numeri paginas indicant.

A.

Accius. 245. 365.

Achaeus. 188.

Aelianus. IX. XXIII. 125.

202. 213. 286. 288. 350.

393.

Aeschines Orator. 127. 407.

Aeschylus.

Agamemnon. VII. VIII.

XXX. 68. 154. 298.

319. 363. 420. 461.

Choëphorae. VII. IX. XL.

26. 46. 66. 68. 200. 400.

401. 460. 486.

Eumenides. VII. X. 160.

238. 349. 456.

Persae. IO. 50. 58. 68.

106. 119. 146. 348. 373.

463. XXX. XXXII.

XXXIX. XLVIII.

Prometheus. VII. VIII. XIX.

XXXVIII. 16. 35. 57.

58. 86. 139. 144. 170.

179. 190. 276. 285. 294.

319. 324. 363. 401.

Aeschylus.

Septem adversus Thebas.

42. 149. 212. 257. 314.

329. 369. 412. 437.

Supplices. VII. X. XXX.

XXXIX. LXVI. 154. 305.

354. 401. 405.

Fragmenta. VII. X. 119.

149. 188. 405. s. 429.

456. s.

Agathon. 403. 478.

Alcaeus. 184. 435.

Alcinous. 477.

Alcman. 45. 116.

Alexander Rhetor. 27. 118.

121. 436.

Alexis. 30. 100. 139. 165.

180. 394. 407. XVII.

Ammonius Grammaticus. 352.

394. 418. LVII.

Ammonius Hermeae fil. 311.

Anacreon. 418. 439.

Anaxandrides. 136.

- Anaximenis . Epistola apud Aristophanes.
 Diogenem Laërtium. 394.
 Anonymus inter Rhetores Aldi.
 275.
 Anonymus apud Suidam. 119.
 403.
 Anti-Atticista apud Montfaucon. Bibl. Coisl. 418.
 Antimachus. 250.
 Antipater. 118. 417.
 Antiphanes. 37. 50. 137. 342.
 418. 453.
 Antiphon. 374.
 Antoninus Liberalis. 117.
 Apollodorus Atheniensis. 329.
 s. 453.
 Apollodorus Tarsensis. 411.
 Apollonius Alexandrinus. 392.
 Apollonius Rhodius. 51. 136.
 284. 309. 357. 389. 390. 424.
 Apostolius. XX.
 Appulejus. 245.
 Archias. 348.
 Archilochus. 116. s. 179. 402.
 XX.
 Aripthro. XXXII.
 Aristarchus Stobaei. 27.
 Aristides. 334. 409. 473. 477.
 Aristophanes.
 Acharnenses. 31. 100. 101.
 105. 106. 154. 313. 334.
 449. 464. XXVIII. LIII.
 LIV. LV. LVI.
 Aves. 16. 19. 22. 51. 90.
 102. 105. 154. 169. 275.
 368. 388. 455. LIII. LV.
 LVII. LIX. LXI. LXIII.
 Ecclesiazusae. 30. 36. sq.
 65. 77. 100. 140. 222.
 235. 457. 464. LXII.
 Equites. 66. 101. 102. 104.
 124. 154. 209. 213. 342.
 352. XLV. LV. LXII.
 Lysistrata. 46. 90. 103. 154.
 234. 238. 300. 426. 461.
 477. 486. XIX. XLII.
 LXI. LXIII.
 Nubes. 37. 91. 93. 94. 103.
 106. 270. 275. 279. 289.
 334. 345. 410. 448. 493. s.
 XL. XLI. XLV. XLVII.
 L. LIII. LIV. LV. LVI.
 LIX. LXII. LXIII.
 Pax. 31. 64. 79. 101. 103.
 106. 108. 154. 246. 275.
 324. 338. 347. 350. 352.
 461. LII. LVIII.
 Plutus. 64. 65. 94. 100.
 101. 106. 107. 141. 234.
 254. 279. 290. 313. 337.
 455. 508. XVII. XXVIII.
 XXX. XXXVII. LVI.
 LIX. LXI. LXII. LXIII.
 Ranae. VIII. XXXVII.
 XLIV. XLV. XLVII.
 LIV. LV. LVI. LXI.
 LXII. 13. 34. 40. 63.
 91. 131. 165. 202. 235.
 260. 302. 365. 387. 409.
 449. 463. 473.
 Thesmophoriazusae. 67. 79.
 90. 104. 105. 302. 369.
 408. 420. 422. 448. 461.
 XLIV. XLV. LIV. LX.
 Vespae. 16. 62. 64. 101.
 162. 254. 286. 453. LII.
 LIII. LVI. LVII. LXI.
 LXIII.
 Fragmenta. 7. 95. 96. 105.
 124. 189. 264. 348. 453.
 XLVI. XLVII. LVII.
 LVIII.
 Aristoteles. 34. 70. 169. 253.
 287. 422. 478.
 Arrianus. 70. 316. 477.

Astydamas. 46.

Athenaeus. X. XVII. XVIII.

XXV. XXIX. XXXII. XLV.

XLVI. XLVII. LV. 7. 16.

19. 37. 40. 71. 81. 100.

102. 104. 105. 117. 124.

137. 138. 139. 165. 188.

190. 191. 213. 235. 245.

279. 280. 289. 311. 319.

326. 342. 348. 356. s. 391.

394. 395. 402. 405. 407.

408. 425. 433. 435. 444.

453. 455. 456. 495. 496.

Athenaei Epitome. XXXII.

408.

Athenagoras. 151. 253.

Atridarum reditus auctor apud

Athenaeum. 117.

B.

Bion apud Clementem Alexandrinum. 409.

C.

Callimachus. 50. LXII.

Castorion. XXIX.

Catullus. 82. 375.

Chalcidius. 477.

Chionides. 368.

Cicero. 7. 9. 16. 52. 61. 67.

115. 119. 285. s. 395. 415.

435. 438.

Claudianus. 99.

Cleanthes. 33.

Clemens Alexandrinus. 46. 48.

65. 148. 150. 155. 160.

162. 163. 213. 253. 287.

289. 390. 408. 420. 477.

IX.

Comicus ignotus apud Cle-

mentem Alexandrinum. 408.

Comicus ignotus apud Hero-

dianum Grammaticum. 170.

— — — Plutarchum. XXV.

349.

— — — Scholiasten Euripi-

dis. 136.

Cornutus. 104. 421.

Cratinus. 62. sq. 279. LXIV.

LXV.

Critias Tyrannus. 421.

Cyrillus. 281.

D.

Demosthenes. 7. 124.

Dio Chrysostomus. 51. 117.

119. 146. 286. 287. 404.

405.

Diodorus Siculus. 64. 253.

389. s.

Diogenes Laërtius. 130. 138.

140. 149. 159. 193. 250.

355. 366. 394. 433.

Diogenianus. XX.

Dionysius Halicarnassensis. 19.

130. 405.

Dionysius Junior. 247.

Dionysius Senior. 288.

Diphilus. 137.

E.

Empedocles. 99. 311.

Ennius. 29. 43. 52. 60. 68.

387. 394. 395. 415. 417.

426. 435. 438. 476. 488.

Epicharmus. 104. XXXVII.

Epictetus. 33.

Epigrammata Graeca. 18. 45.

46. 83. 186. 357. 367.

394.

Eriphus. 407.

- Etymologus M. 58. 69. 85.
 119. 218. 250. 253. 262.
 279. 293. 368. 391. 394.
 404. 465. 474. 498.
 Etymologicum MS. XVIII.
 Eubulus. 190. 235. 433. 455.
 Eudocia. 104.
 Euenus Parus. 136.
 Eumathius. 24. 32. 38. 51.
 150. 283. 393. 395.
 Euphorion. 71.
 Eupolia. 58. 92. 100. 248. 428.
 Euripides.
 Alcestia. 14. 30. 31. 37.
 83. 135. 217. 272. 326.
 336. 347. 358. 424. 431.
 481. 485. 503. XXIV.
 XXXVI. XXXVII.
 Andromache. II. 12. 49.
 58. 64. 65. sq. 124. 127.
 149. 191. 198. 246. 283.
 320. 347. 365. 392. 444.
 445. 448. 485. 503. XXXV.
 XLI.
 Bacchae. V. XXXV. LVII.
 28. 37. 66. 82. 135. 145.
 149. 157. 221. 235. 247.
 273. 279. 311. 313. 395.
 402. 410. 417. 421. 431.
 Cyclops. 80. 125. 131. 140.
 155. 368. 420. 426. 435.
 456. XXXVII. XLII.
 Danae. 149.
 Electra. 30. 51. 66. 71.
 121. 131. 144. 149. 154.
 156. 222. 230. 236. 263.
 273. 289. 310. 316. 364.
 368. 374. 388. 390. 394.
 418. 494. XXV.
 Hecuba. V. XII. XIV.
 XXXIII. XLI. 8. 12.
 14. 15. 16. 18. 19. 20.
 23. 28. 29. 31. 32. 35.
 42. 47. 49. 52. 56. 60.
 62. 64. 66. 69. 70. 79.
 80. 81. 83. 84. 87. 88.
 91. 92. 93. 95. 97.
 106. 107. 121. 124. 127.
 142. 149. 150. 158. 164.
 166. 169. 170. 198. 200.
 217. 222. 252. 269. 275.
 276. 286. 288. 294. 305.
 306. 319. 326. 346. 347.
 352. 374. 392. 402. 418.
 419. 425. 456. 485. 503.
 Helena. 25. 83. 97. 122.
 123. 125. 154. 170. 186.
 189. 206. 235. 236. 238.
 272. 421. 426. 507. XXV.
 XLVIII.
 Heraclidae. 31. 125. 154.
 155. 238. 271. 294. 326.
 348. 401. 449. 463.
 XXXVI.
 Hercules Furens. 32. 69.
 81. 100. 136. 149. 151.
 154. 170. 217. 246. 247.
 272. 279. 298. 323. 368.
 394. 411. 412. 439. 445.
 449. 497. XXIV. XXXVII.
 XLII.
 Hippolytus. 10. 18. 64.
 154. 170. 196. 198. 246.
 257. 273. 279. 317. 347.
 393. 400. 401. 404. 498.
 499. 502. 503. XXXVI.
 Ion. 33. 41. 123. 149. 165.
 170. 236. 238. 247. 248.
 279. 351. 394. 402. 449.
 467. XXIV. XLII.
 Iphigenia Aulidensis. 8. 10.
 72. 99. 141. 142. 170.
 179. 180. 201. 206. 217.
 265. 271. 283. 334. 347.
 388. 389. 390. 395. 401.
 425. 473. 485. 506. XXI.

XXIII. XXIV. XXX.
 XXXVI. XXXVIII. XL.
 XLI. XLVIII.
 Iphigenia Taurica. 13. 41.
 63. 72. 83. 186. 197.
 208. 248. 279. 284. 316.
 341. 348. 433. 448.
 XXXVIII. XLII.
 Medea. 25. 27. 30. 52. 58.
 61. 132. 135. 154. 155.
 238. 249. 275. 292. 294.
 311. 312. 329. 370. 390.
 393. 398. 411. 413. 418.
 423. 425. 426. 428. 431.
 432. 436. 441. 444. 450.
 457. 458. 459. 460. 463.
 464. 465. 466. 488. 489.
 490. 493. 494. 501. ss.
 XII. XXXIV. XXXVI.
 LII.
 Orestes. II. 27. 38. 39.
 103. 107. 121. 122. 123.
 124. 125. 126. 130. 131.
 132. 135. 138. 140. 142.
 146. 147. 148. 152. 154.
 155. 157. 158. 159. 161.
 164. 165. 166. 167. 175.
 176. 177. 178. 183. 184.
 186. 188. 190. 191. 192.
 195. 196. 198. 199. 200.
 201. 205. 206. 209. 214.
 216. 219. 221. 222. 223.
 224. 225. 226. 227. 228.
 230. 232. 281. 283. 296.
 309. 318. 319. 336. 341.
 342. 343. 346. 402. 417.
 425. 451. 456. 486. 486.
 503. IX. XXIV. XLII.
 LVII.
 Phoenissae. 86. 95. 102.
 119. 124. 132. 140. 143.
 159. 164. 170. 183. 196.
 200. 222. 238. 246. 247.
Euripid. Person. I.

248. 250. 253. 255. 257.
 259. 260. 263. 270. 273.
 276. 278. 280. 284. 290.
 291. 292. 294. 296. 297.
 303. 304. 305. 307. 309.
 311. 312. 313. 315. 319.
 320. 322. 325. 328. 329.
 331. 382. 335. 336. 337.
 339. 342. 344. 345. 347.
 348. 351. 352. 357. 360.
 364. 365. 374. 378. 391.
 396. 400. 401. 417. 484.
 503. IX. XXXIV. XXXV.
 XXXVII.
 Rhesus. 121. 170. 171. 250.
 313. 349. 370. 400. 486.
 XLI. LVII.
 Supplices. 8. 60. 149. 156.
 172. 189. 238. 257. 290.
 401. 411. 439. 448. 507.
 XXXI. XLI.
 Troades. II. 30. 37. 72.
 149. 196. 198. 236. 283.
 340. 394. 421. 474.
 XXXII. LII. LVII.
 Fragmenta. 46. 66. 79. 81.
 96. 127. 135. 151. 155.
 162. 186. 193. 197. 246.
 249. 280. 284. 285. 286.
 288. 289. 304. 326. 368.
 370. 388. 394. 402. 404.
 405. 410. 420. 421. 425.
 449. 454. 466. s. 478.
 495. 497. XX s. XXXIV.
 XXXVI. XLIII.
 Epigramma. 245.
 Eusebius. 107. 288. 290. 420.
 Eustathius. 9. 12. 13. 26. 29.
 31. 33. 38. 44. 48. 51.
 55. 58. 63. 66. 68. 74.
 77. 84. 96. 100. 102.
 103. 121. 122. 127. 148.
 188. 189. 195. 213. 245.

K k

248. 249. 250. 255. 260. *Hermesianax*. 342.
 263. 267. 270. 272. 273. *Hermias Schol. in Platonem*.
 281. 283. 292. 305. 306. 43.
 310. 318. 319. 323. 328. *Hermippus*. XVIII. XXV.
 329. 357. 359. 363. 372. *Hermogenes*. 48.
 377. 388. 391. 406. 411. *Herodianus Grammaticus*. 90.
 412. 415. 416. 418. 430. 100. 170. 279. 436.
 433. 439. 441. 444. 445. *Herodianus Historicus*. 65.
 XIX. *Herodotus*. 27. 116. 235. 319.

F.

Florus. 375.

G.

Galenus. 275. 477. XXXVI.
Gellius. 28. 29.
Georgius Pisides. 403. 404.
Grammatici. 90. 248. 463.
Gregorius Corinth. XLIII. 24.
 30. 90.
Grogorius Nazianzen. 117.
 250. 286. 349.
Pseudo-Gregorius, Christi Pa-
tientis auctor. 7. 10. 58.
 61. 183. 184. 185. 186.
 189. 383. s. 390. 391. 392.
 393. 395. 396. 398. 414.
 417. 424. 426. 427. 428.
 432. 451. 455. 457. 465.
 467. 468. 472. 476. 477.
 480. 483. 484. 485. 486.
 487. 489. 493. 499. 500.
 502. 506.

H.

Harpocraton. 92. 124. 135.
 137. 238. 352. LVIII.
Heliodorus. 14. 188. 295. 493.
Helladius. 433.
Hephaestion. 45. 58. 130.

I.

Iarchas. 107.
Ibycus. 444.
Ion. 278.
Isocrates. 9. 400.
Hierocles. 118. 477.
Homerus. 7. 9. 11. 16. 19.
 25. 29. 34. 44. 45. 48. 61.
 64. 80. sq. 107. 116. 166.
 169. 170. 183. 186. 188.
 191. 196. 214. 222. 227.
 247. 249. 316. 334. 346.
 351. 389. 392. 404. 424.
 430. 444. 457. 468. XXX.
 LXIII.
Homericus Hymnus. VIII.
 253. 316.
Horatius. 127. 139. 263. 430.
Hyginus. 329.
Hyperides apud Alexandrum
Rhetorem. 118.

J.

Joannes Philoponus. 194. 195.
Julianus. 10. 19. 120. 125.
256. 258. 284. 348. 444.
Justinus Martyr. 151. 163.
Juvenalis. 28.

Nicochares. 391.
Nicolaus Comicus. 115.
Nonius. 43. 60. 67. 68. 365.
394. 417. 476.
Nonnus. 435.
Nonnus ad Gregorii Stelit.
117.
Nosti. 383.

L:

Leonidas. 123.
Lexicon Tragicum. 255. 389.
Libanius. 65. 139.
Longinus. 135. 139. 164.
Lucanus. 99.
Lucianus. 7. 29. 60. sq. 79.
115. 120. 125. 151. 184.
255. 272. 274. 286. 350.
449. 457. 477.
Lucretius. 119. 268. 444.
Lycophron. 17. 81. 191. 363.
Lycophronides. 19.
Lysias. 217.

M.

Machio. 104. 495.
Macrobius. 63. 162. 184.
Martialis. 418.
Maximus ad Dionysium Areo-
pagitam. 140. 280.
Maximus Tyrius. 247.
Menander. XVII. 24. 64. 101.
141. 155. 174. 289. 346.
352. 375. 404.
Moeris. 137. 279.
Moschion. 366.
Moschopolus ad Hesiodum. 252.

N.

Neophron. 58. 447.
Nicander. 154.

O.

Oenomaus. 290.
Olympiodorus. 417.
Onomacritus. 116.
Origenes. 247. 248.
Orpheus. 137. 389.
Scriptor de Lapidibus. 166.
Ovidius. 99. 198. 283. 286.
477.

P.

Pacuvius. 9. 67.
Palladas. 162.
Paraphrastes Euripidis. 157.
318. 378.
Paulus Silentarius. 18.
Pausanias. 46. 117. 236. 286.
329. 350. 375. 473.
Phalaris. 402. 403. 435.
Pherecrates. 279. 352. 394.
LIV.
Philemon. 71. 103. 104. 105.
338. 345. 395. 406. LV.
Philoponus. v. Joannes Phi-
lop.
Philostratus. 107. 117. 285.
Phoenix Colophonius. 311.
Photius. 29. 90. 121. 150. 162.
222. 279. 410. 433. 453. s.
457. 504. LXV.
Phrynichus. 121.
Kk 2

Pindarus. 45. 63. 66. 116.
235. 342. 473. X. XXXII.
LXIV.

Plato Comicus. XLVII. LXIV.
409. s. 433.

Plato Philosophus. 45. 65.
100. 107. 118. 125. 227.
238. 279. 334. 409. s. 433.
442. 453. s. 463. 494. IX.
XIX. XXXII. LVII.

Plautus. 59.

Plutarchus. 46. 96. 99. 116.
117. 118. 125. 129. 131.
136. 138. 140. 143. 151.
155. 169. 246. 247. 271.
273. 274. 275. 284. 286.
287. 288. 289. 298. 305.
322. 326. 346. 349. 350.
368. 404. 405. 410. 413.
420. 421. 439. 442. 449.
456. 460. 472. 477. VII.
XXV. XXXII. XLIII.

Poëta incertus apud Cicero-
nem. 7. 119.

— — — Porphyrium. II.

— — — Scholiast. ad Ho-
mer. 104.

— — — Stobaeum. 178.

Pollux. 46. 95. 187. 189. 249.
264. 288. 391. 394. 400.
407. 453. IX. XXXIV.
XLVI. LXIV.

Polyaenus. 231.

Polybius. 302.

Porphyrus. II.

Priscianus. 33. 55. 89. 217.
245. 249. 287. 387. 410.

Probus ad Virgilium. 488.

Procopius. 439.

Proverbia Graeca. 288.

Q.

Quinctilianus. 67.

R.

Rhetores Aldi. 275.

Rhetorica ad Herennium. 387.

S.

Sappho. 342.

Scholiastes Aeschinis. 434. s.
— Aeschyli. 17. 129. 238.
401. XXXIX.

— Aphthanii. 442.

— Apollonii Rhodii. 29.
139. 192. 246.

— Arati. 10.

— Aristophanis. 13. 65.
83. 91. 101. 140. 186.
193. 246. 292. 350. 383.
391. 392. 404. 405. 457.
494. LIV. LXI. LXV.

— Dionysii Thracis. 286.

— Euripidis. 13. 18. 24.

39. 40. 42. 50. 54. 77.

90. 102. 119. 125. 126.

127. 130. 132. 135. 136.

137. 140. 141. 143. 148.

149. 154. 163. 170. 181.

192. 194. 200. 208. 209.

232. 245. 246. 247. 250.

256. 260. 265. 268. 274.

277. 286. 291. 296. 297.

298. 299. 304. 305. 309.

310. 312. 313. 314. 315.

318. 321. 325. 330. 331.

338. 348. 350. 351. 355.

358. 363. 369. 373. 377.

388. 392. 395. 398. 400.

411. 412. 415. 418. 424.

433. 435. 437. 442. 445.

447. 451. 452. s. 460. Sophocles.
 462. 463. 464. 466. 471. Electra. 84. 91. 97. 124.
 475. 479. 482. 486. 490. 154. 162. 166. 197. 239.
 492. 506. XXI. 249. 260. 283. 370. 453.
 Scholiastes Hermogenis inter XXXV. XXXVIII.
 Aldi Rhetores. 506. Oedipus Coloneus. 27. 29.
 — Homeri tum editus tum 52. 59. 65. 68. 86. 92.
 ineditus. 17. 46. 50. 51. 104. 126. 222. 235. 246.
 90. 95. 104. 105. 108. 283. 312. 441. XVIII.
 116. 249. 267. 325. 390. XIX. XXX. XXXI.
 406. 450. 474. 498. XXXVII. XXXVIII. XL.
 — Luciani. 406. Oedipus Tyrannus. VII. XI.
 — Nicandri. 130. 131. XII. XXXVIII. 27. 95.
 — Pindari. 116. 193. 247. 99. 120. 143. 166. 248.
 LXIV. 263. 368. 377. 410. 420.
 — Platonis. 107. 431. 433. 456.
 — Sophoclis. 25. 68. 81. Philoctetes. VII. VIII. XII.
 83. 141. 166. 239. 286. XXIV. XXXVIII. XL.
 347. 404. 418. 464. XLIII. XLVIII. 52. 68.
 — Statii. 171. 72. 83. 86. 97. 104. 121.
 Scolion apud Athenaeum. 138. 166. 198. 246. 257. 275.
 Sextus Empiricus. 275. 286. 286. 291. 351. 402. 449.
 289. 343. 388. 405. 421. 455. 456. 467. 481.
 XXXII. Trachinae. XII. 9. 35. 81.
 Simonides. 79. 319. XX. 86. 103. 143. 235. 267.
 Simplicius. 477. 272. 279. 287. 301. 316.
 Solon. XX. 324. 347. 424. 432. 481.
 Sopater. 118. Fragmenta. VII. IX. XII.
 Sophocles. XLIII. 14. 90. 131. 145.
 Ajax. VII. XI. XII. XXV. 212. 222. 286. 312. 326.
 XXXI. XXXVIII. XL. 349. 352. 388. 391. 420.
 LXV. s. II. 16. 17. 31. 435. 460.
 50. 65. 68. 70. 83. 94. Sosicrates. 40.
 104. 136. 150. 154. 160. Sosipater. LV. 407.
 166. 186. 199. 209. 215. Statius. 171. 251. 270. 319.
 221. 303. 345. 347. 349. 320. 349.
 363. 387. 388. 390. 401. Stephanus Byzantinus. 78.
 424. 440. 460. 461. 464. 144. 435.
 473. 489. Stobaeus. 24. 25. 27. 28. 32.
 Antigone. 30. 52. 96. 104. 35. 45. 50. 58. 64. 66. 68.
 143. 198. 217. 272. 279. 79. 81. 85. 89. 90. 91.
 319. 342. 345. 347. 369. 100. 103. 115. 118. 135.
 402. 440. 441. 472. XIX. 136. 137. 138. 148. 155.

164. 169. 172. 173. 178. Theognis. X. 233. 307. 342.
 179. 180. 187. 197. 245. Theophilus Comicus. 455.
 249. 261. 262. 273. 274. Theophrastus. 409.
 276. 278. 283. 286. 288. Theopompus Comicus. 408.
 289. 290. 292. 298. 312. Thomas Magister. 9. 18. 26.
 338. 342. 343. 345. 354. 35. 152. 160. 168.
 366. 370. 393. 409. 415. Thucydides. 217. 473.
 416. 417. 418. 420. 422. Thugenides. 90.
 431. 438. 442. 448. 467. Tibullus. 123.
 478. 485. 497. 500. XVII. Tragicus incertus apud Cle-
 XXI. LV. mentem Alexandrinum. 390.
 Strabo. 63. 145. 193. 249. — — — Diogenem Laer-
 Strattis. 280. 288. tium. 149. 355.
 Suidas. 14. 18. 22. 64. 65. — — — Phalaridem. 403.
 77. 90. 93. 94. 95. 97. 101. — — — Plutarchum. 149.
 103. 117. 119. 123. 143. 246. 298. 449.
 186. 199. 213. 222. 235. — — — Scholiastam ad Ho-
 238. 246. 260. 279. 283. merum. XLII.
 286. 337. 349. 350. 366. — — — Stobaeum. 85. 478.
 368. 375. 388. 390. 391. — — — Tatianum. 40.
 403. 404. 409. 433. 440. — — — Wetstenium ad N.
 454. 457. 477. 504. IX. XI. T. 316.
 XVIII. XX. XXVIII. XLIII. Tryphiodorus. 166.
 XLVI. XLVII. LI. LV. Tyrtæus. 438.
 LVII. LIX. LXI. LXV. s. Tzetzes. 69. 117. 235. 239.
 Synesius. 389. 403. 477. 311.

T.

- Tatianus. 40.
 Teleclides. 289.
 Teles. 274. 354.
 Telestes. 408.
 Terentianus Maurus. 213.
 Terentius. 61. 174.
 Themistius. 284.
 Theocritus. 81. 82. 120. 196.
 389. 438. 439. 451. 454.
 486. LXII.
 Theodectes. 245.
 Theodoretus. 288.

V.

- Valerius Probus. 89.
 Varro. 417.
 Virgilius. 7. 73. 77. 172. 234.

X.

- Xenophon. 193. 334. 433.

Z.

- Zenobius. XX.
 Zenodotus. 365. s.

INDEX GRAECUS.

A.

- A** accusativi singularis nominum in εὺς desinentium, ex regula Grammaticorum producendum, interdum corripitur. 71.
- A** Doricum pro η an corripitur possit. 362.
- A** — et εὖ — confusa. 150. 263.
- A** et οι confusa. 344. 394. 448. [An Med. v. 751. leg. ἐμμενεῖν οἷς σου κλύω. S.]
- A** et os confusa. 64. sq. 295.
- Ἀγαλμα** Ἑκάτης. 96.
- Ἀγαμεμνόνειος**, — ιος. 133.
- Ἀγγέλλειν**. ἡγγέλλειν, ἡγγέλλην. 55. ἀγγέλλειν et αὖ λέγειν confusa. 179. 451.
- Ἀγγος**. τᾶγγος et τεῦχος confusa. 62.
- Ἀγειν** et ἄπτειν confusa. 498.
- Ἀγος** rarissime ab Atticis, nunquam a Tragicis adhibetur. 457. ἄγιος et ἄγνός confusa. 456. s.
- Ἀγκυρα** sensu metaphorico. 14. 125. ὀρμεῖν s. ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἀγκύρας etc. 124. ἄγκυρα subaud. 124.
- Ἀγνός**. 456. ἄγνός et ἄγιος confusa. 456. s.
- Ἀγνύω**. 455.
- Ἀγών**. 155. ἀγών, δίκη. 183. ἀγῶνα διδόναι. 182. s. ἀγῶνα δύσονται. 183. ἀγῶνα πράττειν. 183. ἀγῶνα τρέχειν. 183. de quantitat. 184.
- Ἀγώνισμα** πράττειν. 183.
- Ἰδεῖν** et ἰδεῖν confusa. 102.
- ἄσσεται** et οἴσεται confusa. 394.
- Ἰδῆς**. Ἰδου δάμοι, πύλαι. 487.
- Ἰδπεῖν**. Lusum in hoc verbo et cognatis. 336.
- Ἰδμής**, ἄδμητος. 497.
- Ἀεί**, αἰεί. IV. XVII. XVIII. 223. 253. 269. 432. 461. 507. De quantitate particulae αἰεί. 89. καὶ nunquam cum αἰεί crasin facit. 352.

- πανταχοῦ αἰ, διαπαντός αἰ, ἐνδελεχῶς αἰ. 352. αἰ ἐκάστοτε. 91. εἰς — αἰ τὸν παρόντα νῦν χρόνον. 238. Formae variae hui. vocis. XVIII.
- *Αἰρεῖν. De futuro h. v. 462. s. αἰρῶ et αἶρω confusa. 13.
- *Αἶναος, αἶνναος. 214.
- *Αετός. 15.
- *Αζυγος, ἄζυξ. 407.
- *Αθλαττωτος. 165.
- *Αθάνα Atticis usurpatum. 120. sq.
- *Αθαναία an Attici dicant. 121.
- *Αθάνατος. De quantitate h. v. 402. ἀθάνατος ὀργή. 402.
- *Αθαπτος ἐλάττωτος confusa. 369.
- *Αθνα. 121.
- *Αθηναία Atticis usurpatum. 121.
- *Αθλιος cum genitivo. 38. ἀθλία τάλαινα conjuncta. 230.
- *Αθλον primam habet per se longam, utpote ex αἰθλον contractum. 338.
- *Αθρεῖν. LX. De futuro h. v. 438. ἀθρῆσαι et ἀθροῖσαι confusa. 66.
- *Αθροῖσαι et ἀθρῆσαι confusa. 66.
- *Αθυρόγλωσσος. 187.
- Αἰθεσθαι, αἰδεῖσθαι. 357.
- *Αἰθης. 79.
- Αἰεῖ. v. Αἰεῖ.
- Αἰθῆρ et ἥλιος confusa. 283.
- Αἷμα. αἵματα. 248. 358. αἷμα et εἷμα confusa. 325. αἷμα et ἡμαρ confusa. 364. αἷμα et σῶμα confusa. 358.
- Αἵματωπος. 165. (343.) 497.
- Αἵματώψ. 497.
- Αἰρεῖν, interficere, cum κτείνειν confusum. 428. ἐλῶν et ἔχων confusa. 289. ἐλῶν et λαβὼν confusa. 353. ἐλεῖν et ἐλθεῖν confusa. 303.
- Αἶρεῖν. De futuro h. v. 463. αἶρεσθαι πόλεμον πρὸς τινα, τινί. 410. αἶρω et αἶρω confusa. 13.
- Αἰσθάνεσθαι. De constructione h. v. 215. ᾗσθημαι. LVII.
- Αἰσσεῖν activo sensu. 221. s. passivum αἰσσομαι. 222. αἰδῶσθε etc. 10.
- Αἰσχρήμων verbum non graecum. 367.
- Αἰσχιστος et ἔχθιστος confusa. 291.
- Αἰσχρογέμων verbum non graecum. 367.
- Αἰσχροποιός. 495.
- Αἴτιος. τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν etc. 425.
- Αἰτωλῖς, Αἰτωλός. 332.
- Αἰωρῶ et αἶρω confusa. 13. cf. 363.
- *Ακανθα. 310.
- *Ακάριστα πεδία, mare. 263.
- *Ακατος de poculo. 408.
- *Ακοή. singul. et plural. confusi. 213.
- *Ακούειν. De constructione h. v. 364. ἀκούειν πρὸς τινος. 473.
- *Αλαλαί, ἀλαλαγαί. 270.
- *Αλαοσκοπία. 212.
- *Αλαστος. 394.
- *Αλγηδών, ἀλγηδόνες. 392.
- *Αλγύνειν. 428.
- *Αλίκυπος et ἀλίτυπος confusa. 147.
- *Αλῖς. 197.
- *Αλίτυπος et ἀλίκυπος confusa. 147.
- *Αλλη et ἄλλη confusa. 422.

- "Αλλος cum plurali. 337. ἄλ-
 λος πλεοναστικῶς adhibitum.
 422. ἄλλοι, οἱ ἄλλοι. XXXI.
 ἄλλη et ἄλλη confusa. 422.
 "Αλλοτε subaudiendum. 9. (186.)
 "Αλλόχροος, ἀλλόχρως. 257.
 "Αλλως i. q. μᾶτην. 474. ἄλλως
 μᾶτην. 43.
 "Αμαδίαι. 274. 291.
 "Αμαρτάνω. De futuro h. v.
 207.
 "Αμβλωπός, ἀμβλώψ. 497.
 "Αμείβειν, ἀμείβεσθαι. 88. 192.
 "Αμήχανος. 431.
 "Αμμορος verbum suspectae fi-
 dei. 38.
 "Αμμορος. XII. 38.
 "Αμοιρος. XI. s.
 "Αμορος. XII.
 "Αμπάλλειν sensu medio. 144.
 "Αμπετάσαι. 352.
 "Αμπέχειν et ἀμφέπειν confusa.
 434.
 "Αμυμώνειος, — ιος. 261.
 "Αμφέπειν et ἀμπέχειν confusa.
 434.
 "Αμφέρειν. 352.
 "Αμφί. De construct. 256.
 482.
 "Αμφίπληκτος active. 86.
 "Αν repetitum. 59. 122. 202.
 427. a librariis omisum.
 85. 155. 156. 362. solere
 significans. 275. an opta-
 tivo veri nominis iungatur.
 291. ὅς ἂν. de constructio-
 ne. 318. ἂν suband. 131.
 ποῦ ἂν c. conjunct. soloecum.
 180. ἂν et ἄρα confusa. 371.
 468. ἂν et αὖ confusa. 232.
 275.
 "Ανά cum accusativo. 436.
 "Ανα. 424.
 "Αναβακχεύειν. 145.
 "Αναβακχιούν. 145.
 "Αναβοῶν. De futuro h. v. 193.
 "Ανάγειν et ἀνάπτειν confusa. 398.
 "Ανάγκη. πολλή σ' ἀνάγκη, πολ-
 λή γ' ἀνάγκη. 372. πολλή
 μ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη,
 πολλή σ' ἀνάγκη. 472.
 "Ανακαλύπτω pro ἀνακαλύπτομαι.
 142.
 "Ανακίρνασθαι Φιλίας. 400. ἀνα-
 κίρναται de accentu. 388.
 "Ανακωφεῖν. 213.
 "Αναλαλάζειν. 350.
 "Αναμετρεῖσθαι κανόνει. 51.
 "Αναμοχλεῖν λόγους etc. 493.
 "Αναξ cum dativo. 253. ἀναξ
 βασιλεύς. 146. [Homerus
 Odyss. XX. v. 194. ἦ τε
 εἶοιε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. S.]
 "Αναπέταμαι, ἀναπέτομαι. 387.
 "Ανάπλεω. De accusativo h.
 v. 403.
 "Ανάπτειν et ἀνάγειν confusa.
 398. α. et ἀμείβειν confusa.
 290.
 "Αναρύτειν. 279.
 "Ανασεῖν. 164.
 "Αναστρέφειν et ἀνατρέπειν con-
 fusa. 314.
 "Ανατολμῶν an verbum probum.
 424.
 "Ανατρέπειν et ἀναστρέφειν con-
 fusa. 314.
 "Ανατρέφειν et ἐντρέφειν confu-
 sa. 272.
 "Ανδάνειν an accusativum regat.
 233.
 "Ανειλεῖσθαι. 165.
 "Ανεπίληκτος et ἀνεπίπληκτος con-
 fusa. 189.
 "Ανέρχεσθαι πάλιν. 181.

- Ἀνέχειν. 17. ἀνέχομαι cum participio. 288. Augmentum duplex in h. v. XIX.
 Ἀνῆρ. De quantitate h. v. 371. ἀνέρος an Attici usurpent. 371. ἄνδρες et ἄνθρωποι confusa. LXI. ἀνδρῶν et ἀστῶν confusa. 422. ἀνῆρ et θνητὸς confusa. 70. ἄ. a librariis omissum, LXI.
 Ἀνῆφαιστος. 165.
 Ἀνθρωποκτονεῖν et ἀνθρωποσφαιγεῖν confusa. 26.
 Ἀνθρωποι et ἄνδρες confusa. LXI.
 Ἀνία, ἀνίη. De quantitate h. v. 342.
 Ἀνιάζω. De quantitate h. v. 342.
 Ἀνιάρως. De quantitate h. v. 136. 342.
 Ἀνιάω. De quantitate h. v. 342.
 Ἀνίστημι. Euripidis aetate erat, *directum erigo*. 290.
 Ἀντιλάσσειν, ἀντιλάσσειν. 175. 486.
 Ἀντολή. 283.
 Ἀνύειν. 88. 279.
 Ἀνύτειν, ἀνύτειν. 88. 279.
 Ἀνύττειν. 279.
 Ἀνω ποταμῶν etc. 429.
 Ἀνωγα, ἠνώγειν. XVIII.
 Ἀνώματος et ἐνώματος confusa. 454.
 Ἀξίος τίτι τινος. 31.
 Ἀξιοῦν, honorare. 31.
 Ἀπαγγέλλω. ἀπηγγέλη, ἀπηγγέλη. 55.
 Ἀπαλλαγή et ἀποστροφὴ confusa. 459.
 Ἀπαλλάσσειν. 326. De aor. 1. et 2. pass. 319. ἀπαλ-
- λάσσειν et ἐξαλλάσσειν confusa. 352.
 Ἀπανταχῇ, ἀπανταχοῦ. 176.
 Ἀπαρχή. singul. et plural. confusi. 311.
 Ἀπειπεῖν. De constructione h. v. 127.
 Ἀπειρηκῖναι. De constructione h. v. 127.
 Ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας. 281. [Ammianus Marcell. XIV. 10. *Veritatis enim absolutus sermo ac semper est simplex*. Idem XVII. 5. *Quia igitur veritatis oratio soluta esse debet et libera*. Ad eandem normam Augustus Saporque ἑηγορεύουσι. V. Lindenbrog. ad locum priorem. S.]
 Ἀπὸ et ὑπὲρ confusa. 54. ἀπ' ὀρθίου σταθεῖς πύργου. 335.
 Ἀπόδειξις et ἐκδείξις confusa. 312.
 Ἀποκοιμῶμαι, aut dormire desino, aut seorsum dormio. 162.
 Ἀπολισθάνειν, probae notae verbum, 350.
 Ἀπόλλων. Attici non Ἀπόλλωνα dicunt, sed Ἀπόλλω. 162.
 Ἀπόπληκτος, ἀποπληκτως. XXXVIII.
 Ἀπόρρητος. De feminino h. v. 461.
 Ἀπος. 310.
 Ἀποσβῆναι. 486.
 Ἀποστροφὴ et ἀπαλλαγὴ confusa. 459.
 Ἀποσφραγίζεσθαι. 202.
 Ἀποσῶζειν, ἀποσάξεσθαι, meminisse. XXXVI.

- Ἀπότροπος. De quantit. 124.
 Ἀποφεύγω φεύγων. 334.
 Ἀπτειν et ἄγειν confusa. 498.
 ἄπτεσθαι γάμων, εὐνῆς. 317.
 Ἀπῶθεν et πρόσωθεν confusa. 404.
 Ἄρα γνωμικόν. 441. ἄρα et ἄν confusa. 371. 468. ἄρα et γάρ confusa. 441. cf. 345.
 Ἄρα, ἄρ' οὐ. XII.
 Ἀρά et εὐχή confusa. 252.
 Ἄραρε, ἄρηρε. 216. 424. 429. 455.
 Ἀραρότως. 484.
 Ἀράσσειν et ταράσσειν confusa. 89.
 Ἀργός. De feminino h. v. 18. 405.
 Ἀρηρε. v. Ἀραρε.
 Ἀρης. De forma accusativi h. v. 256. s. 317. 322.
 Ἀριστερά χεὶρ plene. 87.
 Ἀριστεύς. ἄνδρες ἀριστεύς. 390. confusum cum ἄριστος. 389. s. saepe corruptum. 390.
 Ἀριστος confusum cum ἀριστεύς. 389. s.
 Ἀρκεῖν, arcere, repellere. 316.
 Ἀρκεσις. 59.
 Ἀρμα. ἄρματα. 328.
 Ἀρῆην, ἄρσην. 251.
 Ἀρτεμις. De forma vocativi h. v. 260.
 Ἀρτι, ἀρτίως. 138.
 Ἀρύτειν. 279.
 Ἀσαλαμίνος. 165.
 Ἄση. 416. s. ἄση et ἄτη confusa. 417.
 Ἀσμενος. ἀσμένω, ἀσμένη, ἀσμένους etc. 324.
 Ἀισσεῖν. v. Αἰστέιν.
 Ἀστός. ἀστῶν et ἀνδρῶν confusa. 422.
 Ἄστρο, signa zodiaci. 245.
 Ἄστν. De genitivo h. v. 176. 309. ἄστεος spondeus. 149.
 Ἀσύμφορος et ἀσύμφωτος confusa. 405.
 Ἀσχαλᾶν, ἀσχάλλειν. 179.
 Ἀσχημῶν. 367.
 Ἀτάρ. 378.
 Ἀτάρβητος. 99.
 Ἀτάρμυκτος. 99.
 Ἀταύρωτος. De feminino h. v. 461.
 Ἀταφος et ἄθαπτος confusa. 369.
 Ἀτερ. 247.
 Ἀτη et ἄση confusa. 417.
 Ἀτρέμα, ἀτρέμας. 139.
 Αὐ et ἄν confusa. 232. 275. αὐ et οὐν confusa. 423.
 Αὐαλτός et αὐσταλός confusa. 136.
 Αὐδῇ et αὐτῇ confusa. 211.
 Αὐδῶ et λέγω confusa. 305.
 Αὖρα paroxytonon. 40.
 Αὐσταλός et αὐαλός confusa. 136.
 Αὐτῇ et αὐδῇ confusa. 211.
 Αὐτός sine articulo non valet idem, sed ipse. 29. αὐτός pro μόνος. 335. αὐτός μόνος an tautologia. 335. s. αὐτό. et αὐτὰ confusa. 438. αὐτός et οὗτος confusa. 467.
 Αὐτόχειρ. 197.
 Αὐτοχειρί. 197.
 Ἀφικνούμαι cum participio futuri. 102. οὕτω τάρβους ἀφικόμεν. 271.
 Ἀφίπταμαι. 388.
 Ἀφίστημι. ἀπίστη et ἀπίσβη confusa. 486.
 Ἀφόβητος active cum genitivo. 263.
 Ἀφύσσειν. 462.

Ἀχαϊκός, Ἀχαϊκός. 28.
 Ἀχαρίς, ἀχάριστος. 377. ἄχα-
 ρις et ἀχορος confusa. 305.
 Ἀχιλλεύς, Ἀχιλλεύς etc. 15. s.
 Ἀχορος et ἀχαρίς confusa. 305.
 Ἀψαυστος active cum genitivo.
 263.
 Ἀωρος. 38. s.

B.

Βάθρον. 329.
 Βαίνειν activo sensu. 222. βῶ
 et στῶ, βὰς et σῆς, etc.
 83. βέβηκε et πέφυκε con-
 fusa. 311.
 Βακχεῖος, Βακχίος. 298.
 Βαλβίς. 505.
 Βάλλειν. β. ἐπί τινος. 142. βληθή-
 σμαι, βεβλήσμαι. 140. 468.
 Βάπτειν. 363.
 Βαρύποτος. De forma com-
 parativi et superlativi h. v.
 345.
 Βασιλεὺς ἀναξ. 146.
 Βέλτιον et κάλλιον confusa. 439.
 Βία. 247. βία et βάθρων con-
 fusa. 329.
 Βίη Ἡρακλείη, ὅσπερ —. 29.
 Βίος, βίοι. 405. βίος et βίετος
 confusa. 79. βίος et πόλις
 confusa. 321. βίος et πό-
 τμος confusa. 96. βίος et
 γῆρας confusa. 286.
 Βλ. Canon Dawesii chronicus
 has literas spectans. 30.
 Βλαστήματα. 164.
 Βλέπος subaud. XXXIX. s.
 Βλέφαρον. singular. et plural.
 confusi. 212.
 Βοίδιον, βοιδάριον. LVII.
 Βοιωτία ὕς. LXIV.
 Βοιώται πύλαι. 330.

Βόρβραι πύλαι. 330.
 Βοτρύεις de capillis. 357.
 Βότρως de capillis. 357.
 Βοτρύωδης de capillis. 357.
 Βουκολεῖν ἔππους. 249. βουκολεῖ-
 σθαι αἴγας. 248.
 Βούλημα et τόλμημα confusa.
 199.
 Βροτός et θνητός confusa. 68.
 Βῶλος. 193.
 Βωμολόχοι. 352.
 Βωμός de iurejurando per vi-
 ctimas. 392.

Γ.

Γαῖα et γῆα confusa. 297.
 Γαλήν' ὄρω. 140.
 Γαμεῖν, γαμεῖσθαι. 418.
 Γάμος. 317. γάμων φαύειν, ἄπει-
 σθαι. 317. γάμος et γάμοι
 confusa. 34. 200.
 Γάπεδον. 144.
 Γάρ intra spatium parvum re-
 petitum. 401. γάρ οὖν. 441.
 γάρ et ἄρα. confusa. 441.
 cf. 345. γάρ et δε confusa.
 179. 181. 261. 284. 393.
 401. 478. γάρ et καί con-
 fusa. 266. 356. γάρ et μή
 confusa. 318. 401. γάρ et
 τοι confusa. 51. γάρ et γ'
 ἀν confusa. 367. γάρ et δ'
 ἄρ' confusa. 399.
 Γαστήρ. 247.
 Γαῦλος de poculo. 408.
 Γε. Nunquam secunda pedis
 trisyllabi in senario sylla-
 ba esse potest. XVII. ne-
 que in trochaico versu pe-
 dis trisyllabi prima. XVIII.
 γε, etiam. XLI. LIII. γε
 post ὅς, ὅστις. LIV. Libra-

- rii saepe male addunt hanc particulam, saepe omittunt. 295. 345. Saepissime haec particula excidit, nusquam saepius, quam post οὗτος et ἔδε. 94. γε duplicatum. 464. Saepe additur γε in eadem sententia cum ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μὴν, sed nunquam, nisi interposito alio verbo. 367. Cf. 37. 67. 93. Atticis non licuit γε post τοι ponere, nisi alio vocabulo interjecto. 93. 448. γε δῆτα. 108. δὲ — γε. 460. γέ τε nunquam conjungunt Attici. 464. γε μέντοι. 50. γέ τοι τι an occurrat. 50. γέ τοι. 302. 464. LXIII. γέ τοι δή. LV. μέν γε rarissime a Tragicis copulantur. 478. καὶ — γε. 294. δὲ γε, δὲ — γε, vid. Δέ. γι et γυν confusa. 371. γε et σε confusa. 33. 70. 334. 372. 464. γε et με confusa. 334. Γενεά et γέννα confusa. 19. Γενέτωρ. 193. Γέννα secundam corripit. 19. Γενναῖος. De feminino h. v. 18. Γεννήτωρ. 193. Γέρα secundam producit apud Atticos. 312. Γεραῖος et γηραιός confusa. 254. 374. Γῆ et χθών confusa. 285. γῆν δ' et τήνδ' confusa. 332. γῆς et ζῶν confusa. 456. Γῆπεδον. 144. Γηραιός et γεραῖος confusa. 254. 374. Γῆρας et βίος confusa. 286. Γίγας. 323. Γίγνεσθαι. 143. 282. 302. 350. 503. κτείνas, προδοῦs γένῃ. 107. γενέσθαι et γενέσθω confusa. 72. γεγῶτας et γεγονότας confusa. 504. γενέσθαι et κεκλήσθαι confusa. 290. γεγῶς et μολῶν confusa. 296. Γινώσκειν. 397. 503. ἐγνωσμένos et εἰργασμένos confusa. 458. Γλ. Canon Dawesii chronicus has literas spectans. 30. 422. Γλυκὺς et ἡδύς confusa. 137. Γλαῦσσα et δόξα confusa. 422. Γμ, γν. Canon Dawesii chronicus has literas spectans. 30. Γναθμός. 484. Γοᾶσθαι. De constructione h. v. 267. Γόνιμος et νόμιμος confusa. 271. Γόνος et δόμος confusa. 133. 144. Γόος et θρηῆνος confusa. 369. γόος et λόγος confusa. 196. 341. 344. γόος et νόμος confusa. 55. singul. et plural. confusi. 372. Γοργῶ, Γοργῶν. 279. Γοργωπός, γοργῶψ. 497. Γοῦν et δῆ confusa. 354. Γοῦνα, genua, γούνων. 311. 424. Γουνατα. XIII. 311. Γύα, γυία. 40. 297. confusum cum γαῖα. 297. Γυνή. Singularis h. v. pro plurali positus. 508.

Δ.

- Δαι. 95. 466. an Tragicis adhibitum. 472.
 Δαιμονῶν. 313. s.
 Δαιμονί' ἀνδρῶν. LXII.
 Δακρύειν. De quantitate h. v. 486.
 Δαναΐδες. 372.
 Δάπεδον. De quantitate h. v. 144.
 Δαρὸν Atticis usurpatum. 120.
 Δέ. Cum subito sermo ad alium ab alio convertitur, primo nomen ponitur, deinde pronomen, tum δέ. 165. [Alio ordine Orest. v. 1659. σέ δ' αὖ χρεῶν, Ὀρέστα. S.] Ubi persona secunda prioris sententiam anget aut corrigit, post δέ, modo interposito, modo non interposito alio verbo, sequitur particula γε. 209. 460. δέ adversativum, idem fere quod ἀλλά. LXVI δέ et γάρ confusa. 179. 181. 261. 284. 393. 401. 478. δέ et δὴ confusa. 32. 278. δέ et δαι confusa. 472.
 Δεῖ. De constructione h. v. 169. sq. 281. c. genit., sign. infinit., 499. δεῖ et δὴ confusa. 373. δεῖ et χρεῖ confusa. 161. 168. 199.
 Δείκνυμι cum participio. 180. δεικνύειν et λέγειν s. εἰπεῖν confusa. 286.
 Δείλαιος. De quantitate penultima h. v. 341.
 Δειλός et δεινός confusa. 177. s. 292.
 Δεινός a δέος. VIII. δεινός et δειλός confusa. 177. s. 292.
 Δέμας et μέλη confusa. 136. δέμας et χέρας confusa. 485.
 Δεξιὰ χεῖρ plene. 87.
 Δέον. ἐν δέοντι γε· ἐν δέοντα γάρ. 135.
 Δέρας. 329. 390. s.
 Δέρη et κάρα confusa. 392.
 Δέρος. 329. 390. s.
 Δεσμός. Plural. δεσμά. 435.
 Δεῦρο, plerumque locum significans, interdum de tempore ponitur. 237. δεῦρ' αἰ etc. 237. s. 334.
 Δέχεσθαι τινί τι. 45. sq.
 Δὴ ex δῆτα natum. 375. δὴ et δ' αὖ confusa. 472. δὴ et δαι confusa. 472. δὴ et γοῦν confusa. 354. δὴ et δέ confusa. 32. 278. δὴ et δεῖ confusa. 373. δὴ et νυν confusa. 208. 315. δὴ et τοι confusa. 154.
 Δηρόν. 120.
 Δητὰ γε. 108.
 Διὰ et κατὰ confusa. 483.
 Διάδοχος. De constructione h. v. 50.
 Διαθρεῖν. LX.
 Διακενῆς ἄλλως. 43.
 Διαλύσθαι. De constr. 239.
 Διαπαντός αἰ. 43. 352.
 Διαπερᾶν. De construct. 350.
 Διαπρὸ, διὰ πρό. 225.
 Διαπτάσθαι. De accentu huius infinitivi. 387. s.
 Διαρύτειν. 279.
 Διαστροφή, διαφορὰ et διαφθέρη confusa. 312.
 Διατριβή. De quantitate h. v. 123.
 Διαφθεῖρειν. διέφθορα. 56.

- Διαφορὰ, διαφορὰ et διαστροφὴ confusa. 312.**
Διαφορὰ, διαφορὰ et διαστροφὴ confusa. 312.
Διδάσκειν, διδάσκεισθαι. 422.
Δίδωμι cum infinitivo. 476. δίδωμι ἐν. 506. [In Hesiodi Oper. v. 705. (650. Brunck.) opinor scribendum: καὶ ἐν ὠμῷ γῆραι δῶκεν. S.] δίδονται, scilic. ἐαυτὸν. 248. δίδοναι ἀγῶνα. 182. s. δίδοναι δίκην. 183. 459. δίκην δοῦναι sensu rarissimo. 165. δίδοναι et τιθέναι confusa. 84.
Διθύραμβος. De quantitate h. v. 117.
Διῖναι. 351.
Διῖπολιώτης. LVI.
Διΐφιλος. LVI.
Δίκελλα. singul. et plural. confusi. 331.
Δίκη. δίκην δίδοναι. 183. 459. δίκην τίειν. 459. δίκην δοῦναι sensu rarissimo. 165. singul. et plural. confusi. 429.
Διόχεσθαι. 227.
Διόσκοροι, Διόσκουροι. 75. 153.
Διπλοῖδιον. LVII.
Διπολιώτης. LVI.
Διρακαῖαι πύλαι. 330.
Δίφιλος. LVI.
Δίφρος. De plurali h. v. διφρα. 435.
Δμ, δν. Canon Dawesii chronicus has literas spectans. 30.
Δόλος et λόγος confusa. 87.
Δόμος et γόνος confusa. 133. 144. δόμος et δῶμα confusa. 269. 364. δόμος et τέκνον confusa. 364. δόμος et φόβος confusa. 434. δόμον, δόμους. 145. δόμοι et πύλαι confusa. 487.
Δόξα et γλῶσσα confusa. 422.
Δορι — et δορυ —. 15.
Δορίκτητος, δορίληπτος, etc. 42.
Δούλιος. De feminino h. v. 461.
Δουρί. XIII.
Δράκων. 154.
Δραῖν. δεδραμένος et πεπραγμένος etc. confusa. 215. δράσας subaud. 271. δρώσα et τλάσα confusa. 494.
Δρομάς. 140.
Δύειν. δύσονται ἀγῶνα. 183.
Δύνει, δύνει. 26.
Δύναιμι barbarum. 276.
Δύνασθαι. δύναται et δύναιτ' ἄν, δύνανται et δύναιντ' ἄν. 92. δυνάσσομαι et δυνήσσομαι. 464.
Δύο. 228. δυεῖν, δυοῖν. 338.
Δύρεσθαι. XXVIII. 58. 412.
Δυσπέραστος, δυσπέρατος. 446.
Δύσποτμος. De forma comparativi et superlativi. 345. 403.
Δυστυχής et δυσχερής confusa. 164. 273. δ. et συγγενής confusa. 155.
Δυσχερής et δυστυχής confusa. 164. 273.
Δυσχλαινία. 25.
Δύνω pro δύο non Atticum. 228.
Δῶμα et δόμος confusa. 269. 364. δῶμα et θῶμα confusa. 475. δῶμα et λέπτρα confusa. 400. singul. et plural. confusi. 356. 374.
Δώρημά τι. 316.

E.

- E** quatenus per synizesin cum syllaba sequente coniungatur. 369.
- ***Εα** extra versum. 12.
- ***Εαυτοῦ** omnium personarum. 167.
- ***Εγγελαῖν**. 496. XXXI.
- ***Εγγονος** et **ἐκγονος** confusa. 75. 328.
- ***Εγείρω** pro **ἐγείρομαι**. 142.
- ***Εγκεραυνέειν** **πρατήρα**. 235.
- ***Εγώ**. Crasis in **ἐγὼ οὐ**. 155. **ἐμεῖ, με**. 174. 190. 442. **ἐμοί, μοι**. 309. an Euripides ultimam in **ἡμιν** corripiat. 304. **ἡμιν, ἡμίν**. XXXVII. s. an **μ' pro μοι**. 67. 217. 452. **ἐγωγε** et **ἐγὼ δ'** confusa. 437. 450. Singularis et pluralis hui. pronom. confusi. 95.
- **ει** et — **η** secundarum personarum. 38. 78. 158. 178. 290. 305. 316. 371. s. 443. 464. 486. 505.
- Εἰ**. De constructione h. v. 228. Interrogatio post **εἰ** recte in praesenti effertur, quamvis ad praeteritum pertineat. 141. **εἰ ἂν** solocum. 301. (468.) **εἰ — γε**. 345. 436. **εἰ** et **ἦ** confusa. 314. 434. 477. **εἰ** et **ἦν** confusa. 334.
- Εἴα**. 234. De accentu h. v. 504.
- Εἰδετε** et **ἴδετε** confusa. 129.
- Εἰδῆς** et **ἴδῆς** confusa. 20.
- Εἰδω**. Attici non habent **εἰδω** indicativum, sed optativum et subiectivum quasi ab **εἰδομαι** formant; ideo **εἰδω** barbarum. 345.
- Εἴεν** extra versum. 12.
- Εἰκάζειν**. De augmento h. v. 277. (258.)
- Εἰκῇ** **ῥαδίως**. 43.
- Εἰκῶ, εἰκῶν**. 280.
- Εἰλίσσειν**. 245. s.
- Εἶμα** et **αἶμα** confusa. 325.
- Εἶμι**. Rarissima participii substantivi cum alio participio conjunctio. 34. **ὦν** subaudium. 64. **ὦν, ὄν** facillime elabuntur, praesertim post similem terminationem. 65. **ἔστιν, ἔσται, ἔστω** confusa. 72. **οὐκ ἔσθ' ὅπως, οὐκ ἔσθ' ὥς**. 104. An verbi alius participium cum h. v. conjunctum elegantius quam verbum illud simplex? 106 sq. **πῶς εἶμι**. 125.
- Εἶμι**. **εἴ δώσω**. 107.
- Εἰνάλιος**. 246. parum atticum. 10.
- Εἰπεῖν** **τινὶ τι, τινά τι**. 395. **εἰπαῖν** cum accusativo personae. 452. **εἰπεῖν** et **δικύναι** confusa. 286.
- Εἴπερ γε, εἴπερ — γε**. 460.
- Εἰρήσομαι**. 419.
- Εἰς** subaud. 308.
- Εἰσακούειν** cum genitivo, subaudito **περί**. 345.
- Εἰσέρχεσθαι**. De constructione h. v. 216.
- Εἰσοδός**. theatri pars. LXI.
- Εἶσομαι**. 265.
- Εἶσω, ἴσω**. 413.
- Εἴτα**. **εἴτ' et ἐπ' — confusa**. 338.
- Εἴτα μετὰ τοῦτο** etc. LV.
- Εξ** subaudiendum. 186. **ἐκ et πρὸς** confusa. 500.

Ἐκάστος cum plurali. 337.

Ἐκατι Atticis usurpatum. 120.

Ἐκβιαστής. 403.

Ἐκγονος et ἔγγονος confusa. 75. 328.

Ἐκδέχεσθαι τινί τι. 46. ἐκδέχεσθαι et ἐνδέχεσθαι confusa. 280.

Ἐκδιδάσκειν, ἐκδιδάσκεσθαι. 422. Cf. LV. s.

Ἐκεῖνος et οὗτος confusa. 163.

Ἐκητι. 120.

Ἐκπτείνειν compositum Græcis ignotum. 441.

Ἐκκωφεῖν, ἐκκωφούν. 213.

Ἐκμείδωμος. 108.

Ἐκνεύω. 331.

Ἐκπερᾶν et ἐκπληροῦν confusa. 123.

Ἐκπέταμαι, ἐκπέτομαι. 388.

Ἐκπίπτειν. τὰ ἐκπεσόντα. 352.

Ἐκπλεθροσ. 483.

Ἐκπλήθειν de via etc. 123. ἐκπλήσαι et ἐμπλήσαι confusa. 259.

Ἐκπληροῦν de via etc. 123. ἐκπληροῦν et ἐκπερᾶν confusa. 123.

Ἐκπνέω. 331.

Ἐκποδὼν μεθίστασθαι. De constructione. 250.

Ἐκπονεῖν et ἐκτελεῖν confusa. 370.

Ἐκπρεπής, εὐπρεπής, εὐτρεπής confusa. 47. 259.

Ἐκπτήσσειν transitive. 142.

Ἐκτάδην. 441.

Ἐκτείνειν. 441.

Ἐκτελεῖν an verbum Euripideum. 370. ἐκτελεῖν et ἐκπονεῖν confusa. 370.

Ἐκφύγω φεύγων. 334.

Ἐκφύειν de matre. 249.

Euripid. Person. 1.

Ἐλεεινός verbum Atticis ignotum. VIII.

Ἐλεινός. VIII.

Ἐλίσσειν. 245. s.

Ἐλπῖς. παρ' ἐλπίδα, παρ' ἐλπίδας. 55. 192. ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι. 124.

Ἐμβαίνειν sensu activo. 222.

Ἐμβρυόν. 421.

Ἐμμένειν. 457.

Ἐμός. οὐμός, τούμῳ a librariis invecta pro ἐμός, ἐμόν. 309.

Ἐμπίπτειν ἐς. 79. τὰ ἐμπεσόντα. 352.

Ἐμπλήσαι et ἐκπλήσαι confusa. 259.

Ἐμπυρά ὄμματα. 349.

Ἐν abundans. 444. 506. ἰδεῖν ἐν ὄμμασι etc. 196. ἐν et ὑπὸ confusa. 87.

Ἐναγχος vox Tragicis non usurpata. 261.

Ἐνάλιος. 10. 246. ἐν. et Ἐναάλιος confusa. 331.

Ἐναντα, ἐναντία. 224. ἐναντίαν et ἐναντίων confusa. 338.

Ἐναυλος. 363.

Ἐνδελεχῶς αἰ. 352.

Ἐνδέχεσθαι et ἐκδέχεσθαι confusa. 280.

Ἐνεῖναι τινι, ἐν τινι. 415.

Ἐνεκα subaudiendum. 136. 348.

Ἐνέχεσθαι. 157.

Ἐννοεῖν, ἐννοεῖσθαι. 465.

Ἐνοπλος et ἐν ὄπλοις confusa. 214. ἐνοπλος et εὐοπλος confusa. 84. 306.

Ἐνοπτρον. 74. 203.

Ἐντρέφειν et ἀνατρέφειν confusa. 272.

Ἐνυάλιος et ἐνάλιος confusa. 331.

Ἐνυδρος et εὐνδρος confusa. 298. Ll

- Ἐνώμοτος et ἀνώμοτος confusa. 454.
 Ἐξαίρειν. 284.
 Ἐξαίρειν. 284. 398.
 Ἐξαλλάσσειν et ἀπαλλάσσειν confusa. 352.
 Ἐξαμέδιμος. 108.
 Ἐξανήμι. 279.
 Ἐξανύτειν, ἔξανύττειν. 279.
 Ἐξανύειν. 279. 284.
 Ἐξεικάζειν. De augmento hujus, verbi. 258.
 Ἐξείκασμα στέγνω. 258.
 Ἐξεργάζομαι. De futuro ἔξεργάζομαι. 467.
 Ἐξεύχομαι. 468.
 Ἐξεχ', ὡς φίλ' ἦλιν. 288.
 Ἐξμέδιμος. 108.
 Ἐξογκοῦν. 149.
 Ἐξολισθάνειν, non ἔξολισθαίνειν, antiquis adhibitum. 349.
 Ἐξωδεῖν. ἔξωδεῖς. 426.
 Ἔοικεν c. infinit. aor. fut. 353.
 Ἐπαγγέλλεσθαι cum accusativo personae. 452.
 Ἐπαθλόν. 338.
 Ἐπαιδεῖσθαι et καταειδεῖσθαι confusa. 456.
 Ἐπαιεῖν. 201. 465.
 Ἐπαίρειν. De constructione h. v. 141.
 Ἐπαλαλάζειν. 350.
 Ἐπαμφιένυσθαι. ἐπημφισμένος an Tragicis usurpatum. 420.
 Ἐπαντέλλειν. 255.
 Ἐπάρχεια. 59.
 Ἐπάρκεις. 59.
 Ἐπάσσειν sensu activo. 222.
 Ἐπεῖ. — γε. 206. ἐπεῖ idem quod ἐξ οὗ. 400. ἐπεῖ et ὥς confusa. 353.
 Ἐπεῖγω pro ἐπείγομαι. 142.
 Ἐπεικάζειν. XXXI.
 Ἐπειτα μετὰ ταῦτα. LV. 338.
 Ἐπειτοί καί. 108. 448. 449. s.
 Ἐπέχω cum participio. 278.
 Ἐπί. ἐπί τινος βάλλειν. 142. τὰπὶ σου. 213. τοῦπ' ἐμέ etc. 217. ἐπὶ et ἐς confusa. 484.
 Ἐπιβουλεύω cum infinitivo. 106.
 Ἐπίγειον, ἐπίγουν, ἐπιγύναιον. LVIII.
 Ἐπίδειξις et ἀπόδειξις confusa. 312.
 Ἐπιδέμνιος. 74.
 Ἐπίπται. ἡ ἐπιπῦσα ἡμέρα, ἡ ἐπιπῦσα λαμπρά θεοῦ, τὸ ἐπὶ σέλας θεοῦ. 369. s.
 Ἐπιζαρεῖν. 250.
 Ἐπικάειν, ἐπικαίειν. 409.
 Ἐπικηρύκνευμα. 454.
 Ἐπίκρανον. 63.
 Ἐπιλαμβάνεσθαι, culpāre. 189.
 Ἐπινωτίζειν. 298.
 Ἐπιπτάμαι, ἐπιπτόμαι. 388.
 Ἐπιπλήσσειν, praesentem graviter increpare. 189.
 Ἐπισείειν. 139. 164.
 Ἐπιστείχειν. ἡ ἐπιστείχουσα ἡμέρα. 370.
 Ἐπιστέλλειν cum accusativo personae. 452.
 Ἐπιστρατεύειν. De constructione h. v. 267.
 Ἐπιστροφή. 189.
 Ἐπιστροφῶν. 447.
 Ἐπίσχ'. 69.
 Ἐπιτίμιον. 84.
 Ἐπος. 313. ἔπος et λόγος confusa. 493.
 Ἐποτοτύω. 324.
 Ἐπτάκυλος et ἐπτάκυργος confusa. 303. 325.
 Ἐπώνυμος. 195.
 Ἐραμαι c. genit., sequ. infinit. 499.

- **ἔργαζεσθαι*. An Tragici futuro *ἐργάζομαι* usi sint. 467.
εἰργασμένος et *ἐγνωσμένος* confusa. 458.
 **ἔργον* et *λόγος* s. *ὄνομα* opposita. 283.
 **ἔρεμῆσαι*, *remigare*. 389.
 **ἔρεμῶσαι*, *remigare cogere*, *remigio applicare*. 389.
 **ἔριγγεν*. 279.
 **ἔρῃσομαι*. 419.
 **ἔρινύς*. De quantitate h. v. 489. *ἔρινύν* trisyllabon. 341.
 **ἔρος*, *ἔρως*. 411.
 **ἔρπειν*. 425.
 **ἔρρειν*. 425. *ἔρρειν* et *χαίρειν* confusa. 475.
 **ἔρυμα*. De quantitate h. v. 320.
 **ἔρχεσθαι* cum accusativo, ubi *εἰς* subandiendum. 308. *ἐρχομαι* cum infinitivo et cum participio. 492. *ἔλθειν* et *ἔλεῖν* confusa. 303.
 **ἔρῳ* et *λέγω* confusa. 441.
 **ἔρως*, *ἔρος*. 411.
 **ἔς*. 355. *ἐς* et *ἐπὶ* confusa 484. Nomina ab *ἐς* composita an apud Comicos reperiantur. LX. An Comici *ἐς* ante vocalem usurpent. LX.
 **ἔσოდος* an apud Comicos legitur. LX.
 **ἔσοπτρον*. 74.
 **ἔσορᾶν* et *ὄρᾶν* confusa. 479.
 **ἔστία* et *οἰκία* confusa. 481.
 **ἔστιαμά τι*. 316.
 **ἔσω*, *εἴσω*. 413.
 **ἔταιρεία*, — *ία*. 199.
 **ἐτι*. 426. a verbo, ad quod pertinet, disjunctum. 157.

- aliquando a librariorum liberalitate provenit. 365.
 **ἔτοιμος* sine verbo substantivo-et cum eo. 102. 319.
εὐ — et *αἰ* — confusa. 150. 263.
εὖ. καὶ nunquam crasin facit cum *εὖ*, nisi in compositione. 351.
 **εὐβουλία*. 301.
 **εὐγενής* et *ναγενής* confusa. XXI.
 **εὐδαιμονία* et *εὐτυχία* confusa. 507.
 **εὐδαίμων* et *ὀλβιος* confusa. 487. *εὐδαίμων* et *ἰσοδαίμων* confusa. XXXII.
 **εὐέλως* et *εὐήλιος* confusa. 299.
 **εὐείν* ὥστε *δαλῶ*. 165.
 **εὐήλιος* et *εὐέλως* confusa. 299.
 **εὐκάρπιστος*. 263.
 **εὐκρως*, *εὐκρατος*. 497.
 **εὐκταῖος*. 412.
 **εὐλαβεῖσθαι*. De augmento h. v. 175.
 **εὐμαρῆς*. De quantitate h. v. 219.
 **εὐνέτης*. 412.
 **εὐνή*. 317. *εὐνῆς* ἄπτεσθαι, *γιγεῖν*. 317.
 **εὐνήτης*. 412.
 **εὐοπλος* et *ἐνοπλος* confusa. 84. 306.
 **εὐπρεπής*, *ἐκπρεπής*, *εὐτρεπής* confusa. 47. 259.
 **εὐριπίδης* et *Σοφοκλῆς* confusa. 249.
 **εὐροος* etc. 53.
 **εὐσεβεῖν*. 343.
 **εὐτεκνος*. De forma comparativi et superlativi. 49. 346.
 LI 2

- Εὐτρεπής, ἐμπρεπής, εὐπρεπής** Ζών Tragicis adhibitum. 85.
 confusa. 47. 259. 470.
Εὐτυχεῖν. De augmento h. v. Ζωή. De quantitate h. v. 85.
 93. εὐτυχεῖν cum partici- Ζῶν et γῆς confusa. 456.
 pio. 208. εὐτυχοίης. 275.
Εὐτυχία et εὐψυχία confusa.
 507. εὐτυχία et εὐδαιμονία
 confusa. 507.
Εὐύδρος et θυδρος confusa. 298.
Εὐφραίνειν et ἡδεσθαι confusa.
 465.
Εὐχή et ἀρά confusa. 252.
Εὐψυχία et εὐτυχία confusa.
 507.
Ἐφαστάναι. De constructione
 h. v. 266.
Ἐχειν, ἔχεισθαι. 131. 400.
 ἔχεισθαι τινας. 157. ἔχων et
 ἔλων confusa. 289.
Ἐχθαίρειν. 142. 440.
Ἐχθαρτός. 440.
Ἐχθιστος et ἀσχιστος confusa.
 291.
Ἐχθρος et ὄχλος confusa. 313.
Ἐχθραίνειν. 142. 440.
Ἐχθραντός. 440.
Ἐχθρός et πικρός confusa. 318.
Ἐχισ. 154.
Ἐψειν, ἔψειν. 501.
Ἐω. 131.
- Z.**
- Z pro β** Arcades ponunt. 250.
Ζαμενής. 489.
Ζέβυται. 250.
Ζέλλω. 250.
Ζερεθρον. 250.
Ζεὺς πατρώος. 494. Διὸς et Ζη-
 νὸς confusa. 239.
Ζέω et ῥέω confusa. 81.
Ζηλῶ σε. 275.
Ζημία et μωρία confusa. 487.
- η et — ει** secundarum per-
 sonarum. 38. 78. 158. 178.
 290. 305. 316. 371. s. 443.
 464. 486. 505.
Ἦ οὐ per crasin in unam syl-
 labam coalescens. 163. ἦ et
 ει confusa. 314. 434. 477.
 ἦ et ἦ confusa. 276. ἦ et
 καὶ confusa. 182.
Ἦ et ἦ confusa. 78.
Ἡ et οἱ confusa. 203. 239.
Ἡβᾶν et ἡβᾶσκειν confusa.
 XXXVI.
Ἡγήτωρ μελέων. 430.
Ἡδὲ usurpant Tragicis. 32.
 373.
Ἡδομαι cum participio. 227.
 ἡδεσθαι et εὐφραίνειν confu-
 sa. 465.
Ἡδοναί. 453.
Ἡδὺς et γλυκὺς confusa. 137.
Ἡθάς. 140.
Ἡκω, ἦκον. 326. ἦκω cum par-
 ticipio futuri. 326. ἦκω cum
 accusativo loci. 74. ἦκει
 λόγος πρὸς τινα etc. 155.
 ἦκειν pro προσήκειν. 271.
 ἦκειν et χωρεῖν confusa. 278.
Ἡλεκτραι πύλαι. 330.
Ἡλικες. 417.
Ἡλιος et αἰθήρ confusa. 283.
Ἡμαρ et αἷμα confusa. 364.
Ἡμίτρα ἐχθρά, ἐπίπνοιας. 287.
Ἡμιδιπλοῖδον. LVII.

*H, an cum optativo construatur. 51. subauditum. 79. ἦν — γε. 370. ἦν et si confusa. 384.
 *Ηπου et ἦ πολὺ confusa. 201.
 *Ηρακλῆς. De quantitate h. v. 440. Semper legendum *Ηρακλέους et *Ηρακλέι pro mendosis *Ηρακλῆος et *Ηρακλεῖ. 440.
 — ης pluralis nominum in ius. 335.
 *Ηισμεν, ἦστε, ἦσαν. 85.
 *Ησων. 8.
 *Ησυχος et ἡσύχως confusa. 85.
 *Ηττάσθαι. ἡττωμένος et νικώμενος confusa. 473.
 *Ηττων Tragicis non usurpatum. 8.

Θ.

Θαλάρα et θάλαμος confusa. 316.
 Θανάσιμος. 463.
 Θανατήριος vox nihili. 463.
 Θανατηρός. 463.
 Θανέιν et κτανέιν confusa. 233.
 θανών et νεκρός confusa. 336.
 θανών et τεθώς confusa. 343.
 θανών et πέδιω confusa. 372.
 Θάπτειν. De aor. I. et 2. pass. h. v. 319. θάπτειν et κάμπτειν confusa. 319.
 Θέμις et θεμιτόν confusa. 294.
 Θεός monosyllabon. 149. Nomina a θεός incipientia quomodo Attici pronuntiarent. 149. Locī, ubi haec vox per librorum errorem vel abundat, vel deest. 246.
 θεοὺς ἡγεῖσθαι. 66. θεοὶ aine articulo. 75. conf. 151.

Θεράπεινα, θεράπην. 42.
 Θεσμός. De plurali θεσμά. 435.
 Θέσις. 430.
 Θέσισμα. et μάντευμα confusa. 315.
 Θήγειν et θίγειν confusa. 197.
 Θήρ. singul. et plural. confusi. 276.
 Θηροφόνος. De feminino h. v. X.
 Θίγειν. θίγ. εὐνῆς. 317. θίγειν et θήγειν confusa. 197.
 Θνητός et βροτός confusa. 68.
 θνι. et ἀνῆρ confusa. 70.
 Θόρυσθαι. An Tragicis usurpatum. 421. θόρυσθαι et θρύπτεισθαι confusa. 421.
 Θρήνος et γόος confusa. 369.
 ὀδυρμάτων θρήνοι, θρήνων ὀδυρμά. 30.
 Θριγγός, θριγκός. 230.
 Θρύπτεισθαι et θόρυσθαι confusa. 421.
 Θύλακος ἀλφειτών, ὃν μὲς διέτραψεν. 409. De quantitate h. v. 409.
 Θῦμα et δῦμα confusa. 475.
 Θωρηκίων. 463.

I.

I in MSS. puncto duplici notatum. 508.
 I an per synizesin cum syllaba sequente coniungatur. 369.
 I dativi singularis an apud Atticos elidatur. XXIV. 162.
 I paragogicum dativorum. III. 41. 224.
 Ιαχεῖν, ιαχεῖν. 191.

- Ἰακχή. 341.
 Ἰατρός. De quantitat. XVII.
 Ἰδεῖν. ἰδεῖν et ἔδειν confusa.
 102. ἰδεῖν et μαθεῖν confusa. 249. ἰδετε et εἰδετε confusa. 129. ἰδῆς et εἰδῆς confusa. 20.
 Ἰέναι. ἡ ἰούσα ἡμέρα. 369. ἰέναι et ἰναι confusa. 342.
 Ἰέρεια — ια. 139.
 Ἰεροσκοπία. 212.
 Ἰκετεύειν τινά [πρός] τινός. 59.
 Ἰκνεῖσθαι τινα [πρός] τινός. 170.
 Ἰλιάς. 74.
 Ἰλιος. 78.
 Ἰνα, ubi. 193. ut, post verba manendi. 253. Ἰνα γε, Ἰνα τε. 297. 377.
 Ἰπκειος, Ἰππιος. 374.
 Ἰππεύειν de vento. 263.
 Ἰππικὴ sine articulo. 62.
 Ἰππιος. v. Ἰπκειος.
 Ἰπποβοσκόλοι. 249.
 Ἰπταμαι Atticis incognitum. 388.
 Ἰσθ' et οἷσθ' confusa. 450.
 Ἰσοδαίμων. XXXII.
 Ἰσόθεος. XXXII. De quantitate h. v. 119.
 Ἰσος. De quantitate h. v. 119.
 Ἰστημι. στήναι εἰς ἀγῶνα, δίκην, ἀρχήν, ἔριν, κρίσιν. 348. [Conf. Homer. Odyss. XVI. v. 292. ἔρην στήσαντες ἐν ἑμῶν. S.] στῶ et βῶ, στῆς et βῆς, etc. 83.
 Ἰσχαίνειν. 142.
 Ἰσχαίνειν. 142.
 Ἰσχαίνειν. 142.
 Ἰτ, π, τι, perpetuo confusa aut a se invicem perdit. 338.
 Ἰτω πῦρ etc. 285.
 Ἰχθυος, pet. 82.
 Ἰώμαι. De quantitat. XVII.

K.

- Καζίλα. 250.
 Καθαίνετον. 279.
 Καθίζεσθαι. De augm. XVIII.
 Καθεῖς et καρθεῖς confusa. 47.
 Καθεύδειν. De augm. XVIII.
 Καθῆσθαι. De augm. XVIII.
 Κάδοδος, reditus ab exilio. 473.
 Depravatum in κάδολος. 473.
 Καί. 270. Copula solet interrogativis τίς, πῶς, ποῦ, πῶ, ποῖος postponi; tuncque nunquam inter primam vocem et καί interponitur δέ. 347. καί πῶς objicientis ferre est vel contradicentis. 347. In vocibus, quas καί per crasin gignit, jota non subscribendum, nisi ubi καί cum diphthongo crasin efficit. IV. XVII. (cf. 502.) καί nunquam crasin facit cum εῦ, nisi in compositis. 351. καί nunquam crasin facit cum αἰ. 352. Nullus apud Tragicos senarius reperitur, qui spondeum in quinto loco ita dividat, ut καί sit pars secunda. 354. καί — γε. 97. 232. 277. 294. [Phoen. 1695. καί ξυνδανούμαι γ', αἰς μάτης περιτρώ. S.] καί — δέ apud scriptores antiquiores non occurrit. 166. Cf. 97. 203. 209. 277. 450. καίτοι — γε. 93. καί — τε. LVIII. καί et γάρ confusa. 266. 356. καί et ἡ confusa. 182. καί

- et καὶ confusa. 65. 66. 290.
καὶ et καί confusa. 290.
καί et κατ — (κατα —)
confusa. 143. 376. καί et
καὶ confusa. 166. καί τοί
et καὶ δὴ confusa. 480.
Καίνειν et πτείνειν confusa. 215.
ἐκαυες et ἑθauες confusa. 134.
Καινός et κενός confusa. 230.
Καίριος. De feminino h. v.
353.
Κακίων. De quantitate h. v.
156.
Κακίστα cum superlativo. 52.
Κακομήτης, κακομητις. 220.
Κακός. Lusus in h. v. 336.
κακός κακῶς. 459. ὅσιν κα-
κὸν κακῶν κακοῖς. 50. κακός
et νέος confusa. 393.
Καλῶν. κληθήσομαι, κελήσθ-
μαι. 468. κελῆσθαι et γε-
νέσθαι confusa. 290.
Καλλίνικος. καλλίνικον ἄδειν. 394.
De feminino h. v. 457.
Κάλλιον et βέλτιον confusa. 439.
Κάλλιστα cum superlativo. 52.
καλλίστα et μάλιστα confu-
sa. 312.
Καλλίχειρες ὠλένας. XXXIX.
Καλός. De quantitate h. v.
117. καλή de femina di-
ctum quid significet. 91.
καλόν c. infinit. de com-
struct. 121.
Καλόπτειν et κρύπτειν confusa.
73.
Καλῶς et ὁρθῶς confusa. 128.
Κάμινος. De quantitate h. v.
453.
Κάμπτειν et δάπτειν confusa.
319.
Κάν et καί confusa. 428.
Κάνθαρος de poculo. 408.
Κανών. κανόνι-ματρεῖν etc. 51.
Κᾶπος. 310.
Κάρα. 191. 346. κάρα et δίρη
confusa. 392.
Καρδία et λόγος opposita. 451.
Καρίς. De quantitate. 105.
Καρχήσιον de poculo. 408.
Κατ — (κατα —) et καὶ con-
fusa. 143. 376.
Κατὰ cum genitivo. 363. κατὰ
et διὰ confusa. 483.
Κατάγειν, ad inferos deducere.
473. exulem in patriam re-
ducere. 473.
Καταγνῶ. 455.
Καταιδεῖσθαι et ἐπαιδεῖσθαι con-
fusa. 456.
Καταινεῖν. 201.
Καταπαύω pro καταπαύομαι. 142.
Καταπλύνεσθαι de re vili. 407.
Κατάρχειν et ὑπάρχειν confusa.
364. — κατάρχεσθαι. 290.
De constructione h. v. 55.
191.
Κάτασχε. an barbarum sit. 69.
Cf. 217.
Κατατιθέναι an tantum de re-
bus dicatur, quae a nobis-
metipsis disjunguntur et se-
parantur. 47. sq.
Καταφύγω φεύγων. 334.
Καταχθόνιος et κατὰ χθονός con-
fusa. 307.
Κατέρχεσθαι, ab exilio redire.
473.
Κατρεῖς et καθεῖς confusa. 47.
Κατίναι, ab exilio redire. 473.
Κάτροπον. 203.
Κάω. IV. (409.)
Κεβριάνης. De quant. LXIII.
Κέγχρωμα. 350.
Κεῖ et καί confusa. 65. 66. καί
et καὶ confusa. 428.

- Καῖνος, ἐκείνους. 204.
 Κελεύω. 71.
 Κέλευθος. De plurali κέλευθα. 435.
 Κέλλαν. 58.
 Κενός et καινός confusa. 230.
 Κεραυνῶν. 455. κεραυνῶν κρα-
 τήρα. 235.
 Κεραῦν. κεραῖσαι Φιλίαν. 400. κε-
 ρᾶν et κραίνειν confusa. 400.
 Κέρας. Compositorum a κέρας
 ratio. VIII. s.
 Κεράσβολος. IX.
 Κερασφόρος. IX.
 Κερεαλκής. VIII. s.
 Κεροβώτης. IX.
 Κερόδετος. IX.
 Κέρος, εὖς, τό. VIII. s.
 Κεροτυπεῖν. IX.
 Κερυλλῆς. IX. 139.
 Κεροφόρος. IX.
 Κέρχινωμα. 350.
 Κερτυπαῖν. IX.
 Κεστρεῖς. De quantitate ulti-
 mae accusativī. 71.
 Κεύω. κίκευθα. 71.
 Κεφαλή et κορυφή confusa. 119.
 Κηρόχυτος. XXIX.
 Κηρύσσειν. κηρύζεται pro κηρυ-
 χθήσεται. 369.
 Κίδνασθαι. 73.
 Κινεῖν λόγους etc. 493. κινεῖν
 et κυκλεῖν confusa. 167.
 Κινητῆς. κινῶν. 493.
 Κίρνασθαι. 388.
 Κίσσος. 485.
 Κλάειν. IV. 123. 141.
 Κλεῖσαι et κλῆσαι confusa. 312.
 Κλύειν cum genitivo, subau-
 ditur κερῶ. 345. κλύειν ὑπό-
 νινος. 473. κλ. cum parti-
 cip. 481.
 Κοινοῦν, κοινοῦσθαι. 460.
 Κοίωμα. 247.
 Κοινωνία. 247. κοινωνία et συ-
 ουσία confusa. 417.
 Κοιογενής. 63.
 Κολλοπεύειν. 409.
 Κόμαι et λόγοι confusa. 268.
 Κομπῶν, κόμπος. 293.
 Κόπης de rhetore. 17.
 Κόρη et κύων confusa. 164.
 Κόρος. singul. et plural. con-
 fusi. 377.
 Κορυφή et κεφαλή confusa. 119.
 Κοσμεῖν, κοσμεῖσθαι. 347.
 Κοῦρος. XIII.
 Κραθεῖς et κρανθεῖς confusa.
 196. 357.
 Κραίνειν et κεραῖν confusa. 400.
 Κρανθεῖς et κρανθεῖς confusa.
 196. 357.
 Κρατεῖν. De constructione h.
 v. 292. 337. κρατεύμενος et
 νικώμενος confusa. 32. κρα-
 τεῖς τοι. 473.
 Κρατῆρα ἐγκεραυνῶν etc. 235.
 Κραυγὴν τιθέναι. 227.
 Κρίας. Compositorum a κρίας
 ratio. IX.
 Κρηναῖαι πύλαι. 330.
 Κροῖσεις στατήρες. 439.
 Κροῖσος. τὰ Κροῖσου τέλαντα etc.
 439.
 Κρουκεφόρος. LXIV.
 Κρύπτειν. De aor. I. et 2. pass.
 h. v. 319. κρύπτειν et κη-
 λυπτειν confusa. 73.
 Κρύφιος et κρυφίως confusa. 77.
 Κτᾶσθαι. κτήσομαι et κεντή-
 σθαι confusa. 155.
 Κτείνειν. De forma futuri 190.
 231. 459. 488. κτανεῖν et
 ἐλεῖν confusa. 428. κτανεῖν
 et θανεῖν confusa. 233. κτεί-
 νειν et καίνειν confusa. 215.

Κτήμα κυλαιὸν οἶκον. 394.
Κτυπεῖν et φοβεῖν confusa. 130.
sq.

Κυβευτής. 352.
Κυκλεῖν et κυκλοῦν. 167. κυ-
κλεῖν et κινεῖν confusa. 167.

Κύκλος. De plurali κύκλα. 435.
κύκλος et πόλις confusa. 303.

Κυκλώπειος, — 105. 191.

Κύμβη de poculo. 408.

Κυριαγέτης. 121.

Κυναγὸς Atticis usurpatum. 120.
sq.

Κυνηγέτης. 121.

Κύνυς. 120. sq.

Κυπρογένεια. De quantitat. LXIII.

Κύων et κύρη confusa. 164.

Κωφὸς apud antiquos aut sur-
dus aut mutus sonat. 214.
κωφὸν βέλος. 214.

Λ.

Λαγχάνειν. λαχεῖν et λαβεῖν con-
fusa. II. λαχεῖν γέρας. ibid.

Λάξσθαι, λάζσθαι. 175. 486.

Λαιμός. singul. et plural. con-
fusi. 224.

Λαιμοτόμητος an graecum? 22.

Λαμβάνειν. λαβέσθαι. 131.

λαμβάνειν τί τινος. 156. λα-
βεῖν et λαχεῖν confusa. II.

λαβεῖν γέρας. II. λαβὼν et

ἐλὼν confusa. 353.

Λέγειν λόγους. 424. λέγειν τινα
pro λέγειν τινί. 334. λέγειν
cum accusativo personae.

452. ἀλλήλαις λέγουσιν est,
dicunt inter se; ἀλλήλας

λέγουσι, dicunt altera de
altera. 262. nunquam λέ-
γομαι pro λέγω dicunt At-

tici. 29. λέξομαι passive.

29. λέγειν et μέλλειν con-
fusa. 206. λέγειν et δεικνύειν
confusa. 286. λέγω et αὐδῶ

confusa. 305. λέγω et ἐρῶ
confusa. 441. αὐ λέγειν et
ἀγγέλλειν confusa. 179. 451.

Λέκτρον. 317. κοίτης λέκτρον,
λέκτρων κοῖται. 30. λέκτρα
et δῶμα confusa. 400.

Λεπτός et λευκός confusa. 130.
483.

Λευκός. 130. λευκός et λεπτός
confusa. 130. 483.

Λεύσσειν, λεύσειν. 87. 192. 378.
412.

Λέχος. 317. λέχος εἰνῆς. 30.
λέχος ἔχειν. 317.

Λῆμα tantum de personis di-
citur. 54.

Λι et μ confusa. 102.

Λίαν, δῆτα λίαν et δὴ τάλαινα
confusa. 468. De quantitat.
h. v. XVII.

Λιζόβολος. 325.

Λίθος διάπυρος. 192.

Λίσσασθαι [πρὸς] τινός. 170. De
constructione h. v. 170.

Λόγος et ἔργον opposita. 283.

λόγος et καρδία opposita. 451.

λόγος et γὰρος confusa. 196.

341. 344. λόγος et δῶλος

confusa. 87. λόγος et ἔπος

confusa. 493. λόγος et κό-

μαι confusa. 268. λόγος et

φόβος confusa. 160. singul.

et plural. confusi. 344.

Λοχαγὸς Atticis usurpatum. 120.

Λοχηγός. 120.

Λυ et μ confusa. 102.

Λυγρός et ὑγρός confusa. 354.

Λύειν pro λυσίτελεῖν. 496. λύω,

solvere studeo. 252.

Λυκρός et πικρός confusa. 442.
 Λύχρος. De plurali λύχρα. 435.

M.

M et λι, λυ confusa. 102.
 M et ν confusa. 35.
 M' an pro μοι. 67. 452.
 Μαζός et μαστός confusa. 18.
 Μαινάς. 136.
 Μάλα. LXI.
 Μάλιστα et κάλλιστα confusa.
 312.
 Μανθάειν. μαθεῖν et ἰδεῖν con-
 fusum. 249.
 Μανιός. 136. 140.
 Μάντευμα et θέσπισμα confusa.
 315.
 Μαντίς. singul. et plural con-
 fusum. 319.
 Μαστός et μαζός confusa. 18.
 Μαστεύειν, ματεύειν. 61. 276.
 Μήτηρ pro μήτηρ. III.
 Μεγαλαγορία et μεγαληγορία
 confusa. 260.
 Μέγας. De quantitate h. v.
 368.
 Μέγιστον cum superlativo. 52.
 Μεθίω pro μεθήμι Atticis non
 usurpatum. 131.
 Μεθίεναι. 336. μεθέσθαι. 131.
 De constructione medii. 285.
 453.
 Μεθολογέσθαι cum genitivo.
 431.
 Μείλιγμα. XXIX.
 Μελαμβραδής. 322.
 Μελαμβραδής. 322.
 Μέλας et μέλεος confusa. 318.
 Μέλει. μέλον. 327.
 Μέλεος cum genitivo. 39. ᾧ
 μέλε. VIII. 108. μέλεος et
 μέλας confusa. 318.

Μέλη et δέμας confusa. 136.
 Μέλλειν. De augmento. 141.
 Cum accusativo. 206. Cum
 fut. aor. 190. μέλλειν et
 λέγειν confusa. 206.
 Μεμπτός active. 86.
 Μέμψεσθαι. 141. μέμψεσθαι
 et ψεύδεσθαι confusa. 304.
 Μέν, non sequente δέ. II9.
 μὲν γε rariissime a Tragicis
 copulantur. 478. μὲν et γάρ
 confusa. 318. 401. μὲν et
 μιν confusa. 297. μὲν et μή
 confusa. 435.
 Μένειν et μέμνειν confusa. 431.
 Μεγίλαος, Μενέλαος. 120. 207.
 Μέντοι. Elidi, non potest di-
 phthongus in τοι, sed per
 crasin vocalem longam effi-
 cit. 464. Cf. 478. γε μή-
 ται. 50. μέντοι et μὲν σοι con-
 fusum. 439.
 Μίσον et μέσων confusa. 248.
 Μεταβολή γλυκύ etc. 136.
 Μεταστείχειν et μεταστέλλειν
 confusa. 44.
 Μέτασχε. 217.
 Μετατιθέναι. 236. μεταθέσθαι
 λύσαν. 138.
 Μεταψάλλειν et μεταψάλλειν con-
 fusum. 350.
 Μετρεῖν κανόνα. 51.
 Μετωποσώφροντα πρόσωπα.
 XXXIX.
 Μη. Vetantis particulae con-
 structio cum imperativo et
 conjunctivo. 90. 316. Con-
 structio huius particulae
 post verba metuendi. 252.
 An post μή Attici o elise-
 rint. 58. μή οὐ. 177. μή
 οὐ per crasin in unam syl-
 labam coalescens. 163. μή

- ὄν — an per *u*rasin sive *Μηστρευμα* et *νιμφρευμα* con-
elisionem in unam sylla-
bam coalescant. 163. *μη* *Μόγης* magis atticum quam *μό-*
et *μην* confusa. 368. *μη* et *λεις*. 268.
μην confusa. 435. *μη* et *οὐ*
confusa. 205.
Μηδὲ. μηδ' de accentu. 501.
505. *μηδὲ* et *μήτε* confusa.
35.
Μηδ' εἴς, μηδ' ἐν, Attica scri-
bendi ratio. XXXVII.
Μήν. Saepe additur *γε* in
eadem sententia cum *ἀλλὰ*
μήν, καὶ μήν, οὐδὲ μήν, οὐ
μήν, sed nunquam, nisi in-
terposito alio verbo. 367.
Cf. 37. 67. 93. 478. s. *μήν*
et *μη* confusa. 368. *μήν* et
μιν confusa. 37.
Μήνυμα, μῆνις τινι. 316.
Μηνύειν, deferre. 147. *μ.* et
σημαίνειν confusa. 147.
Μήποτε et *οὐποτε* diversa. 291.
Μήπω. 97. μήπω, μήποτε. 141.
Μήτε et *μηδὲ* confusa. 35.
Μητροφόντης. 154.
Μιαίνειν sensu bono. 188.
Μικρός. ὃ μῆρ' ἀνδρῶν. LXII.
ὃ μισρώτων ἀνδρῶν. ibid.
Μίγνυν. 455.
Μικρός, μικρός. 413.
Μιμεῖσθαι. De quantitate h.
v. 349.
Μιμενὲν et *μνεν* confusa. 431.
Μιν et *μην* confusa. 297. *μιν*
et *μην* confusa. 37.
Μῖσος. τὸ Τροίας μῖσος, odium
propter Trojam natum. 152.
Μυᾶσθαι. μυηθῆσθαι, μεμῆ-
σθαι. 468.
Μνημῆ, quicquid mortuos te-
git vel ornat. 198.
Μόλιν. 268.
Μολών et *γεγώς* confusa. 296.
Μόνιμος et *νόμιμος* confusa. 287.
Μονομάχος. 348.
Μόνος. Lusum in h. v. 335. s.
Μόργνυμι. XXVIII.
Μόρος apud Tragicos plerum-
que mortem significat. 96.
Μούνος. XIII.
Μούσα. 405. 477.
Μουρικῇ sine articulo. 62.
Μουσοῦν. 477.
Μοχλευτής ἐπών. 493.
Μοχλὸς φόβου. 326.
Μύδρος. 192. s.
Μυρίος. 356.
Μυρία et *ζήμια* confusa. 487.

N.
N^o paragogicum. 502. s. v pa-
ragogici rationes metricae.
123. sq. — v natum ex
jota adscripto. 351. 418.
469. v et δ' confusa. 480.
v et μ confusa. 35. v et ρ
confusa. 468. v et ν con-
fusa. 206. 358. 366. Fa-
cillime v omittitur, cum in
MSS. saepe per tenuem li-
neolam significetur. 32.
Νῆμα de lacrymis. 272. *νῆμα*
et *ὄμμα* confusa. 272.
Ναυβάτης. 309.
Ναῦς. De genitivo h. v. 437.
Ναύτης adjectivum. 73. *ναῦται*
et *ναυτίλοι* confusa. 309.

- Ναυίλοι et ναῦται confusa. 309. *Ναμᾶν.* 447.
 Νεαγενής et νέγενής confusa. XXI. *Νατίζων.* 297.
 Νείσσθαι, νίσσασθαι. 336. *Νάτισμα.* 298.
 Νεκρός, cadaver. 54. *νεκρός* et
 θανών confusa. 336. *νεκρός*
 et νεκροί confusa. 355. *W.*
 Νέμεσις. De forma vocativi *Ξείνος.* XIII.
 h. v. 260. *Ξενηγός* Atticis usurpatum. 120.
Ξενηγός. 120.
 Νεοδμής, νεοδμητος. 497. *Ξέν.* 16. 115. 253. 287. 460.
 Νεοζυγής, νεόζυγος, νεοζύξ. 497. 487. 502.
 Νεοκράς φίλος. 400.
 Νεοπτόλεμος. 402. s. XXV.
 Νέος et κακός confusa. 393.
 Νέστεροι. 196. 216.
 Νηδύς. 247.
 Νήϊται πύλαι. 330.
 Νῆμα. singul. et plural. con-
 fusi. 222.
 Νικᾶν. νικώμενος et ἡττώμενος
 confusa. 473. v. et κρητού-
 μενος confusa. 32.
 Νιν forma tragica. 408. νιν
 abundans. XI. s. νιν et νῦν
 s. νυν confusa. 413. 491.
 Νίσσασθαι, νίσσασθαι. 336.
 Νοίδιον. LVII.
 Νόμιμος et γόνιμος confusa. 271.
 νόμιμος et μόνιμος confusa.
 287.
 Νόμος et γόος confusa. 55.
 Νόον θέσθαι. 138.
 Νύμφευμα et μνήστευμα con-
 fusa. 333.
 Νύμφη. Singularis h. v. pro
 plurali positus. 508.
 Νῦν. 12. νῦν et γε confusa.
 371. νῦν; νυν. 504. νυν et
 ὅθι confusa. 208. 315. νῦν
 s. νυν et νιν confusa. 413.
 491. νυν et τοι confusa. 138.
 νυνί en tragicum. 411.
 Νό an encliticum fieri possit.
 XXXIV. *Ο.*
Ο. An post μὴ elidatur. 58.
 an ab ον elidi possit. 58.
 ο et ο confusa. 262.
 'Ο, ὁ, τό. Articulus inutilis
 deletus. 12. Vis articuli.
 151. Articulum raro pro-
 priis nominibus praefigunt
 Tragici, nisi propter em-
 phasim quandam, aut ini-
 tio sententiae, ubi parti-
 cula inseritur. 257. Arti-
 culus cum α̃ brevi semper
 in α̃ longam coalescit; igitur
 non τοῦ γαδού, sed τῷ
 γαδού scribendum. 314. Ar-
 ticulus cum α̃ brevi tan-
 tum crasin facit; ideo τῷ
 θλα scribi non potuit. 338.
 τοῦδ' crasis prorsus igno-
 ta. 368. ἡγέμενα, ἡγέλεμα.
 178. ἡ μεταρία. 286. οἱ ἡ
 οὖν. 460. οἱ μοι, οὐμοί. 32.
 296. ὁ μὲν —, ὁ δὲ —. 360.
 ὁ μὲν subaudiendum, se-
 quente ὁ δὲ. 186. τὸ δὲ et
 τὸ γε confusa. 180.
 'Οά. 348.
 'Ογε et ὅδε confusa. 481.
 'Ογκάδες πύλαι. 330.

- ὄγκουν. 149.
ὄδαγός. 121.
ὄδεν ὅδε δι. 336. 423. δέμας
τόδε pro δέμας τουμόν. 428.
τοδί, τωδί an tragica. 411.
τόδε et τάδε confusa. 175.
343. 396. 412. 466. 502.
ὅδε et οὗτος confusa. XLII.
τόδε et τούτο confusa. 175.
286. τάδε et ταῦτα confu-
sa. 282. 364. τάδε et τὰ σα
confusa. 339. ὅδε et ὅγε
confusa. 481.
ὄδηγός. 121.
ὄδύρεσθαι. XXVIII. 58. 412.
ὄδυρμα et ὄδυρμός confusa.
377.
ὄδυσεύς, ὄδυσεύς. 15.
ὄθεν. Usus rarior h. v. 162.
Ο, an elidi possit. 217.
Ο, et α confusa. 344. 394.
448.
Οἶ ἐγὼ et οἶμοι confusa. 272.
Οἶ. 454.
Οἶ et ἦ confusa. 203. 239.
Οἶδα. σάφ' οἶδ' ἐγὼ, σάφ' οἶδ'
ὅτι. 470.
Οἰδαίνειν. 350.
Οἰδάνειν. 350.
Οἰδίπους etc. 307. 360.
Οἰζυρός Atticorum, non οἰζυ-
ρός. X.
Οἰζύς Atticorum, non οἰζύς. X.
75.
Οἰκία et ἐστία confusa. 481.
Οἰκλῆς disyllabon Atticorum.
X.
Οἰκτίζειν, οἰκτιρίζεσθαι. 57. οἰκτ.
et οἰκτεῖρω confusa. 446.
Οἰλέν disyllabon Atticorum.
X.
Οἶνεπός, οἶνωπός. 128.
— οιο, — οί, genitivus io-
nicus. 41.
Οἷας τε sine εἰμι. 101.
Οἷπερ et οὔπερ. 83.
Οἷς Atticorum. X.
Οἷσεται et ἄσεται confusa. 394.
Οἷσθ' et ἴσθ' confusa. 450.
Οἷστός disyllabon Atticorum.
X. 445.
Ὀκίλλειν. 58.
Ὀλβιος et εὐδαίμων confusa.
487.
Ὀλιγάκις vox Tragicis parum
usurpata. 188.
Ὀλιγιστος. 405.
Ὀλισθάνειν, non ὀλισθαίνειν,
antiquis adhibitum, adeo-
que apud scriptores recen-
tiores obvium. 349. s.
Ὀλόμενος, οὐλόμενος. 488.
Ὀλοσχερῆς an Tragicis usur-
patum. 421.
Ὀμαιμος et ὀμαίμων confusa.
180.
Ὀμιλία, ὀμηλικία, ἡλικία con-
fusa. 201.
Ὀμμα periphrastice adhibi-
tum. 200. ὄμμα et νῶμα
confusa. 272. ὄμμα et ὄνο-
μα confusa. 200. singul.
et plural. confusi. 463.
Ὀμνῶ, ὄμνυμι. 455.
Ὀμογενής, an in accusative
ὄμογενᾶ. 340.
Ὀμολώδεις πύλαι. 330.
Ὀμόρηνυμι. XXVIII.
Ὀναίο. 275.
Ὀνομα periphrastice adhibi-
tum. 200. ὄνομα subaudien-
dum. 247. ὄνομα et ἔργον
opposita. 283. ὄνομα et ὄμ-
μα confusa. 200.

- *Οπαδός Atticis usurpatum. 120.
 *Οπάζειν. 430. ὀπάζειν ἐν etc. 444.
 *Οπη et ὅποι. 151. 167. I. q. ἐκείσε ὅπου. 83. ὅπη et ὅπου confusa. 472.
 *Οπηδός. 120.
 *Ολον. ἐν ὅπλοις et ἐνοπλος confusa. 214.
 *Οποι. vid. *Οπη. — I. q. ἐκείσε ὅπου. 83.
 *Οποιός an simpliciter interroget. 313. [Cf. Odyss. 14, 188. S.]
 *Οποτε et ὅτε confusa. 194. 324.
 *Οπου cum conjunctivo, subaudito ἄν. 131. ὅπου γε. 159. ὅπου et ὅπη confusa. 472.
 *Οπως, ut, de constructione. 100. 168. 479. ὅπως vel ὅπως μὴ plerumque cum secunda persona, aliquando cum tertia, rarius cum prima construitur. 36. ἐπλευσ', ὅπως ἐπλευσα etc. 126. ὅπως et πῶς confusa. 481.
 *Ορᾶν. ὁρᾶς; 162. ὁρακα. 346. ὁρᾶν et ἑσορᾶν confusa. 479.
 *Ορειβάτης. 22.
 *Ορθεύειν. 195.
 *Ορθός de oculis. 99.
 *Ορθοῦν. 195.
 *Ορθριος et ὀρθρίως confusa. 77.
 *Ορθῶς et καλῶς confusa. 128.
 *Οριβάτης. 22.
 *Ορκος, quid proprie. 392.
 *Ορμεῖν ἐπὶ ἀγκύρας. 124.
 *Ορως secundam producit apud Aristophanem. 22.
 *Ορφανός, ἦ. 18.
 os et α confusa. 64. sq. 295.
 *Ος, ἦ, ὅ. ὅ. 8. [Add. Phoenisa. v. 1434. ὁ καὶ νιν ἐσφῆλ'. S.] ὁ pro δι' ὅ. 8. 266. ᾧ pro δι' αἰ. 8. ᾧ et ὁ confusa. 77. Usus pronominis ὅς in orationis conversione. 92. ὅς τε, ὅς γε. 364. ὅν — μ', ἢν — τήνδε. 365. ᾧ με, ᾧ με. 473.
 *Οσος cum conjunctivo. 173.
 *Οστις. Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς etc. 151. ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος etc. 235.
 *Οταν. In MSS. saepe scribitur ὅτ' ἄν. 504. subauditum. 79.
 *Οτε post οἶδα, μέμνημαι etc. 16. [Add. Wytttenbach. Annot. ad Thucyd. p. 366. In Xenophontis Histor. Gr. VI, 4, 5. scribendum, partim libris praeceuntibus: ἀναμνησθήσονται γὰρ σου, καὶ ὅτε — — καὶ ὅτε — —. Sic et κάτοιδαν, ἦμος — Sophocles Oed. R. v. 1134. S.] ὅτε cum imperf., praegresso eodem tempore. 147. ὅτε et ὁποτε confusa. 194. 324.
 *Οτι. Vocalis in ὅτι nunquam a Comicis eliditur. 16. [Elidi putavit Bentleius. V. Viri Summi Epistol. ad Hemsterhus. p. 94. S.]
 *Οτοβεῖν scribendum, non ὅτοβεῖν. 220.
 *Οτοτοί scribendum, non ὅτοτοί. 220. 324.
 *Οτοτύζω scribendum, non ὅτοτοτύζω. 324.
 Οὐ. An ο ab ου elidi possit? 58.

Οὐ pro οὐ μὴ. 322. In huiusmodi interrogandi formulis, qualis est ἄρα, ἄρ' οὐ, negantem particulam pro arbitrio vel addunt vel omitunt Tragici. XII. οὐ et μὴ confusa. 205. οὐ et οὐ confusa. 79. Saepe interrogativam expulit negativa. 30. 180. Crasis in ἐγὼ οὐ. 155. οὐ κατ — et οὐκ ἀπ — confusa. 162. οὐ κατ — et οὐκ ἐπ — confusa. 456.

Οἶ. 454.

Οἶ et οὐ confusa. 79.

Οὔδας. τοὔδας crasis prorsus ignota. 368.

Οὐδέ, οὔτε. 431.

Οὐδ' εἰς, οὐδ' ἐν, Attica scribendi ratio. XXXVII.

Οὐδέποτε de tempore praeterito. 406.

Οὐδέτις serioris est Atticismi. 504. Cf. XLVI.

Οἴκου et οἴκουν confusa. 95. 210.

Οὐν. γ' ἀν οὐν. 436. 442. γὰρ οὐν. 441. οὐν et αὐ confusa. 423.

Οὔπερ et οἴπερ. 83.

Οὔποτε et μῆποτε diversa. 291. οὔποτε et οὐπω confusa. XI.

Οὔπω non est vetantis. 498. οὐπω et οὔποτε confusa. XI.

Οὐρείθρεπτος, οὐρίθρεπτος. 22. Οὐρίος, ἡ. 72.

Οὔτε, οὐδέ. 431. οὔτε et οὔτι confusa. 271.

Οὔτι. 271. οὔτι μὴ. 80. οὔτι et οἶτοι confusa. 278. 467.

Οὔτοι et οὔτι confusa. 278. 467.

Οὔτος. τίς οὔτος cum secunda persona verbi. 44. ταυτί an tragicum. 411. τουτογί, nunc in τοὔτο γε, nunc in τοὔτο τί corruptum. 94. τοὔτο et ταὔτα confusa. 77. 175. 179. οὔτος et ὅδε confusa. XLII. τοὔτο et τόδε confusa. 175. 286. ταὔτα et τάδε confusa. 282. 364. οὔτος et ἐπεῖνος confusa. 163. οὔτος et αἰτός confusa. 467.

Οὔτω cum genitivo. 271. οὔτω et ὡδε confusa. XLII.

Ὁχεῖσθαι ἐπὶ ἀγκύρας etc. 124. ἐπὶ ἐλπίδος etc. 124. ἐπὶ ῥήμης. 125.

Ὁχλος et ἔχθος confusa. 313. ὄχλος et χορός confusa. 164.

II.

Π et τ confusa. 162. π, τ, τι, perpetuo confusa aut a se invicem perdita. 338. π et τι confusa. 368.

Πᾶ quid significet. 83.

Παγ — et παῖ confusa. 143.

Πάθος. 115.

Παιδολειτουργία. 507.

Παίειν. 17.

Παῖς et βρέφος a τέκος juncta. 248. παῖ et καὶ confusa. 166. παῖ et παγ — confusa. 143. παῖς et τέκνον confusa. 247. 353. παισι et πᾶσι confusa. 363. παῖς et σπέρμα confusa. 460.

Παλαγμός. 188.

Παλαιγενής pro παλαιός. 270.

Παλαιογενής pro παλαιός. 270.

Παλαιότερος, παλαιότερος. 396.

- Πάλιν** non raro vel perditum **Πάτριος** et **πατρῷος** confusa. 14. vel corruptum. 101. sq. 430.
πάλιν ἀνέρχεσθαι. 181. **πάλιν** et **πόλιν** confusa. 336.
Παλινδορία. LXIV.
Παλίνσκιος. 212.
Παλινσποκιά. 212.
Παλινστομεῖν. 212.
Πάλλειν sensu medio. 144.
Πανταχῇ, **πανταχοῦ**. 176. 266. 427. **πανταχοῦ αἰ.** 352.
Πάντολμος. 367.
Πάντως duplicatum. 463. **π.** et **πάντες** confusa. 463.
Πάνυ vox Tragicis non valde usitata. 68.
Παρά et **πρός** confusa. LXI. 402. **παρά** et **περί** confusa. 313.
Παράβακτρος. 361.
Παραδιδόναι ἐν etc. 444.
Παραινεῖν cum accusativo personae. 452.
Παραμπέχειν. 419.
Παραμπίσχειν. 419.
Πάρασχε an barbarum sit. 69.
Παρατείνεσθαι. 442.
Παραψυχή. De quantitate h. v. 123.
Παρεῖσθαι. 310. s.
Παριδῶν. 420.
Πάροιθε. 308. s. 359.
Πάρος. 231. 268.
Παρουσία. 409.
Πᾶς, **πᾶσι** et **παισὶ** confusa. 363. **πάντες** et **πάντως** confusa. 463.
Πατήρ. De quantitate genit. **πατρός**. 124. **πατῆρ** sine articulo. XLI.
Πάτρα et **πατρίς** confusa. 321. **πάτρα** et **πόλις** confusa. 290.
Πάτριος et **πατρῷος** confusa. 14. 430.
Πατρίς, **πόλις** **πατρίς** an dicatur. 368. **πατρίς** et **πάτρα** confusa. 321.
Πατρῷος. De quantitate mediae syllabae h. v. 14. 430. **Ζεὺς πατρῷος**. 404. **πατρῷος** et **πάτριος** confusa. 14. 430.
Πάυειν. 417.
Πέδιον et **πέδον** confusa. 309.
Πέδον et **πεδίον** confusa. 309. **πέδον** et **σπίς** confusa. 496. **πέδω** et **θανών** confusa. 372.
Πείθειν, **ἐπειθόμεν** et **ἐπειθόμεν** confusa. 370. **ἀναπειθόμεθα** et **ἀναπειθόμεν** confusa. LIII.
Πέλανος. 135.
Πελειᾶς, **Πλειᾶς**. 195.
Πέπλος, **πέπλοι**. 471.
Πέπρωται et **πέπρωκται** confusa. 476. cf. 215.
Περᾶν sensu activo. 222.
Πέρθειν et **πορθεῖν** confusa. 282.
Περί, **ἔρχεσθαι** etc. **περί** **διαλαγῶν**, **εἰρήνης** etc. 102. sq. **περί** ante genitivum subaudiendum. 345. Tragicis nunquam in senarios, trochaeos aut anapaestos legitimos **περί** admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus: imo ne in melica quidem verbum vel substantivum huiusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium. 420. Si Tragicis vocem puram a **περί** compositam adhibent, huic vitio per **tnesin** medentur. 421. **περί** et **ἐνέρι** confusa.

215. *περὶ* et *παρὰ* confu- *Πιστός* active. 86. *πιστός* et
sa. 313. *στυμός* confusa. 436.
- Περίγειν* an Tragicis usurpa- *Πίττειν*, *πιτνεῖν*. 395. *πιτνεῖν*
tum. 420. forma poetis familiaris vul-
Περίαλλα. 420. garique *πίπτειν* saepe per li-
Περιαμπίσχειν. 419. brariorum socordiam cede-
Περίβύλλειν a Tragicis per re coacta. 226. 484. s. 491.
imesin separatum. 421. *Πλαθεῖς*, *πλασθεῖς*. 72.
Περίβλεπείσθαι. 288. *Πλάσθεῖς*, *πλαθεῖς*. 72.
Περίεχειν a Tragicis per tme- *Πλειάς*, *Πλειάδας*. 195.
sin separatum. 421. *Πλεῖον* cum comparativo. 52.
Περίιδεῖν an Tragicis usurpa- *Πλεῖστον* cum superlativo. 52.
tum. 420. *Πλείων*. 350.
Περίστημι. *περίεστησεν* an Tra- *Πλεονεξία* et *φιλοτιμία* confu-
gicis usurpatum. 421. sa. 286.
Περίοργως. 420. *Πλεύμων*. 140.
Περιπτύσσειν. De constructio- *Πλευρά* et *πλευρόν* confusa. 68.
ne h. v. 485. 135. 352.
Περὶ ῥύπτως active cum geniti- *Πλήθειν* de via etc. 123.
vo. 262. s. *Πλήν γε*. 159.
Περὶ ὄνους. 420. *Πλησίος* et *πλούσιος* confusa.
Περὶ ὄσιος. 420. 470.
Πέταμαι, *πέτομαι*, Attici in *Πλησσω*, *πληγείς* c. genit. 156.
praesenti; *ἐπτόμην*, *ἐπτόμην*, *Πλόκος* et *στέφος* confusa. 459.
in aoristo adhibent. 387. 469. *πλόκος* et *πλόκαμος*
Πετευνός, *πετεινός*. VIII. confusa. 459.
Πέτρα, *πέτρος*. 123. 192. *Πλούσιος* et *πλησίος* confusa.
Πῆ. *πῆ μὲν* —, *πῆ δὲ* —. 146. 470.
πῆ et *ποῖ* confusa. 83. 320. *Πλούτος χρυσῶν*. 439.
cf. 490. *Πλύμα* de meretrice. 407.
Πηγὴ de lacrymis. 272. *Πλύνεσθαι* de re vili. 407.
Πικρός et *ἐχθρός* confusa. 318. *Πνεύμων*. 140.
πικρός et *λυπρός* confusa. *Ποδαγός* Atticis usurpatum. 120.
442. cf. 374.
Πίμπλημι. 285. *Ποδηγός*. 120.
Πιπράσκειν. *πίπρται* de quan- *Ποῖ* motum natat. 83. an cum
titate h. v. 407. verbo *εἶναι* coniungatur. 83.
Πίπτειν es. 79. π. c. dat. 127. *ποῖ* et *πῆ* confusa. 83. 320.
πίπτειν et *πιτνεῖν* confusa. cf. 490. *ποῖ* et *πῶ* confusa.
226. 484. s. 491. 83. 320.
Πίστις eximie *manuum* con- *Ποι* et *πον* confusa. 98.
iunctio. 392. *Ποῖος*. ὁ *ποῖος*. 313. 373. *ποῖος*
Euripid. Person. I. *τι τοῦτ*. 276. *τὰ ποῖα*. 301.
M m

- Πόλις.** πόλεος, πόλεως. 70. 186. 263. 324. πόλις, πόλι. 313. πόλεως iambus. 466. ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐκ τῶν πόλεων, ἐν ταῖς πόλεσιν. horum sedes in anapaestis Aristophanis. LVI. πόλις et βίος confusa. 321. πόλις et κύκλος confusa. 303. πόλις et πάτρα confusa. 290. πόλις et πολὺ confusa. 425. πόλιν et πάλιν confusa. 336.
- Πολλὸς** an in trimetris legitur. 52.
- Πολύκλαυτος.** De feminino h. v. 461.
- Πολύζηνος.** De feminino h. v. X.
- Πολύς.** πολὺ et πόλις confusa. 425.
- Πολύστονος.** 414.
- Πολιτίμητος.** De feminino h. v. 461.
- Πολύχρυσος.** De quantitate h. v. 124.
- Πόμα** forma Atticis incognita. 36. 49.
- Πόνος** πόνῳ πόνον φέρει. 50. πόνος et φόνος confusa. 229.
- Πορθεῖν** et πέρθειν confusa. 282.
- Ποσειδάνιος, Ποσειδώνιος.** 261.
- Πόσις, maritus.** De genitivo h. v. 466.
- Ποταμός.** ἄνω ποταμῶν etc. 429.
- Ποτανὸς** et πτανὸς confusa. 193.
- Ποτᾶσθαι.** 447.
- Ποτὲ** fortius interrogans. 135. De accentu h. v. praegresso perispomeno. 501.
- Πότμος.** De quantitate h. v. 346. πότμος et βίος confusa. 96.
- Πόντια.** De quantitate h. v. 211.
- Ποῦ** quietem notat. 83. ποῦ et ποῖ confusa. 83. 320.
- Που** et ποι confusa. 98.
- Πούς.** πόδα αἶρειν, ἔλκειν. 76.
- Πράγμα** et χρῆμα confusa. 176.
- Πράξας** et ῥέξας confusa. 78.
- Πράσσειν, πράττειν.** πράττειν ἀγῶνα. 183. πράττειν ἀγώνισμα. 183. εὖ πράσσει. 275. πῖπρακται et πέπρωται confusa. 476. Cf. 215.
- Πραῦς.** πρηεῖα γυναικῶν. LXII.
- Πρίν.** Saepe cum subjunctivo Tragici jungunt, omisso ἄν, quod in sermone familiari semper requiritur. 415.
- Πρίων.** De quantitate h. v. 390.
- Πρὸ** et πρὸς confusa. 356.
- Προβαίνειν** sensu activo. 222.
- Πρόδρομος** et πρόδρομος confusa. 267.
- Πρόδρομος** et πρόδρομος confusa. 267.
- Προθυμία** et προμηθία confusa. 467.
- Προϊτίδες** πύλαι. 330.
- Πρόμαχος** et πρόμος confusa. 337.
- Προμηθία** et προθυμία confusa. 467. προμηθία et σωτηρία confusa. 467.
- Πρόμος** et πρόμαχος confusa. 337.
- Προπαροῦδε** an Euripidi usurpatum. 309. Cf. 358. s.
- Πρὸς** cum genitivo pro ὑπὲρ. 60. Cum genitivo post activum vel neutrale ver-

- bum. 473. Cum genitivo in adjurando. 424. Quatenus articulus in hac formula addatur. 424. καὶ πρὸς γε etc. 294. Subaudiendum ad genitivum in verbis obsecrandi. 59. 170. πρὸς et παρὰ confusa. LXL 402. πρὸς et πατρὸς confusa. 296. πρὸς et πρὸ confusa. 359. πρὸς et ἐκ confusa. 500. Προσαυδῶν ὄμμα, ὄνομα. 200. Προσβλέπειν et προσγελῶν confusa. 482. Προσειπεῖν ὄνομα. 200. Προσέχειν. πρόσχετε, πρόσχετε. L. Προσημαίνω, προσημανῶ. 452. Πρόσοψις et πρόσωπον confusa. 343. Προσπέταμαι, προσπέτομαι. 388. Προσπιτνεῖν. De constructione h. v. 267. Προστίθῃμι et προτίθῃμι confusa. 289. Πρόσωθεν et ἄπωθεν confusa. 404. Πρόσωπον et πρόσοψις confusa. 343. Προτίθῃμι et προστίθῃμι confusa. 289. Προϋπάρχω an crasin admittat. 335. Euripidis aetate an exstiterit. 335. Apud Atticos poetas nunquam exstat. 335. Προφέρειν, excellere. 27. Προχοίδιον. LVII. Πτανὸς et ποτανὸς confusa. 193. Πτώμαι, πτώμαι, non exstat. 387. Πετρούσσα. 322. Πτίλον an Tragicis usurpatum. 421. Πτόλις. 324. Πτύχες et πύλαι confusa. 252. Πῶμα et σῶμα confusa. 356. Πυκνὸς et πύργος confusa. 301. Πύλη. An singulari numero Euripidi usitatum. 201. πύλαι νεστέρων etc. 201. 487. πύλαι et πτύχες confusa. 252. πύλαι et δόμοι confusa. 487. Πῦρ et φῶς confusa. 260. Πυρὰ νεστέρων. 201. Πύργος. singul. et plural. confusi. 308. πύργος et πυκνὸς confusa. 301. Πυροφόρος, πυρφόρος. 300. Πῶμα. 36. Πῶς subaudito εἶναι s. ἔχειν. 125. πῶς εἰμί. 125. καὶ πῶς objicientis fere est vel contradicentis. 347. πῶς et ὅπως confusa. 481. πῶς et ὅς confusa. 92. Πωτᾶσθαι. 447.

P.

P et v confusa. 468.

ῥεῖν transitive. 142. ῥεῖω et ζεῖω confusa. 81.

ῥέξας et πράξας confusa. 78.

ῥίπτειν. ῥιφθεῖς et ῥιφείς. 32.

ῥοίδιον. LVII.

ῤ Tragici nunquam pro ϣ adhibent. 8.

ῤῡμα. 320.

ῤώμη ἀσθενής. 125. ἐπὶ ῤώμης ὀχεῖσθαι. 125.

Mm 2

Σ.

Σ et ο confusa. 262. s male repetitum. 358.

Σανίς. singul. et plural. confusi. 208.

Σίβας. 456.

Σίβειν. εἰ σίβειν. 343.

Σεμνός et πιστός confusa. 436.

Σημαίνειν. De forma aoristi. 93. σημαίνειν et μνηνείν confusa. 147.

Σθάνειν et στίνειν confusa. 421.

Σίγα, σίγα. 130.

Σίγμα indeclinabile. 433.

Σίτος. De plurali εἶτα. 435. σῖτον et σῖτα confusa. 142.

Σκῆπτρον, σκῆπτρα. 292. 337.

Σκίδνασθαι. 73.

Σκίμπων. 12.

Σκίπων. 12.

Σκότος, ου, magis Atticum, quam σκότος, ους. 68.

Σμικρός, μικρός. 413.

Σός. τὸ σὸν etc. confusa cum τοσόνδε etc. 432. τὰ σὰ et τὰδε confusa. 339. σῆς et τῆς confusa. 344. σοῖς et τοῖσδ' confusa. 468. σὰ et τὰ confusa. 471.

Σοφία. De sede h. v. in per-nario. 155.

Σοφός ab Euripide frequenta-tum. 422.

Σοφοκλῆς et Εὐριπίδης confusa. 249.

Σπείρειν. σπείρων, σπείρας. 175.

Σπίος et πίδον confusa. 496.

Σπέρμα. 460.

Σπύσθαι. 277.

Σπώνδυλος. 352.

Σσ a Tragicis nunquam in ττ mutatur. 8.

Στάχυς. 50.

Στείχειν. ἢ στείχουσα ἀπὲς 370.

Στέλλεσθαι. 447.

Στίμμα. 119.

Στίνειν et σθάνειν confusa. 421.

στ. et στενάζειν confusa. 362.

Στερεῖς. 338.

Στεροπα Διός. 13.

Στερόρος, ἡ. 18.

Στεφανοῦν, στέφειν, honorare. 31. sq.

Στέφος et πλόκος confusa. 459. 469.

Στοιχοὶ φόβου. 421.

Στολίδω, στολίζω. 377.

Στόμα, ferri acies. 214.

Στόμωμα, ferri acies. 214.

Στράτευμα cum adjunct. et par-ticip. plural. num. 10.

Στρέφειν et τρέπειν confusa. 314.

Στρωφῆν. 447.

Σύ. σέ, σε. 158. σέ an gemi-natum apud Tragicos oc-currat. 166. An Euripides ultimam in ὑμιν corripiat. 304. ὑμιν, ὑμίν. XXXVII. s. σύ δέ — γε. 460.

Σύγγαμβρος. 277.

Σύγγαμος. 277.

Συγγενής et δυστυχής confusa. 155.

Συγγνώμη. 460.

Συγκεράσαι Φιλίαν. 409.

Συδεῖς. 84.

Συλλαβὴ τέκνου. 160.

Συμπαίειν et συμπίπτειν confu-sa. 16.

Συμπαραιμινύω. 455.

Συμπίπτειν et συμπαίειν confu-sa. 16.

Συμφορὰ, συμφοραί. 132. 393. 487.

Συγκτείν. 300. 349.
Συναντῶν et συναρτῶν confusa.
440.

Συνασσοφειν. 274.

Συνέρχεσθαι cum accusativo,
ubi subaudiendum εἰς. 308.

Σύνεσις. De forma vocativi h.
v. 260.

Συνήδεσθαι. 400.

Συνήκειν an Tragicis usurpa-
tum. 280.

Συνῶ pro συνήμῃ Atticis non
usurpatum. 130. [Cf. XXIX.
ubi leg. ἤμ. S.]

Συνουσία et κεινωσία confusa.
417.

Συντεμῶν, συντιθεῖς. 89.

Συνωδός. 490.

Συνοβοιωτοί. LXV.

Σφαγή. singul. et plural. con-
fusi. 311.

Σφάττειν. σφαγῆς c. genit. 156.

Σφι, σφιν. 428.

Σφόνδυλος. 352.

Σφω an encliticum fieri pos-
sit. XXXIV.

Σχέθω. 276.

Σχέτλιος. ὁ σχέτλι' ἀνδρῶν. LXII.

Σώζεσθαι. 302. σώζω θανεῖν.
XXXIV. meminisse.
XXXVI.

Σῶμα et πῶμα confusa. 356.
σ. et αἶμα confusa. 358.

Σατήρ βλάβης, κακῶν. XXXIV.

Σατηρία et προμηθία confusa.
467.

T.

T et π confusa. 162.

T et ψ confusa. 506. 507.

Τάλαντα χρύσεια. 438.

Τάλας. 374. πάλαινα ἀθλία
conjuncta. 230.

Ταμείον Atticis non usurpa-
tum. 137.

Ταμειῖον. 137.

Τανῦν et ὃ ἂν οὖν confusa. 436.

Ταράσσειν et ἀράσσειν confusa.
89.

Te. Constructio mutata post
hanc particulam. 288. De
bede h. v. 13. 456. Nun-
quam apud veteres Graecos
praepositionem sequitur, ni-
si ea sententiae membrum
inchoat. 186. Nunquam se-
cunda pedis trisyllabi in
senario syllaba esse potest.
XVII. neque in trochaico
versu pedis trisyllabi pri-
ma. XVIII. De accentu h.
v. 503. s. γέ τε nunquam
conjungunt Attici. 464. τε
a librariis omissum. 88. τε
et τε confusa. 159. 273.

Τέγγειν. et τεύχειν confusa. 464.
Τεθριπποβάμων. 193.

Τείνειν φόνον etc. 26. τ. λό-
γον. 238.

Τείχος. singul. et plural. con-
fusi. 234.

Τεκμαίρεσθαι i. q. σκοπεῖν. 260.

Τέκνον. De quantitate h. v.
124. 346. τέκνον et δόμος
confusa. 364. τέκνον et παῖς
confusa. 247. 353. τέκνον
et τέκος confusa. 265. τέκνον,
τέκος et τοκεύς confusa. 181.

Τεκνοῦν, τεκνοῦσθαι. 312. τε-
κνοῦν et φυτεύειν confusa.
247.

Τέκος et τέκνον confusa. 265.
τέκος, τέκνον et τοκεύς con-
fusa. 181. [Conf. 41. ubi

- τοκίων ad v. 479. referendum videtur. S.]
- Τέλλειν pro ἀνατίλλειν. 370.
- Τελμησός. 327. s.
- Τέλος, τέλη. 498.
- Τέρμα et τέρμων confusa. 346.
- Τερπνός et Φαιδρός confusa. 475.
- Τετρακτίς. 444.
- Τευμησός. 327. s.
- Τεύχειν et τέργειν confusa. 464.
- Τεύχος et τᾶγος confusa. 62.
- Τῇ μὲν —, τῇ δὲ —. 146.
- Τι, π, ιτ, perpetuo confusa aut a se invicem perditæ. 338. 368.
- Τίσιν. τίσθαι de constructione h. v. 492. τίσιν δίκην. 459. (492.)
- Τίθημι cum infinitivo. 236. 247. τεθήσομαι. 236. θήσω, θήσομαι, 467. θήσομαι, judicabo. 438. τίθεναι κραυγὴν. 227. τίθεσθαι νόον. 138. [Theognis v. 89. Brunck. καθαρόν θέμενος νόον. Add. Mitscherlich. ad Hymn. in Cerer. p. 169. S.] τ. ὄνομα. 247. τιθέναι et δίδοναι confusa. 84.
- Τιθῶ pro τίθημι Atticis non usurpatum. 130.
- Τίττειν. τενοῦσα an absolute pro μήτηρ ponatur. 141.
- Τικωρεῖν. De constructione h. v. 152.
- Τίτειν. 26.
- Τίς. τίς οὗτος cum secunda persona verbi. 44. τίς, τίς δέ. 292. An hiatum Tragicis post τί admittant. 313.
- Τίς. Sedes casuum obliquorum, του, τῷ. 35. τίς sæpe a librariis omissum. 103. 462. aliquando additum. 104. sæpe corruptum. 104. τίς repetitum. 103. librariorum negligentia locum mutans. 105. τί et τε confusa. 159. 273. τί et τοί confusa. 24. 136. 148. 154.
- Τλαῖσα et δρωσα confusa. 494.
- Τλαῖω non exstat. 375.
- Τληῖμι non exstat. 375.
- Τλήμων. 272. 273. 374.
- Τοί. Tragicis in gnominis frequenter adhibitum. 24. τοί, certe. 473. Diphthongus in τοί alidi non potest, sed per crasin vocalem longam efficit. 464. τ' ἄν pro τοί ἄν. 436. Atticis non licuit γε post τοί ponere, nisi alio vocabulo interjecto. 93. 448. γέ τοί τι an occurrat. 50. τοί confusum cum articulo. 172. τοί et γάρ confusa. 51. τοί et δέ confusa. 154. τοί et νυν confusa. 138. τοί et τί confusa. 24. 136. 148. 154.
- Τοιόσδε et τοιοῦτος confusa. 185. τοιόσδε et τοσόςδε confusa. XLII.
- Τοιοῦτος et τοιόσδε confusa. 185. τοιοῦτος et τοσοῦτος confusa. 341. XLII.
- Τοῖχος. εἰς τὸν εὐτυχῇ τοῖχον χωρεῖν etc. 186.
- Τοκεύς, τέκος et τέκνον confusa. 181.
- Τόλμημα et βούλημα confusa. 199.
- Τόσος. τοσόνδε etc. confusa cum τὸ σὸν etc. 432. τοσόςγε, τοσόςδε. 452. τοσόςδε et τοιόςδε confusa. XLII.

- Τοσούτος et τοιούτος confusa. 341. XLII.
 Τόσως et τόσον confusa. 484.
 Του. 35. 104.
 Τρέπειν et στρέφειν confusa. 314.
 Τρέφειν. De aor. I. et 2. pass. h. v. 319.
 Τρέχειν ἀγῶνα. 183.
 Τρέω. μὴ τρέσης. 326.
 Τρίβος. De genere h. v. 211.
 Τρίγλυφος. 219.
 Τριήρης de poculo. 408.
 Τρίς ἄθλιος etc. XXX.
 Τριταῖος pro τρίτος. 10.
 Τρίτος. ἐκ τρίτου, ἐκ τρίτων. 206.
 Τρόπαιον στήσαι etc. 290.
 Τρόχοι. 394.
 Τρωπᾶν. 447.
 Ττ Tragicis nunquam pro σσ adhibent. 8.
 Τυγχάνειν. De constructione h. v. 457. τυγχάνω cum participio. 62. 65. An pro εἰμι dicatur. 65. (76. ad v. 965.)
 Τυνδαρίς. 230.
 Τύπωμα μορφῆς. 258.
 Τυφλόπους. 361. 374.
 Τυφλὸς ποῦς, τυφλὴ χεὶρ. 81. 361. 374.
 Τφ. 35. 103.

 Τ.

 T in MSS. puncto duplici notatum. 508.
 T et , confusa. 206. 358. 366.
 Τγεία. 137. Atticis non adhibitum. 137.
 Τγία. 137.
 Τγεία. 137.
 Τγρός. De quantitat. LXIII. ὑγρός et λυγρός confusa. 354.
 — υμι. De hac verborum forma, ratione habita poetarum scenicorum. 455.
 Τμνεῖν. De quantitate h. v. 431.
 Τπαγεῖν eis ἐλπίδα. 206.
 Τπάρχειν et κατάρχειν confusa. 364.
 Τπεκτρέχειν. 291. 471.
 Τπεκφεύγειν. 471.
 Τπεμφρουῶν. An Tragicis usurpatum. 421.
 Τπέρ. ultra. II. 54. De constructione hujus praepositionis. II. s. 207. ὑπέρ et ἀπὸ confusa. 54. ὑπέρ et περί confusa. 215.
 Τπερβάλλειν et ὑπερφέρειν confusa. 27.
 Τπερηγορία. 260.
 Τπερτρέχειν. 291.
 Τπερφέρειν, excellere. 27.
 Τπέρχασθαι. 395.
 Τπνώσσειν. 133.
 Τπὸ cum genitivo et accusativo. 18. ὑπὸ cum genitivo post activum vel neutrale verbum. 473. ὑπὸ subaudiendum. 156. ὑπὸ et ἐν confusa. 87. ὑπὸ et πρὸς confusa. 60.
 Τποκτος active. 86.
 Τπόροφος. 131.
 Τπορράπτειν. 358.
 Τποτείνειν. 187.
 Τποτιθέναι ἐλπίδα. 206.

Τῆσται πύλαι. 330.
— ὡ. De hac verborum forma, ratione habita poetarum scenicorum. 455.

Φ.

Φαινός, Φαινός. 252.
Φαίδρος et περνώς confusa. 475.
Φαίνειν. Non libenter hujus verbi aoristum secundum activae vocis Tragici admittunt. 212. Φαίνομαι cum participio. 180. Φανείην et Φανείη confusa. 70. Φαναίην, Φανοίην, barbara. 70.
Φάντασμα. 149. Φάντασμα et Φάσμα confusa. 149.
Φᾶος et Φᾶς confusa. 54. 107. 361. 456.
Φάρμακον. 451.
Φάσθαι. De accentu hujus infinitivi. 388.
Φάσμα et Φάντασμα confusa. 149.
Φαῦλος et Φλαῦρος confusa. 479.
Φείδομαι cum infinitivo. 148.
Φεύ extra versum. 12.
Φεύγειν. Φεύγων ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, καταφεύγω. 334. Φεύγειν et Φυγεῖν confusa. 470.
Φθόνος et Φόνος confusa. 281.
Φίλιαν ἀνακρίσθαι etc. 400.
Φίλιος et Φίλος confusa. 70. 74. 400.
Φιλόζενος. De feminino h. v. IX. 461.
Φίλος et Φίλιος confusa. 70. 74. 400. Φίλ' ἀνδρῶν. LXII.

Φιλατεμία et πλεονεξία confusa. 286.

Φλαῦρος et Φαῦλος confusa. 479.

Φλογωπός, Φλογώψ. 407.

Φόβος et δόμος confusa. 434.

Φόβος et λόγος confusa. 160.

Φόβος et Φόνος confusa. 231.

418.

Φοίνιος et Φόνιος confusa. 56.

83. 192. 211. 316. 322.

488. de femin. 464.

Φοιτάς. 140. 323.

Φονεύς. De quantitate ultimae accusativi. 71.

Φόνιος et Φοίνιος confusa. vid.

Φοίνιος.

Φόνος et πόνος confusa. 229.

Φόνος et Φθόνος confusa. 281.

Φόνος et Φόβος confusa. 25.

231. 418.

Φρήν. singul. et plural. confusi.

205.

Φρίκη. 339. a.

Φρονεῖν. 138.

Φύειν. Φῦναι, Φῦσαι. 442. Φύειν de matre. 249.

Φυλάσσειν, Φυλάσσεσθαι. 398.

Φυτεύειν et τεκνοῦν confusa.

247.

Φῶς et πῦρ confusa. 260. Φῶς

et Φᾶος confusa. 54. 107.

361. 456.

X.

Χαίρειν. ὦ χαῖρε etc. 154. χαίρω

cum accusativo. 300.

χαίρειν et ἐρρέτω confusa.

475. χαίρεσθαι. 39.

Χάλκειος et χάλκεος confusa.

347.

- Χαρά et χάρις confusa. 132. Χρίπτω, κρίπτω. 254.
 [Conf. Drusius ad Vet. Int. Gr. Fragm. p. 171. S.] Χράα, χροιά. 215.
 Χάρις. χάριν εἶσαμαι. 433. χά- Χροῦ, χροός, χρωτί. 142.
 ρις et χαρά confusa. 132. Χρόνος. χρόνω, τῷ χρόνω. 466.
 Χαρμανή. singul. et plural. σύν χρονω. 467.
 confusi. 269. Χρυσόκυκλος, χρυσόκυκλος. 260.
 Χαρποῖος et χεροποιός confusa. Χρυσόπλεκτος. 471.
 73. 305. Χρύσις. χρυσία forma tragica.
 Χεῖρ. διὰ χερός, διὰ χερῶν. 55. 408.
 χεῖρ ἀριστερά, δεξιά, plene. Χρυσότενκτος, χρυσότενκτος. 263.
 87. χερῶν, χέρας, etc. 198. 471.
 214. 221. 232. χεῖρ et χθών Χρυσότυπος. 263.
 confusa. 152. χέρας et δι- Χρυσόκυκλος. vid. χρυσόκυκλος.
 mas confusa. 485. Χρυσότενκτας. vid. χρυσότεν-
 κτος.
 Χερσωνήσις Tragicis non usur- Χρωτί, χροῦ, χροός. 142.
 patum. 8. Χυτρεῖς. 448.
 Χερσωνήσιος. 8. Χυτρεῖς verbum non Graecum.
 Χθών ἐναλία, insula. 246. 448.
 et χεῖρ confusa. 152. 448.
 et γῆ confusa. 285. Χωρεῖν et ἔχειν confusa. 278.
 Χίλος cum dativo. 170. 316.
 Χοροποιός et χεροποιός confusa.
 73. 305. Ψ.
 Χορός et ὄχλος confusa. 164. Ψ et τ confusa. 506. 507.
 Χορταίνεσθαι bono sensu; quid pro- Ψαύειν γάμων. 317.
 prie. 188. Ψεύδεσθαι et μέμφεσθαι con-
 Χρᾶσθαι, χρᾶται. 318. fusa. 304.
 Χρεῖα. De constructione h. v. Ψοφεῖν et κτυπεῖν confusa.
 169. 130. sq.
 Χρεῖα. De constructione h. v.
 169. sq.
 Χρεῖων. 246. Ω.
 Χρη. De constructione h. v. Ω et ου an apud Euripidem
 169. χρῆν, ἐχρῆν. XVIII. per crasin coalescant. 135.
 χρῆ et δεῖ confusa. 161. Ω. 132.
 168. 199. Ω. 8.
 Χρήζω cum genit., sequ. infi- Ωγύναι πύλαι. 330.
 nit. 499. Ωδε cum genitivo. 271. Ωδε
 Χρημα et πρᾶγμα confusa. et οὕτω confusa. XLII.
 176.
 Χρην pro χρῆναι. 26.

- Ὡς. Ὡς ἴσσομαι, Ὡς ἴσσεμαι. 253. Ὡς, quoniam, etenim. 309. Ὡς, nam: de sede. 326. Ὡς — γε. 33. Ὡς et ἐπεὶ confusa. 353. 425.
 Ὡς an Tragicis adhibitum. 454.
 Ὡς. Constructio h. v. 93. 154. 355. Non usurpatur Ὡς pro eis vel πρὸς, nisi de personis; primumque hujus Atticismi exemplum apud Homerum exstat. 351. Ὡς ἄν, ut. 253. post verba manendi. 253. Ὡς, quoniam, etenim. 309. Ὡς — γε. 33. Ὡς et ἐπεὶ confusa. 353. 486.
 Ὡς et ὥστε confusa. 486. XXXV.
 Ὡς subaudiendum ante infinitivum. 148. 499. Ὡς et ὥστε confusa. 486. XXXV. Ὡς in conclusione. LIII.

INDEX LATINUS.

A

- Accentuum utilitas.** 388. s. **Adjectiva omnia composita et**
Accentuum ratio in *κρήστ',* in *ος* terminata apud anti-
δελν'. 91. [In talium *τωνώ-* quissimos Graecos per tria
σει dici vix potest quoties, genera declinabantur. 461.
 idque, interdum cum ma- Cf. X. Adjectiva et ad-
 gno sensus detrimento, pec- verbia confusa. 77. 85.
 cetur. Male dederat Brun- 138.
 ckius in Sophoclis editio- **Adverbia et adjectiva confu-**
 ne maioris moduli Ai. v. sa. 77. 85. 138.
 1230. *ὀψάλ'*. Male dedit **Aelianus minus probatus au-**
 Wyttenbachius in Plutarch. ctor. 125.
 Moral. T. I. p. 274. *κλειν'*. **Aeschines Orator loca tragi-**
 Male Marklandus in Euri- corum pronunciando cor-
 pid. Iphig. Aul. v. 1346. rupt. 7.
δελν', quod correxit Mus- **Anantapodoton Atticum.** 105.
 gravius (v. 1356.). Male **Anapaesti. LI. ss. Anapae-**
 ambo ibid. v. 1129. (1136.) stus in senariis an dacty-
ελφ', quod est *dixit*, non lum sequi possit. 157. Ana-
dic. In Xenophontis Me- paesti in senariis quatenus
 mor. II, 1, 20. etiamnunc ferendi videantur. 420. non
 reperias *παρὰ τὸν δὲν σκληρ'*. admittendi in paribus se-
 Conf. Reitz. ad Lucian. T. nariorum locis. V. s. ne in
 I. p. 849. S.] tertio quidem aut quinto.
Accusativus absolutus. 234. sq. VI. ss. XXI. (344.) Exce-
Accusativus duplex a ver- ptio huius regulae. XXII. ss.
bo rectus. 67. 267. 351. **Anastrophe, figura rhetorica.**
Accusativus doricus adie- 398. 479.
ctivorum, ἐν κλειῷ etc. 340. **Anaxagorae μέγρος.** 192. s.

- Aoristi I. et 2. pass. 32. 319. Aoristorum conjunctivi. 302.
- Aristophanes plerumque accurate sententiarum partes alteram alteri respondere facit. 169.
- Articuli saepe nullo jure in choros invasere. 40. 215. 219. in choricis vitandi. 471. vis articuli. 151. Articulum raro propriis nominibus praefigunt Tragici, nisi propter emphasin quandam, aut initio sententiae, ubi particula inseritur. 257.
- Augmentum an Tragicis neglectum. V. XVIII. 49. 92. 157. 336. 481. an Atticis neglectum. V. XVIII. 157.
- Augmentorum rationes metricae. 124. Augmentum duplex. XIX.
- B.
- Bacchae corruptissima fabula. V.
- Brunckius lectorem celare solet, cum alienas conjecturas adoptat. 41.
- C.
- Caesurae. 88. XXVI. ss.
- Chorica systemata. XII.
- Christus Patiens fabula longe insulsissima Pseudo-Gregorii. 183.
- Circumlocutio. Cum personam circumlocutione significant Graeci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur. 29.
- Cleo a Comicis traductus. 410.
- Codices. Plus momenti ad lectionem constituendam duorum disertis codicum testimoniis inest, quam ad vulgatam defendendam tacito centum librorum assensui. 423.
- Colophonia figura. 253.
- Comici veteres non solum poetas citant, sed etiam ludi jocique causa omnis generis scriptores. 407. familiarissimum sermonem imitantur. XX. Comicorum iocus, quo actorem personae quam agit, oblivisci faciunt, et de theatro aut spectatoribus, quasi imprudentem, loqui. LXI.
- Comparativi et superlativi confusi. 93. 164. 204. 287. 293. 439. 447. 455. Comparativorum in *ων* desinentium quantitas. 156.
- Compendia scripturae. 391.
- Compositum melius composito opponitur, quam simpliciter. 39. Compositorum verborum disjunctionem in versus fine an patiantur Tragici senarii. 57. 342.
- Conjunctivus *χαίρειν* an pro *χαίροιν*, aut pro *χαίροιν* *αὖ*, aut pro *χαίροντων* poni possit. 39.
- Conversio orationis. 92. 97.
- Copula suppressa. 456.
- Corruptelae etiam levissimae quantas interdum turbas deriderint. 62. sq.

D.

E.

Dactylus in senariis. XX. s. in quinta sede senarii nunquam apparet. VI. in trochaicis. 108. XXII. XXV. s. anapaesto respondens. 211.

Dativus pro genitivo. 253. 316. Dativus pluralis i. declinat. in — *γνι*. 251. 434. 502.

Dawesianus canon, nullam syllabam a poeta scenico corripere posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. 30. Dawesianus canon de usu diverso coniunctivi et optativi. 252.

Deditus in etc. 444.

Dialecti. Licentiae, quam in dialectis sibi permiscere Tragicis, fines accurate constituere perdifficile est. XIII.

Diminutiva secunda. LVII.

Diphthongus ante brevem vocalem elidi non potest. 334.

Distinctiones in MSS. pessime habitaе. 508.

Dissyllabae vocis penultima. 89.

Dithyrambi. LXIII.

Doricae dialecti usus apud Tragicos. III. XIII. 15. 35.

82. 85. 96. 98. 120. 216.

330. 364. 397. 413. 414.

Duales formas saepissime obliterant. librarii. 122. 134.

225. (276.) 289. 339. 351.

460. eadem male illatae.

337.

Dulcissime rerum. 375.

Elisio. An vocalis longa elidi possit. X. 23. 71. Diphthongus ante brevem vocalem elidi non potest. 334. Elisio diphthongi αι. 471. Vocalis in fine versus elidi non potest, nisi syllaba longa praecedat. 436.

Ellipsis verbi rarior. 197.

Enallage temere ficta. 136.

Epitheton duplex. 38.

Etymorum Tragici mentionem faciunt. 248.

Euripides paullo negligentior in iisdem vocibus repetendis. 51. voces data opera repetens. 336. puros mythologiae fontes philosophia corrumpens. 192. tautologus. 421. male audit, quod Melpomenen ad minutas et domesticas detruderet. 202. Euripidis curae secundae in Medea. 422. 493. s. Euripidis Atræus nunquam exstitit. 195. Euripides osor mulierum. 160.

Eustathius scriptorum nomina saepissime supprimit. 102.

Excerpta. Errores innumeris ex permiscendis similis sententiae excerptis proveniunt. 289.

Explere de spatio, cuius varias partes aliquis oberrat. 123.

F.

Futura media passive significantia. 425. **Futurorum formae Atticae** (— ούμεθα) a librariis temere, illatae. 232.

G.

Genitivus circumlocutione explicandus: τὸ Τροίας μῆσος, odium propter Trojam natum. 152. **Formae doricæ genitivorum tertiæ declinationis in ᾱ an genuinae?** 82.

Genus masculinum de muliere. Canon Dawesianus: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. 44. 374. 457.

Gravis accentus, ubi acutus esse debebat. 501.

H.

Hecuba quem patrem habuerit. 7.

Hegeloclus. 140.

Herodiannus minus probatus auctor. 65.

Hiatus. 23. 37. 41. 48. 104. 180. 217. 306. 313. 424. 498. LII.

Histrionibus variae lectiones tribuendae. 466.

Homerus ab Onomacrito interpolatus. 116. **Hymni,**

qui sub Homeri nomine feruntur, an genuini. 116. **Homericæ allusiones viros etiam doctissimos fallentes.** 404. **Homeri Codex Townleianus.** 17. 390.

I.

In abundans. 444.

Imperativus pro persona secunda futuri indicativi. 24. **Ellipsis imperativi.** 197.

Infinitivus an pro imperativo dicatur. 72. 148. **Infinitivi usus in indignatione.** 285. **Infinitivi et participia confusa.** 227. 261. 288. 300. 375. 492.

Ionicae formae per librarium socordiam in poetas Atticos ex Homero inductae. VIII. XIII. **Ionismi apud Tragicos.** XIII.

Iphigenia Aulid. interpolata. XXIII. s. XXX.

J.

Jambici tetrametri catalectici finalem syllabam semper praecedat oportet jambus, nisi in proprio nomine, ubi interdum, sed raro, anapaestus admittitur. 408.

Jota adscriptum facillime in v mutatur. 351. 418. 469. **subscriptum melius adscribitur.** 391. **In MSS. vetustioribus aut adscriptum aut omissum.** 391. **Conf.** XVII. **Quando subscribi coeptum.** 391. **Errores in-**

de orti. 391. — In his rebus MSS. frustra appellantur. 42.

Julianus minus probatus auctor.

125.

Jus dare, reddere. 165.

L.

Libanius minus probatus auctor. 65.

Linea superducta, si vocalis praecedat, ponitur pro *u*, si consonans, pro *a*. 102.

Liquida ante mutam. 419.

Longa syllaba. v. Senarius.

Longa vocalis elidi non potest. v. Elision.

Lucianus minus probatus auctor. 125.

M.

Melica systemata. XII.

Modi diversi juncti. 254.

Muta ante liquidam. 419.

LXIII.

N.

Neutrius adjectivorum usus pro masculino aut feminino. 167. (468.)

Neutrum plurale cum verbo plurali. 69. 88. 99. s. 164. 345. 490.

Nominativus absolutus, pendens. 163. 235. 280.

Nonnus minus probatus auctor. 435.

Numerorum permutatio librariis solennis. 132.

O.

Omissio vocum, sine quibus librarii sententiam bene procedere opinantur. 81. 103.

Onomacritus interpolator earminum. 116.

Oppositio. XXXVIII. Oppositiones, ratione habita numeri articuli, non semper ad amussim exactae. 283.

Optativus. Dawesii canon de optativi usu post praeteritum tempus an Tragicis per omnia servatus. 252.

Ordo verborum a librariis immutatus. XIII.

Oropisus figura. 300.

P.

Paroemiacus. 498.

Participium. In duobus sententiae membris, participio praemisso, aliud participium, quod membra illa connectat, sequi debet. 62. 64. (454.) An verbum cum participio conjunctum verbis duobus per copulam conjunctis elegantius? 88. 106. Participium singularis numeri cum verbo finito pluralis. XLII. Participia et infinitivi confusa. 227. 261. 288. 300. 375. 492. Participium cum indicativo confusum. 403.

Particulae. „Hujusmodi particulis [qualis est *de*] addendis, mutandis, delenda

- „dis millies metrum cor-
rumpitur.“ 52.
- Passivum. Secundae et prae-
sentis et futuri passivi in-
dicativi personae in *es* ter-
minandae. IV. XVIII. 33.
78.
- Pausa, XXXII. ss. XLVIII.
- Pausaniae auctoritas in quaes-
tione de *voðetq* scriptorum.
116.
- Periphrasis. v. Circumlocutio.
- Phalaris minus probatus auctor.
435.
- Phryne impietatis rea. 118.
- Plato Comicus cum Platone
Philosopho confusus. 409.
- Pleonasmi. 30. 159. 248.
- Plurale verbum recte infer-
tur, sive duo singularia
nomina conjunguntur, sive
disjunguntur. 14. cum neu-
tro plurali. 88. An Attici
hac constructione utantur.
490. Non solet Euripides
neutri plurali verbum plu-
rale subicere, nisi per *σχῆ-
μα πρὸς τὸ σημαίνόμενον*. 164.
345. Pluralis verbi pro sin-
gulari. 294.
- Pluralis numerus pronominis
relativi singularem substan-
tivi sequens. 189. Pluralis
pro singulari. 27. 190. s.
198. Pluralis numeri usus
in re incerta. 276. 355. Plu-
ralis et singularis confusi.
128. 132. 390.
- Poëtarum Graecorum fragmen-
ta in verbis latentia scri-
ptorum prosaicorum. 401.
ss. Ubique in prosaicis
aut integri versus, aut fra-
gmenta, quorum verba eo-
dem ordine citantur, quo
a poëta scripta sunt, le-
guntur, ibi talia fragme-
nta a citantis oratione dili-
genter separanda. 410.
- Positionis vis apud Tragicos.
123.
- Praesens significans *solere*. 29.
historicum. 481.
- Pronomen ad substantivum
referendum, quod non prae-
cessit, sed per cognatum
nomen intelligitur. 9. Pro-
nominum ellipsis. 44. Pro-
nomina saepe sine causa
ejicere librarii, saepe sine
causa addidere. 91. Pro-
nominum tonosis. 158. Pro-
nominis repetitio. 272. 507.
- Pronomen abundans. XI. s.
- Proverbia paullum *mutare*
amat Euripides. 125.
- Pythagoreorum *jusjurandum*.
444.

Q.

Quasi-caesura. XXVII.

R.

Repetitiones verborum in Eu-
ripide. 51. 473. Errores
librariorum in repetitio-
bus. 488. 491. Repetiti-
ones verborum, ut non sunt
nisi gravissimis de causis
tollendae, ita non sunt ex
emendatione obtrudendae.
411. — Cf. 507.

Rhesus Euripidem auctorem
non habet. LVII. 170.

S.

Satyrica dramata plures Tra-
goediae leges violant, plu-
res Comoediae licentias ad-
sciscunt. 420. XXXVII.

Scholiastarum auctoritas in
versibus choricis disponen-
dis. XIV.

Secundarum personarum for-
ma in „ terminata. IV.
XVIII. 38. 78. Secunda
persona in sententiis gene-
ralibus; rarior tertia. 143.

Senarius. XIX. ss. Tragici
nunquam senarium ita dis-
ponunt, ut pedes tertius
et quartus unam vocem ef-
ficient. 58. XXVIII. An
longam syllabam Tragici,
cum possent, semper in
fine senarii posuerint. 422.
Cf. 503. — Vid. et Spondeus.

Sigmatismus Euripidis, So-
phoclis. 433.

Singularis et pluralis confusi.
128. 132. 294. 390.

Sol *λῆτος διάπυγος* dictus. 192. s.

Somniorum mater Nox, Tei-
ra. 13.

Spiritus asper vim habens ar-
ticuli. 29. 31. 184. 214.
235. 315. 365. 371.

Spondeus. Nullus apud Tra-
gicos senarius reperitur, qui
spondeum in quinto loco
ita dividat, ut καὶ sit pars
secunda. 354.

Stobaei margo in nominibus
errans. XXI.

Substantivum, quod priori
membro addendum erat, po-
steriori additum. 80. sq. 235.

Euripid. Porson. I.

Superlativi et comparativi con-
fusi. 93. 164. 204. 287.

293. 439. 447. 455. S. pro
positivis substituti. LXI.

Syntactica regula. Graeci,
cum verba duo, diversos
casus regentia, ad idem no-
men aequae referuntur, ne
nomen proprium aut pro-
nomen minus suaviter re-
petatur, in utrovis regimi-
ne semel ponunt, altero
omisso. 453. Syntaxis per-
turbatior. 80. sq. 235. Syn-
taxis paullo insolentior,
ἀναρδία, ὄστis —. 284.

T.

Tantalus. De ejus poena my-
thus varie narratus. 116. ss.

Cf. 192. s.

Tautologiae exempla. 421. Cf.
230. 236.

Tempora verborum diversa.
Tragici permiscunt. 9. 481.

Tetrametri catalectici. XLIV.
ss.

Thebarum septem portae. 329. s.

Tmesis. 420. 421.

Tragica gravitas a Comicis af-
fectata. 408.

Transpositio vocum tutissima
corrigendi ratio. XIII [Le-
guntur trimetri Apollodori
apud Stobaeum: *Τοῖς γὰρ
λυπουμενοῖς τε καὶ μεριμνώ-
σιν Ἀπαντα νῦν ἔοικε φαίνεσθαι
μακρὰ*. Coniicit Jacobsius
ad Anthol. Graec. II. 2. p.
430. *Τοῖς γὰρ λυπουμενοῖσι
τε πᾶνωμένοις*. Habebat an-
te pedes quod sat procul

Nn

quaesivit vir optimus, sed fere ille in coniecturis expromendis paullo calidior. Transpositis vocibus corrigē: Τοῖς γὰρ μεριμνῶσιν τε καὶ λυπούμένοις. Sicque dudum dedit Grotius Stob. p. 419. coll. p. 553. In Dionys. Hal. Ant. Rom. T. II. p. 1031. transposita copulā corr. μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξε-
 θεράπευσε διὰ τοιαύτης εὐεργεσίας καὶ διαστῆναι πρὸς τοὺς ἡγεμόνας ἐποίησεν. Post leg. οἱ γὰρ τὴν αὐτοκράτορα κ. τ. λ. Sensus loci iam Interpretēs pervidit, quem Reiskius sequi debebat. S.]

Tribrachys in quarto trimetri loco. 402.

Trochaici versus. XLVII. ss. Tyrrhenicam tubam heroicis

temporibus usitatam Tragicis fingunt. 349.

V.

Verba activa neutrali significatione; neutra transitivā. 142. Verba, quae motum significant, recte accusativum adsciscunt instrumenti aut membri, quod praecipue adhibetur. 221. Verba interdum modo conatum significant. 252. 335.

Versus scriptoribus prosaïcis imprudentibus excidentēs. 403. Versuum tragicorum et comicorum discrimen. XLIX. s.

Virgines apud veteres plurimum auri gestabant. 19.

Vocativi forma vocum in desinentium. 260. 313.

A D D E N D A.

Ad p. 29. Homericis a Porsono congestis adde Odyss. XIII. v. 20. καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδυχ' ἱερὸν μένος Ἀλκονόου, Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηός. et conf. Il. XI. v. 690. — Extrema loci Lucianei recte scripsisse mihi videor. Sed οὐκ ἐρίσας male mutavi. Quod vulgo ignorant, neque ego tum memineram, post οὐτε recte sequitur οὐ, quemadmodum μη post μήτε. Nubem exemplorum dudum in Adversariis reconditorum expromsi ad Bosii librum de Ellipsis. p. 228. s. S.

Ad Hec. v. 801. Conf. Lucian. T. I. p. 702. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστάς, ἀκριβῶς κατανανοηκῶς αὐτοὺς ἐντραγῆ-
δήσει καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Anonymus Hecubae Ammonis exemplo, quo utor, adscripsit

haec: „ἦν μὲν πάσι ἰγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγε-
γνώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάνας ἐκ τοῦ συμμέτρου
διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται
τὰ εὖ καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. Lucian. Imag.
T. II. p. 491. Senec. Nat. Quaest. [L. I.] c.
V.“ S.

Ad Hec. v. 1038. Euripideis locis a me excitatis add. Orest.
v. 1182. Phoeniss. v. 184. 955. Med. v. 298.
Sthen. Fragm. I. (Aristotel. Rhetor. II, 22,
1.) Conf. ipse Porsonus ad Orest. v. 1645.
Homericis accedant haec: Odyss. A. v. 70.
T. v. 523. Suspiceris igitur, Odyss. E. v. 175.
scribendum esse Τηλέμαχον. [Minus dubitan-
ter corrigas ibid. v. 183. ἄλω, (quod item Il.
I. v. 592. legendum. conf. Aeschyl. S. c. Th.
259. Br.) et v. 184. φύγη, ὑπέρσχη. vid. Il. I.
v. 701. add. ibid. v. 619. Od. E. v. 265. (Sic
corrigendum Il. X. v. 246. δαμίση. Od. N. v. 402.
φανείης s. φανήης.)] Sophocles Aï. v. 1044. τίς
δ' ἔστιν, ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρεβτοῦ; Ari-
stophanes Ran. v. 889. ἕτεροι γὰρ εἰσιν, οἷσιν
εὐχομαι θεοῖς. Brunckius ex membr. dedit
οἷσιν εὐχομαι, θεοί. Vereor ut iure. Pausa-
nias II. c. 31. εἰσι δὲ, ἃς Ἀθηναῖοι Τροίχησις
γυναῖκας καὶ τέκνα ἰδωκην σώζειν. [In iis quae
praecedunt, mutato accentu, scribendum:
λίθου καὶ αὐτὰ καὶ οἱ παῖδες.] Idem V. c. 12.
in. ὁδοὺς δὲ οὐκ ἔστιν ὅτῃ δεύτερα παύεται ζῶν
τῶν γε ἤδη τελείων. S.

Ad Hec. v. 1141. Hunc locum Hermannus per codicillos ami-
cissime missoz mihi significavit censere se
corrigendum hac ratione:

πολλὰ δὲ, χεῖρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερῶν,
αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
θάκους ἔχουσιν, κερκίδ' Ἥδωνῃς χεῖρὸς
ἔχουσιν, ὑπ' αὐγὰς τοῦδε λεύσσουσιν πέπλους.

— Timaeus Lex. Plat. p. 264. Ἰπ' αὐγὰς. —
ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον αἴερα, ubi vid. Hemsterh.
et Ruhnken. S.

Ad Orest. v. 1645. Homerus Il. X. v. 416.

— — — φυλακὰς δ', ἅς εἴρατ', ἥρωες,
οὔτις κεκρίμενη ῥύεται στρεπτόν, οὐδὰ φυλάσσει.

Odyss. XXIII. v. 73. ss. sic, opinor, interpungendi:

ἀλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἶπω.
οὐλήν, τὴν ποτὲ μιν εὖς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι,
τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην. — — —

Solon in Brunckii Gnom. Poët. V. v. 9.
πλοῦτον δ', ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
ἔμπεδος. Pausanias III. c. 10, extr. ὥς τε καὶ
τὸν χρυσόν, ὃν Κροῖσος δ' Λυδὸς τῷ Ἀπέλλωνι
ἔπειψε τῷ Πυθαίῳ τούτῳ, ἐς κόσμον τοῦ ἐν Ἀμύ-
κλαις κατεχρήσαντο ἀγάλματος. Etsi scio, quomodo
haec defendi possint, malim tamen,
mutatâ interpunctione, — ἔπειψε τῷ Πυθαίῳ,
τούτῳ ἐς κόσμον κ. τ. λ. Compara c. 13. τῆς
δὲ ἄλλας ἑνδεκα, ἅς καὶ αὐτὰς Διονυσιάδας ὀνο-
μάζουσι, ταύταις δρόμου προτιθέσιν ἀγῶνα. No-
minativi sic positi exemplum, nisi multum
fallor, habent Homericæ Il. VI. v. 396. Sed

totum locum iuvat adponere, ut mihi vi-
aetur interpungendus:

ἐνδ' ἄλλος πολυῶπρος ἐναντίῳ ἦλθε θέουσα,
'Ανδρομάχη, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἡετίωνος -
'Ηετίων, ὃς ἔβαιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσσι,
Φήβῃ Ἰσπολακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνίσσων,
τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχεδ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ -
ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντοσ' — — — —

ut Ἡετίων — χαλκοκορυστῇ posita παρενθέτως
intelligantur. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ non, cuius
filia, sed, huius filia: ut XI. v. 126. τοῦ περ
δὲ δύο παῖδε, huius duos filios. Sic in simili
loco XI. v. 221. ss. Κισσῆς — εὐηλούθει, iis-
dem signis sēpienda. (Obiter moneo, etiam
Odys. I. v. 18. οὐδ' ἔνθα — φίλοις: mihi vi-
deri παρενθέτως posita esse, atque apodosin
demum a verbis θεοὶ δ' incipere. οὐδ' ἔνθα,
neque hic, in Ithaca, vel inter amicos suos.
Conf. V. v. 113. ss.) S.

Ad Phoen. v. 782. Vereor ut Porsonus iure secutus sit Brun-
ckium, qui prior Valckenarii coniecturam
in ordinem receperat. Ego quidem in vul-
gata olim lectione quod displiceat non re-
perio. Compara Hecub. v. 527. Quid quod
illa coniectura, si quid video, sensui re-
pugnat: etenim ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν
opinor, vertendum, mittam huc, ut Ti-
resiam, qui hîc versatur, alio ducat. Vi-
de mihi exempla ab ipso Valckenario ex-
citata. S.

Ad Phoen. v. 1730, Eadem quae in nota illustratur constructio
paullo insolentior occurrit in Tiberii Il-

lustr. poëmatio I. ἡ φωνὴ δακτύλων — ἔχει.
Tetigi ad Bosium de Ellips. p. 188. Adde
Callimachi scazontem p. 462. coll. Append.
ad Toup. p. 487. Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ δυν-
δρείων φάυλη. S.

Ad Med. v. 735. Conf. item haec Homeri Il. X. v. 342. :

— — ἡ νήσσειν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
ἡ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.

ubi structura verborum non magis concin-
na est. [Ibid. v. 331. corrig. ἀλλὰ σέ φημι
διαμπερὲς ἀγλαΐσθαι.] S.

Ad Med. v. 736. Hermanno, cui lusum illum non potui ap-
probare, καπικηρυκεύματα Scholiastarum pro
genuina lectione habenti tota ἑῷσις videtur
sic scribenda esse :

τούτοις δ', ὀρεΐσαι μὴ ζυγίης,
ἄγουσιν αὖ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·
λόγοις δὲ συμβᾶς, καὶ θεῶν ἐνάματος,
φίλος γένει' ἂν, καπικηρυκεύματα
οὐκ ἀντίθιστο.

non praeferes. Quod si cui ut insolentius
displiceat, coniicit οὐκ ἂν τι θοῖο, *nibili fa-*
cies. — Si Scholiastae manum poëtae ser-
varunt, neque ego cetera male administra-
vi, scribendum: καπὶ κηρυκεύματα Νοῦν ἂν τί-
θοιο. Nihil enim in talibus refert, accusa-
tivus ponatur, an dativus. Conf. Aristo-
phanea, quae ad Bosium de Ellips. p. 323.
citavi, [Locis ad Euripidem congestis adde

Homericum II, X. v. 46. Ἐκταρταίε ἄρα μᾶλλον
 ἐπὶ φρένα θῆχ' ἰερῶϊσιν.] Ceterum quod con-
 nuo sequitur αἰτιολογικόν, τὰ μὲν γὰρ ἀσθ-
 νῆ, κ. τ. λ., nisi fallor, arguit, in Medea
 responsique meliorem feminae conditione
 debere praeccedere, sequi deteriorem. S.

Schaefero suo S. P. D. Erfurdt.

Quas tibi a me mitti volebas observationes ad Euripidis tra-
goedias, sunt eae admodum paucae ac pauciores etiam, quam
ipse fueram opinatus. Quo magis rogo, ut aequi bonique con-
sulas. Ac primum quidem memini, cum te diceres acta lite-
raria legere non solere: unde et incognita tibi et iucunda fo-
re suspicor, quae ex censura in ephemm. Halensibus mense
Martio anni 1805. prodita enotavi. Ejus auctor ubi Euripidis
Porsoniani editionem Lipsiensem indicavit, p. 448. haec addit:

Wir wollen bey dieser Gelegenheit einige kleine
Zusätze und Verbesserungen zum Orest und den Phö-
nissen mittheilen, die wir der Güte des englischen Ge-
lehrten verdanken. Im Orest v. 128. ist die Stelle *Plu-
tarchs in Vit. Alcib.* p. 203. D—V. v. 679. „*παρὰ δέδι προ-
πρός*“, non male, ut opinor, sed lectorem monitum parte-
bat.“ — v. 1338. „*Totum locum Prisciani sic lege: ξενοφών
παιδείας* (v. 4. II.) *καὶ νῦν τὸ μὲν ἐκ' ἐμοὶ οἴχομαι· τὸ δὲ ἐκ' σοὶ
σέσωμαι. Ἀντίλας ad accusativum κατ' Ἀγοράτου ἰνδαίξιος· καὶ
τό γε ἐκ' ἐκείνων ἐκώδης.*“ — *Phoenissae* v. 379. „*sed ἐντεράφην.*“

Plutarch. T. II. p. 526. F. — v. 438. τὸδε. Sic Aldus. Ex MSS. τὰδε Valkenarius. Ipse e solo I enotavi. Sed in pluribus fuisse credibile est. — V. 1500. Die zweyte Stelle der Anthologie, in welcher βότερος statt βόστρυχος vorkommt, ist L. VII. p. 464. (*Agath. Ep. XXI. 6.*)

Iam ad ea pergam, quae mihi ipsi non inutiliter moneri posse videantur.

Ad Hec. 165. ὀρμάσω, quod pro ὕσω Dionysius Halicarnassensis habet, interpretamentum esse Scholiastae docet expositio: Ἦσω· ὀρμήσω. ἔημι τὸ ὀρμῶ κτλ. Fortasse legendum ποῖ δ' ἔσω. Simili permutatione Soph. Aj. 629. ἔσει pro ὕσει exhibet Suidas v. ἀηδών.

Ad v. 788. Minus caute Porsonus, cautissimus ille alioqui, probat Phrynichi praeceptum illud p. 120., οἱ ἀμελεῖς οὕτω λέγουσι, φίλος σοι τυγχάνω, ἐχθρὸς μοι τυγχάνεις· δεῖ δὲ τῷ ξήματι τὸ ὦν προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὦν, ἐχθρὸς μοι τυγχάνεις ὦν· οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐχρήσαντο. Non meminerat Sophoclei loci, Electr. 46. ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Unde factum, ut Aristoph. Eccles. 1137. et Eurip. Andr. 1116. sine caussa et justo audacius mutaret, Sophoclei autem Ajacis v. 9. τυγχάνει στάζων conjungeret, quae ratio a nexu loci aliena esse videtur.

Addend. ad v. 1169. Sophoclis locus a Scholiaste ad Hec. 570. allatus, qui exstetne in superstitibus fabulis, necne, scire se negat Porsonus, legitur in Electr. v. 957. (952. meae ed.)

Ad Orest. 1580. Vulgatam defendit Aeschyli locus ap. Athenaeum p. 394. A.

*σίουμένην δύστηνον ἄθλιαν φάρα,
μέσαστα πλευρὰ πρὸς πτύους πεπλεγμένην.*

- 1645. Vulgatam eadem, qua Porsonus, ratione defendit Vauvillierius ad Soph. Trach. 65. quem virum asperioribus verbis a Brunckio perstringi dolemus.

Ad Phoeniss. 384. Pronomen ἐγὼ sollicitari nolim. Sophocl. Trach. 971.

*ὦ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὦ μοι ἐγὼ
μέλεις. τί πάθω; τί δὲ μήσωμαι;*

Sic locum restituendum arbitror.

- 718. Hunc versum ex Aeschyli S. ad Theb. citat Thomas M. in ἐμποδών.

- 1623. Μοῖρ' initio versus elisum occurrit etiam in Sophocl. Oed. Col. 1546.

Ad Med.⁶ 139. 140. I. Quae leguntur in Phalar. Epist. LI. (XXIV. Lennep.) θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὡς φασί τινες, οὐ προσήκει, imitando expressa sunt ex Euripide, non ipsa Tragici verba. Respicitur enim locus ex Philoctete servatus a Stobaeo Tit. XX.

*ὥςπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ,
οὕτω προσήκει μὴδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.*

Vale, mi Schaefer, meque amare perge. Scr. Merseburgi d. XII. Febr. C1910CCCVII.

EX OFFICINA CAR. GUST. WALMONIS.

